Ngũ Hành Sinh Khắc

Tác giả: Ngọa Long Sinh
Thể loại: Truyện Kiếm Hiệp

Chương 1 - Dị Thần Giáo

Một tiếng sấm kèm theo luồng sét trời xé toạt cả bầu trời Dương Châu, liền ngay đó, mưa trút xuống như thác đổ. Bầu trời Dương Châu bỗng chốc trở nên xám xịt trong màn mưa trắng xóa. Những con đường của trấn Dương Châu cũng đột nhiên vắng vẻ đến lạnh lùng. Mưa càng lúc càng nặng hạt và không một ai biết được chừng nào mưa sẽ tạnh. Trong cơn mưa hoàng hôn người ta chỉ còn mỗi việc làm là đóng cửa để tránh những cơn gió giật mãnh liệt.

Vầng nhật quang chưa kịp chìm xuống chân trời phía tây mà thành Dương Châu lại tịch mịch đến lạnh lùng. Nó hối hả trút bỏ những nét đặc trưng của chốn thị tứ, đô hội mà khoác nhanh vào chiếc áo tĩnh lặng trong cơn mưa hoàng hôn. Sự tĩnh lặng tịch mịch đó thỉnh thoảng lại được phá vỡ bằng những âm thanh sấm động ầm ì, và những luồng sét trời xé tọac không gian.

Mưa chỉ bắt đầu nhẹ hạt khi Dương Châu lên đèn, những dây đèn lồng đung đưa qua lại, chập chờn theo những làn gió đêm giá buốt. Mọi gian nhà đều đã đóng cửa cài then, ngay cả những kỹ lâu nổi tiếng của thành Dương Châu cũng không màng đến chuyện đón khách qua đêm. Thành Dương Châu ví như đang chìm vào giấc ngủ tĩnh lặng.

Nếu thành Dương Châu là đặc trưng của sự tĩnh lặng, thì cách thành Dương Châu năm mươi dặm, trong một khu từng tòng có tên Thượng Uyển Đình, nơi tọa lạc tòa đại tổng đàn Dị Thần Giáo thì hoàn toàn khác hẳn. Những dãy đèn lồng treo theo dọc những hành lang dài hun hút, dẫn đến tòa đại sảnh kiến tạo theo đóm mắt đêm canh giữ cho sự tôn nghiêm của chốn thánh địa dị giáo.

Mặc dù mưa vẫn phủ trùm mọi cảnh vật, nhưng trước khoảng sân rộng trên mười mẫu trước tòa đại tổng đàn, những giáo chúng Dị Thần Giáo trong y trang võ phục gọn ghẽ vẫn đứng dầm mưa chứng tỏ kỷ cương của môn qui và sự khắc nghiệt của giáo chủ.

Bên trong tòa đại tổng đàn, giáo chủ Dị Thần Gíao trong trang phục trường y bằng gấm Hàng Châu, ngồi chễm chệ trên chiếc ngai sơn son thếp vàng, dưới chân là tấm đàn hổ. Thần nhãn của giáo chủ sáng ngời, biểu lộ một nội lực phi thường tối thượng.

Ngồi cạnh giáo chủ Dị Thần Giao là một nho sinh trạc ngoài ngũ tuần, phong thái nho nhã, đỉnh đạc. Dung diện với những nét nghiêm nghị và uy nghi, nhưng có phần thần bí. Người đó thì trên giang hồ bất cứ ai cũng đều biết, dó chính là Thiết Phiến Ngọa Long Tiên Sinh Gia Cát Thượng Quan.

Ánh mắt của Thiết Phiến Ngọa Long như chìm vào cảnh giới nào đó chứ không thực thụ sống trong cảnh giới thực tại của lão. Dọc theo hai bên trái và phải của Dị Thần Giáo chủ là hai hàng cao thủ thượng thừa của Dị Thần Giáo, được phân chia ngôi bậc theo sắc màu của y phục:

trắng, xanh, vàng, đỏ và cuối cùng là những giáo chúng vận hắc y phải đội mưa đứng dầm bên ngoài tòa đại tổng đàn.

Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thượng Quan nhìn sang Dị Thần giáo chủ, từ tốn nói:

- Giáo chủ cho dời lão từ tịnh thất ra đây để chứng kiến điều gì vậy?

Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm vuốt râu, đáp lại Gia Cát Thượng Quan:

- Hôm nay đúng ngày rằm trăng tròn, theo lệ của bổn giáo là tu chỉnh giáo giới.

Do đó bốn tòa mới thỉnh mời tiên sinh ra ngoài này lãm thượng khách thị nhãn.

- Giáo chủ vẫn nghĩ đến một lão nho đinh thân đã bị hãm trong tịnh thất ư?

- Bổn tọa không dám cho tiên sinh là tù nhân của bổn giáo. Dù tiên sinh có bị cầm chân, cầm tay nơi tịnh thất thì vẫn là Thiết Phiến Ngọa Long Tiên Sinh Gia Cát Thượng Quan.

Gia Cát Thượng Quan vuốt râu, cười mỉm:

- Lão phu thiết tưởng giáo chủ không cần thiết thị uy quyền lực trước mặt lão phu.

Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm thoạt liếc Gia Cát Thượng Quan bằng ánh mắt bất nhẫn, nhưng rồi từ tốn đáp lời đối phương:

- Bổn tọa nào dám qua mặt mà thông huyền cơ càn khôn, nếu như tiên sinh chỉ giáo thêm thì chẳng khác nào hổ mọc thêm cánh, rồng thêm vuốt, võ lâm mau chóng qui về một lối.

- Thông Thiên Thư và cây thiết phiến, lão phu đã quên bẵng, chẳng biết nó ở đâu.

- Bổn tọa thừa biết tiên sinh sẽ thốt ra câu đó. Nhưng tạm gác chuyện riêng của bổn tọa và tiên sinh qua một bên, mà hãy giao cuộc giảo chứng đên nay.

- Lão phu không biết có hứng thú hay không.

Gia Cát Thượng Quan nhìn lơ đểnh ra ngòai cửa chính, thờ ơ nói:

- Đã bao ngày giam mình trong tịnh thất của giáo chủ, lão phu cảm thấy tâm mình rất thanh tịnh và không muốn nhìn cảnh họat náo chốn võ lâm.

- Ôi..... tiên sinh sao lại nói như vậy? Nếu tiên sinh không để tân đến chuyện họat náo đó thì hóa ra xem thường bổn tọa quá.

- Lão phu nào dám xem thường Dị Thần giáo chủ. Mạng của lão sống hay chết đều thuộc giáo chủ kia mà.

- Bổn tọa đâu nỡ nhẫn tâm lấy mạng của bậc kỳ tài trong thiên hạ. Một ngày tiên sinh ở tại tịnh thất Dị thần Gíao, Cừu Thiên Nhậm phải làm lễ bái tạ trời đất một lần.

Tiên sinh ở tại tịnh thất một con trăng, bổn tọa chay tịnh ba ngày.

- Vậy lão phu ở đây đã bao nhiêu rồi?

- Vừa đúng một năm.

- Thế mà lão phu lại nghĩ vừa đúng một ngày. Phàm tâm thanh tịnh, thoát được sự Ô trọc, người ta có thể quên cả thời gian đang trôi qua với chính cuộc đời mình.

- Tiên sinh nghiệm ra điều đó trong tịnh thất của bổn tọa?

- Lão phu cũng chẳng biết ở chỗ nào nữa.

Dị Thần giáo chủ vuốt râu cười mỉm. Lão nhìn lại bọn giáo đồ đứng bên dưới, rồi khẽ giơ tay ra hiệu.

Hai bàn chông nhọn hoắt được khiêng ra đặt ngay giữa tòa đại tổng đàn.

Dị thần giáo chủ với tay qua một bên rút tấm lịnh bài màu vàng ghim lên chiếc kệ trước mặt.

Liền ngay sau sau động tác của Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm, hai gã đại cao thủ thuộc nhóm huỳnh y băng ra. Cả hai lướt mình băng lên hai bàn chông. Mặc dù đứng trên mũi chông nhọn hoắt được bọc sắt nhưng tấn trụ của hai người đó thật vững vàng.

Hai gã đó đối mặt nhìn thẳng vào nhau. Aùnh mắt của họ toát sát khí hừng hực, mặc dù cả hai cùng một nhóm huỳnh y sứ giả.

Một tiếng còng được gióng lên.

Coong.....

Tiếng "coong" vừa dứt thì hai gã cao thủ thuộc nhóm huỳnh y đồng loạt điểm mũi giày đạp nhẹ lên đầu chông lướt đến nhập thẳng vào nhau, cả hai cùng một động tác vỗ chưởng sấm sét bổ thẳng vào nhau.

Phàm một cuộc giao thủ có người công, kẻ tránh, nhưng đây là cuộc giảo chứng và như đã có quy ước, cả hai đối thủ không được tránh né mà phải cùng đón thẳng vào nhau, đỡ thẳng, chỉ phân biệt hơn thua trong một thức, một chưởng bằng chính nội lực của bản thân.

Sự phân định kia sẽ xảy ra ngay sau lần đối chưởng của hai người. Cả hai nhập thẳng vào nhau, đôi song thủ của họ dính khít lại để biến thành một cuộc đấu nội lực.

Cả hai đối thủ vừa biến cuộc giảo chứng thành cuộc đấu nội lực, thân pháp họ từ từ hạ xuống bàn chông. Mặc dù đấu nhưng cả hai đều phải phân chia đấu lực để giữ thân mình khỏi bị xuyên qua đế giày. Họ không sợ đối phương nhưng lại sợ những mũi chông nhọn chết người bên dưới.

Cả hai bắt đầu toát mồ hôi ướt đẫm mặt.

Một người thét lên một tiếng:

- A.....

Y gia tăng công lực, cùng lúc mũi chông xuyên qua đế giày.

Người bên kia bị đối phương dồn nội lực buộc phải gia tăng khí lực của mình.

Cả hai đều rơi vào cảnh giới thập tử nhất sinh.

Hai gã cao thủ huỳnh y tợ hai cây chuối bị dọng thẳng xuống bàn chông bởi chính khí lực tập kích của nhau.

Cả hai đều cùng rơi vào một cái chết giống hệt nhau. Họ vẫy vùng trong bàn chông như con cá bị xuyên qua mình, miệng gào thét những tiếng kêu khủng khiếp.

Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm quay sang nói với Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Thượng Quan:

- Hai người này chưa tụ thành cảnh giới tuyệt đỉnh của Mai Hoa Thung Gia Cát Thượng Quan đáp lời:

- Cái số của họ phải chết như vậy. Tự họ tìm đến một cái chết theo định số của mình.

- Không phải theo qui ước của cuộc giảo chứng ư?

- Tất cả qui ước, môn lệ đều do giáo chủ đặt ra, những người kia tự đem mạng mình giao cho thứ qui lệ khắc nghiệt của giáo chủ.

- Họ đã là giáo đồ của Dị Thần Giáo thì không thể khống chế lại quy lệ mà bổn tọa đã đặt ra. Dị Thần Giáo không chấp nhận những giáo đồ tham sống sợ chết. Tất cả đều phải tiến lên vì giáo giới của mình.

Gia Cát Thượng Quan nhạt nhẽo đáp lời Dị Thần giáo chủ:

- Bất cứ sự độc đoán nào cũng đều được kết thúc bằng chính kết quả của sự độc đoán đó. Qui ước của giáo chủ nhưng còn có qui luật của càn khôn.

Cừu Thiên Nhậm lườm Thiết Phiến Ngọa Long, rồi nhìn lại bọn giáo đồ, vô hình chung, không biết nghĩ gì, lão bất giác buông một tiếng thở dài.

Lia ánh mắt hừng hực lướt qua chúng giáo đồ một lượt, Dị Thần giáo chủ mới nhìn lại Gia Cát Thượng Quan, từ tốn nói:

- Vị theo lời tiên tri của tiên sinh, bổn tọa sẽ cho ngừng cuộc giảo chứng võ công mà chuyển qua phần chính của cuộc tế lễ hôm nay.

Y thần bí nhìn lại chúng giáo đồ, trang trọng nói gằn từng tiếng một:

- Lễ cầu thiên Dị Thần bổn giáo.

Gã thủ công vỗ liên hồi ba tiếng nghe thật chát chúa.

Coong..... Coong...... Coong.....

Tiếng còng phát ra nghe thật là lạnh lẽo và rùng rợn. Cùng với tiếng còng đó, những tiếng rè rè phát ra và mặt sàn tòa đại tổng đàn từ từ tách ra lộ một đền thờ nguy nga bên dưới.

Pho tượng Dị Thần chỉ mới thoạt nhìn qua cũng có thần uy khiến người ta phải hồn phiêu phách lạc. Một pho tượng quỷ dạ xoa được chế tác từ hắc thạch, cao trên mười bộ, trong tư thế ngồi, hai tay đặt lên hai bắp chân. Hai hốc mắt được đính hai viên ngọc dạ huyết châu tỏa ánh sáng đỏ ối. Dưới phần hạ đẳng của pho tượng Dị Thần là đầu con mãng xà nhe nanh trông vô cùng hung tợn, nhưng nét hung tợn của mãng xà cũng chỉ để thêm vẻ đanh ác cùng của khuôn mặt Dị Thần.

Phía trước pho tượng Dị Thần là chiếc lư hương đang nghi ngút hương trầm. Đứng hầu hai bên tượng Dị Thần là hai hàng cung nữ trên hai mươi người. Tất cả đều vận cùng một bộ cánh xiêm y bằng lụa trắng mỏng tanh, mà ánh sáng từ cây đuốc dính trên vách có thể chiếu qua lớp lụa

mỏng đó để điểm tô những đường nét mỹ tuyệt của tạo hóa.

Không gian của tòa đại tổng đàn bất giác trở nên trang trọng và vô cùng thần bí.

Bọn giáo đồ đồng loạt quỳ mọp, úp mặt xuống đất để bày tỏ sự sùng kính tột cùng.

Trông khi bọn giáo đồ tỏ sự sùng bái đối với pho tượng Dị Thần thì Thiết Phiến Ngọa Long lại buông tiếng thở ra, rồi điểm thần nhãn quan sát pho tượng đó.

Dị Thần giáo chủ trộm liếc nhìn qua Gia Cát Thượng Quan rồi từ từ đứng lên rời chiếc ngai, đĩnh đạc bước lần về phía những bậc tam cấp dẫn xuống pho tượng Dị Thần.

Sau khi đã đến trước pho tượng Dị Thần, Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm kính cẩn xá ba cái, rồi mới lấy chiếc kim mão, đính vô số hạt minh châu đặt trên tay pho tượng đội lên đầu. Giờ đây Dị Thần giáo chủ trông tợ như một pháp sư thì đúng hơn.

Lão giang rộng hai tay, cao giọng nói:

- Hỡi bổn nhân sư của bổn giáo. Tất cả giáo chúng xin dâng lên người lễ vật thiêng liêng mà giáo chúng đã dày công tìm kiếm. Xin bổn sư hãy thụ nhậm mà ban phát cho giáo chúng Dị Thần sự phát dương quang đại. Dị Thần Giáo sẽ trở thành thiên trụ của võ lâm Trung Nguyên.

Nói xong câu đó, Dị Thần giáo chủ lẩm nhẩm đọc như khấn điều gì đó. Đến lúc này thần sắc của Dị Thần giáo chủ trông thật là kỳ lạ và thần bí.

Y đọc xong rồi quay nhìn lại. Ánh mắt của Dị Thần giáo chủ vốn đã sáng, giờ như sáng hơn và như có ý định chiếu thần nhãn đóng đinh vào mặt Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thượng Quan.

Quan sát Dị Thần giáo chủ mà những tưởng lão muốn thần uy từ nhãn quang vừa mới hấp thụ quyền năng từ pho tượng Dị Thần để khống chế quyền uy của Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thượng Quan. Trước ánh mắt hừng hực, bộc lộ quyền năng sát khí của một vị giáo chủ, Gia Cát Thượng Quan tiên sinh vẫn đáp lại bằng ánh mắt thật ôn dịu nhưng không thiếu vẻ lạnh lùng.

Hai người vô tình, hay hữu ý khi đối nhãn với nhau?

Mặc dù sinh mạng đang nằm trong tay Dị Thần giáo chủ nhưng Thiết Phiến Ngọa Long rất dửng dưng trước uy vũ thần nhãn của đối phương.

Một khoảng thời gian vừa nguội một chung trà trôi qua, Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm mới cao giọng phán:

- Tế thần.

Tiếng phán truyền của lão phát ra kéo dài như một lời xướng từ cõi u linh a tỳ.

Một cánh cửa bên hông pho tượng Dị Thần Giáo được mở ra. Hai nàng cung nữ vận xiêm y dẫn ra một trung phụ có nhan sắc tuyệt trần. Trung phụ chỉ khoác hờ một tấm lụa mỏng qua hai bờ vai phủ che những phần kín của cơ thể, nhưng vẫn chừa một phần khác lộ ra ngoài biểu tượng một vẻ gợi cảm của trang giai nhân tuyệt sắc.

Dung diện của trung nhân thật kỳ lạ, vẻ mặt của những người bị tước mất thần trí và sống trong

cảnh giới không thực. Sự xuất hiện của trung phụ khiến sắc diện của Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thượng Quan thoạt đanh lại.

Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh buột miệng nói nhẩm:

- Di Hoa cung chủ Mộng Thiên Kiều.

Cùng với lời nói đó, Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh toan đứng lên, nhưng rồi chạm vào ánh mắt của Dị Thần giáo chủ, người bỏ ngay ý định đó mà lần tay bấm đốt đoán mệnh.

Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh buông một tiếng thở dài, nhìn Di Hoa cung chủ Mộng Thiên Kiều.

Trong khi Gia Cát Thượng Quan bấm đốt đoán thì Dị thần giáo chủ lại khẽ điểm một nụ cười mỉm đầy ẩn ý.

Hai ả cung nữ dẫn Di Hoa cung chủ đến trước pho tượng Dị Thần, rồi lui bước nhập vào hai hàng cung nữ đứng hầu.

Cừu Thiên Nhậm bước đến trước mặt Mộng Thiên Kiều.

Y đõng dạc nói lớn cứ như chủ định để cho Gia Cát Thượng Quan phải nghe:

- Di Hoa cung chủ Mộng phu nhân có đồng ý dâng thể xác và trái tim của người cho bổn nhân sư Dị Thần không?

Mộng Thiên Kiều ngây ngô rồi khẽ gật đầu. Nàng lí nhí nói như đang niệm chú cầu kinh:

- Dị Thần bổn nhân sư..... Dị Thần bồn nhân sư..... Dị Thần bổn nhân sư.....

Cừu Thiên Nhậm đưa hai tay đến trước mặt Mộng Thiên Kiều như làm bùa chú và ban phát ơn huệ rồi trang trọng nói:

- Từ bỏ cảnh giới này, Mộng phu nhân có nghĩ mình sẽ phát dương quang đại trong cảnh giới khác?

Mộng Thiên Kiều lại gật đầu. Hai tay nàng giang rộng cứ như một giáo đồ sùng kính nhất mong mỏi được dâng hiến thể xác cho pho tượng Dị Thần kia.

Cừu Thiên Nhậm lại hỏi:

- Mộng phu nhân không hối tiếc?

- Không hối tiếc.

- Mộng phu nhân dâng thể xác mình cho nhân sư Dị Thần bằng tất cả sự thành tâm, thành kính?

- Thành tâm, thành kính.

Dị Thần giáo chủ nhìn lại pho tượng Dị Thần, cao giọng đĩnh đạc nói từng tiếng một:

- Khởi bẩm bổn nhân sư, xin người thu nhận thân xác tục nữ Mộng Thiên Kiều trong sự thành

kính của chúng giáo đồ Dị Thần.

Liền sau lời nói của Cừu Thiên Nhậm, thì từ miệng con mãng xà bằng đá tạc ngay bụng pho tượng phát ra những âm thanh u u nghe thật là rùng rợn. Ngay sau những âm thanh u u đó, một ngọn lửa xanh lè phát ra chói sáng cả tòa tổng đàn Dị Thần Giáo.

Cảnh tượng thật thần kỳ và ma quái.

Bọn giáo đồ đồng loạt xướng lên:

- Dị Thần hiển linh..... Dị Thần hiển linh.

Cùng với những tiếng xướng đó, hai tay liên tục vỗ xuống sàn. Tất cả giáo chúng Dị Thần tưởng như cuồng đại hẳn lên.

Trong khi bọn giáo đồ Dị Thần Giáo không ngừng xướng, không ngừng đập tay xuống sàn biểu lộ sự sùng bái của mình đối với bổn nhân sư Dị Thần bằng hắc thạch thì với Di Hoa cung chủ Mộng Thiên Kiều, hữu thủ của lão giáo chủ từ từ vươn ra rồi đặt nhẹ lên bờ vai phải của Mộng Thiên Kiều. Ánh mắt của Dị Thần giáo chủ đóng đinh vào mặt Mộng Thiên Kiều và bằng một động tác dứt khoát, Dị Thần giáo chủ giật miếng lụa khoác hờ trên cơ thể vị cung chủ Di Hoa Cung.

Thân pháp tuyệt mỹ của Mộng Thiên Kiều lộ ra tất cả trước mắt Dị thần giáo chủ.

Mặc dù lõa thể đứng trước bao nhiêu con mắt của bọn giáo đồ Dị Thần Giáo nhưng Mộng Thiên Kiều không một chút e thẹn, mà cứ dờ dẫn hướng tia nhìn về phía pho tượng. Không biết thần thức của nàng có còn hay không, chỉ thấy hiện tại Mộng Thiên Kiều nhất tâm đối phó với pho tượng hắc thạch Dị Thần.

Một lần nữa hữu thủ của Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm lại vươn ra, từ từ đặt vào vùng đại huyệt chấn tâm của Di Hoa cung chủ Mộng Thiên Kiều.

Lão điểm một nụ cười, rồi bất thình lình quay nhìn lại Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Thượng Quan.

Lần này Gia Cát Thượng Quan không còn kềm chế được nữa mà bật đứng lên, thét lớn:

- Đừng.....

Tiếng "đừng" còn chưa tan trên hai vành môi của Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh thì trảo công của Dị Thần giáo chủ đã xuyên qua lớp da trắng mịn như bông bưởi của Mộng Thiên Kiều. Khi lão rút tay lại, trái tim đỏ ối của Di Hoa cung chủ đã nằm gọn trong tay Cừu Thiên Nhậm.

Lão đưa thẳng tay qua khỏi đầu, trịnh trọng nói:

- Khởi bẩm bổn nhân sư Dị Thần, đây là trái tim thuần khiết của chúng giáo đồ dâng tặng lên người.

Mặc dù bị moi tim, nhưng Mộng Thiên Kiều vẫm đứng trơ trơ, miệng không dừng lẩm nhẩm:

- Dị Thần bổn nhân sư..... Dị Thần bổ nhân sư.

Hai ả cung nữ khi nãy bước ra dìu nàng bước thẳng đến chiếc lưỡi măng xà, đặt nàng nằm trên đó.

Bọn giáo đồ không ngừng xướng cầu kinh:

- Bổn nhân sư hiển linh..... Bổn nhân sư hiển linh.

Chiếc lưỡi rắn từ từ rút vào trong đem cả thân pháp không còn cảm giác của Mộng Thiên Kiều. Khi miệng mãng xà ngậm lại thì trái tim trên tay Cừu Thiên Nhậm cũng thình lình bốc cháy.

Cừu Thiên Nhậm lia mắt nhìn qua chúng giáo đồ, trịnh trọng nói:

- Bổn nhân sư Dị Thần đã thụ nạp tế vật thuần khiết của chúng giáo đồ. Bổn nhân sư sẽ ban phát ân huệ và quyền năng tối thượng cho Dị Thần Giáo để chúng giáo đồ phát dương quang đại trong cảnh giới này.

Chúng giáo đồ đồng loạt đập tay, xướng lên lồng lộng:

- Bổn nhân sư hiển linh..... Bổn nhân sư hiển linh.

Chờ cho không gian hoàn toàn lắng dịu lại, Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm mới gỡ kim mão đặt vào tay pho tượng Dị Thần, rồi thong dong bước trở lên.

Khi y yên vị trên chiếc ngai thì sàn tổng đàn khép trở lại, che mất đại đường cúng tế bên dưới.

Bọn giáo chúng hướng về Dị Thần giáo chủ, hành đại lễ cùng xướng lên.

- Giáo chủ tối thượng.

Trong khi bọn giáo chúng tỏ sự sùng bái đối với giáo chủ thì Cừu Thiên Nhậm nhìn sang Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Thượng Quan, khẽ nói:

- Sẽ còn rất nhiều những cuộc tế thần như thế này nữa, nếu tiên sinh không trao cho bổn tọa Thông Thiên Thư.

- Lão phu đã biết Di Hoa cung chủ Mộng Thiên Kiều phải chịu hậu vận này, mất tim và mất cả xác. Càn khôn quả là khắc nghiệt đối với con người.

Cừu Thiên Nhậm nheo mày:

- Tiên sinh đoán được, vậy sao hốt hoảng khi bổn tọa lấy trái tim thuần khiết của Di Hoa cung chủ?

- Cãi lại định số thật là khó.

- Nếu có Thông Thiên Thư, bổn tọa sẽ đảo lộn càn khôn.

Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thượng Quan từ từ đứng lên, nhìn Dị Thần giáo chủ:

- Giáo chủ đi ra ngoài với lão phu.

Gia Cát Thượng Quan vừa nói vừa đi thẳng về phía cửa đại tổng đàn. Cừu Thiên Nhậm cũng rảo bước theo bên cạnh. Bọn giáo chúng đứng bên ngoài đại tổng đàn vừa thấy Cừu Thiên Nhậm thì

đồng loạt quỳ mọp xuống bất kể nước đọng ngay dưới chân mình.

Thiết Phiến Ngọa Long nhìn lên trời. Lão trang trọng nói:

- Con người hấp thụ tinh túy của ngũ hành trong trời đất mà thành cái tâm của họ. Nhưng cái tâm đó dù có cao vọng hay độc đoán muốn cải hoàn ngũ hành vẫn không thoát ly khỏi việc phạm vào ngũ hành Gia Cát Thượng Quan nhìn trời rồi quay lại Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm.

Thấy Gia Cát Thượng Quan nhìn mình bằng ánh mắt của một tiên sư, Cừu Thiên Nhậm buột miệng hỏi:

- Tiên sinh đã thấy gì trong sự chuyển hóa của càn khôn?

Gia Cát Thượng Quan cười mỉm, từ tốn nói như ngâm:

“ Ai nắm được Lường Thiên Xích Sẽ đo lường mọi thứ cổ kim trong và ngoài Tìm hiểu việc sống chết và được mất Nắm rõ mọi thứ hiện tại và tương lai “ Đôi chân mày rộng của Cừu Thiên Nhậm cau hẳn lại sau câu nói của Gia Cát Thượng Quan. Y ngập ngừng một lúc rồi hỏi:

- Ý của tiên sinh như thế nào?

- Sẽ có một người am tường thiên căn. Lúc bấy giờ sao tướng của giáo chủ sẽ biến mất. Chuyển hóa càn khôn định như vậy rồi, dù pho tượng Dị Thần hắc thạch kia có quyền năng cũng không thể cãi được sự chuyển hóa đó.

Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thượng Quan nói xong liền ôm quyền xá Dị Thần giáo chủ:

- Lão phu được phép trở về tịnh thất của mình chứ?

- Lão tiên sinh có thể cho bổn tọa biết ai là người am tường thiên căn?

- Thiên cơ bất khả lộ. Cáo từ!

Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh trở bộ, bình thản trở về gian tịnh thất của mình, mặc nhiên không màng đến vị Dị Thần giáo chủ đầy quyền uy, có thể vung tay một cái là lấy mạng lão như như lấy đồ vật trong túi áo.

Cừu Thiên Nhậm nhìn theo sau lưng Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh cho đến khi thân ảnh của lão mất hút vào màn đêm, y mới lẩm nhẩn nói:

- Gia Cát Thượng Quan..... Bổn tọa có thể biến lão thành rồng ngủ vĩnh viễn trong cảnh giới này, một khi biết được người am hiểu được Thông Thiên Thư.

Chương 2 - Tiểu Thần Hoàn

Ánh bình minh còn le lói bên chân trời Đông, lá còn đọng những giọt sương đêm, thế mà đã có người đến gian thảo xá của Tiểu Thần Toán Tử. Người đó đội chiếc nón rộng vành, cố ý che chân diện dung của mình. Y đẩy cửa bước vào như xem gian thảo xá này chẳng hề có chủ nhân.

Trong nhà vắng ngắt, trên bàn có sẵn một bầu rượu vừa mới đun nóng chứng tỏ chủ nhân của gian thảo xá này vừa mới ra khỏi nhà. Người kia đảo mắt nhìn qua một lượt. Y bình thản ngồi xuống chiếc ghế đôn, cởi dây buộc ngọn khóai đao đeo sau lưng đặt lên bàn rồi nhón lấy vò rượu dốc ngược đổ vào miệng mình....

Y nhấp từng ngụm lớn, vừa nuốt ngụm này rồi vội vã trút vào miệng ngụm khác.

Trong khi uống rượu mắt y không ngừng nhìn ngọn khoái đao để trên bàn, nhất là đốc đao khắc ba chữ:

Mạng Kỳ Băng.

Có tiếng chân bên ngòai thảo xá, gã đao thủ vẫn bình nhiên uống rượu, nhưng tay thì đã đặt vào đốc cây đao. Thần nhãn của y sáng một cách kỳ lạ, nhìn ví như mắt con mãnh thú vừa phát hiện ra mồi.

- Lão đệ, hôm nay ta sẽ gặp đối thủ sao?

- Nhìn thần sắc của Mộ Huynh, Quân Bình đóan như vậy.

- Nếu như Mộ Chí Cừu này không gặp đối thủ thì sao?

- Hạ Quân Bình đãi huynh một chầu tại Viện Nhi Hồng.

- Chắc chứ?

- Nếu huynh không gặp thì Hạ Quân Bình chẳng là Thần Toán Tử.

Cánh cửa nhà của Hạ Quân Bình đẩy ra. Vừa mở ra đã bắt gặp đôi mắt sáng ngời, Hạ Quân Bình giật mình, đứng sững ngay ngưỡng cửa.

Không chờ Quân Bình hỏi, Mạng Kỳ Băng đã lên tiếng trước:

- Người là Thần Toán Tử Hạ Quân Bình?

Quân Bình chưa kịp đáp lại thì Mộ Chí Cừu đã bước lên án ngữ trước mặt Hạ Quân Bình. Chí Cừu từ tốn nói:

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì các hạ chính là Sát thủ Đao Vương Mạng Kỳ Băng.

- Các hạ đoán đúng rồi đó.

- Tại hạ còn nghe thiên hạ đồn rằng Sát Thủ Đao Vương tìm đến người nào chẳng khác gì tử

thần tìm đến người đó.

- Thiên hạ đồn đại cũng không ngoa.

Mộ Chí Cừu mỉm cười hỏi tiếp:

- Vậy hôm nay các hạ tìm đến thảo xá của Hạ Quân Bình để làm gì?

Mạng Kỳ Băng lạnh lùng đáp lời Mộ Chí Cừu:

- Không ngòai công việc của Mạng mỗ.

- Nói như thế, Mạng các hạ đến đây chủ đích là lấy mạng Hạ Quân Bình?

Mạng Kỳ Băng gật đầu:

- Không sai.

Hạ Quân Bình sa sầm mặt. Chàng tằng hắng rồi nói:

- Quân Bình và Mạng huynh chưa hề quen biết nhau, chưa từng có ân óan với nhau, vậy thì nguyên cớ gì mà Mãng huynh muốn lấy mạng Hạ Quân Bình?

Nhìn Hạ Quân Bình, Mạng Kỳ Băng buông một câu cụt lủn:

- Kim lượng.

Quân Bình tròn mắt:

- Sao.... vì kim lượng à? Nghĩa là có người thuê Mạng các hạ đến lấy mạng Quân Bình?

- Không chỉ một mình ngươi.

Quân Bình nheo mày:

- Người ta thuê Mạng huynh giết nhiều người. Những người mà Mạng huynh định kết liễu cuộc sống có đáng chết không?

- Mạng mỗ không cần biết.

- Không biết mà vẫn xuống đao đồ tể.

- Đó là công việc của Mạng mỗ.

- Mạn phép được hỏi Mạng huynh, ai đã thuê Mạng huynh vậy?

- Mạng mỗ không thể thổ lộ điều đó với người thứ ba. Đó là nguyên tắc bất di bất dịch của Mạng mỗ.

- Với một người không thù, không oán, Mạng huynh vẫn xuống đao đổ tể không phân biệt đúng sai.

- Công việc của Mạng mỗ không phân biệt tốt xấu mà chỉ thị vào đao của mình.

Hạ Quân Bình, ngươi đã nói hết rồi chứ?

Quân Bình khoát tay:

- Chưa hết.

- Ngươi còn muốn nói gì nữa?

Quân Bình khẽ chau mày, đóng đinh thần nhãn vào mặt Mạng Kỳ Băng. Aùnh mắt dò xét của chàng buộc Mạng Kỳ Băng phải lên tiếng hỏi:

- Ngươi nhìn ta như thế để làm gì?

Quân Bình chặc lưỡi:

- Aùi chà.... Theo thiển ý của Quân Bình, Mạng huynh thuộc phạm việc chữ Giáp.

Tướng của Mạng huynh là "hữu thiên vô địa". Nếu tâm tính của huynh đặt chữ "Thanh" lên làm đầu thì sẽ có cuộc sống thanh nhàn, còn đặt chữ "Trọc" làm cứu cánh thì chẳng còn gì cả.

Quân Bình sa sầm nhìn mặt nhìn vào hữu thủ cầm dốc kiếm của Mạng Kỳ Băng:

- Ngón cái cầm đao của Mạng huynh có khuyết tật.

Khẽ lắc đầu, Quân Bình nói:

- Xem ra vận mạng của huynh thê thảm lắm.

Mạng Kỳ Băng buông một tiếng thở ra tỏ vẻ bất nhãn. Y gằn giọng nói:

- Mạng mỗ không phải đến đây để xem tướng, mà ta đến đây để giết ngươi.

- Hôm nay thì Mạng huynh khó lòng làm được chuyện đó.

- Sao lại không? Sát Thủ Đao Vương mà không thực hiện được việc cỏn con là giết một tên thư sinh nhãi nhép như ngươi à?

- Nếu bình thời thì có thể được nhưng hôm nay thì không được.

- Ngươi thị vào người kia?

- Sát khí giết người của Mạng huynh đã tan biến tất cả rồi.

- Nếu sát khí mất thì ngươi thử ngọn khóai đao của ta vậy.

Quân Bình khoát tay:

- Hê.... Hạ Quân Bình đâu biết võ công - Thì Mạng mỗ càng dễ thực hiện công việc của mình.

Mộ Chí Cừu xen vào:

- Các hạ không làm được chuyện đó đâu.

- Các hạ muốn xen vào chuyện của ta?

- Nếu như Sát Thủ Đao Vương muốn lấy mạng của Hạ Quân Bình Tiểu Thần Toán Tử thì trước

hết thì trước hết phải bước qua xác chết của Sát Thủ Kiếm Vương Mộ Chí Cừu.

Cặp chân mày dài ngoằng của Mạng Kỳ Băng khẽ nhíu lại rồi nhanh chóng giãn ra:

- Té ra ngươi chính là Sát Thủ Kiếm Vương Mộ Chí Cừu.

- Nếu các hạ là Sát Thủ Đao Vương thì Mộ Chí Cừu may mắn được thiên hạ tặng cho cái mỹ danh Kiếm Vương.

Mạng Kỳ Băng hừ nhạt rồi nói:

- Mạng mỗ có nghe nói về kiếm thuật của Sát Thủ Kiếm Vương Mộ Chí Cừu.

Ngươi xuất hiện ở đây để làm phần việc giống như ta?

Mộ Chí Cừu lắc đầu:

- Không.

Mạng Kỳ Băng dè bỉu nói:

- Ngươi cũng là một sát thủ.

- Nhưng lần này, Mộ Chí Cừu xuất hiện không phải để thực hiện công việc của một sát thủ.

- Ngươi đến làm gì? Bảo vệ cho Hạ Quân Bình ư?

Mộ Chí Cừu cười nửa miệng rồi nói:

- Tại hạ đến để tìm người đủ bản lĩnh theo sự tiên tri của Tiểu Thần Toán Tử.

Mộ Chí Cừu nhìn lại Quân Bình:

- Không ngờ lời tiên tri của đệ lại ứng nghiệm nhanh như vậy.

- Sắc diện của Mộ huynh lộ ra điều Quân Bình đã đoán. Bây giờ thì Mộ huynh tin rồi chứ?

Mộ Chí Cừu gật đầu:

- Huynh bắt đầu tin vào những lời tiên tri của hạ đệ.

Chí Cừu nhìn lại Mạng Kỳ Băng:

- Một Kiếm Vương, một Đao Vương, chúng ta đúng là một đôi cao thủ xứng tay vừa tầm đó. Đao pháp của Mạng các hạ được liệt vào hàng đao thủ vô song, nên kiếm của tại hạ rất muốn thỉnh giáo đao pháp kỳ tuyệt đó.

Mạng Kỳ Băng gắt gỏng nói:

- Nếu Mộ các hạ đã có nhã ý khảo nghiệm đao của Mạng mỗ thì Mạng mỗ không thể từ chối rồi.

Mộ Chí Cừu chỉ ra ngòai:

- Mời....

Lời vừa dứt, Chí Cừu lạng người phi thân lướt ra ngoài. Mạng Kỳ Băng cũng bám theo Mộ Chí Cừu mà quên bẵng công việc của mình đối với Hạ Quân Bình.

Hai đối thủ đứng đối mặt với nhau, binh khí tuốt ra khỏi vỏ. Mũi kiếm của Mộ Chí Cừu hướng vào yết hầu Mạng Kỳ Băng, và ngược lại đao của Mạng Kỳ Băng cũng định vào yết hầu Chí Cừu. Trong kiếm pháp và thư pháp, khởi đầu của thế khai cuộc đủ để minh giám cái thần của kiếm lẫn đao. Cái thần đó biểu lộ sát đao lẫn kiếm qua hướng điểm chỉ tấn công. Cả Mộ Chí Cừu lẫn Mạng Kỳ Băng đều là những Sát Thủ kiếm Vương và Đao Vương, nên vừa khai cuộc từ thế kiếm lẫn đao dã ẩn tàng một sát chiêu giết người trong chớp mắt.

Cả hai đều nhận ra cái thần của nhau. Chính vì nhận ra cái thần đó mà Mộ Chí Cừu lẫn Mạng Kỳ Băng đều bất giác biến thành những pho tượng bất động. Dù chiêu chưa phát ra, kiếm và đao chưa động nhưng Mộ Chí Cừu lẫn Mạng Kỳ Băng đều cảm nhận đã tìm đến đường ranh âm dương giới. Đường ranh âm dương giới đó khởi phát ngay từ mũi kiếm lẫn đao.

Kỳ Băng nhìn chầm chầm Chí Cừu mà nghĩ thầm:

- "Gã đúng là một Sát thủ Kiếm Vương.

Bên kia Mộ Chí Cừu cũng chẳng khác gì Kỳ Băng:

- "Y đúng là tử thần dùng đao" Thời khắc trôi qua trong sự im lặng và bất động của Chí Cừu lẫn Kỳ Băng, càng khiến cho không gian thêm khẩn trương và căng thẳng. Mặc dù hai người chưa phát chiêu kiếm lẫn thức đao, nhưng họ đã giao thủ với nhau bằng tâm hưởng qua nhãn quang của mình. Cả hai đều là những sát thủ lẫy lừng trong chốn giang hồ võ lâm nên thần nhãn của họ tóat ra sắc na của lệnh chết chóc. Bất cứ ai nhìn vào ánh mắt họ cũng đều cảm nhận đó là ánh mắt chết chóc của tử thần.

Sự im lặng cuối cùng cũng được phá vỡ. Kỳ Băng thét lên một tiếng thật lớn:

- Chết.

Cùng với tiếng thét lồng lộng, thân pháp của gã đạp không khí băng đến trước.

Bên kia Mộ Chí Cừu cũng dộng thủ. Thân ảnh cũng băng đến nhập vào đối phương.

Keng....

Aâm thanh khô khốc do kiếm và đao chạm thẳng vào nhau nghe buốt cả thính nhĩ.

Aâm thanh do kiếm và đao còn chưa mất hút vào không gian thì hai tiếng lụa xé phát ra.

Xọat.... Xọat....

Mạng Kỳ Băng lẫn Mộ Chí Cừu đồng lọat thối về chỗ cũ.

Cả hai gã đã ngưng kiếm và đao lui về chỗ đứng của mình, nhưng trái tim Hạ Quân Bình vẫn đập thình thịch như trống trận. Cuộc giao thủ giữa Mộ Chí Cừu và Mạng Kỳ Băng tạo ra trong Hạ Quân Bình một thứ cảm giác rờn rờn của cái chết.

Quân Bình quan sát Chí Cừu.

Chiếc áo trường y của họ Mạng đã bị kiếm của Chí Cừu cắt lìa khỏi thân áo, lộ cả lớp da đỏ au nơi yết hầu.

Hiện trạng của Chí Cừu lẫn Kỳ Băng khiến Quân Bình buột miệng buông một tiếng thở ra.

Trong sự bồi hồi, bức xúc, chàng chưa kịp thốt lời nào thì bất ngờ có người lướt đến đứng ngay bên cạnh Quân Bình. Người đó vỗ tay nói:

- Họat náo.... Hay lắm, đúng là kỳ phùng địch thủ.

Quân Bình nhìn lại, sững sờ nói:

- Thần Hãnh Tiểu La Hán, huynh cũng đến ư?

Xoa chiếc đầu trọc, Thần Hành Tiểu La Hán cao hứng nói:

- Sao không đến chứ? Trên đời này dễ gì thị nhãn được một cuộc giao thủ đồng cân đồng sức. Nhưng theo tiểu hòa thượng thì Sát thủ Kiếm Vương nhỉnh hơn Sát Thủ Đao Vương một chút.

Thần Hành Tiểu La Hán lấy bầu đeo bên hông, mở nắp tu một ngụm rồi định nhãn về phía Mạng Kỳ Băng nói:

- Tiểu hòa thượng này nói bằng sự công bằng đấy nhé.

Nghe Thần Hành Tiểu La Hán tự xưng mình là tiểu hòa thượng cứ ngỡ như y mới mười ba, mười bốn, nhưng chỉ cần nhìn qua cũng có thể đoán y đã ngoài ngũ tuần.

Xoa chiếc đầu trọc, Thần Hãnh Tiểu La Hán nói tiếp:

- Tiểu hòa thượng này nói như vậy không biết Sát Thủ Đao Vương có đồng ý với tiểu hòa thượng này không.

- Mộ Chí Cừu một kiếm, Mạng mỗ một đao, thì đâu thể nói kiếm chiếm thượng phong hay đao làm chủ.

- Hè.... Kẻ dụng kiếm dụng đao tất biết cái thần uy sát kiếm lẫn sát đao. Huống chi cả hai đều là những sát thủ kỳ tuyệt trên giang hồ.

Thần Hành Tiểu La Hán lại dốc bầu rượu tu một ngụm dài rồi chậm rãi nói:

- Mặc dù Mộ Chí Cừu bị rọc một đường dài trên y phục, nhưng ấn tích đao pháp để lại biểu lộ sát đao tản mác. Sự tản mác đó sẽ khiến cho Mộ Chí Cừu chỉ bị thương nặng, bị thương tất có thể cứu được. Nhưng ấn kiếm để lại trên người Mạng các hạ thì lại đúng vào vùng tử huyệt. Nếu như hai người cùng có một tâm định lưỡng bại phân tranh thì rõ ràng bây giờ Sát Thủ Đao Vương đã biến thành một cái xác không hồn.

Thần Hành Tiểu La Hán xoa đầu, cười nhãy, nhún vai nói:

- Sao... Tiểu hoà thượng này nói đúng chứ? Thậm chí tiểu hòa thượng còn biết hiện tại, Mạng các hạ còn nhận cảm nhận được sát khí kiếm pháp của đối phương ngay vùng tử huyệt, còn Mộ Chí Cừu thì chẳng hề bị sát đao của Mạng các hạ chạm đến da nữa kìa.

Mạng Kỳ Băng bặm môi, đỏ mặt. Y ngượng nói:

- Lão hòa thượng nói đúng đó.

Y nhìn lại Mộ Chí Cừu:

- Mạng mỗ được chứng nghiệm kiếm thuật tuyệt luân của Mộ kiếm thủ rất khâm phục. Nhất định sẽ gặp lại sau này.

Y lườm Tiểu La Hán rồi ôm quyền xá Chí Cừu:

- Hẹn dịp tái kiến. Cáo từ!

Mạng Kỳ Băng vừa mới quay lưng toan trổ kinh công lướt đi thì Quân Bình đã gọi giật lại:

- Mạng huynh, khoan đi đã.

Kỳ Băng quay lại Quân Bình. Gã hần học hỏi:

- Ngươi muốn nói gì?

- Mạng huynh nhớ bảo trọng con trăng này. Theo vận hành của thiên căn càn khôn ngũ hành thì người mang mạng chữ Giáp như Mạng huynh sẽ gặp điều nguy cơ khổ nạn, có thể dẫn đến chuyện sinh tử.

Mạng Kỳ Băng nheo mày, nói:

- Mạng mỗ không tin vào những lời tiên tri của tiểu tử đâu. Ngươi hãy tự lo cho cái mạng của ngươi thì đúng hơn.

- Quân Bình nhìn theo sắc tướng trong diện dung của Mạng huynh mà nói thôi.

Tin hay không là do huynh.

Mạng Kỳ Băng hừ nhạt, nói:

- Sát Thủ Đao Vương không cần những lời tiên tri của ngươi.

Y dứt lời quay lưng băng mình trổ khinh công bỏ đi.

Thần Hành Tiểu La Hán nhìn Hạ Quân Bình:

- Tiểu Thần Toán Tử... Sao ngươi ngu quá vậy? Gã Sát Thủ Đao Vương đó tìm ngươi để lấy mạng, nếu không có Mộ Chí Cừu lão đệ đây đứng ra cho ngươi thì ngươi đã tiêu mạng rồi. Vậy mà ngươi còn cho lão lời tiên tri để giữ mạng nữa.

Thần Tiểu La Hán lườm Quân Bình:

- Gã chết thì mặc gã... Cứ gì ngươi lo cho gã chứ?

Quân Bình nhăn hó:

- Tại hạ biết được thiên căn, ngũ hành, không nói cho Mạng Kỳ Băng biết thì y sẽ gặp nguy ngay.

- Hừ... A di đà phật... Cái tâm của ngươi đáng được đưa vào Thiếu Lâm Tự để xuất gia đầu phật.

Chương 3 - Khai đỉnh thiên căn

Mộ Chí Cừu rót rượu ra chén, rồi mời Thần Hành Tiểu La Hán:

- Mộ đệ mời Tăng huynh.

- Mộ đệ đã mời thì tiểu hòa thượng này đâu thể từ chối.

Thần Hành Tiểu La Hán bưng chén rượu:

- Mời.

Lão vừa áp chén vào môi đã quay sang Quân Bình, nói:

- Hê... Còn Hạ đệ nữa chứ. Hay ngươi chẳng muốn uống rượu với tiểu hòa thượng này?

- Đã có Mộ huynh và Tăng huynh thì Quân Bình đâu thể không uống chứ.

Ba người cùng nâng chén uống cạn. Vừa đặt chén xuống bàn, Chí Cừu nhìn Quân Bình nói:

- Hạ đệ... Trước đây ta đã từng nghe những lời tiên tri của đệ, nhưng tâm không hề tin. Sau này nghiệm lại thấy tất cả đều ứng báo. Không chừng Hạ lão đệ đã thông tuệ thiên căn lắm rồi.

Mộ Chí Cừu nói xong bật cười.

Thần Hành Tiểu La Hán xoa chiếc đầu láng không sợi tóc, chặc lưỡi nói:

- Hắn đoán tiên tri cho thiên hạ thì hay, nhưng đoán cho hắn thì chẳng điều gì đúng cả. Theo tiểu hoà thượng thì Hạ Quân Bình chỉ có cái miệng bốc phét mà thôi.

Quân Bình tròn mắt:

- Sao... Tăng huynh nói Quân Bình ngoa ngôn ư?

- Nếu ngươi đoán được thiên căn thì ngươi có thể cải biến được vận mạng của mình rồi.

Lão thuận tay với vò rượu chế ra chén. Thần Hành Tiểu La Hán vừa rót rượu vừa nói:

- Nếu ngươi có thực tài thông thiên căn, biết được chuyển hóa của ngũ hành thì ngươi ắt phải biết Sát Thủ Đao Vương Mạng Kỳ Băng tìm đến thảo xá của ngươi. Thế mà ngươi lại chẳng biết gì cả, cứ lủi đầu tìm vào chỗ chết. Kẻ thông thiên căn như ngươi thì e rằng trên đời này nhiều vô số.

Quân Bình cười mỉm, nhún vai nói:

- Tăng huynh nói như vậy chứng tỏ huynh cho đệ là kẻ ngoa ngôn, nói năng lung tung, chứ không biết gì hết.

- Ơ.... Thì tiểu huynh của ngươi đôi khi cũng có ý đó.

Quân Bình nheo mắt:

- Thế Tăng huynh tìm đến đây để làm gì, không phải Tăng huynh tìm Hạ Quân Bình để muốn biết về hậu vận của mình sao?

Thần Hãnh Tiểu La Hán chắc lưỡi:

- Ái chà.... Thế ngươi đoán xem, tiểu tăng râu bạc này tìm đến ngươi vì cái gì nào?

Quân Bình mỉm cười:

- Đệ sợ nói trúng huynh lại cãi bừa thôi. Nhưng cho dù tăng huynh có cãi bừa thì đệ cũng nói.

- Đâu, ngươi nói xem.

- Đệ tạm mượn mười chữ:

Do, Giáp, Thân, Điền, Đồng, Vương, Viên, Mục, Dụng, Phong, để nói về sự chuyển hóa càn khôn ngũ hành trong con người. Theo đệ, mười chữ đó được xem là "thập đại tự hình tướng", để phân biệt và phán đoán về một người.

Thần Hành Tiểu La Hán khoái tay:

- Ậy.... Tiểu hoà thượng này đâu muốn học thuật xem tướng, xem bói của Hạ đệ, tiểu tăng huynh chỉ thích du sơn ngoạn thủy, uống rượu với thịt cẩu hoang mà thôi.

Chính vì vậy nên nói thẳng vào vấn đề đi, không ta lại nôn nóng đó.

Hạ Quân Bình lườm Thần Hành Tiểu La Hán:

- Chân diện dung của tăng huynh thuộc chữ Vương. Thiên đình nảy nở cân xứng, trung đình vuông vức nhưng trơ xương, hạ đình nảy nở nhưng thịt ít, xương nhiều.

Nghe Hạ Quân Bình nói, bất giác Thần Hành Tiểu La Hán đưa tay xoa nắn mặt mình.

Quân Bình nhìn Tiểu La Hán, nói tiếp:

- Người thuộc chữ Vương như tăng huynh, tài lộc bất toàn.

Thần Hành Tiểu La Hán cướp ngay lời Quân Bình:

- Ha.... Điều ngay xem ra ngươi nói đúng. Chính vì tài lộc bất toàn nên tiểu hòa thượng này mới xuất gia đầu phật đó.

- Mới nghe tăng huynh thừa nhận đệ. Tăng huynh muốn nghe tiếp nữa không?

Thần Hành Tiểu La Hán vừa bưng chén rượu liền đặt trở lại bàn. Lão nhìn Quân Bình, nói:

- Hạ lão đệ đã nói rồi, và tiểu hòa thượng đã nghe và đã nghe thì phải nghe cho hết chứ. Không nghe thì tiểu hòa thượng không khéo biến thành gã mù sờ voi sao?

- Thế thì tăng huynh nghe cho rõ đây. Phàm người có chân diện dung theo hình chữ Vương như tăng huynh thì có danh mà chẳng có lộc, ngược lại có lộc thì chẳng có danh.

Quân Bình mỉm cười, trang trọng nói:

- Nhưng cái khổ nhất của tăng huynh chính là chữ "Tình".

Thần Hành Tiểu La Hán bật đứng dậy:

- Hạ lão đệ.... Ngươi nói cái gì kỳ thế? Nghe chói cả thính nhĩ. Chẳng lẽ hòa thượng căn cơ như ta, luôn lấy chữ tâm làm trọng. Tu chính là sự trao dồi căn nghiệp của mình thóat mê vực thẳm tham sân si, chứ không tự hành sát mình.

Lão xoa đầu nói:

- Miệng ta thì không thường niệm phật chú, một cũng a di đà, hai cũng a di đà, nhưng tâm ta luôn hướng về cảng giới niết bàn. Thế mà ngươi lại nói ra khổ vì chữ tình.

Thần Hành Tiểu La Hán gãi đầu, nói:

- Lần này xem ra lời tiên tri của ngươi sai thật rồi.

- Sai hay không còn có thời gian kia mà.

- Nhưng ta biết lần này ngươi đoán sai bét hết. Một tiểu tăng như ta thì chẳng thể nào khổ vì chữ tình được.

Quân Bình nhún vai:

- Hê.... Quân Bình đâu dám nói tăng huynh là người mất căn cơ của bậc xuất gia đầu phật. Nhưng phàm kẻ có chân diện mục hình chữ Vương thì theo sự chuyển hóa ngũ hành mà như vậy cả. Tăng huynh suy ngẫm từ chữ Vương ra ắt sẽ hiểu đạo chuyển hóa ngũ hành.

Thần Hành Tiểu La Hán xoa đầu:

- Ngươi nói hay không do chính bản thân mình mà thôi.

Thần Hành Tiểu La Hán nhịp tay xuống mặt bàn, nhìn Hạ Quân Bình, nói:

- Xem như ngươi đoán đúng mục đích thứ nhất của ta, nhưng tiểu hòa thượng đến thảo xá của ngươi lần này không phải chỉ mỗi việc đoán quẻ đâu, mà còn việc khác nữa. Ngươi đoán xem đó là việc gì nào?

Hạ Quân Bình cười mĩm:

- Việc thứ hai thì Hạ Quân Bình không cần phải vận dụng đến văn thiên căn đoán trời đoán đất cũng biết được mà.

Thần Hành Tiểu La Hán hất mặt:

- Ngươi đoán xem, nếu đúng thì tiểu hòa thượng này mới phục ngươi.

Quân Bình bưng vò rượu rót ra ba chén. Rót xong chàng đặt bầu rượu trước mặt Thần Hành Tiểu La Hán.

- Nếu đệ đoán không lầm thì tăng huynh lại muốn ép đệ hàm thụ Hư Hư Mê Tông Bộ của huynh.

Thần Hành Tiểu La Hán sững người. Lão ngập ngừng nói:

- Ngươi.... Ngươi nói.... Ờ thì quả là đúng như vậy đó. Lần này tiểu hòa thượng đến để buộc người phải hàm thụ thuật Hư Hư Mê Tông Bộ đó. Và tiểu hòa thượng bắt ngươi phải học.

Quân Bình sa sầm mặt:

- Đệ đã với tăng huynh rồi.

Thần Hành Tiểu La Hán khóat tay:

- Không nói gì hết mà tiểu hòa thượng này bắt người phải thụ học.

- Tăng huynh đừng ép, Hạ Quân Bình không thụ học võ công, bởi vì một khi có võ công thì nhất định sẽ có chuyện thị phi ập đến Quân Bình. Mà Quân Bình lại chẳng muốn có chuyện thị phi nào đó.

- Ngươi có lý của ngươi, nhưng ta có lý của ta. Ngươi nghĩ xem, nếu như vừa rồi không có Mộ Chí Cừu thì ngươi có còn ngồi đây đoán hậu vận của tiểu hòa thượng này nữa không? Ta biết ngươi không thích võ công, nhưng Hư Hư Mê Tông Bộ đâu phải là võ công. Nó chỉ là bộ pháp tránh né và dùng để đi xa như ta mà thôi.

Mộ Chí Cừu xen vào:

- Hạ lão đệ.... Thần Hành Tiểu La Hán huynh nói rất đúng. Hạ lão đệ dù sao cũng là bằng hữu chi giao với ta và tăng huynh. Chúng ta có thể tự bảo trọng thân mình được, nhưng còn đệ nếu không thụ giáo thuật Hư Hư Mê Tông Bộ của tăng huynh thì gặp chuyện bất trắc như vừa rồi quả là kiếp nạn.

Thần Hành Tiểu La Hán nói:

- Phải chi ngươi đoán được vận mạng của ngươi thì tiểu hòa thượng này cũng chẳng cần truyền thụ Hư Hư Mê Tông Bộ cho ngươi làm gì.

Lão lắc đầu:

- Ngươi đoán được hậu vận cho người chứ chẳng thể biết được hậu vận mình.

Lão đổi giọng thật trang trọng:

- Hạ Quân Bình.... Hôm nay ngươi không thụ huấn Hư Hư Mê Tông Bộ thì không được đâu.

- Tại sao Tăng huynh cứ ép Quân Bình mãi vậy?

Thần Hành Tiểu La Hán gằn giọng nói:

- Ngươi đoán được hậu vận của tiểu hòa thượng thì ta cũng có thể đoán được hậu vận của ngươi.

Thần Hành Tiểu La Hán chắc lưỡi:

- Nếu như ngươi không thụ huấn Hư Hư Mê Tông Bộ của tiểu hòa thượng này thì nhất định kiếp nạn sẽ đến với ngươi. Không sớm thì muộn thôi.

Lão nhìn qua Mộ Chí Cừu:

- Mộ đệ nghĩ tiểu tăng này nói đúng không nào? Mấy hôm nay trên giang hồ xảy ra một chuyện khá ly kỳ. Tất cả những ai xem thuật tướng pháp đều bị giết không thương tiếc. Và nếu không có Mộ Chí Cừu thì ngươi đã thóat xuống a tỳ bởi đao pháp của Mạng Kỳ Băng.

Mộ Chí Cừu thở dài nhìn Quân Bình:

- Hạ lão đệ.... Tất cả những gì Tiểu La Hán huynh nói là sự thật. Hạ lão đệ nên thụ giáo thuật Hư Hư Mê Tông Bộ của tăng huynh, để khi gặp họan nạn tự Tông Bộ không phải là thứ võ công dụng để giết người như kiếm pháp của huynh, mà nó chỉ dụng để đối phó tìm cửa sinh trong cửa tử mà thôi.

Hạ Quân Bình bất nhẫn nói:

- Võ công.... võ công. Hai tiếng đó Quân Bình không thích chút nào.

Thần Hành Tiểu La Hán nạt ngang:

- Không thích thì ngươi cũng phải học.

Lão dứt lời bất ngờ chồm qua cách không phóng chỉ khí điểm vào nhân trung huyệt của Hạ Quân Bình.

Vốn là người không hề có võ công. Quân Bình hứng trọn chỉ khí của Thần Hành Tiểu La Hán, buột miệngthốt lên:

- Ui cha....

Thần Hành Tiểu La Hán lườm Quân Bình:

- Nếu như ngươi có thuật Hư Hư Mê Tông Bộ thì đâu phải thúc thủ nhanh như vậy. Đúng không nào?

Quân Bình ngồi ngây người.

Thần Hành Tiểu La Hán nói tiếp:

- Thật ra tiểu hòa thượng ta không muốn mất một người nghĩa đệ có từ tâm như ngươi. Huống chi cho đến bây giờ, mặc dù ngươi tự cho mình là kẻ thông thiên cơ, biết được chuyển hóa ngũ hành mà vẫn không biết được lai lịch của ngươi kia mà.

Lão nói rồi nắm hổ khẩu Quân Bình kéo ra bên ngòai thảo xá rồi nhìn Mộ Chí Cừu:

- Mộ lão đệ.... Tiểu hòa thượng nhờ ngươi một chút.

Mộ Chí Cừu bước ra.

Thần Hành Tiểu La Hán nói tiếp:

- Nếu ngươi thụ giáo Hư Hư Mê Tông Bộ thì ngay cả Sát thủ Kiếm Vương cũng khó bề đã thương ngươi.

- Vậy nó là một môn công phu rồi.

Tiểu La Hán nhăn mặt:

- Nó chẳng là võ công gì cả mà chỉ là những bộ pháp tránh né rồi tìm đường đào thoát chứ có làm hại gì ai.

Thần Hành Tiểu La Hán lườm Hạ Quân Bình:

- Ngươi cố mở to mắt mà xem tiểu hòa thượng thi triển bộ pháp đó.

Tiểu La Hán nhìn lại Chí Cừu:

- Lão Đệ.... Tiểu hòa thượng nhờ thanh kiếm của ngươi.

Mộ Chí Cừu mỉm cười, nói:

- Với một Sát Thủ Kiếm Vương mà lão tăng huynh cũng không ngại ư?

- Tiểu hòa thượng tin vào Hư Hư Mê Tông Bộ.

- Vậy Chí Cừu sẽ bồi tiếp tăng huynh.

Quân Bình nhìn Chí Cừu, e dè nói:

- Mộ đại ca....

Chí Cừu khoát tay:

- Kiếm vô tình.

- Nếu kiếm vô tình thì tăng huynh và Mộ huynh còn khảo chứng võ công với nhau làm gì?

Thần Hành Tiểu La Hán nhìn Hạ Quân Bình:

- Khảo chứng để mở thêm trí tuệ cho ngươi.

Lão nhìn lại Chí Cừu:

- Lão đệ xuất thủ đi.

- Chí Cừu xuất thủ đây.

Quân Bình lo lắng nói:

- Hai người không cần thiết làm như vậy. Quân Bình sẽ thụ huấn thuật Hư Hư Mê Tông Bộ của tăng huynh.

Thần Hành Tiểu La Hán xoa đầu nhìn lại Quân Bình:

- Có thế chứ. Nhưng dù sao thì tiểu hòa thượng này cũng phải thi thố chút ít cho ngươi thấy sự thần kỳ của bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ.

Thần Hành Tiểu La Hán hất mặt nói với Chí Cừu:

- Lão đệ, xuất thủ đi.

- Tăng huynh cẩn thận.

Thanh trường kiếm của Mộ Chí Cừu vừa thoát ra khỏi vỏ, cắt lượn một đường thẳng tắp nhanh ngoài một cái chớp mắt nhắm ba vùng thượng, trung và hạ của Thần Hành Tiểu La Hán tập kích. Chiêu kiếm của Mộ Chí Cừu mặc dù không chứa đựng sát kiếm tử vong, nhưng lại ẩn tàng sự cương cường quyết liệt, phong tỏa tất cả những phương hướng có thể tránh né.

Thần Hành Tiểu La Hán buột miệng nói:

- Hay lắm!

Cùng với lời nói khen tặng đó, lão thi triển bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ. Thân pháp của lão như bóng ma quỷ dị vô thường, khi bên trái, khi bên phải, không sao thấy được chân tướng, và bất thình lình khi mũi kiếm vừa đâm tới thì Thần Hành Tiểu La Hán nhẹ điểm mũi giày cất mình lên cao hai trượng. Bằng bộ pháp thần kỳ, không thể nào tưởng tượng được, lão đạp mũi giày xuống sóng kiếm, cái đạp rất nhẹ nhàng, nhưng thân pháp của Thần Hành Tiểu La Hán lại tợ như chiếc lông ngỗng lướt phăng đi bởi một luồng gió cuốn thổi về sau non mười trượng, thân vừa hạ xuống, chân vừa điểm mặt đất thì thân lại vút đi tợ mũi tên khi kiếm chiêu của Mộ Chí Cừu chưa tròn thức.

Đến ngay Sát thủ Kiếm Vương Mộ Chí Cừu cũng phải ngây người không tin vào mắt mình vào bộ pháp đào tẩu thần kỳ của Thần Hành Tiểu La Hán băng xuống:

-Tiểu hòa thượng ở đây chứ đâu.

Mộ Chí Cừu phấn chấn ôm quyền xá tiểu tăng:

- Chứng nghiệm được bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ của tăng huynh, Chí Cừu càng thêm bội phục huynh hơn.

Thần Hành Tiểu La Hán lườm Mộ Chí Cừu:

- Hê.... Ngươi đừng khách sáo chứ.... Tiểu hòa thượng này biết mà. Kiếm pháp của ngươi mất đi sát kiếm của một sát thủ thì đâu còn thần uy kiếm vương. Nói như thế ngươi hiểu tiểu hòa thượng phải không?

Thần Hành nhìn lại Quân Bình:

- Ngươi đã nói rồi, không được rút lời đó. Ngay từ bây giờ tiểu hòa thượng sẽ truyền thụ bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ cho ngươi.

Quân Bình tròn mắt nhìn Thần Hành Tiểu La Hán:

- Ngay bây giờ à? Sao tăng huynh gấp như vậy? Tăng huynh, Mộ đại ca và Quân Bình còn đang chén tạc kia mà. Chẳng lẽ Quân Bình lại để rượu nguội lạnh kia khi cả ba đều có mặt ở đây?

Thần Hành Tiểu La Hán lườm Quân Bình:

- Ngươi định khất lần, khất lựa tiểu hòa thượng này ư?

- Học bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ thì lúc nào cũng được, nhưng trước hết phải uống cạn số rượu mà Quân Bình đã đun nóng trước.

Thần Hành Tiểu La Hán liếm mép:

- Vậy cũng được. Nhắc đến rượu là tự dưng trong bụng tiểu hòa thượng này cũng sôi sôi.

Ba người quay vào trong, chén thù chén tạc đến khi màn đêm phủ xuống gian thảo xá lúc nào cũng không biết Thần Hành Tiểu La Hán ngất ngưởng nói:

- Hạ Quân Bình.... Ngươi bắt.... hic.... bắt đầu thụ.... thụ học thuật Hư Hư Mê Tông Bộ của tiểu hòa thượng chứ?

Quân Bình nhìn tiểu hòa thượng:

- Tăng huynh say qúa rồi.

- Tiểu hòa thượng say nhưng vẫn có thể truyền.... thụ.... thụ cho ngươi.

Thần Hành Tiểu La Hán ngất ngưởng nói:

- Quân Bình.... Ngươi chú ý dung nạp nguyên ngươn và bước theo tiểu hòa thượng nhé.

Thần Hành Tiểu La Hán rảo bộ bước đi theo những phương vị trong thuật Hư Hư Mê Tông Bộ. Thân pháp của lão lúc nghiêng qua trái, nghiêng qua phải, lúc thì chúi hẳn về phía dưới, khi thì ngã ra sau nhưng tuyệt nhiên hai chân rất vững vàng. Lúa đầu, Thần Hành Tiểu La Hán còn đi chậm để Quân Bình bám theo mình, nhưng càng lúc càng đi nhanh hơn.

Chẳng bao lâu chỉ còn thấy chiếc bóng nhập nhọang, không còn nhận ra chân tướng của lão tăng, Quân Bình cố bám theo sát Thần Hành Tiểu La Hán, nhưng cuối cùng đành ngồi bệt xuống đất thở dốc từng cơn một.

Quân Bình thốt lên:

- Mệt quá rồi.... Hạ đệ không đi nổi nữa đâu.

- Ngươi cứ việc đi sẽ hết mệt thôi.

Thần Hành Tiểu La Hán vừa nói vừa tiếp tục thi triển Hư Hư Mê Tông Bộ, khi lão tăng dừng bộ thì đã hòan toàn tỉnh rượu.

Lão nhìn lại Hạ Quân Bình:

- Sao, Hạ đệ thụ huấn rồi chứ?

Quân Bình gật đầu:

- Đã thụ nạp xong rồi.

- Ngươi thi triển lại cho ta xem.

Quân Bình thở hắt ra rồi nói:

- Phải thi triển lại ư?

Thần Hành Tiểu La Hán gật đầu:

- Tất nhiên rồi. Tiểu tăng truyền thụ Hư Hư bộ pháp cho ngươi thì phải kiểm tra lại chứ.

- Tăng huynh đã làm khó đệ thì đệ đành chịu vậy.

Hạ Quân Bình gượng đứng lên rồi theo đúng bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ mà bước đi. Chàng bước đi càng lúc càng nhanh, so với Thần Hành Tiểu La Hán thì không thể sánh bằng nhưng với một thời khắc ngắn ngủi mà Quân Bình có thể thi triển Hư Hư Mê Tông Bo äkhông hề sai phương vị thì đến ngay cả người truyền thụ bộ pháp đó cũng phải ngây mặt ra nhìn.

Thần Hành Tiểu La Hán xoa chiếc đầu trọc, buột miệng nói:

- Không ngờ... không ngờ... Quân Bình đang thi triển bộ pháp Hư Hư Mê Tộng Bộ thì bất thình lình dừng bước. Chân diện của chàng lộ rõ những nét khẩn trương tột cùng.

Thần Hành Tiểu La Hán ngơ ngẩn trước thái độ kỳ lạ của Quân Bìnhliền bước đến hỏi:

- Hạ lão đệ... Ngươi sao vậy?

Quân Bình nhìn lên bầu trời đêm đầy sao, ngập ngừng nói:

- Tăng huynh... Phải vừa rồi vừa có một ngôi sao băng về phương Bắc phải không?

- Ta đâu có nhìn lên trời mà thấy chứ.

Quân bình khẩn trương nói:

- Tăng huynh là người xuất gia, nếu Thiếu Lâm Tự có kiếp nạn gì thì tăng huynh có ra tay phò trợ không?

- Tất nhiên rồi... Thần Hành Tiểu La Hán là người của phật môn, nếu phật môn có chuyện thì tăng huynh đâu thể nhắm mắt khoanh tay chứ.

Hạ Quân Bình nhìn thẳng vào mắt Thần Hành Tiểu La Hán, trang trọng nói:

- Thiếu Lâm Tự sẽ gặp kiếp nạn rất lớn. Nếu tăng huynh là người của phật môn, thì mau đến Thiếu Lâm Tự.

- Hạ lão đệ nói vậy có nghĩa gì?

Quân Bình buông một tiếng thở dài:

- Thiên cơ bất khả lộ. Tăng huynh mau đến Thiếu Lâm. Hạ Quân Bình sẽ đến sau.

- Hạ lão đệ đoán chắc như vậy à?

Hạ Quân Bình nhìn Thần Hành Tiểu La Hán, trang trọng nói:

- Quân Bình không thể sánh với ân sư, nhưng đã có thể hiểu được huyền cơ. Đó là sự phối hợp của hậu thiên bát quái và tiên thiên bát quái. Sự phối hợp chuyển luân theo càn khôn tiên thiên, ứng với những vì tinh tú. Đêm nay vô tình đệ thấy sao phương Bắc băng, đúng vào ứng mạng Thiếu Lâm.

Chàng buông một tiếng thở dài:

- Sao tướng Thiếu Lâm băng tất dại họa đến. Tăng huynh mau sớm về Thiếu Lâm.

Quân Bình nắm tay Thần Hành Tiểu La Hán, trang trọng nói:

- Lộ tướng tức ẩn tướng. Tăng huynh bảo trọng!

Thần Hành Tiểu La Hán lưỡng lự rồi hỏi:

- Hạ lão đệ không còn gì để nói nữa à?

- Quân Bình chỉ có thể nói được bấy nhiêu đó thôi. Hy vọng tăng huynh sẽ hiểu được lời của Hạ Quân Bình.

- Được rồi... Tiểu hoà thượng sẽ đến Thiếu Lâm, nhưng hy vọng ứng điềm của sao tướng không đúng như lời của Hạ lão đệ.

- Hãy nhớ lời của đệ. Sao tướng băng ắt tướng phải lộ tướng. Không được ẩn tướng. Tăng huynh mau đi đi.

Giọng nói của Hạ Quân Bình khiến Thần Hành Tiểu La Hán bồn chồn lo lắng.

Lão cảm nhận những gì chàng nói ra chẳng khác nào lời sấm truyền thần bí chắc chắn sẽ xảy đến với Thiếu Lâm.

Thần Hành Tiểu La Hán ôm quyền xá Quân Bình:

- Hạ lão đệ bảo trọng!

- Tăng huynh bảo trọng!

Chương 4 - Phật sự Thiếu Lâm

Tiếng đại hồng chung vang lên liên hồi, không gian toà cổ tự Thiếu Lâm vốn tĩnh mịch dành riêng cho những ai thoát ly cảnh trần tục tranh dành đoạt lợi bất giác bị tiếng đại hồng chung phá vỡ. Hồi chuông đại hồng như hối thúc các vị cao tăng Thiếu Lâm đồng hướng về đại hồng bảo diện.

Chờ cho các vị cao tăng đã yên vị theo thứ bậc, phương trượng Đại Minh mới từ tốn ôn nhu nói:

- A di đà phật! Hôm nay bổn phương trượng hiệu triệu chư tăng huynh đệ tề tựu đến Thiếu Lâm vì một chuyện cực kỳ hệ trọng.

Lão tăng gác cây thiền trượng, biểu tượng quyền uy của vị trụ trì Thiếu Lâm, rồi trịnh trọng nói tiếp:

- Thời gian gần đây, bổn phương trượng cảm thấy trong nội thể đã bắt đầu chuyển hóa đến thời kỳ phải theo hầu các bậc thánh tăng Thiếu Lâm Tự. Bổn phương trượng tự biết mình chẳng thọ được bao lâu nữa, nên trao lại chức vị chưởng môn Thiếu Lâm và phương trượng cho Tri Ngộ Năng Chánh Giới đại sư. Sau khi bổn phương trượng nhập tịnh lăng về với niết bàn hầu phật tổ Như Lai, mong rằng các chư tăng Thiếu Lâm sẽ đồng tâm hiệp lực phò trợ Chánh Giới đại sư, bảo tồn chánh đại phật môn, hoành khai đạo hạnh cứu độ chúng sinh trong bể trầm kha luân hồi.

Đại Minh phương trượng thở hắt ra một hơi thật dài như muốn trút bỏ phần tạp khí trong cơ thể của người.

Tất cả mọi chư tăng Thiếu Lâm đồng loạt hành đại lễ, miệng xướng phát hiệu:

- A di đà phật!

Võ Tăng, đại diện Hành Pháp đại sư kính cẩn nói:

- Chúng chư tăng Thiếu Lâm nguyện theo sự chỉ huấn của phương trượng mà hoành khai đạo pháp, phò trợ Chánh Giới sư huynh.

Đại Minh phương trượng mỉm cười:

- A di đà phật! Tất cả chư tăng Thiếu Lâm đều đồng tâm hiệp lực, bổn phương trượng vô cùng hoan hỉ và thanh thản về hầu phật tổ Như Lai.

Đại Minh phương trượng từ từ đứng lên. Tay không dừng chuỗi bồ đề. Người trịnh trọng nói:

- Tất cả những chư tăng đang có mặt tại đều cùng một lòng một dạ, bổn phương trượng thỉnh Chánh Giới sư đệ lên bồ đòan.

Chánh Giới đại sư Tri Ngộ Năng từ từ đứng lên, rồi tiến đến trước mặt Đại Minh phương trượng hành đại lễ.

Người ngẩng lên nói:

- A di đà phật! Đại sư huynh phương trượng chọn Tri Ngộ Năng thay người đảm trách phận sự Ở Thiếu Lâm Tự. Ngộ Năng nguyện theo gương đại sư huynh hoành khai đạo pháp. Nhưng chỉ sợ kém tài, không đặng được bổn bản lĩnh như sư huynh, mà thực thì ma đạo đã khởi phát trùng trùng điệp điệp, nên e đại sư huynh sẽ thất vọng về sư đệ.

Đại Minh phương trượng khẽ gật đầu trầm giọng, trang trọng nói:

- Thiếu Lâm là cửa phật gia, lấy từ bi hỉ xả làm chỉ nam cho mọi sự. Thiếu Lâm không như những môn phái khác trong võ lâm, lấy võ học, công phu, nội kình để chọn chưởng môn hay bang chủ, mà chúng ta chọn người có đạo hạnh là chính. Chánh Giới sư đệ võ học không như Võ Tăng Hành Pháp sư đệ, nhưng đạo hạnh của đệ thì bổn phương trượng đã bảo chứng với các vị chư tăng. Chính đạo hạnh của phật hoành khai phật học, cứu độ chúng sinh.

- A di đà phật! Chánh Giới sẽ ghi tạc sự chỉ huấn của phương trượng đại sư huynh.

- A di đà phật! Lành thay.

Chánh Giới đại sư quay lại chúng chư tăng phía dưới, ôm quyền hành đại lễ rồi đứng lên, trịnh trọng nói:

- A di đà phật! Chánh Giới được sự đề cử của phương trượng đại sư huynh chấp chưởng chính vị trụ trì Thiếu Lâm. Mong rằng các chư tăng huynh đệ sẽ cùng với Chánh Giới, một lòng, một dạ hoành khai chánh đạo để không phụ lòng Đại Minh phương trượng đại sư huynh.

- Chúng chư tăng sẽ một lòng một dạ tuân theo sự chỉ huấn của Đại Minh phương trượng và Chánh Giới sư huynh.

Đại Minh phương trượng gật đầu:

- Bổn phương trượng tin rằng Thiếu Lâm sẽ mãi mãi trường tồn, là đóa hoa sen của đạo hạnh.

Mọi người đồng loạt xướng lên:

- Lành thay.... lành thay....

Đại Minh phương trượng nhìn lại Chánh Giới đại sư, nói:

- Có mặt tất cả các vị cao tăng tại Đại Hồng Bảo Điện, bổn phương trượng chính thức trao quền trụ trì phương trượng lại cho sư đệ.

- Đại sư huynh, gấp như vậy sao?

- Bổn sư huynh biết mình sẽ chẳng còn thọ được bao nhiêu lâu. Nếu hôm nay bổn sư huynh không làm tròn trách nhiệm thì sợ chẳng có thời gian mà làm nốt chuyện như thế này.

- A di đà phật! Sư đệ thấy thần sắc của đại sư huynh vẫn còn tráng kiện, thông tuệ. Đại sư huynh vẫn có thể đảm đương trọng trách của Thiếu Lâm.

Đại Minh phương trượng lắc đầu:

- Chánh Giới sư đệ thấy vẻ bên ngoài mà đoán bên trong. Thần sắc khí lực của bổn phương

trượng lúc này rất sung mãn, chẳng qua đó là hiện tượng phản quang hồi dương, ví như ngọn đèn sắp tắt bùng lên một lần sau cùng. Bổn sư huynh biết nội thể của mình như thế nào nên muốn tĩnh thân trước khi vào lăng mộ tiền nhân.

- Sư huynh....

Đại Minh phương trượng khoát tay:

- Đừng vì ta bi lụy. Đây là lẽ thường tình của đời người trong vòng sinh tử luân hồi. Bổn sư huynh viên tịch là về với cõi niết bàn của phật tổ Như Lai. Sư đệ sẽ thay ta, cần phải thấu hiểu điều học đó của phật môn.

- A di đà phật! Chánh Giới ghi tạc sự chỉ huấn của Đại sư huynh.

- Nếu đã hiểu thì hãy hành đại lễ trước kim thân phật tổ để đảm nhận trọng trách phật môn.

- A di đà phật! Sư đệ xin thực thi chỉ huấn của sư huynh.

Chánh Giới Đại sư tiến đến trước pho tượng kim thân phật tổ. Người toan quỳ xuống hành đại lễ thì từ chúng chư tăng một vị tăng nhân mập và lùn bước ra:

- A di đà phật! Khởi bẩm Đại Minh phương trượng, sư đệ có kiến nghị.

Chánh Giới đứng như tượng trước kim thân phật tổ, trong khi phương trượng Đại Minh hỏi:

- Tri Tăng Đường Pháp Lạc sư đệ có kiến nghị gì?

- A di đà phật! Pháp Lạc sư đệ nói ra thật hổ thẹn, nhưng không thể không nói.

- Sư đệ cứ nói, tất cả ở đây đều là bậc hành giả có thiện căn với phật môn, sư đệ không cần phải ngại.

- A di đà phật! Phương trượng đã cho phép sư đệ mới dám nói.

- Người hành giả theo nẻo chánh đạo phật học, nói chính ngôn chẳng cần gì phải ngại. sư đệ cứ nói:

- Theo thiển ý của sư đệ, trong võ lâm, Thiếu Lâm là ngôi sao Bắc Đẩu của chúng bạch đạo. Tất cả chúng sinh trong hàng bạch đạo đều hướng về Thiếu Lâm bằng sự tâm phục và khẩu phục. Đại sư huynh phương trượng đã là thiên đỉnh của võ lâm. Thiếu Lâm Tự được ngày hôm nay là do sự khổ luyện của Đạt Ma sư tổ mà sau này trở thành chiếc nôi của võ học Trung Nguyên.

Tri Tăng Đường hướng mắt nhìn Chánh Giới Đại sư:

- Phàm người trụ trì phương trượng Thiếu Lâm phải có đủ tài lẫn đức thì mới không làm mai một tòa cổ tự trên đỉnh Tung Sơn này. Sư đệ không dám nói Chánh Giới sư huynh không đủ tài không đủ đức, nhưng thiết tưởng Đại sư huynh cũng nên cho Chánh Giới sư huynh khảo nghiệm tài đức đó với các chư tăng đó có mặt tại đây. Có như vậy thì mọi người mới tâm phục, khẩu phục, một lòng một dạ phò trợ cho sư huynh Chánh Giới.

Đại Minh phương trượng vuốt chòm râu bạc phếch, mỉm cười, nói:

- Cái lẽ của Pháp Lạc sư đệ bổn phương trượng đã nghĩ tới.

- Đại sư huynh đã nghĩ tới, Pháp Lạc sư đệ xin được là người đầu tiên thính khảo sư huynh Chánh Giới.

Đại Minh phương trượng lắc đầu:

- Bổn phương trượng đã nghĩ tới nhưng bổn tăng không làm theo cách của sư đệ, bởi một lẽ duy nhất, Thiếu Lâm là phật gia của chúng sinh, là cõi thanh tu của những bậc hành giả đặng thoát khỏi ba chữ tham sân si. Ở đây bổn tăng chọn người đủ đức độ, để đảm đương phận sự của Thiếu Lâm. Kẻ có đạo hạnh phật môn, tất sẽ có chúng chư tăng phò trợ, không cần thiết phải là người có bãn lĩnh vô song.

- Đại Minh sư huynh chọn như vậy....

Đại Minh phương trượng Đại sư khoát tay ngăn lời Pháp Lạc, nói tiếp:

- Bổn tăng thiết nghĩ Đạt Ma tổ sư năm xưa diện bích tìm chân võ học không phải để thi thố tranh đoạt với thiên hạ, mà cốt dùng võ để hỗ trợ thêm cho đường tu thêm tăng tiến, sớm về hầu phật tổ.

Đại Minh nhìn lại Chánh Giới Đại sư:

- Bổn tăng thiết nghĩ sau này tân trụ trì phương trượng sẽ theo thiên căn đó mà tìm người kế nhiệm phận sự Thiếu Lâm.

Nhìn lại Tri Tăng Đường Pháp Lạc, Đại Minh nghiêm giọng nói:

- Những lời phân giải của bổn tăng sư đệ thấu đáo rồi chứ?

Pháp Lạc buông một tiếng thở dài rồi niệm phật hiệu:

- A di đà phật! Đệ ghi tạc sự phân giải của Đại sư huynh.

- A di đà phật! Thiện tai.... thiện tai....

Chờ cho Chánh Giới đại sư hành đại lễ trước kim thân phật tổ, Đại Minh phương trượng mới trịnh trọng tiến đến trước mặt Chánh Giới. Người đặt hữu thủ lên vai phải Chánh Giới, tụng một hồi kinh cầu an, rồi trịnh trọng trao cây thiền trượng vào tay người kế nhiệm mình.

Chánh Giới đại sư nhận thiền trượng, hành đại lễ:

- A di đà phật! Đa tạ đại sư huynh đã tín nhiệm trao phật sự Thiếu Lâm cho đệ.

Trước kim thân phật tổ, sư đệ nguyện sẽ theo gương đại sư huynh hòanh khai đạo học phật môn.

Đại Minh gật đầu:

- Thiện tai.... thiện tai. Bây giờ thì đại sư huynh đã có thể yên tâm lắm rồi.

Đại Minh ngắm nhìn Chánh Giới một lần nữa rồi rảo bước đến trước bồ đoàn.

Người định thần nhãn về chúng chư tăng Thiếu Lâm:

- Hôm nay, Thiếu Lâm Tự đã có một vị tân phương trượng trụ trì thay bổn tăng, mong rằng Thiếu Lâm sẽ khai phát dương quang đại.

Chúng chư tăng đồng loạt xướng lên:

- A di đà phật!

Đại Minh phương trượng trình trọng nói tiếp:

- Kể từ hôm nay phật sự Thiếu Lâm sẽ do tân phương trượng Chánh Giới đại sư quán xuyến, các chư tăng cứ hỏi tăng phương trượng. Còn bổn tăng sẽ lui về tịnh lăng.

Chúng chư tăng lại đồng loạt xướng phật hiệu:

- A di đà phật!

Đại Minh phương trượng vuốt râu mỉm cười, rồi nhìn lại Chánh Giới:

- Chánh Giới sư đệ. Phật sự Thiếu Lâm giờ đặt lên vai sư đệ, đó là một trọng trách không chỉ đối với Thiếu Lâm mà cả với bá tánh, hãy cố mà lo tròn.

- Chánh Giới sẽ cố làm hết sức mình để không phụ lòng đại sư huynh.

Đại Minh gật đầu, nhẩm nói:

- Thiện tai... thiện tai... Nói xong người đĩnh đạc chấp tay trước ngực, rảo bước ra cửa Đại Hồng Bảo Điện. Tất cả mọi chư tăng Thiếu Lâm đều dõi theo từng bước chân của vị cao tăng Thiếu Lâm, duy có một người cúi gầm mặt, người đó chính là Tri Tăng Đường Phát Lạc.

Hoàng hôn chạng vạng, trời tiết ẩm ướt bởi vừa qua một cơn mưachiều. Tiếng tụng kinh vang lên trên tòa Đại Hồng Bảo Điện. Mặc dù tiếng tụng kinh của các vị cao tăng Thiếu Lâm nghe rộn rã cả một góc tòa cổ tự nhưng không gian tĩnh mịch và trầm tưởng vẫn không mất đi, và tiết trời sau cơn mưa càng khiến cho tòa cổ tự thêm vẻ thanh vắng và cô tịch.

Từ ngoài cổng tam quan, Thần Hành Tiểu La Hán trổ kinh thuật thượng thừa lướt vào gian Tri Tăng Đường. Sự xuất hiện của Thần Hành Tiểu La Hán nhanh chóng phá vỡ sự tĩnh lặng của tòa cổ tự Thiếu Lâm Tung Sơn.

Thần Hành Tiểu La Hán vừa đặt chân lên những bậc tam cấp dẫn đến gian Tri Tăng Đường, lập tức hơn ba mươi võ tăng hộ đường từ hai cánh, tay cầm trường côn băng ra án ngữ.

Thần Hành Tiểu La Hán xoa chiếc đầu, cộc lốc nói:

- Các chư tăng huynh đệ không nhận ra ta à?

Từ trong Tri Tăng Đường, Tri Giới hòa thượng bước ra. Đôi chân mày xếch ngược của lão Tri Tăng Đường thoạt chau lại khi nhìn Thần Hành Tiểu La Hán:

- Phá giới Tuệ Thông, ngươi còn dám quay lại với Thiếu Lâm Tự nữa à?

Nghe Tri Giới nói, mặt Thần Hành Tiểu La Hán sa sầm lại. Lão vẫn cố giữ vẻ từ tốn:

- Tuệ Thông từ Thiếu Lâm ra đi, sao không thể quay được chứ? Huống gì Tiểu La Hán bổn tăng

quay lại vì có chuyện cần kia mà.

Tri Giới hòa thượng bất nhẫn nạt ngang:

- Phá giới Tuệ Thông... Ngươi quay lại làm gì chứ? Thiếu Lâm Tự đã đuổi ngươi đi, tất không muốn ngươi quay lại. Huống chi bây giờ Thiếu Lâm đã có tân trụ trì khác rồi.

Thần Hành Tiểu La Hán khẩn trương hỏi:

- Sao... Thiếu Lâm có tân trụ trì à? Đại Minh phương trượng sư huynh đâu? Tri Giới sư đệ, hãy cho Tuệ Thông này vào gặp Đại Minh sư huynh.

Tri giới gạt ngang:

- Tuệ Thông... Ngươi có nằm mơ cũng không được gặp Đại Minh đại sư huynh đâu. Tri Giới bổn tăng phụ trách phật sự Tri Tăng Đường, có tiếp hay không là quyền của Tri Giới này.

Tri Tăng Đường Tri Giới hòa thượng hừ nhạt một tiếng rồi gằn giọng nói:

- Với một kẻ phá giới như Tuệ Thông thì đạo hạnh đâu thể đủ đặng đòi gặp Đại Minh phương trượng chứù. Ngươi không đủ đạo hạnh thì bổn tăng cũng không cần tiếp ngươi.

Tri Giới hòa thượng phủi tay:

- Phá giới hòa thượng, ngươi hãy mau rời Tung Sơn mà đi đi.

Thần Hành Tiểu La Hán cau mày tức giận nói:

- Tiểu La Hán Tuệ Thông là người của Thiếu Lâm, lâu ngày quay lại thăm các chư tăng huynh đệ, thế mà ngươi xử với Tuệ Thông như vậy ư?

- Tri Giới xử như thế đó, ngươi làm gì được nào? Thiếu Lâm lấy đạo hạnh làm kim chỉ nam thì đâu thể tiếp những tên hòa thượng phá giới như ngươi.

Thần Hành Tiểu La Hán chỉ vào ngực mình:

- Tâm ta trong sạch thì ta chẳng sợ gì cả. Tu chính là làm cho tâm mình càng lúc càng trong sạch đặng thoát cảnh ô trọc cõi trần này chứ đâu phải dựa vào chiếc áo cà sa.

Thần Hành Tiểu La Hán gằn giọng nói:

- Tri Tăng Đường hòa thượng ép Thần Hành Tiểu La Hán này đó. Phận sự của sư đệ là tiếp tăng chúng, nay Tiểu La Hán quá vãng đến Thiếu Lâm, không cần biết Tuệ Thông này xuất thân từ đâu, nhưng theo phật sự, ngươi phải tiếp và dẫn ta đến diện kiến Đại Minh phương trượng sư huynh!

- Hừ.... Phá giới hòa thượng.... Ngươi nói sao khó nghe quá. Tri Tăng Đường là lãnh giới của Tri Giới bổn tăng. Tiếp hay không là quyền của ta.

Vốn Tri Giới đã uất ức sau khi Chánh Giới đảm được chức vị phương trượng nên vô hình trung dồn sự uất ức của mình vào Thần Hành Tiểu La Hán.

Nghe Tri Giới nói, Tiểu La Hán Tuệ Thông càng bực dọc hơn.:

- Thiếu Lâm bây giờ phân chia từng lãnh địa à? Mỗi lãnh địa có một vị tăng quán xuyến? Lão tăng phiêu bạt này chưa từng nghe chuyện này xảy ra ở Thiếu Lâm Tự bao giờ - Đó là ý của Tri Giới này.

Đôi chân mày của Thần Hành Tiểu La Hán cau hẳn lại:

- Tri Tăng Đường hòa thượng tự đặt ra cái lệ này à?

- Ngươi đâu có quyền cản bổn tăng chứ.

Tri Giới khoát tay:

- Thôi, ta không có thời gian tiếp ngươi. Mau đi đi!

Thần Hành Tiểu La Hán hất mặt:

- Bổn tăng không đi đâu cả khi chưa Đại Minh phương trượng Đại sư và tân trụ trì Thiếu Lâm. Ngươi không tiếp Tuệ Thông thì Tuệ Thông tự đi tìm vậy.

Tri Giới gắt gỏng nạt:

- Ngươi đâu có quyền đặt chân đến cổ tự Thiếu Lâm. Hay ngươi muốn bổn tăng đuổi ngươi đi?

Thần Hành Tiểu La Hán chấp tay nói:

- A di đà phật! Tên hòa thượng thúi kia có bản lĩnh thì cứ ra tay đuổi Thần Hành tiểu sư phụ ngươi xem!

Tri Tăng Đường hòa thượng Tri Giới nghe Thần Hành Tiểu La Hán miệt thị, tức giận đến đỏ mặt tía tai. Mặt lão đanh hẳn lại rồi chỉ Thần Hành Tiểu La Hán:

- Các chư tăng hộ đường, đuổi tên hòa thượng đó cho bổn tăng.

Mệnh lệnh từ cửa miệng của Tri Tăng Đường hòa thượng phát ra điều động ba mươi vị võ tăng hộ đường nhất tề xếp trận Đồng Nhân liên thủ ập tới tập kích Thần Hành Tiểu La Hán.

Ba mươi vị võ tăng hộ đường thủ trường côn, đồng loạt liên thủ tập kích Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông tạo thành một màn lưới gậy chi chít, đầy đặc từng lớp, từng lớp chụp xuống thân ảnh của Tiểu La Hán Tuệ Thông.

Trong màn lưới trường côn dày đặc, Thần Hành Tiểu La Hán chẳng một chút nao núng, thậm chí hai tay còn chấp sau lưng, phong thái ung dung tự tại. Bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ chẳng khác gì bóng quỷ vô thường lòn lách thật tài tình trong màn lưới vô thường trường côn. Với bộ pháp di thân Hư Hư Mê Tông Bộ, Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông tợ như người đang đùa bỡn với những bóng côn chập chờn bổ xuống thân pháp mình.

Ba mươi vị võ tăng hộ đường đã dụng hết tất cả những sở học trường côn, liên thủ tập kích đối phương mà chẳng thể nào chạm được tới chiếc áo tăng y của đối phương, nên càng thi triển côn pháp càng thêm sững sờ. Thậm chí đôi lúc, chính họ lại tự bức ép với nhau vì bộ pháp thần kỳ của Thần Hành Tiểu La Hán làm cho hoa cả mắt.

Bộp..... Bộp....

Hai chiếc trường côn từ phía trước giáng xuống hai bờ vai Thần Hành Tiểu La Hán, nhưng chỉ mỗi động tác thật đơn giãn, bước xịch ngang nửa bộ, Tuệ Thông Tiểu La Hán đã tránh được rồi, để cho đôi trường côn giáng vào đôi trường côn tập kích từ phía sau mình.

Sự biến hóa thần kỳ trong bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ khiến cho ba mươi vị võ tăng hộ đường vừa sững sờ vừa lúng túng, trong khi Thần Hành Tiểu La Hán vẫn chẳng hề một chút mệt nhọc nào khi phải thi triển khinh pháp thần kỳ lách tránh.

- Dừng tay....

Tiếng thét theo thuật Sư Tử Hống nghe rền cả bầu trời Thiếu Lâm buộc ba mươi vị võ tăng đồng loạt thu hồi trường côn, phi thân lướt về chỗ cũ.

Ba mươi vị võ tăng chống trường côn theo tư thế Đồng Nhân trận pháp.

Nghe tiếng thét, Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông cũng dừng thi triển bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ, chấp tay sau lưng nhìn Võ Tăng bảo diện Hành Pháp đại sư.

Hai người chạm mắt nhìn nhau. Hành Pháp đại sư vừa đến, trịnh trọng ôm quyền xá Thần Hành Tiểu La Hán, từ tốn nói:

- Tuệ Thông sư huynh quay trở lại Thiếu Lâm với mục đích gì khiến cho cõi thiền tu thanh tịnh của bậc hành giả bỗng chốc trở nên náo loạn?

- Võ Tăng Hành Pháp Tuệ Trí sư đệ vẫn còn nhận ra Phá Giới Tuệ Thông sư huynh này à?

Hành Pháp đại sư Tuệ Trí ôm quyền xá Tuệ Thông:

- A di đà phật! Mặc dù Tuệ Thông sư huynh đã rời khỏi Thiếu Lâm, nhưng đệ nào dám xem thường võ học của sư huynh.

- Đa tạ sư đệ vẫn còn nghĩ đến lão hòa thượng này. Lần này trở về Thiếu Lâm, Tuệ Thông không hề có ý làm kinh động đến tĩnh tu của các vị tăng nhân Thiếu Lâm.

Tuệ Thông chỉ muốn diện kiến Đại Minh phương trượng.

- Đại Minh phương trượng đã nhập tĩnh lăng chờ ngày về chầu phật tổ.

- Có chuyện đó thật sao?

Hành Pháp đại sư Tuệ Trí khẽ gật đầu:

- Phật sự Thiếu Lâm hiện nay đã được Đại Minh đại sư huynh giao lại cho tân trụ trì Chánh Giới sư huynh. Nếu như sư huynh có gì muốn nói thì hãy đến gặp Chánh Giới phương trượng.

- Đa tạ sư đệ, nếu được, sư đệ hãy cho Tuệ Thông này được diện kiến tân phương trượng Chánh Giới sư huynh.

- A di đà phật.... Sư đệ sẽ đưa sư huynh đến gặp tân phương trượng.

- Một lần nữa, Tuệ Thông cảm kích và đa tạ sư đệ.

- Dù sao cũng có thời sư huynh đã là người của Thiếu Lâm, xin đừng khách sáo như vậy.

Chương 5 - Thần Tăng Đại Minh

Chánh Giới đại sư bưng chén trà nhấp một ngụm rồi đặt xuống bàn, nhìn Thần Hành Tiểu La Hán, nói:

- A di đà phật! Tất cả những gì Tuệ Thông sư đệ nói đều xuất phát từ quẻ chiêm tinh của Hạ công tử sao?

- A di đà phật! Nếu như Hạ Quân Bình không nói thì Tuệ Thông cũng không miệt mài đi suốt ngày đêm để trở về Thiếu Lâm. Và theo như Hạ Quân Bình nói thì điềm ứng xem ra rất đúng. Đại Minh sư huynh đã nhập tĩnh lăng chờ ngày viên tịch.

Thần Hành Tiểu La Hán lấy bầu hồ lô nhấp một ngụm lớn rồi đóng nút lại.

- Dị Thần Giáo đã hai lần toan tính thanh toán cổ tự Thiếu Lâm, nhưng cả hai lần đều bị thất bại bởi võ học uyên thâm của đại sư huynh Đại Minh. Hai lần thất bại đó đã khiến cho Dị Thần Giáo không thể bành trướng dị giáo của mình. Nay một khi nghe Đại Minh sư huynh viên tịch, nhất định Dị Thần Giáo chủ sẽ lập lại ý định của mình.

- Chuyện Dị Thần Giáo, bổn tăng cũng có biết. Nhưng trong cõi sinh tử luân hồi này thì Đại Minh sư huynh không thể sống mãi được. Là những kẻ theo phật môn, chúng ta cũng có thể khăng khăng tin vào quẻ toán.

- Phương trượng.... Hạ Quân Bình không phải là người khoa ngôn đâu. Tuệ Thông cảm nhận Hạ Quân Bình đã thông thiện căn, hiểu Lường Thiên Xích chẳng khác gì Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thượng Quan xưa kia.

Mở nắp bầu hồ lô tu một ngụm lớn rồi đóng nút lại, Thần Hành Tiểu La Hán nói tiếp:

- Quân Bình đã thấy sao tướng băng rơi đúng vào phương vị Thiếu Lâm, nên nói Tuệ Thông quay trở về đây. Và y còn nói, cần phải theo thuật "lộ tướng, ẩn tướng". Tuệ Thông không biết đó là thuật gì. Do đó muốn diện kiến Đại Minh sư huynh.

- Bổn tăng không ngại đưa Tuệ Thông sư huynh đến diện kiến Đại Minh Đại sư huynh. Nhưng sợ người sẽ không chịu gặp sư huynh mà thôi.

- Phương trượng.... Vì sự an nguy cho Thiếu Lâm, hãy cho Tuệ Thông một lần được gặp đại sư huynh Đại Minh.

Buông một tiếng thở dài, Chánh Giới phương trượng nói:

- Thôi được.... Bổn tăng sẽ đưa Tuệ Thông sư huynh đến diện kiến đại sư huynh.

Nhưng nếu đại sư huynh không muốn gặp người thì hãy hiểu cho bần tăng.

- Đa tạ phương trượng, Tuệ Thông sẽ cố gắng gặp người.

Hai người tới tịnh cốc, theo một con đường lát đá thẳng dẫn ra phía sau dãy Tung Sơn. Tĩnh

lăng là một gian nhà mồ kiến tạo bằng đá tảng, tọa lạc trên một bãi bằng phẳng trông thật cô tịch và huyền hoặc.

Ngay trước cửa chính được tạo bằng một phiến đá khổng lồ, có hai vị tăng nhân với vóc dáng gầy khô ngồi kiết đà, thần sắc thật uy nghi, thoạt nhìn qua trông cứ như hai pho tượng La Hán.

Chánh Giới phương trượng bước đến trước thạch môn, tay lần chuỗi bồ đề, trịnh trọng nói:

- Khải bẩm đại sư huynh phương trượng Đại Minh, Chánh Giới và Tuệ Thông đến cầu kiến.

Không có tiếng trả lời.

Chánh Giới nhìn lại Thần Hành Tiểu La Hán:

- Đại sư huynh đang nhập định chuyển hóa thân pháp theo các vị cao tăng tiền nhân.

- Phương trượng.... Tuệ Thông cần phải gặp đại sư huynh trước khi người chuyển hóa thành kim cương bất hoại.

- A di đà phật! Bổn tăng và Tuệ Thông sư huynh không thể vào tĩnh lăng được.

Thần Hành Tiểu La Hán xoa đầu:

- Không vào thì làm sao có thể gặp được đại sư huynh Đại Minh chứ. Bằng mọi cách, Tuệ Thông cũng phải vào diện kiến người bằng được.

Chánh Giới phương trượng thở dài, lắc đầu:

- Không một ai có thể bước vào tĩnh lăng được đâu.

- Phương trượng không vào được nhưng Thần Hành Tiểu La Hán có thể vào được.

- Võ công của Tuệ Thông sư huynh nghe nói chỉ dưới đại sư huynh Đại Minh.

Nhưng dụng võ công để vào tĩnh lăng, bổn tăng nghĩ không có đặng cơ may đâu.

Chánh Giới nhìn lại hai vị La Hán ngồi kiết đà như hai pho tượng:

- Hai vị Thánh Tăng hộ lăng sẽ không cho Tuệ Thông vào đâu.

- Nếu đại sư huynh không ra thì Tuệ Thông phải vào. Ít ra Tuệ Thông cũng phải gặp người một lần trước khi người tịnh thân trở thành kim cương bất hoại.

- Đại sư huynh đã không tiếp, Tuệ Thông không nên vào.

- Không.... Tuệ Thông đã quyết rồi.

- Như vậy là làm trái giới luật Thiếu Lâm.

- Trái giới luật Thiếu Lâm thì Tuệ Thông đã làm rồi. Tuệ Thông đâu còn ngại gì nữa.

Lời vừa dứt trên cửa miệng, Thần Hành Tiểu La Hán bất thình lình cách không điểm chỉ vào tĩnh huyệt của Chánh Giới hòa thượng. Thủ pháp chỉ công của Thần Hành Tiểu La Hán cực kì nhanh khiến cho Chánh Giới chẳng kịp phản ứng, bởi vì Tuệ Thông bất ngờ tập kích mình.

Chánh Giới phương trượng hứng trọn chỉ pháp của Thần Hành Tiểu La Hán, không một chút phản ứng liền bị bất động, còn Tuệ Thông sau khi điểm huyệt xong lớn tiếng nói:

- Đại sư huynh. Sư đệ Tuệ Thông dù bị sư huynh đuổi ra khỏi Thiếu Lâm nhưng nhất định phải gặp người một lần trước khi chia cách vĩnh viễn. Dù đại sư huynh không cho gặp, Tuệ Thông vẫn cứ vào diện ngộ, xin đại sư huynh đừng trách.

Thần Hành Tiểu La Hán dứt lời thi triển Hư Hư bộ pháp lướt lên những bậc tam cấp băng đến thạch môn. Cước pháp của Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông vừa qua hết các bậc tam cấp, nhưng tay chưa với tới thạch môn thì hai bên có áp lực khí kình vồ tới với uy lực di sơn đảo hải.

Cảm nhận kình mãnh liệt đó. Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông giật mình lách bộ bước ngang tránh né. Lực kình thần bí kia biến mất nhưng ngay lập tức hai vị Thánh Tăng với thân pháp phiêu bồng trong tư thế ngồi kiết đà đã án ngữ ngay trước thạch môn.

Sự thần kỳ, huyền diệu trong kinh thuật của hai vị thánh võ tăng khiến Thần Hành Tiểu La Hán phải sững sờ.

Lão gượng nói:

- A di đà phật.... Tuệ Thông muốn vào tĩnh lăng diện kiến đại sư huynh Đại Minh, mong nhị vị Thánh Tăng mở đường.

Hai vị Thánh Tăng không hề mở miệng đáp lời, đôi song thủ vẫn chắp lại để ngang ngực, mắt nhắm nghiền.

Thần Hành Tiểu La Hán lập lại lời thỉnh cầu của mình:

- Phá Giới Tuệ Thông cầu kiến đại sư huynh, thiết cầu nhị vị Thánh Tăng mở cửa thạch môn.

Đáp lại sự thỉnh cầu của Thần Hành Tiểu La Hán vẫn là hai bộ mặt trét sáp của hai pho tượng La Hán.

Thần Hành Tiểu La Hán cầm bầu rượu tu một ngụm lớn, rồi cáu gắt nói:

- Nếu nhị vị Thánh Tăng không chấp nhận lời thỉnh cầu của Tuệ Thông thì Tiểu La Hán đành thất lễ vậy.

Lời vừa dứt, Tuệ Thông dụng Hư Hư Mê Tông Bộ lướt lên, đồng thời chuyển hóa nội kình vào song thủ. Tuệ Thông vừa toan phát tác lực kình công kích hai vị Thánh Tăng thì chớp thấy đôi song thủ của hai vị Thánh Tăng chớp động. Lão tăng Tiểu La Hán ngỡ như trước mặt mình là cả một rừng bản thủ chi chít, tất cả bóng ảnh thủ kia đều tiềm ẩn một áp lực khủng khiếp như giông bão, đồng thời không để cho y nhận được một khoảng trống nào khả dĩ dụng thuật Hư Hư Mê Tông Bộ lách tránh.

Thần Hành Tiểu La Hán cũng đâu có ý lách tránh, mà đã có chủ định từ trước.

Liền xoạt chân trụ tấn, dồn khí kình vào đôi bản thủ đẩy ra đón thẳng vào vùng ảnh thủ của hai vị Thánh Tăng.

Aàm.. Thần Hành Tiểu La Hán đón thẳng khí kình mãnh liệt của nhị vị Thánh Tăng, lão hòa

thượng Tiểu La Hán Tuệ Thông cảm nhận như một luồng khí mãnh liệt cuốn tới mình dồn dập, và thân pháp của lão thì lại tợ chiếc lá khô cuốn theo sóng kình đó.

Thần Hành Tiểu La Hán hốt hoảng, chuyển hóa nội lực xuống cước pháp, thi triển thuật Hư Hư Mê Tông Bộ nhằm đạp lên sóng kình. Nhưng lạ lùng làm sao, mặc dù đã thi thố hết bản lĩnh đã tụ thành của bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ, nhưng thân ảnh của Tuệ Thông Tiểu La Hán vẫn bị sóng kình huyền diệu của hai vị Thánh Tăng cuốn lấy, không cho bức ra ngoài.

Bộp....

Thần Hành Tiểu La Hán rơi thẳng xuống ngay bên cạnh Chánh Giới đại sư. Lưng lão lao thẳng xuống mặt đá.

Dung diện biến sắc, toàn thân ê ẩm, mặc dù không bị thương tích gì, nhưng Thần Hành Tiểu La Hán cũng không còn dũng khí để xông đến lần thứ hai.

Lão tăng Tiểu La Hán Tuệ Thông gượng ngồi lên. Lão nhìn vị Thánh Tăng, gắt gỏng nói:

- Tại sao Tuệ Thông hòa thượng muốn vào diện ngộ đại sư huynyh mà nhị vị không cho? Nếu đại sư huynh Đại Minh viên tịch thì Tuệ Thông chẳng thèm vào tĩnh lăng làm gì. Trước sự chia ly, trước khi Đại sư huynh viên tịch, thì phải cho ta vào diện ngộ lần sau cùng chứ. Hai người hay là tượng?

Trong khi Thần Hành Tiểu La Hán cáu gắt thì nhị vị Thánh Tăng thản nhiên dùng thuật phiêu bồng, nhấc thân pháp trong tư thế ngồi kiết đà trở lại chỗ cũ.

Chánh Giới phương trượng thở dài:

- Tuệ Thông sư huynh không vào được tĩnh lăng đâu.

Tuệ Thông cáu giận, gắt gỏng nói:

- Không vào được thì Tuệ Thông sẽ ngồi lì bên ngoài này, chừng nào gặp được sư huynh Đại Minh mới thôi.

Thần Hành Tiểu La Hán vừa nói vừa qùy xỏng lên, mắt đăm đăm nhìn về phía thạch môn.

Bầu trời Thiếu Lâm đang quang đãng từ từ xậm lại bởi những tảng mây đen vần vũ kéo về. Một tiếng sấm trổi lên, rồi ngay sau tiếng sấm đó mưa bắt đầu trút xuống.

Mặc cho màn nước như thác đổ phủ xuống mình, Thần Hành Tiểu La Hán vẫn qùy xỏng trước thạch môn tĩnh lăng. Lão qùy nhưng vẫn không màn đến việc giải khai huyệt đạo cho Chánh Giới phương trượng. Cả hai chìm trong màn nước mưa xối xuống như trút lên đầu họ.

Chánh Giới phương trượng lí nhí nói:

- Tuệ Thông.... Sư huynh muốn cầu kiến đại sư huynh Đại Minh, chấp nhận quỳ trong màn nước mưa, nhưng bổn tăng thì còn bao nhiêu phật sự. Sư huynh mau giải khai đại huyệt cho bổn tăng đi.

Tiểu La Hán Tuệ Thông gắt gỏng nói:

- Một mình Tuệ Thông quỳ, đại sư huynh chưa chắc đã cảm động. Có thêm tân phương trượng dầm mưa nữa, nhất định đại sư huynh sẽ cảm thông mà cho Tuệ Thông diện kiến. Cả hai chúng ta cùng đội mưa đón gió. Có lứa có đôi thích hơn một mình Tuệ Thông này.

Nghe Tuệ Thông nói, Chánh Giới Đại sư chỉ còn biết lắc đầu im lặng mà đội nưa cùng với lão tăng Tiểu La Hán.

Mưa càng lúc càng nặng hạt Gió càng lúc càng lồng lộn Chánh Giới rùng mình bởi những làn gió se lạnh như cắt da. Chánh Giới gượng nói:

- Sư đệ Tuệ Thông, nếu cứ bắt bổn tăng đứng bất động hứng mưa hứng gió thì e khí hàn sẽ xâm nhâp vào nội phủ mất.

Thần Hành Tiểu La Hán nhìn lên Chánh Giới phương trượng, nhạt nhẽo nói:

- Kẻ phật môn xem xác phàm chẳng khác nào của phù đường. Nếu như phương trượng bị khí hàn tân xâm nhập nội thể có viên tịch thì cứ coi đó là nghiệp quá của tân phương trượng vậy.

Thần Hành Tiểu La Hán như sực lóe ra ý gì. Liền xoa chiếc đầu trọc, phấn khích nói:

- Tuệ Thông có cách gặp được sư huynh rồi.

Tuệ Thông hướng mắt nhìn về thạch môn:

- Đại sư huynh.... Nếu như sư huynh không cho Tuệ Thông này diện kiến thì Tuệ Thông sẽ bắt Chánh Giới tân phương trượng đi theo đó.

Chánh Giới trọn mắt:

- Tuệ Thông sư huynh nói gì kỳ vậy?

- Tuệ Thông nói là làm. Tuệ Thông sẽ buộc tân phương trượng trở thành kẻ phá giới như Thần Hành Tiểu La Hán vậy.

Tuệ Thông xoa đầu:

- Tuệ Thông sẽ dạy cho tân phương trượng uống rượu, ăn thịt chó, và vào cả kỷ lâu vui đùa nữa.

Chánh Giới đỏ mặt nhắm mắt:

- A di đà phật.... A di đà phật....

Lời phật ngôn còn chưa thoát hết qua cửa miệng Chánh Giới phương trượng thì thạch môn chuyển động. Đại Minh xuất hiện, ngồi trên bồ đoàn trong tư thế kiết đà.

Vừa thấy Đại Minh, Tuệ Thông liền hành đại lễ:

- Sư đệ Tuệ Thông tham kiến Đại sư huynh.

- Phá Giới hòa thượng Tuệ Thông, bổn tăng đã đuổi ngươi khỏi Thiếu Lâm, sao còn quay lại đây để làm gì? Phải chăng ý của ngươi muốn dụ kẻ đạo hạnh của phật gia vào con đường phá giới của ngươi?

Tuệ Thông lắc đầu:

- Sư đệ không dám. Lần này đến Thiếu Lâm chỉ vì sự an nguy của chư huynh đệ mà Tuệ Thông phải mạo phạm đến tham kiến đại sư huynh.

Đại Minh hòa thượng buông tiếng thở dài:

- A di đà phật.... Phá giới hòa thượng vẫn còn nghĩ đến toà cổ tự đã từng đuổi ngươi đi à?

- Mặc dù bị đại sư huynh đuổi ra khỏi chùa, nhưng tâm sự đệ luôn hướng về Thiếu Lâm. Chính vì thế mà Tuệ Thông mới mạo phạm làm náo động đại sư huynh.

- A di đà phật. Nghe sư đệ nói, sư huynh đã có thể đoán được rồi. Nếu như trước đây, sư đệ không có cái tính càn rỡ có lẽ bây giờ sư huynh đã hoàn toàn tĩnh tâm. Mặc dù ngươi phá giới luật phật môn nhưnh thiên căn vẫn còn hữu duyên với phật hạnh, ta hoan hỷ vô cùng. Nếu ngươi còn nghĩ đến Thiếu Lâm thì hãy phò trợ cho Chánh Giới tân phương trượng.

- Thiện tai.... thiện tai.

Đại Minh hòa thượng nghiêm trọng nói tiếp:

- Tuệ Thông....

- Có sư đệ.

- Phải chăng ngươi đã thấy sao tướng trời băng ư?

Tuệ Thông nhìn Đại Minh:

- Tuệ Thông không thấy nhưng Hạ Quân Bình lão đệ thì có thể đoán biết thiên căn, chuyển luân càn khôn.

Mặt Đại Minh đanh lại với những nét thật trang trọng:

- Lão đệ của ngươi biết sự chuyển luân thiên căn, càn khôn?

- Thưa vâng.... Chính vì biết sự chuyển luân thiên căn càn khôn nên Hạ lão đệ mới khẩn thiết buộc Tuệ Thông phải trở về Thiếu Lâm Tự.

Đại Minh mỉm cười:

- Hạ lão đệ của ngươi chính là truyền nhân đích thực của Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Thượng Quan. Tuệ Thông, trước khi viên tịch về chầu phật tổ Như Lai, sư huynh đã sắp xếp tất cả với Chánh Giới tân phương trượng rồi, cứ theo đó mà làm.

Sư huynh biết sư đệ muốn tham kiến sư huynh vì sự an nguy của sư huynh là thời cơ tốt nhất để Dị Thần Giáo Chủ Cừu Thiên Nhậm khởi sát phát giới thanh toàn Thiếu Lâm.

- Dạ.... vì điều đó mà Tuệ Thông mới làm náo động sự tĩnh thần nhập định của đại sư huynh.

- Trước thời khắc sư huynh tĩnh thân nhập định, được gặp lại sư đệ, đã là duyên lành cho ta và đệ rồi. Nếu sư đệ có duyên cơ đạo hạnh, một tâm một dạ nghĩ đến Thiếu Lâm Tự thì trước hết nghĩ đến bá tánh. Sao tướng rơi, tất có sao tướng khác mọc lại. Sư đệ hãy bảo vệ cho Hạ Quân

Bình. Thiên cơ chỉ có thể nói được bấy nhiêu thôi.

- Đại sư huynh có thể giải thích câu ẩn tướng, lộ tướng.

Đại Minh mỉm cười:

- Đó là thuật vô vi biến hóa càn khôn. Có tức là không, không tất là có. Đến khi thời cơ đến, ngươi sẽ hiểu thấu. Những gì sư huynh cần nói đã nói hết. Võ học thánh tăng sẽ là ngươi, còn người cầm dây cương sẽ dẫn dắt chúng sinh thoát vòng luân hồi phải là người đạo hạnh. Tuệ Thông.... Ngươi chính là người Hộ Tăng Đường, canh giữ kim thân phật tổ đó.

Tuệ Thông toan hỏi tiếp thì Đại Minh hoà thượng đã khép hai mí mắt. Bồ đoàn từ từ trượt dần vào trong, tĩnh lăng nhanh chóng khép lại khi thân pháp của vị đại cao tăng Thiếu Lâm Tự khuất hẳn vào bên trong.

Tuệ Thông nhìn lại Chánh Giới tân phương trượng. Lão hừ nhạt, cách không phóng chỉ giải khai đạo cho Chánh Giới Tuệ Thông nói:

- Phương trượng sư đệ đã được đại sư huynh tham vấn phải làm gì khi bị Dị Thần Giáo kéo đến Thiếu Lâm, thế mà lại giấu Tuệ Thông, bắt ta phải dầm mưa đội gió.

- A di đà phật.... Ngay cả bổn tăng cũng chịu cảnh đội mưa dầm gió với sư huynh.

Tuệ Thông lườm Chánh Giới:

- Đáng lý ra tân phương trượng phải nói với Tuệ Thông này trước chứ. Tân phương trượng nói thì Tuệ Thông đã khỏi chịu cảnh đội mưa đội gió như thế này.

Tuệ Thông xoa đầu trong khi Chánh Giới niệm phật hiệu.

Tuệ Thông nhìn Chánh Giới phương trượng, nói:

- Tân phương trượng chú ý gã hòa thượng Tri Tăng Đường Tri Giới đấy nhé. Nếu Thiếu Lâm có một người như y, không sớm thì chầy kiếp họa sẽ đến thôi.

- A di đà phật! Bổn tăng sẽ ghi nhận chỉ huấn của sư huynh.

- Thế thì tốt.

Hai người rời tĩnh lăng trở lại gian tịnh cốc của Chánh Giới. Chánh Giới dừng bước ngay ngưỡng cửa tịnh cốc, nói với Tuệ Thông:

- Tạm thời Tuệ Thông sư huynh dùng tịnh cốc của bổn tăng. Khi nào có chỗ khác bổn tăng sẽ sắp xếp cho sư huynh.

Tuệ Thông khoát tay:

- Ta không cần tịnh thất này đâu. Thân phận của Tuệ Thông trong Thiếu Lâm là một Phá Giới hòa thượng, đâu thể dùng tịnh cốc của phương trượng. Với lại Tuệ Thông còn có cái hẹn với một người.

- Tuệ Thông sư huynh hẹn với ai vậy?

Tuệ Thông nhún vai, mỉm cười:

- Thiên cơ bất khả lộ. Ta đi đây, tân phương trượng bảo trọng!

- Sư huynh không lưu lại uống vài tuần trà nóng ư?

Tuệ Thông vỗ vào bầu hồ lô đeo bên hông:

- Tuệ Thông Tiểu La Hán chỉ thích uống rượu chứ không thích uống trà. Tân phương trượng hiểu cho Tuệ Thông, tâm ta trong sạch là đủ rồi. Tâm Tuệ Thông trong sạch, thì không hổ thẹn với mình và với người.

Tuệ Thông dứt lời trở bộ, thi triển thuật siêu phàm xuất chúng, băng mình hướng ra bên ngoài cổng tam quan.

Chánh Giới lần chuỗi bồ đề nhìn theo Tuệ Thông. Khi bóng Tuệ Thông đã mất hút, mới buông một câu niệm phật hiệu:

- A di đà phật!

Chương 6 - Phép Lạc Thư

Mộ Chí Cừu nhìn Quân Bình, nói:

- Huynh thiết nghĩ, Hạ đệ nên rời gian thảo xá này mà tìm nơi khác thôi.

Một khi Mạng Kỳ Băng đã tìm đến Hạ đệ thì sẽ còn người thứ hai sẽ đến. Huynh rất muốn Hạ đệ đi cùng nhưng....

Quân Bình khoát tay:

- Mộ huynh yên tâm.... Hạ Quân Bình đầu đội trời chân đạp đất đâu thể làm phiền đến Mộ huynh. Với lại đệ cũng có dự định đến Thiếu Lâm Tung Sơn một chuyến.

- Thiếu Lâm Tung Sơn đúng là nơi phù hợp với đệ đó.

Mộ Chí Cừu nhìn Quân Bình:

- Hạ đệ tính chừng nào thì lên đường?

- Đệ có thu xếp rồi.

- Huynh tiễn đệ một đoạn đường.

- Thế thì hay quá. Đi cùng với Mộ huynh, Quân Bình có dịp thưởng ngoạn kiếm pháp của Kiếm Vương và còn được đối ẩm với người tri kỷ.

- Hạ đệ nói quá, làm huynh hổ thẹn.

Quân Bình quay trở vào thảo xá, một lúc trở ra, trên vai là chiếc túi nải dùng để đi xa.

Mộ Chí Cừu nhìn Quân Bình:

- Đệ định đi ngay bây giờ à?

- Vâng, Mộ huynh có bận việc gì không?

Chí Cừu lắc đầu:

- Không - Vậy chúng ta đi.

- Trên đường đi, huynh sẽ ghé qua một người bằng hữu. Người đó là tổng tiêu đầu Kim Tiền tiêu cục.

- Kim Tiền Tiêu Cục ư?

Chí Cừu mỉm cười:

- Đệ chỉ một hàn nho thanh bạch mà cũng để tâm đến Kim Tiền tiêu cục ư?

- Quân Bình chỉ nghe tiếng phu nhân của vị tổng tiêu đầu Mộc Thanh Vĩ mà thôi.

Mặt Mộ Chí Cừu đanh lại:

- Hạ đệ nghe như thế nào?

- Phàm nữ nhân có tiếng là giai nhân thì luôn gặp họa. Họa đến lúc nào sẽ không hay.

- Huynh muốn đưa đệ đến đó xem cho Mộc tiêu đầu một quẻ.

Quân Bình tròn mắt nhìn Chí Cừu:

- Đệ không phải là người hành nghề bói toán đâu đấy nhé. Tất nhiên đã là người thì có định số, nhưng không phải đệ lúc nào cũng nói đúng định số thiên căn của họ.

- Trên đường đi, dù sao chúng ta cũng ghé qua lão Mộc tiêu đầu kia mà.

Hai người cùng bật cười. Đang cười sảng khoái, bất thình lình Chí Cừu quay phắt lại, thanh trường kiếm nhanh chóng thoát ra khỏi vỏ, tạo thành võng lưới kiếm quang dày đặc che chắn phía trước.

Chát chát.... Chát..... Chát....

Trên mười ngọn tên bị kiếm pháp của Mộ Chí Cừu chém rơi lả tả xuống đất. Chí Cừu vừa dụng kiếm ngăn đỡ loạt tên vừa cảng báo Hạ Quân Bình:

- Hạ đệ cẩn thận.

Loạt tên thứ hai bắn ra, nhưng tất cả đều bị lưỡi kiếm thần kỳ của Mộ Chí Cừu đánh bật xuống đất.

Trong khi Chí Cừu dụng kiếm ngăn đỡ những loạt tên thì Quân Bình không khỏi lúng túng, bối rối, thối bộ. Chàng luôn miệng nói:

- Mộ huynh.... Coi chừng.

Loạt tên thứ hai vừa dứt thì hai mươi gã giáo đồ Dị Thần Giáo thuộc đội hắc y xuất hiện. Hai mươi gã đó đều hườm sẵn cung tiễn, hướng về phía Quân Bình và Mộ Chí Cừu.

Mộ Chí Cừu đanh mặt:

- Dị Thần Giáo.

Cùng với lời nói đó, Chí Cừu không thể để cho hai mươi gã cung thủ kịp buông tên xạ tiễn mà thi triển khinh pháp thượng thừa, phối hợp cùng kiếm pháp nhập thẳng tới bọn giáo đồ Dị Thần Giáo. Mộ Chí Cừu tợ như một hung thần từ dưới a tỳ với một thanh trường kiếm, lia ra những chiêu kiếm tàn khốc và quyết định. Kiếm của Sát Thủ Kiếm Vương quả là danh bất hư truyền. Chỉ không đầy một tuần trà, thế mà hai mươi gã giáo đồ Dị Thần Giáo đã bị tước đi phần hồn, bỏ lại phần xác.

Trong khi Mộ Chí Cừu mở đại khai sát giới khi Hạ Quân Bình lại bủn rủn tứ chi.

Bởi lần đầu tiên chứng kiến cảnh sát giới khủng bố diễn ra ngay trước mắt mình.

Quân Bình nghĩ thầm:

- Võ công khủng khiếp quá.... khủng khiếp quá....

Sát tử xong hai mươi giáo đồ cung tiễn Dị Thần Giáo, Mộ Chí Cừu vừa thu hồi kiếm pháp thì ba Hộ Đường Pháp Dị Thần Giáo đồng xuất hiện. Ba người này vận võ phục bạch y biểu lộ thân phận trưởng tôn của họ trong Dị thần Giáo.

Ba người đó tiến thẳng đến trước mặt Chí Cừu. Những bước chân của họ không để lại dấu tính trên mặt đất, Chí Cừu biết ngay đó là những đại kiếm thủ thuộc Dị Thần Giáo.

Ba người dừng bước khi còn cách Chí Cừu và Quân Bình độ hai trượng. Người đứng giữa lạnh nhạt nói:

- Sát thủ Kiếm Vương Mộ Chí Cừu Mộ Chí Cừu lãnh đạm đáp lại:

- Không sai.

- Các hạ đã thấy đội bạch y sứ giả, sao còn đứng án ngữ che chắn cho tiểu tử kia?

Chí Cừu nhún vai nói:

- Các người đã nhận ra Sát thủ Kiếm Vương Mộ Chí Cừu sao còn giữ ý định sát tử Hạ Quân Bình?

- Phán lệnh của giáo chủ Dị Thần Giáo. Tên tiểu tử kia là người thông hiểu thiên căn càn khôn tại địa phận này thuộc hương đàn của đội bạch y sứ giả. Phán lệnh của giáo chủ buộc gã phải chết nếu không ngoan ngoãn theo tam y sứ giả về đại tổng đàn Dị Thần Giáo.

- Có Mộ Chí Cừu thì chẳng một ai có thể làm hại được Hạ Quân Bình.

- Mộ các hạ muốn chống lại phán lệnh của Dị Thần giáo chủ?

- Sao Chí Cừu không dám chứ.

- Các hạ chống lại phán lệnh của Dị Thần giáo chủ tức tự tìm đến cái chết.

- Chưa chắc như các ngươi nghĩ đâu.

Ba gã bạch y sứ giả nhìn Chí Cừu chằm chằm. Gã đứng giữa tiếp tục nói:

- Kiếm pháp của các hạ nghe thiên hạ đồn đãi vô cùng cao minh, hôm nay là dịp để cho chúng bạch y sứ giả khảo chứng sự cao minh đó.

- Với Chí Cừu, đội bạch y sứ giả chưa đủ bản lĩnh khảo chứng kiếm pháp của ta đâu.

- Nói rất cương cường, nhưng chỉ sợ bản lĩnh kiếm pháp của Sát thủ Kiếm Vương không như chúng bạch y sứ giả tưởng tượng.

Nghe gã nói, mặt Chí Cừu sa sầmlại. Hữu thủ nâng trường kiếm định thẳng đến trước mặt ba gã bạch y sứ giả.

- Nếu không tin thì các người sẽ được thấy.

- Chúng sứ giả xin thỉnh giáo.

Kiếm quang của Mộ Chí Cừu chớp dộng nhanh hơn một cái chớp mắt.

Thấy Chí Cừu thi thố kiếm chiêu sát nhân, Quân Bình buột miệng thốt:

- Ôi chao....

Quân Bình ngỡ đâu thanh trường kiếm của Mộ Chí Cừu đã có thể tước đi mạng sống của ba gã bạch y sứ giả như đã từng tước đi phần hồn của bọn cung tiễn. Nhưng không như Quân Bình tưởng, khi kiếm của Mộ Chí Cừu vừa chớp động thì ba gã bạch y sứ giả cũng động thủ nhanh chẳng kém gì Sát thủ Kiếm Vương.

Một gã cầm khiên đón lấy lưỡi kiếm.

Choang....

Thanh trường kiếm của Chí Cừu tưởng như oằn lại khi vừa chạm vào chiếc khiên của gã bạch y sứ giả. Gã bạch y sứ giả thứ hai nhấc mình lên cao ba trượng, tung ra một chiếc lưới sắt như lão ngư phủ chài cá chụp thẳng xuống đầu Mộ Chí Cừu. Cùng phối hợp với gã dụng tấm lưới, sắt thì gã bạch y sứ giả thứ ba dụng trường mâu thọc tới cước pháp của Sát Thủ Kiếm Vương.

Với sự phối hợp thần kỳ của ba gã bạch y sứ giả, Sát thủ Kiếm Vương Mộ Chí Cừu chẳng khác gì bị lọt vào trùng vây không lối thoát.

Tình huống đó khiến Quân Bình lo lắng thét lên:

- Mộ Đại ca....

Tiếng thét của chàng còn đọng trên hai cánh môi thì trong cuộc đấu, Mộ Chí Cừu đã dụng một thức kiếm thần kỳ. Vỏ kiếm thì điểm xuống đất làm trụ đón lưỡi sà mâu, đồng thời chân trụ thi triển lăng ba di thân lướt ra khỏi vùng phủ chụp của tấm lưới sắt.

Tấm lưới sắt chụp xuống đất, thu tóm luôn vỏ kiếm của Sát thủ Kiếm Vương. Chí Cừu thoát khỏi tình thế thảm bại chỉ trong đường tơ kẽ tóc. Nếu chỉ đối phó với một trong ba gã bạch y sứ giả. Chí Cừu không e dè, hay sớm rơi vào tình huống hạ phong như vậy, nhưng một lúc đối phó với cả ba đại cao thủ thuộc hàng nhất phẩm trong Dị Thần Giáo, thì rõ ràng Chí Cừu khó có thể giữ được sự đồng cân đồng sức.

Chí Cừu buộc phải bỏ kiếm mà thoát ra khỏi tình thế nguy ngập do ba gã bạch y sứ giả tạo ra. Vừa chớp thấy Sát thủ Kiếm Vương tránh được sự bức ép của mình, ba gã bạch y sứ giả toan thừa tiếp tục sự phối hợp áp chế đối phương.

Bọn bạch y sứ giả chưa kịp hành động phối hợp thì Mộ Chí Cừu đã quẳng xuống đất một quả hoa? pháo.

Aàm....

Hoa? pháo nổ tung, bốc làn khói trắng mù mịt chẳng còn thấy gì cả. Lợi dụng làn khói đó, Chí Cừu thộp hổ khẩu Quân Bình:

- Đi thôi.

Không chờ Chí Cừu nói lần thứ hai, Quân Bình cũng có thể đoán được sự nguy ngập mà chàng và Chí Cừu đang gánh, liền điểm mũi giày, thi thố Hư Hư Mê Tông Bộ, cùng với Chí Cừu băng ra phía sau thảo xá, bỏ đi.

Tiếng của bọn bạch y sứ giả réo gọi sau lưng chàng và Chí Cừu:

- Các ngươi đừng hòng chạy thoát khỏi võng lưới trùng vây của Dị Thần Giáo.

Không màng đến sự réo gọi của bọn bạch y sứ giả Dị Thần Giáo. Quân Bình và Chí Cừu trổ hết khinh pháp băng đi. Sau khi biết chắc không bị đối phương đuổi theo, hai người mới giảm cước pháp.

Chí Cừu buông một tiếng thở dài:

- Hạ đệ.... Huynh không ngờ trong Dị Thần Giáo lại có những cao thủ tuyệt luân như bọn bạch y sứ giả. Huynh e rằng, sau này đệ sẽ phải gặp nhiều rắc rối với bọn Dị Thần Giáo.

- Mộ huynh.... Tại sao Dị Thần Giáo lại muốn giết đệ chứ? Quân Bình và Dị Thần Giáo đâu có ân oán gì.

- Tất nhiên phải có nguyên nhân.

Chí Cừu tiếp tục buông một tiếng thở dài não nề. Y nhìn lại Quân Bình, nói:

- Cái định số của Hạ đệ có lẽ phải đến Thiếu Lâm Tự. Ngoài Dị Thần Giáo, Hạ đệ còn phải đối phó với Sát Thủ Đao Vương Mạng Kỳ Băng.

Đặt tay lên vai Quân Bình, Chí Cừu khẩn thiết nói:

- Đệ phải luôn bảo trọng!

Quân Bình ủ dột nói:

- Nếu đệ đang là mục tiêu truy sát của Dị Thần Giáo, đệ không thể đi cùng Mộ huynh được.

Chí Cừu nheo mày:

- Hạ đệ sợ liên lụy đến huynh?

Quân Bình khẽ gật đầu nhìn Chí Cừu. Chàng từ tốn nói:

- Mộ huynh.... Đệ nói ra điều này, Mộ huynh sẽ tức giận,đệ nói không được.

- Đệ cứ nói. Huynh không giận đệ đâu.

Quân Bình suy nghĩ, rồi buông một tiếng thở dài:

- Thần tướng của Mộ huynh đã lộ kiếp nạn trùng trùng. Những kiếp nạn kia huynh khó tránh được. Và chỉ một sơ xuất nhỏ, Mộ huynh sẽ bị hoa. kiếp diệt thân.

Muốn tránh kiếp nạn đó, phải tìm ra nguyên cớ.

Chí Cừu mỉm cười nói:

- Lời tiên tri của Hạ đệ, Mộ huynh không ngại đâu.

Quân Bình lắc đầu:

- Nghiệm theo những tình huống xảy ra, kiếp nạn của Mộ huynh chính là Hạ Quân Bình.

Chí Cừu nghe Quân Bình nói, sắc diện sa sầm lộ những nét bất mãn:

- Sao đệ nói ra điều kỳ quặc như vậy?

- Mộ huynh gặp Sát Thủ Đao Vương Mạng Kỳ Băng cũng từ đệ, rồi đối phó với Dị Thần Giáo cũng chính từ Hạ Quân Bình. Nếu đệ tiếp tục đi bên cạnh Mộ huynh thì sẽ mang đến cho huynh những kiếp nạn trùng trùng.

- Mộ Chí Cừu không thiếu những kiếp nạn như đệ nói. Chung quanh ta có bao nhiêu kẻ thù ta cũng chẳng biết nữa. Những kẻ thù của Chí Cừu đông vô số.

- Những kẻ thù đó là do sát nghiệp của huynh. Quân Bình không muốn gieo họa kiếp cho Mộ huynh. Bởi Sát thủ Kiếm Vương Mộ Chí Cừu là khắc tinh của bọn ác nhân.

Mặc dù huynh là một sát thủ nhưng những kẻ chết dưới kiếm của huynh đều đáng chết.

Huynh rất cần cho những kẻ thế cô.

Chí Cừu mỉm cười:

- Thế lão đệ không phải kẻ thế cô à? Huynh sẵn sàng chia tay với đệ khi đệ đến được Thiếu Lâm Tự.

- Một mình Hạ Quân Bình cũng có thể đến Thiếu Lâm được.

- Có ta, đệ an toàn hơn.

- Tùy Mộ huynh vậy.

Nhìn Chí Cừu, Quân Bình buông một tiếng thở dài rồi trổ Mê Tông Bộ băng đi tiếp. Chí Cừu lẳng lặng bám theo sau Quân Bình.

Trời sập tối, hai người vào trấn Thiểm Tây. Từ trấn Thiểm Tây đến Tung Sơn chỉ ngoài năm mươi dặm.

Tiếng vó ngựa rộ lên sau lưng hai người. Chí Cừu nhíu mày bởi tiếng vó ngựa vồn vã đó, nhưng để tránh thị phi, y buộc lòng kéo Quân Bình nép vào bên lề đường.

Một thớt bạch mã băng ngang qua họ. Trên mình ngựa là một nữ lang vận võ phục bạch y trùng với sắc màu bạch mã. Nàng chỉ chạc mười tám đôi mươi, sắc diện thật xinh đẹp. Hai cánh môi tợ như hai quả đào chín mọng.

Con bạch mã vừa lướt qua Quân Bình và Mộ Chí Cừu liền bị nàng ghìm cương ghì lại.

Cặp mắt sắc sảo của nàng liếc nhanh qua Mộ Chí Cừu rồi dừng lại trên khuôn mặt thư sinh anh tuấn của Hạ Quân Bình. Nàng rời lưng ngựa bước đến mặt hai người, ôm quyền rồi hỏi:

- Thảo nữ xin được hỏi nhị vị công tử, hương đàn Dị Thần Giáo tọa lạc ở đâu?

Chí Cừu lia cặp mắt sáng ngời nhìn qua nàng. Y nhạt nhẽo nói:

- Huynh đệ chúng tôi cũng vừa đến trấn này, cô nương hãy hỏi người khác.

Chí Cừu nhìn sang Quân Bình:

- Hạ đệ.... Chúng tôi đi thôi.

Chí Cừu và Quân Bình toan dợm bước thì thiếu nữ gọi giật lại:

- Nhị vị công tử!

Chí Cừu cau mày, nét mặt lộ vẻ bự bội:

- Cô nương có điều gì chỉ giáo?

- Vi Thiên Cơ thấy công tử quen quen.

Chí Cừu nhạt nhẽo đáp:

- Tại hạ chẳng hề quen biết với cô nương.

- Công tử không biết Vi Thiên Cơ.

- Công tử không biết Vi Thiên Cơ, nhưng ngược lại Vi Thiên Cơ ngờ ngờ đã gặp công tử ở đâu. Nếu như Thiên Cơ đoán không lầm công tử đây chính là Sát Thủ Kiếm Vương Mộ Chí Cừu.

Chí Cừu sửng sốt, nheo mắt nhìn nàng:

- Vi cô nương biết tại hạ?

- Mà công tử có phải là Mộ Chí Cừu không?

- Cô nương đoán không sai.

Nàng lộ những nét hứng khởi trên mặt hoa:

- Hay lắm! Nếu như đúng Sát Thủ Kiếm Vương Mộ Chí Cừu thì Vi Thiên Cơ đã gặp may.

Chí Cừu lắc đầu:

- E rằng cô nương chẳng gặp may đâu.

- Thiên Cơ đang có ý đi tìm Sát Thủ Kiếm Vương Mộ Chí Cừu.

Mộ Chí Cừu sa sầm mặt:

- Vi cô nương muốn nhờ đến tại hạ?

Nàng gật đầu, lấy ra ba hạt dạ minh châu:

- Ba hạt dạ minh châu này có giá trị ngàn nén vàng, số kim lượng đó đủ để nhờ đến công tử chứ?

- Kim lượng nhiều, chưa hẳn tại hạ đã nhận, với lại lúc này tại hạ cũng không được rãnh rỗi để lo chuyện của Vi cô nương.

Chí Cừu nhìn lại Quân Bình:

- Hạ đệ.... Chúng ta đi!

Quân Bình gật đầu.

Hai người rảo bước bỏ đi, Vi Thiên Cơ nói với theo:

- Nếu như Mộ công tử suy nghĩ lại thì hãy đến tìm Thiên Cơ tại khách điếm Ngọc Huê Đình.

Chí Cừu và Quân Bình nghe rõ mồn một những lời của Vi Thiên Cơ, nhưng không dừng bước. Chí Cừu vừa đi vừa đáp lời nàng:

- Vi cô nương hãy nhờ người khác đi, tại hạ sẽ không đến Ngọc Huê Đình đâu.

Hai người đi chưa được bao xa thì bất thình lình từ phía đối diện, ba gã bạch y sứ giả Dị Thần Giáo xuất hiện. Ba gã bạch y dàn thành hàng ngang, đứng dạng chân án ngữ Mộ Chí Cừu và Quân Bình.

Chí Cừu sa sầm mặt:

- Chúng ta lại gặp oan gia. Hạ đệ, khi huynh giao thủ với ba gã này, ngươi hãy thoát chạy đi. Đừng nghĩ đến huynh.

- Mộ huynh!

Vi Thiên Cơ bước đến ngay sau lưng hai người. Nàng chiếu đôi nhãn quang long lanh nhìn ba gã bạch y sứ giả, cất giọng thật ôn nhu từ tốn nói:

- Nếu như bổn cô nương đoán không lầm, ba vị đây là giáo đồ Dị Thần Giáo?

Gã bạch y sứ giả đứng giữa, tay cầm xà mâu, nhìn nàng, gằn giọng nói:

- Nha đầu đoán không lầm. Bạch y tam tài sứ giả đàn chủ của trấn Thiểm Tây.

Thiên Cơ chớp mắt, hào hứng nói:

- Té ra ba vị là đàn chủ ở đây à? Bổn cô nương đang muốn đi tìm ba người đây.

- Tìm tam tài bạch y sứ giả ư? Nha đầu định gia nhập Dị Thần Giáo?

Vi Thiên Cơ khoát tay:

- Không, không, bổn cô nương không có ý gia nhập Dị Thần Giáo đâu.

- Thế nha đầu tìm chúng ta để làm gì?

- Để làm cái việc mà bất cứ ai cũng muốn làm.

- Đó là việc gì?

- Xoá tên Dị Thần Giáo ra khỏi chốn giang hồ.

Gã bạch y sứ giả rít lên:

- Nha đầu, ngươi vọng ngôn như thế là hết đời rồi!

Gã vừa nói vừa hoành trường mâu, toan lâm chiến.

Vi Thiên Cơ dè bỉu nhún vai:

- Ba cái thứ binh khí con nít đó thì đâu thể sánh được với đôi Phi Điểu Thiên Can của bổn cô nương.

Vi Thiên Cơ vừa nói vừa rút trong thắt lưng ra đôi cánh chim óng ánh sắc thép sáng ngời. Nàng lia ngang song thủ, đôi Phi Điểu Thiên Can thoát ra. Chúng lướt đi nhanh ngoài một cái chớp mắt.

Quân Bình chỉ có thể thấy hai vệt sáng bạc nhoáng lên, cắt một đường vòng cung lia qua ba gã bạch y sứ giả, rồi vòng trở lại tay Vi Thiên Cơ.

Thủ pháp dụng Phi Điểu Thiên Can của nàng quả là thần kỳ có một không hai.

Quân Bình chỉ còn biết trọn mắt to hết cỡ mà nhìn khi đôi Phi Điểu Thiên Can trở về tay Thiên Cơ, Quân Bình còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì đã thấy ba gã tam tài bạch y sứ giả đồng loạt buông binh khí, đổ sầm tới trước, quằn người, tay ôm yết hầu, một lúc sau mới dời ra, hồn sớm chu đường chầu diêm chúa.

Mộ Chí Cừu giật mình nhìn lại Vi Thiên Cơ:

- Cô nương chính là Phi Tiên Tử?

Chương 7 - Ẩn Tướng

Quân Bình ngồi bên thỉnh thoảng liếc nhìn trộm Vi Thiên Cơ. Thủ pháp dụng Phi Điểu Thiên Can của nàng khiến Quân Bình đã ngầm thán phục.

Chí Cừu đặt chén rượu xuống bàn, nhìn Thiên Cơ hỏi:

- Phi Tiên Tử cô nương có thù với Dị Thần Giáo?

Nàng lắc đầu:

- Không!

Chí Cừu nhíu mày hỏi tiếp:

- Cô nương không thù không oán, sao lại tìm đến các hương đàn của Dị Thần Giáo để gây thù oán?

Thiên Cơ nhún vai:

- Thiên Cơ không thù không oán với Dị Thần Giáo, nhưng phải làm như vậy theo chỉ huấn của sư tôn.

- Sư tôn có thù có oán với Dị Thần giáo chủ?

- Điều này thì Thiên Cơ chưa thể nói được nhưng đến Thiếu Lâm thì ắt sẽ biết.

Nàng nhìn Chí Cừu:

- Nhị vị đây cũng đang trên đường đến Thiếu Lâm?

Quân Bình đáp lời nàng:

- Sự thật huynh đệ chúng tôi cũng đang trên đường đến Thiếu Lâm.

Thiên Cơ mỉm cười:

- Không phải chỉ mỗi mình nhị vị công tử đâu. Tất cả các môn phái đều đang kéo về Thiếu Lâm.

Quân Bình nhìn qua Mộ Chí Cừu:

- Mộ huynh.... Võ lâm bắt đầu dậy sóng rồi.

Thiên Cơ nhìn sang Quân Bình:

- Theo Hạ công tử, mọi người đến Thiếu Lâm để làm gì?

- Tại hạ chỉ có thể nói, sao tướng đã băng tất võ lâm không còn tướng. Tướng không còn, lọan sẽ đến. Sóng gió giang hồ sẽ nổi lên để chọn một sao tướng khác.

Nàng nhìn Quân Bình như muốn nuốt từng chữ từ cửa miệng Quân Bình.

Nàng trang trọng nói:

- Theo công tử, trên giang hồ ai có thể đảm đương chức trách thay thế, kế nghiệp sao tướng?

- Tại hạ chưa thể đoán được, nhưng đến Thiếu Lâm thì Quân Bình sẽ biết. Phàm theo sự chuyển luân của vũ trụ càn khôn, ví như hết ngày rồi đến đêm, hết mưa rồi lại nắng, bốn mùa xuân hạ thu đông thay nhau, thì đúng thời khắc mà sao tướng rơi, phải thay vào một sao tướng khác. Thời an lạc thái bình của võ lâm đã qua, tất phải đến lúc sóng to gió lớn. Chính sự chuyển luân đó mà tại hạ e rằng võ lâm của các vị không còn an lạc nữa đâu.

Chí Cừu nhìn qua Quân Bình:

- Hạ đệ nói sao nghe bi quan quá.

Hạ Quân Bình mỉm cười:

- Mộ huynh yên tâm. Quân Bình nói như thế, nhưng theo lẽ đạo của trời đất thì cái thiện vẫn ngự tôn trên đời này. Nhưng cái thiện cũng có lúc suy vi để cái ác độc tôn. Chính sự độc tôn của cái ác sẽ khiến cái thiện nảy nở, để cuối cùng lọai trừ được cái ác. Nhưng trong lúc cái thiện suy vi thì bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra.

Nói đến đây, Quân Bình vừa ngừng lời thì Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông cùng hai chú sãi cùng bước vào.

Mộ Chí Cừu vừa thấy Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông liền đứng lên ôm quyền xá:

- Tăng huynh....

Tuệ Thông bước đến bên Chí Cừu:

- Mộ lão đệ đến thật đúng lúc nhưng so với mọi người khác thì hơi muộn đó.

Tuệ Thông nhìn qua Vi Thiên Cơ:

- Cô nương đây....

Quân Bình nói:

- Tăng huynh, đây là Phi Tiên Tử cô nương. Nếu không có Phi Tiên Tử cô nương thì chưa chắc đệ và Mộ huynh đã đến được liêu xá của Thiếu Lâm Tung Sơn.

- Ô.... Bần tăng đã nghe tiếng chủ nhân Phi Tiên Hổ, nay mới được diện kiến.

Không ngờ Phi Tiên Tử lại.... Đúng là tuổi trẻ vượt trường tôn.

Vi Thiên Cơ xá Thần Hành Tiểu La Hán:

- Đại sư nói quá, Vi Thiên Cơ đâu thể so với Tiểu Thần Tăng Tuệ Thông của Thiếu Lâm Tự.

Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông tròn mắt:

- Phi Tiên Tử cô nương cũng biết Phá Giới Tuệ Thông này à?

Tuệ Thông phấn khích chấp tay xá Vi Thiên Cơ:

- A di đà phật! Thiện tai.... thiện tai.

Quân Bình phải rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực mới nén được tiếng cười phát ra khỏi cửa miệng mình. Chàng quay mặt nhìn nơi khác, trong khi Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông thì thản nhiên lấy bầu hồ lô đeo bên hông mở nắp tu ừng ực.

Lão uống xong, phấn khích nói:

- Có Mộ lão đệ và Hạ lão đệ đến Thiếu Lâm là Tuệ Thông mừng lắm rồi!

Quân Bình nhìn lại Thần Hành Tiểu La Hán:

- Tăng huynh.... Thiếu Lâm đã có chuyện gì xảy ra?

- Đúng như Hạ lão đệ đoán. Đại Minh phương trượng sư huynh đã nhập tĩnh lăng chờ viên tịch. Không biết sao tin này lại đồn đãi ra bên ngoài giang hồ. Tất cả mọi môn phái, bang phái đã tụ về Thiếu Lâm chờ đến lúc cung nghinh kim thân pháp tràng của Đại Minh sư huynh.

Quân Bình thở dài:

- Đại Minh phương trượng đáng ra không nên chọn lúc này mà tĩnh thân nhập niết bàn. Nhưng sự chuyển luân càn khôn thì không thể dừng lại được nữa.

- Cho đến lúc này Tiểu La Hán mới tin Hạ lão đệ thông huyền kiến văn càn khôn đó. Nào, chúng ta hãy lên Thiếu Lâm thôi!

Mọi người rời liêu xá của Thiếu Lâm Tung Sơn, theo con đường mòm lót đá duy nhất hướng lên tòa cổ tự uy nghi trên đỉnh Tung Sơn.

Hạ Quân Bình đi bên cạnh Thần Hành Tiểu La Hán, vừa đi vừa quan sát cảng trí xung quanh.

Tuệ Thông thỉnh thoảng lại hỏi chàng:

- Hạ lão đệ đã luyện bí thực Hư Hư Mê Tông Bộ của ta thuần thục chưa?

- Đã tạm thi triển được, nhưng chắc chưa đạt đến cái thần như tăng huynh.

Mọi người đến trước cổng tam quan. Tòa Đại Hồng Bảo Điện xa xa trông thật uy nghi và hùng vĩ. Phía trước tòa Đại Hồng Bảo Điện là đôi lân bằng đá, trông thần phách thật là uy dũng.

Hạ Quân Bình nhìn quanh, rồi bất thần nhìn sang Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông. Chàng nhỏ giọng nói:

- Tăng huynh.... Hạ đệ muốn hỏi tăng huynh có được không?

Thần Hành Tiểu La Hán vồn vã nói:

- Tất nhiên là được rồi.

Quân Bình chỉ tòa Tri Tăng Đường:

- Gian đại sảnh kia dùng để làm gì vậy?

- Đó là Tri Tăng Đường, dùng để tiếp khách của các chư tăng Thiếu Lâm. Hạ lão đệ thấy nó có đẹp không? Đèn lồng treo trước mái hiên, vòm mái cong vuốt trông thật là xinh đấy chứ.

Quân Bình kéo Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông tách khỏi Mộ Chí Cừu và Vi Thiên Cơ cùng hai chú sãi. Chàng khẩn thiết nói:

- Đệ không màng đến vẻ đẹp của tòa Tri Tăng Đường. Nhưng đệ nói ra điều này sợ rằng tăng huynh sẽ không tin.

- Ậy.... sao lại không tin chứ. Tiểu La Hán Tuệ Thông bắt đầu tin vào những lời tiên tri của đệ rồi đó.

- Nếu tăng huynh thật lòng tin thì Hạ Quân Bình mới nói.

Quân Bình ngắm tòa Tri Tăng Đường, trang trọng nói:

- Trước hết, đệ muốn nói sơ qua với huynh về quyền uy tối cao của Niên Nguyệt Cửu Tinh. Niên Nguyệt Cửu Tinh trong lúc vận hành, đều chứng tỏ uy quyền của nó.

Cửu Tinh có khí, có số mà vô hình, nên mới gọi là Cửu Khí. Nếu được dự đoán sự biến đổi của khí số trong hiện tại và tương lai, tùy thời thay đổi nơi sở tại, thì chỉ trong khỏanh khắc có thể chuyển họa thành phúc, chuyển nguy thành an. Các nhà hiền triết thường nói "cùng tắt biến, biến tắc thông", ý nói đến sự vận hành của Niên Nguyệt Cửu Khí đó....

Thần Hành Tiểu La Hán xoa đầu:

- Đệ giải thích mà Tiểu La Hán chẳng hiểu gì cả. Làm sao ta biết được cái nào là Niên Nguyệt Cửu Khí, cái nào không là Niên Nguyệt Cửu Khí. Kiến văn của Tiểu La Hán không bằng đệ rồi, nhưng thật ra Hạ lão đệ đã thấy cái gì ở tòa Tri Tăng Đường?

Quân Bình thở dài, rồi nhìn lại Thần Hành Tiểu La Hán, chậm rãi nói:

- Đệ sẽ minh chứng từ vị thế của chùa Lưu Khứ. Tăng huynh là bậc tu hành chắc đã nghe đến nạn kiếp của ngôi cổ tự Lưu Khứ rồi chứ?

- Huynh có nghe nói đến.

- Thế thì được lắm. Huynh nghe nói nhưng không hiểu nguyên cơ vận hành của Lường Thiên Xích qua ứng báo của Niên Nguyệt Cửu Tinh.

Chàng lấy một luồng chân nguyên thật sâu rồi chậm rãi dẫn giải:

- Chùa Lưu Khứ ở Tiểu Nam Môn, sau khi trùng tu lại, sự hưng thịnh mất đi do Thiên Tinh thay đổi. Liền sau cuộc trùng tu, trụ trì thoái nhiệm, tình hình trong chùa bất ổn. Cửa chính của chùa luôn đóng, ra vào bằng cửa hông. Thể theo tinh khí mà luận đoán thì Tam Bích Mộc của Ban Cung bị Thất Xích khắc, phạm khắc nhập đại hung.

Ưng Càn hòa thượng tự tử mà chết. Góc tây bắc phải đón nhận sát khí Lục Thất Kim, do đó đại họa ắt phải đến.

Thần Hành Tiểu La Hán cướp lời Quân Bình:

- Đó là họa kiếp của chùa Lưu Khứ. Hiện tại thì ngôi chùa đó đã đổ nát hoang phế, chẳng một ai đoái hoài đến. Nhưng đây là cổ tự Thiếu Lâm, thánh địa của võ lâm Trung Nguyên.

- Đệ không phủ nhận lời của tăng huynh, nhưng muốn xét đoán thì phải luận bàn từ cổ chí kim. Nếu tăng huynh chú nhãn, phân giác theo Lường Thiên Xích sẽ thấy tòa Tri Tăng Đường phá vỡ kết cấu tôn nghiêm của tòa Đại Hồng Bảo Điện. Tòa Tri Tăng Đường chẳng khác nào kỷ lâu nằm bên hông chốn phật sự, để trổ cửa thông qua bên hông. Thiếu Lâm Tự ví như chùa Lưu Khứ rồi. Cái họa của chùa Lưu Khứ chẳng khác gì điềm ứng báo của Thiếu Lâm Tự.

- Hạ lão đệ đóan chắc như vậy à?

- Đó là sự luận của Quân Bình theo thiên thư càn khôn, còn tin hay không thì tùy ở huynh.

Thần Hành Tiểu La Hán hừ nhạt, nói:

- Tiểu La Hán huynh cũng ngờ ngợ như Hạ lão đệ.

Tiểu La Hán Tuệ Thông nghiêng đầu ngắm tòa Tri Tăng Đường:

- Đại Minh phương trượng vừa ẩn thân trong tĩnh lăng chưa được bao lâu, thì gã Tri Giới hòa thượng bày ra Tri Tăng Đường ôn dịch, phá vỡ cảnh quan tôn nghiêm của Đại Hồng Bảo Điện. Được rồi, tăng huynh sẽ đưa Hạ lão đệ đến gặp Chánh Giới phương trượng.

Thần Hành nói đến đây thì Mộ Chí Cừu va Vi Thiên Cơ nói:

Mộ Chí Cừu nói:

- Hai người tâm đắc gì mà nói chuyện mãi vậy?

Tiểu La Hán Tuệ Thông giả lả đáp lời Chí Cừu:

- Tiểu La Hán muốn Hạ lão đệ nhận xét qua ngôi cổ Tự Thiếu Lâm thôi mà. Ta và Hạ lão đệ có chuyện muốn gặp Chánh Giới phương trượng. Mộ lão đệ và Vi Thiên Cơ cô nương cứ tự nhiên thưởng lãm cảnh trí Thiếu Lâm Tự.

Quân Bình nhìn Chí Cừu:

- Mộ huynh.... Đệ phải đi cùng với Thần Hành Tiểu La Hán tăng huynh.

Chí Cừu khẽ gật đầu.

Thần Hành Tiểu La Hán cùng với Quân Bình rảo bước tiến về phía khu tịnh cốc của các vị cao tăng.

Chí Cừu nhìn theo Quân Bình và Thần Hành Tiểu La Hán, khẽ nói với Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ:

- Chắc chắn Hạ lão đệ đã thấy cái gì đó trong ngôi cổ tự này.

- Hạ công tử chính là Tiểu Thần Toán phải không?

- Đó chỉ là hão danh mà thiên hạ gán cho Quân Bình. Thật ra Hạ Quân Bình chẳng thích mang ngoại hiệu nào cả.

- Thiên Cơ nghe đồn đãi, Hạ công tử có ngoại danh đó do những lời luận bàn tiên tri của người chẳng khác gì lời sấm truyền càn khôn.

- Đôi khi tại hạ cũng không thể hiểu những lời phán của Quân Bình. Những lời của Quân Bình rất xa lạ với những kẽ như tại hạ.

Chương 8 - Luận Thiên Can, Lập Sao Tướng

Rầm....

Cửa gian tịnh cốc bật tung ra sau cái vỗ chưởng đầy ác cảm của Tri Giới hòa thượng. Lão hòa thượng Tri Giới trong dáng vẻ hậm hực, bước thẳng đến trước mặt Quân Bình. Sự giận dữ của Tri Giới khiến các thớ thịt nung núc trên mặt lão giần giật. Lão hậm hực nhìn chàng, gằn giọng nói:

- Tiểu tử nhãi nhép kia, nhận ra hòa thượng này chứ?

- Văn bối biết đại sư tìm đến văn bối vì chuyện gì rồi.

- Ngươi biết rồi ư? Biết rồi sao không còn chưa chịu đi thú nhận với Chánh Giới phương trượng sư huynh những lời nói của ngươi chỉ là những lời xàm tiếu, ngoa ngôn?

Tri Giới hòa thượng đập tay xuống mặt bằng cây.

Bốp....

Tri Giới cố ý dụng đến tám thành nội lực vỗ xuống, chiếc bàn bị nứt toạc làm hai mảnh.

Lão chầm chầm nhìn Quân Bình:

- Tiểu tử biết rồi đó. Nếu ngươi không thú nhận những lời ngoa ngôn sàm sở của ngươi, để khích bác Chánh Giới phương trượng sư huynh cho dỡ tòa Tri Tăng Đường của bổn hòa thượng thì thủ cấp của ngươi cũng ví như chiếc bàn này đó.

Lão gằn giọng hừ một tiếng tỏ lộ thần thái bất nhẫn của mình.

Quân Bình mỉm cười, từ tốn nói:

- Nếu Đại sư cáu giận văn bối vì chuyện phải tháo dỡ Tri Tăng Đường thì ngược lại văn bối rất mừng khi nghe tin phương trượng Chánh Giới đại sư đã nghe theo sự hiểu biết của văn bố.

Tri Giới hòa thượng trừng mắt mở to. Lão gằn giọng nói:

- Tiểu tử quả là to gan. Ngươi dám nói nhăng nói cuội để làm mất mặt bổn hòa thượng. Ngươi biết ta phải tốn bao nhiêu công phu mới dựng được tòa Tri Tăng Đường tráng lệ như vậy không? Bổn hòa thượng dựng tòa Tri Tăng Đường cũng có dụng ý, ngươi biết chứ?

- Tri Tăng Đường của đại sư đâu thể sánh ngang với tòa Đại Hồng Bảo Điện chốn phật sự thâm nghiêm của phật gia. Hay đại sư dựng tòa Tri Tăng Đường có dụng ý sánh mình ngang với các bậc trưởng môn của Thiếu Lâm Tự như Đạt Ma tổ sư?

Quân Bình lắc đầu:

- Đại sư có dụng ý sánh mình ngang với các bậc trưởng tôn như Đạt Ma tổ sư là phạm giới luật môn rồi. Còn những gì văn bối nói với Chánh Giới phương trượng là từ sự hiểu biết và lòng

thành khẩn với ngôi cổ tự Thiếu Lâm này. Tin hay không là quyền của đại sư, còn quyết định là do Chánh Giới phương trượng.

- Tiểu tử.... ngươi nói ra những điều sằng bậy đó có dụng ý gì? Phải chăng ngươi muốn làm bẽ mặt Tri Giới hòa thượng này?

Tri Giới nói bằng giọng gay gắt, cáu kỉnh. Y càng giận dữ thì những thớ thịt nung núc trên mặt càng giần giật, trông thật là nực cười.

Tri Giới hậm hực nói:

- Tiểu tử muốn bổn hòa thượng phải làm phật sự tòa Tri Tăng Đường trong những gian liêu xá dưới chân núi Tung Sơn à?

Quân Bình mỉm cười, chàng khẽ gật đầu:

- Phong thổ nơi dựng những gian liêu xá đón khách thập phương rất phù hợp với dựng tòa Tri Tăng Đường. Điều đó văn bối sẽ thỉnh xuất với phương trượng Chánh Giới.

Tri Giới hòa thượng chỉ thẳng tay vào mặt Hạ Quân Bình:

- Rõ ràng tiểu tử có ý khi nhục bổn Đại sư. Chắc hai con ngươi của tiểu tử chẳng hề có Tri Giới hòa thượng này, nên mới thốt ra những lời hồ đồ tiên tri ngông nghênh càn rỡn đó. Bổn đại sư không đập nát hai con mắt của ngươi, không đáng làm Tri Tăng Đường của Thiếu Lâm Tự nữa, Tri Giới vừa dứt lời toan động thủ thì Quân Bình đã khoát tay cản lại:

- Tri Giới đại sư sao lại nóng nảy như vậy chứ? Phàm đã là người xuất gia theo phật hạnh thì luôn tâm niệm từ bỏ ba chữ "tham sân si" đặng sớm về cõi niết bàn thoát khỏi vòng tử luân hồi, hầu phục phật tổ. Chẳng lẽ vì một gian Tri Tăng Đường phạm Niên Nguyệt Cửu Khí, có thể tạo lập họa kiếp cho Thiếu Lâm Tự mà đại sư lại đánh mất phật hạnh để "tham sân si" chi phối mình?

Tri Giới thở hắt ra, gằn giọng nói:

- Bổn đại sư không thèm nghe những lời càn rỡ của tiểu tử.

- Đại sư còn quá nặng danh lợi, sao có thể trở thành kẻ đạo hạnh của phật môn chứ?

- Đối với tiểu tử thì bổn hòa thượng cần gì phải giữ lễ đạo hạnh với ngươi chứ.

Đúng, bổn đại sư là kẻ không tròn đạo hạnh phật môn đó, nhứt là với tiểu tử kìa.

Cùng với lời nói đầy chất giọng hung hăng đó, Tri Giới hòa thượng liền thi triển tuyệt kỹ Thập Bát La Hán Quyền Phổ. Thập Bát La Hán Quyền Phổ vốn là mười tám thế quyền cực kỳ lợi hại, chỉ những bậc cao tăng Thiếu Lâm mới đủ bản lĩnh thi triển.

Nó vốn là công phu dùng để cận chiến, khi thi triển dễ vào sát giới nên tuyệt nhiên không truyền thụ cho những người mới xuất gia. Tri Giới hòa thượng đã tụ thành chức nghiệp Tri Tăng Đường, thân phận thuộc hàng tôn trưởng trong Thiếu Lâm Tự nên mới được thụ học tuyệt kỹ Thập Bát La Hán Quyền Phổ của Đạt ma sư tổ.

Tri Giới hàthượng thét lớn:

- Song Long Xuất Hải!

Chiêu thức quyền phong đánh ra nhằm hai bên vùng ngực Quân Bình tập kích.

Thế công này của Tri Giới hòa thượng quả là tàn nhẫn, nếu trúng mục tiêu nhất định vùng thượng đẳng của Hạ Quân Bình sẽ vỡ toang.

Quyền thuật chưa đến mà quyền phong đã đến trước rồi. Lần đầu tiên trực tiếo đối mặt với một đại cao thủ tập kích mình, Quân Bình không khỏi lúng túng hốt hoảng, thậm chí mồ hôi còn xuất ra ngay trên trán chàng.

Quân Bình đâu thể đoán được sự biến hóa thần kỳ của quyền phổ Thập Bát La Hán, bởi kiến văn đối với võ thuật rất hạn hẹp, chỉ ngoài bí thuật Hư Hư Mê Tông Bộ.

Đối phó với một đại cao tăng biết thi triển Thập Bát La Hán Quyền Phổ, Quân Bình chẳng khác nào một thư sinh phải đương đầu với một đại sát thủ kỳ tuyệt trong chốn giang hồ.

Aùp lực quyền phong do Tri Giới hòa thượng phát tác ập đến, trong tìmh huống dù muốn hay không muốn, Hạ Quân Bình cũng buộc phải thi triển Hư Hư Mê Tông Bộ tránh né để tự bảo vệ mình.

Chàng chao mình lách ngang, để quyền phong cùng quyền thuật của Tri Giới hòa thượng đánh sượt qua người, vỗ luôn vào vách tịnh cốc.

Ầm....

Vách tịnh cốc bị quyền phong đánh bậc ra đổ sầm xuống đất. Quân Bình nghĩ thầm:

- Eo ôi.... nếu để cho lão hòa thượng này đánh trúng, chắc chắn mình khó sống nổi quá Ý nghĩ còn đọng trong đầu Quân Bình thì tiếng của Tri Giới hòa thượng đã vang lên hai bên tai chàng:

- Xa Luân Quyền Phổ.

Quân Bình còn chưa hiểu câu nói của Tri Giới hòa thượng thì cảm nhận trước mặt mình đôi song quyền mãnh liệt của đối phương kết thành một chiếc vòng vùn vụt ập tới.

Quân Bình biến sắc bởi sự biến hóa thần kỳvà huyền diệu đó. Mắt chàng hoa lên bởi vòng bánh xe do đôi quyền phổ của Tri Giới hòa thượng tạo thành.

Vụt.... vụt.... vụt.... vụt....

Quân Bình bặm môi thi triển Hư Hư Mê Tông Bộ nhằm lánh tránh thế Xa Luân Quyền Phổ của Tri Giới hòa thượng. Mặc dù đã dụng hết tất các sở học kỳ tuyệt của bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ, nhưng Quân Bình vẫn có cảm giác quyền thuật của lão Tri Giới sàn sạt khắp toàn thân mình. Thậm chí quyền phong do quyền thủ tạo ra chi chít ngay sát y phục của chàng.

Nếu không nhờ sự thần diệu, ảo diệu của pháp Hư Hư Mê Tông Bộ, có lẽ Quân Bình đã biến thành một đống thịt bầy nhầy bởi quyền thuật khốc liệt của Tri Giới hòa thượng. Mặc dù chàng không có kinh nghiệm giao đấu cũng như võ công mà chỉ dựa vào Hư Hư Mê Tông Bộ pháp, nhưng nhờ sự biến hóa thần kỳ của bộ pháp đó nên quyền phổ Thập Bát La Hán tạm thời vẫn chưa công trúng Quân Bình.

Rầm.... rầm..... Thêm hai bức vách hai bên bị quyền thuật của Tri Giới hòa thượng đánh bật đổ sầm xuống đất. Cuộc giao thủ giữa Hạ Quân Bình và vị Tri Tăng Đường Thiếu Lâm Tự nghiêng hẳn về một phía. Nếu Tri Giới hòa thượng cố tâm dụng quyền thuật La Hán để công kích Quân Bình thì ngược lại chàng chỉ dựa vào Hư Hư Me âTông Bộ để lách tránh. Một người chủ động công, một người chỉ biết tránh né, nên rõ ràng hạ phong hoàn toàn nghiêng về Quân Bình.

Hai bức vách vừa đổ bật ra bởi trúng quyền phong của Tri Giới hòa thượng thì nóc tịnh xá cũng đổ sầm xuống bởi không còn điểm tựa. Tình thế chẳng đặng đừng, Quân Bình buộc thi triển Hư Hư MêTông Bộ thoát ra bên ngoài.

Chàng điểm mũi giày lướt ngược sau hai trượng. Thuật khinh thân của chàng như đạp lên không khí mà đi.

Tri Giới hòa thượng rít lên:

- Tiểu tử ngươi chạy xuống a tỷ cũng không thoát khỏi tay bổn hòa thượng đâu.

Tri Giới hòa thượng liền bám theo Quân Bình cùng lúc mái tịnh cốc đổ xuống ngay sau lưng lão.

Rầm....

Mái gian tịnh cốc đổ xuống, vô tình một hạt bụi bắn ra xẹt vào nhãn quang Quân Bình.

Chàng thốt lên:

- Ôi cha!

Hạt bụi ập vào buộc Quân Bình phải nhắm mắt lại, nước mắt trào ra khiến chàng chẳng còn nhận biết quyền thuật của đối phương. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Quân Bình nghe rõ tiếng quyền phong ập tới ngay vùng thượng đẳng của mình.

Chàng bối rối thét lên:

- Chết rồi!

Quân Bình đoán chắc lần này không tránh khỏi quyền phong của Tri Giới hòa thượng, nên mới buột miệng thoát ra câu đó.

Chính vào khoảnh khắc gần như tử thần đã nắm được mạng vận của Quân Bình thì Phi Tiên Tử như một cánh nhạn từ phía sau lướt tới. Ngọc thủ của nàng vươn tới theo một thế chưởng vô cùng quái lạ. Quan sát thật kĩ thì chưởng ánh của Vi Thiên Cơ như một thế chớp của chim ưng.

Mười đạo chỉ phong của mười đầu ngón tay thanh mảnh của nàng bắn ra đón lấy quyền thuật La Hán của Tri Giới hòa thượng.

Ầm....

Đón thẳng đỡ thẳng quyền thuật La Hán của Tri Giới hòa thượng nhưng Phi Tiên Tử vẫn ung dung hạ thân xuống ngay bên cạnh Hạ Quân Bình, trong khi Tri Giới hòa thượng phải thối lui hai bộ mới trụ vững.

Vi Thiên Cơ từ tốn nói:

- Đỡ một đạo Lôi Lệ Tam Xí của bổn cô nương mà lão hòa thượng vẫn trụ vững là khá lắm rồi đó.

Tri Giới hòa thượng sững sờ, sa sầm mặt. Lão gằn giọng nói:

- Phi Tiên Tử, đây là chuyện riêng của bổn tăng với tên thư sinh gàn rở Hạ Quân Bình, không liên can đến cô nương. Cô nương đừng xen vào.

Phi Tiên Tử nhún vai, lắc đầu:

- Rất tiếc bổn cô nương không thể đứng yên để mặc cho lão hòa thượng lấy mạng Tiểu Thần Toán Tử.

Quân Bình đã dụi mắt, lấy lại bình tĩnh. Chàng nhìn sang Vi Thiên Cơ:

- Đa tạ cô nương đã ra tay phò trợ!

- Hạ công tử đừng khách sáo. Vi Thiên Cơ chỉ giận mình đến trễ thôi.

Tri Giới hòa thượng hậm hực nói:

- Phi Tiên Tử cô nương quyết xen vào chuyện riêng của lão nạp à?

- Tất nhiên!

Nàng thản nhiên rút đôi Phi Điểu Thiên Can, rồi mỉm cười nói:

- Nếu lão hòa thượng có đủ bản lĩnh đối phó với đôi Phi Điểu Thiên Can của bổn cô nương thì cứ tiếp tục bức ép Hạ công tử.

Tri Giới hòa thượng nhìn đôi Phi Điểu Thiên Can, ngập nhừng rồi nói:

- Phi Điểu Thiên Can là tuyệt kỹ binh khí của Thất Cầm Phượng Hoàng Quái bà bà.

- Kiến văn của lão hòa thượng uyên bác đó!

Tri Giới hòa thượng hậm hực lườm Quân Bình. Lão nhìn lại Vi Thiên Cơ hằn học nói:

- Nể mặt Thất Cầm Phượng Hoàng Quái bà bà, lão nạp bỏ qua cho gã thư sinh kia đó. Nhưng có ngày lão nạp cũng tìm lại ngươi.

Tri Giới dứt lời quay lưng trổ khinh công bỏ đi.

Hạ Quân Bình buông một tiếng thở dài:

- Đa tạ Vi cô nương đã cứu tại hạ!

Vi Thiên Cơ mỉm cười:

- Hạ công tử lại khách sáo nữa rồi. Nhưng từ bây giờ công tử phải tự bảo trọng đó. Thế nào lão hòa thượng kia cũng đến tìm công tử.

Quân Bình thở dài:

- Tri Giới hòa thượng tìm tại hạ để sinh chuyện, chẳng qua là tại hạ đã nói với phương trượng Chánh Giới cái nguy của tòa Tri Tăng Đường gây ra cho Thiếu Lâm Tự.

Sau này một khi Tri Giới đại sư hiểu ra thì chẳng còn tìm tại hạ sinh chuyện nữa.

- Hạ công tử nghĩ đơn giản như vậy à?

- Thế theo Vi cô nương thì sao?

- Lão hòa thượng Tri Tăng Đường không bỏ qua cho Hạ công tử đâu. Lão bất nhẫn bỏ đi chẳng qua đã biết rõ sự lợi hại của đôi Phi Điểu Thiên Can.

- Tại Quân Bình đã tạo ra nghiệp quả cho mình.

Nói đến đây, chàng buông một tiếng thở dài.

Vi Thiên Cơ mỉm cười, nhún vai nói:

- Sao Hạ công tử lại ủ dột như vậy? Công tử há chẳng được thiên hạ gán cho ngọai hiệu Tiểu Thần Toán Tử kia mà? Phàm công tử có thể suy luận để nhìn thấy hậu vận của người khác, thì có thể cũng biết trước được hậu vận của mình chứ.

Quân Bình nhìn Vi Thiên Cơ:

- Kẻ biết về người thường không biết về mình. Đó là cái lẽ của thiên can.

Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ bật cười khanh khách. Tràng tiếu ngạo của nàng nghe tợ như ngọc khua vào nhau, vừa thánh thót vừa thanh tao.

Nàng vừa dứt tràng tiếu ngạo Quân Bình liền hỏi:

- Vi cô nương, Mộ huynh và Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông đâu cả rồi?

Quân Bình vừa dứt câu thì ba hồi chuông lồng lộng cất lên từ trên Đại Hồng Bảo Điện, lần này tiếng khánh chuông nghe thật ảm đạm và thê lương.

Nghe tiếng khánh chuông, mặt Quân Bình thoạt đanh lại. Chàng lơ đễnh nhìn lên bầu trời xanh, bâng quơ nói:

- Đại Minh phương trượng đã viên tịch rồi.

Vi Thiên Cơ cau mày, nghi ngờ hỏi:

- Hạ công tử ở đây mà biết Đại Minh phương trượng trong tĩnh lăng đã viên tịch à?

Nàng cười mỉm:

- Hạ công tử có thể biết được chuyện trong tĩnh lăng sao?

- Nếu Vi cô nương lắng nghe sẽ biết được tiếng khánh chuông đã nói lên điều tại hạ vừa nói.

- Tất cả mọi người đã tụ về tĩnh lăng, công tử đến đó chứ?

Quân Bình nhíu mày:

- Thời khắc chuyển luân Lường Thiên Xích Thiên Căn dã đến. Tại tĩnh lăng ví như chảo dầu sôi. Vi Thiên Cơ phải cực kỳ bảo trọng. Nếu như Đại Minh phương trượng không có sự chuẩn bị trước thì máu sẽ chảy thành sông, thây chất thành núi.

Vi Thiên Cơ chớp mắt nhìn Quân Bình:

- Hạ công tử nghĩ như vậy?

- Tại hạ nói theo sự suy luận của Niên Nguyệt Cửu Khí.

- Vậy Hạ công tử có đến tĩnh lăng không?

Quân Bình gật đầu:

- Tất nhiên Quân Bình phải đến rồi.

- Vậy Thiên Cơ và Hạ công tử cùng đi. Thiên Cơ nghe Mộ Chí Cừu nói, Hạ công tử không hề biết võ công, ngoại trừ bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ vừa mới thụ học của Thần Hành Tiểu La Hán.

Quân Bình mỉm cười:

- Tại hạ không nghĩ đến việc thụ học võ công.

- Nếu như công tử không có võ công thì nhất thiết phải luôn ở bên Vi Thiên Cơ.

Với một người không hề biết võ công như công tử, có mặt tại tĩnh lăng lúc này sẽ có nhiều điều dữ hơn điều lành đó.

- Nếu được Vi cô nương phò trợ thì Quân Bình đâu còn ngại gì nữa.

- Hạ công tử khách sáo tâng bốc quá rồi đó. Đến lúc gặp chuyện bất trắc, Hạ công tử lại thất vọng.

- Tại hạ chẳng hề thất vọng đâu.

Hai người rời tịnh cốc hướng về tĩnh lăng, cùng trổ kinh thuật băng đi. Đi bên cạnh Quân Bình, Thiên Cơ thỉnh thoảng lại liếc trộm chàng. Vẻ mặt của Quân Bình dù thanh tú, khôi ngô, nhưng ẩn hiện trong nét lịch lãm khôi ngô đó là những nét thâm trầm, uy nghi, tợ như một nhà hiền triết đắm chìm trong cảnh giới hư vô.

Chính vẻ mặt của chàng buộc Thiên Cơ phải lên tiếng hỏi:

- Hạ công tử đang nghĩ gì vậy?

Nhìn sang Thiên Cơ, Quân Bình đáp:

- Tại hạ bổng cảm nhận sự bồn chồn lo lắng. Cảm giác đó khiến cho tại hạ bất an khi nghĩ đến sự chuyển luân Thiên Căn sắp đến. Chỉ sợ sự chuyển luân kia sẽ tạo ra cảnh máu chảy thành sông, thây thành chất thành núi mà thôi.

- Nếu như sợ sự biến máu chảy thành sông, thây chất thành núi, sao công tử không chịu nghĩ cách đổi sự biến từ họa thành phúc, nguy thành an?

- Nếu tại hạ có thể thay trời biến đổi được sự chuyển luân thì Đại Minh phương trượng đâu phải chọn thời điểm này mà viên tịch nhập hóa.

- Xem ra cho dù Hạ công tử có biết được cũng không thay đổi được?

- Thế mới nói, ai cũng có định số của riêng mình.

Ngay trước khoảng sân lót gạch trước thạch môn tĩnh lăng, tất cả các môn phái trong võ lâm đã tụ về. Võ đang với dự có mặt của Nhất Tiếu đạo trưởng. Đúng với ngoại danh với đạo sĩ, trên miệng lúc nào cũng điểm nụ cười mỉm, xem chừng hai cánh môi của lão được tạo hóa mặn thì một nụ cười thì đúng hơn. Ngoài Nhất Tiếu đạo trưởng còn có tam tuyệt kỳ tài Thiếu Kinh Luân, Hoàng Nhan Cương và Lục Tồn Sanh. Ba người chỉ ngoài tam tuần nhưng danh tự đã chấn động giang hồ võ lâm.

Đứng bên cạnh Võ Đang đại phái là Cái Bang. Bang chủ Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ với sắc diện lúc nào cũng đỏ gay, đỏ gấc. Mặc dù lão bang chủ đến tĩnh lăng để cung nghinh kim thân Đại Minh phương trượng, một hòa thượng mà tất cả các nhân vật giang hồ đều tôn xưng là thần tăng, tuy nhiên lão không thể bỏ được có tật nghiện rượu.

Đứng hầu hai bên Túy Tiên Ông là nhóm trưởng lão trong những bộ y trang thêu ba túi to trước ngực chứng tỏ thân phận trưởng tôn, như Hớn Cam, Thành Khôn, Tạ Nhu Nhẫn, Cứ Sinh Bảo, Lê Thân Nghiệp.

Hùynh Thuyền Bang được chính bang chủ Dương Vĩ Đẩu thống lĩnh với hơn năm mươi môn hạ. Người nào cũng nai nịt chỉnh tề trong sắc phục riêng biệt tượng trưng cho bang phái mình.

Đứng cạnh Hùynh Y Bang là hai vị tổng và phó tiêu đầu Kim Tiền tiêu cuc. Người có vóc dáng vạm vỡ, vận võ phục, tay cầm trường thương là tổng tiêu đầu Mộc Thành Vĩ Mộc. Phó tổng tiêu đầu là Cáp Y Dung, có thân dạng hoàn toàn khác với Mộc Thành Vĩ. Mộc Thành Vĩ có vóc dáng của một đại lực hán nhân, vai ba tấc rộng, thân mười tấc cao thì ngược lại Cáp Y Dung trông như cây tre sậy khẳng khiu, dung diện dài ngoẳng, hai mắt xếch ngược trông thật ngổ ngáo.

Ngoài ra còn có Ngũ Kiếm Phái. Ngũ Kiếm Phái là sự hợp nhất của các phái:

Hoa Sơn, Thanh Thành, Nga Mi, Tung Sơn và Hành Sơn. Tất cả các vị tôn trưởng của Ngũ Kiếm Phái đều khoác vẽ mặt đạo mạo trang trọng còn hơn cả những đạo sĩ Võ Đang. Chấp chưởng môn Ngũ Kiếm Phái do La Thiên Hào đảm tránh. Họ La chỉ ngoài tứ tuần, nhưng đã có chức vị cao trọng trong Ngũ Kiếm Phái, bởi thanh Dương Kiếm mà bất cứ kiếm thủ nào nghe đến cũng phải nể mặt.

Ngoài các môn phái lớn còn có những nhân vật đã thành danh trên giang hồ không phân biệt hắc đạo hay bạch đạo đến cung nghinh kim thân Đại Minh phương trượng. Những người đó gồm Vu Thư Tường với ngoại hiệu Thiết Trảo Công, Hứa Thái Hòa với ngoại hiệu Phi Kim Tử, Thân Bất Hoại Giả Đằng Nhu.

Trong đám quần hào đó nổi lên một nữ lang vận hồng y, đội nón rộng vành, mặc dù dùng nón che chân diện mục nhưng lối phục sức của nàng không một ai không nhận ra đó chính là Aâm Ma Khan Tiểu Hồng với những tuyệt kỹ Ngân Phách Băng Châm và Băng Hồn Chưởng đã từng lấy mạng biết bao nhiêu nhân vật thành danh trong chốn giang hồ.

Đứng bên cạnh Aâm Ma Khan Tiểu Hồng là một lão gù, có vẽ mặt khắc khổ, tưởng chừng như cục gù trên lưng lão xuống. Mặc dù dị tướng dị dạng nhưng các vị chưởng môn đều không dám khinh suất làm mất lòng lão. Ngoại hiệu của lão là Đà Nhân Bất Di Mạng thì ai cũng phải biết.

Đứng tách biệt khỏi đám quân hào, tay chân không ngừng táy máy, thỉnh thoảng lại đưa mắt lẳng lơ với các tráng niên chính là Bội Phân Phân. Vì sao Bội Phân Phân không nhập cùng với đám quần hào? Vì y hoàn toàn khác biệt mọi người về dáng vẻ bên ngoài lẫn tư cách ái nam ái nữ. Cho dù Bội Phân Phân cố tình làm dáng lẳng lơ thì cũng chẳng một ai dám mon men đến gần y. Chỉ nhìn sơ qua mười ngón tay cong vút, với sắc đen xì bóng lưỡng, người ta cũng đủ chờn lòng rồi, huống chi lại còn biết tõng y là một gã biến thái, lập dị, hành tung không sao lường trước được.

Đứng ngay phía trước thạch môn là hai hành tăng nhân Thiếu Lâm Tự. Ai nấy đều vận tăng y chỉnh tề. Chánh Giới phương trượng đầu đội kim mão, tay cầm thiền trượng, cổ đeo xâu chuỗi bồ đề, sắc diện vô cùng trang trọng. Đứng bên cạnh chẳng ai khác mà chính là võ tăng hộ đường Hành Pháp Đại sư cùng với Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông. Mặc dù Đại Minh phương trượng, ngôi sao bắc đẩu của võ lâm đã nhập tĩnh lăng, và sắp đến thời khắc tịnh thân nhập niết bàn nhưng sựi có mặt của Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông cũng khả dĩ có thể tạo cho Thiếu Lâm một thực lực mới mà những ma đầu hắc đạo không thể xem thường được.

Ngoài các nhân vật võ lâm Trung Nguyên còn phải kể đến một người. Đó là A Đa Kha Mạc, chủ nhân Ngọc Điện Cung, tận bên Tây Hạ cũng không quản đường xa Thiếu Lâm Tự. Sự biến diện của A Đa Kha Mạc khiến cho quân hào không hiểu dụng ý của chủ nhân Ngọc Cung. Nếu như A Đa Kha Mạc đến cũng nghinh kim thân Đại Minh phương trượng thì đó là điều hoan hỉ vô lượng nhưng ngược lại thì A Đa Kha Mạc cũng là một lực lượng khiến quần hào bạch đạo phải e dè. Thiên hạ thường kháo với nhau, bên Tây Hạ có chủ nhân Ngọc Cung A Đa Kha Mạc thì tại Trung thổ có Đại Minh phương trượng cùng Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh và Dị Thần giáo chủ. Tất cả những người đó đã tạo thành một lực lượng tối thượng, thống lĩnh mọi môn phái trong giang hồ.

Mộ Chí Cừu lia nhanh tinh nhãn qua tất cả quần hào. Y cố tìm xem Hạ Quân Bình đang ở đâu trong đám của những nhân vật võ lâm này.

Y buông một tiếng thở dài như gánh nặng sau khi không thấy Hạ Quân Bình.

Nhưng tiếng thở ra chưa dứt hẳn trên miệng thì y đã nhận ra Hạ Quân Bình và Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ. Mộ Chí Cừu khẽ lắc đầu, nghĩ thầm:

- Ngươi không nên đến mới đây đúng Từ trong tĩnh lăng, ba tiếng mõ trỗi lên, vị thánh tăng hộ tĩnh lăng đứng lên. Hai vị thánh võ tăng hộ tĩnh lăng liền chắp tay, miệng lầm bầm đọc phật hiệu. Tiếng mõ trong tĩnh lăng như một tín hiệu báo cho các chư tăng Thiếu Lâm biết chuyện gì đã xảy ra. Tất cả mọi chư tăng Thiếu Lâm đồng loạt xướng hồi kinh cầu an.

Cùng với tiếng niệm kinh của các vị cao tăng Thiếu Lâm thì thạch môn từ từ chuyển động mở ra. Từ trong tĩnh lăng chiếc bồ đoàn trên có kim thân pháp thể của Đại Minh phương trượng trượt ra ngoài. Đại Minh phương trượng trong tư thế ngồi kiết đà, hai mắt nhắm lại. Thần khí của người không giống như người chết mà lại thật hồng hào, tươi tắn. Hai tay chấp trước ngực, đở lấy xâu chuỗi bồ đề đã lên nước bóng lộn.

Tất cả chư tăng Thiếu Lâm đồng loạt quỳ xuống, thành kính hướng về kim thân của Đại Minh phương trượng hành đại lễ.

Chánh Giới đại sư luôn miệng đọc phật hiệu:

- A di đà phật!

Chờ cho chúng tăng tụng xong hồi kinh tưởng niệm Đại Minh phương trượng, Chánh Giới đại sư mới bước ra hành đại lễ trước kim thân của Đại Minh phương trượng rồi định nhãn hướng về quần hào cất tiếng thật trang trọng:

- A di đà phật! Đại Minh sư huynh, ngôi sao bắc đẩu của Thiếu Lâm kể từ lúc này đã tắt. Đại Minh sư huynh đã ra đi về chầu phật tổ Như Lai, các vị thí chú đã đến tận Thiếu Lâm để cung nghinh pháp thể, khiến cho chúng tăng Thiếu Lâm vô cùng cảm kích và hoan hỉ. Nhân cuộc lễ cung nghinh pháp thể Đại Minh sư huynh, bần tăng xin được tuyên bố với chư vị thí chủ, kể từ lúc này, Thiếu Lâm Tự rút khỏi võ lâm giang hồ, để chuyên tâm tu hành đạo hạnh. Nếu trước đây, Thiếu Lâm có ân oán với bất cứ ai, với bất cứ môn phái nào thì nay xem như được gội rửa thanh toàn xóa nợ trong võ lâm giang hồ.

Chánh Giới đại sư ngưng lời vì những tiếng xì xào từ quân hào rộn lên. Lời tuyên bố ly khai khỏi võ lâm của vị tân phương trượng khiến cho quân hào thoạt sững sốt, nhất là hàng ngũ bạch đạo. Chờ cho quần hào lắng dịu hẳn, Chánh Giới đại sư mới nói tiếp:

- Mặc dù Thiếu Lâm được các vị thí chủ tôn vinh là Bắc Đẩu võ lâm, nhưng không có gì tồn tại với thời gian. Cái danh đó rất phù du, cũng như sự ra đi của Đại Minh sư huynh. Mong rằng các chư vị thí chủ từ nay dành cho Thiếu Lâm Tự sự im lặng, yên bình của chốn thanh tu. A di đà phật!

Lời Chánh Giới đại sư vừa dứt thì ba hồi đại hồng chung được gióng lên. Tiếng đại hồng chung vang xa nghe vừa mênh mang vừa đượm buồn.

Tiếng đại hồng chung vừa dứt thì Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm với thuật kinh công thần kỳ. Mặc dù ngồi chễm chệ trên bồ đoàn, có khắc hình đôi mãng xà che trên đầu như một chiếc lọng, nhưng Cừu Thiên Nhậm vẫn lướt là đà trong không trung rồi từ từ hạ xuống ngay phía trước thạch môn đối diện với kim thân pháp thể Đại Minh phương trượng.

Liền ngay sau sự xuất hiện của Dị thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm, chẳng bao lâu bọn giáo đồ Dị Thần Giáo rầm rập tiến ra. Tất cả giáo chúng đều nai nịt gọn gẽ, binh khí lăm lăm như chuẩn bị lâm trận.

Thần Hành Tiểu La Hán sa sầm mặt bởi sự xuất hiện của chúng giáo đồ Dị Thần Giáo. Tuệ Thông nhìn chăm chăm vào mặt Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm.

Không khí trang trọng trước tĩnh lăng Thiếu Lâm bất giác trở nên căng thẳng với sự xuất hiện của Dị Thần Giáo Chủ Cừu Thiên Nhậm.

Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm nhìn kim thân pháp thể Đại Minh phương trượng, từ tốn nói:

- Bổn tọa đến chậm nhưng vẫn không muộn.

Chánh Giới đại sư lần chuỗi bồ đề, niệm phật hiệu rồi trang trọng nói:

- Chúng chư tăng Thiếu Lâm vô cùng hoan hỉ khi thấy Dị Thần giáo chủ đến cung nghinh pháp thể Đại Minh sư huynh. Theo tôn chỉ di huấn của Đại Minh sư huynh thì sau khi người nhập định, trở thành pháp thể kim cương bất hoại thì Thiếu Lâm sẽ rút khỏi võ lâm giang hồ. Kể từ hôm nay, Thiếu Lâm đã vĩnh viễn không còn chen vào chuyện võ lâm. Tất cả danh tự, ân oán cũng như những ngiệp quả với võ lâm đều tự tan biến. A di đà phật!

Cừu Thiên Nhậm quắc mắt, mỉm cười:

- Thiếu Lâm Tự xin rút khỏi cuộc tranh đọat võ lâm ư?

- A di đà phật! Đó là tôn chỉ di huấn của Đại Minh sư huynh.

- Thế Thiếu Lâm không nghĩ đến ân oán với Dị Thần Giáo à?

- Kể từ hôm nay, tất cả ân oán Thiếu Lâm xem như không còn.

- Tân phương trượng nói hay lắm. Nhưng bổn tọa sợ không được như tân phương trượng vừa nói. Dù Thiếu Lâm có tự rút ra khỏi võ lâm giang hồ thì từ trong sâu thẳm của mọi người, Thiếu Lâm vẫn là đỉnh cao của võ lâm Trung Nguyên.

- A di đà phật! Cừu giáo chủ nói vậy hóa ra đã ràng buộc kẻ xuất gia phải nhọc thân trong chốn thị phi.

Cừu Thiên Nhậm lắc đầu:

- Bổn tọa không có ý bắt các vị tăng Thiếu Lâm phải nhọc thân trong chốn thị phi. Sự xuất hiện của bổn tọa này tại Thiếu Lâm không phải để gây thù chuốc oán với Thiếu Lâm, mà chỉ đến để chiêm bái kim thân Đại Minh phương trượng, kẻ mà trước đây, nếu không có thì Dị Thần Giáo đã nghiễm nhiên trở thành giáo phái duy ngã độc tôn.

- A di đà phật! Bần tăng vô cùng hoan hỉ khi nghe những lời thành tâm của Cừu giáo chủ.

Cừu Thiên Nhậm mỉm cười:

- Bổn tọa nghe nói, khi Đại Minh phương trượng nhập tĩnh lăng thì pháp thể sẽ trở thành kim cương bất họai:

- A di đà phật! Điều đó quả không sai.

- Hay thật.... Thiếu Lâm đúng là chốn thánh địa của võ học Trung Nguyên. Bổn tọa đã đến đây, chẳng hay tân phương trượng có thể cho bổn tọa chiêm ngưỡng pháp thể của Đại Minh đại sư?

- A di đà phật! Nếu giáo chủ có thành ý, bần tăng xin được dọn đường để giáo chủ chiêm bái.

Cừu Thiên Nhậm gật đầu:

- Được lắm.... Tân phương trượng hãy dọn đường cho bổn tăng chiêm bái pháp thể thánh tăng.

- A di đà phật! Bần đạo xin sẵn sàng.

Chánh Giới đại sư liền ra hiệu. Ngay lập tức, chúng chư tăng liền trải một chiếc thảm từ bồ đoàn

của Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm kéo dài đến những bậc tam cấp dẫn lên cửa tĩnh lăng.

Thấy Chánh Giới đại sư quá xem trọng Dị Thần giáo chủ, Thần Hành Tiểu La Hán đã lộ những nét bất mãn lên mặt. Lão tăng Phá Giới Tuệ Thông lẩm nhẩm nói:

- Cừu giáo chủ là cái quái gì mà xem ra không coi võ lâm quần hào ra gì cả.

Cùng với ý niệm đó, Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông ngấm ngầm vận hóa công lực chờ đợi kỳ biến nếu xảy ra sẽ tranh thủ tiên cơ với giáo thủ với Dị Thần giáo chủ.

Chính vào lúc lão tăng đang khẩn trương để chuẩn bị đối phó với Dị Thần giáo chủ thì Hạ Quân Bình đã đến bên cạnh lão.

Hạ Quân Bình khẽ nói:

- Thần Hành Tiểu La Hán tăng huynh sao lại trang trọng quá vậy?

- Hạ đệ đó hả?

- Đệ thấy tăng huynh quá khẩn trương rồi đó.

- Hừ.... Ta đang bực bội về thái độ xấc xược của Dị Thần giáo chủ. Lão ma đầu đó ngỡ Thiếu Lâm Tự chẳng còn ai đủ bản lãnh đối phó với lão sau khi Đại Minh sư huynh viên tịch.

Quân Bình mỉm cười:

- Nếu tăng huynh nôn nóng thì hậu quả khó lường. Hạ đệ đã chú nhãn khảo sát chân diện dung của pháp thể Đại Minh đại sư. Tất cả đều đã được Đại Minh đại sư sắp xếp rồi. Tăng huynh không phải lo lắng như vậy?

- Lão đệ có thể biết trước chuyện gì sắp xảy ra không?

Hạ Quân Bình nhỏ giọng nói:

- Đệ chỉ có thể lặp lại câu nói "ẩn tướng, lộ tướng". Chưa đến thời khắc chuyển luân mà đảo lộn ngũ hành thì chỉ gặp đại họa mà thôi.

Thần Hành Tiểu La Hán lắc đầu:

- Hạ đệ nói ta không hiểu gì cả.

- Cái gì đến ắt sẽ đến. Kỳ biến thần kỳ sẽ đến ngay thôi.

Chương 9 - Lập Sao Tướng

Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm rời thạch ban có đôi mãng xà vương, chậm rãi rảo bước theo tấm thảm đó tiến dần về phía kim thân pháp thể Đại Minh phương trượng. Mặc dù giữ phong thái rất ung dung, tự tại, nhưng bên trong Cừu Thiên Nhậm vẫn ngấm ngầm vận hóa công lực.

Sau mỗi bước chân của Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm, cục trường tĩnh lặng càng lúc càng trở nên căng thẳng tột cùng. Tất cả mọi người tề tụ Ở đây đều biết, Dị Thần Giáo đã hai lần toan tiêu hủy tòa Thiếu Lâm Tự, để tạo uy danh độc tôn của mình, nhưng cả hai lần đều bị thất bại bởi thần tăng Đại Minh phương trượng.

Trong khi mọi ánh mắt đều chăm chăm quan sát mọi cử động, và từng bước đi của vị giáo chủ Dị Thần Giáo thì Chánh Giới đại sư lại không ngừng niệm phật hiệu.

Trên chân diện dung của người lộ hẳn những nét lo lắng tột bực. Sự lo lắng đó đã khiến cho vị tân phương trượng phải xuất hạn mồ hôi.

Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông bặm môi lên tiếng thở dài. Lão ngượng hỏi Quân Bình:

- Huynh không hiểu Thiên Căn lẫn Lường Thiên Xích, hay Niên Nguyệt Cửu Khí như Hạ đệ, huynh cũng chẳng thể biết chuyện gì sắp xảy ra nhưng tăng huynh có thể đoán chắc một điều.

Quân Bình ôn nhu hỏi:

- Huynh đoán chắc điều gì?

- Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm không có ý tốt đến Thiếu Lâm chỉ để cung nghinh pháp thể Đại Minh sư huynh.

- Đã hai lần muốn tiêu hủy Thiếu Lâm, thì mục đích của Dị Thần giáo chủ ai cũng biết. Chính vì y có ý đó nên mới có cuộc cung nghinh pháp thể Đại Minh đại sư.

- Nói như Hạ đệ thì Đại Minh sư huynh đã biết trước sự có mặt của lão ma đầu Dị Thần Giáo?

Quân Bình mỉm cười:

- Đêm hôm qua, Quân Bình đã nhìn trời, và biết được dây là khoảnh khắc Tam Sát. Nói đến Tam Sát, đệ khó giải thích hết, nhưng có thể gói gọn trong một câu:

Tam Sát là sát trong Tam Hợp Thái Tuế, mỗi năm chiếm ba phương Tuyệt, Thái, Dưỡng.

Tuyệt là sát kiếp, Thái là tại sát, Dưỡng là tuế sát. Đại Minh đại sư tĩnh thân nhập định vào thời khắc Tam Sát, nhằm mục đích chuyển luân họa thành phúc. Nếu Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm thực hiện tham vọng độc bá thiên hạ sẽ vô tình phạm vào Tam Sát, mặc dù lão có sao tướng nhưng phạm vào Tam Sát thì họa cũng rất nghiêm trọng.

Thần Hành Tiểu La Hán thở ra:

- Hạ đệ càng giải thích lão tăng phá giới này càng mù tịt. Nếu như muốn hiểu chắc tăng huynh

phải diện bích như Đạt Ma tổ sư năm xưa. Tăng huynh không cần biết Tam Sát hay ngũ sát, nhưng nếu Dị Thần lão ma vọng động làm tổn thương kim thân đại sư huynh Đại Minh thì tăng huynh không khoanh tay đứng nhìn đâu.

- Tiểu La Hán tăng huynh sẽ không bận tâm lắm đâu. Hậu vận sau ngày hôm nay mới là sự bận tâm của huynh đó.

Trong khi Hạ Quân Bình và Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông đối đáp với nhau thì Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm đã tiến đến trước kim thân pháp thể Đại Minh đại sư.

Dị Thần giáo chủ khoanh tay nhìn pháp thể kim thân Đại Minh đại sư. Aùnh mắt Cừu Thiên Nhậm toát ra cái nhìn hậm hực. Đôi chân mày co lại với vẻ hằn học. Nhìn kim thân pháp thể Đại Minh phương trượng, Cừu Thiên Nhậm lộ rõ những nét căm phẫn ra ngoài.

Y nhẩm nói:

- Lão tăng già, định số đã sắp xếp theo ý của bổn tọa. Dù cho lão có là thánh tăng, cũng phải đến thời khắc từ bỏ cõi đời này mà thôi. Bổn tọa đã chờ đợi, chờ đợi lâu lắm rồi, và hoàng thiên đã thông hiểu cho ước muốn của ta.

Hai cánh môi Cừu Thiên Nhậm khẽ nhếch lên rồi nói tiếp:

- Sự hiện hữu của lão khiến cho bổn tọa không thể thực hiện được khát vọng của mình, cũng như hiện hữu của kim thân pháp thể của lão trong thời khắc này càng khiến cho bổn tọa cảm thấy mình chưa thể độc tôn trong thiên hạ. Tất cả mọi người đều muốn cung nghinh kim thân của lão tăng già, nhưng với bổn tọa thì không. Ngay lúc này, bổn tọa chỉ muốn tiêu hủy kim thể của lão mà thôi.

Lời vừa dứt, mặt Cừu Thiên Nhậm sa sầm hẳn lại. Trong huyết mạch lão trổi lên cơn sóng giận dữ cuồn cuộn. Hai hàm răng nghiến lại phát ra những âm thanh ken két.

Tất cả sự biến đổi trên mặt Cừu Thiên Nhậm không qua được ánh mắt tin tường của Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông. Lão tăng phá giới nhẩm nói:

- Hạ đệ, ta nghĩ lão giáo chủ Dị Thần Giáo sắp hành động càn rỡ.

- Đệ đang mong mỏi gã ra tay. Đây là thời khắc của Đại Minh đại sư đã chuẩn bị trước để tiếp Dị Thần giáo chủ. Đệ tin rằng, Đại Minh đại sư đã có sự chuẩn bị để tiếp lão vị giáo chủ Dị Thần Giáo.

Hạ Quân Bình vừa dứt lời thì Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm cũng bất ngờ vận hóa công phu tu vi bản thân, đôi song thủ vùn vụt xoay tròn.

Thần Hành Tiểu La Hán biến sắc, toan mở miệng quát, nhưng lời chưa kịp thốt ra khỏi cửa miệng thì hai đạo kình phong mãnh liệt từ đôi phong thủ của lão Dị Thần giáo chủ đã thoát ra thẳng tiến vỗ thẳng tới kim thân pháp thể của Đại Minh Đại sư.

Aàm....

Hành động của Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm khiến cho quần hào đang có mặt tại trước tiõnh lăng Thiếu Lâm Tự đồng lọat thốt lên:

- Ôi....

Chánh Giới đại sư nhắm mắt niệm phật hiệu:

-A di đà phật!

Thần Hành Tiểu La Hán thì không thể chịu được nữa, toan lắc vai lướt ra quyết một trận sinh tử với lão ma đầu. Nhưng ý niệm kia của Thần Hành Tiểu La Hán chưa kịp biến thành hành động thì sự biến liền xảy ra sau khi khí chưởng của Cừu Thiên Nhậm chạm đến kim thân pháp thể của Đại Minh đại sư.

Sau tiếng nổ dữ dội, tất cả mọi người những tưởng kim thân pháp thể của Đại Minh đại sư sẽ tan thành cát bụi bởi lực kình quá khốc liệt, nhưng hoàn toàn trái ngược với ý tưởng của mọi người. Mặc dù hứng trọn hai đạo khí kình của Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm có sức mạnh di sơn đảo hải, nhưng kim thân pháp thể của Đại Minh đại sư chẳng hề có sự sứt mẻ nào, thậm chí ngay cả tăng bào cũng chỉ giũ phần phật rồi trở lại như cũ.

Kỳ biến lạ lùng thần kỳ đó buộc mọi người phải thốt lên lần nữa:

- Kim thân bất hoại!

Trong khi quần hào còn ngơ ngác trước hiện tượng thần kỳ từ kim thân pháp thể của Đại Minh đại sư thì trong cuộc Cừu Thiên Nhậm càng ngơ ngẩn hơn. Dị Thần giáo chủ chớp thấy hai mi mắt như Đại Minh đại sư thoạt mở ra.

Lão ma đầu giật mình nghĩ:

- Lão tăng già vẫn còn sống Ý niệm còn chưa thành sự khẳng định thì song thủ đang chấp lại của Đại Minh đại sư bất thình lình hạ xuống. Từ mười đầu ngón tay bắn ra mười đạo chỉ khí với sắc hào quang cầu vồng.

- Tiêân Thiên Khí Công.

Miệng thì thốt, thân pháp của Dị Thần giáo chủ theo thuật khinh thân Hoài Long Hóa Bộ uốn cong mình toan thoái bộ về sau. Phản ứng bằng một động tác thần kỳ và nhanh ngoài một chớp mắt, nhưng Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm cũng không thể tránh thoát hoàn toàn được tuyệt kỹ Tiên Thiên Khí Công của Đại Minh đại sư.

Thân pháp của lão bị đạo Tiên Thiên Khí Công bổ ngay vào vùng đan điền.

Bình....

Cừu Thiên Nhậm tợ như cánh điều dứt dây bị lốc dữ thổi tung về sau non mười trượng, va lưng xuống sàn đá. Thần diện của lão biến đổi qua sắc màu tái nhợt.

Tình huống của Dị Thần giáo chủ buộc bọn giáo đồ Dị Thần Giáo đồng loạt túa ra vây quanh. Cừu Thiên Nhậm bặm môi, cố nén máu huyết đang cuồn cuộn sôi trào trong huyết quản, nhưng cuối cùng cũng đành phải thổ ra một ngụm máu đỏ.

Dị Thần giáo chủ gượng đứng lên. Lão khoát tay ra, mật lệnh được ban ra, ngay lập tức bọn giáo đồ Dị Thần liền rút binh khí hộ vệ giáo chủ rời khỏi cục trường.

Thần Hành Tiểu La Hán toan băng mình phi thân chận đường rút lui của Dị Thần Giáo thì lại vô tình chạm vào ánh mắt nghiêm khắc của Đại Minh đại sư.

Trong khi Dị Thần Giáo hoảng loạn thì quần hào bạch đạo lẫn hắc đạo cứ ngơ ngẩn không biết phải hàành động như thế nào.

Khi Cừu Thiên Nhậm và chúng giáo đồ Dị Thần Giáo đã rời ra khỏi cục trường, mọi người mới định thần nhìn lại kim thân pháp thể Đại Minh đại sư.

Đại Minh phương trượng từ từ đứng lên.

Sự trở lại của Đại Minh đại sư khiến mọi người chỉ còn biết tròn mắt mở to mà nhìn thôi. Trong khi đó tất cả các chư tăng Thiếu Lâm Tự đồng loạt hành đại lễ cung nghinh thánh tăng.

Đại Minh nhìn qua Chánh Giới phương trượng rồi dời mắt nhìn lại Thần Hành Tiểu La Hán. Bất thình lình ánh mắt của người định vào Hạ Quân Bình.

Đại Minh thiền sư khẽ gật đầu.

Hạ Quân Bình thoạt nghe một giọng nói vi vu như từ cõi tiên thiên nhập vào tai mình:

- Lão nạp muốn nói chuyện với Hạ công tử.

Quân Bình ngơ ngác. Chàng không biết lời nói kia phát ra từ đâu, nhưng khi chạm vào ánh mắt của Đại Minh đại sư liền hiểu ra lão tăng Thiếu Lâm muốn đàm đạo với mình. Quân Bình vội bước thẳng đến trước mặt Đại Minh phương trượng:

- Hậu sinh Hạ Quân Bình tham kiến thần tăng!

Đại Minh Đại sư ngồi xuống bồ đoàn:

- Hạ công tử hãy đi theo lão tăng.

Chiếc bồ đoàn từ từ trượt vào tĩnh lăng. Quân Bình rảo bước theo ngay sau bồ đoàn. Khi chàng đã vào hẳn trong tĩnh lăng rồi thì thạch môn cũng từ từ đóng lại. Hai vị thánh tăng hộ lăng nhanh chóng dụng khinh thuật án ngữ trước cửa thạch môn.

Thấy Hạ Quân Bình vào tĩnh lăng, Thần Hành Tiểu La Hán hoan hỷ khẽ nói:

- Không khéo lão Hạ đệ lại trở thành hòa thượng như ta lắm. Như vậy cũng thú.

Một Phá Giới hòa thượng, nay có thêm một Tiểu Phá Giới hòa thượng.

Đại Minh phương trượng nhìn Hạ Quân Bình bằng ánh mắt ôn nhu của một nhà hiền triết. Người chỉ chiếc đôn trước mặt mình:

- Hiền điệt.... hãy ngồi xuống đây!

Quân Bình làm theo lời của vị thần tăng Thiếu Lâm Tự.

Sau khi chàng đã yên vị, Đại Minh đại sư mới từ tốn nói:

- Lão nạp đưa Hạ hiền điệt vào tĩnh lăng vì một việc rất hệ trọng. Chuyện hệ trọng nạp sắp nói

ra, Hạ hiền điệt có thể suy luận được.

- Hậu bối kiến văn hạn hẹp, đối với việc hệ trọng không thể đoán mò được.

- A di đà phật! Hạ hiền điệt có suy nghĩ đó, lão nạp hoan hỷ vô cùng. Làm người biết chính đạo thì không nên đoán hồ đồ, nhưng với Hạ hiền điệt, hậu duệ của Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh thì lão nạp lại không coi như những kẻ tầm thường khác.

- Đại sư quá khen, sợ Quân Bình làm người thất vọng.

Đại Minh phương trượng buông một tiếng thở dài:

- Tất cả chuyện xảy ra hôm nay, Hạ hiền điệt có thể suy luận được chứ?

- Theo hậu bối, đại sư cũng đã thông Thiên Cơ, hiểu về Lường Thiên Xích và Niên Nguyệt Cửu Khí càn khôn.

Niệm phật hiệu, Đại Minh phương trượng mới nói:

- Quả là lão nạp có hiểu qua về Lường Thiên Xích và Niên Nguyệt Cửu Khí, nhưng chút kiến văn của lão nạp cũng chỉ thụ nhận từ Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh.

Và sự sắp xếp của lão nạp hôm nay chẳng qua là thực hiện những di ngôn của Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh.

- Hậu bối vô cùng khâm phục sự sắp xếp chuyển luân càn khôn của đại sư.

Đại Minh lắc đầu:

- Tạm thời thì bần tăng có thể thay đổi được càn khôn, tránh cho bá tánh võ lâm thoát khỏi một kiếp nạn máu chảy đầu rơi, nhưng sự chuyển luân kia buộc phải trao lại cho Hạ hiền điệt.

- Hậu bối sợ mình gánh vác không nổi.

- Trên cõi phù du này, có lẽ ngoài Hạ hiền điệt ra thì chẳng ai có thể gánh vác được đâu.

Đại Minh thần tăng nhìn Hạ Quân Bình, từ tốn nói tiếp:

- Dù có người nào thân mang tuyệt kỹ võ công vô tiền khoáng hậu cũng không thể thay đổi được Hạ hiền điệt. Một khi Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh đã chọn Hạ hiền điệt tất người đã thấy được căn cơ hậu thân của mình. Chọn Hạ hiền điệt làm truyền nhân, Ngọa Long tiên sinh đã quyết định gửi gắm số phận võ lâm thời vận cho Hạ hiền điệt.

Đại Minh thần tăng đeo chuỗi bồ đề vào cổ, nói tiếp:

- Hạ hiền điệt hãy tin bần tăng. Tất cả những gì bần tăng nói ra đều xuất phát từ đáy lòng và đã chứng nghiệm sự chuyển luân càn khôn đúng với sự tiên đoán phán quyết của Ngọa Long tiên sinh.

- Hậu bối mạn phép xin hỏi đại sư.

- Hạ hiền điệt cứ hỏi.

- Sư tôn Ngọa Long tiên sinh hiện đang ở đâu?

- Trước khi tiên sinh ra đi có căn dặn hiền điệt điều gì?

- Khi sao tướng rơi, hậu bối sẽ gặp kỳ nhân.

Vừa thốt ra lời nói đó, Quân Bình chợt giật mình sững sốt nhìn Đại Minh Đại sư.

- Ơ.... vị kỳ nhân mà sư tôn muốn nói đến chính là Đại Minh đại sư.

Đại Minh thần tăng lắc đầu:

- Bần tăng không phải là vị kỳ nhân mà Ngọa Long tiên sinh muốn nói với Hạ hiền điệt. Lão nạp chỉ là người tiếp thụ những di ngôn mà Ngọa Long tiên sinh muốn gởi lại Hạ hiền điệt.

Quân Bình càng ngơ ngác hơn.

Đại Minh thần tăng nói tiếp:

- Có lẽ Hạ hiền điệt rất ngỡ ngàng trước những lời của lão nạp.

- Thưa vâng, quả là hậu bối không thể đoán được những gì sắp xảy ra với mình.

- Những gì sắp xảy ra với Hạ hiền điệt chính là hậu vận của võ lâm.

Nói đến đây Đại Minh thần tăng nghiêm mặt nói:

- Khi sao tướng rơi, tất thời khắc chuyển luân đăng cơ của A Tu La đã đến. Trong khi thời khắc đó đã đến mà chính đạo lại không có người khắc chế, nên buộc lòng lão nạp mới dụng chân hỏa tu vi của bản thân dời sự chuyển luân kia lại một thời gian.

- Đại sư nói vậy thì Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm chính là biểu tượng của cái ác A Tu La?

- Trong thời khắc này thì Cừu Thiên Nhậm chỉ là mặt nổi của cái ác. Còn hậu vận sau này còn hơn thế nữa. Chính đạo sẽ suy vi, đồng nghĩa với sự phát dương quang đại của tà phái.

- Hậu bối đã bắt đầu nhận ra những gì đại sư muốn nói.

Đại Minh Đại sư khẽ gật đầu:

- Phàm trong cõi phù du thường tồn tại hai cảnh giới, chính và tà. Theo sự chuyển luân càn khôn thì chính tà cũng tồn tại khắc chế nhau, nhưng chính đạo giữ ngôi vị thống phái áp chế tà phái, nhưng một khi thiên căn tiến vào nguyệt quật, theo Lạc Thư đúng phép Lường Thiên Xích thì đây là thời khắc chính đạo suy vi, tà phái độc tôn.

Điều lão nạp vừa nói ra cũng từ chỉ ngôn của sư tôn hiền điệt là Thiết Phiến Ngọa Long trao lại cho bần tăng.

- Vậy theo đại sư, hậu bối phải làm gi?

Đại Minh phương trượng thở ra:

- Trước khi lão nạp nói ra cái điều mà Hạ hiền điệt cần biết, thì hiền điệt hãy trả lời lão nạp mấy câu hỏi này:

Hạ Quân Bình trang trọng đáp lời:

- Đại sư cứ chỉ huấn!

- Đối với danh lợi và quyền uy, hiền điệt có màng đến không?

Quân Bình lắc đầu:

- Hậu bối không dám nói mình là kẻ thanh cao, thanh bạch, không hám danh, đoạt lợi, không ham quyền uy, nhưng tất cả những thứ đó chỉ có thể thuộc về mình bằng chính đạo thì nhận.

- A di đà phật! Thiện tai.... thiện tai. Phàm những kẻ biết nhìn vào cái phần bên trong của mình mới thấu hiểu hết lẽ võ thường cõi phù du này. Nếu như cần phải hy sinh cho bá tánh. Hạ hiền điệt có dám hy sinh?

Quân Bình nhíu mày:

- Hai chữ hy sinh e quá cao dối với hậu bối. Nhưng đã là một nam tử đứng trong trời đất thì trước hết phải giữ chính đạo. Có giữ được chính đạo thì mới có thể giữ mình, và giữ cho bá tánh. Để hậu bối hy sinh trước hết cần biết mình hy sinh và cái gì.

- A di đà phật!

Đại Minh thần tăng gật đầu nhìn Hạ Quân Bình, trang trọng nói:

- Bây giờ thì bần tăng đã có thể nhìn thấy tâm tư và khí chất của một hậu vương.

- Đại sư nói gì vậy?

- A di đà phật! Tại sao sư tôn Ngọa Long tiên sinh chọn Hạ hiền điệt làm hậu nhân truyền thụ những kiến văn Lường Thiên Xích và Lạc Thư? Người chọn Hạ hiền điệt, bởi vì trong căn cơ của hiền điệt có bổn mạng Thiên Vương. Nói đúng ra, Hạ hiền điệt chính là truyền thần đó, mà Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh đã chọn hiền điệt để giao cho sứ mệnh chuyển luân hậu vận võ lâm.

Đại sư chấp tay trước ngực:

- Trước khi bần tăng nhập định viên tịch, đã làm hết sức mình. Giờ giao lại cho Hạ hiền điệt. Chính cái thần của Hạ Đế, sẽ giúp Hạ hiền điệt bước vào ngôi đền thiêng, tọa lạc trên Ngũ Đài Sơn mà chuyển luân Thiên Căn, cứu độ chúng sinh. Đúng ra thời khắc này đã đến từ lâu, nhưng thân phụ của Hạ hiền điệt đã vào đền và không trở ra nữa.

- Thân phụ của hậu bối đã vào ngôi đền thiêng trên Ngũ Đài Sơn?

Đại Minh Đại sư gật đầu:

- Thân phụ của Hạ hiền điệt cùng pho Lạc Thư Lường Thiên của Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh:

A di đà phật.... giờ đến lượt hiền điệt.

- Đại sư.... Hãy cho hậu bối biết.... Thân phụ là ai?

- Đại Bi Thiện Nhân Từ Văn. Tất cả mọi người trong thiên hạ đều biết Đại Bi Thiện Nhân, nhưng không biết Đại Bi Thiện Nhân còn hậu nhân là Hạ hiền điệt. Sau khi nhận Lạc Thư và pho Lường Thiên Xích, Ngọa Long tiên sinh khảo cứu mới phát hiện ra, cái thần của Hạ Đế không truyền lại cho Đại Bi Thiện Nhân. Vì lẽ đó mà thân phụ của Hạ hiền điệt vào đền thiêng nhưng không trở ra. Mặc dù không quay trở ra nhưng quả báu của người lập được đã chuyển khắc thời vận đến tới nay.

Đôi chân mày Quân Bình nhíu lại. Chàng từ tốn hỏi:

- Đại sư.... Hậu bối là con nhưng sao lại có cái thần của Hạ Đế mà thân phụ thì không?

Đại Minh Đại sư buông một tiếng thở dài:

- Hạ hiền điệt không hiểu cũng đúng thôi. Thân phụ hiền điệt không có cái thần của Hạ Đế, bởi vì người chỉ là ngoại tộc, còn mẫu thân của công tử mới chính thị là truyền nhân của Hạ Đế.

- Mẫu thân ư? Thế giờ mẫu thân của hậu bối đang ở đâu?

- Bần tăng nghe Ngọa Long tiên sinh nói lại, sau khi sinh Hạ hiền điệt thì người cũng....

Hạ Quân Bình bặm môi:

- Đại sư, hậu bối hiểu rồi. Chính vì cái lẽ đó mà Hạ Quân Bình được trao sứ mạng thông thiên cơ, hiểu về phép chuyển hóa ngũ hành Lường Thiên Xích.

- Lạc Thư Lường Thiên Xích và Niên Nguyệt Cửu Khí thuộc về Hạ tộc thì hiền điệt phải nhận nó chứ.

Đại Minh thần tăng hạ đôi song thủ đặt lên bắp chân mình, nhỏ giọng nói tiếp:

- Những gì bần tăng muốn nói đến Hạ hiền điệt thì đã nói hết. Tất cả kỳ vọng của bần tăng và Ngọa Long tiên sinh gởi gắm vào hiền điệt.

- Đại sư.... Quân Bình chỉ sợ.. Đại Minh thần tăng cướp lời chàng:

- A di đà phật. Phàm những người hiểu Thông Thiên Thư, Lạc Thư Lường Thiên Xích và Niên Nguyệt Cửu Khí đều thẩm thấu ý nghĩa định số. Ngày xưa Hạ Vương lập đế nghiệp cũng do định số, Hán cao tổ lập thành nghiệp đế cũng do định số đó. Võ lâm đang cần một người như Hạ hiền điệt.

Quân Bình thở ra:

- Đại sư.... Quân Bình không sợ khó nhưng chỉ sợ làm thất vọng những bậc trưởng tôn tiến bối.

- A di đà phật. Ngọa Long tiên sinh am tường kinh dịch, luận bàn thiên căn, mà chọn Hạ hiền điệt tất có lý của người. Công việc sau cùng của Bần tăng là trao lại phần tu vi Tiên Thiên Khí cho Hạ hiền điệt.

Hạ Quân Bình gật đầu:

- Đại sư.... Hậu bối..... Đại Minh thần tăng nhìn chàng:

- Ai cũng có phần cả.... Hạ hiền điệt từ chối.

Lời còn đọng trên miệng thì Đại Minh thần tăng cách không truyền thụ Tiên Thiên Khí công qua thể pháp của Hạ Quân Bình.

Cho dù chàng không muốn nhận phần Tiên Thiên Khí Công cũng không được, bởi lẽ Quân Bình chẳng khác gì một tờ giấy trắng, mà Tiên Thiên Khí Công của Đại Minh thần tăng lại vô cùng huyền dịu, do đó nội thể của chàng nhanh chóng hấp thụ phần tiên khí của lão thần tăng Thiếu Lâm.

Quân Bình nhanh chóng rơi vào trạng thái thiền định để hấp thụ phần khí công của Đại Minh thần tăng.

Chàng chẳng còn biết thực tại chung quanh mình, cho đến khi trở lại thần thức, thì điều đầu tiên chàng cảm nhận được là sự thông tuệ của thần thức cùng thể pháp nhẹ bổng như sợi tơ hồng.

Quân Bình nhìn lại Đại Minh thần tăng.

Pháp thể của vị lão tăng Thiếu Lâm vẫn trong tư thế ngồi kiết đà, hai tay đặt trên bắp chân, mắt nhắm nghiền.

Quân Bình khẽ nói:

- Lão đại sư.

Không có một chút phản ứng gì xuất hiện trên pháp thể của vị lão tăng Thiếu Lâm.

Quân Bình ngờ ngợ bước đến gần hơn, đến lúc đó chàng mới biết vị thần tăng Thiếu Lâm đã viên tịch, vĩnh viễn trở thành kim cương pháp thể trong tòa tĩnh lăng Chàng nhẩm khấn:

- Đại sư.... Quân Bình sẽ cố hết sức mình vì công quả đại từ đại bi của đại sư.

Mong người phò trợ cho Hạ Quân Bình.

Chương 10 - Ngũ Tú Luận

Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông vừa thấy thạch môn dịch mở và Quân Bình bước ra, liền phấn chấn chạy đến:

- Hạ lão đệ....

Quân Bình ôm quyền xá Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông:

- Hạ đệ đã cung nghinh pháp thể thần tăng Đại Minh nhập định rồi.

- Đại sư huynh nhập định rồi ư?

Quân Bình gật đầu:

- Chuyện này Thần Hành Tiểu La Hán huynh không được lộ ra bên ngoài.

Tuệ Thông gật đầu:

- Huynh nhớ.

Quân Bình chờ cho thạch môn đóng lại, mới hành lễ xá hai vị thánh tăng hộ đường rồi cùng với Tuệ Thông quay về chính điện. Tuệ Thông vừa đi vừa phấn khích hỏi:

- Đại Minh sư huynh trước khi nhập định trở thành kim cương pháp thể trong tĩnh lặng chắc đã truyền thụ chút võ công tu vi của người cho Hạ lão đệ?

Quân Bình nhìn qua Tuệ Thông:

- Huynh đoán sai rồi..... Đại Minh thần tăng biết tính đệ không màng đến võ công nên đâu truyền thụ võ học gì. Những tuyệt thức võ công của phật môn thuộc về những cao tăng của phật môn, còn Quân Bình thì chẳng muốn xuất gia làm hòa thượng Phá Giới như tăng huynh đâu.

Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông hừ nhạt:

- Thế mà huynh cứ tưởng mình sắp có một gã sư đệ cùng tính cùng khí với mình rồi chứ.

Lão xoa đầu:

- Tiếc thật.... tiếc thật.

Hai người đến trước Đại Hồng Bảo Điện. Thần Hành Tiểu La Hán dừng bước nói:

- À! Có một việc tăng huynh chưa nói với đệ.

- Việc gì....

- Gã hòa thượng thúi Tri Giới đã bị Chánh Giới phương trượng đuổi ra khỏi cổ tự Thiếu Lâm rồi.

Quân Bình nhún vai, mỉm cười nói:

- Tất cả những hòa thượng trên đời này đều cùng một ý nghĩ như huynh thì chẳng cần lập chùa làm gì nữa.

Chàng nhìn Thần Hành Tiểu La Hán:

- Thế ai đã cho Chánh Giới đại sư biết về hành động của Tri Giới hòa thượng?

- Còn ai nữa ngoài Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ.

Nhắc đến Vi Thiên Cơ, Quân Bình nhanh miệng hỏi:

- Tăng huynh.... Nàng đang ở đâu?

Thần Hành Tiểu La Hán tròn mắt:

- Hê.... Nhắc đến Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ xem chừng Hạ đệ rất sốt sắng. Aùi chà....

Lão ghé miệng vào tai Quân Bình:

- Phải chăng Hạ lão đệ đã để mắt đến Vi Thiên Cơ cô nương?

- Tăng huynh....

- Hê.... Hạ lão đệ còn giấu ta làm gì. Nhìn vẻ mặt của lão đệ, lão Phá Giới hòa thượng này biết ngay mà. Rõ ràng là ngươi đã để tâm để tình cho Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ.

Quân Bình cáu gắt nói:

- Tăng uynh đừng sàm ngôn. Nếu như những lời huynh vừa nói mà lọt đến tai Phi Tiên Tử cô nương thì không được hay lắm đâu. Vi cô nương có thể biến tình bằng hữu thành oán hờn.

- Tăng huynh chỉ nói như thế mà Phi Tiên Tử đã đem tình bằng hữu hóa ra hờn giận ư? Hạ lão đệ bộ tầm thường lắm hay sao?

- Tăng huynh.... Bỏ chuyện đó đi. Hạ đệ chỉ sợ Phi Tiên Tử cô nương cho chúng ta là những kẻ sàm ngôn thôi.

Thần Hành Tiểu La Hán nhăn nhó:

- Ừ thì bỏ, nhưng nếu sau này Hạ lão đệ có tình có ý với hậu duệ chủ nhân Phi Tiên Hổ thì đừng có nhờ lão hòa thượng Phá Giới này đó.

Quân Bình mỉm cười.

Chàng và Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông toan bước vào Đại Hồng Bảo Điện thì Vi Thiên Cơ từ trong bước ra.

Thần Hành Tiểu La Hán liếc trộm Hạ Quân Bình, nghĩ thầm:

- Cứ như ả nha đầu này luôn để mắt bám sát đến Hạ lão đệ mà còn làm ra vẻ.

Nghĩ như thế nhưng Thần Hành Tiểu La Hán lại giả lả cười. Nói với Vi Thiên Cơ:

- Hạ lão đệ của bần tăng vừa rời tĩnh lăng là đã nhắc đến Phi Tiên Tử cô nương.

Không thèm liếc qua Quân Bình, Tuệ Thông tiếp tục nói với Thiên Cơ:

- Hạ lão đệ của bần tăng vô cùng cảm kích sự hỗ trợ của Thiên Cơ cô nương.

Lão xoa đầu:

- Nếu không có Thiên Cơ cô nương không biết Hạ lão đệ đã như thế nào rồi. Cái ơn đó Hạ lão đệ cứ nhắc mãi và nói với bần tăng sẽ tìm cách giải đáp lại cô nương.

Nghe Tuệ Thông nói, Thiên Cơ nhìn qua Quân Bình với vẻ mặt cau có:

- Hạ công tử sao trọng tiểu tiết như vậy?

- Vi cô nương....

Thiên Cơ hòa thượng hối hả khoát tay nói:

- Ê.... Vi cô nương hiểu lầm ý của lão hòa thượng này rồi. Hạ lão đệ đâu phải là hạng chuyên nghĩ đến tiểu tiết.

Thiên Cơ cau mày nhìn Quân Bình:

- Người trượng phu nam tử thường không nghĩ đến tiểu tiết. Kẻ quá nặng ơn tức là người bội ơn.

- Phi Tiên Tử cô nương nói rất đúng. Phàm kẻ nặng ơn chính là người bội ơn. Hạ lão đệ của Phá Giới hòa thượng thì không phải như Vi cô nương nghĩ đâu. Chẳng qua lão tăng này không biết dụng ngôn mà nói thôi. Hạ lão đệ luôn nhắc đến Vi cô nương vì....

Lão xoa đầu, nhăn nhó:

Tuệ Thông nhìn lại Quân Bình:

- Hạ lão đệ có nói gì thì nói đi. Tăng huynh không biết dùng ngôn từ với các vị.

Ta đi trước đây.

Tuệ Thông dứt lời bỏ đi thẳng vào Đại Hồng Bảo Điện.

Tuệ Thông bất ngờ bỏ đi khiến Quân Bình không khỏi lúng túng bối rối.

Vi Thiên Cơ nhìn Quân Bình nói:

- Hạ công tử muốn nói gì với Thiên Cơ?

Câu hỏi của nàng khiến Quân Bình lúng túng hơn. Chàng bối rối, ngập ngừng:

- Tại hạ.... chẳng biết gì để nói với cô nương.... Ơ.... mà Vi cô nương đừng nghe những gì tăng huynh nói.

Thiên Cơ mỉm cười, rồi từ tốn nói:

- Công tử không có gì để nói với Thiên Cơ ư?

- Ơ.... Tại hạ nghĩ Vi cô nương đã rời Thiếu Lâm Tự.

- Thiên Cơ cũng định rời Thiếu Lâm Tự sau khi Hạ công tử ra khỏi tĩnh lăng.

Đôi thu nhãn của nàng khẽ chớp:

- Đại Minh thần tăng mời công tử vào tiõnh lăng chắc để truyền thụ tuyệt công Thiếu Lâm cho công tử?

Quân Bình lắc đầu:

- Không không.... Tại hạ chẳng hề học tuyệt công nào của Đại Minh thần tăng cả.

Thiên Cơ sa sầm mặt:

- Thế Đại Minh thần tăng thỉnh công tử vào tịnh lăng để làm gì?

Quân Bình bặm môi suy nghĩ rồi nói:

- Không có gì cả.

- Với Thiên Cơ mà công tử giấu ư? Nếu đó là chuyện hệ trọng thì thôi vậy.

- Không không.... Tại hạ nào giấu Vi cô nương. Đại Minh thần tăng cho tại hạ vào tĩnh lăng chủ ý truyền một ít Tiên Thiên Khí Công cho tại hạ mà thôi.

- Tiên Thiên Khí Công.... Thiên Cơ chúc mừng cho công tử.

- Quân Bình chỉ biết vậy thôi, nhưng chẳng biết Tiên Thiên Khí Công có tác dụng gì.

- Công tử không hiểu được gì về Tiên Thiên Khí Công?

- Quả thật như vậy.

- Dù sao Hạ công tử cũng đã gặp may mắn.

Nàng mỉm cười:

- Thiên Cơ lại nghĩ khác.

-Vi cô nương nghĩ gì?

- Thiên Cơ nghĩ Đại Minh thần tăng mời Hạ công tử vào tĩng lăng bởi vì công tử đã nổi tiếng là một Tiểu Thần Toán Tử chẳng hề thua kém Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh.

- Vi cô nương nói quá.... Tại hạ nào dám bì với trưởng bối.

Quân Bình nhìn nàng:

- Nhưng tại hạ vẫn có thể nhìn tướng mà đoán hậu vận được. Vi cô nương có cần tại hạ xem qua một quẻ không?

Thiên Cơ reo lên:

- Thế thì hay quá.

Quân Bình mỉm cười:

- Vi cô nương chờ tại hạ Ở đây, Quân Bình vào Đại Hồng Bảo Điện cáo biệt Chánh Giới đại sư rồi sẽ cùng đi với Vi cô nương.

- Thật chứ?

Quân Bình gật đầu.

Thiên Cơ hào hứng nói:

- Thiên Cơ sẽ chờ Hạ công tử ở đây.

Chàng khẽ gật đầu rồi ôm quyền.

- Tại hạ sẽ trở ra ngay. Tái kiến.

Quân Bình vừa bước đến ngưỡng cửa Đại Hồng Bảo Điện thì chạm trán với Chánh Giới đại sư.

- A di đà phật.. Chúc mùng Hạ thí chủ đã trở ra tĩnh lăng.

- Văn bối được may mắn diện kiến thần tăng Thiếu Lâm, lòng vô cùng cảm kích chư tăng Thiếu Lâm Tự.

- A di đà phật.... Thiện tai.... thiện tai.

Quân Bình nói tiếp:

- Văn bối đến cáo từ đại sư rời khỏi Thiếu Lâm Tự.

- A di đà phật.... Lão nạp cũng ra đây để tiễn Hạ công tử.

Quân Bình thở ra:

- Văn bối không dám bận rộn đến thánh tăng.

- A di đà phật. Sau này Hạ công tử có cần gì Thiếu Lâm thì cứ đến đây. Bần tăng sẽ luôn phò trợ cho Hạ thí chủ.

Chàng nhìn thẳng vào mắt Chánh Giới đại sư:

- Đây là chỉ ngôn của Đại Minh thần tăng?

- A di đà phật! Đó là phật sự của Thiếu Lâm Tự theo chỉ ngôn của Đại Minh sư huynh.

- Văn bối đã hiểu.

Quân Bình ôm quyền xá Chánh Giới hòa thượng:

- Văn bối cáo từ!

- Hạ thí chủ bảo trọng!

- Đại sư bảo trọng!

- A di đà phật....

Quân Bình lưỡng lự rồi nói:

- Phá GIới Tuệ Thông tăng huynh ở lại Thiếu Lâm Tự.

- A di đà phật! Tuệ Thông sư huynh được bần tăng thỉnh thị Ở lại đây một thời gian giúp đỡ bần tăng.

- Thế thì tốt quá.... Văn bối xin cáo từ!

Chánh Giới khẽ gật đầu:

- Những gì Tri Giới hòa thượng đã xúc phạm đến Hạ thí chủ, mong Hạ thí chủ đừng để tâm.

- Đại sư.... Quân Bình không để tâm đâu.

- A di đà phật! Thiện tai.... thiện tai....

Một lần nữa Quân Bình ôm quyền xá lão tăng phương trượng Thiếu Lâm rồi mới quay lưng về phía Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ.

Lão tăng nhìn theo chàng bất giác niệm phật hiệu nói:

- A di đà phật! Hạ thiếu hiệp sẽ mắc nợ tình nơi cõi ta bà này.

Rời Tung Sơn Thiếu Lâm Tự, Hạ Quân Bình cùng với Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ rong ruổi theo lộ hướng về Ngũ Đài Sơn.

Vi Thiên Cơ háo hức hỏi:

- Hạ công tử chừng nào mới đoán cho Thiên Cơ một quả?

- Tại hạ và Vi cô nương đang đi trên đường chẳng lẽ lại đoán quẻ ư? Khi nào có điều kiện nghỉ ngơi, tại hạ sẽ đoán quẻ cho cô nương.

- Thế bây giờ Hạ công tử định đi đâu?

- Tại hạ cũng chưa biết, nhưng có lẽ sẽ đến Ngũ Đài Sơn.

- Hạ công tử đến Ngũ Đài Sơn ư?

Quân Bình gật đầu.

- Hạ công tử có việc phải đến Ngũ Đài Sơn à?

Quân Bình lơ đễnh đáp lại lo lời nàng:

- Tại hạ chỉ nghe nói Ngũ Đài Sơn có phong thủy nguy nga tráng lệ. Một chốn đanh lam thắng cảnh nên cao hứng muốn thưởng lãm đến đó mà thôi.

- Tất nhiên không ai phủ nhận danh lam thắng cảnh của Ngũ Đài Sơn, nhưng Hạ công tử nên biết một điều.

- Vi cô nương muốn nhắc nhở tại hạ điều gì?

- Công tử muốn đến Ngũ Đài Sơn thì phải qua di tổng đàn Dị Thần Giáo. Mặc dù Dị Thần giáo chủ đã bị Đại Minh thần tăng đả thương, nhưng thực lực của Dị Thần Giáo chủ chỉ yếu đi mà thôi. Hạ công tử lại là người chẳng biết võ công, mà tất cả giáo chúng Dị Thần Giáo cũng như Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm đã biết Đại Minh thần tăng thỉnh công tử vào tĩnh lăng. Điều đó khiến tất cả quần hào lấy làm lạ và muốn biết đấy, nhất là Dị Thần giáo chủ.

Quân Bình dừng bước:

- Đến Ngũ Đài Sơn không còn con đường nào khác nữa à?

Vi Thiên Cơ lắc đầu:

- Không!

Quân Bình buông một tiếng thở ra:

- Thế thì tại hạ phải chờ đến thời cơ khác vậy.

- Nhưng nếu cao hứng thì Phi Tiên Tử và công tử cũng có thể đến Ngũ Đài Sơn mà.

Quân Bình nhìn sững nàng:

- Vi cô nương không ngại tòa tổng đàn Dị Thần Giáo à?

- Dị Thần Giáo là gì mà Vi Thiên Cơ phải ngại chứ?

Quân Bình mỉm cười:

- Nếu Vi cô nương không ngại Dị Thần Giáo thì tại hạ sẽ cùng đi với cô nương đến Ngũ Đài Sơn thưởng lãm.

- Thấy Hạ huynh cao hứng, Thiên Cơ cũng cao hứng đó.

Nàng vứa nói vừa liếc qua Quân Bình. Aùnh mắt của nàng chứa đựng một hấp lực thần kỳ mà bất cứ nam nhân nào khi tiếp nhận cũng đều khó mà giữ được sự tĩnh tâm đặng khỏi xao tình.

Tất nhiên Hạ Quân Bình cũng là một nam nhận như những nam nhân khác, nên khi vừa chạm vào cái liếc mắt sắc như bảo đao bảo kiếm của Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ, chàng như một tia sét chạm đến làm cho bối rối.

Chàng buột miệng nói:

- Vi cô nương khiến cho tại hạ có được dũng lược phó với Dị Thần Giáo.

- Đó là lời nói xuất phát từ tâm của Hạ công tử hay chỉ là ngôn phong khách sáo thoát ra từ cửa miệng đầu môi?

Vi Thiên Cơ nói dứt lời, mỉm cười nhìn Hạ Quân Bình. Nụ cười mỉm chứa nhiều ẩn ý của nàng khiến cho Hạ Quân Bình càng lúng túng hơn.

Trời choạng vạng hoàng hôn, cùng với những tảng mây đen xuất hiện, Quân Bình lo lắng nói:

- Vi cô nương.... Trời sắp tối, mây mưa lại kéo đến, chúng ta nên tìm một chỗ nào đó nghỉ chân. Nếu không tìm được chỗ trú, e rằng chúng ta sẽ rơi vào cảnh màn trời chiếu đất.

- Quanh đây đâu có chỗ nào. Hay công tử và Thiên Cơ cùng trổ khinh công đi nhanh hơn vậy.

- Tại hạ sợ sẽ không kịp né qua đợt mưa trút này.

Miệng thì nói nhưng Quân Bình đã gia tăng cước pháp. Khi ráng chiều vừa sụp xuống thì mây đen cũng che kín cả bầu trời. Một tia chớp ngoằn ngoèo xé toạc không trung đen sẫm, liền sau đó là tiếng sấm ầm ì như rồng gầm.

Từ trên không trung những hạt nước li ti bắt đầu rắc xuống.

Quân Bình lo lắng nói:

- Chắc chắn tại hạ và Vi cô nương sẽ đội mưa trong đêm nay quá.

Hai người còn đang lo lắng trổ khinh công đi cho nhanh thì phát hiện phía trước, xa xa có ánh đèn loe lét.

Thiên Cơ phấn chấn nói:

- Hạ công tử.... Chúng ta có chỗ tránh mưa đêm nay rồi.

Quân Bình hiểu ngay ý của Thiên Cơ chàng tay về hướng ánh đèn lập lòe chạng vạng:

- Chúng ta mau đến đó tá túc qua cơn mưa này.

Hai người đồng loạt thi triển khinh công, Quân Bình cảm thấy có sự thay đổi kỳ lạ trong nội thể mình. Chàng chưa từng luyện qua võ công, thế nhưng vẫn cảm nhận thân pháp mình nhẹ tênh như sợi tơ, buộc phải nghĩ thầm:

- Mình bây giờ khác trước rồi. Có lẽ đó là ứng nghiệm của Tiên Thiên Khí Công mà Đại Minh thần tăng đã truyền thụ.

Khi Quân Bình và Thiên Cơ đến được chỗ ánh đèn là một gian nhà được cất ven đường, thì mưa bắt đầu âm ầm trút xuống như thác nước.

Thiên Cơ nói:

- Có ai trong nhà không?

Không có tiếng đáp lời nàng.

Thiên Cơ nhìn qua Quân Bình:

- Gian nhà này không có chủ.

- Không có chủ sao lại có giá bạch lạp đang cháy kia? Chắc chắnchủ nhân của gian nhà này vừa mới đi đâu đó.

Mưa tạt vào mái hiên buộc Thiên Cơ lẫn Quân Bình phải nép vào trong vách nhà.

Thiên Cơ nhíu mày, cáu gắt nói:

- Đã đến thì chúng ta phải vào nhà thôi.

Quân Bình ngần ngừ:

- Nhà không có chủ, tại hạ và cô nương nên vào không? Ngỡ như chủ nhân về, thấy cô nương thì thật khí cho chúng ta.

- Đối với Thiên Cơ chẳng có việc gì phải ngại cả. Đã đến thì phải vào thôi.

Nàng vừa nói đẩy cửa bước vào nhà. Thấy Thiên Cơ đã bước vào trong, Quân Bình buộc phải theo chân nàng. Bên trong thật tươm tất sạch sẽ. Trên bàn là một bầu rượu còn hâm hấp nóng, tất cả những điều đó chứng tỏ chủ nhân của gian nhà này vừa mới rời khỏi đây không bao lâu.

Quân Bình nhìn lên giá đèn. Bảy ngọn bạch lạp cùng cháy một lượt mà đúng ra chỉ cần một ngọn đủ có thể soi sáng cả gian tiền sảnh này. Nhìn bảy ngọn bạch lạp, Quân Bình thoạt ngần ngại. Chàng cảm nhận có được sự thần bí trong gian nhà này.

Mặc dù không có chủ nhân nhưng vẫn phảng phất vẻ âm u của chốn diêm phủ, và khí lạnh rờn rợn.

Quân Bình nói với Thiên Cơ:

- Phi Tiên Tử cô nương… Tại hạ…. cảm giác thật kỳ lạ khi bước vào gian nhà này.

Thiên Cơ mỉm cười:

- Hạ huynh có cảm giác gì?

- Tại hạ cũng không biết, nhưng có cảm nhận gian nhà này không phải là chỗ dừng chân của chúng ta.

- Chẳng lẽ Hạ huynh và Thiên Cơ đội mưa mà đi à? Chúng ta cứ ở đây chờ qua cơn mưa sẽ đi tiếp. Có Vi Thiên Cơ ở đây, Hạ huynh không có gì phải ngại cả.

- Tại hạ chỉ cảm nhận như thế thôi, nhưng không hề có ý đội mưa ra đi trong lúc này.

Hai người bước đến chiếc bàn đặt ngay giữa nhà. Sau khi yên vị, Thiên Cơ nhìn Quân Bình, từ tốn nói:

- Trong lúc chờ qua cơn mưa, Hạ huynh có thể đoán cho thiên cơ một quả chứ?

- Tại hạ rất sẵn lòng.

Một cơn gió lùa ập đến, đập vào cánh cửa.

Rầm….

Quân Bình giật mình.

Thiên Cơ mỉm cười:

- Không có gì đâu, chỉ là một cơn gió giật thôi.

Nàng vừa nói vừa bước ra khép cửa lại. Thiên Cơ quay trở vào. Nàng nhìn Quân Bình:

- Hình như tâm định của Hạ công tử rất căng thẳng?

Quân Bình mỉm cười:

- Có Vi cô nương, tại hạ đâu còn ngại gì nữa.

Nàng ngồi xuống, chỉ hữu thủ đến trước mặt Quân Bình hóm hỉnh nói:

- Thiên Cơ nghĩ Tiểu Thần Toán Tử sẽ nói đúng chứ không phải nói ngoa.

Quân Bình không vội nhìn vào bản thủ của Thiên Cơ mà định nhãn nhìn thẳng vào mặt nàng.

Thiên Cơ nheo mày, thấy nhãn thần của Quân Bình nhìn chằm chằm, hai má thoạt ửng đỏ vì thẹn. Nàng ngập ngừng nói:

- Sao Hạ công tử lại nhìn Thiên Cơ bằng con mắt đó?

- Tại hạ đang chiêm nghiệm thần tướng của cô nương.

- Thiên Cơ có gì lạ không?

Quân Bình mỉm cười:

- Tại hạ sợ nói ra, Vi cô nương lại cho tại hạ là kẻ giảo ngôn hoạt náo.

Thiên Cơ lắc đầu:

- Thiên Cơ không nghĩ như vậy, mà đang háo hức nghe Hạ huynh nói đây.

- Nếu như vậy thì tại hạ sẽ nói.

Quân Bình ngắm Vi Thiên Cơ, vô tình thuận tay bưng bầu rượu nóng. Mặc dù thấy Quân Bình bưng bầu rượu nhưng Thiên Cơ vẫn không cản. Vừa mở nắp bầu rượu, Quân Bình vừa nói:

- Trong sự phân biệt của tướng pháp kiến văn thì Vi cô nương đúng là một người toàn chân, tòan mỹ, mà tại hạ có thể xếp vào dạng người có căn cơ "Ngũ Tú".

Thiên Cơ mỉm cười:

- Ngũ Tú là gì?

Quân Bình rót rượu ra chén, uống cạn rồi nhìn nàng nói:

- Năm tướng quý căn cứ vào thực chất thể hình để định vị Phú Qúy Thọ Khang.

Có một tú là một phần quý hiếm, nếu có đủ cả ngũ tú thì cuộc sống vô cùng mỹ mãn.

Thiên Cơ phấn chấn nói:

- Hạ huynh nói thật đấy chứ?

- Đã xem tướng pháp thì không thể dùng lời ngoa ngôn được. Theo tướng pháp kiến văn thì ngũ tú gồm năm điểm. Thứ nhất là Cốt Tú, biểu hiện Cốt Tú qua răng tợ như ngọc như ngà. Thứ hai

Nhục Tú, là sự hồng hào tươi tĩnh của chân điện mục. Thứ ba là Huyết Tú, biểu hiện qua đôi chân mày thanh nhã mịn màng. Thứ tư là Khí Tú, biểu hiện qua chất giọng trong trẻo, thaanh cao và có sức hấp dẫn lạ lùng. Thứ năm là Chất Tú, biểu hiện qua ánh mắt. Tia mắt long lanh, có thần khí thụ tăng như tinh tú tự phát ra ánh sáng ban đêm, sáng mà êm dịu.

Quân Bình mỉm cười:

- Vi cô nương đã đặng được cả ngũ tú. Tại hạ chúc mừng cho cô nương.

- Nghe Hạ công tử nói Thiên Cơ nhầm tưởng mình là một trang giai nhân tuyệt sắc.

- Vi cô nương có tố chất đầy đặn của Ngũ Tú thì huyền số còn hơn cả một trang giai nhân tuyệt sắc.

- Không ngờ huyền số của Thiên Cơ lại được như vậy. Với huyền căn Ngũ Tú thì Thiên Cơ có đặng như ý của mình không?

- Nếu đều đặng Ngũ Tú thì Thiên Cơ cô nương gặp nhiều may mắn rồi.

- Hạ huynh cho một quẻ, Thiên Cơ phấn chấn vô cùng.

Nàng vừa thốt hết lời liền ngúyt Quân Bình:

- Nhưng nếu không đúng như lời Hạ huynh nói thì Thiên Cơ sẽ hủy cái danh Tiểu Thần Toán Tử của huynh đó.

Quân Bình nhún vai:

- Đó là phần cốt lộ ra ngoài, còn thiên mạng thì chuyển hóa theo ngũ hành.

- Thế thì dù có huyền căn Ngũ Tú, Thiên Cơ vẫn bị chi phối bởi thiên mạng ngũ hành?

- Tất cả đều theo sự chuyên luân của ngũ hành, nhưng người có huyền căn Ngũ Tú như Vi cô nương thì hậu vận không xấu đâu. Hãy tin vào tại hạ. Nếu gặp nạn sẽ qua nạn, gặp phúc thì đặng phúc thôi.

- Nếu như Thiên Cơ yêu một người nào đó thì người kia có tình lại cho Thiên Cơ không?

Quân Bình thừ người:

- Ơ....

- Sao.... Hạ huynh không trả lời được à?

- Trong pháp tướng kiến văn của tại hạ không luận bàn về chuyện này, nhưng suy xét cho cùng thì ai được Vi cô nương trao tình, người đó may mắn lắm rồi. Trên đời này không dễ gì tìm được một nữ nhân có huyền căn Ngũ Tú đâu.

- Thế thì sau này Thiên Cơ có yêu ai thì người đó là kẻ đặng phần đặng phước?

Quân Bình gật đầu:

- Tại hạ cũng nghĩ như vậy.

Chàng vừa nói vừa nhìn xuống bản thủ của Thiên Cơ. Đôi chân mày Hạ Quân Bình cau hẳn lại, thần nhãn của chàng đóng đinh vào bàn tay phải của Vi Thiên Cơ.

Nhìn một lúc thật lâu, Quân Bình mới ngẩng lên nhìn:

- Theo thuật suy đoán Khí Lưu Niên thì Vi cô nương đều tốt cả, duy chỉ có Lưu Niên Tứ Lực thì có phần không hay. Vi cô nương có huyền căn Ngũ Tú, tất dễ bị đào hoa. Hãy giữ mình.

Quân Bình vừa thốt xong lời đoán đó thì tràng cười khanh khách nghe như ngọc lưu ly va vào nhau phát ra từ chiếc rèm mỏng phía bên hông nhà.

Một giọng nói nữ nhân vừa trong trẻo nhưng có phần lẳng lơ thốt lên:

- Đã là giai nhân thì phải có họa đào hoa rồi. Bất cứ ai đã được ông tạo ban cho sắc đẹp thì phải nghĩ đến điều đó chứ.

Vi Thiên Cơ nhíu đôi mày thanh nhã, quay mặt nhìn về phía sau lưng mình. Nàng chưa kịp nhận diện nữ nhân vừa thốt ra lời nói kia thì một mùi xạ hương thơm nồng xộc vào khứu giác nàng và Hạ Quân Bình.

Thiên Cơ giật mình bởi mùi xạ hương ly kỳ đó. Nàng khẩn trương nói:

- Độc hương.... Hạ huynh....

Thiên Cơ thốt chỉ mấy từ đó đã vội vã vận công phong bế toàn bộ khí huyết của mình.

Chương 11 - Thất Tuyệt Ma Nữ

Trong khi Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ có thể vận hóa công phu để bế khí ngăn không cho độc hương xâm nhập vào khướu giác và các huyệt đạo chủ yếu của mình thì ngược lại Hạ Quân Bình không thể làm được như nàng. Khi ngửi mùi xạ hương thơm nồng kia thì mắt chàng hoa lên, mặt mày xây xẩm.

Quân Bình lắc đầu cố xua cảm giác hoa mắt và xây xẩm đó, khi thấy được từ sau bức rèm bảy nữ lang trong những bộ cánh xiêm y mỏng tang được may có chủ định phô những vòng bụng trắng nõn cùng vòng tiếu yêu thắt lưng ong bước ra thì gục đầu xuống bàn.

Thấy Quân Bình trong trạng thái đó, Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ vừa khẩn trương vừa lo lắng. Ngọc thủ của nàng nhanh chóng rút đôi Phi Điểu Thiên Can.

Nàng nghiêm giọng nói:

- Các người là ai?

Nữ lang vận xiêm y màu hồng ôn nhu nói:

- Sư tỷ muội chúng tôi là chủ nhân gian nhà này, đồng thời là chủ nhân Lạc Hồn Cốc.

Mặt Thiên Cơ sa sầm lại:

- Thì ra các ngươi là Thất Tuyệt Ma Nữ.

Nữ lang vận áo hồng mỉm cười:

- Cô nương đã biết bảy chị em chúng tôi là Thất Tuyệt Ma Nữ? cái danh dự đó do bảy tỷ muội chúng tôi đặt ra đó.

Nàng mỉm cười, lia nhanh ánh thu đào qua Hạ Quân Bình rồi định lại chầm chầm đóng đinh vào mặt Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ. Nàng chớp mắt nhỏ nhẹ nói:

- Nếu như Chu Kỷ Hồng đoán không lầm, cô nương đây là Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ, người dụng đôi Phi Điểu Thiên Can, chủ nhân Phi Tiên Hổ.

- Chu cô nương đoán không sai.

Kỷ Hồng gật đầu. Nàng ung dung chấp tay sau lưng cứ như không hề biết đến sự lợi hại thần kỳ của đoi Phi Điểu Thiên Can trong tay Phi Tiên Tử, Kỷ Hồng nói:

- Tôi là Chu Kỷ Hồng, còn các muội muội đây là Sương Tuyết Mai.

Nữ nhân vận xiêm y màu vàng khẽ gật với Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ.

Nàng từ tốn nói:

- Muội là Sương Tuyết Mai.

Chu Kỷ Hồng mỉm cười với Tuyết Mai rồi nhìn Thiên Cơ nói tiếp:

- Còn đây là Bạch Như Huệ.

Nữ lang vận xiêm y màu trắng khẽ gật đầu trông thật là nhu mì:

- Muội là Bạch Như Huệ.

Chu Kỷ Hồng lại chỉ người kế tiếp:

- Còn đây là Hàn Băng Cúc, Tuyệt Đình Lan, Lư Ả Đào, Tục Thiên Hương.

Kỷ Hồng nói đến ai đó thì đó lại khẽ gât đầu với dáng vẻ thật nhu nhã ra mắt Vi Thiên Cơ.

Thấy vẻ từ tốn ôn nhu của Thất Tuyệt Ma Nữ, Thiên Cơ mới thở phào một tiếng.

Qua cung cách của Thất Tuyệt Ma Nữ, nàng từ bỏ những ý định khẩn trương chuẩn bị đối phó với họ.

Thiên Cơ khách sáo đáp lại:

- Thiên Cơ nghe danh Thất Tuyệt Ma Nữ trên giang hồ, nay được diện ngộ, mới nhận biết những gì thiên hạ nói đều sai, thất tỷ tỷ phải mang ngoại hiệu là Thất Tuyệt Tiên Tử mới đúng.

Chu Kỷ Hồng nhướng đôi chân mày vòng nguyệt, lộ vẻ sửng sốt với Vi Thiên Cơ.

Nàng từ tốn nói:

- Thất Tuyệt tỷ muội chúng tôi đầu đảm nhận hai tiếng tiên tử cao vọng mà Vi cô nương đã khen tặng. Với lại hai chữ đó đã thuộc về Vi cô nương rồi, nay gán cho tỷ muội chúng tôi e không hạp đâu.

Lời nói khách sáo của Thất Tuyệt Ma Nữ chủ nhân Lạc Hồn Cốc khiến Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ sa sầm mặt. Mặc dù lộ vẻ bất nhẫn ra mặt nhưng nàng vẫn giữ giọng ôn nhu nói:

- Thất Tuyệt tỷ tỷ là chủ nhân gian nhà này?

Kỷ Hồng gật đầu chỉ giá đèn:

- Chiếc giá đèn kia đã nói lên điều đó.

Thiên Cơ gật đầu:

- Thiên Cơ và Hạ huynh đây trong lúc lỡ đường lại gặp tiết trời đổ mưa, mạo muội tự tiện vào nhà tránh mưa, chúng tôi biết làm như thế là thất lễ nhưng vì sự thế bắt buộc, chắc Thất Tuyệt tỷ tỷ cũng không trách.

- Chuyện Vi cô nương và Hạ công tử vào đây trú mưa thì đâu có gì mà tỷ muội chúng tôi lại phiền trách chứ. Khi gặp tình huống này thì tỷ muội chúng tôi cũng buộc phải hành động như cô nương và Hạ công tử thôi.

Thiên Cơ khách sáo đáp lời Kỷ Hồng:

- Đa tạ Chu cô nương đã bỏ qua sự mạo phạm của Thiên Cơ Và Hạ huynh.

Kỷ Hồng khoát tay:

- Vi cô nương khách sáo quá!

Thiên Cơ nghiêm mặt nói:

- Thất Tuyệt tỷ tỷ đã bỏ qua sự mạo phạm của Thiên Cơ và Hạ huynh. Thiên Cơ xin Thất Tuyệt tỷ tỷ trao giải độc để trục hóa độc hương trong nội thể của Hạ huynh.

Kỷ Hồng thản nhiên bước đến mở cửa gian chính sảnh. Nàng nhìn ra ngoài rồi trở bộ bước vào. Đôi thu nhãn sáng ngời của nàng định thẳng vào ánh sáng của Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ:

- Bên ngoài đã tạnh mưa rồi.

Thiên Cơ trang trọng nói:

- Thiên Cơ và Hạ huynh chỉ quá vãng vào đây trú mưa, nay đã tạnh, xin cáo từ!

Kỷ Hồng gật đầu:

- Vi cô nương đã có ý rời khỏi, Thất Tuyệt tỷ muội chúng tôi không nài ép. Tỷ muội chúng tôi cũng không tiện tiễn Vi cô nương.

Thiên Cơ cau mày:

- Thiên Cơ nhờ Thất Tuyệt tỷ tỷ trao giải được độc hương.

Kỷ Hồng mỉm cười:

- À.... Kỷ Hồng quên mất. Vi cô nương miễn thứ, giải được độc hương Thất Tuyệt Ma Nữ không đem theo bên mình.

Nàng nhìn Quân Bình:

- Nếu Vi cô nương nghĩ đến tính mạng của Hạ huynh đây thì hãy để tỷ muội chúng tôi đưa Hạ huynh về Lạc Hồn Cốc giải độc cho y.

mặt Thiên Cơ đanh lại:

- Thiên Cơ không tin Thất Tuyệt tỷ tỷ lại không đem theo giải được độc hương.

- Lời thật thì nghe nhói tai, nhưng thật sự vẫn là sự thật, cô nương miễn thứ vậy!

Chu Kỷ Hồng vừa thốt hết lời thì Quân Bình đột nhiên ngẩng mặt lên. Chàng ngơ ngác nhìn Thất Tuyệt Ma Nữ và vỗ đầu:

- Ôi chao....

Quân Bình ngơ ngác hỏi Vi Thiên Cơ:

- Vi cô nương....

Trong khi Quân Bình còn chưa định thần, định trí thì Thất Tuyệt Ma Nữ ngơ ngác nhìn chằm

chằm Quân Bình.

Kỷ Hồng buộc miệng nói:

- Lạ thật....

Thất Tuyệt Ma Nữ không ngạc nhiên sao được khi thấy độc hương vừa xâm nhập vào nội thể của Quân Bình, chưa được bao lâu đã giải rồi. Họ làm sao lúc biết được trong nội thể của Quân Bình lúc này đã có Tiên Thiên Khí Công của Đại Minh thần tăng truyền đạo làm lá chắn bảo vệ chàng. Chính Tiên Thiên Khí Công đã hóa giải độc hương trong nội thể chàng.

Thiên Cơ thấy Quân Bình hồi tỉnh, phấn chấn hỏi:

- Hạ huynh có cảm nhận gì trong nội thể không?

- Tại hạ vừa rồi tự dưng bị xây xẩm không còn biết gì nữa. Giờ thì đã hết rồi.

Thiên Cơ mỉn cười:

- Tốt lắm! Chúng ta mau rời gian nhà này thôi.

Nàng nhìn lại Thất Tuyệt Ma Nữ:

- Đa tạ Thất Tuyệt tỷ tỷ đã cho tá túc, giờ thì chúng tôi xin được cáo từ!

Quân Bình từ từ đứng lên:

- Các vị cô nương đây là chủ nhân gian nhà này, tại hạ và Vi cô nương tự tiện vào tá túc qua cơn mưa, mong thất cô nương miễn chấp.

Quân Bình ôm quyền:

- Một xá gọi là kiến lễ, một lần nữa mong Thất Tuyệt cô nương miễn thứ!

Kỷ Hồng nhíu mày.

Nàng nhìn Quân Bình hỏi:

- Hạ công tử đã tự hóa giải độc hương của tỷ muội chúng tôi à?

Quân Bình ngơ ngẩn nói:

- Độc hương gì.... sao lại giải độc? Tại hạ không biết võ công, và cũng chẳng biết độc hương là gì cả.

Nghe chàng nói, Kỷ Hồng càng ngạc nhiên hơn:

- Công tử không biết võ công mà độc hương vẫn bị hóa giải trong khoảnh khắc ngắn ngủi. Chuyện cũng lạ đó....

- Tại hạ chẳng hề biết võ công cũng chẳng hề biết độc hương nào cả.

Kỷ Hồng ngắm Quân Bình:

- Đó mới là chuyện lạ.

Thiên Cơ nhìn sang Quân Bình:

- Hạ huynh.... bên ngoài đã tạnh mưa rồi, chúng tôi nên đi thôi!

Kỷ Hồng lắc đầu:

- Vi cô nương có thể đi được, chúng tỷ muội tôi không nài ép, nhưng Hạ công tử thì chưa đi được.

Thiên Cơ đanh mặt, nghiêm giọng nói:

- Tại sao lại không đi được?

- Hạ công tử còn thiếu tỷ muội chúng tôi một bầu rượu thì sao đi được?

Thiên Cơ sa sầm mặt:

- Chỉ một bầu rượu mà Thất Tuyệt cô nương bức ép Hạ huynh à? Được....Thiên Cơ sẽ trả bầu rượu này.

Nàng vừa nói vừa lấy một nén vàng đặt lên mặt bàn.

Kỷ Hồng nhún vai:

- Không.... Thất Tuyệt chủ nhân Lạc Hồn Cốc không cần kim ngân kim lượng, mà chỉ cần người uống rượu thôi.

Vi Thiên Cơ hừ nhạt, trang trọng nói:

- Cuối cùng thì Thất Tuyệt Ma Nữ cũng lòi cái tâm muốn dồn người vào bí đạo mà.

Kỷ Hồng vẫn giữ vẻ từ tốn, ôn nhu đáp lời Thiên Cơ:

- Phi Tiên Tử sao lại nói như vậy. Phàm có vay thì phải có trả. Vi cô nương thì không vay gì ở trong gian nhà của Thất Tuyệt Ma Nữ, nhưng Hạ công tử thì lại vay. Tỷ muội chúng tôi đồng ý để Vi cô nương ra đi nhưng Hạ công tử thì phải trả xong rồi mới đi được.

- Một nén vàng không đủ trả bầu rượu nhạt ư?

Quân Bình nhìn Thiên Cơ, nói:

- Vi cô nương.... chúng ta không nên thất lễ với các vị tiểu thư chủ nhân gian nhà này.

Chàng nhìn lại Thất Tuyệt Ma Nữ, từ tốn nói:

- Tại hạ trong lúc trú mưa đã mạo phạm uống bầu rượu của các vị tiểu thư. Nếu có cơ hội, tại hạ xin bồi tiếp lại những bầu rượu ngon hơn.

- Nói như công tử, tỷ muội chúng tôi rất cảm kích!

Kỷ Hồng mỉm cười nói tiếp:

- Chính vì sự cảm kích đó, tỷ muội chúng tôi thỉnh Hạ công tử đường lãm đến Lạc Hồn Cốc một chuyến. Nơi đó danh cảnh hữu tình, chúng ta sẽ cùng đối ẩm với nhau.

Quân Bình từ tốn đáp lời Thất Tuyệt Ma Nữ:

- Tại hạ đa tạ các vị cô nương. Nhất định Hạ Quân Bình sẽ quá vãng đến Lạc Hồn Cốc.

Kỷ Hồng tròn mắt:

- Không phải lúc này à?

- Lúc này tại hạ còn có việc phải làm.

- Hạ công tử từ chối khiến cho tỷ muội chúng tôi rất buồn lòng đó.

Thiên Cơ cướp lời Kỷ Hồng:

Có dịp Hạ huynh sẽ đến Lạc Hồn Cốc, đâu có gì các vị phải gấp gáp chú.

- Nhưng lúc này tỷ muội chúng tôi lại rất cao hứng, muốn cùng Hạ huynh đây đường lãm đến Lạc Hồn Cốc.

Mặt Thiên Cơ đanh lại sau câu nói của Chu Kỷ Hồng. Nàng nhín thẳng vào mặt Thất Tuyệt Ma Nữ:

- Thiên hạ đồn không ngoa ngôn về Thất Tuyệt Ma Nữ. Thật ra, các người muốn gì nào?

- Phi Tiên Tử sao lại cáu gắt sớm thế. Hay Vi cô nương nghĩ Lạc Hồn Cốc chẳng xứng để Hạ huynh đây quá vãng? Phi Tiên Tử có cái đẹp của nó nhưng Lạc Hồn Cốc chẳng thua kém gì đâu.

Hạ Quân Bình nhìn Kỷ Hồng từ tốn nói:

- Tại hạ và Vi cô nương chẳng hề có ý xem thường tỷ muội của cô nương. Với lại tại hạ còn mắc nợ thất cô nương kia mà. Nếu như cô nương đã có lòng, Quân Bình này sẽ đến Lạc Hồn Cốc.

Chu Kỷ Hồng ôm quyền khép nép xá Hạ Quân Bình:

- Đa tạ Hạ huynh đã nể mặt tỷ muội chúng tôi. Khi nãy tỷ muội tôi nghe Hạ huynh đoán quẻ rất hay, cũng có ý thỉnh thị công tử đến tệ cốc để xem qua một quẻ.

Thiên Cơ nhìn Quân Bình:

- Hạ huynh.... Hạ huynh không theo những ả ma nữ này được.

Thiên Cơ gắt gỏng:

- Hạ huynh không biết bảy người này là Thất Tuyệt Ma Nữ à? Đi cùng với họ, chẳng khác nào tự bán rẻ mình cho yêu nữ.

Quân Bình toan mở miệng can ngăn thì Thiên Cơ đã sẵng giọng nạt ngang:

- Hừ.... Vi Thiên Cơ này nói không đúng sao?

- Ngươi thị vào đôi phi Phi Điểu Thiên Can mà xem thường người khác ư? Chu Kỷ Hồng này muốn xem sự lợi hại của đôi Phi Điểu Thiên Can kia như thế nào mà ngươi lại xem thường người như vậy.

Sự căng thẳng của Chu Kỷ Hồng và Vi Thiên Cơ khiến Quân Bình vừa bối rối vừa lúng túng. Chàng định can ngăn hai người nhưng Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ đã bất thần xuất thủ trước.

Quân Bình chỉ kịp nói:

- Vi cô nương....

Lời còn đọng trên hai cánh môi của chàng thì đôi Phi Điểu Thiên Can đã bắn xẹt ra. Đôi cánh chim bằng thép ròng xé toạc khoảng không, phát ra thứ âm thanh vi vu chết chóc.

Đôi Phi Điểu Thiên Can chia thành hai đường, trực diện tập kích thượng và hạ đẳng của Chu Kỷ Hồng. Đối phó với đôi Phi Điểu Thiên Can của Vi Thiên Cơ, Chu Kỷ Hồng xoay nửa vòng, song thủ vung lên như người ném hoa. Từ trong hai cánh tay áo xiêm y của nàng những đoá hoa hồng đỏ thắm vùn vụt thoát ra. Tạo thành một bức tường hoa đón thẳng lấy binh khí của đối phương.

Hoa hồng làm sao có thể cản được đôi Phi Điểu Thiên Can của chủ nhân Phi Tiên Tử. Khi đôi Phi Điểu Thiên Can vừa chạm vào vùng hoa hồng đỏ thắm, những đoá đua nhau rơi lả chả xuống đất như gặp phải một cơn giông phũ phàng.

Hạ Quân Bình thấy những đoá hoa rơi tan tác không khỏi lo lắng cho Chu Kỷ Hồng. Chàng toan cất tiếng nói Vi Thiên Cơ mau thu hồi đôi Phi Điểu Thiên Can uy vũ thì những nụ hoa hồng bất thình lình phát những tiếng nổ lụp bụp. Liền sau những âm thanh khô khốc phát xuất những bụm khói đỏ ối.

Đôi Phi Điểu Thiên Can của Vi Thiên Cơ tiếp tục tạo lưỡi kéo tử thần tập kích Chu Kỷ Hồng. Đôi binh khí thần kỳ của Vi Thiên Cơ gần như đã có thể chạm được tới vùng tử huyệt sinh tử của Kỷ Hồng thì Sương Tuyết Mai, Bạch Như Huệ, Hàn Bạch Cúc, Nguyệt Đình Lan, Lư Á Đài và Tục Vạn Hương mới đồng loạt xuất thủ.

Sáu sợi nhuyễn tiên, có đính những đoá hoa trên đầu theo tục danh của từng người đồng loạt điểm tới đôi phi điển thiên can của Vi Thiên Cơ.

Thủ pháp của sáu nàng, cùng với sự phối hợp thần kỳ, dụng sáu cây nhuyễn tiên tợ như sáu chiếc vòi, vừa linh hoạt vừa chuẩn xác điểm tới đôi binh khí uy vũ của đối phương.

Chát.... chát.... chát.. Đôi Phi Điểu Thiên Can chạm thẳng vào sáu cây nhuyễn tiên, đổi hướng bay chệch khỏi thân pháp Chu Kỷ Hồng. Đúng lúc đó màn khí hồng màu đỏ ối từ những đoá hoa hồng đã tan toa? phủ trùm khắp gian tiền sảnh.

Một lần nữa, Hạ Quân Bình lại cảm thấy mặt mày xay xẩm, mắt hoa, không trụ vững mình trên hai chân, buộc phải gục đầu xuống bàn.

Trong lúc Quân Bình bị độc khí khiến cho mê mang bất tỉnh thì Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ đã kịp thâu hồi đôi Phi Điểu Thiên Can, đồng thời bế huyệt không cho độc khí xâm nhập vào nội thể. Mặc dù nàng đã vận dụng chân nguyên, thân như có lớp hàn khí bao bọc cũng phải rùn mình ớn

lạnh.

Thiên Cơ chưa kịp xuất thủ lần thứ hai thì đã thấy bảy cây nhuyễn tiên kẹp thành một võng lưới chụp xuống thân pháp nàng. Sự phối hợp thần kỳ của Thất Tuyệt Ma Nữ khiến Vi Thiên Cơ không khỏi giật mình. Gần như ba mươi sáu đại huyệt của nàng đều có những đoá hoa chập chờn, chực chờ nhập vào. Giữa những đoá hoa đó, là một mũi châm đen kịch độc sát thân, chỉ để chúng xướt qua thôi cũng khó mà giữ được tính mạng.

Thiên Cơ thét lên một tiếng. Đôi Phi Điểu Thiên Can lướt ra khỏi ngọc thủ của nàng. Lần này chỉ tựa như đôi chim én vun vút lướt vòng qua thân pháp Thiên Cơ, tạo thành một bức màn bạch quang che chắn.

Chát.... chát....

Bảy cây nhuyễn tiên chạm vào đôi Phi Điểu Thiên Can, bật ngược trở lại. Chiêu pháp thần kỳ, quán tuyệt của Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ khiến cho Thất Tuyệt Ma Nữ phải sững sờ. Nhưng bảy người vừa thối bộ, liền kết thành một hàng ngang, rồi đồng loạt vung tay như rải hoa.

Những loạt hoa đua nhau bắn thẳng tới thân pháp của Phi Tiên Tử bất kể vùng tử tuyệt nào. Mỗi một lần Thất Tuyệt Ma Nữ vung tay thì cùng xuất hiện sáu đoá hoa, và một làn hồng quang công thẳng tới Thiên Cơ.

Trong Vi Thiên Cơ chẳng khác nào một tấm mộc hình nhân để cho Thất Tuyệt Ma Nữ thi thố tuyệt học võ công của mình. Thiên Cơ đã biết, tất cả những đóa hoa mà Thất Tuyệt Ma Nữ đang dụng để tập kích mình, đều có tẩm độc được nên đâu dám lơ là. Nàng liên tục dụng tới Tích Lịch Chưởng, phối hợp với đôi Phi Điểu Thiên Can mà tạo bức vách bảo vệ toàn thân.

Aàm....

Đang dụng Tích Lịch Chưởng và Phi Điểu Thiên Can cản phá những đóa hoa chết người của Thất Tuyệt Ma Nữ, bất thình lình một tiếng nổ khủng khiếp của hoa? pháo phát ra ngay dưới chân nàng. Thiên Cơ có cảm tưởng đất dưới chân mình sắp sụp lỡ, kèm theo một cơn lốc khủng khiếp ập tới thân pháp.

Cơn lốc dữ dội kèm với hoa? khí ập đến thân thể Thiên Cơ. Nàng hốt hoảng giang rộng hai tay, thi triển tuyệt pháp khinh thân Lôi Lệ Tam Xí, tợ như cách chim sắt nương theo khí kình, dựa vào nó mà lướt đi.

Thiên Cơ vừa thoát ra bên ngoài thì cả gian tiền sảnh đổ sập xuống. Nàng hốt hoảng lo lắng cho Quân Bình. Nhưng Thiên Cơ còn chưa biết hành động như thế nào thì lửa đã bùng lên biến đống đổ nát nhanh chóng thành một ngọn đuốc.

Thiên Cơ tức giận thét lớn:

- Thất Tuyệt Ma Nữ.... các người đang ở đâu?

Trong sựi lo lắng bồn chồn, Thiên Cơ bất giác phẫn nộ cùng cực, liền điểm mũi hài băng lên một chạc cây đảo mắt nhìn chung quanh. Vết tích của Thất Tuyệt Ma Nữ đã mất hút, tất cả chỉ còn lại trong ánh mắt nàng là cánh rừng bạt ngàn, cùng với đụn lửa đang bừng cháy.

Chương 12 - Lạc Hồn Cốc

Quân Bình ngồi bật dậy. Mặc dù đầu óc vẫn còn choáng váng, nhưng chàng vẫn có thể cảm nhận đặng mùi xạ hương quyến rũ của hương phấn nữ nhân thoang thoảng xông vào khứu giác mình. Chàng đảo mắt nhìn quanh. Gian thư sảnh thật tươm tất và sạch sẽ. Trên thạch bàn là một bình hoa và những loại hoa với những loại hoa hồng, cúc, huệ, mai và cả đào, mặc dù lúc này tiết trời chưa thể cho những đoá mai và đào.

Nhìn bình hoa trên thạch bàn, Quân Bình nhíu mày. Chàng nghĩ ngay đến bảy vị cô nương và cả Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ. Tất cả những gì xảy ra đều hiện tại trong trí của Quân Bình. Chàng buột miệng kêu khẽ:

- Vi Thiên Cơ....

Những tràng tiếu ngạo nghe như ngọc lưu ly va vào dội đến thính nhĩ Quân Bình.

Những tiếng cười trong trẻo kia tạo ra trong tâm tưởng của bất cứ nam nhân nào ý niệm về cảnh giới bồng lai mà Từ Thức đã may mắn bước chân vào. Nghe những tiếng cười trong trẻo và gợi cảm đó, vô hình chung Quân Bình muốn xem ai vừa cười, dù trong đầu biết chắc rằng đó là những tiếng cười của Thất Tuyệt cô nương.

Chàng thả chân xuống tràng kỷ, nhẹ bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài. Hoạt cảnh bên ngoài buộc Quân Bình ngây người, sững sờ.

Trong một hồ nước trong vắt, vây quanh là những hàng liễu rủ, tạo thành một khung cảnh hữu tình, bảy trang giai nhân tuyệt sắc đang trầm mình trong làn nước hồ trong như một tấm gương, phản chiếu các tảng mây lập lờ trôi phía trên.

Bảy người đang nô đùa, trên người chẳng lấy một mảnh vải che hờ. Điều đó cũng đúng thôi, bởi bảy trang giai nhân kia đâu cần gì phải che đậy. Nói đây là cõi riêng biệt của họ kia mà. Trông cách đùa vui của họ mà người ta phải liên tưởng đến bảy tiên nữ, vừa trốn khỏi cảnh giới uy nghiêm quay lại với cõi trần tục để thoát ra những giáo điều khe khắt của thượng đế. Thỉnh thoảng họ lại nhìn nhau cất lên những tràng tiếu ngạo nghe thật gợi cảm.

Quân Bình sợ rằng bảy vị cô nương kia bắt gặp mình đang nhìn trộm, nên vội vã quay mặt, toan trở bộ bước trở lại tràng kỷ, chàng chưa kịp rời chỗ đứng thì một người trong bảy nàng tiên thốt lên:

- Tỷ tỷ ơi.... có người đang nhìn trộm mình đó.

Quân Bình giật mình sau khi nghe câu đó. Chàng ngờ ngợ những trang nữ sắc kia đã thấy mình nên nghĩ thầm:

- Đúng là hoa vận của mình rồi. nếu như các nàng này nghĩ mình sằng bậy thì không biết nói sao đây.

Bị ý niệm đó chi phối, Quân Bình vội vã quay trở lại tràng kỷ.

Những tiếng cười trong trẻo bên ngoài lại rộn lên dội vào thính nhĩ của Quân Bình, không biết những người ngoài kia có dụng ý gì trong những tràng tiếu ngạo, nhưng Quân Bình lại cảm thấy hổ thẹn, bối rối.

Chàng tự trách thầm:

- Biết thế mình chẳng nên bước đến cửa sổ ra ngoài làm gì.

Đang suy ngĩ mông lung, sau lưng chàng từ ngưỡng cửa, tiếng của Chu Kỷ Hồng cất lên nghe thật trong trẻo:

- Hạ huynh đã thức dậy rồi à?

Quân Bình đứng bật dậy, ôm quyền xá Kỷ Hồng.

Nàng mỉm cười nhìn chàng, rảo gót sen đi vào. Kỷ Hồng vừa yên vị thì Quân Bình đã lên tiếng hỏi:

- Chu cô nương.... đây là đâu?

Nàng nhìn Quân Bình:

- Đã bao giờ huynh nghe nói đến Lạc Hồn Cốc chưa?

- Đây là Lạc Hồn Cốc?

Kỷ Hồng khẽ gật đầu:

- Đây chính là Lạc Hồn Cốc. Chốn đường tiên có một không hai trên cõi trần gian này. Nếu ngày xưa, Từ Thức lạc vào hang tiên lên cảnh bồng lai thì nay Hạ huynh chẳng khác gì Từ Thức vậy.

- Tại hạ nghĩ mình không có duyên như Từ Thức đâu.

- Ai cũng có duyên có phận mà.

Kỷ Hồng nhìn ra ngoài cửa thư phòng, ôn nhu nói:

- Các muội còn chờ gì mà không vào lo cho Hạ huynh?

Quân Bình còn ngơ ngẩn với lời nói của nàng thì từ ngoài cửa Sương Tuyết Mai, Bạch Như Huệ, Lư Ả Đào và Tục Vạn Hương cùng bước vào. Sáu nàng theo tục danh của nàng mà có lối phục sức khác nhau. Sương Tuyết Mai khoác trên người chiếc áo choàng những bông hoa mai vàng tươi. Bạch Như Huệ thì trang điểm bằng những đoá hoa huệ tắng tinh. Trên tay các nàng bưng những chiếc mâm đồng bóng lộn.

Tuyết Mai bước đến trước mặt Quân Bình. Nàng bưng chiếc mâm đồng trên có thau đồng đầy nước toa? mùi thơm dìu dịu. Tuyết Mai nhỏ nhẹ nói:

- Muội thỉnh Hạ huynh rửa tay!

Miệng thì cười, Tuyết Mai không quên trao cho Quân Bình cái liếc mắt đưa tình.

Cử chỉ của Tuyết Mai càng khiến Quân Bình càng lúng túng. Sự lúng túng của chàng không qua được mắt của nàng. Nàng mỉm cười ra vẻ thục nữ, nhỏ nhẹ nói:

- Hạ huynh xin đừng ngại. Chúng muội muốn bồi tiếp Hạ huynh như thượng khách.

Quân Bình buông một tiếng thở ra:

- Các vị cô nương làm tại hạ cảm thấy áy náy.

Tuyết Mai lại liếc Quân Bình bằng thứ ánh mắt gợi mời của những nàng kỹ nữ tại kỷ lâu:

- Hạ huynh đừng ngại. Ở Lạc Hồn Cốc, Hạ huynh là thượng khách của chúng muội mà.

- Nhưng....

- Huynh khách sáo chỉ làm cho sự hoan hỉ, lạc thú không tròn vẹn mà thôi.

Quân Bình gật đầu:

- Tại hạ đành chìu theo ý của các vị cô nương vậy.

- Đa tạ Hạ huynh đã không chê Tuyết Mai!

Quân Bình đặt tay mình vào chậu nước trên mâm đồng. Trong khi chàng rửa tay thì Tuyết Mai lại liếc mắt đưa tình lẳng lơ. Aùnh mắt của nàng thật là sắc sảo, ví như ánh mắt của các nàng kỹ nữ dạn dày phong trần tại chốn kỷ lâu.

Khi Quân Bình rửa tay xong, Tuyết Mai bằng một động tác ẻo lả chào mời, kèm theo một nụ cười đầy ẩn ý cùng với ánh mắt lả lơi trao qua chàng. Nàng thỏ thẻ nói:

- Huynh đừng quên muội nhe!

Quân Bình ngơ ngẩn trước câu nói của nàng.

Nàng mỉm cười bước lại bên Chu Kỷ Hồng.

Lần lượt từng người bước lại chăm sóc cho Quân Bình. Mọi thao tác của các nàng khiến cho Quân Bình như tưởng mình đang ở trong một kỷ viện nào đó mà chung quanh là những kỹ nữ thuần thục biết chiều chuộng hầu hạ khách làng chơi.

Kỷ Hồng nhìn Quân Bình, lên tiếng nói:

- Tỷ muội chúng tôi mời Hạ huynh đến khách phòng dùng đại yến!

Quân Bình từ tốn đáp lời nàng:

- Các vị cô nương lo quá chu tất cho tại hạ, khiến tại hạ áy náy vô cùng.

- Nếu không chu tất cho Hạ huynh thì huynh sẽ xem thường Lạc Hồn Cốc này sao?

Sau những lời khách sáo, Kỷ Hồng đưa Quân Bình đến gian khách phòng trong gian thượng khách phòng đã bày sẵn một bàn đại yến đầy những thức ăn tuyệt hảo.

Ngay giữa bàn là một bình hoa, trang trí các loài hoa theo các tục danh của các nàng.

Quân Bình nhìn Tuyết Mai, khách sáo nói:

- Các vị cô nương thật khéo trang hoàng cho gian phòng này.

- Công tử quá khen. Chốn thâm sơn Lạc Hồn Cốc này đâu thể so sánh với những toà kỹ viện nguy nga tráng lệ Ở kinh thành.

- Sao có thể so sánh Lạc Hồn Cốc với những chốn kỹ lâu được chứ, tại hạ không dám có ý tưởng đó đâu.

Quân Bình yên vị, Kỷ Hồng chọn chỗ ngồi đối diện với nàng. Ngồi hai bên Quân Bình là Tuyết Mai, Bạch Như Huệ. Lần lượt đến Tuyết Đình Lan, Lư Ả Đào, Tục Vạn Hương.

Tuyết Mai bưng bầu rượu mở nắp rót ra chén của Quân Bình. Nàng nhu mì nói:

- Hạ huynh thưởng thức thứ hảo tửu Trung Nguyên Nhất Tửu Bách Hoa Tình của Lạc Hồn Cốc coi có thể sánh bằng với những hảo tử trên chốn giang hồ này không.

- Tại hạ khó mà so sánh được.

Tuyết Mai nhíu mày nhìn Quân Bình:

- Huynh không so sánh được ư?

Chàng gật đầu:

- Tại hạ không phải là một tửu nhân.

Chàng vừa dứt lời thì các nàng cùng bật ra những tiếng cười khanh khách như ngọc va vào nhau, trong khi Tuyết Mai thẹn đến chín cả mặt hoa.

Nàng lườm Quân Bình.

Thấy nàng e thẹn, Quân Bình khách sáo đỡ lời:

- Nhưng chắn chắc rượu của Lạc Hồn Cốc phải là thiên hạ đệ nhất tửu không có thứ hảo tửu nào có thể so sánh bằng.

- Muội chỉ sợ huynh chê rượu của muội mà thôi. Hảo tửu của Lạc Hồn Cốc do chính tay muội cất ra đó.

- Nếu hảo tửu từ chính tay cô nương cất ra, tại hạ phải thưởng lãm rồi.

Quân Bình bưng chén rượu dốc vào miệng mình. Dòng rượu nóng ấm trôi qua thực quản rồi nhanh chóng lan nhanh trong nội thể Quân Bình. Quân Bình những tưởng trong kinh mạch mình như có một dòng thủy hoa? hào nhập vào huyết lưu mà lưu chuyển toàn châu thân, tạo ra một thứ cảm giác thật dễ chịu. Dòng thủy lưu kia khiến cho thần thức của Quân Bình bỗng chốc phấn chấn hẳn lên.

Chàng nhìn Tuyết Mai,cao hứng nói:

- Hảo tửu của cô nương quả là tuyệt tữu!

Tuyết Mai mỉm cười, liếc nhìn Quân Bình, rồi rót tiếp rượu ra chén. Nàng e lệ nói:

- Huynh làm muội thẹn lắm đó!

Nàng khép nép ngồi xuống bên Quân Bình.

Quân Bình nhìn qua Kỷ Hồng:

- Chu cô nương, tại hạ có một việc muốn hỏi.

- Kỷ Hồng biết huynh muốn hỏi gì rồi. Có phải huynh đang định hỏi về Phi Tiên Tử Vi cô nương?

- Quả thật tại hạ cí ý đó.

- Thất Tuyệt Tiên Tử Lạc Hồn Cốc không sánh bằng Vi Thiên Cơ hay sao mà huynh lại luôn nghĩ tới ả?

- Ơ.... Tại hạ không có ý so sánh như vậy, nhưng tại hạ chỉ lo cho Vi cô nương vì....

Kỷ Hồng cướp lời Quân Bình khi chàng còn ngập ngừng:

- Huynh đừng lo. Phi Tiên Tử chủ nhân Phi Tiên Hổ đâu phải là một tiểu thư khuê phòng. Nếu so sánh võ công của Vi Thiên Cơ với tỷ muội chúng tôi, rõ ràng là nàng có phần nhỉnh hơn đó. Kỷ Hồng phải thừa nhận đôi Phi Điển Thiên Can của nàng quả là vô cùng lợi hại. Nếu như chúng tôi không dụng đến hoa? pháo thì chưa hẳn đã có thể thỉnh được Hạ huynh đến Lạc Hồn Cốc này.

- Đáng lý ra Thiên Cơ cùng các vị cô nương không có chuyện can qua nếu không có tại hạ.

Bạch Như Huệ xen vào:

- Không phải tại Hạ huynh đâu. Chỉ vì ả Phi Tiên Tử đó coi thường tỷ muội chúng tôi quá đó thôi.

Kỷ Hồng nhìn Quân Bình:

- Chúng ta hãy gác qua chuyện đó, kẻo đại yến hôm nay sẽ không được vui vẻ.

Tuyết Mai bưng chén rượu đưa đến trước mặt Quân Bình:

- Tuyết Mai thỉnh Hạ huynh một chén rượu nữa.

- Tại hạ thưởng lãm hảo tửu một mình thôi à?

Tuyết Mai lườm Quân Bình:

- Hạ huynh muốn tỷ muội cùng uống rượu chung ư?

- Độc ẩm sao thú vị bằng đối ẩm. Tại hạ được các vị cô nương mời đến đây thì phải kính các vị một chén chứ.

Tuyết Mai lại vỗ tay:

- Thú quá!

Nàng rót rượu vào chén của tất cả các nàng, rồi nói:

- Tỷ muội chúng mình cùng đối ẩm với Hạ huynh vậy.

Bàn đại yến bỗng chốc rộn rịp lên qua từng chén rượu. Ai nấy trong men rượu nồng, tỏ ra hưng phấn hẳn lên. Kỷ Hồng đứng lên ra dấu cho các nàng kia im lặng.

Nàng nhìn Quân Bình, ôn nhu nói:

- Kỷ Hồng nghe nói Hạ huynh là một Tiểu Thần Toán Tử, vậy trong cuộc vui đây cao hứng này, huynh có thể cho tỷ muội chúng tôi mỗi người một quẻ được chứ?

Quân Bình cười khảy rồi nói:

- Đã được các vị cô nương chu tất như một thượng khách, tại hạ đương nhiên phải đáp lễ chứ.

Kỷ Hồng mỉm cười, trong khi các nàng khác nhao nhao hẳn lên. Tuyết Mai nhanh tay bá cổ Quân Bình:

- Huynh cho muội một quẻ trước nhe!

Quân Bình gỡ đôi ngọc thủ của Tuyết Mai. Chàng vừa gỡ vừa nói:

- Cô nương.... Tại hạ sẽ đáp lễ mà.

- Huynh xem cho muội trước đi nào!

Quân Bình nhìn thẳng vào mặt nàng:

- Tại hạ không cần xem chỉ tay, mà chỉ nhìn chân diện mục đã có thể đoán quẻ cho cô nương.

Tuyết Mai tròn mắt:

- Huynh tài vậy ư? Thế huynh nhìn xem Tuyết Mai có đẹp không?

- Tại hạ xem tướng chứ không nhìn sắc.

Quân Bình ngắm chân diện dung của Tuyết Mai, từ tốn nói:

- Sương Tuyết Mai cô nương có khí số hồng nhan đào hoa. Nếu tại hạ đoán không lầm đã có bao nhiêu nam nhân lụy về sắc của Sương cô nương.

- Huynh nói hay quá! Hình như đã có rất nhiều nam nhân lụy về muội rồi đó, nhưng muội chưa để tâm đến ai hết. Không biết sau này thì như thế nào.

Quân Bình bưng chén rượu nhấp một ngụm lớn, rồi đặt chén xuống bàn. Chàng buông một tiếng thở dài:

- Hậu vận của Sương cô nương không được toàn thanh, toàn mỹ lắm đâu, nhất là về đường tình.

Tuyết Mai toan hỏi tiếp thì Quân Bình cười, nhìn nàng, từ tốn nói:

- Với cô nương, tại hạ chỉ nói bấy nhiêu thôi.

Bạch Như Huệ lên tiếng:

- Sương tỷ tỷ để chúng muội với chứ!

Nàng nhìn Quân Bình, hỏi:

- Còn muội?

Quân Bình nhìn thẳng vào mặt Bạch Như Huệ:

- Tại hạ nói ra sợ Bạch cô nương phiền lòng.

Bạch Như Huệ khoát tay:

- Không.... Như Huệ rất thích nghe huynh nói!

- Bạch cô nương có chân diện Ngũ Tú, vừa xinh đẹp vừa duyên dáng, nhưng tiềm ẩn bên trong vẻ đẹp đó là sắc của sự chết chóc. Nếu như Bạch cô nương muốn hoá khí số của mình, e phải tìm đến một ngôi tịnh xá nào đó.

Bạch Như Huệ sa sầm mặt:

- Sao.... Huynh nói Như Huệ phải trở thành ni sư à?

- Tại hạ chỉ nói như thế thôi, quyền quyết định là ở Bạch cô nương.

Như Huệ lườm chàng, hừ nhạt một tiếng:

- Nếu hậu vận của Như Huệ phải làm ni cô để tránh hậu vận thì Lạc Hồn Cốc đây cũng có thể trở thành tịnh xá.

Nàng dứt lời liền bật ra tràng cười khanh khách. Tràng tiếu ngạo của nàng biểu lộ sự bất nhẫn. Như Huệ cất tràng tiếu ngạo cuồng nhiệt, nhìn Quân Bình nói:

- Vậy, nếu Lạc Hồn Cốc trở thành tịnh xá thì Hạ huynh có chịu làm ông từ coi sóc tịnh xá không?

Quân Bình đỏ mặt.

Như Huệ nhìn Quân Bình, lại bật cười.

Kỷ Hồng lườm Như Huệ, nói:

- Bạch muội sao lại làm Hạ huynh bối rối?

Như Huệ bẽn lẽn cất tràng tiếu ngạo. Sắc diện của nàng lấy lại những nét trang trọng, đoan thục.

Quân Bình nói:

- Tại hạ không có ý ngôn phong càn rỡ để các vị cô nương vừa không đẹp ý lại mất vui. Nếu như những lời của tại hạ khiến Bạch cô nương phật ý, Quân Bình xin mạn phép rút lại.

Quân Bình đứng lên.

Kỷ Hồng nhìn chàng:

- Hạ huynh sao lại đứng lên?

- Đã đến lúc tại hạ đã rời khỏi Lạc Hồn Cốc của các vị cô nương. Quân Bình vô cùng cảm kích sự đón tiếp niệm nở của các vị. Nếu có dịp, chúng ta sẽ tái kiến với nhau.

Kỷ Hồng cau mày:

- Hạ huynh định cáo từ trong lúc đại yến chưa tàn ư?

- Cuộc vui nào cũng tàn, bữa tiệc nào cũng tan. Quân Bình xin mạn phép cáo từ các vị cô nương!

Kỷ Hồng lắc đầu:

- Sao huynh lại đi sớm như vậy. Hay những lời của Bạch muội khiến huynh bực tức và muốn bỏ đi?

Quân Bình lắc đầu:

- Tại hạ không có y phiến trách Bạch cô nương.

- Vậy sao huynh lại rời khỏi đây khi tỷ muội chúng tôi còn chưa kết thúc buổi tiệc?

- Tại hạ thiết nghĩ tửu lượng tới, sợ sẽ có lời lẽ bất minh mà làm cho hoà khí giữa tại hạ và các vị cô nương rạn nứt. Tại hạ và các vị cô nương còn có dịp gặp nhau nữa.

Kỷ Hồng buông một tiếng thở dài:

- Hạ huynh định rời Lạc Hồn Cốc mà không cần đến tỷ muội của chúng tôi ư?

Câu hỏi của Kỷ Hồng khiến Hạ Quân Bình ngây người. Chàng buột miệng hỏi lại:

- Một mình tại hạ không thể rời khỏi Lạc Hồn Cốc ư?

Kỷ Hồng khẳng khái gật đầu:

- Sự tình đúng như Hạ huynh hỏi đó. Nếu như không có tỷ muội của Kỷ Hồng thì Hạ huynh sẽ chẳng bao giờ rời khỏi Lạc Hồn Cốc đâu. Lạc Hồn Cốc là chốn vu tiên thưởng lãm ngoạn mục của Hạ huynh nếu bên cạnh có Thất Tuyệt Tiên Tử, nhưng nó cũng là chốn tử địa của Hạ huynh nếu bên cạnh không có Thất Tuyệt Tiên Tử.

Nàng nhìn Quân Bình.

Chàng ngập ngừng hỏi Kỷ Hồng:

- Quân Bình không hiểu ý của cô nương?

Kỷ Hồng đứng lên, bước bên cạnh Quân Bình:

- Huynh hãy bước ra cửa nhìn xem!

Quân Bình tò mò bởi câu nói của càng. Chàng trở bộ bước ra ngoài. Bên ngoài gian thượng khách phòng không biết cơ man nào là những loài độc vật khiến cho Quân Bình phải giật mình, thối hẳn lại một bộ. Chàng vô cùng ngạc nhiên vì mới đây không hề thấy lũ độc vật này, nhưng hiện tại thì chúng nhung nhúc bò khắp nơi, ngoại trừ gian thượng khách phòng có chàng và Thất Tuyệt Tiên Tử.

Mặt biến sắc, Quân Bình quay trở vào:

- Chu cô nương....

Kỷ Hồng mỉm cười:

- Huynh sợ rồi à? Nếu như không có Thất Tuyệt Tiên Tử đi cùng thì lũ độc vật kim trùng kia sẽ nuốt chững Hạ huynh đó. Chúng sẽ lao vào huynh, xem huynh như một con mồi ngon mà đục thủng lục phủ ngũ tạng, lẫn xương cốt da thịt của huynh.

- Vậy tại hạ phải làm sao để rời khỏi chốn này?

Chàng nhìn thẳng vào mắt Kỷ Hồng:

- Quân Bình đành phải làm phiền các vị cô nương dẫn tại hạ ra khỏi đây.

- Hạ huynh định nhờ ai?

- Ơ....

Kỷ Hồng ép chàng ngồi trở lại chiếc đôn. Nàng từ tốn nói:

- Hạ huynh đừng sợ. Tỷ muội chúng tôi đã thỉnh huynh quá vãng đến Lạc Hồn Cốc thì phải chu toàn lo cho huynh trở ra chứ.

Quân Bình phấn chấn ôm quyền xá nàng:

- Đa tạ Chu cô nương. Nếu không có các vị cô nương bên cạnh chắc Quân Bình không sao giữ được bình tâm trước bầy độc vật bên ngoài kia.

- Lũ độc vật đó rất ngoan ngoãn, Hạ huynh đừng ngại chúng.

Kỷ Hồng đặt tay lên vai Quân Bình. Sự gần gũi giữa Kỷ Hồng và chàng, chỉ có mùi xạ hương là bức chắn ngăn cách giữa hai người.

Kỷ Hồng chỉ bình hoa đặt giữa bàn:

- Hạ huynh thấy bình hoa kia có đẹp không?

Quân Bình nhanh miệng đáp lời nàng:

- Đẹp lắm....

- Thế sao Hạ huynh không chọn cho mình một nhánh hoa đẹp nhất trong bình hoa đó?

- Tại hạ thấy tất cả những đoá hoa trong bình đều đẹp.

- Nhưng phải có đoá hoa đẹp nhất chứ. Hồng, mai, huệ, cúc, lan, đào, mỗi đoá hoa có một vẻ đẹp riêng của nó, nhưng chắc chắn phải có một đoá đẹp nhất.

- Chu cô nương nói rất đúng. Mỗi loài đều có vẻ đẹp riêng. Hồng thì đỏ thắm, mai duyên dáng, cúc khoe sắc, lan lả lướt, huệ thanh khiết.

Quân Bình nhìn Kỷ Hồng:

- Trong bình hoa kia có lẽ đẹp nhất là đoá hồng.

Quân Bình vừa nói vừa nhón lấy cành hồng trong bình hoa. Khi cành hoa hồng nằm gọn trong tay Quân Bình thì các nàng đồng đứng lên hướng về Chu Kỷ Hồng, nói:

- Chúc mừng tỷ tỷ!

Quân Bình còn chưa hiểu hết câu của các nàng thì bất ngờ một tiếng hú cất lên lồng lộng. Tiếng hú khiến cho xương sống Quân Bình gai buốt như có hàn khí xâm nhập, toàn thân nhanh chóng nổi đầy gai ốc.

Quân Bình còn chưa kịp định thần để tìm hiểu tiếng hú kia là gì thì mùi xạ hương từ đoá hồng phả lên vào khứu giác chàng. Mùi xạ hương thật thơm nhưng lại làm thần trí Quân Bình xây xẩm. Quân Bình lắc đầu, cố xua cảm giác xây xẩm đó đi nhưng đầu đã nặng chịch, không sao kền vững được thăng bằng mà gục luôn xuống bàn đại yến.

Trong cảm giác mơ mơ màng màng, Quân Bình nghe tiếng Kỷ Hồng nói lập lờ:

- Lão quỷ lại đòi ăn

Chương 13 - Hoạt Diêm La

Kình ngư hí hoa? đây....

Tiếng gã tiểu nhị có khuôn mặt chữ điền, ánh mắt tinh anh, chiếc miệng hơi móm, nhưng tạo thành một nét hào hoà trên mặt y. Giọng của y nghe sang sảng, khiến thực khách vừa nghe đã phải ngẩng mặt nhìn.

Hữu thủ bưng chiếc mâm trên có con cá chép chiên vàng ươm, nhưng miệng thì vẫn còn ngam ngáp thở, gã tiểu thị len qua dãy bàn chật cứng thực khách bước đến chiếc bàn tận góc tửu điếm. Nơi chiếc bàn đó là một trung niên, vận trang phục thư sinh màu đen ống tay áo dài quá khổ, nhìn mà nghĩ có lẽ y muốn dùng ống tay áo để che đôi bản thủ vậy.

Gã tiểu thị đặt con cá chép xuống trước mặt gã khách nhân, chiếc miệng hơi móm tạo một nụ cười thật cởi mở, rồi nói:

- Bắt đại gia chờ lâu, Dương tiểu nhị rất ngại, nhưng món kình ngư hí hoa? thì không thể làm nhanh hơn được, mong đại gia miễn thứ!

Gã thực khách nhìn qua con cá chiên ươm vàng, tỏa mùi hương khoái khẩu nhưng cái miệng vẫn còn ngam ngáp. Y ngẩng nhìn lên gã tiểu nhị. Aùnh mắt sáng ngời, toa? ra sắc na lạnh lùng chiếu vào mắt tiểu nhị. Nếu ánh mắt của gã đã lạnh lùng thì giọng nói có phần lạnh nhạt hơn:

- Ngươi làm món này?

- Chính Dương tiểu nhị.

Gã khẽ gật đầu:

- Rất khéo đó, nếu không nói là tuyệt hảo. Lịnh mỗ nghe đồn đãi ngoài kinh thành có một tửu điểm, bên ngoài rất xoàng xĩnh. Nhưng gã tiểu nhị làm bếp Dương Quân Tùng thì không có ai sánh bằng, kể cả những đầu bếp của hoàng thành.

- Khách gia quá khen, Quân Tùng chỉ muốn phục vụ vừa miệng khách gia thôi.

Quân Tùng nhón lấy đôi đũa toan xẻ cá thì bàn bên cạnh một gã đại hán bận võ phục đứng lên, thộp tay vào vai y:

- Dương Quân Tùng.

Bị thộp đau, Dương Quân Tùng nhăn mặt thốt lên:

- Oâi cha!

Dương Quân Tùng quay lại khép nép nói; - Hứa đại ca có điều chi chỉ giáo?

- Dương tiểu nhị ngươi còn nhận ra Hứa phó hương đàn chủ này ư?

Dương Quân Tùng xoa tay, vừa cười vừa giả lả nói:

- Aây…. làm sao Dương tiểu nhị không biết Hứa đại ca chứ. Khắp các ngõ ngách kinh thành ai mà không biết Hứa đại ca. Hứa đại ca đi đến đâu, ai cũng đều nể mặt.

- Thế Dương tiểu nhị có thể nể mặt Hứa đại ca này không?

- Thế tất nhiên là nể mặt rồi. Nếu không nể mặt đại gia thì tửu điểm của Dương Quân Tùng chắc không tồn tại đến ngày hôm nay.

Hứa Thái Hòa gật đầu, mặt lộ rõ nhữn gnét cao ngạo:

- Ngươi nói nghe được đó. Phàm Tiểu mổ đi đến đâu thì cái gì nhất trong kinh thành này đều thuộc về Hứa mỗ.

Dương Quân Tùng gật đầu:

- Hứa đại gia nói rất đúng, những cái gì nhất trong kinh thành đều thuộc về đại gia, chỉ trừ cấm thành thôi.

Hứa Thái Hòa cau mày:

- Dương tiểu nhị… ngươi nói vậy có ý xem thường ta?

Quân Tùng khoát tay:

- Aäy… ậy… ôi cha đau!

Hứa Thái Hòa bóp khít trái thủ của mình khiến Quân Tùng nhăn mặt thốt lên.

Quân Tùng rút vai lại:

- Hứa đại gia không hiểu ý của Dương tiểu nhị rồi.

- Thế sao ngươi dám nói câu đó trước mặt Hứa đại gia này chứ?

- Dương tiểu nhị đâu dám xem thường đại gia, nhưng cấm thành là chỗ đức kim thượng. Nếu tiểu nhị không nói vậy thì sợ tai vách mạch rừng, lời thô lỗ đến tai đức kim thượng thì tửu điếm này không còn thủ cấp của Dương Quân Tùng cũng không thể nằm yên trên cổ.

Gã thực khách nhìn Hứa Thái Hòa, nhạt nói:

- Dương tiểu nhị nói đúng đó!

Hứa Thái Hòa nhìn qua gã thực khách vận khắc y nho sinh:

- Vậy thì gã nói đúng, ở kinh thành ngoại trừ cấm thành không thuộc về Hứa mỗ còn tất cả thuộc về ta một khi Hứa mỗ thích.

Dương Quân Tùng gật đầu:

- Nhất định là như vậy rồi. Vậy Hứa đại gia thích gì? Nhưng chắc chắn không thích cái vai của Dương Quân Tùng gãy nát chứ?

- Cái vai của ngươi sẽ không nát đâu.

- Dương tiểu nhị này biết mà.

Hứa Thái Hòa cười khẩy:

- Nếu bây giờ Hứa đại gia thích ăn món kình ngư hí hoa? của ngươi thì sao?

Dương Quân Tùng phấm khích nói:

- Có ngay... có ngay. Chỉ cần Hứa đại gia chờ một chút, tiểu nhị sẽ mang ra ngay.

Hứa Thái Hòa lắc đầu.

Y chìa mặt tới gần như chạm đầu mũi vào má Dương Quân Tùng:

- Dương tiểu nhị, ngươi biết tính khí của Hứa đại gia mà. Hứa mỗ không thích chờ. Ta muốn dùng ngay món kình ngư hí hỏa. Dương tiểu nhị... ngươi hiểu ý ta chứ?

- Ơ... - Ngươi không xem thường Hứa đại gia này à?

- Ơ... Hứa đại gia chỉ cần đợi Dương Quân Tùng này chút thôi.

- Hê... Vậy thì ngươi xem trong người khác hơn Hứa đại gia này rồi. Hay ngươi muốn Hứa mỗ... Dương Quân Tùng so vai lại:

- Aäy... Hứa đại gia... Gã thực khách họ Lịnh chớp mắt nhìn Hứa Thái Hòa. Y lạnh nhạt nói:

- Hứa các hạ thích ăn con cá của Lịnh mỗ ư?

Hứa Thái Hòa nhìn qua gã thực khách đó:

- Ta không thích ăn sau người khác.

Gã thực khách khẽ gật đầu:

- Hứa các hạ đã muốn ăn thì Lịnh mỗ xin nhường, nhưng trước hết hãy buông gã tiểu nhị ra đã. Nếu như lỡ gã có mệnh hệ gì thì còn ai có thể làm ra những thứ độc nhất vô nhị Ở đất kinh thành này chư?

Hứa Thái Hòa buông tay khỏi vai Dương Quân Tùng. Y khẽ đẩy nhẹ nhưng Quân Tùng cũng phải thối lui ba bộ mới trụ vững được.

Hứa Thái Hòa nhìn gã thực khách họ Lịnh:

- Ngươi biết Hứa mỗ chứ?

Gã thực khách buông một câu cụt lủn:

- Lịnh mỗ chưa hề biết Hứa các hạ. Nếu có biết thì chỉ biết các hạ là một gã thèm ăn cá, nhất là những con cá sống.

Hứa Thái Hòa sa sầm mặt:

- Không biết Hứa mỗ mà dám... Bộp... Hứa Thái Hòa chưa hết câu thì chiếc đầu cá còn đã nện thẳng vào miệng gã.

Sau âm thanh khô khốc khi đầu cá chui tọt vào miệng họ Hứa thì gã trọn trừng hai mắt, há miệng cố mà khạc cả đầu cá đó ra. Y ôm yết hầu khom lưng khạc khèn khẹt.

Gã thực khách họ Lịnh từ từ đứng lên bước đến bên Hứa Thái Hòa, trong khi họ Hứa vẫn khòm lưng cố khạc đầu cá ra ngoài. Tất cả thực khách trong tửu điếm của Dương Quân Tùng đều biến sắc. Oû đây ai mà không biết họ Hứa, một lục lâm nổi tiếng khắp kinh thành. Hôm nay có người dám mạo phạm đến y.

Gã thực khách họ Lịnh dựng đứng Hứa Thái Hòa.

Hai gã thuộc hạ của Hứa Thái Hòa đâu để mặc đại ca của mình rơi vào tình trạng như vậy. Đồng loạt rút khoái đao bổ tới gã thực khách.

Đao pháp của gã này quả là tàn nhẫn, không xem sinh mạng Lịnh Chấn Kỳ ra gì mà nhắm vào lưng và gáy chém tới. Mặc dù đao pháp tập kích từ phía sau, nhưng Lịnh Chấn Kỳ vẫn điềm nhiên, hữu thủ không rời yết hầu họ Hứa, còn tả thủ chờ hai lưỡi dao kia ập tới mới thò ra khỏi ống tay áo dài quá khổ. Bằng một thứ thủ pháp cực kỳ quái dị, chỉ kịp thấy bóng ảnh thủ xanh rờn, đôi khoái đao đã bị y nắm cứng.

Cạch... cạch....

Hai lưỡi đao gãy ngang khi Lịnh Chấn Kỳ đảo cổ tay. Lưỡi đao gãy chưa rơi đến mặt đất thì yết hầu của hai gã thuộc hạ Hứa Thái Hòa đã bị trảo công xanh rờn bứt lìa từng sợi gân, hai vòi máu rưới thẳng đến trước.

Lịnh Chấn Kỳ chỉ đảo bộ bước ngang, dùng Hứa Thái Hòa làm mộc hứng, hai vòi máu rưới thẳng vào miệng gã.

Cặp mắt của họ Hứa vẫn mở trừng trừng, miệng há hốc mà người ta vẫn thấy rõ chiếc đầu cá bên trong. Máu của hai gã thuộc hạ trút vào miệng họ Hứa đầy trào ra ngoài, trông vô cùng tởm lợm.

Hứa Thái Hòa không ngừng khạc, nhưng không sao phun được đầu cá ra ngoài.

Khi hai gã thuộc hạ đỗ sầm xuống đất, thì Lịnh Chấn Kỳ dựng đứng Hứa Thái Hòa đối mặt với mình. Gã nhạt nhẽo nói:

- Ngươi dám phần dành hơn Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ ư?

Lịnh Chấn Kỳ vừa nói vừa dùng trảo công nắn đầu cá từ từ trôi dần xuống bên dưới. Một điều xảy ra mà không ai tưởng tượng được. Nếu như đầu cá chui xuống thực quản thì họ Hứa đã có thể giải thoát được trạng thái cùng cực khổ ải này, nhưng khốn khổ đầu cá không đi vào thực quản mà lại chui vào khí quản khiến cho Hứa Thái Hòa càng khổ sở hơn.

Tứ chi của y như buông thõng xuống hai mắt lồi hẳn ra ngoài. Khi Lịnh Chấn Kỳ thu hồi trảo công xanh rờn thì chiếc đầu cá chết chóc kia đã chẹn ngang khí quản của họ Hứa rồi.

Hứa Thái Hòa thét lớn một tiếng:

- A... A... A... Hai con ngươi lồi luôn ra bên ngoài, y chạy bừa bất kể bàn ghế và thực khách, cuối cùng lao vào chảo dầu sôi ùng ục ngay tại quầy bếp.

Cái chết của Hứa Thái Hòa khiến thực khách hồn phiêu phách lạc. Ngay Dương Quân Tùng cũng không kềm được định tâm mà run bần bật. Không ai bảo ai, mọi người đồng loạt túa ra khỏi tửu điếm trong nỗi kinh hoàng.

Trong khi hoạt náo xảy ra khắp nơi thì Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ thản nhiên trở lại bàn mình. Y bình thản ngồi vào bàn và gắp từng miếng cá vàng ươm bỏ vào miệng thưởng thức.

Lịnh Chấn Kỳ vừa ăn vừa gật đầu:

- Khá lắm... Rất ngon!

Dương Quân Tùng giờ đây còn nghe những lời khen tặng của họ Lịnh. Cái chết của họ Hứa quá khủng khiếp thần hồn lẫn thần phách của y đều tản mát, tứ chi rủ rượi không sao nhấc nổi nữa.

Lịnh Chấn Kỳ đặt đũa xuống bàn, quay mặt nhìn Dương Quân Tùng:

- Dương tiểu nhị.

Nghe gọi tên mình, Quân Tùng càng khủng khiếp hơn. Y co rúm người lại.

Lịnh Chấn Kỳ cau mày nói tiếp:

- Tiểu nhị!

Dương Quân Tùng bật đứng lên, vừa bước đến bàn Lịnh Chấn Kỳ vừa lắp bắp nói:

- Có...có... tiểu nhị... Lịnh Chấn Kỳ nhìn thẳng vào mặt Quân Tùng.

Chạm vào thần sắc lạnh lùng của Lịnh Chấn Kỳ, Dương Quân Tùng muốn tránh ánh mắt đó nhưng thần nhãn sát nhân kia như có một hấp lực quyền uy khiến cho Quân Tùng không sao thực hiện hiện được ý niệm của mình.

Lịnh Chấn Kỳ nói:

- Ngươi dọn dẹp chuẩn bị một bàn đại yến thật thịnh soạn để ta thiết đãi Ngũ Hành trưởng lão Võ Đang.

Quân Tùng lắp bắp nói:

- Dạ... Tiểu nhị làm ngay.

Trong khi Quân Tùng nai lưng dẹp phần hậu sự mà Hoạt Diêm La tạo ra thì y vẫn bình thản nhấm nháp từng miếng kình ngư hí hoả, như chẳng hề biết mình vừa làm gì.

Không gian tửu điếm bất giác vắng lặng và rờn rợn. Sau khi lôi được xác của hai gã thuộc hạ của Hứa Thái Hòa cùng với họ Hứa ra bên ngoài, Quân Tùng bày một chiếc bàn ngay chính giữa tửu điếm. Y vừa làm vừa thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn trộm Lịnh Chấn Kỳ. sắc diện cùng thủ pháp giết người của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ khiến Dương Quang Tùng chỉ muốn lẻn bỏ đi nhưng mỗi lần liếc trộm họ Lịnh thì Quân Tùng bỏ ngay ý niệm đó bởi cảm nhận lưỡi hái tử thần sẽ không bỏ qua cái mạng nhỏ của mình.

Khi Quân Tùng đã chuẩn bị sẵn mọi đồ nấu từ ngoài cửa năm lão đạo sĩ dáng vẻ phương phi

bước vào. Ngũ hành đạo sĩ vận y phục đạo trưởng phái Võ Đang, trên ngực đều có bồ hình bát quái chứng tỏ thân phận trưởng tôn của họ. Danh tự của năm đạo sĩ đó được xếp theo Ngũ Hành càn khôn:

kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Những chữ đó được thêu rất khéo léo ngay bên dưới đồ hình bát quái.

Kim đạo sĩ định nhãn về phía Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ. Lão đạo sĩ hơi thất vọng khi chỉ thấy lưng của Lịnh Chấn Kỳ. Kim đạo sĩ quay lại Thuỷ đạo sĩ đứng cạnh bên:

- Hoạt Diêm La có lẽ chưa đến.

Thủy đạo sĩ nói:

- Chẳng lẽ những trưởng lão Võ Đang lại nhận thiếp của một kẻ tiểu nhân muốn dựng cảnh hoạt náo?

Dương Quân Tùng bước ra:

- Ngũ đạo nhân....

Lịnh Chấn Kỳ lên tiếng:

- Ngươi hãy mời năm vị đạo huynh đó an vị đi!

Quân Tùng hồi hộp nói:

- Ngũ đạo nhân....

Mộc đạo sĩ nhíu mày định nhãn về phía Lịnh Chấn Kỳ:

- Các hạ chính là Hoạt Diêm La?

- Hoạt Diêm La chính là ta.

Lịnh Chấn Kỳ từ từ đứng lên rồi quay mặt nhìn thẳng vào Ngũ Hành đạo trưởng.

Năm vị trưởng tôn Võ Đang vừa thấy diện dung của Lịnh Chấn Kỳ đã buột miệng thốt lên:

- Lịnh Chấn Kỳ!

Lịnh Chấn Kỳ nhếch mép:

- Chấn Kỳ ngỡ đâu Ngũ Hành trưởng tôn Võ Đang phái:

Kim đạo nhân, Môn đạo nhân, Thủy đạo nhân, Hoa? đạo nhân và Thổ đạo nhân đã quên tên họ Lịnh này rồi chứ.

Kim đạo nhân trừng mắt nhìn Lịnh Chấn Kỳ:

- Thì ra kẻ phản sư, tội đồ năm xưa, nay là Hoạt Diêm La.

Lịnh Chấn Kỳ nhếch môi, dè bỉu nói:

- Mới gặp lại nhau mà Kim đạo nhân lại sớm dùng lời lẽ đao to búa lớn đó rồi.

Lịnh Chấn Kỳ đã rời khỏi Võ Đang phái từ lâu. Nay muốn gặp lại Ngũ Hành trưởng lão, những đạo nhân kỳ tài của Võ Đang để hàn huyên sau những ngày xa cách.

Y nhìn qua Dương Quân Tùng:

- Tại tửu điếm này có Dương tiểu nhị đáng mặt là đệ nhất hỏa đầu quân, nên Lịnh mỗ mới mời Ngũ Hành trưởng lão đến đây.

Y bước đến bàn, chống tay lia mắt nhìn qua một lượt Ngũ Hành trưởng lão. Mặc dù chống tay lên mặt bàn nhưng ống tay áo vẫn che kín đôi song thủ của Lịnh Chấn Kỳ.

Y từ tốn nói:

- Ngũ Hành đạo nhân chắc không muốn đứng hoài chứ?

Thủy đạo nhân nói:

- Lịnh Chấn Kỳ.... Ngươi gởi thiếp mời chúng đạo trưởng đến đây với mục đích gì?

Lịnh Chấn Kỳ đứng thẳng người, khoanh tay trước ngực nhưng tuyệt nhiên vẫn không để lộ đôi bản thủ cho Ngũ Hành đạo trưởng thấy. Y cất giọng thật ôn nhu:

- Tại hạ mời ngũ kiệt Võ Đang đến đây để thết đãi một bữa đại yến thịnh soạn bồi đáp cái ơn mà các vị đã tống khứ Lịnh Chấn Kỳ ra khỏi Võ Đang phái. Thịnh tâm của Lịnh Chấn Kỳ chắc Ngũ Hành đạo trưởng không nỡ từ chối?

Thổ đạo trưởng vuốt chòm râu bạc nhìn Lịnh Chấn Kỳ, từ tốn cất giọng khàn khàn:

- Ngươi đã không còn liên hệ gì với Võ Đang thì làm chi phải khách sáo như vậy.

Lịnh Chấn Kỳ khoát tay:

- Chấn Kỳ nào dám khách sáo với ngũ kiệt Ngũ Hành đạo trưởng chứ. Thịnh tâm của tại hạ là chỉ muốn bồi đáp cái ơn Ngũ Hành đạo trưởng đã đuổi tại hạ ra khỏi Võ Đang đại đường. Nếu như không có Ngũ Hành đạo trưởng phát hiện Lịnh Chấn Kỳ này muốn học lóm Lưỡng Nghi Thái Cực Aâm Dương, thì giờ đâu là Hoạt Diêm La.

Y giang rộng hai cánh tay:

- Mời các vị đạo trưởng kỳ tài của Võ Đang phái, những đạo trưởng đức cao tài trọng, sau này sẽ chấp chưởng chức vị chưởng môn Võ Đang, yên vị.

Ngũ Hành đạo trưởng nhìn Lịnh Chấn Kỳ chằm chằm.

Kim đạo trưởng nghiêm giọng nói:

- Được.... Ngươi đã mời thì bổn đạo không từ chối, để xem người giở thủ đoạn gì.

Chấn Kỳ lắc đầu:

- Các vị trưởng tôn yên tâm.... Chúng ta chỉ thưởng thức những thức ăn cực ngon từ chính tay thiên hạ đệ nhất hỏa đầu quân làm ra thôi.

Ngũ Hành đạo trưởng khẽ gật đầu rồi gượng ngồi vào bàn.

Chấn Kỳ chiếm ngay ghế chủ tọa. Y quay lại Dương Quân Tùng:

- Nào.... Dương tiểu nhị trổ tài đi!

Dương Quân Tùng bối rối, sắc mặt hồi hộp nhìn Chấn Kỳ.

Chấn Kỳ lạnh nhạt nói:

- Dương tiểu nhị đừng làm phật lòng Lịnh mỗ đó nhe. Đây là các vị đạo trưởng đáng kính của Võ Đang đại đường đó.

- Dương tiểu nhị biết.

Trong khi Dương Quân Tùng thi thố tài nghệ nấu bếp của mình thì Lịnh Chấn Kỳ tự tay rót rượu ra từng chén của Ngũ Hành đạo trưởng. Y đặt bầu rượu xuống bàn sau khi rót xong, điềm đạm từ tốn nói:

- Các vị đạo trưởng yên tâm, trong rượu này Lịnh Chấn Kỳ không có ý dụng độc hại các vị. Lịnh mỗ không dụng độc bởi lẽ mình không phải là người của Đường môn.

Y bưng chén rượu của mình:

- Mời các vị trưởng tôn Võ Đang.

Ngay cả động tác bưng chén rượu, Chấn Kỳ cũng cố ý dùng ống tay áo giấu bản thủ của mình. Chấn Kỳ thấy Ngũ Hành đạo trưởng còn lưỡng lự liền nói:

- Sao.... các đạo trưởng e ngại à?

Kim đạo trưởng nói:

- Bổn đạo không dùng rượu của người ngoài môn phái.

- Thật ra các vị ngại trong rượu có độc.

Chấn Kỳ vừa nói vừa rút trong thắt lưng ra một cây trâm bằng ngà, y đặt cây trâm đó bên cạnh bầu rượu rồi nói:

- Cây trâm này có thể khử được bách độc, các vị có thể dùng nó mà khảo chứng rượu tại hạ mời.

Ngũ Hành đạo trưởng ngần ngừ.

Lịnh Chấn Kỳ khẽ gật đầu:

- Ngũ Hành trưởng tôn không tin Lịnh mỗ à?

Hỏa đạo trưởng vốn tính khí nóng nảy, hừ nhạt rồi nói gằn từng tiếng:

- Bổn đạo đã bao năm xuôi dọc trên giang hồ, chén rượu này có xá gì đối với bổn toa. chứ. Cho dù nó là độc bổn đạo cũng chẳng ngại.

Hoa? đạo trưởng vừa dứt lời liền bưng chén rượu dốc vào miệng nuốt ực, rồi khề khà nói:

- Rượu của người cũng khá ngon đó!

Lịnh Chấn Kỳ nhìn hoa? đạo trưởng, từ tốn nói:

- Đa tạ đạo huynh đã nể mặt Lịnh mỗ.

Bốn người còn lại thấy Hoa? đạo trưởng uống xong chén rượu buộc lòng phải uống số rượu trong chén mình.

Mộc đạo trưởng nói:

- Từ khi Lịnh các hạ bị đuổi khỏi đại đường Võ Đang, bổn đạo những tưởng các hạ đã qui ẩn giang hồ, không ngờ các hạ đã biến thành Hoạt Diêm La.

- Hoạt Diêm La chỉ là cái danh mà Lịnh mỗ gán cho mình thôi. Cái danh tự đó luôn gợi cho Lịnh mỗ sự căm phẫn về cái ngày bị Ngũ Hành đạo trưởng đuổi đi trong cơn mưa giông dữ dội.

Lịnh Chấn Kỳ nhấp một ngụm rượu, rồi nói tiếp:

- Xét cho cùng, nếu Lịnh mỗ không có cái ngày bị Ngũ Hành đạo trưởng đuổi ra khỏi đại đường Võ Đang thì chẳng có cơ hội đứng cùng thiên hạ.

Chấn Kỳ rót tiếp rượu từ bầu ra chén mình và của Ngũ Hành đạo trưởng. Y đặt bầu rượu xuống bàn, lia mắt nhìn qua năm lão đạo sĩ Võ Đang:

- Nghĩ đến cái ngày đó, và thời vận của Lịnh mỗ hiện tại, Lịnh Chấn Kỳ kính năm vị đạo huynh một chén nữa.

Thổ đạo trưởng nói:

- Một chén rượu đã đủ rồi, nếu như ngươi không có gì để nói, chúng bổn đạo cáo từ vậy.

Chấn Kỳ tròn mắt, ngơ ngẩn nói:

- Sao thế? Các vị đạo huynh chưa thưởng lãm những thức ăn tuyệt hảo từ chính tay thiên hạ đệ nhất hoa? đầu quân mà. Tiệc mới khởi đầu, Chấn Kỳ nào dám nói ra mục đích của mình để các vị đạo huynh đây mất vui.

Y nhìn Dương Quân Tùng:

- Dương tiểu nhị, sao lâu thế? Ngươi bắt đầu làm Lịnh gia nôn nóng rồi đó.

Dương Quân Tùng hối hả nói:

- Lịnh tôn giá, xong ngay đây mà.

Lịnh Chấn Kỳ nhìn lại Ngũ Hành đạo trưởng:

- Các vị đạo huynh, Dương tiểu nhị làm sắp xong rồi.

Hoa? đạo trưởng nói:

- Chúng bổn đạo đến đây không phải để tìm cao lương mỹ vị, mà muốn gặp Hoạt Diêm La xem

đích của y là gì sau khi gởi thiếp thư hẹn chúng bổn đạo.

- Các vị đạo huynh sẽ biết ngay sau bữa tiệc.

Dương Quân Tùng dọn những thức ăn do chính tay mình nấu đặt lên bàn. Y xoa tay, nói:

- Đây là món canh bát bửu, mà tiểu nhị tự tay chế tác. Các vị thưởng thức cảm nhận ngay cái tuyệt hảo của nó.

Dưới tài nghệ của hoa? đầu quân Dương Quân Tùng, chỉ ngửi mùi thơm từ những chén canh bát bửu đã cảm thấy nôn nao muốn thưởng lãm vị ngon của nó.

Lịnh Chấn Kỳ nói:

- Khá lắm! Chén canh bát bửu của Dương tiểu nhị đây rất phù hợp với khẩu vị của các bậc tu tiên học đạo. Lịnh mỗ kính mời các vị đạo huynh.

Hoa? đạo trưởng cau mày bởi vẻ khách khí của Chấn Kỳ. Lão hừ nhạt rồi gắt gỏng nói:

- Bổn đạo cũng mời lại người.

Chấn Kỳ từ tốn ôm quyền:

- Đa tạ!

Y nhìn lại Dương Quân Tùng:

- Ngươi đem cho ta năm chén cơm nóng và năm cây nhang.

- Lịnh đại gia....

Chấn Kỳ cau mày:

- Đừng quá tò mò, không lợi cho ngươi đâu.

Quân Tùng trở bộ bỏ vào trong.

Chấn Kỳ lấy lại vẻ ôn nhu ban đầu:

- Các vị đạo huynh thưởng thức chén canh bát bửu ngon miệng chứ?

Hoa? đạo trưởng dốc cả chén canh, nuốt vội rồi nói:

- Canh rất ngon, nhưng lại không ngon.

Chấn Kỳ tròn mắt hỏi:

- Ngon thì ngon, không ngon thì không ngon, sao lại có ngon nhưng lại không ngon? Đạo huynh giải trình cho Lịnh mỗ biết được không?

- Dễ thôi! Bổn đạo nói ngon nhưng không ngon là có lý của nó.

- Cái lý đó như thế nào?

- Chén canh bát bửu của tửu điếm này do tiểu nhị nấu quả là ngon tuyệt, nhưng nó lại không

ngon bởi người mời bổn đạo. Hiểu ý của bổn đạo rồi chứ.

- Xem chừng Lịnh Chấn Kỳ quả là không có duyên có phận với Võ Đang phái.

Y lia nhanh cấp mắt nhìn qua Ngũ Hành đạo trưởng:

- Năm vị đạo trưởng Võ Đang chắc ngạc nhiên khi biết Hoạt Diêm La là Lịnh mỗ?

Kim đạo trưởng nói:

- Cái ngoại danh đó không có trên giang hồ võ lâm.

Chấn Kỳ thốt lên:

- Nếu ngoại danh kia lừng lẫy như Ngũ Hành đạo trưởng thì hay biết mấy. Rất tiếc Hoạt Diêm La chỉ mới xuất hiện lần đầu mà thôi. Nói như thế, năm vị đạo huynh sẽ nghĩ rằng, Lịnh mỗ là kẻ vọng ngôn ngoa ngữ, muốn dụng thuật ngữ đao to búa lớn để tạo dựng cái danh của mình.

Y nhếch môi:

- Tại hạ nghĩ không biết có đúng không?

Hoa? đạo trưởng cau mày, gắt gỏng nói:

- Bổn đạo nghĩ như vậy.

- Thế thì Lịnh mỗ phải làm thế nào cho cái danh Hoạt Diêm La của mình nổi đình nổi đám như tục danh Ngũ Hành đạo trưởng của năm vị đây?

Thổ đạo trưởng nói:

- Hoạt Diêm La là Hoạt Diêm La. Ngươi không thể bì với Ngũ Hành chúng bổn đạo được.

- Ô... té ra năm vị đạo huynh đây nghĩ Lịnh Chấn Kỳ bị đuổi ra khỏi Võ Đang hôm nào.

Lịnh Chấn Kỳ nhún vai, lắc đầu:

- Đáng ra Võ Đang không nên đuổi một kỳ tài như Lịnh mỗ. Nếu như không bị đuổi khỏi Võ Đang, dám bây giờ Lịnh Chấn Kỳ đã có thể thay thế Nhất Tiếu chưởng môn, Võ Đang đã phát dương quang đại độc tôn võ lâm.

Hoa? đạo trưởng bật đứng dậy, vỗ tay xuống mặt bàn, gay gắt nói:

- Lịnh Chấn Kỳ... Ngươi xem Ngũ Hành trưởng lão Võ Đang phái là hạng người gì mà nghênh ngang vậy chứ? Hừ... nếu như ngươi biết tôn trọng những bật trưởng tôn, tuân theo lễ giáo Võ Đang thì đã không tham lam, dự mưu học lóm Lưỡng Nghi Thái Cực Aâm Dương Khí. Dã tâm của ngươi, chưởng môn đã biết, nên đã đuổi ngươi ra khỏi đại đường Võ Đang. Nay ngươi còn dám nghênh ngang ư?

Lịnh Chấn Kỳ vẫn thờ ơ thản nhiên trước những lời gắt gỏng của hoa? đạo trưởng.

Chờ cho Hỏa đạo trưởng dứt lời, y mới điềm đạm từ tốn nói:

- Tại sao Hỏa đạo trưởng lại nóng nảy như thế? Phàm kẻ theo đạo tu tiên, bình sanh thất thanh

tịnh, ôn hòa. Lão nay đã ngoài ngũ tuần thế mà không giữ được tĩnh tâm thì đường đến thiên thai cũng khó đó.

Hỏa đạo trưởng đừng trợn mắt.

Lịnh Chấn Kỳ khoát tay:

- Hỏa đạo trưởng đừng nóng nảy quá. Chưa đến lúc để lão phát tiết đâu.

Dương Quân Tùng từ trong bưng ra năm chén cơm, và năm nén nhang đặt xuống bên cạnh Lịnh Chấn Kỳ, rồi lủi nhanh ra sau quầy.

Lịnh Chấn Kỳ đốt năm nén nhang ghim lên năm chén cơm đó.

Kim đạo trưởng nhìn Lịnh Chấn Kỳ, hỏi; - Ngươi có ý gì khi chưng năm chén cơm này rồi thắp nhang? Phải chăng... Lịnh Chấn Kỳ cướp lời Kim đạo trưởng:

- Các vị đã được Lịnh mỗ khoản đãi thức ăn ngon, còn đây là năm chén cơm, tại hạ dùng để kính các vị làm lương thực hộ đường trong cảnh giới khác.

- Lịnh Chấn Kỳ, ngươi thị Oai như vậy à?

Chấn Kỳ nhìn Kim đạo trưởng, từ tốn nói:

- Hoạt Diêm La không lẫy lừng, không tiếng tăm như Ngũ Hành đạo trưởng, nên Lịnh mỗ phải nhờ tới năm vị đây để thông báo với các ban phái trên giang hồ, trên đời này còn có một Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ.

Hỏa đạo trưởng sa sầm mặt. Trong Ngũ Hành đạo trưởng, Hỏa đạo trưởng là người nóng tính nhất, nên không thể dằn được sự bực dọc trước những lời nói ngạo mạn của kẻ phản đồ.

Lão đập tay xuống bàn, chỉ Lịnh Chấn Kỳ, gằn giọng nói:

- Bản lĩnh ngươi như thế nào mà dám ngạo mạn đòi lấy mạng Ngũ Hành đạo trưởng chứ? Kẻ phản môn như ngươi thì phải trừng trị, hừ... bổn đạo sẽ thay thế các đạo huynh ở đây mà dạy cho kẻ phản môn cách làm người.

Chấn Kỳ nhìn Hỏa đạo trưởng:

- Hay lắm... Chấn Kỳ đang muốn được Hỏa đạo trưởng dạy bảo.

Y vừa nói vừa đứng lên thong dong bước về phía ngưỡng cửa tửu điếm. Lịnh Chấn Kỳ dừng bước khi đã đến ngang ngưỡng cửa tửu điếm, hai tay chấp sau lưng trông thật thư nhàn. Nếu thay thế bộ trường y nho sinh màu đen bằng màu trắng hay màu lam, y đúng là một học giả uyên bác, thư nhàn.

Hỏa đạo trưởng với vẻ mặt phẫn uất hầm hầm tiến về phía Lịnh Chấn Kỳ. Lão dừng bước, gằn giọng nói:

- Chấn Kỳ... Một người như ngươi có chết cũng đáng lắm rồi.

- Lịnh mỗ đã cúng cơm cho lão rồi đó. Lịnh mỗ không quên cái tát hôm nào mà lão đã tặng riêng cho Lịnh mỗ khi đuổi ra khỏi Võ Đang phái.

- Hôm nay bổn đạo sẽ tát ngươi một lần nữa.

Lời còn đọng trên hai cánh môi của Hỏa đạo trưởng thì Lịnh Chấn Kỳ xuất thần xuất thủ. Thủ pháp của gã thật nhanh phối hợp cùng bộ pháp vô cùng quái dị.

Hỏa đạo trưởng chỉ thấy bóng Chấn Kỳ nhích động, thậm chí lão đạo sĩ Võ Đang chỉ kịp thấy trước mặt mình có tấm màn đen chụp tới, trong màn đen kia nhoang nhoáng bóng ảnh thủ xanh rờn, nhưng không định được chiêu thức của đối phương, lẫn vùng tập kích.

Thấy chiêu công của Lịnh Chấn Kỳ quá nhanh và quái dị, Hỏa đạo trưởng giật mình, hốt hoảng thối bộ hai bước, toan vung đôi bản thủ đón thẳng đỡ thẳng bằng một đạo kình Hỏa Chưởng. Nhưng khi lão vừa toan phát tác hỏa khí thì hổ khẩu đã rát buốt, buộc phải rút tay về. Lão vừa kịp rút tay về thì hữu thủ xanh rờn của Lịnh Chấn Kỳ đã khống chế yết hầu rồi.

Hỏa thần đạo trưởng ngơ ngẩn, nghênh mặt thốt:

- Ngươi... - Ta đã tống tiễn lão rồi.

Kim đạo trưởng thấy Hỏa đạo trưởng bị nguy liền bật dậy, thét:

- Chấn Kỳ... Ngươi không được... Kim đạo trưởng chỉ nói đến thế thì trảo công sát nhân của Lịnh Chấn Kỳ đã quấu vào Hỏa đạo trưởng.

Hỏa đạo trưởng trợn mắt.

Phựt... Yết hầu của Hỏa đạo trưởng bị đứt, kèm theo một vòi máu phun rưới mặt sàn tửu điếm.

Chấn Kỳ chưa dừng lại, tả thủ dựng đứng vỗ thẳng tới tam tinh Hỏa đạo trưởng.

Bốp... Y vỗ nhẹ nhưng lực kình đủ đẩy Hỏa đạo trưởng thối lui năm bộ, rồi bật ra sau, ưỡn người vài lần trước khi trút hồn ra khỏi xác.

Kim đạo trưởng, Mộc đạo trưởng, Thủy đạo trưởng và Thổ đạo trưởng đồng loạt đứng sững lên. Sắc na lộ vẻ phẫn uất và đau đớn trước cái chết của Hỏa đạo trưởng. Cả bốn người đồng loạt phi thân chiếm ngự bốn hướng vây lấy Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ.

Lịnh Chấn Kỳ khoanh tay thờ ơ trước sự phẫn nộ của bốn lão đạo trưởng. Y nhếnh môi, dè bỉu nói:

- Các ngươi muốn liên thủ hay xa luân đối phó với Lịnh mỗ?

Y chọt bật cười khành khạch, rồi cắt tràng tiếu ngạo đó, trầm giọng nói:

- Lịnh mỗ quên mất, Hỏa đạo trưởng đã biến thành cái xác không hồn, thì Ngũ Hành Tiên đâu thể dựng được trận pháp Ngũ Hành Càn Khôn Bát Quái. Nghĩ mà tiếc thật. Đôi thanh ma thần thủ của Lịnh Chấn Kỳ không thể thi thố được hết uy lực của nó. Tiếc thật... tiếc thật.

Kim đạo trưởng buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Ngươi đã gieo nghiệp dữ, phải nhận quả báo. Hỏa đạo trưởng do tay ngươi giết chết thì ngươi phải đền lại mạng cho người.

- Ta sợ các lão không làm được.

Lịnh Chấn Kỳ vừa thốt xong liền lạng bộ bằng một thuật pháp thần kỳ lướt đến Thổ đạo trưởng. Y vừa trổ thuật pháp khinh thân vừa nói:

- Ta trả lại cho lão một chưởng hôm nào đây.

Khinh thuật di thân, hoán hình của Lịnh Chấn Kỳ khiến Thổ đạo trưởng giật mình. Mặc dù giật mình nhưng lão đã có sự chuẩn bị từ trước, bởi sau cái chết của Thổ đạo trưởng dường như không còn dám xem thường Lịnh Chấn Kỳ.

Lão chớp thấy bóng ảnh thủ xanh rờn, liền rút xoạt thanh trường kiếm đeo sau lưng, thi triển Thổ Kiếm Pháp, tạo ra những bông kiếm chi chít che chắn và có thể phản kích đối phương.

Thổ đạo trưởng nghĩ thầm:

- Dù cho ngươi có nội công thâm hậu thế nào, nhưng đôi tay thịt sao có thể đối phó được với lưỡi trường kiếm của bổn đạo.

Những bông hoa kiếm của Thổ đạo trưởng điểm thẳng tới bóng ảnh thủ xanh rờn không một chút e dè. Nhưng tưởng trước những bông hoa kiếm chi chít của Thổ đạo trưởng, Lịnh Chấn Kỳ buộc phải thu hồi đôi bản thủ đang ra chiêu tập kích để tránh né, nhưng hoàn toàn ngược lại. Y đã không rút tay và cũng chẳng hề biến hoá chiêu thức tập kích đối phương, mà bình nhiên chộp thẳng tới lưỡi trường kiếm của Thổ đạo trưởng.

Thổ đạo trưởng thoạt ngơ ngẩn bởi thủ pháp kỳ dị của Lịnh Chấn Kỳ. Mặc dù vậy, lão vẫn gia tăng công lực vào kiếm pháp với ý đồ đâm thủng bản thủ của đối phương.

Chát...

Chương 14 - Họa cảnh, Quỷ nhân

Trở lại với Hạ Quân Bình.

Lần thứ hai trở lại, Quân Bình càng sững sờ hơn khi thấy mình nằm trên một chiếc tràng kỷ trang trí thật cầu kỳ. Mùi xạ hương thoang thoảng xâm nhập vào khướu giác, tạo ra một thứ cảm giác lạ lẫm với những nam nhân chưa từng chung đụng với nữ nhân.

Quân Bình vén rèm thả chân xuống đất. Đôi bạch lạp tỏa sáng tô điểm cho gian phòng càng thêm vẻ lộng lẫy.

- Tướng công đã thức rồi à?

Giọng nói Chu Kỷ Hồng khiến Quân Bình giật mình. Chàng nhìn về phía nàng.

Kỷ Hồng đang ngồi trước bàn trang điểm. Trước mặt nàng là một chiếc gương bằng đồng bóng lộng lẫy. Mái tóc dài đen mượt, tợ như làn suối óng ả đập vào mắt Quân Bình.

Quân Bình ngập ngừng nói:

- Chu cô nương. Tại hạ đang ở đâu đây?

Kỷ Hồng vẫn miệt mài chăm chút nhan sắc mình. Nàng ôn nhu nói:

- Tướng công không nhận ra à?

- Tại hạ chẳng biết mình đang ở đâu.

Kỷ Hồng đặt miếng son xuống bàn rồi từ từ quay lại nhìn Quân Bình. Nhan sắc nàng giờ đây được tôn tạo với những nét điểm tô sắc xảo. Vốn đã đẹp, Kỷ Hồng càng đẹp hơn bằng những nét điểm tô tinh xảo.

Hai cánh môi nhẹ điểm một nụ cười mỉm, nàng nói:

- Tướng công và thiếp đang ở trong loan phòng.

Quân Bình ngớ ngẩn hỏi:

- Loan phòng? Nghĩa là sao? Tại hạ không hiểu gì cả. Sao tại hạ và Chu cô nương lại ở trong loan phòng à?

Kỷ Hồng đứng lên. Trên người nàng là bộ trang phục dành cho thời khắc song hỷ.

Dưới ánh sáng mập mờ của hai ngọn bạch lập nhưng cũng đủ điểm xuyến những đường nét đầy đặn, gợi cảm của nữ nhân.

Kỷ Hồng di dời gót sen bước đến ngồi bên Quân Bình.

Nàng nhìn Quân Bình, nhu mì nói:

- Tướng công, sao lại ngơ ngẩn như vậy?

- Tại hạ... tại hạ quả là không hiểu nổi.

Kỷ Hồng nguýt Quân Bình:

- Tướng công không hiểu là sao? Chính tướng công đã chọn thiếp làm người nâng khăn sửa túi cho chàng kia mà.

- Tại hạ... chưa nghĩ đến chuyện đó.

- Tướng công sao lại nói vậy. Chính chàng đã chọn đoá hồng, mà hoa hồng là biểu trưng của thiếp mà.

Kỷ Hồng choàng tay qua vai Quân Bình:

- Thiếp biết chàng ngỡ ngàng vì tưởng mình đang mơ phải không?

Nàng bá lấy cổ Quân Bình:

- Tướng công không mơ đâu. Đây là sự thật. Thiếp và chàng đang ở trong loan phòng. Đêm nay chúng ta sẽ trở thành một đôi phu phụ trên thế gian này.

Kỷ Hồng áp má vào ngực Quân Bình:

- Tại sao chàng chọn thiếp? Tướng công đã để mắt đến thiếp rồi phải không?

- Cô nương... quả thật tại hạ không sao hiểu được.

Kỷ Hồng ngẩng lên nhìn Quân Bình:

- Đến lúc này mà chàng vẫn còn xa lạ với thiếp ư? Đừng gọi thiếp bằng hai chữ cô nương. Tướng công hãy gọi thiếp bằng hai tiếng nương tử.

Quân Bình nhíu mày:

- Tại hạ không sao hiểu được. Chuyện này như thế nào? Quân Bình muốn biết.

- Thiếp và chàng đang ở trong loan phòng. Chuyện này đâu có gì lạ với một đôi uyên ương chấp cánh trong cuộc sống này đâu.

Nàng ghì Quân Bình vào người mình.

Quân Bình gượng lại:

- Chu cô nương... Kỷ Hồng thoạt nhíu mày:

- Tướng công... Chàng còn ngại gì chứ? Trong loan phòng này chỉ có thiếp và chàng thôi.

- Tại hạ biết ở đây chỉ có tại hạ và cô nương, nên chúng ta cần giữ lễ với nhau.

Nàng tròn mắt nhìn Quân Bình:

- Giữ lễ ư? Chúng ta động phòng để trở thành phu phụ thì có gì là không phải lễ, phải đạo chứ?

- Tại hạ không nói như vậy. Quân Bình muốn nói chuyện thẳng thắng với cô nương.

- Tướng công còn chuyện gì để nói trong đêm giao hoan này chứ? Thiếp không muốn nghe bất cứ chuyện gì trong đêm nay.

- Đừng ép tại hạ!

Quân Bình vừa nói vừa gỡ tay nàng rồi đứng lên bước đến chiếc thạch bàn đặt ngay góc phòng.

Kỷ Hồng nối bước theo Quân Bình. Nàng đứng đối diện với chàng:

- Tướng công có gì muốn nói với thiếp?

Chàng nhìn Kỷ Hồng:

- Tại hạ ngỡ ngàng khi bỗng chốc trở thành tướng công của Chu cô nương.

- Chàng ngỡ ngàng ư? Ngỡ ngàng là sao? Há chẳng đã chọn Kỷ Hồng ư?

Quân Bình thở dài:

- Tại hạ chọn một đoá hoa đẹp trong bình hoa chứ tuyệt nhiên không nghĩ đến tình huống này.

Đôi chân mày vòng nguyệt thanh mảnh, sắc xảo của Kỷ Hồng thoạt nhiên nhíu lại:

- Sao? Tướng công chỉ chọn một đoá hoa đẹp trong bình mà không nghĩ gì đến Chu Kỷ Hồng ư?

Giọng nàng có phần gay gắt hơn.

Quân Bình nhìn nàng:

- Kỷ Hồng cô nương, chuyện phu thê là chuyện hệ trọng. Tại hạ đâu thể bỡn cợt được.

- Tướng công nói đúng. Thiếp đâu nuốn người ta bỡn cợt mình. Tướng công đã chọn thiếp, sao lại nói chỉ chọn một đoá hoa đẹp trong bình.

Quân Bình lắc đầu:

- Chu cô nương hiểu lầm tại hạ rồi. Phàm gầy chuyện phu thê phải bắt đầu bằng chữ tình. Tình có nặng thì nghĩa mới trọng. Tình tợ gió thoảng mây bay thì nghĩa sao bền chặt được. Chính vì lẽ đó mà Quân Bình mới không thể nhận giao loan với Chu cô nương.

Mặt hoa của Chu Kỷ Hồng sa sầm hẳn lại. Những nét thanh tú thoạt biến mất, thay vào đó là sự cau có bất nhẫn.

Kỷ Hồng hỏi:

-Trong bình hoa ở thượng khách phòng có sáu loại hoa cùng một túi phấn hương, thế sao chàng không chọn những đoá hoa kia và túi phấn hương mà lại chọn đoá hoa hồng, số của thiếp?

- Chu cô nương... Tại hạ chọn đoá hoa hồng vì hồng đỏ thắm đẹp hơn những đoá hoa kia. Tại hạ chọn đoá hoa hồng có ý muốn chọn Chu cô nương đưa ra khỏi Lạc Hồn Cốc. Tại hạ nhìn thấy ở cô nương nét đoan trang, nhu mì của một thục nữ.

- Kỷ Hồng đoan trang nhu mì sao không tướng công đoái hoài tới?

- Không phải tại hạ xem thường cô nương, nhưng giữa Quân Bình và Chu cô nương chưa đặng một chữ tình.

- Chúng ta chẳng có tình là chi, khi chỉ có hai người trong loan phòng này?

- Chữ tình đến không phải trong một khoảng khắc ngắn ngủi.

Kỷ Hồng bặm môi buông một tiếng thở dài.

Mặt hoa của nàng ủ dột:

- Có lẽ chàg nghĩ Kỷ Hồng này không xứng so bì với Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ.

Quân Bình lắc đầu:

- Tại hạ không hề nghĩ đến chuyện so sánh giữa cô nương và Vi cô nương.

Kỷ Hồng sa sầm mặt:

- Hay tướng công nghĩ mình đã được Đại Minh thần tăng để mặt đến triệu hồi đến lăng cấm, làm nảy sinh ý nghĩ xem thường người khác?

Quân Bình khoát tay:

- Quân Bình tuyệt nhiên chẳng bao giờ nghĩ đến ý niệm đó.

- Vậy Kỷ Hồng không có những nét đẹp thu hút tướng công ư?

Nàng mỉm cười.

Nàng bá tay lên vai chàng:

- Kỷ Hồng biết tướng công mà. Đã là một nam nhân thì sao không đoái hoài đến một nữ nhân. Nếu tướng công lãnh cảm với Kỷ Hồng hoá ra người đã khác biệt với những nam nhân khác ư?

-Tại hạ không khác biệt với ai cả.

- Thế tại sao chàng thờ ơ với thiếp?

Nàng vừa nói vừa áp vào vùng thượng đẳng vào lưng Quân Bình. Động tác của Kỷ Hồng có chủ định gợi ý cho Quân Bình cảm giác gợi tình mà bất cứ nam nhân nào cũng đều khó kềm lòng khi chung đụng với nữ nhân.

Quân Bình ngồi bất động. Chàng cảm nhận rõ mồn một vùng nhũ hoa săn cứng của nàng đang áp cứng vào lưng mình. Da thịt hai người chỉ chia cắt qua một lớp vải mỏng. Lớp vải kia không đủ dầy để có thể ví như một bức tường ngăn cảm xúc của chàng và nàng, thậm chí tiếng tim thình thịch có thể xuyên qua lớp vải kia mà tạo thành một thứ cảm giác mơ hồ mông lung len qua thân thể Quân Bình.

Những gì Kỷ Hồng muốn tạo ra khích động Quân Bình quả nhiên là có hiệu ứng.

Với sự va chạm có ẩn ý, nàng đã tạo ra trong Quân Bình một thứ cảm khó tả, nó vừa mênh mang vừa êm ái pha trộn một nỗi bức xúc diệu kỳ.

Quân Bình buông một tiếng thở dài khi vòng tay của nàng ghịt chặt lấy chàng hơn. Quân Bình buột tiếng nói:

- Kỷ Hồng... Cô nương đừng để tại hạ liên tưởng đến mình đang ở trong một toà kỹ lâu nào đó.

Câu nói vô tình của Quân Bình không biết có tác động gì tới những xúc cảm đang trỗi dậy trong nội tâm Kỷ Hồng không mà bất giác vòng tay của nàng buông hẳn ra, và thối lui hai bộ nhìn sững chàng.

Kỷ Hồng nhìn thẳng vào mặt Quân Bình:

- Hạ Quân Bình... - Kỷ Hồng cô nương... Giọng của nàng thật gay gắt và khe khắt:

- Hạ công tử vừa nói gì?

- Tại hạ... - Phải Hạ huynh vừa nói loan phòng này giống như một toà kỹ lâu?

- Quân Bình... - Kỷ Hồng nghe rõ từng lời của huynh.

Nàng thốt xong ngửa mặt cười khanh khách. Tiếng cười của nàng nghe như ngọc lưu ly va vào nhau, nhưng tiếng ngọc nghe thật khô và chua xót.

Cắt ngang tràng tiếu ngạo tỏ lộ tất cả sự bất nhẫn của mình, Kỷ Hồng gằn giọng nói:

- Đúng rồi... Dưới mắt của cao nhân như Hạ Quân Bình thì Chu Kỷ Hồng chỉ là một kỹ nữ nhơ nhuốc và nơi có dấu chân Kỷ Hồng thì nơi đó chẳng khác gì kỷ lâu.

Nàng chỉ Quân Bình:

- Đây đúng là kỷ lâu mà. Ngươi đang ở kỷ lâu, và trước mặt ngươi là một kỷ nữ dạn dày Chu Kỷ Hồng.

Quân Bình lắc đầu:

- Chu cô nương... tại hạ... Nàng cướp lời Quân Bình:

- Ngươi đừng biện hộ nữa, vô ích mà thôi. Hãy nhìn Kỷ Hồng này như một ả kỷ nữ nhơ nhuốc, trần trụi.

Nàng vừa dứt lời, liền giật tung trang y của mình phơi tất cả những đường nét kiến tạo của thân thể:

- Kỷ Hồng có đúng là một kỷ nữ, một thứ mua vui cho các người hay không?

Quân Bình gục đầu xuống.

Nàng rít lên:

- Sao... Ngươi không dám nhìn Kỷ Hồng à? Hay ngươi nghĩ, tấm thân ô uế này chỉ cần nhìn qua cũng đã dơ mắt ngươi?

Nàng nói đến thì tiếng hú lồng lộng quái dị trỗi lên phá nát tất cả màn đêm tĩnh lặng của Lạc Hồn Cốc.

Tiếng hú kia không biết có tác dụng gì nhưng thần sắc Kỷ Hồng sững sờ khi nó trỗi lên và khi nó im bặt, sự sững sờ vẫn còn đọng trên mặt hoa của nàng.

Kỷ Hồng mỉm cười, vận lại xiêm y của mình.

Quân Bình lí nhí nói:

- Cô nương... Kỷ Hồng lắc đầu:

- Đừng nói nữa. Lạc Hồn Cốc là của Thất Tuyệt Ma Nữ, thì bất cứ nam nhân nào vào đây đều phải là mục nô của Thất Tuyệt Ma Nữ, không một ai. Dù người đó là Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình.

Nàng nói xong bước lại mở cửa, rồi quay nhìn Quân Bình:

- Ngươi sẽ được thấy cái gì đang chờ ngươi.

Kỷ Hồng lấy ngọn đèn lồng treo trước cửa, nhìn lại Quân Bình, nói:

- Đi theo ta!

Sự phẫn nộ của nàng khiến Quân Bình không khỏi chột dạ e dè. Chàng gượng đứng lên, nối gót theo chân nàng. Hai người vừa ra đến hoa viên thì chạm mặt với Sương Tuyết Mai, Bạch Như Huệ, Tục Vạn Hương.

Ba người vừa thấy Kỷ Hồng và Quân Bình liền ôm quyền, cười khẻ rồi ôn nhu nói:

- Chúc mừng tỷ tỷ và Hạ đại ca.

Kỷ Hồng lia nhanh cặp mắt sáng ngời, tỏ lộ sự bực dọc nhìn qua ba người đó.

Nàng gắt gỏng nói:

- Không có gì để các muội phải chúc mừng. Dưới mắt Hạ Quân Bình, loan phòng của Kỷ Hồng là kỹ lâu, còn ta chỉ đáng là một kỹ nữ mà thôi.

Sương Tuyết Mai nhìn sững Quân Bình:

- Sao... Hạ huynh dám thốt ra lời nói đó à?

Quân Bình ngập ngừng:

- Tại hạ chỉ lỡ miệng.

Sương Tuyết Mai cáu gắt nói:

-Một Tiểu Thần Toán Tử mà không đoán được hậu vận của mình ư?

Kỷ Hồng lạnh nhạt nói:

- Hậu vận của gã phải chịu như vậy.

Chu Kỷ Hồng cùng Sương Tuyết Mai, Bạch Như Huệ, Hàn Băng Cúc, Tuyệt Đình Lan, Lư Á Đào, Tục Vạn Hương dẫn Quân Bình đến một gian thạch thất chìm dưới mặt đất. Muốn vào thạch thất này, phải theo một hành lang tối om, nếu không có ba giá bạch lạp thì chẳng thể nào thấy được đường đi, Tục Vạn Hương vừa đi vừa vẫy hai ống tay áo như rải hoa, sau mỗi lần nàng giũ tay áo thì có mùi xạ hương tỏa ra, át mùi ẩm mốc lâu ngày.

Mọi người dừng bước trước thạch phòng, có chấn song sắt trông chẳng khác một đại lao dùng để giam tử tội. Trong gian mật thất đó giam một lão già, mặt choắt, trang y xơ xác, trơ cả bộ xương gầy còm trông thật là tởm lợm. Tứ chi của lão bị xích bởi những sợi dây xích âm vào trong vách đá. Mặc dù thạch lao đã vô cùng kiên cố.

Khác hẳn với những gia thư sảnh của Lạc Hồn Cốc, gian thạch lao này thật là gớm ghiếc. Chung quanh lão đầy rẫy những khúc xương mục, lẫn đầu lâu trắng hếu lâu ngày, xông mùi xứ uế nồng nắc. Nếu không có Tục Vạn Hương, có lẽ không một ai chịu nổi mùi xú uế của thạch lao.

Tục Vạn Hương không ngừng rải xạ hương để khoa? lấp mùi xú uế gớm ghiếc đang bốc ra từ trong thạch lao. Lão quái vừa ngửi được mùi xạ hương như bừng tỉnh khỏi cơn mộng u mê. Lão bật đứng lên, trổ tinh nhãn sáng ngời chiếu về phía Thất Tuyệt Ma Nữ.

Vừa trông thấy Thất Tuyệt Ma Nữ cùng với Hạ Quân Bình, lão ngửa mặt hú lên một tràng khủng khiếp với tất cả nội kinh của mình. Tiếng hú với tất cả khí lực của lão khiến cho Quân Bình những tưởng toà thạch lao chấn động trong một cơn động đất.

Lão hú xong gờm mắt nhìn Thất Tuyệt Ma Nữ.

- Lão đừng nóng nảy quá chứ. Những gì lão đã được hưởng thì đây chính là thời khắc lão phải trả lại những gì đã được hưởng. Có gì mà phải nóng chứ?

Lão quái nhìn Chu Kỷ Hồng chằm chằm. Lão khẹt khẹt vàitiếng rồi cất giọng khàn khàn thật khó nghe:

- Quỷ nữ... Nếu lão phu ra khỏi đây thì các ngươi sẽ được lãnh sự trừng phạt của lão.

Kỷ Hồng mỉm cười, nhún vai nói:

- Lão đứng tơ tưởng đến chuyện đó. Kiếp này vĩnh viễn sẽ là gã tội đồ ghê gớm ghiếc của Thất Tuyệt Ma Nữ.

Nàng vừa dứt lời thì lão quái gắt gỏng mình, cất lên tiếng hú lồng lộng. Bốn sợi xích sắt căng cứng bởi khí lực siêu phàm của lão tưởng chừng sắp dứt ra thành từng đoạn.

Quân Bình nhìn lão quái. Chàng nghĩ thầm:

- "Lão trượng này là ai? Sao lại căm thù Thất Tuyệt Ma Nữ như vậy? Chắc chắn giữa lão và bảy nàng có mối thù truyền kiếp nên mới bị Thất Tuyệt Ma Nữ hành xử không một chút nương tay như vậy." Kỷ Hồng mỉm cười, nhún vai nói:

- Lão tốn sức vô ích mà thôi, không bức được những sợi xích bằng thép ròng đó đâu.

Lão quái rít lên khàn khàn:

- Chu Kỷ Hồng... Lão phu nguyên có biến thành quỷ đói cũng xé xác ngươi mà gặm từng miếng đó.

Kỷ Hồng bật cười khanh khách rồi nói:

- Lão đã trở thành quỷ đó rồi đó.

Lão quái nuốt nước bọt, nhìn Hạ Quân Bình:

- Gã là ai?

Kỷ Hồng nhìn lại Quân Bình, nhu mì nói:

- Lão muốn hỏi y à?

- Lão phu muốn biết.

Kỷ Hồng cười mỉm:

- Lão muốn biết ư?

Lão quái gật đầu.

Kỷ Hồng điềm đạm đáp:

- Chàng đã thay vào chỗ của lão để bảy chị em chúng ta hậu tạ đó.

Kỷ Hồng vừa dứt lời thì lão quái trong thạch lao lại lồng lộng giận dữ. Lão phát tiếc sự giận dữ đó bằng cách phát ra tiếng hú với tất cả nội kình của mình cùng với động tác gồng mình cố giật đứt bốn sợi dây xích sắc.

Sự giận dữ của lão khiến Quân Bình phát chột dạ. Hồ khẩu của lão quái tươm máu vì cố bức đứt xích. Lão rít lên:

- Lão phu sẽ xé gã ra từng miếng mà ăn.

Lão quái nhìn Quân Bình:

- Tiểu tử... Ngươi dám thế chân lão phu thì lão sẽ xé ngươi ra từng mảnh thịt đó.

Lão thề như vậy.

Kỷ Hồng mặc nhiên với sự giận dữ của lão quái. Nàng nhìn từ tốn hỏi:

- Lão đang nổi cơn ghen ư?

Lão quái gồng cứng người lại, rít lên:

- Gã tiểu tử kia không được quyền thế chỗ của lão. Thất Tuyệt Tiên Tử là của lão, không một gã nào có quyền chiếm Thất Tuyệt Tiên Tử của Độc Chủ này cả.

Quân Bình cau mày. Giờ thì chàng ngờ ngợ đoán ra vì sao lão quái trong thạch lao giận dữ. Lão đang ghen mặc dù đã rơi vào tình cảnh khắc nghiệt như thế này.

Kỷ Hồng mỉm cười nói tiếp:

- Thân quỷy thối tha của lão thì đâu còn đáng để cho Thất Tuyệt Tiên Tử nhìn tới nữa. Thất Tuyệt Ma Nữ để cho lão cầm hơi sống qua ngày chỉ vì lão còn có lợi cho chúng ta mà thôi.

- Kỷ Hồng... Kỷ Hồng nạt ngang:

- Im... Nàng vừa dứt tiếng bất ngờ thộp hổ khẩu Quân Bình kéo lại bên mình. Kỷ Hồng bá lấy cổ Quân Bình:

- Lão quỷ... Lão nào xứng bằng một trang nam tử phong lưu tuấn kiệt như Hạ huynh đây chứ.

Đôi tinh nhãn của lão quái trong thạch lao như muốn lộ ra ngoài. Hai mắt lão mở to hết cỡ, dưới ánh sáng bạch lạp thấy rõ cả những đường chỉ máu hiện lên trong con ngươi, chứng tỏ sự phẫn nộ cùng cực của lão.

Lão ầm ực trong cuống họng, rồi như cơn ghen tức dâng tràn thành cơn sóng cuồng nộ, một lần nữa khiến lão lại gồng mình cố bứt bốn sợi xích khoá tứ chi. Máu lại tuôn ra rưới lên các khúc xương khô trắng hếu.

Lão quái gầm lên lồng lộng:

- Lão không chịu được... Lão không chịu được.

Lão như quá phẩn khích bởi hoạt cảnh do Kỷ Hồng tạo ra mà nổi cơn điên loạn.

Lão gầm, lão rú một lúc rồi ụp mặt vào đá đập đầu liên tục.

Lão vừa nện trán vào vách đá vừa gầm lên:

- Không thể nào chịu được..., không thể nào chịu được.

Kỷ Hồng ngửa mặt cười khanh khách. Tràng tiếu ngạo của nàng khiến lão quái bịt tai lại, toàn thân run rẫy bởi cơn phẫn nộ tưởng chừng có thể làm nổ tung thân thể lão.

Lão quái đập đầu vào vách đá, rên rỉ:

- Tại sao... Tại sao lại như vậy chứ?

Kỷ Hồng đáp lại:

- Tại sao ư... Tại lão là một gã quái nhân gớm ghiếc và đáng kinh tởm.

Lão quái khuỵu hai chân, gục đầu vào vách đá. Thân pháp lão như co rút lại, như cố trốn tránh một cái gì đó.

Kỷ Hồng nhìn lại Hạ Quân Bình:

- Hiện tại ngươi còn là một trang nam tử, nhưng trong thạch lao này thì chẳng bao lâu ngươi cũng sẽ như lão quỷ kia. Ngươi sẽ tự hối tiếc và tự trách mình sao lại bỏ qua một cơ hội đáng lý ra ngươi không nên bỏ.

Quân Bình nghe nàng nói, hốt hoảng hỏi ngược lại:

- Nàng giam ta vào thạch lao này ư?

- Đó là cơ hội mà Kỷ Hồng và các muội đây còn ban phát cho ngươi, nếu như không có cơ hội này thì ngươi đã làm mồi ngon cho lão quái vật kia rồi.

Quân Bình lắc đầu:

- Ta không thể giam mình trong chốn tử lao này được.

Chàng vừa nói vừa toan thi triển Hư Hư Mê Tông Bộ thoát chạy ra ngoài, nhưng Sương Tuyết Mai, Bạch Như Huệ và Hàn Băng Cúc còn nhanh hơn Hạ Quân Bình. Ba nàng đồng loạt xuất thủ. Sương Tuyết Mai, Bạch Như Huệ đã tung Cầm Nã Thủ Pháp khống chế hổ khẩu Quân Bình, còn Hàn Băng Cúc thì phất vào mặt chàng một luồng xạ hương mùi hoa cúc.

Hít luồng khí xạ hương của Hàn Băng Cúc, một lần nữa Quân Bình cảm nhận đầu óc choáng váng, không giữ được thần trí. Chàng vùng vẫy nhưng cuối cùng đành bất lực bởi cảm giác xây xẩm không sao gượng được nữa, sau đó thì lịm dần đi.

Kỷ Hồng nhìn Hạ Quân Bình rồi quay lại nói với lão quái trong thạch lao:

- Lão quái... Từ hôm nay lão sẽ không phải cô đơn vì có thêm một kẻ đồng hội đồng thuyền rồi đó.

Chương 15 - Nhục tình

Tiếng cười khùng khục nghe vô cùng khả ố đập vào thính nhỉ của Quân Bình. Mặc dù đầu óc vẫn còn nặng trịch, nhưng tiếng cười kia vẫn bắt chàng phải dựng người, mở mắt. Quân Bình giật thót ruột khi thấy mặt lão quái ngay phía trước mặt mình. Chỉ có chấn song sắt cách ly chàng với lão.

Nỗi kinh hoàng ập đến bởi dung diện quái gở và luồng xú uế hôi thối từ cửa miệng lão qua tiếng cười phá ra. Quân Bình đạp chân lê sát vào vách đá.

Lão quái chẩu hai cánh môi thâm xì, gớm ghiếc rồi nói bằng chất giọng khàn khàn:

- Tiểu tử... Ngươi sợ ta à?

Quân Bình bất giác gật đầu thú nhận sự hốt hoảng và nổi sợ hãi của mình.

Thấy chàng gật đầu, lão quái dè bỉu nói:

- Sao ngươi sợ? phải chăng chân diện dung của ta và sự hôi hám lâu ngày khiến ngươi sợ?

Mùi xú uế theo lời nói của lão phả ra khiến Quân Bình không sao dằn được cơn buồn nôn. Chàng quay mặt sang bên cố nén, nhưng rồi vẫn không sao nén được, đành nôn thốc nôn tháo.

Lão quái thấy chàng nôn, càng khoái chí hơn. Lão ngửa mặt cười khành khạch, cắt tràng cười khả ố, lão nói:

- Tiểu tử ơi... Ngươi cứ việc mà nôn cho đến khi ngươi cũng có tướng dạng như ta thì chẳng còn nôn nữa. Bây giờ ngươi còn ra vẻ lịch lãm. Nhưng chẳng bao lâu ngươi cũng sẽ biến thành một quái gớm ghiếc như Độc Chủ Hành này mà thôi.

Quân Bình cố ghìm cơn buồn nôn lại, chàng thở dốc ra tiếng rồi hỏi:

- Làm sao tiền bối lại bị giam cầm nơi chốn này?

Độc Chủ Hành trợn to mắt hết cỡ:

- Y... Ngươi hỏi ta câu đó ư? Thì ta cũng đâu khác gì ngươi. Bảy đoá hoa biết nói cùng nâng khăn sửa túi cho ngươi, để rồi sau đó biến thành một quái nhân như ta.

Lão nói bằng giọng hầm hực, cay cú. Thậm chí ánh mắt toé ra luồng sát nhãn cay độc.

Thấy ánh mắt của lão quái Độc Chủ Hành, Quân Bình đoán ngay lão đang chuẩn bị nổi cơn thịnh nộ long trời lở đất. Lão nổi cơn thịnh nộ vì nguyên cớ gì, Quân Bình thừa đoán ra. Chàng nghĩ thầm:

- "Trong cảng ngộ người không ra người, quỷ không ra quỷ thế mà lão Độc Chủ Hành còn ghen được. Trên đời này sao có quá nhiều hạng người không sống với đạo lý thế." Độc Chủ Hành nhìn Quân Bình chằm chằm.

Quân Bình nhìn thẳng vào thần nhãn của lão. Chàng ngập ngừng nói:

- Văn bối và Độc Chủ lão trượng là người cùng hội cùng thuyền, cùng cảnh ngộ, cớ gì Độc Chủ lão trượng lại nhìn văn bối bằng ánh mắt sát nhân khủng bố chứ?

- Lão phu chỉ nhìn tiểu tử thôi ư? Nếu như lão thoát ra được thạch lao hắc ám này thì điều đầu tiên lão làm là sẽ lóc thịt ngươi ra từng miếng mà ăn đó.

Quân Bình lắc đầu:

- Văn bối không thù, không oán với Độc lão trượng, sao lão lại căm thù văn bối chứ?

- Ta chỉ muốn xé xác ngươi mà thôi.

- Nguyên cớ gì lão trượng thù tại hạ? phải chăng vì Thất Tuyệt Tiên Tử mà lão trượng căm ghét Hạ Quân Bình này?

Độc Chủ Hành nạt ngang:

- Đúng... Lão phu thù ngươi.

Lão chỉ vào ngực mình:

- Thất Tuyệt Tiên Tử là những bông hoa biết nói dành riêng cho ta, thế mà ngươi dám... hỏi sao ta không hận ngươi chứ? Nếu như trước đây, lão đã dụng cực hình Hủy Cốt Tán biến ngươi thành một đống nước dày rồi.

Quân Bình lắc đầu:

- Lão trượng hiểu lầm và đang ghen với tại hạ, phải không?

- Với ta thì ngươi là kẻ đáng ăn thịt nhất, bởi vì ngươi dám chung đụng với Thất Tuyệt Tiên Tử.

- Nếu Hạ Quân Bình chịu đựng thành thân với Chu cô nương thì chẳng có chuyện bị giam vào chốn này để cho lão trượng phải căm phẫn nó như vậy.

Lão sững sờ bởi câu nói của Quân Bình:

- Tiểu tử... Ngươi nói sao... Ngươi chưa thành thân với Thất Tuyệt Tiên Tử à?

- Đúng như vậy đó.

Độc Chủ Hành hừ nhạt rồi nói:

- Ta không tin... Ngươi chưa thành thân sao Kỷ Hồng nói ngươi đã thành thân với các nàng?

- Điều đó cũng dễ hiểu thôi.

Lão cướp lời Quân Bình:

- Dễ hiểu như thế nào?

- Nếu Kỷ Hồng không nói như vậy thì lão trượng đây há đã nổi trận lôi đình.

Độc Chủ Hành sa sầm mặt. Những lớp da chảy xệ trên mặt lão giần giật. Lão ngập ngừng nói:

-Ý của Tiểu tử là các nàng kia muốn chọc tức lão phu?

Quân Bình gật đầu:

- Nếu như Hạ Quân Bình chấp nhận thành thân với Kỷ Hồng cô nương thì đâu đến nổi trở thành ngục nhân để đàm đạo với lão trượng chứ.

Lão nhìn Quân Bình cứ như muốn nuốt từng lời thốt ra từ cửa miệng chàng. Khi Quân Bình dứt lời thì Độc Chủ Hành bật cười khùng khục, theo từng tiếng cười của lão thì mùi xú uế phả ra nồng nặc.

Lão cắt tràng cười đó, nói:

- Tiểu tử nghĩ nếu thành thân với Thất Tuyệt Tiên Tử thì không trở thành ngục nhân ư?

- Quân Bình nghĩ như vậy.

Lão quái nạt ngang:

- Ngươi lầm rồi.

- Vãn bối lầm chỗ nào?

Lão quái lắc lư thân mình, hào hứng nói:

- Nếu như tiểu tử thành thân với Thất Tuyệt Tiên Tử thì lão phu nghĩ ngươi đã ở trong bụng lão rồi.

Quân Bình giật mình:

- Sao vãn bối lại ở trong bụng lão được chứ?

- Ta nói ngươi ở trong bụng ta là sự thật đó. Ta đã bị nhốt trong thạch lao này suốt ba năm trời và chỉ sống bằng thịt của những gã được Thất Tuyệt Tiên Tử trao thân gởi phận thôi.

Quân Bình há hốc miệng:

- Lão trượng giết người rồi ăn thịt người luôn luôn ư?

- Nếu lão không ăn thịt đã biến thành khô cốt mục rỗng từ lâu rồi. Tiểu tử còn may mắn là được Thất Tuyệt Tiên Tử cho một cơ hội trở thành ngục nhân để còn nói chuyện với Độc Chủ Hành này. Nhưng sống trong cảnh ngục nhân thì thà chết sướng hơn. Một ngày nào đó tiểu tử cũng như ta mà thôi.

Quân Bình lắc đầu:

- Vãn bối không thể ăn thịt người được.

- Ngươi không tùy cơ, theo thời theo cảnh thì chỉ có chết mà thôi.

- Quân Bình chấp nhận chết.

- Mới đầu thì nghĩ như vậy, nhưng đến lúc nào đó thì cơn đói hành hạ ngươi chẳng thể cải lại ý định của Thất Tuyệt Tiên Tử đâu.

Lão cười khẩy, nhướng mày nói:

- Tiểu tử có chân diện dung khá khôi ngô tuấn tú, nếu ở bên ngoài thì chắc chắn sẽ có nhiều mỹ nữ trao thân gởi phận, nhưng tiếc ngươi lại ở đây. Một ngày nào đó, ngươi cũng như ta.

Lão bật cười. Lão vừa cười vừa nói:

- Tiểu tử sẽ trở thành một quái nhân chẳng khác gì Độc Chủ Hành.

- Tại sao Thất Tuyệt Tiên Tử lại muốn Hạ Quân Bình trở thành quái nhân chứ?

Quân Bình và Thất Tuyệt Ma Nữ không thù không oán nhau mà.

- Tiểu tử muốn biết thì cứ đi hỏi Chu Kỷ Hồng, Sương Tuyết Mai, Bạch Như Huệ, Hàn Bạch Cúc, Lư Ả Đào, Tục Vạn Hương thì họ sẽ nói cho ngươi biết.

Lão nhún vai:

- Ta cho ngươi biết, trước đây các nàng đó chỉ là nhữnh mỹ nữ ở chốn lầu xanh.

Họ đã được lão phu đây mua về Lạc Hồn Cốc này để dụng như thê thiếp. Thoát được lầu xanh, lão nghĩ các nàng sẽ chăm chút hầu hạ lão, nhưng không ngờ những ả ma nữ đó là quỷ quyệt tương kế tựu kế, ám hại lão.

- Thất Tuyệt Ma Nữ ám toán lão trượng ư?

- Ờ... Chu Kỷ Hồng đã cho lão uống mê dược rồi giam vào thạch lao này. Họ thay phiên nhau tra khảo lão để thụ học Độc kinh của lão, rồi tự xưng là Thất Tuyệt Tiên Tử, đoạt luôn cả Lạc Hồn Cốc mà lão đã dày công vun đắp.

Quân Bình buông một tiếng thở dài:

- Các nàng được xuất thân từ lầu xanh tất mang trong tâm tưởng ý tưởng thù hận nam nhân. Quân Bình đã hiểu vì sao Kỷ Hồng và những người kia lại hận thù mình.

- Ngươi nói thế có ý gì?

- Quân Bình đã xúc phạm vào vết thương lòng của họ nên mới khiến Thất Tuyệt Tiên Tử phẫn nộ đến độ muốn biến thành quái nhân như lão trượng.

Độc Chủ Hành hừ nhạt, nói:

- Tiểu tử ơi, ngươi không muốn cũng phải chịu mà thôi. Lão chỉ lạ một điều, đó cũng là một ngoại lệ từ ba năm nay, ngươi không trở thành thực phẩm của lão mà thôi.

Lão độc nói đến đây, không hiểu nghĩ gì lại xoa bụng. Lão nhìn Quân Bình, nuốt nước bọt.

Tất cả những hành động của lão đập vào mắt Quân Bình khiến chàng biến sắc.

Nhìn Độc Chủ Hành, Quân Bình những tưởng lão đang nhìn mình như quyến rũ cái đói trong

lão.

Quân Bình ngập ngừng nói:

- Sao lão trượng lại nhìn vãn bối bằng ánh mắt đó?

- Tất cả thực phẩm mà ta dự trữ từ cái gã công tử to béo mập ú trước đây khi ngươi chưa vào thạch lao này đã hết nhẵn từ ba ngày qua. Giờ thì lão lại cảm thấy cái đó đang hành hạ mình, phải chi ngươi... - Lão trượng muốn ăn thịt Quân Bình ư?

Độc Chủ Hành thản nhiên gật đầu:

- Ta đói lắm rồi.

Cùng với lời nói đó, Độc Chủ Hành cúi xuống nhặt một khúc xương trắng hếu.

Lão nhìn khúc xương trắng đó, nhăn nhó nói:

- Chẳng còn một tí thịt để lão rũa răng nữa.

Hành động cùng lời nói của lão khiến Quân Bình gai lạnh cột sống và không kìm được cảm giác nôn nao, buồn nôn. Chàng bặm môi nghiến răng, nhưng rồi cuối cùng đành nôn thốc, nôn tháo ra ngoài.

Độc Chủ Hành từ tốn nói:

- Ngươi kinh tởm ta à?

- Vãn bối không kềm được cảm giác buồn nôn.

- Đến lúc nào đó tiểu tử cũng sẽ quen thôi.

Độc Chủ Hành áp mặt mình vào song sắt ngăn cách giữa mình với Hạ Quân Bình. Lão từ tốn nói, nhưng theo từng lời nói của lão thì mùi xú uế phả ra nồng nặc:

- Tiểu tử này... Ngươi có muốn chết không?

Mùi xú uế từ cửa miệng lão phả ra khiến Quân Bình xây xẩy. Mặc dù nghe rõ lời nói của lão nhưng lúc này Quân Bình chỉ bận tâm úp mặt vào vách đá để kìm cảm giác buồn nôn nên không đáp lời Độc Chủ Hành.

Không nghe Quân Bình đáp lời mình, Độc Chủ Hành cáu gắt nói:

- Tiểu tử... Ngươi không nghe ta nói à?

- Lão định ăn thịt Quân Bình ư?

- Ờ... Quân Bình quay ngoắt lại nhìn Độc Chủ Hành:

- Quân Bình và lão đang cùng cảnh ngộ, đáng ra là lão phải tìm cách cùng với Hạ Quân Bình thoát khỏi cảnh ngộ này. Thế mà lão chỉ mỗi ý niệm là ăn thịt Quân Bình.

- Thoát khỏi đây ư? Tiểu tử đừng mộng tưởng. Ta và tiểu tử muốn sống để chờ thực phẩm thì phải có một người chết. Tiểu tử mới vào thạch lao này chưa quen chuyện ăn thịt nên phải chết

để lão phu sống.

Lão khẹt một tiếng cứ như muốn lấy hơi rồi nói tiếp:

- Để ngươi quen được cách sống như ta thì có lẽ cả hai đều chết đói hết. Cho bằng ngươi hy sinh thân thể để lão làm thực phẩm sống chờ thời cơ thoát ra khỏi cảnh ngộ này. Sau này lão sẽ thay ngươi mà trả hận dùm cho.

Quân Bình cáu gắt nói:

- Không... Hạ Quân Bình chưa muốn chết.

- Ngươi chưa muốn chết thì cũng phải chết mà thôi. Lão phu thú thật là lão vẫn có thể giết ngươi đó. Nhưng khổ nổi nếu ta ra tay thì ngươi chết rục nơi góc thạch lao đó, lão phu không thể nào với tay tới thân thể ngươi được, nên đành phải thương thảo với ngươi.

- Lão không còn chuyện gì để nói ư?

- Ngoài chuyện ăn ra thì còn gì để nói chứ.

Lão đổi giọng từ tốn:

- Tất cả những gì ta nói đều là sự tthật. Nếu ngươi giữ hận với Thất Tuyệt Tiên Tử thì cách duy nhất là hãy bước đến đây. Lão hứa sẽ trả thù cho ngươi khi có cơ hội.

Nghe Độc Chủ Hành nói, Quân Bình càng khiếp đảm hơn. Chàng nép sát vào vách thạch lao nhìn lão qủy chằm chằm. Tưởng chừng lão độc có thể bẽ gãy song sắt mà bước qua bên phòng giam của chàng.

Quân Bình nói:

- Quân Bình không muốn biến thành thực phẩm của lão.

Độc Chủ Hành chớp mắt:

- Tiểu tử đừng phí hoài thân thể mình. Trong tình cảnh này, cái gì cũng quý cả.

Nhìn Độc Chủ Hành cáu gắt nói:

- Mạng người thì rất quí, nhưng không thể vì cái mạng của mình mà xem thường mạng của người khác. Trong ba năm qua lão đã ăn thịt bao nhiêu người rồi? Chính vì thế lão đã mất hết nhân tính.

-Quân Bình này thà chết để lão chết theo, chứ để lão thóat ra khỏi chỗ giam hãm này, e rằng chỉ mang đến kiếp họa cho bá tánh mà thôi.

- Đến lúc này mà ngươi còn giở giọng nhân nghĩa ra ư? Lão qủy đây ăn thịt người đó, và nếu lão thoát ra khỏi chỗ này cũng sẽ dùng thịt người như thực phẩm độ bữa của lão vậy.

Độc Chủ Hành gầm lên:

- Ta đã quen ăn thịt người rồi. Nhất là những gã công tử anh tuấn như tiểu tử.

Lão chắc lưỡi:

- Ta tiếc Thất Tuyệt Ma Nữ sao không giam ngươi chung với ta chứ.

- Bởi Kỷ Hồng biết giam chung Quân Bình với lão sẽ dụng Quân Bình như một con cừu. Kỷ Hồng, Sương Tuyết Mai, Bạch Như Huệ, Băng Cúc, Vạn Hương, Ả Đào sẽ thức tỉnh mà thả Quân Bình, nhưng còn lão, Thất Tuyệt Tiên Tử sẽ giam mãi mãi trong ngục lao này, bởi vì lão là qủy nhân đem kiếp họa cho bá tánh mà.

Theo một sự vô thức nào đó thôi thúc bất giác Quân Bình nhìn thẳng quan sát chân diện mục của Độc Chủ Hành. Diện dung của lão thật quái gở, theo thời gian bị giam hãm trong ngục lao này những lớp da nhăn nheo như chảy xệ xuống, trông càng quái dị hơn. Chiếc mũi khòm xuống như mũi diều hâu, lộ rõ những nét đanh ác cùng cực, nhưng hai dái tai thì lại thật dài, trông hoàn toàn đối nghịch với những nét đanh ác trên mặt Độc Chủ Hành.

Quân Bình nhíu mày nhìn hai dái tai lão. Chàng buột miệng nói:

- Đáng ra lão đã phải chết từ lão bởi ác nghiệp, nhưng lão vẫn chưa chết.

- Tiểu tử dám trù lão ư?

Quân Bình nghĩ thầm:

- "Mạng vận của lão thật trường thọ. Nếu như lão thoát khỏi kiếp nạn này thì đây là họa kiếp trùng trùng của bá tánh." Quân Bình còn nghĩ với sự nhận xét theo tướng pháp thì Độc Chủ Hành như nổi điên, cất tiếng hú lồng lộng, rồi chuyển công lực, phùng mang trợn mắt giống như con ễnh ươn đang lấy hơi.

Dung diện của lão đã quái dị càng quái dị hơn, trông tợ như con chàng hiu lấy hơi chuẩn bị kêu. Miệng lão há thật to, rồi thả một luồng xú khí bốc mùi hôi thối nồng nặc về phía Hạ Quân Bình.

Độc Chủ Hành gằn giọng nói:

- Tiểu tử phải chết bởi xú công của ta!

Chương 16 - Tục Vạn Hương

Không khí trong thạch lao nồng nặc một thứ mùi tanh vô cùng khó chịu.

Quân Bình những tưởng mình vừa lọt vào một cõi địa ngục gớm ghiếc nhất, mà chung quanh đầy rẫy những tử thi đang tới thời kỳ thối rữa bốc mùi hôi tanh. Ngửi mùi xú khí nồng nặc đó, Quân Bình xây xẩm đầu óc, cùng với cảm giác nôn nao khó chịu vô cùng. Cảm giác tởm lợm càng trỗi lên dữ dội, Quân Bình bắt đầu buồn nôn, và lần này cơn buồn nôn thật dữ dội và khủng khiếp khiến Quân Bình ngỡ mình sẽ nôn cả lục phủ ngũ tạng ra ngoài.

Quân Bình bấu mười ngón tay vào hai bắp chân, cố ghìm cơn buồn nôn kia lại.

Chàng càng cố ghìm thì đầu óc càng xáo trộn dữ dội. Nhưng tiếng u u trỗi lên trong đầu Quân Bình, ngở như trong khoảnh khắc ngắn ngủi nữa thôi thì thủ cấp sẽ tan bởi những âm thanh khủng khiếp đó.

Chàng nghe rõ từng lời của Độc Chủ Hành:

- Tiểu tử... Lục phủ ngũ tạng của ngươi sẽ thối rữa và mục rã bởi xú công của ta.

Ngươi muốn chết nhanh thì hãy đến đây để giúp cho.

Quân Bình nghiến răng thì thầm:

- "Lão quỷ ngươi đừng hòng tận hưởng được thân thể Hạ Quân Bình. Lão phải chết để bá tánh tránh đi một hoa. kiếp trùng điệp. Lão phải chết." Quân Bình gần như không còn kềm được, cơn buồn nôn đang ập tới đang hành hạ chàng.

- "Mình không qua được kiếp nạn này rồi." Ý niệm vừa lướt qua tâm tưởng Quân Bình thì bất giác một mùi thơm thoang thoảng xộc vào hai cánh mũi. Mùi xạ hương kia thật kỳ diệu, nó nhanh chóng phủ trùm xua tan mùi xú khí nồng nặc và tạo cho Quân Bình một cảm giác vô cùng sảng khoái. Quân Bình còn ngơ ngẩn với mùi hương đó thì lão Độc Chủ Hành đã gồng mình cất tiếng hú lồng lộng.

Lão thối lui, áp lưng vào vách đá thạch lao, mắt chằm chằm nhìn về phía hành lang mật đạo.

Tu ngoài hành lang mật đạo, Tục Vạn Hương bước vào khu thạch lao. Dáng đi của nàng thật uyển chuyển và đoan thục. Sự xuất hiện của Tục Vạn Hương, Quân Bình liên tưởng đến Kỷ Hồng, Sương Tuyết Mai, Đình Lan, Bạch Như Huệ, Băng Cúc và Ả Đào cũng sẽ đến.

Tục Vạn Hương bước đến trước mặt Quân Bình. Từ thân thể nàng phảng phất mùi xạ hương kỳ dị, khỏa lấp xú khí của Độc Chủ Hành. Quân Bình nhìn nàng.

Chàng ngập ngừng nói:

- Tục cô nương đến đây để biến tại hạ thành thực phẩm nuôi sống lão Độc Chủ Hành?

Tục Vạn Hương lắc đầu.

Nàng nhu mì nói:

- Tục muội đến thạch lao không theo ý của Lục tỷ. Vạn Hương đến thạch lao theo ý của mình.

- Ý của cô nương là gì?

Vạn Hương nhìn thẳng vào mặt Quân Bình:

- Vạn Hương muốn đưa Hạ huynh ra khỏi Lạc Hồn Cốc.

Quân Bình sững sờ. Chàng như không tin vào những gì tự thốt ra từ chiếc miệng xinh đẹp của Tục Vạn Hương mà hỏi lại:

- Sao... Tục cô nương muốn đưa Hạ Quân Bình ra khỏi đây à?

- Hạ huynh không tin à?

- Không phải tại hạ không tin mà chỉ lạ thôi.

Vạn Hương cưởi mỉm:

- Huynh lạ lắm ư? Huynh lạ cũng đúng thôi, bởi huynh đâu có ngở một ma nữ như Tục Vạn Hương lại cứu huynh chứ gì?

- Tại hạ... Vạn Hương khẽ lắc đầu:

- Hạ huynh đừng tự dối mình. Dưới mắt Hạ huynh, Thất Tuyệt Ma Nữ đều là hạng gái lầi xanh, vừa trơ trẽn vừa bỉ ổi, chứ không như những trang anh thư thục nữ.

- Quân Bình quả là không có ý niệm đó.

Nàng mỉm cười:

- Dù cho huynh có ý niệm đó thì Vạn Hương cũng sẽ đưa huynh ra khỏi Lạc Hồn Cốc.

Quân Bình buông một tiếng như thở dài:

- Sao Vạn Hương cô nương muốn cứu Quân Bình?

Chàng nhìn thẳnng vào đáy mắt nàng.

Vạn Hương mỉm cười nói:

- Hạ huynh khác những người đã từng được lục tỷ thỉnh lãm đến Lạc Hồn Cốc.

- Tại hạ cũng như những người kia thôi. Thậm chí không bằng họ nữa. Nếu họ là những nhân vật thành danh trong võ lâm với những tuyệt nghệ danh bất hư truyền thì Quân Bình chỉ là một nho sinh tầm thường.

Tục Vạn Hương mở khóa xích cho Quân Bình.

Nàng vừa mờ vừa nói:

- Hạ huynh khác những nam nhân kia nhiều lắm. Tất cả bọn nam nhân lục tỷ thỉnh giáo đến di

lãm Lạc Hồn Cốc đều háo sắc, háo dục. Tất cả đều nhằm một mục đích thụ hưởng dục cảm thấp hèn. Nhưng huynh lại khác, Hạ huynh trọng cái đạo, trọng cái nghĩa, dục tình không khuất phục được Hạ huynh.

- Vì thế mà Tục cô nương cứu tại hạ?

Vạn Hương nhìn Quân Bình, gật đầu:

- Lục tỷ muốn huynh trở thành quái nhân kinh tởm như lão Độc Chủ Hành, nhưng Vạn Hương thì muốn huynh trở lại cuộc sống bên ngoài. Trong huynh có sự trượng phu, trượng nghĩa.

Quân Bình ôm quyền xá nàng:

- Tại hạ vô cùng cảm kích trước những lời ngọc của Tục cô nương.

- Huynh đừng khách sáo. Bất cứ ai có một chút nhân tính đều phải hành xử như Vạn Hương mà thôi. Vạn Hương mong sao, khi tái ngộ Hạ huynh đừng xem Thất Tuyệt Ma Nữ giống như hạng kỹ nữ lầu xanh trơ trẽn.

-Quân Bình chẳng bao giờ có ý niệm đó.

- Không chỉ đối riêng với Vạn Hương đâu.

Quân Bình nắm lấy tay nàng:

- Tục Vạn Hương... Nếu không chê Hạ Quân Bình là hạng nho sinh hủ lậu, trói gà không chặt thì Quân Bình rất muốn kết tình huynh muội với Vạn Hương.

Nàng tròn mắt nhìn Quân Bình:

- Huynh vì chuyện Vạn Hương cứu huynh mà muốn kết tình huynh muội ư?

Quân Bình lắc đầu:

- Không phải vì chuyện Vạn Hương cứu huynh, mà vì huynh và muội cùng một suy nghĩ, cùng một cách sống.

- Huynh nói thật với lòng mình chứ?

Quân Bình khẳng khái gật đầu:

- Trên có hoàng thiên, dưới có hậu thế, Hạ huynh thề không ngoa ngôn với Tục Vạn Hương.

Đôi thu nhãn tinh anh của nàng khẽ chớp ba cái. Sự xúc động lộ rõ qua ánh mắt của Vạn Hương. Nàng nhu mì nói:

- Hạ đại ca không ngại Vạn Hương có lúc từng là kỹ nữ của Dạ Tình Thủy Lầu ư?

- Cái đẹp trong tâm hồn mới là đẹp nhất. Huynh trân trọng muội.

- Nếu Hạ huynh không nghĩ đến sự nhơ nhuốc, ô uế của Vạn Hương xin nhận Hạ Quân Bình là đại ca, tình như thủ túc.

Nàng nhìn Quân Bình mỉm cười:

Quân Bình nói:

- Ở đây không có đại yến, không có bàn hương án để tế trời nhưng sự thành khẩn của huynh và muội sẽ được ông trời chúng giám. Sau này nếu Quân Bình vì phú quí hay danh hão mà xem thường lão giao hảo huynh muội hôm nay, trời sẽ không tha cho huynh.

- Muội không muốn huynh thể độc như vậy đâu.

Vạn Hương nói xong liền mỉm cười. Nàng nhỏ giọng nói:

- Vạn Hương sẽ đưa Hạ huynh rời khỏi Lạc Hồn Cốc.

- Chúng ta sẽ đi ngay bây giờ chứ?

- Vạn Hương sẽ đưa huynh đi ngay lúc này.

Nàng vừa dợm bước quay trở ra cùng với Hạ Quân Bình thì Độc Chủ Hành gọi giật lại:

- Thất nương tử... Thất nương tử... Vạn Hương dừng bộ nghiêm giọng nói:

- Vạn Hương không phải là thất nương tử của lão. Vạn Hương cũng không ngờ khi biết mặc dù bị giam trong thạch lao cầm cố này mà lão vẫn luyện thành Xú Độc Công.

- Thất nương tử... Ta có nhiều tuyệt kỹ rất hay. Trong ba năm bị giam trong thạch lao này, ta đã sáng tác được những tuyệt kỹ độc công còn hay hơn cả những kỷ chiêu trong Độc Kinh.

- Vạn Hương không thích độc công của lão.

Độc Chủ Hành rít lên khàn khàn bằng giọng đầy phẫn uất:

- Tục Vạn Hương... Nàng phải nhớ, nếu không có Độc Chủ Hành này thì giờ đây nàng vẫn còn là một ả kỹ nữ trong Dạ Tình thủy lầu. Nếu không có Độc Chủ Hành mua nàng ra khỏi Dạ Tình thủy lầu thì giờ nàng đã ra sao chứ?

Nàng nhìn Độc Chủ Hành, từ tốn đáp lời:

- Lão mua Vạn Hương và lục tỷ khỏi Dạ Tình thủy lầu với mục đích gì?

Tục Vạn Hương buông một tiếng thở dài thật não nề.

- Tại Dạ Tình thủy lầu có bảy ả kỹ nữ khiến khách tìm hoa điên đảo trong cõi dục ô uế, thì tại Lạc Hồn Cốc, Tục Vạn Hương và lục tỷ có hơn gì đâu. Lão đưa thất tuyệt giai nhân về đây không phải để đổi đời cho họ, mà muốn họ là của riêng mình lão. Oû Dạ Tình thủy lầu, hay ở Lạc Hồn Cốc thì cũng thế mà thôi, chính vì lẽ đó mà thất tuyệt giai nhân mới tương kế tựu kế lấy lại những gì mình đã mất.

Trong khi Vạn Hương nói thì lão Độc Chủ Hành nghiến răng. Hai hàm răng dẩu của lão cà vào nhau phát ra những âm thanh ken két nghe buốt cả cột sống.

Lão như sực nghĩ điều gì đó liền hối hả nói:

- Thất nương... Vạn Hương nạt ngang:

- Vạn Hương cấm lão thốt ra câu nói đó.

Độc Chủ Hành cúi mặt nhìn xuống. Lão lí nhí nói bằng giọng khàn khàn:

- Vạn Hương... Nàng nghĩ lại xem, có phải Độc Chủ Hành lão phu đã từng cưu mang cho song thân nàng không? Nếu không có lão phu thì song thân nàng đã ra sao với bọn cường hào ác bá chứ?

Lão Độc Chủ Hành cười khẩy:

- À, ta quên... Phàm kẻ nhận ân không bao giờ báo ân, mà chỉ báo oán mà thôi.

Ta vốn từng trãi trên vốn võ lâm, nhưng khốn nỗi lại không nhận ra điều này. Bây giờ các nàng đã là Thất Tuyệt Tiên Tử thì đâu còn đoái hoài tới lão độc đây.

Độc Chủ Hành nhìn lên trần thạch lao:

- Ông trời không có mắt mà, nên mới bắt Độc Chủ Hành chịu cảnh sống dở chết dở này.

Vạn Hương cau mày:

- Lão nhắc ra những điều đó để làm gì?

Độc Chủ Hành thản nhiên đáp:

- Có vay thì có trả, ta không phải muốn nàng trả ơn mà muốn nàng trả lại những gì đã vay của ta.

- Lão nói thẳng ra đi!

- Ta muốn như vị công tử kia!

- Ý của lão là muốn Vạn Hương cứa lão ra khỏi thạch lao này?

Lão độc thản nhiên gật đầu:

- Gã kia chẳng có ân có nghĩa gì với nàng, thế mà nàng còn động lòng, thì sao không lòng với ta chứ? Cổ nhân có câu "Nhứt dạ phu thê bách nhật ân". Ta và nàng đã từng là phu thê của nhau, và còn hơn thế nữa, ta lại là người ân của của nàng.

Tục Vạn Hương buông một itếng thở dài nghe thật não lòng. Nàng nhìn lão độc:

- Độc Chủ Hành... Vạn Hương sẽ suy nghĩ lại.

Quân Bình nhìn nàng, từ tốn nói:

- Vạn Hương... Muội... Chàng thở ra:

- Lão độc có ân nghĩa với muội nhưng không thể vì cái ân mà thả lão. Lão độc có thể đem kiếp họa cho bá tánh.

- Huynh... Độc Chủ Hành sa sầm mặt:

- Tiểu tử... Ngươi được việc rồi muốn người khác chết ư? Tiểu tử quá tàn nhẫn!

Quân Bình nhìn Độc Chủ Hành:

- Tại hạ không tàn nhẫn đâu, nhưng với một người như lão thì rõ ràng là kiếp họa cho bá tánh rồi. Tại hạ nói như thế nhưng quyết định vẫn thuộc về Tục Vạn Hương muội muội.

Vạn Hương nhìn lại Quân Bình:

- Hạ huynh... Chúng ta đi thôi.

Quân Bình khẽ gật đầu.

Hai người vừa đợm bước thì Độc Chủ Hành gào lên:

- Vạn Hương... Nàng thả gã kia thì phải thả ta nữa chứ. Chẳng lẽ nàng không nghĩ đến người chung chăn chung gối với nàng ư?

Lão gầm lên lồng lộng:

- Thất nương phải thả ta ra.

Vạn Hương bặm môi.

Quân Bình nói:

- Trước khi thả lão Độc Chủ Hành muội phải suy nghĩ thật kỹ. Hãy nghĩ đến bá tánh.

- Muội sẽ nhớ lời của huynh.

Nàng nói xong mặc nhiên như chẳng lời gào thét của lão độc mà cùng với Quân Bình theo hành lang mật đạo rời thạch lao.

Lão độc tức uất đến độ biến đổi cả sắc diện, sự ghen tuông bất chợt trỗi lên trong tâm tưởng lão, buộc phải xả khí tiết bằng cách hú vang một tràng khủng khiếp.

Tiếng hú của lão độc bằng tất cả nội khí tu vì khiến cho gian thạch lao rung chuyển ầm ầm, ngỡ như sắp có một cơn động đất xảy ra.

Không màng đến sự phẫn nộ của lão Độc Chủ Hành, Quân Bình và Tục Vạn Hương cứ theo hành lang mật đạo mà rời thạch lao.

Hai người ra khỏi thạch lao, Vạn Hương nói:

- Hạ huynh đi sát ngay bên cạnh muội. Bầy độc vật kim trùng trong Lạc Hồn Cốc rất lợi hại. Chỉ cần một con xâm nhập vào nội thể cũng đủ tước đi sinh mạng người ta.

- Huynh biết.

Vạn Hương vừa đi vừa luôn tay rãi phấn hương ra khắp bốn chung quanh. Mùi hương dìu dịu, sảng khoái đuổi bầy độc vật kim trùng không cho chúng tiến đến cạnh Quân Bình và nàng.

Quân Bình hỏi Vạn Hương:

- Muội ở tại Lạc Hồn Cốc luôn dùng đến phấn hương để xua lũ độc vật này sao?

Vạn Hương nhìn chàng mỉm cười:

- Nếu muội phải bận tâm với lũ độc vật thì đâu phải là chủ nhân của Lạc Hồn Cốc. Muội dùng phấn hương xua lũ độc vật kia vì Hạ huynh, chứ riêng muội thì không nhất thiết phải dụng đến phấn hương.

- Chúng không hại đến Tục muội à?

- Chúng không hại muội và lục tỷ. Lục tỷ và muội vốn luyện độc từ Độc Kinh của lão Độc Chủ Hành nên lũ độc vật kim trùng gặp muội và lục tỷ như gặp khắc tinh vậy.

- Huynh hiểu rồi.

- Với người lạ, ví như huynh thì lũ độc vật rất hung hãn. Huynh chẳng khác gì con mồi ngon đối với chúng, nhưng với muội và lục tỷ thì khác.

- Muội là chủ nhân của chúng mà.

Nàng mỉm cười:

- Huynh thổi phồng muội rồi đó. Chủ nhân Lạc Hồn Cốc đáng ra chính là lão Độc Chủ Hành, nhưng muội và lục tỷ đã tước từ tay lão.

- Nhắc đến Độc Chủ Hành, huynh có một lời với muội.

Nàng nhìn qua Quân Bình:

- Muội muốn nghe lời khuyên của huynh.

- Muội có quyền báo ân đáp nghĩa, nhưng thả Độc Chủ Hành là tạokiếp họa cho bá tánh, thậm chí cả muội nữa đó.

Người nghe xong lời khuyến dụ của Quân Bình, buông ngay một tiếng thở ra rồi lơ đễnh nhìn về phía trước. Vạn Hương giả lả nói:

- Chia tay lần này không biết chừng nào muội mới có thể gặp lại Hạ huynh.

- Huynh sẽ tìm muội mà.

Hai người đừng bước trước một chiếc cầu kiệu bắc qua một con suối khá rộng.

Thấy dòng suối trong vắt, Quân Bình toan cúi xuống hớp một ngụm nước, nhưng Vạn Hương đã cản lại:

- Huynh không để tâm à? Nước suối trong vắt nhưng chẳng có một con cá nào sống được.

- Muội... Trong nước suối có độc?

Vạn Hương gật đầu:

- Kịch độc.

Vạn Hương nắm tay Quân Bình:

- Huynh... Muội tiễn huynh đến đây. Khi huynh qua cầu kiệu này xem như đã rời khỏi Lạc Hồn Cốc. Qua bên kia, huynh cứ đi thẳng sẽ đến quan lộ. Từ đây đến Trung Châu không bao xa.

Quân Bình bùi ngùi nói:

- Tục muội quay trở lại có bị lục tỷ quở trách không?

- Tục muội lo liệu được. Lục tỷ không đến nổi cạn tình cạn nghĩa với Vạn Hương đâu.

Quân Bình nắm tay nàng:

- Huynh cáo biệt! Một ngày gần đây, Hạ huynh sẽ tìm muội, Tục muội bảo trọng!

- Huynh bảo trọng!

Quân Bình ngập ngừng một lúc rồi mới trở bộ rảo bước lên cầu. Trong lòng chàng trỗi lên cảm giác nao nao và nổi buồn man mác.

Bước đến giữa cầu, Quân Bình dừng bước quay lại. Tục Vạn Hương vẫn nhìn theo chàng.

Quân Bình khoát tay nói lớn:

- Tục muội hãy quay lại đi!

- Huynh bảo trọng nhe!

Quân Bình khẽ gật đầu:

- Huynh sẽ bảo trọng để tìm muội mà.

- Muội sẽ chờ huynh!

Lời còn độngtrên hai cánh môi thanh tú của nàng thì một âm thanh rẽ sắt nghe buốt cả cột sống.

Quân Bình giật mình thét lớn:

- Tục muội... Cùng với lời nói đó, Quân Bình thi triển Hư Hư Mê Tông Bộ lướt thẳng đến Tục Vạn Hương.

Chàng không ngại dùng thân mình che chắn cho Vạn Hương.

Rét...

Chương 17 - Tình lâu hoạt náo

Không cần biết âm thanh xé gió kia do thứ binh khí ám tiễn nào tạo ra, Quân Bình không màng đến, mà vẫn thi triển tuyệt kỹ khinh thân Hư Hư Mê Tông Bộ, lướt đến dụng thân che cho Tục Vạn Hương.

Tục Vạn Hương ngây người, đứng bất động. Nàng đã kịp nhận ra đôi cánh chim đang cắt một đường vòng cung, chia thành hai hướng lướt tới mình. Làm gì Vạn Hương không biết đôi cánh chim sáng ngời kia chính là cặp phi điểu thiên can của Vi Thiên Cơ, nàng buộc miệng thốt:

- Hạ huynh... Vạn Hương chưa kịp thốt hết ý của mình thì cặp phi điển thiên can đã đến. Đôi phi điển thiên can chẳng khác nào cặp lưỡi hái thần chết lia vào thân pháp Hạ Quân Bình. Vạn Hương bất động trong đầu chỉ một ý niệm:

- "Quân Bình sẽ chết." Trong khi nàng nghĩ vậy thì Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ xuất hiện trong bộ pháp khinh thân của một cánh én. Nàng như bay trong không gian, với đôi ngọc thủ giang rộng, vẻ mặt của nàng vừa ngạc nhiên vừa khẩn trương. Vi Thiên Cơ không sao tưởng được Hạ Quân Bình lại dụng thân mình làm mộc đỡ cho Tục Vạn Hương. Nàng dụng phi điển thiên can không nhằm tập kích Quân Bình nhưng sự thể hoàn toàn diễn ra khác hẳn với ý niệm của nàng.

Vi Thiên Cơ hét lên một tiếng thật lớn:

- Hạ công tử... Cùng với tiếng thét đó, nàng dụng chỉ pháp cách không phóng tới nhằm thay đổi hướng bay của cặp phi điển thiên can, nhưng tất cả đều đã quá muộn.

Bộp... bộp... Đôi phi điển thiên can danh bất hư truyền của chủ nhân Phi Tiên Hổ vỗ thẳng vào vùng thượng đẳng của Hạ Quân Bình. Hai âm thanh khô khốc phát ra, Quân Bình ngã ngửa về sau, nếu không có Tục Vạn Hương thì đã va lưng xuống đất. Vạn Hương xốc lấy chàng trong khi đôi phi điển thiên can đã cắt một đường vòng trở lại tay Vi Thiên Cơ.

Vi Thiên Cơ vùa đón lấy đôi phi điển thiên can vừa hạ thân xuống ngay trước mặt Quân Bình và Tục Vạn Hương. nàng nhanh miệng hỏi:

- Hạ công tử... Có sao không?

Mặc dù hỏi như thế nhưng trong tâm ý Thiên Cơ thì đọng ý nghĩ Quân Bình đã chết rồi.

Tục Vạn Hương nhìn Thiên Cơ bằng ánh mắt ngập tràn sát khí. Nàng gằn giọng nói:

- Vi Thiên Cơ... Hạ huynh chết Vạn Hương sẽ quyết một trận sinh tử với ngươi.

Nàng vừa dứt lời thì Quân Bình thở hắt một tiếng, rồi gượng đứng lên. Chàng lắc đầu:

- Vạn Hương... Thiên Cơ... Đừng tạo thêm oán với nhau nữa.

Vạn Hương thấy Quân Bình không bị tổn hại, phấn chấn nói:

- Hạ huynh... Vi Thiên Cơ thì ngạc nhiên nhìn sững chàng:

- Hạ công tử... Công tử không bị gì à?

Thốt xong câu đó, Thiên Cơ thở hắt ra một tiếng.

Tục Vạn Hương lườm nàng.

Thiên Cơ nhìn Quân Bình từ đầu đến chân. Nàng quan sát Quân Bình. Vì tò mò thì đúng hơn. Bởi chàng đã hứng một lúc hai chiếc phi điển thiên can, mà không thể nào không bị thương nếu như không chết, nhưng lạ lùng Quân Bình vẫn bình an vô sự, ngoại trừ sắc diện có vẻ mệt mỏi mà thôi.

Thiên Cơ lặp lại câu nói của mình:

- Hạ công tử không sao chứ?

Quân Bình khẽ gật đầu, từ tốn nói:

- Nếu Vi cô nương không nhẹ tay thì lồng ngực của tại hạ đã bị cặp phi điển thiên can đánh nát vụn rồi.

Thiên Cơ sa sầm mặt.

Quân Bình nhìn lại Vạn Hương:

- Tục muội muội. Muội có thể về được rồi.

Vạn Hương lưỡng lự. Nàng liếc trộm Vi Thiên Cơ rồi nói với Quân Bình:

- Huynh không bị tổn thương chứ?

- Huynh chỉ bị nặng ngực tí chút thôi. Tục muội đừng lo.

- Vậy thì muội yên tâm.

Một lần nữa Vạn Hương liếc Vi Thiên Cơ bằng ánh mắt hằn học rồi nhìn lại Quân Bình:

- Hạ huynh bảo trọng!

Quân Bình khẽ gật đầu.

Vạn Hương nhìn qua Vi Thiên Cơ, ôn nhu nói:

- Võ công của Vi Thiên Cơ quá lợi hại, nhưng một ngày nào đó Tục Vạn Hương sẽ thỉnh giáo phân tài.

Nàng ôm quyền xá Thiên Cơ:

- Hẹn tái kíên!

Vạn Hương nhìn lại Quân Bình một lần nữa rồi trở bộ thi triển khinh thuật băng trở vào Lạc Hồn Cốc. Khi Vạn Hương đi khuất rồi, Quân Bình mới rùng mình, nấc một tiếng, miệng ói một bụm máu. Thiên Cơ hốt hoảng:

- Hạ công tử... Chùi bệt máu dính trên miệng Quân Bình nhìn nàng:

- Vi cô nương... Tại hạ không sao đâu.

- Thiên Cơ đưa công tử đến đại phu.

Quân Bình gật đầu.

Hai người qua cầu kiệu bắc ngang con suối để rời khỏi Lạc Hồn Cốc. Thiên Cơ vừa đi vừa nhìn Quân Bình. Mỗi lần chàng thở dốc, Thiên Cơ lại dừng bước hỏi:

- Hạ huynh thấy trong người thế nào?

- Tại hạ chỉ cảm thất mệt và nặng ngực thôi.

Quan sát dung diện chàng, Thiên Cơ nói:

- Từ lúc rời Phi Tiên Hổ, một khi cặp phi điển thiên can của Thiên Cơ đánh trúng ai, người đó không thể thoát khỏi cảnh tử vong, nhưng huynh lại là một ngoại lệ, điều nay lạ lùng lắm!

- Tại hạ cũng không biết. Khi hứng cặp phi điển thiên can, tại hạ tưởng như hai quả búa khổng lồ nện vào vùng thượng đẳng cua mình, chẳng còn nhận biết gì cả, đến khi nội thể có sự bứt rứt mới biết mình vẫn còn sống.

Thiên Cơ dừng bước trước một ngôi miếu thần hoàng. Nàng nói:

- Hạ công tử... Hãy tạm vào trong cổ miếu này nghỉ ngơi một chút. Thiên Cơ sẽ dụng chân ngươn nguyên âm bồi sức thêm cho huynh.

Quân Bình lưỡng lự.

Thiên Cơ hối thúc chàng:

- Huynh đừng ngại. Nếu Thiên Cơ không vô ý xuất thủ thì huynh đâu đến nỗi bị nội thương như thế này. Hãy để cho Thiên Cơ chuộc lại lỗi của mình chứ.

- Quân Bình chỉ sợ làm tổn hao nguyên khí của cô nương.

Nàng khẳng khái đáp lời chàng:

- Tổn hao một chút nguyên ngươn thần khí, Thiên Cơ có thể phục hồi trong phút chốc, nhưng... Quân Bình mỉm cười:

Quân Bình hiểu ý của Thiên Cơ.

Hai người bước vào cổ miếu. Thiên Cơ để Quân Bình ngồi kiết đà ngay trong gian chính diện. Nàng ngồi xuống sau lưng chàng, vận hoá công phu, rồi từ từ áp tay vào hai đại huyệt Vĩ Lư và Thiên Linh Cái để nguyên ngươn qua nội thể của chàng.

Thiên Cơ ôn nhu nói:

- Hạ huynh cứ thư giãn.

Quân Bình khẽ gật đầu.

Ngọc thủ của Thiên Cơ từ từ áp tới vùng đại huyệt Thiên Linh Cái và Vĩ Lư của Quân Bình để trút nguyên khí qua chàng. Nàng vừa trút nguyên khí tu vi bản thân thì nhíu mày, mặt hoa danh hẳn lại. Nàng cảm nhận ở nội thể của Quân Bình có một luồng nội khí khổng lồ kháng lại.

Thiên Cơ buột miệng thốt:

- Lạ thật... Thiên Cơ vừa nói vừa thu hồi đôi ngọc thủ.

Quân Bình nhìn lại nàng:

- Vi cô nương, cái gì lạ?

Thiên Cơ nhìn sững Quân Bình, ngập ngừng hỏi:

- Hạ huynh chưa từng luyện nội công ư?

Chàng khẳng khái gật đầu đáp lời nàng:

- Qủa thật tại hạ chưa từng luyện nội công.

- Thật là lạ.

- Cô nương phát hiện điều gì?

- Trong nội thể của huynh có một luồng khí vô cùng cao thâm. Khi Thiên Cơ truyền nội lực nguyên ngươn qua huynh, thì bị luồng nội lực sung mãn kia cản lại, không sao có thể truyền qua được.

Quân Bình thờ ơ nói:

- Nếu không truyền được nội lực thì thôi vậy.

Thiên Cơ buông một tiếng thở dài.

Quân Bình như nghiệm ra điều gì nhìn nàng, nói:

- Quân Bình hiểu rồi. Trong nội thể của Quân Bình giờ đây có Tiên Thiên Khí Công của thần tăng Đại Minh hộ thể. Chính nhờ Tiên Thiên Khí Công mà Quân Bình mới không mất mạng dưới đôi phi điển thiên can của Vi cô nương.

Nghe câu nói vô tình của Quân Bình, mặt hoa Thiên Cơ ửng đỏ vì thẹn.

Nàng lí nhí nói:

- Thiên Cơ không có ý đả thương Hạ huynh.

- Quân Bình nói vậy chứ không có ý trách Vi cô nương.

Thiên Cơ nhìn Quân Bình:

- Thiên Cơ mạn phép hỏi huynh. Sao huynh lại liều thân cứu ả ma nữ kia, phải chăng huynh và ả... Quân Bình tròn mắt nhìn nàng:

- Thiên Cơ đừng nghĩ xấu.

Quân Bình thuật lại mọi việc xảy ra trong Lạc Hồn Cốc cho Vi Thiên Cơ nghe.

Thiên Cơ nghe xong, cau mày suy nghĩ rồi nói:

- Hạ huynh có khi nào nghĩ đó là một thủ đoạn gian trá của Thất Tuyệt Ma Nữ không?

Quân Bình lắc đầu:

- Không đâu. Nếu Tục Vạn Hương có ý hại Quân Bình thì đã không cứu Quân Bình ra khỏi thạch lao.

- Câu chuyện của huynh âu cũng là một ngoại lệ từ trước đến nay chưa từng xảy ra với Thất Tuyệt Ma Nữ. Ba năm nay, từ khi Thất Tuyệt Ma Nữ có mặt trên giang hồ, thì danh tiếng hắc đạo của họ ai cũng biết.

- Họ có tâm sự nên mới hành động như vậy.

Thiên Cơ lườm Quân Bình:

- Huynh tin vào Thất Tuyệt Ma Nữ?

- Dù sao nếu không có Tục Vạn Hương thì Quân Bình đã biến thành một quái nhân gớm ghiếc chẳng khác gì Độc Chủ Hành.

- Tục Vạn Hương cứu huynh nhưng ả cũng là một trong Thất Tuyệt Ma Nữ. Dù cho Tục Vạn Hương có tốt với Hạ huynh thế nào thì Thiên Cơ vẫn không tin họ là người tốt, mà lại nghĩ khác.

- Thiên Cơ nghĩ thế nào?

- Đó chẳng qua chỉ là một mưu kế gian trá của Thất Tuyệt Ma Nữ mà thôi.

- Họ chẳng có mưu kế gian trá gì với Quân Bình cả.

Nàng cau mày nhìn Quân Bình, lạnh nhạt nói:

- Nếu biết Hạ huynh nghĩ như thế thì Thiên Cơ không tìm đến Lạc Hồn Cốc làm gì. Thiên Cơ tìm đến Lạc Hồn Cốc chỉ gây họa cho huynh mà thôi.

Nàng đứng lên nhìn ra cửa cổ miếu.

Quân Bình lắc đầu:

- Quân Bình hiểu thiện ý của Thiên Cơ.

- Đa tạ huynh đã hiểu Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ.

Nàng buông một tiếng thở dài, nói tiếp:

- Nhưng sao Thiên Cơ vẫn áy náy vì hành động của mình. Nếu như Thiên Cơ đừng xuất hiện ở Lạc Hồn Cốc thì đã không làm cho Hạ huynh khó xử.

Nàng nhìn lại Quân Bình, giả lả cười mỉm:

- Thiên Cơ sao có thể bì được với Thất Tuyệt Ma Nữ chứ. Xem ra quẻ bói của huynh xét Thiên Cơ thuộc hàng ngũ tú sai rồi đó.

Quân Bình nhìn nàng, ngập ngừng nói:

- Hình như Quân Bình đã làm gì khiến Thiên Cơ phật lòng?

Đôi chân mày vòng nguyệt của nàng khẽ nhướn lên. Thiên Cơ nhún vai, giả lả nói:

- Không không... Hạ công tử đâu có làm gì để Thiên Cơ này phật ý chứ. Có trách là trách Thiên Cơ đây thôi.

Nàng buông một tiếng thở dài:

- Thiên Cơ đúng là kẻ hồ đồ, phá bĩnh Hạ huynh.

Quân Bình lắc đầu:

- Quân Bình không hiểu ý của Thiên Cơ.

Nàng nhướn mày:

- Sao... Huynh không hiểu à? Thiên Cơ nói mình hồ đồ, phá bĩnh chỉ vì không nhận ra tình cảm thắm thiết giữa huynh và Tục Vạn Hương.

Nàng ôm quyền xá chàng:

- Thiên Cơ áy náy lắm, mong Hạ huynh miễn thứ!

- Thiên Cơ... Nàng nói gì vậy?

- Thiên Cơ nói sai ư? Nếu như huynh không nặng tình với Vạn Hương thì sao lại đem mạng sống của ra che chở cho nàng? Nếu Vạn Hương không nặng tình với huynh sao lại dám tự ý thả huynh?

Nàng mỉm cười:

- Xem ra tình cảm giữa huynh và Vạn Hương quả là sâu đậm. Thiên Cơ chúc mừng Hạ huynh!

Nàng quay mặt nhìn ra bên ngoài cổ miếu:

-Khi nào gặp được đại phu, Thiên Cơ sẽ ra đi để không làm phiền đến Hạ huynh nữa. Nếu huynh có gặp Tục Vạn Hương cô nương thì cho Thiên Cơ gởi lời tạ tội với nàng.

- Thiên Cơ hiểu lầm Quân Bình rồi.

Nàng nhìn lại chàng:

- Cứ cho là như vậy.

Nàng bước đến cửa cổ miếu, rồi quay lại Quân Bình:

- Hạ huynh... Chúng ta đi tiếp chứ?

Buông một tiếng thở dài, Quân Bình khẽ gật đầu.

Thiên Cơ lơ đễnh nói:

- Huynh và Tục Vạn Hương mới xứng là một đôi uyên ương xứng đôi xứng tình.

Mặt Quân Bình sa sầm. Chàng gắt gỏng nói:

- Thiên Cơ cô nương đã hiểu lầm tại hạ rồi. Giữa Quân Bình và Tục Vạn Hương đã kết tình huynh muội.

Thiên Cơ quay ngoắt lại nhìn chàng:

- Thế càng hay.

Nàng lạnh nhạt nói:

- Công tử... Chúng ta đi.

Hai người vừa toan rời ngôi cổ miếu thì Vi Thiên Cơ thoạt mau mày lộ vẽ khẩn trương. Nàng quay sang hối hả nói với Quân Bình:

- Hạ công tử... Chúng ta chưa đi được đâu.

Quân Bình còn chưa hiểu ý của nàng Thiên Cơ đã nắm tay chàng quay vào cổ miếu.

Quân Bình ngơ ngẫn trước mỗi hành động của Vi Thiên Cơ. Chàng toan mở miệng hỏi thì tiếng vó ngựa rộn lên rầm rập. Quân Bình nghe tiếng vó ngựa hối hả, chợt nghĩ thầm:

- "Họ là ai? Sao Thiên Cơ khẩn trương như vậy?" Thiên Cơ đóng cửa, quay vào đứng đối mặt với Quân Bình:

- Có một chuyện Thiên Cơ chưa nói với Hạ công tử.

- Thiên Cơ muốn nói chuyện gì?

- Chân dung của Hạ huynh đã được Dị Thần Giáo dán cáo thị khắp nơi. Dị Thần Giáo chỉ muốn dẫn độ Hạ huynh về đại tổng đàn Dị Thần Giáo.

Quân Bình ngơ ngác trước cái nhìn của Vi Thiên Cơ. Chàng nhíu mày nói:

- Quân Bình và Dị Thần Giáo không thù không oán, không từng biết nhau, sao Dị Thần Giáo chủ lại dán cáo thị và chân dung truy nã tại hạ chứ?

Nàng nhạt nhẽo đáp lời chàng:

- Dị Thần Giáo chủ không hành sự vô cớ đâu.

Chương 18 - Hình tướng đồng nhất

Dạ Tình thủy lầu.

Toạ lạc trên một khu đất rộng, ngay giữa một hồ nước rộng non trăm mẫu, chung quanh có hàng tùng bao bọc. Rải rác trên mặt hồ được kiến tạo những gian phòng dựng trên năm cây cọc thật kiên cố. Trông toàn cảnh kiến trúc Dạ Tình thủy lầu vừa hài hoà, vừa có nét thi vị riêng. Với một kiến trúc độc đáo như thế thì đâu phải ai cũng có thể đặt chân đến Dạ Tình thủy lầu. Muốn đến Dạ Tình thủy lầu phải qua bằng những chiếc xuồng tam bản do những gã phu thuyền lực lưỡng phụ trách. Chỉ có những thương nhân hầu bao nặng chịch, hay những nhân vật thành danh trong giang hồ mới có khả dĩ có thể đặt chân đến đây.

Trong màn đêm phủ lên mặt hồ, những ngọn đèn lồng từ Dạ Tình thủy lầu đong đưa, cùng với những chiếc từ các phòng thủy tạ có cấu trúc theo lối thủy giáo thật là vui mắt. Đứng trên bờ nhìn ra Dạ Tình thủy lầu, bất cứ ai cũng tưởng tượng trên mặt hồ mênh mông kia người ta đang mở hội hoa đăng.

Aùnh trăng nhô lên quá đầu những hàng tùng. Dạ Tình càng nhộn nhịp hơn. Bất cứ ai đặt chân đến đây trong đêm nay khó lòng bỏ đi vì sự nhộn nhịp và khung cảnh thần tiên của toà lầu, khung cảnh đó vừa nên thơ vừa gọi mời.

Nếu trước đây ba năm, tại Dạ Tình thủy lầu có thất tuyệt giai nhân, thì hiện nay có Giáng Hương mỹ nữ chẳng thua kém gì bảy nàng tiên của ba năm trước. Ngoài Giáng Hương kỹ nữ Mẫn Cao Triệt, còn có hai đoá hoa biết nói biết cười trong những bộ cánh vừa lộng lẫy vừa gọi mời khách du tình.

Sát Thủ Đao Vương Mạng Kỳ Băng đã uống đến cân rượu thứ ba, nhưng xem chừng chưa muốn dừng lại. Hai bên Mạng Kỳ Băng là hai ả nữ trong bộ cánh trắng toát bằng lụa Hàn Châu mỏng tang mà ánh đèn lồng có thể xuyên qua để tôn tạo những đường nét gợi cảm của họ.

Mạng Kỳ Băng vừa đặt chén xuống bàn, dời mắt nhìn ra ngoài cửa. Aùnh mắt của gã thật xa xôi và vô thức, nhưng trong đó vẫn toát ra sát khí của một sát thủ lạnh lùng.

Y thờ ơ nói:

- Ta đã uống mấy cân rượu rồi?

Ả kỹ nữ ngồi bên phải đáp lời Mạng Kỳ Băng:

- Tướng công đã dùng đến cân thứ ba rồi.

- Đã ba cân rượu rồi ư?

Ả kỹ nữ ngồi bên quàng bả vai Kỳ Băng:

- Có bao giờ tướng công ghé Dạ Tình thủy lầu mà say đâu. Hôm nay tướng công không được vui à?

Mạng Kỳ Băng nhạt nhẽo đáp:

- Đến Dạ Tình thủy lầu sao lại không vui. Nhưng hôm nay ta lại không cao hứng như những lần trước.

Hai ả kỹ nữ vuốt vai y:

- Sao tướng công không cao hứng?

Hai ả kỹ nữ cười khúc khích. Nàng ngồi bên phải nhu mì hỏi Mạng Kỳ Băng:

- Tại sao tướng công không cao hứng? Tướng công chê muội muội à?

- Ta không chê hai nàng, nhưng hai nàng không thể… Nàng kỹ nữ ngồi bên trái bịt miệng Mạng Kỳ Băng, rồi dán người áp vào vai gã, thỏ thẻ nói:

- Trinh Trinh và Tú Tú không thể sánh với Mẫn tỷ tỷ phải không?

Mạng Kỳ Băng gật đầu:

Trinh Trinh nguýt Mạng Kỳ Băng:

- Bao nhiêu người đến đây đều muốn Mẫn tỷ tỷ bồi tiếp. Huynh cũng vậty, đâu màng đến những phận liễu như Trinh Trinh và Tú Tú.

Mạng Kỳ Băng choàng tay qua vai hai nàng:

- Ta không phải không màng đến hai muội, nhưng ta muốn có thêm Mẫn Cao Triệt nữa để buổi tao ngộ hôm nay càng sinh động và hào hứng hơn.

Tú Tú véo vai Kỳ Băng:

- Huynh tham lam quá! Đã có Trinh Trinh, Tú Tú rồi mà còn muốn thêm Mẫn tỷ tỷ nữa.

Mạng Kỳ Băng cưởi nửa miệng. Hai cánh môi của y chỉ nhếnh lên rồi nhanh chóng tắt ngụm để khoác lại vẻ lạnh lùng của một sát thủ vô tâm.

Vuốt lưỡi khoái đao sáng ngời, Mạng Kỳ Băng từ tốn nói:

- Ta dụng đao pháp để lấy kim lượng, có kim lượng tất ta phải được thỏa mãn những gì ta muốn.

Y bóp khẽ bờ vai nhỏ nhắn của Trinh Trinh:

- Ta thích có Mãn Cao Triết để khỏa đi những nỗi nhọc nhằn của một sát thủ cô độc.

Trinh Trinh nguýt Mạng Kỳ Băng:

- Mẫn tỷ tỷ đâu biết Mạng huynh đến đây:

- Ta đã uống ba cân rượu rồi.

- Co Trinh Trinh và Tú Tú thay Mẫn tỷ tỷ rồi.

- Hai muội không phải là Mẫn Cao Triệt.

Tú Tú nhìn Trinh Trinh rồi nheo mắt nói với Mạng Kỳ Băng:

- Mạng huynh đến trễ rồi.

- Mạng Kỳ Băng không bao giờ đến trễ. Chỉ có người khác trễ với ta mà thôi.

-Tú Tú nói thật đó. Mẫn tỷ tỷ đã được một vị công tử hào phóng, lịch lãm bồi tiếp rồi.

Mặt Mạng Kỳ Băng chảy xệ xuống lộ ra những vẻ bất nhân tàn nhẫn:

- Gã công tử đó là ai?

- Tú Tú không biết. Nhưng Mạng huynh thừa biết Mẫn tỷ tỷ đang ở trong thủy phòng nào.

- Gian thủy phòng của riêng ta?

Trinh Trinh mỉm cười:

- Mạng huynh bực bội à? Có Trinh Trinh và Tú Tú, Mạng huynh không cao hứng sao?

- Ta thích có thêm Mẫn Cao Triệt.

Trinh Trinh đứng lên bá cổ Mạng Kỳ Băng:

- Tạm thời huynh hãy quên Mẫn tỷ tỷ đi. Vị công tử kia bỏ ra những trăm lượng vàng ròng để bồi tiếp Mẫn tỷ tỷ đó.

Mạng Kỳ Băng nhíu mày, lẩm nhẩm nói:

- Trăm lạng vàng ròng?

Trinh Trinh và Tú Tú cùng gật đầu.

Mạng Kỳ Băng đứng lên:

- Y có trăm lạng vàng ròng thì ta cũng có chứ.

Y vuốt lưỡi khoái đao:

- Lưỡi đao này có thể kiếm được vạn nén vàng chỉ trong một chớp mắt.

Trinh Trinh nũng nịu nói:

- Mạng huynh muốn tranh đua với người ta à?

- Ta muốn.

Trinh Trinh, Tú Tú nhìn sững Mạng Kỳ Băng.

Tú Tú nói:

- Mạng huynh thật sự muốn tranh đua với người ta à?

Nàng nguýt Mạng Kỳ Băng:

- Gã công tử xem chừng là một đại phú thế gia vọng tộc, kim lượng không sao kể xiết, không

khéo tướng công sẽ bẽ mặt với người ta đó.

Mạng Kỳ Băng cau mày:

- Sát Thủ Đao Vương có thể thua sút người ta được hay sao? Một khi Mạng Kỳ Băng đã muốn thì phải làm cho bằng được.

Gã lại vuốt lưỡi khoái đao.

Trinh Trinh khẽ nói:

- Mạng huynh... Gã cắt ngang giọng nói của nàng bằng giọng hậm hực:

- Đừng cản Mạng mỗ.

Mạng Kỳ Băng lia nhanh mắt đảo qua những thực khách đang có mặt tại gian chính sảnh Dạ Tình thủy lầu, rồi mới rảo bước tiến ra ngay giữa. Tú Tú nhìn Trinh Trinh.

Tú Tú nhỏ giọng nói:

- Trinh Trinh... Gã định làm gì vậy? Chúng ta có nên bẩm với lầu chủ không?

- Để xem gã làm gì. Nếu gã náo loạn Dạ Tình thủy lầu, hãy báo với lầu chủ. Nếu chúng ta báo sớm, nhỡ cơ hội kiếm được kim lượng.

Tú Tú chớp mắt ra dầu đồng ý với Trinh Trinh. Hai nàng ngồi lại chiếc đòn nhìn Mạng Kỳ Băng, chờ xem y hành xử thế nào.

Lia ánh mắt ngập ngụa sắc khí sát nhân đảo qua tất cả những thực khách có mặt tại gian đại sảnh Dạ Tình thủy lầu, rồi bất thình lình Mạng Kỳ Băng vung khoái đao chém xả xuống chiếc thạch bàn đặt ngay bên cạnh mình.

Chát... Chiếc thạch bàn bị chém xả làm hai phần bằng nhau.

Lối xuất thủ đao pháp của Mạng Kỳ Băng khiến tất cả những ai đang có mặt tại gian tiền sảnh Dạ Tình đều giật thót ruột. Tất cả gần như cùng một động tác hướng mắt nhìn Sát Thủ Đao Vương mà quên bẵng cuộc vui của mình.

Trong nhóm thực khách có người sớm nhận ra Mạng Kỳ Băng nên len lén nhanh chân lùi ra ngoài gọi bọn phu thuyền chèo chở vào bờ.

Sát Thủ Đao Vương tằng hắng rồi cộc lốc nói:

- Ta có một trò vui không biết các người ở đây có tham gia không?

Tất cả mọi người đều im lặng.

Mạng Kỳ Băng thò tay vào ngực áo rồi lôi ra một nắm giấy ngân phiếu. Y đặt số ngân phiếu đó lên bàn:

- Số ngân phiếu của Mạng mỗ trị giá năm trăm lạng vàng ròng.

Câu nói của gã khiến tất cả mọi người đang có mặt tại gian tiền sảnh Dạ Tình thủy lầu nhấp

nha, nhấp nhỏm hẳn lên. Tú Tú và Trinh Trinh nhìn nhau.

Trinh Trinh nhỏ giọng nói:

- Tú Tú... Không ngờ gã có những năm trăm lạng vàng trị giá bằng ngân phiếu.

Lần này chúng ta dám phát tài lắm.

Một gã công tử vận trường y thêu hoa, đính kim tuyến đứng lên. Gã ôm quyền hướng về Mạng Kỳ Băng:

- Tại hạ là Vu Thư Tường, mạo phạm hỏi Mạng huynh thích dựng cuộc vui nào vậy?

Mạng Kỳ Băng nhìn Vu Thư Tường:

- Mạng mỗ có biết ngươi. Nghe nói Ưng Trảo Công của nhà họ Vu lẫy lừng đất Hồ Nam.

- Mạng các hạ quá khen. Ưng Trảo Công của họ Vu đâu thể so sánh với lưỡi khoái đao danh bát hư truyền của tôn giá.

- Hay thì hay, cứ gì công tử phải khách sáo nhún nhường như vậy?

Mạng Kỳ Băng đặt thanh khoái đao lên chiếc bàn trước mặt mình. Y dụng thanh đao dằn lên xấo ngân phiếu rồi nói:

- Tại Dạ Tình thủy lầu, theo Vu công tử thì ai mới xứng là trang giai nhân tuyệt sắc?

- Mạng tôn giá hỏi câu đó Vu tại hạ đây khó trả lời quá, bởi vì ai cũng biết, tại Dạ Tình thủy lầu chỉ có Giáng Hương Mẫn Cao Triệt mới xứng là giai nhân sắc nước hương trời, mà bất cứ ai cũng được bồi tiếp với nàng.

Mạng Kỳ Băng vừa gật đầu vừa vỗ tay ba cái:

- Vu công tử quả là con mắt vô cùng tinh tường. Thế công tử có thấy Mẫn Cao Triệt cô nương đâu không?

- Vu Thư Tường ngây người:

- Ơ... Mạng Kỳ Băng nhếch môi dè bỉu rồi nói tiếp:

- Đến Dạ Tình thủy lầu mà không được diện kiến giai nhân thì xem như chưa từng đến vậy. Nếu không bồi tiếp được với Mẫn Cao Triệt thì xem như chưa đến Dạ Tình thủy lầu. Chính vì lẽ đó mà tại hạ mới nảy sinh trò vui này.

Vu Thư Tường ôm quyền xá Mạng Kỳ Băng:

- Vu Thư Tường mong được tôn giá chỉ giáo.

Mạng Kỳ Băng nhìn xấp ngân phiếu, trầm giọng thật trang trọng:

- Trên bàn này là số ngân phiếu trị giá năm trăm lạng, các vị chỉ cần bỏ thêm một trăm lạng nữa thôi. Ai không dự thì xem như không có cơ hội được bồi tiếp với Mẫn Cao Triệt và may mắn làm chủ số kim lượng này.

Vu Thư Tường lưỡng lự nói:

- Tôn giá nói rõ hơn được không?

Mạng Kỳ Băng nhếch mép, nói tiếp:

- Phàm bình thường thì Mạng mỗ giết người để lấy kim lượng, nhưng hôm nay là một ngoại lệ chưa từng xảy ra đối với Sát Thủ Đao Vương Mạng Kỳ Băng.

Y chống tay lên mặt bàn:

- Bất cứ ai bỏ vào đây một tramê lạng thì được quyền đến gian thủy phòng của Mẫn Cao Triệt, lấy thủ cấp gã công tử trói gà không chặt đang bồi tiếp với nàng. Ai đoạt được thủ cấp của gã thì đặng được hai điều mong muốn. Được Mẫn Cao Triệt giai nhân hầu hạ cùng tất cả số ngân phiếu lẫn kim lượng mà mọi người cùng góp vào.

Mạng Kỳ Băng còn chưa dứt lời thì đám thực khách nhao nhao hẳn lên.

Vu Thư Tường lấp lửng nói:

- Trò vui của tôn giá chỉ vậy thôi à? Dễ như vậy à?

- Mạng mỗ chỉ cao hứng một lần này thôi và chẳng có lần thứ hai để các người được trục lợi đâu.

Lời Mạng Kỳ Băng vừa thốt lên, Vu Thư Tường nhanh chân nhất lấy trong thắt lưng một xấp ngân phiếu. Y bước thẳng đến trước mặt Mạng Kỳ Băng, đặt xấp ngân phiếu lên bàn.

- Số ngân phiếu này trị giá trăm lạng của Vu gia, Thư Tường góp vào để vui cùng Mạng huynh.

Mạng Kỳ Băng khẽ gật đầu:

- Co Vu công tử thì cuộc vui này xem ra rất phấn chấn.

Vu Thư Tường quay lại bàn mình.

Thêm hai gã đại hán lực lưỡng song hành bước ra. Cả hai cùng đặt xấp ngân phiếu bên cạnh xấp của Mạng Kỳ Băng.

Gã đứng bên trái nói:

- Thiết Quyền Chấn Đông Cao Hào.

Cao Hào thốt xong câu nói cộc lốc đó, quay lưng trở về chỗ cũ. Mạng Kỳ Băng nhìn theo sau lưng gã cho đến khi Cao Hào yên vị mới nhìn lại gã đại hán thứ hai.

Y nhạt nhẽo nói:

- Các hạ tên gì?

- Họ Giã, tục danh Đằng Nhu.

Mạng Kỳ Băng thốt lên:

- Mạng mỗ nhớ ra rồi. Hoá ra là Gĩa Đằng Nhu với ngoại danh Thiết Côn Truy Hồn.

- Đao Vương biết Gĩa mỗ thì đoán xem ai sẽ là người thắng cuộc?

- Trò chơi chưa đến lúc kết thúc thì sao Mạng mỗ biết người thắng cuộc?

- Gĩa mỗ không thắng được trong cuộc vui này à?

- Chưa chắn thắng đâu, bởi Vu công tử có tuyệt kỹ Ưng Trảo Công. Cao Hào các hạ thì lão luyện và tuyệt kỹ Thiết Quyền, còn Gĩa các hạ thì tiếng tăm lẫy lừng với ngọn Thiết Côn Truy Hồn.

- Còn tôn giá?

- Mạng mỗ nhường cho ba vị thi thố trước nếu không có người tham gia nữa.

Giã Đằng Nhu mỉm cười, rồi quay về bàn của mình.

Mạng Kỳ Băng tằng hắng nói:

- Còn ai tham gia cuộc vui này không?

Mạng Kỳ Băng nhún vai nói:

- Ngoài ba vị Vu, Cao và Gĩa chắc không còn ai nữa, nhưng bao nhiêu đã đủ rồi.

Mạng Kỳ Băng vỗ tay ba cái, nghiêm giọng nói:

- Trò chơi của tại hạ bắt đầu. Các vị chỉ cần tìm đến gian thủy phòng nào có treo năm ngọn đèn lồng, đó là gian thủy phòng của Mẫn Cao Triệt.

Y nói xong thả bước trở lại bàn của Tú Tú và Trinh Trinh. Mạng Kỳ Băng yên vị, nói:

- Trinh Trinh, sao nàng thờ ơ không rót rượu cho ta?

- Thiếp đáng trách thật!

Trinh Trinh vừa nói vừa vội vã rót rượu từ trong bầu ra chén của Mạng Kỳ Băng.

Trong khi Trinh Trinh rót rượu thì Tú Tú hỏi:

- Tướng công bỏ ra một lúc năm trăm lạng kim ngân bằng ngân phiếu mà lại chẳng màng đến chuyện đi lấy thủ cấp của gã công tử kia sao?

Mạng Kỳ Băng bưng chén rượu quay sang nhìn nàng:

- Ta không vội vã bởi biết mình là kẻ thắng cuộc à?

Mạng Kỳ Băng uống cạn số rượu trong chén, rồi gật đầu. Y nhạt nhẽo nói:

- Một khi Sát Thủ Đao Vương đã muốn thì phải được mà.

- Nếu như Vu Thư Tường,Cao Hào hay Giã Đằng Nhu lấy được thủ cấp của gã công tử kia thì tướng công sao thắng cuộc được?

Mạng Kỳ Băng nàng cầm Tú Tú:

- Rồi nàng sẽ biết thôi mà.

Gã nói xong tiếp tục uống rượu như chẳng hề màng đến số ngân phiếu năm trăm lạng do mình bỏ ra để gầy cuộc chơi giết người này.

Trong khi Mạng Kỳ Băng bình thản đối ẩm với Trinh Trinh và Tú Tú thì Vu Thư Tường cùng với Cao Hào đã trổ khinh thuật băng ra ngoài gian tiền sảnh của Dạ Tình thủy lầu. Nếu hai người đó có vẻ hấp tấp muốn đoạt ngay chiếc thủ cấp của gã công tử kia thì Giã Đằng Nhu lại giống như Mạng Kỳ Băng. Y quay trở lại bàn, chăm chú chùi lại ngọc thiết côn dài hai trượng.

Trinh Trinh rót rượu ra chén của Mạng Kỳ Băng rồi hỏi:

- Họ Giã cũng chẳng khác gì tướng công.

- Y giống ta vì có một chút bản lĩnh.

Tú Tú bá vai Mạng Kỳ Băng, thỏ thẻ vào tai gã:

- Huynh thắng cuộc sẽ thưởng cho Tú Tú và Trinh Trinh bao nhiêu?

Mạng Kỳ Băng choàng tay qua vai nàng:

- Tất cả số ngân phiếu của ba gã kia.

Trinh Trinh hớn hở hẳn lên:

- Vị chi ba trăm lạng, vậy muội và Tú Tú phát tài rồi.

Nàng vừa nói vừa ôm ghịt lấy gã, tưởng chừng như không muốn rời Sát Thủ Đao Vương nữa.

Tú Tú nguýt Trinh Trinh, nũng nịu nói:

- Trinh Trinh muốn dành hết phần của muội à?

Trinh Trinh lắc đầu.

Tú Tú mỉm cười, nói:

- Tú Tú hổng nói đến số ngân phiếu ba trăm lạng đâu.

Nàng nhìn Mạng Kỳ Băng:

- Tú Tú chỉ muốn Trinh Trinh đừng đoạt hết tình của Mạng huynh thôi.

Nàng nói xong ngã đầu vào vai Sát Thủ Đao Vương:

- Mạng huynh phải công bằng đó nghe.

Mạng Kỳ Băng cười khẩy rồi ôm ghịt lấy hai nàng:

- Ta không đối xử tệ với hai nàng đâu.

Rượu lại được rót ra, Tú Tú và Trinh Trinh hầu phục Mạng Kỳ Băng bằng tất cả những thủ thuật mà họ đã có được trong những ngày ở Dạ Tình thủy lầu này.

Bên kia Giã Đằng Nhu cũng được một nàng kỹ nữ hầu phục. Cả Mạng Kỳ Băng lẫn Giã Đằng Nhu cùng vui đùa, thưởng thức hảo tửu bên những trang giai nhân. Xem hai người uống rượu mà cứ ngỡ như họ chẳng còn quan tâm đến trò chơi vừa mới dựng ra.

Bên ngoài gian tiền sảnh Dạ Tình thủy lầu, một chiếc ghe tam bản cặp vào. Trên chiếc xuồng là Mẫn Cao Triệt trong bộ cánh thật lộng lẫy. Mặc dù chỉ có ánh đèn lồng tôn tạo chân diện dung của nàng, nhưng vẫn xứng là một trang đài các mà bất cứ nam nhân nào cũng đều tư tưởng.

Đứng bên cạnh Mẫn Cao Triệt là Lịnh Chấn Kỳ. So với Mẫn Cao Triệt, Lịnh Chấn Kỳ đúng là một con quạ đen, y đúng là một sắc mặt khủng bố của thần chết.

Chiếc xuồng tam bản vừa cập bờ, Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ chấp tay sau lưng rảo bộ bước lên những tam cấp. Cao Triệt đi bên cạnh gã. Theo phía sau là gã phu thuyền lực lưỡng tay xách một cái bị to.

Cao Triệt cùng Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ bước vào gian tiền sảnh Dạ Tình thủy lầu. Ánh mắt của Lịnh Chấn Kỳ chớp một cái lia nhanh những cao thủ trong gian tiền sảnh rồi dừng lại chiếc bàn trên có đống ngân phiếu.

- Tướng công... gã công tử đó.

Kỳ Băng nhìn Lịnh Chấn Kỳ. Thần sắc của Hoạt Diêm La đập vào tinh nhãn của Mạng Kỳ Băng, khiến gã cảm nhận ngay mình đang đối mặt với một đại kỳ phùng địch thủ.

Ý tưởng còn vương vấn trong tâm tưởng Mạng Kỳ Băng thì Lịnh Chấn Kỳ đã nắm tay Mẫn Cao Triệt bước đến chiếc bàn chất đống ngân phiếu.

Gã phu thuyền lẽo đẽo theo sau hai người. Lịnh Chấn Kỳ nhìn lại gã phu thuyền, khẽ gật đầu. Gã phu thuyền liền đặt túi nải lên bàn, rồi mở nó ra.

Hai chiếc thủ cấp của Vu Thiên Tường và Cao Hào lộ ra. Đôi mắt của hai thủ cấp kia còn mở to như cả hai con ngươi sắp lọt ra ngoài. Điều đó chứng tỏ cả hai đã nhận được cái chết quá nhanh và bất ngờ mới không kịp nhắm mắt lại.

Lịnh Chấn Kỳ trang trọng nói:

- Trò chơi của các vị Ở đây khiến cho Lịnh mỗ vô cùng cao hứng và muốn tham gia vui cùng các vị.

Y vừa nói vừa lấy trong thắt lưng một xấp ngân phiếu dầy cộm đặt bên cạnh đống ngân phiếu.

Y nhìn đống ngân phiếu rồi nói:

- Ai thắng cuộc sẽ phát tài và được cả giai nhân. Thủ cấp của Lịnh mỗ xem chừng đáng giá quá, nhưng chỉ sợ không có ai đủ bản lãnh để đoạt khỏi cổ của Lịnh mỗ.

Tú Tú nghe Lịnh Chấn Kỳ nói thoạt liếc trộm Mạng Kỳ Băng:

- Tướng công... Mạng Kỳ Băng nhìn nàng, rồi đặt tay vào đốc đao. Y chưa đứng lên thì Giã Đằng Nhu đã cướp tiên cơ.

Giã Đằng Nhu xách trường côn bước ra đứng đối mặt với Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ:

- Giã mỗ có một trăm lạng ngân phiếu trong đó.

Lịnh Chấn Kỳ gật đầu nói:

- Đã bỏ ra số kim ngân lớn như vậy thì Giã các hạ nhất định không bỏ cuộc.

- Sao Giã mỗ có thể bỏ được một cuộc vui như thế này.

Lịnh Chấn Kỳ nhún vai:

- Giã các hạ không sợ mất thủ cấp như bọn người này ư?

- Vu Thiên Tường và Cao Hào chỉ là lũ võ biền bị thịt thì sao đáng mặt với Giã mỗ.

Lịnh Chấn Kỳ vỗ tay:

- Hay lắm! Giã các hạ rất khẳng khái!

Mặc dù y vỗ tay nhưng tuyệt nhiên vẫn không để lộ đôi thanh thần thủ của mình.

Giã Đằng Nhu hỏi:

- Giã mỗ chưa từng gặp các hạ. Trước khi giao thủ, ta muốn biết ngoại danh của các hạ là gì.

- Một cái tên rất tầm thường, do tại hạ đặt ra. Bây giờ thì có lẽ không bằng Sát Thủ Đao Vương Mạng Kỳ Băng, nhưng sau đêm nay tất cả mọi người sẽ biết đến Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ.

Giã Đằng Nhu cau mày:

- Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ?

- Chắc chắn tôn giá chưa từng nghe cái danh này, nhưng không sao tôn giá sẽ biết Hoạt Diêm La là ai thôi mà.

- Ngoại danh của ngươi nghe rùng rợn quá, không biết bãn lĩnh của ngươi có đặng được như ngoại danh đó không?

- Đặng hay không thì tôn giá hãy thử xem.

- Tất nhiên Giã mỗ đâu thể bỏ qua số ngân phiếu trên bàn cùng trang giai nhân kia chứ.

- Rất chí khí. Mời tôn giá!

Miệng thì nói mời, nhưng Lịnh Chấn Kỳ vẫn giữ phong thái trưởng thượng cao ngạo. Hai tay vẫn chắp sau lưng xem cứ như người rất lịch lãm, không màng đến chuyện tranh đoạt võ công.

Thấy bộ dạng của Lịnh Chấn Kỳ, Giã Đằng Nhu bất giác bực bội và tức giận. Y nghĩ thầm:

- "Gã thư sinh xú diện kia dám xem thường ngọn thiết côn đoạt mạng của Giã mỗ ư? Thủ cấp của ngươi không chỉ bị chặt ra mà còn đập tan như đập một quả dưa thúi." Với ý niệm đó, Giã Đằng Nhu gằn giọng nói:

- Lịnh Chấn Kỳ ... Ngươi chuẩn bị rồi chứ?

Lịnh Chấn Kỳ nhếch môi nói:

- Cái gì là chuẩn bị, là không chuẩn bị? Vậy mỗi lần Giã các hạ xuất thủ trường côn thì phải trang điểm như nữ nhân sao?

Câu nói xúc xiểm của Lịnh Chấn Kỳ càng khiến Giã Đằng Nhu tức uất hơn. Gã thét lên lồng lộng:

- Đỡ côn của Giã mỗ!

Ngọn thiết côn của Giã Đằng Nhu quay như chiếc chong chóng, chẳng còn thấy bóng côn nữa, rồi bất thình lình đâm thọc tới yết hầu Hoạt Diêm La.

Thế côn của Giã Đằng Nhu quả là cực kỳ lợi hại, nó vừa nhanh vừa chính xác, điểm tới yết hầu họ Lịnh. Nếu như thế côn của Giã Đằng Nhu nhanh nhẹn, uy mãnh thì Lịnh Chấn Kỳ lại rất ung dung. Bằng một pháp quái dị thần kỳ, Lịnh Chấn Kỳ chỉ hơi nghiêng người đã tránh được thế công của họ Giã, hai tay vẫn chấp sau lưng giờ nguyên phong thái ung dung tự tại.

Công hụt một thế công, Giã Đằng Nhu khách sáo nói:

- Khá lắm!

Cùng với lời nói đó, y liền biến thế, phát ngang ngọn thiết côn nặng non ba trăm cân. Lịnh Chấn Kỳ cũng vẫn ung dung thối lại nửa bộ đã tránh thế côn của đối phương rồi. Xem trận đấu giữa hai người, ai cũng có thể nhận ra Hoạt Diêm La hơn hẳn Giã Đằng Nhu, mặc dù y chưa hề động đến đôi song thủ đang chấp sau lưng mình.

Chưa cạn môt tuần rượu, thế mà Giã Đằng Nhu đã thi thố hết năm mươi thức côn, nhưng tuyệt nhiên chẳng có thức côn nào hữu dụng buộc Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ phải động đến hai tay.

Giã Đằng Nhu bắt đầu tức giận đến sôi máu, mặt đỏ bừng, gã rít lên:

- Quỷ tiểu tử... Ngươi muốn bỡn cợt Giã lão gia à?

Giã Đằng Nhu vừa nói vừa vận công, bất ngờ lắc cổ tay. Ngọn trường côn tách ra làm hai phần bằng nhau, được nối bằng một sợi dây xích vàng óng.

Côn vừa tách thành dị khúc, Giã Đằng Nhu quất luôn một thế nhắm thiên đỉnh Lịnh Chấn Kỳ bổ tới.

Ầm... Đoản côn không trúng Lịnh Chấn Kỳ mà lại trúng ngay chiếc bình sau lưng họ Lịnh. Chiếc tịnh bình chạm trổ hoa văn vỡ tan thành từng mảnh vụn.

Lịnh Chấn Kỳ nói:

- Một trăm lạng ngân phiếu của Giã các hạ đủ rồi đó.

Chưa ai hiểu được câu nói của Lịnh Chấn Kỳ thì song thủ của gã xuất thủ. Đôi chân mày của Mạng Kỳ Băng thoạt chau lại khi thấy một khoảng không gian dầy đặc óng thủ xanh rờn.

Bóng ảnh thủ thần kỳ chụp thẳng tới hổ khẩu Giã Đằng Nhu trong khi nhị khúc trường côn của

họ Giã thì bỗng dưng mất biến trong vùng ảnh thủ đó.

Cạch... Ngọn nhị khúc trường côn rơi xuống đất, và hổ khẩu của họ Giã đã nằm gọn trong đôi tay xanh rờn của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ.

Lịnh Chấn Kỳ dè bỉu môi:

- Giã tôn giá múa côn rất hay, có thể đem biểu diễn được nhưng không thể dùng để tranh đoạt được với đôi thanh ma thần thủ của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ.

Y vừa dứt lời thì Giã Đằng Nhu rú lên lồng lộng.

Khi Lịnh Chấn Kỳ chộp hổ khẩu họ Giã, hai tay y buông thõng, chẳng còn chút khí lực để nhấc lên.

Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ nhếch môi nói:

- Giã các hạ muốn lấy thủ cấp của sứ giả diêm vương.

Y lắc đầu:

- Chuyện đó khó hơn mò trăng dưới nước. Lịnh mỗ tiếc cho Giã tôn giá.

Chưa một ai đoán được hành động kế tiếp của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ thì Giã Đằng Nhu đã rống lên một tiếng lồng lộng. Tiếng rống của họ Giã khiến mọi người giật mình.

Tất cả mọi ánh mắt đều dồn về Giã Đằng Nhu.

Tú Tú và Trinh Trinh phải bịt miệng để ghìm tiếng thốt hốt hoảng và hãi hùng.

Không khiếp đảm sao được khi hữu thủ của Lịnh Chấn Kỳ với năm ngón tay xanh rờn bấu lấy yết hầu họ Giã. Năm ngón tay của gã như chẹn lấy khí quản của họ Giã rồi vuốt ngược lên.

Cặp mắt của Giã Đằng Nhu mở trừng trừng và lồi ra ngoài. Hai con ngươi lọt ra khỏi hốc mắt, miệng thì mở toang hoác, nhưng hai tay lại buông thõng chẳng cử động gì được.

Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ giật mạnh tay lại.

Yết hầu của Giã Đằng Nhu bị đứt lìa. Thủ cấp của gã lật ngược ra sau, ngã ngữa, nện lưng xuống sàn thủy lầu.

Tứ chi họ Giã run lẩy bẩy một lúc rồi mới bất động.

Lịnh Chấn Kỳ xoa tay như muốn phủi bụi. Y quay trở lại chiếc bàn có xấp ngân phiếu và hai chiếc thủ cấp của Vu Thư Tường và Cao Hào.

Khách tìm vui đang tụ tập trong gian tiền sảnh lúc đầu còn háo hức chờ đợi kết quả cuộc chơi của các cao thủ võ lâm, sau cái chết khủng khiếp của Giã Đằng Nhu thì họ chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Năm gã thương nhân riu ríu, rón rén toan rời gian tiền sảnh thì Lịnh Chấn Kỳ tằng hắng. Tiếng tằng hắng của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ có uy vũ buộc những người kia phải dừng bộ.

Một người ngập ngừng, e dè cất tiếng nói bằng chất giọng thật ôn nhu:

- Huynh đệ chúng tôi không can dự vào cuộc chơi này.

- Các vị không thích nhưng có thể ở lại thưởng lãm.

Lời Lịnh Chấn Kỳ thật từ tốn nhưng không thể thiếu sự lạnh nhạt, nó như một mệnh lệnh đối với những thương nhân kia, buộc họ phải ngồi lại chỗ của mình.

Lịnh Chấn Kỳ chấp tay sau lưng, rồi rời mắt nhìn về phía bàn Sát Thủ Đao Vương Mạng Kỳ Băng.

Y nhướn mày khi chạm vào ánh mắt lạnh lùng của họ Mạng.

- Ta chờ các ngươi.

Chương 19 - Ứng mạng tiên ngôn

Rầm... Cách cửa ngôi cổ miếu bật ra. Mười gã cao thủ giáo đồ Dị Thần Giáo rầm rập bước vào. Tất cả những gã đó đều vận võ phục đỏ ối, đầu chít khăn đỏ... Vi Thiên Cơ và Hạ Quân Bình nấp sau bệ thờ quan sát những gã môn hạ Dị Thần Giáo. Hai người thấy mười người xếp thành hàng dọc như đang chuẩn bị nghênh tiếp yếu nhân nào đó của Dị Thần Giáo.

Từ ngoài cửa miếu một nữ nhân vận võ phục bạch y, che mặt bằng vuông lục trắng, chỉ chừa đôi thu nhãn long lanh, đen láy như hai hạt nhân.

Mặt hoa của Vi Thiên Cơ sa sầm khi thấy nữ nhân kia. Nàng truyền âm nhập mật nói với Hạ Quân Bình:

- Hạ công tử nhận ra cô ta chứ?

Hạ Quân Bình lắc đầu.

Vi Thiên Cơ nhìn lại nữ nhân che mặt Một gã môn hạ đội xích y nhấc chiếc đôn cho nàng ngồi. Sự kính cẩn của gã chứng tỏ thân phận rất cao của nữ nhân trong giáo giới Dị Thần.

Nàng yên vị xong, mới phát lệnh:

- Đưa gã vào!

Từ ngoài cửa miếu, hai gã xích y dẫn Dương Quân Tùng vào cổ miếu.

Vi Thiên Cơ vừa thấy Dương Quân Tùng đã ngây người sửng sốt nhìn Hạ Quân Bình.

Hạ Quân Bình cũng ngơ ngẩn chẳng khác gì nàng.

Vi Thiên Cơ nheo mày. Nàng như không còn tin vào mắt mình nữa, nghĩ thầm:

- "Thật là kỳ lạ, sao trên đời lại có hai người giống nhau như hai giọt nước?" Nàng nhìn qua Quân Bình, truyền âm nói:

- Hạ huynh nghĩ thế nào?

Quân Bình lắc đầu.

Thiên Cơ nói tiếp:

- Chúng ta có bị hoa mắt không?

- Chúng ta không bị hoa mắt đâu, nhưng đây là một chuyện không thể nào tưởng tượng được.

Bên ngoài, nữ nhân nhìn Dương Quân Tùng:

- Tiểu Thần Toán Tử, một lần nữa bổn cô nương hỏi ngươi bộ Lường Thiên Xích Thiên Can, ngươi giấu ở đâu?

Quân Tùng nhăn nhó, gãi đầu:

- Tại hạ đã nói năm lần bảy lượt rồi, rằng tại hạ không giống Tiểu Thần Toán Tử, hay Toán Tử Tiểu Thần gì cả. Tại hạ cũng chẳng hề biết Lường Thiên Xích Thiên Can hay Can Thiên Xích Lường. Tại hạ là Dương Quân Tùng, thiên hạ đệ nhất hoa? đầu quân của trấn Trung Châu.

- Ngươi vẫn còn khăng khăng nói nhăng nói cuội nữa à?

- Không phải là không phải chứ gì mà nhăng với cuội.

Dương Quân Tùng rít một luồng chân khí thật sâu, gắt gỏng nói:

- Nếu như có cô nương muốn tại hạ trổ nghề hoa? đầu quân thì tại hạ sẵn sàng biểu diễn thiện nghệ cho cô nương thấy. Còn như hỏi tại hạ về cái của khi Lường Thiên Xích Thiên Can, hay Tiểu Thần Toán Tử gì đó thì Dương Quân Tùng này đành chịu vậy.

Đôi chân mày của nữ nhân cau hẳn lại.

Nàng chìa tay về phía gã môn hạ đứng bên cạnh:

- Đưa chân dung của Hạ Quân Bình ra đây.

Gã môn hạ liền trao qua tay nàng bức chân dung hoa tiết cuốn tròn. Nữ nhân mở bức chân dung ra ngắm nhìn rồi định nhãn quan sát Dương Quân Tùng rồi nhìn lại bức chân dung.

Nữ nhân hừ nhạt nói:

- Ngươi vọng ngôn ba hoa cũng bằng thừa mà thôi. Tiểu Thần Toán Tử... Ngươi định qua mắt bổn cô nương ư?

Nàng vừa nói vừa thảy bức chân dung về phía Dương Quân Tùng. Quân Tùng đón lấy bức chân dung rồi ngắm nhìn. Y sững sờ há hốc miệng mãi một lúc mới thốt lên:

- Trời đất!

Nữ nhân cười khảy. Tiếng cười của nàng nghe thật trong trẻo và đầy ấn tượng.

Nàng nói:

- Tiểu Thần Toán Tử... Ngươi còn chối thân phận của mình nữa hay không?

Quân Tùng cuộn tròn bức họa chân dung.

- Hắn giống tại hạ như hai giọt nước, nhưng Quân Tùng là Quân Tùng. Còn người ta là người ta.

Cặp chân mày vòng nguyệt của nàng lại nhíu vào. Buông một tiếng thở ra, nữ nhân gằn giọng nói:

- Tiểu Thần Toán Tử, dù cho ngươi có dụng xảo ngôn thì cũng không chối thân phận của ngươi đâu. Ngươi muốn giữ lại cái mạng của mình thì phải nói ra bộ thiên thư Lường Thiên Xích Thiên Can.

Quân Tùng gắt gỏng nói:

- Tại sao nàng lại không tin ta chứ? Nếu như ta biết bộ tiên thư khỉ kia thì đã trao quách cho nàng rồi. Trên đời này, người giống người là lẽ bình thường thôi mà. Cũng như giọt nước này giống như giọt nước kia chứ có lạ gì mà nàng cứ khăng khăng nói Quân Tùng hỏa đầu quân là Tiểu Thần Toán Tử.

Quân Tùng bực dọc gãi đầu:

- Ta tức chết đi được. Tại sao cái gã Tiểu Thần Toán Tử ôn dịch kia lại có chân diện giống Quân Tùng chứ? Phải chi cái mặt của ngươi giống con cá ngão thì ta đâu đến nỗi bị như thế này.

Thiên Cơ nhìn qua Quân Bình, mỉm cười.

Quân Bình nhìn nàng, nhún vai.

Thiên Cơ nói bằng thuật truyền âm nhập mật:

- Nếu chân diện dung của Hạ huynh đúng như gã kia nói thì Thất Tiên Tử Tục Vạn Hương đã không động tâm giải thoát cho huynh đâu.

- Tiếc mặt của Quân Bình lại không giống như gã công tử kia nói.

Nữ nhân từ từ đứng lên. Nàng bước đến đứng đối mặt với Quân Tùng:

- Tiểu Thần Toán Tử.... Nếu ngươi không nói ra nơi cất giấu bộ thiên thư Lường Thiên Xích Thiên Can thì bổn cô nương buộc phải dụng đến cực hình.

Quân Tùng biến sắc, ấp úng nói:

- Cô nương dụng cực hình với ta à?

- Bổn cô nương không nói ngoa đâu.

Quân Bình giãy nãy, nhăn nhó nói:

- Cô nương hãy xét lại đi. Xem cho kỹ bức hoa. tiết, có thể có điểm nào đó phân biệt giữa tại hạ và cái gã ôn dịch Tiểu Thần Toán Tử của cô nương.

Nàng gắt gỏng nạt ngang:

- Bổn cô nương đã xem kỹ rồi.

- Xem kỹ lại nữa đi mà.

- Bổn cô nương đã cho ngươi xem rồi đó. Thế ngươi có tìm ra chỗ nào để phân biệt không?

Dương Quân Tùng lại giở bức họa tiết. Y bất giác reo lên:

- A, đây rồi!

- Ngươi phát hiện ra bức họa tiết này có chỗ nào khác với ngươi?

Quân Tùng xuýt xoa nói:

-Nếu không phát hiện ra thì Quân Tùng chắc bị cực hình tra khảo của cô nương.

May quá... tại hạ lại phát hiện ra.

Nữ nhân nghiêm giọng nói:

- Công tử phát hiện chổ nào?

Quân Tùng ngắm bức họa tiết, xuýt xoa nói:

- Aùi chà... mắt, tai, mũi, miệng và kể cả bộ mặt của gã Tiểu Thần Toán Tử này đều giống tại hạ, nhưng rõ ràng có khác một chỗ rất rõ.

Nữ nhân nhìn thẳng vào mặt Dương Quân Tùng.

Quân Tùng mặc nhiên với cái nhìn của nàng mà dửng dưng nói:

- Cô nương biết y khác chỗ nào không?

Nàng nghiêm giọng hỏi:

- Chỗ nào?

- Y có cái thần của chủ nhân bộ thiên thư Lường Thiên Xích Thiên Can, tất sẽ mang chân mạng võ lâm minh chủ. Còn tại hạ thì có cái thần của thiên hạ đệ nhất hỏa đầu quân. Cả tại hạ lẫn gã Tiểu Thần Toán Tử này đều có cốt mạng của thiên hạ đệ nhất cả, nhưng gã là người của võ lâm còn tại hạ là người của bếp lò. Cái đó là cái khác cơ bản, cô nương chắc sẽ nhận ra.

Nữ nhân cau mày:

- Công tử nhận xét như thế à?

- Tại hạ không thể nào nhận xét sai được.

- Công tử nhận xét tinh tường lắm!

- Cô nương đã khẳng khái như vậy, Quân Tùng này cảm kích vô cùng.

Y ôm quyền xá nữ nhân, hứng khởi nói:

- Trắng đen đã được phân biệt, giờ tại hạ mạng phép cáo từ.

Dương Quân Tùng xá thêm một lần nữa, khách sáo nói:

- Cô nương bảo trọng, tại hạ mong cô nương sớm tìm được Tiểu Thần Toán Tử.

Y thốt dứt lời, trở bộ quay bước bỏ đi ra cửa. Y đi được quá đến ngưỡng cửa cổ miếu thì hai gã môn hạ Dị Thần Gíao với trường đao án ngang cản lại.

Quân Tùng nhíu mày nói:

- Tại hạ chẳng còn gì ở đây nữa, các vị cản ta làm gì. Khi nào Quân Tùng mở được một tửu điếm, sẽ thân hành mời các vị đến thưởng lãm tài nghệ thiên hạ đệ nhất hoa? đầu quân của tại hạ.

Y vừa dứt câu thì nữ lang cũng khẽ khoát tay ra hiệu. Tất nhiên Quân Tùng đâu thoát được cái

khoát tay của nàng. Nói xong câu đó, Quân Tùng len qua giữa hai gã môn hạ Dị Thần Giáo toan bước ra ngoài thì hai gã đó lại cặp nách y.

Quân Tùng thét lên:

- Các ngươi làm gì vậy?

Mặc cho Quân Bình thét, hai gã môn hạ Dị Thần Giáo vẫn nhấc bổng y lên, kéo lê về phía nữ lang.

Quân Tùng giãy nảy:

- Ta đã nói rõ trắng đen rồi mà.

Mặc cho nói rõ trắng đen rồi mà.

Mặc cho y thét, hai gã môn hạ Dị Thần Giáo vẫn đè Quân Tùng nằm xuống sàn cổ miếu.

Nữ lang lạnh nhạt nói:

- Công tử quả là kẽ ngoa ngôn hồ đồ xem thường bổn cô nương. Công tử tưởng nói nhăng nói cuội thì bổn cô nương tin sao?

Nàng thở hắt ra một itếng, rồi phán lệnh:

- Khảo hình!

Hai gã Dị Thần Giáo liền ép Quân Tùng nằm xuống sàn cổ miếu, trong khi nữ lang lòn tay sau lưng rút ngọn roi da.

Nàng nhìn Quân Tùng nhạt nhẽo nói:

- Sao... công tử có khai ra nơi cất giấu bộ thiên thư Lường Thiên Xích Thiên Can hay không?

Quân Tùng thét lên:

- Tại hạ biết gì mà nói!

Lời còn đọng trên miệng. Quân Tùng thì nữ lang đã thẳng tay quất một ngọn roi đánh thẳng vào lưng gã.

Chát... Quân Tùng nảy giật người thét lên:

- Ai cha... Y muốn giãy giụa nhưng hai gã môn hạ Dị Thần Giáo ghềm cứng không sao nhúc nhích được.

Nữ lang giơ thẳng tay toan quất xuống một roi nữa thì Quân Bình gân cổ thét lớn:

- Dừng tay!

Nữ lang từ từ hạ tay xuống:

- Công tử nhớ ra nơi cất giấu bộ thiên thư Lường Thiên Xích rồi chứ?

- Ối cha, đau thật đau thật đó.

- Nhát roi thứ hai còn đau hơn nữa.

Quân Tùng cau có nói:

-Buông tại hạ ra đi, rồi ta sẽ nói.

Nữ lang hất mặt. Hai gã giáo đồ liền buông tứ chi Quân Tùng. Y uể oải đứng lên.

Xoa vùng lưng vừa bị nhát roi của nữ lang, Quân Tùng xuýt xoa nói:

- Nhờ có nhát roi của nàng mà tại hạ mới nhớ ra.

- Công tử nhớ nơi cất giấu bộ thiên thư Lường Thiên Xích phải không?

Quân Tùng thở dài nói:

- Ngoài bộ thiên thư đó còn một điều vô cùng hệ trọng. Nếu không có nhát roi tàn nhẫn của nàng thì tại hạ đã không nhớ được cái gì rồi.

- Bổn cô nương hy vọng công tử sẽ không dụng những lời xảo ngôn hồ đồ như vừa nói.

Quân Tùng lắc đầu:

- Tại hạ đâu muốn chịu thêm đòn roi mà xảo ngôn với cô nương.

- Thế thì công tử hãy nói.

- Nói phải có đầu có đuôi chứ.

- Tôi đang rửa tai nghe những lời giải trình của công tử.

Dương Quân Tùng gãi đầu:

- Thế này... Tại hạ vốn có người anh song sinh giống tại hạ như hai giọt nước.

Người đó chính là Tiểu Thần Toán Tử.

Nữ lang cau mày.

- Đừng nóng giận. Từ từ tại hạ sẽ kể cho cô nương hiểu.

- Tôi muốn biết nơi cất giữ bộ thiên thư Lường Thiên Xích. Công tử nói ra chỗ đó đi.

Quân Tùng gãi đầu:

- Nhất thời tại hạ không nhớ ra, nhưng nhất định sẽ dẫn cô nương đến chỗ đó.

- Sao... Công tử không nhớ à?

- Sự thật là như vậy đó.

Nữ lang toan quất roi vào Quân Tùng nhưng y đã vội khoát tay co người lại:

- Hãy nghe tại hạ nói đã chứ. Đại ca của tại hạ đúng là Tiểu Thần Toán Tử.

Người có giữ bộ thiên thư Lường Thiên Xích của cô nương. Một hôm người bỗng giở chúng, bỏ nhà đi, tại hạ chẳng biết y đi đâu, nhưng trước khi đi y có nói đến... Quân Tùng xoa trán.

Nữ lang gắt gỏng nói:

- Y nói gì?

- Để tại hạ nhớ coi... À.... Y nói đến bộ thiên thư Lường Thiên Xích Thiên Can.

Đó là bộ sách có thể đưa y đến chức vị võ lâm minh chủ.

Nữ lang lườm Quân Tùng.

Quân Tùng rúm người lại:

- Y còn nói đến... cái gì nhỉ... Quân Bình vỗ trán mình.

Nữ lang từ từ rút tay lại như hờm chuẩn bị phát ra một ngọn roi nữa.

Quân Tùng hối hả:

- Ta nhớ ra rồi. Đại ca ta nhắc đến Thiên Ma Cốc. Đúng rồi, Thiên Ma Cốc.

Y vỗ tay:

- Đúng rồi... Có thể đại ca đã đem bộ thiên thư Lường Thiên Xích giấu trong Thiên Ma Cốc.

Cặp chân mày vòng nguyệt của nữ lang nhíu khịt lại với nhau. Nàng gay gắt nói:

- Thiên M a Cốc?

Quân Tùng gật đầu:

- Đúng như vậy đó. Bộ thiên thư Lường Thiên Xích mà cô nương nói đến nhất định đã được đại ca giấu ở Thiên Ma Cốc.

- Thiên Ma Cốc, bổn cô nương từng nghe nói đến địa danh này.

Quân Tùng chớp mắt:

- Cô nương chưa từng nghe à?

- Nếu cô nương chưa từng nghe địa danh Thiên Ma Cốc chỉ là lời xảo ngôn của công tử.

Quân Tùng trọn mắt, khoát tay:

- Cô nương không biết nhưng tại hạ biết. Tại hạ sẽ đưa cô nương đến Thiên Ma Cốc.

Tất cả những lời đối đáp giữa Dương Quân Tùng và nữ lang vận võ phục bạch y đều đến tai Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ và Hạ Quân Bình. Hạ Quân Bình thấy Quân Tùng bị hoa. vô đơn chí, bất giác động lòng, liền quay sang nói với Thiên Cơ:

- Vi cô nương... Vi cô nương có thể giúp y được không?

Nàng nhìn Quân Bình:

- Huynh muốn giúp gã à?

- Tại hạ không đành lòng thấy người vì giống mình mà gặp họa.

Thiên Cơ mỉm cười, truyền âm nói:

- Nếu Thiên Cơ giúp thì huynh mắc nợ Thiên Cơ đó.

Quân Bình khẽ gật đầu.

Thiên Cơ lườm chàng, rồi bước ra khỏi bệ thờ.

Vừa xuất hiện, Thiên Cơ lên tiếng nói:

- Thiên Cơ cũng có thể đưa cô nương đến Thiên Ma Cốc.

Bọn môn hạ Dị Thần Giáo bất ngờ thất người từ sau bệ thờ thần hoàng bước ra, đồng loạt rút binh khí. Binh khí của bọn giáo đồ chưa kịp tuốt khỏi ra thì ngọc thủ của Vi Thiên Cơ đã cất lên.

Rét... Hai ánh chớp bạc hình cánh chim cắt một đường vòng cung thật tuyệt đẹp, rồi quay trở lại song thủ của nàng. Khi chúng nằm gọn trong ngọc thủ của Vi Thiên Cơ thì năm gã môn hạ Dị Thần Giáo đã bị đứt yết hầu ngã vật xuống sàn miếu cổ.

Thiên Cơ nói:

- Muốn đến Thiên Ma Cốc phải có ma theo cùng.

Nữ lang nhanh chóng nhận ra Vi Thiên Cơ. Nàng buột miệng thốt:

- Chủ nhân Phi Tiên Hồ.

Cùng với lời nói đó, nữ lang thi triển bộ pháp thần kỳ lòn ra sau lưng Dương Quân Tùng. Ngọc roi của nàng nhanh chóng quất lấy cổ họ Dương.

Thiên Cơ cau mày.

Nàng toan thốt lời nói khích nữ kang kia, để buộc ả phải giao thủ với mình, nhưng nữ lang như đọc được ý niệm của nàng, liền phát lệnh:

- Giết nàng cho bổn cô nương!

Năm gã Dị Thần Giáo đồ còn lại đồng loạt vung đại đao lao vào Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ, trong khi nữ lang cắp ngang hông Dương Quân Tùng thoát nhanh ra ngoài miếu cổ.

Thấy nữ lang cắp Quân Tùng bỏ đi, Thiên Cơ khẩn trương, dụng luôn cặp phi điểu thiên can danh bất hư truyền làm nên danh vị chấn động võ lâm của mình.

Năm lưỡi đao đồng loạt bị chiếc phi điểu thiên can từ hữu thủ của nàng thoát ra đánh bật ngược trở lại, còn chiếc bên trái như một chiếc lưỡi tầm sét ngoằn ngoèo lia nhanh qua vùng yết hầu của năm gã môn hạ Dị Thần Giáo.

Những tiếng rú thét lên thảm não rồi năm gã đó đổ sập tới trước chẳng khác nào năm cây chuối

bị phạt ngang. Hạ tử bọn giáo đồ Dị Thần Giáo, Vi Thiên Cơ lạng người băng ra bên ngoài cổ miếu, nhưng bóng dáng của nữ lang và Dương Quân Tùng đã mất hút rồi.

Nàng đảo mắt nhìn quanh.

Hạ Quân Bình từ trong cổ miếu bước ra.

Vi Thiên Cơ hậm hực nói:

- Tức thật... ả đã thoát chạy cùng với gã kia rồi.

Hạ Quân Bình lo lắng.

Vi Thiên Cơ nói:

- Hạ huynh sao lại ngơ ngẩn như vậy?

- Chúng ta không giải thoát được cho vị huynh đệ kia.

Vi Thiên Cơ sa sầm mặt hoa:

- Y giống huynh do ý trời. Nếu như bọn Dị Thần Giáo đem gã đi thì huynh càng có cơ hội đến được đền thiêng.

Nhưng sao Hạ Quân Bình vẫn lo lắng bồn chồn. Hạ Quân Bình có cảm giác nao nao khi không giải thoát được vị huynh đệ kia. Cảm giác đó gợi cho Hạ Quân Bình ý nghĩ, mình và người kia có mối quan hệ với nhau.

Vi Thiên Cơ lắc đầu:

- Người giống người là chuyện bình thường thôi.

- Biết là như vậy, nhưng Hạ Quân Bình vẫn nao nao khi nghĩ đến y.

Chàng nhìn Vi Thiên Cơ:

- Vi Thiên Cơ... Hạ Quân Bình và cô nương phải tìm ra người đó. Hạ Quân Bình muốn gặp y.

Nàng lườm chàng:

- Nhưng trước hết phải tìm đại phu để trị nội thương cho huynh đã.

Giọng của nàng thật nghiêm buộc Hạ Quân Bình phải tuân phục.

Hạ Quân Bình buông một tiếng thở ra:

- Hạ Quân Bình theo chỉ huấn của Vi cô nương. Nhưng nhất định phải tìm ra vị huynh đệ kia.

- Khi nào huynh bình phục, Vi Thiên Cơ sẽ đi tìm cho huynh.

Chương 20 - Xảo ngôn ứng thiên mạng

Mạng Kỳ Băng cầm lấy gốc cây khoái đao, rồi từ từ đứng lên. Trước khi rời khỏi bàn đối ẩm với Tú Tú và Trinh Trinh, y không quên uống cạn chén rượu đầy. Uống xong chén rượu đó, Mạng Kỳ Băng mới rảo bước đến trước mặt Lịnh Chấn Kỳ.

Y nhạt nhẽo nói:

- Các hạ đã nhận ra Mạng mỗ?

- Tại hạ đã nghe ngoại danh Sát Thủ Đao Vương của các hạ.

- Nghe tất biết đao pháp của Mạng mỗ.

Lịnh Chấn Kỳ lắc đầu:

- Nghe nhưng chưa biết, giờ thì muốn biết. Nhưng trước khi tại hạ hội ngộ đao pháp của các hạ thì muốn biết một đôi điều.

Mạng Kỳ Băng khoanh tay trước ngực:

- Ta rửa tai nghe các hạ hỏi.

Lịnh Chấn Kỳ nhìn Mạng Kỳ Băng:

- Các hạ giết được bao nhiêu người rồi?

- Không đếm xuể nữa.

- Một mạng người các hạ lấy bao nhiêu kim lượng?

- Trăm lượng.

Cặp chân mày rậm rịt của Lịnh Chấn Kỳ giãn ra. Y khẽ gật đầu, ôn nhu nói:

- Một cái giá đáng đấy. Nếu như tại hạ có ai thuê giết một người với giá trăm lạng e khó từ chối.

Y nhìn xấp ngân phiếu trên bàn:

- Thế theo các hạ mạng của Lịnh Chấn Kỳ đáng bao nhiêu?

Sát Thủ Đao Vương nhạt nhẽo đáp:

- Cũng như những người khác.

- Chỉ đáng trăm lạng thôi ư?

- Không hơn không kém.

Lịnh Chấn Kỳ nhếch mép:

- Thế mà ở đây, trên chiếc bàn này lại có tới tám trăm lạng tính bằng ngân lượng. Xin hỏi các hạ số kim lượng này là số tiền cho mạng của các hạ?

- Nếu các hạ có thể lấy mạng ta.

Lịnh Chấn Kỳ lắc đầu:

- Một trăm lạng, các hạ đã khó có thể bỏ qua thì không sao làm ngơ với số kim ngân khổng lồ này.

Mạng Kỳ Băng nhún vai:

- Thế sao ngươi chưa động thủ?

Lịnh Chấn Kỳ bình thản đáp lời Mạng Kỳ Băng:

- Bởi tại hạ chưa hỏi hết những lời điều mình đang thăc mắc.

- Ngươi cứ hỏi cho hết.

- Các hạ chắc phải có nguyên nhân nên mới muốn lấy thủ cấp của tại hạ?

- Ta có một nguyên nhân thật vô lý nhưng lại rất có lý.

- Đó là một câu trả lời hay câu đố với tại hạ?

- Ngươi cho là câu trả lời hay câu đố?

- Có lẽ là một câu đố.

- Nếu là một câu đố thì ngươi có thể giải thích được không?

Lịnh Chấn Kỳ nheo mày, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Nếu như các hạ cho câu nói vừa rồi là một câu đố thì Lịnh Chấn Kỳ có thể giải thích được. Bằng như nói không phải là một câu đố thì tại hạ sẽ xem như đó là câu trả lời của các hạ.

Mạng Kỳ Băng nhún vai:

- Ta thích người khác hiểu về mình hơn là phải tìm hiểu người khác.

Lịnh Chấn Kỳ nhếch môi gật đầu:

- Rất hay... Một câu nói rất hay. Tại hạ nghe câu nói này chắc phải ghi tạc trong lòng để sau này có ai hỏi sẽ lặp lại đúng như lời của Sát Thủ Đao Vương Mạng Kỳ Băng. Xét cho cùng thì câu nói vừa rồi của các hạ là một câu đố.

Kỳ Băng nhạt nhẽo nói:

- Ngươi muốn nghĩ sao cũng được. Nếu ngươi cho là câu đố thì tự giải trình đi.

- Tại hạ sẽ giải trình ngay đây, nhưng trước khi giải trình thì Lịnh Chấn Kỳ muốn thỉnh giáo đao pháp tuyệt luân của Sát Thủ Đao Vương Mạng Kỳ Băng.

- Ta cũng đang rất cao hứng. Chỉ sợ đao pháp của ta quá ư tàn nhẫn nên không kịp để ngươi có thời gian giải trình câu đố của ta.

Mạng Kỳ Băng dứt lời, Lịnh Chấn Kỳ ngửa mặt cười khanh khạch. Tràng tiếu ngạo nghe như tiếng ma tru, quỷ khóc, hay tiếng khua chiêng của một đám ma.

Lịnh Chấn Kỳ cắt ngang tràng cười, lắc đầu nhìn Mạng Kỳ Băng, nói:

- Ta có thể nói sai ư?

Lịnh Chấn Kỳ bình thản gật đầu:

- Lịnh Chấn Kỳ không ngoa ngôn đâu.

- Trên võ lâm không ai dám xem thường đao pháp của Mạng mỗ.

- Đó là chuyện trước đây, nhưng bây giờ thì khác.

Mạng Kỳ Băng sa sầm mặt:

- Khác như thế nào?

- Trước đây trên võ lâm không có Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ, hôm nay thì đã có.

- Người quá tự thị rồi đó.

Lời vừa dứt trên hai cánh môi, miệng vừa khép lại thì lại ngọn khoái đao sát nhân của Mạng Kỳ Băng đã cắt ra một đường đao thẳng tắp, tập kích trực diện Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ. Aùnh đao vừa xuất hiện, sát đao đã phát ra một luồng khí lạnh lan nhanh qua các gã khách du lãm Dạ Tình lầu. Tất cả mọi người đều một cảm nhận, da mình nổi đầy gai ốc, cùng với hẳn khí xuất hiện trong cột sống.

Đao pháp của Mạng Kỳ Băng đúng là thứ đao pháp giết người, nên nó vừa xuất hiện là tiềm ẩn sát khí trùng trùng điệp điệp. Lưỡi đao sắc có thể chém sắt như chém bùn lia tới cần cổ Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ.

Đối phó với chiêu đao sát nhân, tàn nhẫn của Sát Thủ Đao Vương Mạng Kỳ Băng, Lịnh Chấn Kỳ chỉ hơi nghiêng người gã về sau. Động tác của y thật đơn giản, nhưng phối hợp với một ngón chỉ điểm tới sóng lưỡi đao của đối phương.

Cách... Đầu ngọn chỉ chạm vào cột sóng đao phát ra một tiếng khô khốc nhưng nó đủ lực đẩy lệch lưỡi đao qua bên. Ngọn chỉ pháp xanh rờn trượt trên sóng đao, toé ra những tia lửa li ti, tợ bầy đom đóm bị động ổ.

Tinh nhãn của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ như đóng đinh vào mặt họ Mạng, y chợt khẽ chớp mắt một cái khi ngọn chỉ pháp xanh lè chạm tới đốc đao.

Tả lại tình huống kia không thể nói hết sực biến hoá nhanh đến ngoài mức tưởng tượng của mọi người, chỉ có thể nói, khi đao loé lên thì chỉ pháp cũng đã đến được tới dốc đao sau mỗi lần âm thanh va chạm khô khốc.

Mạng Kỳ Băng đang sững sờ trước chỉ pháp cứng như sắt thép thì ngọn chỉ ấn mạnh tới với một

nội lực mãnh liệt, buộc ngọn khoái đao phải chệch qua một bên.

Hai vành môi vẩu của họ Lịnh thoạt nhếch lên, chỉ pháp biến thành trảo công vồ lấy hổ khẩu, để hữu thủ của đối phương thộp được hổ khẩu của mình thì xem như mất hẳn thế công mà rơi vào hạ phong, mặc dù giật mình bởi sự biến hoá của sự tinh quái của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ, nhưng Sát Thủ Đao Vương đâu thể sớm mất thượng phong được.

Hữu thủ buông đốc đao, vỗ thẳng tới trảo công của Lịnh Chấn Kỳ một chưởng, trong khi tả thủ thì thộp lại dốc ngọn khoái đao. Lối hoá giải chuyện đảo nhật nguyệt của Mạng Kỳ Băng quả thần kỳ, không hổ danh là sát thủ danh chấn trong chốn võ lâm.

Lịnh Chấn Kỳ còn phải ngạc nhiên thốt:

- Hay lắm!

Cùng với tiếng của gã thì trảo và chưởng chạm thẳng vào nhau, cùng lúc ngọn khoái đao được Mạng Kỳ Băng liên thủ lia ngang định phớt đứt thủ cấp của họ Lịnh.

Chát... Cạch... Mạng Kỳ Băng đã dụng đến tám thành công lực dồn vào đơn chưởng đánh thẳng đỡ vào trảo công của đối phương, nhưng khi chưởng vừa chạm vào trảo của họ Lịnh thì Sát Thủ Đao Vương mới giật thót ruột, chưởng ảnh vào một bàn chông lạnh ngắt, tạo ra một luồng khí băng hà giá buốt thọc sâu đến tận óc khiến mắt hoa cả lên.

Còn ngọn khoái đao thì đã bị tả thủ xanh rờn của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ thộp thẳng tới bất kể sự sắt bén của nó. Thế chộp của Lịnh Chấn Kỳ khiến cho những người thị trận đoán chắc bản thủ của gã sẽ bị đao chém đứt lìa, nhưng không, ngược lại ý niệm của mọi người, ngọn khoái đao không chém đứt được bàn tay xanh rờn của họ Lịnh mà lại nằm gọn trong bả thủ của y sau âm thanh va chạm như tiếng khua của kim loại.

Mạng Kỳ Băng xuất hạn mồ hôi đã từng bôn ba trên giang hồ với ngoại danh Sát Thủ Đao Vương, y chưa từng gặp một đối thủ nào khá dĩ đỡ được một chiêu đao chứ đừng nói bắt gọn ngọn khoái đao dễ hơn bắt một con côn trùng.

Mạng Kỳ Băng toan rút chưởng ảnh mình lại thì cảm giác giá buốt khiến cho cánh tay phải tê rần không còn tuân theo ý muốn của gã nữa, mà phải buông thõng chẳng khác gì Giã Đình Nhu.

Trong tình thế chẳng đặng đừng, dù muốn hay không muốn, Mạng Kỳ Băng cũng phải rút bằng được ngọn khoái đao về. Y rùn tấn gồng mình, dồn tất cả lực vào tả thủ rút lại ngọn khoái đao đang nằm gọn trong tả thủ xanh rờn của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ.

Vừa tấn công, Mạng Kỳ Băng vừa nghĩ:

- "Mạng mỗ liệt một cánh tay thì ngươi phải mất một cánh tay" Với ý niệm đó, Mạng Kỳ Băng dồn tất cả nội lực vào tả thủ.

Hai cánh môi của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ nhếch lên. Y như đọc được ý niệm trong đầu Mạng Kỳ Băng, liền nhún vai, lạnh nhạt nói:

- Lưỡi khoái đao của các hạ đâu thể sánh bằng đôi thanh ma thần thủ của ta.

Y vừa nói vừa mượn sức khí lực của Mạng Kỳ Băng, đẩy thẳng dốc đao đập vào chính Sát Thủ Đao Vương. Mạng Kỳ Băng bất ngờ với thế công biến hoá của đối phương, buộc phải lách đầu né tránh.

Sát Thủ Đao Vương không ngờ đối phương lại có sự linh hoạt tuyệt vời như vậy. Y chưa kịp lấy lại tịnh tâm thì hữu thủ xanh rờn của Hoạt Diêm La chấp lại như một mũi đao, chém xả váo nách bờ vai trái của gã.

Phập... Bàn tay xanh rờn tợ như một lưỡi bảo đao bén ngót chém sắt như chém bùn, tiện lìa cánh tay của Sát Thủ Đao Vương như người ta chặt cánh một con gà.

Mạng Kỳ Băng thốt lên:

- Ối... Y lão đảo thối lui năm bộ từ bả vai bị chặt, một vòi máu phún ra rưới đỏ cả nền gian tiền sảnh.

Cùng với tiếng thốt đó, Sát Thủ Đao Vương Mạng Kỳ Băng phải thối lui năm bộ vẫn chưa đứng vững. Khi y định thần thì Hoạt Diêm La đã dụng Cầm Nã Thủ khống chế bờ vai đang rưới máu rải khắp gian tiến sảnh toà Dạ Tình thủy lầu.

Mạng Kỳ Băng nhìn Lịnh Chấn Kỳ bằng ánh mắt hãi hùng.

Đáp lại ánh mắt của Sát Thủ Đao Vương là cái lắc đầu chế giễu và khinh thị của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ.

Y nói:

-Mạng các hạ chắc chưa từng đối mặt với cái chết.

- Hãy hạ thủ đi!

Lịnh Chấn Kỳ nhún vai:

- Tại hạ có cái thú giết người không như các hạ đâu.

Y vừa nói vừa điểm một ngón tay vào vết thương của Mạng Kỳ Băng. Mồ hôi xuất hạn ướt đẫm trán nhưng Sát Thủ Đao Vương không thể thốt được lời nào.

Hai cánh môi vẩu của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ hơi dẩu lên một chút. Y ôn nhu nói:

- Ta muốn Mạng các hạ giải trình câu đố đã đố ta.

Mạng Kỳ Băng đỏ mặt vì thẹn. Y thở hắt ra một tiếng rồi ngửa mặt cười khằng khặc, gằn giọng nói:

- Ta đã từng là một sát thủ, thì có gì phải sợ cái chết để bị người khác sai khiến chứ. Ngươi hiểu được thì hiểu, không hiểu được thì tự tim hiểu.

- Rất khí khái!

Lịnh Chấn Kỳ thốt xong câu nói lạnh nhạt đó liền ấn chỉ pháp vào bờ vai cụt đỏ ối của Sát Thủ Đao Vương Mạng Kỳ Băng.

Cái đau thấu lên đến tận óc, trán tuôn mồ hôi đổ xuống mặt phủ cả lên hai mắt.

Mạng Kỳ Băng nghiến răng ken két cố chịu cái đau khủng khiếp.

Thấy Mạng Kỳ Băng trong tình cảnh đó tất cả mọi người gần như hồn siêu phách lạc, không còn giữ được thần hồn thần vía.

Lịnh Chấn Kỳ nói:

- Mạng các hạ đau lắm phải không?

Mạng Kỳ Băng nghiến răng không đáp lời Lịnh Chấn Kỳ. Y có muốn nói cũng không được, bởi cái đau của Hoạt Diêm La tạo ra khiến cho thần thức của gã không còn suy nghĩ được gì nữa, mà chỉ còn những tiếng u u dội lên trên đầu.

Chỉ pháp bất nhân của Lịnh Chấn Kỳ càng lúc càng thọc sâu hơn vào vết thương của Mạng Kỳ Băng. Đây đúng là một cuộc tra khảo vô tiền khoáng hậu. Trong cái đau tột cùng đó, bất giác Sát Thủ Đao Vương Mạng Kỳ Băng sực nhớ đến lời bói quẻ của Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình.

Y buột miệng nói:

- Có lẽ đây là khắc tính mạng vận của ta.

Câu nói bâng quơ của Mạng Kỳ Băng khiến Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ thoạt ngơ ngẩn.

Y nhìn sững họ Mạng:

- Các hạ vừa nói gì?

Chương 21 - Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ

Ngồi trên mỏm đá ven bờ suối, Quân Tùng nhăn nhó nói với nữ lang vận bạch y:

- Tại sao nàng lại không tin ta chứ? Ta đã nói hết tất cả. Sự thực ta không phải là Tiểu Thần Toán tử mà.

Nữ lang chấp tay sau lưng, quay lại nhìn Quân Tùng. Nàng không cởi lớp vuông lụa che mặt:

- Công tử đừng xảo ngôn nữa. Nếu công tử không phải là Tiểu Thần Toán Tử thì Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ không xuất hiện để giải thoát cho công tử đâu.

- Ta chẳng hề quen biết gì với nàng đó cả. Ta nói thật đó.

Nữ lang lắc đầu:

- Công tử càng giấu thân phận của mình thì Mộng Hoa Hoa càng tin công tử là Tiểu Thần Toán Tử.

- Mộng Hoa Hoa.... Nàng hãy tin ta Hoa Hoa nạt ngang:

- Không.... Chỉ có một cách duy nhất, công tử phải dẫn ta đến Thiên Ma Cốc để lấy pho Thiên Thư Lường Thiên Xích Thiên Căn.

Quân Tùng nhăn nhăn nhó nhó:

- Trời ơi.... Ta....

Hoa Hoa rút ngọn roi da.

Quân Tùng co người lại.

Nàng gắt gỏng nói:

- Nếu công tử còn nói nhăng nói cuội để phủ nhận thân phận của mình thì Mộng Hoa Hoa buộc phải dùng đến ngọn roi này đó.

Quân Tùng khoát tay:

- Thôi thôi.... Được rồi. Ta là Tiểu Thần Toán Tử, hay Tử Thần Toán Tiểu gì đó cũng được. Nàng nghĩ ta là ai cũng được, miễn đừng dụng roi đét lên người ta là được rồi.

Hoa Hoa cười khẩy:

- Công tử không muốn ngọn roi này hành hạ thì phải đưa Hoa Hoa đến Thiên Ma Cốc. Chứ không phải chỉ thừa nhận thân phận của mình không đâu.

- Ta nào biết..... Lời chưa thốt hết ý thì ngọn da của Mộng Hoa Hoa vụt qua ngay trên búi tóc của Dương Quân Tùng. Y giật mình co rúm người lại, miệng thốt lên:

- Ôi..... Đừng.

Hoa Hoa lạnh nhạt nói:

- Nếu như công tử còn thốt hai tiếng không biết thì nhát roi thứ hai sẽ đánh thẳng vào thân pháp của công tử đó.

- Ta biết mà.

Hoa Hoa gằn giọng nói:

- Thiên Ma Cốc ở đâu?

Quân Tùng ngẩng lên nhìn nàng:

- Xa lắm. Không phải đi một ngày một buổi mà đến đâu. Tại hạ sẽ dẫn Mộng cô nương đến đó.

Mộng Hoa Hoa gật đầu:

- Được.... Chúng ta đến Thiên Ma Cốc.

Quân Tùng gãi đầu:

- Tất nhiên tại hạ sẽ đưa cô nương đến Thiên Ma Cốc để lấy pho Thiên Thư ôn dịch kia, nhưng chẳng lẽ cô nương để mặc tại hạ với cái bụng đói meo mà đi ư?

Quân Tùng lắc đầu xoa bụng:

- Với chiếc bao tử lép kẹp thế này thì tại hạ đâu thể đi nổi. Còn một chuyện này nữa.

- Chuyện gì?

- Thiên Ma Cốc toa. lạc trên một bãi đất khô cằn, không một con thú nào sống được. chúng ta không chuẩn bị lương thực, và những phương tiện cần thiết, đến đó thì chỉ vào mà không có ra đâu.

Quân Tùng vừa nói vừa nghĩ thầm:

- Nha đầu..... Quân Tùng chẳng biết Thiên Ma Cốc nào cả. Ngươi muốn đi thì ta dẫn ngươi đi, nhưng có cơ hội thì ngươi chẳng bao giờ thấy được ta đâu.

Y mỉm cười:

- Cô nương muốn đến đó thì phải chuẩn bị mọi thứ. Nhưng lúc này tại hạ lại chẳng có nén bạc vụn nào cả.

- Hoa Hoa có.

Quân Tùng xoa tay:

- Thế thì tốt.

Y xoè tay nhẩm tính một lúc rồi ngẩng lên nhìn Hoa Hoa:

- Tại hạ nhẩm tính chí ít phải có năm mươi lạng mới đủ lộ phí chuẩn bị mọi thứ cần thiết đến Thiên Ma Cốc.

Hoa Hoa gật đầu:

- Ta có số kim ngân đó.

- Thế thì tốt quá.

Quân Tùng xoè tay:

- Cô nương, hãy trao số kim lượng kia cho tại hạ để chuẩn bị những thứ cần thiết lên đường chứ.

- Hoa Hoa sẽ cùng đi với công tử.

- Đi với tại hạ à?

Hoa Hoa gật đầu.

Nàng nghiêm giọng nói:

- Công tử đừng có nghĩ có thể tìm cơ hội đào thoát. Trung Nguyên tuy mênh mông, nhưng một khi Dị Thần giáo chủ đã thông báo cáo thị và hoa. tiết chân dung của công tử thì chẳng có nơi nào là chốn dung thân để người ẩn thân cả. Công tử chỉ có mỗi một cách giữ mạng mình là đi cùng với Hoa Hoa đến Thiên Ma Cốc.

Quân Tùng thở ra:

- Vậy sau khi lấy được pho Thiên Thư ôn dịch kia thì Dị Thần giáo chủ sẽ đối xử với tại hạ như thế nào?

- Công tử sẽ được bình an, chẳng còn ai mạo phạm đến nữa.

- Được rồi..... Quân Tùng sẽ đưa Mộng cô nương đến Thiên Ma Cốc lấy quách pho Thiên Thư kia cho rồi. Nhưng trước khi đi, tại hạ cần phải giải quyết cái bao tử lép kẹp của tại hạ đã.

Quân tùng vừa nói vừa nhìn xuống dòng suối trong vắt. Y chớp mắt thốt lên.

- Ở đây có cá. Ở đây có cá. Chúng ta đã có cái ăn rồi.

Quân Tùng vừa nói vừa cởi trang phục.

Mộng Hoa Hoa quay mặt nhìn đi nơi khác. Nàng gắt gỏng nói:

- Ngươi làm gì vậy?

- Thì tại hạ cởi y trang để bắt cá chứ làm gì. Chẳng lẽ để nguyên trang phục xuống suối bắt cá sao?

- Hoa Hoa không cần làm như công tử.

- Không cần ăn à? Không cần ăn thì cô nương nhịn đói vậy. Tại hạ thì không thể nhịn đói được rồi.

Quân tùng vừa nói vừa tiếp tục cởi trang phục của mình.

Hoa Hoa khoát tay:

- Khoan đã!

- Sao lại khoan? Bộ cô nương muốn tại hạ nhịn đói như cô nương sao?

- Hoa Hoa có thể bắt cá mà không cần phải xuống suối như công tử.

Quân Tùng nhìn sững nàng:

- Hay vậy sao? Cô nương có pháp thuật à?

Nàng nhìn lại Quân Tùng:

- Công tử muốn ăn cá thì Hoa Hoa sẽ bắt cho.

Nàng bước đến bên Quân Tùng nhìn xuống suối. Bầy cá chép vàng óng lượn lờ thả bọt. Hoa Hoa vung ngọn roi da phóng thẳng xuống bầy cá trong khi Quân Tùng giương mắt tò mò nhìn xem nàng bắt cá như thế nào.

Y lẩm nhẩm nói:

- Cô nương câu cá bằng roi chứ không bằng cần câu à?

Y vừa thốt xong thì Hoa Hoa đã giật mạnh ngọn roi da trở lại. Trên đầu ngọn roi là con cá chép khá to bị xuyên thủng qua mình dang cố dẩy dụa để thóat ra.

Hoa Hoa nói:

- Hãy giử lấy.

Nàng lắc nhẹ hổ khẩu, ngọn roi cắt một đường vòng cung mang theo con cá chép rớt vào tay Quân Tùng.

Ôm khư khư con cá chép mà Quân Tùng vẫn còn ngơ ngẩn bởi thủ pháp dụng roi của nàng.

Y buột miệng nói:

- Hay thật. Cái cách câu cá này, tại hạ phải thụ giáo cô nương mới được.

Quân Tùng gỡ con cá ra khỏi đầu roi của Hoa Hoa, rồi lấy chiếc hộp sau lưng mình đặt xuống gềnh đá. Y như quên hẳn Mộng Hoa Hoa, mà chăm chút lấy từng cây kim, cẩn thận ghim vào mình con cá chép.

Thấy Quân Tùng tỉ mỉ như vậy, Hoa Hoa nói:

- Ngươi định làm gì với con cá đó?

Quân Tùng ghim xong cây kim cuối cùng. Con cá đờ thẳng ra, nhưng hai mắt vẫn còn trong vắt và cái miệng thì tiếp tục ngáp. Y ngẩng lên nhìn Hoa Hoa:

- Tại hạ sẽ cho cô nương thưởng thức cái món kình ngư hí hoa? có một không hai trên cõi đời

này. Cô nương ăn rồi nhất định sẽ nằm mơ có một con cá thứ hai.

- Hoa Hoa không thích ăn cá.

- Với bàn tay thiện nghệ của thiên hạ đệ nhất hỏa đầu quân thì dù không thích ăn, cô nương cũng sẽ thích.

Quân Tùng nói xong bỏ đi gom cành cây khô, chất thành đống.

Hoa Hoa chờ cho Quân Tùng chất xong đống cây khô mới nói:

- Không có đá lửa, công tử lấy gì để làm món kình ngư hí hoả?

Quân Tùng nhún vai:

- Tại hạ đã là thiên hạ đệ nhất hoa? đầu quân thì sao lại không có đá lửa bên mình chứ.

Y cười mỉm rồi bước đến lấy cục đá lửa trong chiếc hộp. Hoa Hoa nhìn Quân Tùng nói:

- Không ngờ Tiểu Thần Toán Tử còn là một hoa? đầu quân nữa. Để xem công tử làm bếp như thế nào.

- Tất nhiên là không thể chê được rồi.

Chỉ một lần đánh đá lửa, Quân Tùng đã nhóm được bếp củi. Sự khéo léo đó khiến Hoa Hoa không khỏi thán phục. Nàng buột miệng nói:

- Nếu Hoa Hoa nói ra chuyện này, khó có người tin.

- Nếu thiên hạ khó tin thì tại hạ không phải là Tiểu Thần Toán Tử rồi.

Hoa Hoa cau mày nạt ngang:

- Hoa Hoa không nói như vậy.

Quân Tùng nhún vai vẻ không màng đến lời của nàng. Y xâu con cá chép bằng một cành cây rồi hướng trên ngọn lửa. Mặc dù bị nướng phồng cả lớp da bên ngoài, nhưng con cá vẫn há miệng ngáp, thậm chí đôi mắt vẫn không hề mất thần.

Hoa Hoa nhìn con cá chép đang bị nướng chuyển sắc màu vàng ươm, lắc đầu nói:

- Công tử tàn nhẫn quá!

Quân Tùng quay ngoắt nhìn nàng:

- Tại hạ tàn nhẫn cái gì? Cô nương mới là người tàn nhẫn đó.

- Công tử không tàn nhẫn ư?

Nàng chỉ con cá chép nướng vàng:

- Con cá bị công tử nướng nhưng vẫn còn sống.

- A.... Tại hạ hiểu ý của nàng rồi. Nàng thương hại con cá chép phải không?

Y trở con cá, nói tiếp:

- Người xưa có câu, vật dưỡng nhân. Muốn làm món kình ngư hí hoa? thì phải làm như vậy. Cô nương yên tâm, con cá này chẳng cảm nhận được sự đau đớn đâu, bởi lẽ tại hạ đã dùng thuật kim châm khống chế cảm giác của nó rồi.

- Cho dù công tử có dụng thuật gì thì đây cũng là một hành động quá ư tàn nhẫn.

Quân Tùng tròn mắt nhìn nàng:

- Eo ôi, cô nương thương cảm cho con cá này à?

Hoa Hoa gật đầu.

- Cô nương biết thương một con cá chép thế sao không biết thương cho tại hạ chứ? Cô nương sợ con cá này đau, thế mà ở cổ miếu lại thẳng tay quất roi da vào người Quân Tùng. Dưới mắt cô nương, tại hạ chẳng bằng con cá chép này ư?

Hoa Hoa nhìn thẳng vào mắt Quân Tùng:

- Hoa Hoa buộc phải làm như vậy. Nếu không dụng đến biện pháp mạnh thì công tử chưa tự nhận mình là Tiểu Thần Toán Tử.

- Lại Tiểu Thần Toán Tử.

Đôi chân mày của Hoa Hoa chau lại, Quân Tùng giật mình vội vã nói:

- À à..... thì tại hạ là Tiểu Thần Toán Tử.

Mùi thơm từ thịt cá bốc ra, xộc vào khứu giác Quân Tùng và Hoa Hoa. Đã một ngày không có thứ gì trong bụng, Quân Tùng cảm thấy rất đói, giờ bị mùi thơm kia kích thích y càng cảm giác đói nhiều hơn.

Quân Tùng nuốt nước bọt, chắt lưỡi:

- Ái chà.... Thật là ngon không thể chê vào đâu.

Y trải lá chuối rừng, rồi đặt con cá chép nướng vàng lên trên. Miệng cá vẫn còn ngáp và mắt vẫn còn thần thức Quân Tùng nhìn con cá chép nướng vàng ươm, nói:

- Ngươi không thấy đau đớn chứ?

Hoa Hoa lắc đầu, rồi hừ nhạt, nói:

- Con cá không biết đáp lời công tử đâu.

Quân Tùng ngẩng lên nhìn nàng:

- Nếu đau thì nó đã la rồi. Phải chi có thêm một bầu rượu thì hay biết mấy.

Quân Tùng ngồi bệt bên con cá. Y chắc lưỡi nói:

- Tại hạ mời cô nương thưởng lãm món kình ngư hí hỏa của tại hạ chứ.

Hoa Hoa lắc đầu:

- Hoa Hoa không thích ăn cá, nhất là những con cá làm theo kiểu kình ngư hí hoa? của công tử.

- Mộng cô nương không ăn, chê món kình ngư hí hoa? của tại hạ thì có người khác thay cô nương thưởng thức.

Hoa Hoa nhíu mày:

- Ở đây chỉ có Hoa Hoa và công tử, đâu còn ai nữa?

Nàng vừa thốt dứt câu thì từ bên kia bờ suối, phía sau một tàng cây đại thụ, một lão già chống gậy bước ra. Vẻ bề ngoài của lão chống gậy bước ra. Vẻ bề ngoài của lão cũng chạc ngoài lục tuần, nhưng giọng nói thì lại sang sảng:

- Có thêm lão phu nữa chứ.

Lão vừa nói vừa điểm đầu gậy, thân pháp nhấc lên khỏi mặt đất, xoay tròn như chiếc bông vụ, vùn vụt lướt qua con suối rồi nhẹ nhàng trụ bên cạnh Dương Quân Tùng và Mộng Hoa Hoa.

Lão không cần Quân Tùng mời mà ngồi bệt xuống bên cạnh y, lấy bầu hồ lô tu một hơi dài, rồi thuận tay gỡ lấy một miếng cá cho vào miệng.

Lão ăn xong miếng cá, chắc lưỡi nói:

- Tuyệt thật..... Tuyệt thật. Lần đầu tiên Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ được thưởng thức một món cá cực kỳ ngon như thế này.

Lão nhìn sang Quân Tùng:

- Tiểu Thần Toán Tử không ngờ một hoa? đầu quân thượng thặng. Túy Tiên Ông này bội phục!

Lão nói xong lại bưng bầu hồ lô rượu tu một hơi dài, tay tiếp tục gỡ cá bỏ vào miệng nhai nguồm ngoàm.

Quân Tùng cứ nhìn lão Túy Tiên Ông chầm chầm. Ánh mắt của Quân Tùng vừa ngơ ngác vừa bực bội.

Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ không màng đến ánh mắt của Quân Tùng, mà cứ liền tay gỡ cá. Lão vừa ăn vừa uống rồi lại chắc lượi khen ngon:

- Quả thật là một món ăn đặc sắc, không thể nào chê được. Lão phu đã từng thưởng thức bao thứ cao lương mỹ vị nhưng tuyệt nhiên chưa từng được ăn một món cá nào ngon như thế này.

Lão xuýt xoa vừa nhai vừa chắc lưỡi.

Quân Tùng thở hắt ra một tiếng, toan mở miệng nói thì Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ khoát tay. Lão vừa nhai vừa nói:

- Từ từ không có gì cần nói ở đây cả, lão phu đang thưởng thức.

Quân Tùng hậm hực nói:

- Nhưng....

Lão lại khoát tay, tiếp tục gỡ cá và uống rượu.

Quân Tùng thở hắt ra một tiếng đứng bật dậy.

Túy Tiên Ông không màng đến thái độ bực dọc của Quân Tùng mà cứ tiếp tục ăn và uống. Chẳng mấy chốc con cá chép chỉ còn lại mỗi cái đầu, còn mình thì chỉ còn là một núm xương không một tí thịt.

Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ chắc lưỡi nói:

- Phải chi có thêm một con nữa để lão phu thưởng lãm.

Lão đứng lên, hất mặt, nói:

- Bây giờ thì Tiểu Thần Toán Tử muốn nói gì?

Quân tùng gắt gỏng nói:

- Tại hạ chỉ có mỗi một con cá chưa ăn được miếng nào, lão trượng lại tọng hết vào mình, mặc nhiên để cái bụng tại hạ lép kẹp. Lão trượng coi như vậy có được không?

- Ơ.... Tại vì món kinh ngư hí hỏa của Tiểu Thần Toán Tử quá ngon, mà lão quên bẵng chủ nhân của nó. Miễn thứ.... Miễn thứ....

Quân Tùng bực dọc nói:

- Miễn thứ cái con khỉ. Ít ra trước khi ăn món kình ngư hí hỏa lão trượng cũng phải hỏi qua Quân Tùng này một tiếng chứ.

Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ nhướn mày:

- Hỏi ư? Sao lão phu lại phải hỏi? Lão phu chỉ hỏi tiểu tử một điều thôi.

Quân Tùng sa sầm mặt:

- Lão hỏi gì chứ? Đã ăn hết con cá của vãn bối rồi còn hỏi gì nữa?

- Lão không phải hỏi về con cá chép mà lão đã nuốt vào bao tử.

Quân Tùng bực bội nói:

- Lão hỏi gì?

Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ nhìn thẳng vào mặt Quân Tùng:

- Thần tăng Đại Minh thỉnh tiểu tử vào tĩnh lăng Thiếu Lâm để trao cho tiểu tử chiếc thiết phiết của Ngoa. Long Thiết Phiến tiên sinh phải không?

Quân Tùng gắt gỏng:

- Lại thêm chuyện gì nữa đây? Vãn bối chẳng biết gì cả. Lão có muốn biết thì cứ đến Thiếu Lâm mà hỏi lão Đại Minh thần tăng nào đó. Vãn bối chỉ bực bội về món kình ngư hí hỏa của mình

thôi.

Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ hừ nhạt, nói:

- Tiểu tử không nói thì lão phu đập ngươi, bắt ngươi phải nói.

- Trời đất! Ăn xong còn đòi đánh người nữa. Trên đời này sao lại có người một người như lão chứ?

Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ không màng đến câu nói bực dọc của Dương Quân Tùng, lão lãnh đạm nói:

- Tiểu Tử không nói lão phu biết thì cũng phải nói cho người khác biết thôi.

Mộng Hoa Hoa xen vào:

- Lão bang chủ muốn tranh đoạt pho Thiên Thư Lường Thiên Xích với Hoa Hoa ư?

Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ nhìn ngoắt lại nàng:

- Nha đầu biết lão à?

- Bang chủ Cái Bang Phùng Nhĩ lão thì ai mà chẳng biết.

Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ vuốt râu nói:

- Nha đầu biết lão là bang chủ Cái Bang mà còn dám huênh hoang ư?

- Bang chủ Cái Bang là gì chứ?

- Hừ.... Để lão xem coi chân diện mục của nha đầu là ai mà dám thốt ra những lời như vậy với Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ, bang chủ Cái Bang.

Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ vừa nói vùa bất ngờ thọc gậy điểm tới mặt Mộng Hoa Hoa. Đây là một thế trong Đả Cẩu Bông Pháp, mặc dù trông rất đơn giản nhưng tiềm ẩn sự biến hoá vô cùng huyền ảo.

Hoa Hoa chợt thấy lão Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ điểm gậy thọc tới mặt mình, liền lách đều né tránh. Ngay lập tức chiếc gậy Đả Cẩu Bổng Pháp của Phùng Nhĩ liền biến thế, trầm xuống điểm vào vùng chấn thủy của nàng.

Hoa Hoa tức giận nói:

- Hạ lưu thật....

Nàng vung hữu thủ gạt ngang ngọn Đả Cẩu Bổng.

Ngọc thủ của nàng chưa chạm vào ngọn Đả Cẩu Bổng thì một lần nữa Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ lại biến thức. Đầu gậy chùng xuống hơn điểm tiếp vào vùng hạ đẳng của nàng.

Một chiêu công, lão biến hoá thành ba thức, chia làm ba hướng công thượng, trung và hạ, tất cả những biến thức đó đều nhất nhất điểm chỉ vào những vùng cấm kỵ của Mộng Hoa Hoa. Thế công biến hóa thứ ba của Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ khiến Mộng Hoa Hoa phải lúng túng. Nàng

vừa giận vừa rủa thầm:

- Lão quỷ ăn mày không giữ được phong thái của người trượng phu..... Thế mà lại là bang chủ Cái Bang.

Cùng với ý nghĩ đó, Hoa Hoa thối lại nửa bộ.

Đối phương vừa thối bộ, lão Cái Bang Phùng Nhĩ đâu bỏ qua thời cơ chiếm thượng phong, liền lạng người, áp sát tới, quất ngang ngọn Đả Cẩu Bổng công vào đôi cước pháp của Mộng Hoa Hoa.

Những chiêu công của lão vừa nhanh vừa chính xác, lại liên tục phát ra một cách nhuần nhuyễn và biến hoá không ngừng khiến cho Mộng Hoa Hoa không sao kịp dụng tuyệt nghệ phản kích lại.

Nàng điểm mũi hài lướt tới về sau nửa bộ để tránh thức Tảo Địa Côn Pháp của đối phương. Vô hình trung, nửa bước thối lùi đó, Hoa Hoa đã đứng bên mép gờ đá.

Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ cười nửa miệng, nói:

- Nha đầu, lão phu cho ngươi xuống suối đây.

Lão vừa nói vừa nhảy bổ tới một bộ, ngọn Đả Cẩu Bổng đâm thọc tới trứơc tập kích vùng đan điền của Mộng Hoa Hoa. Chiêu công của Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ quả là lợi hại khôn lường. Nếu Hoa Hoa tránh né thì buộc phải nhảy xuống suối, nếu như không muốn nhảy xuống suối thì phải đỡ cho được đầu gậy nhanh cực kỳ ngoài một cái chớp mắt kia.

Đôi chân mày của nàng cau hẳn lại bởi thế công của Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ.

Vẻ bối rối hiện ra trên ánh mắt của nàng. Tất cả diễn biến xảy ra điều đập vào mắt Dương Quân Tùng.

Vốn bị Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ đoạt con cá mà không hỏi tiếng nào, Quân Tùng đã bực bội có ác cảm với lão, nay thấy Hoa Hoa bị nguy khốn liền thét lớn, nói bừa:

- Hãy xem tuyệt nghệ của Đại Minh thần tăng đây!

Quân tùng thốt ra câu nói đó chỉ bằng sự vô thức của mình. Y nghĩ thầm:

- Gã Tiểu Thần Toán Tử được Đại Minh thần tăng nào đó thỉnh vào tĩnh lăng Thiếu Lâm, nhất định truyền thụ võ công. Mình dùng đại danh của Đại Minh thần tăng hù doa. lão thử xem.

Quân Tùng ngỡ đâu tiếng thét của mình chẳng hề tác động đến Bang Chủ Cái Bang Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ. Nhưng ngược lại những ý niệm nảy sinh trong tâm tưởng Quân Tùng.

Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ vừa nghe tiếng thét lồng lộng của Dương Quân Tùng, vô hình trung nghĩ ngay đến chuyện xảy ra ở Thiếu Lâm hôm nào. Ngay với Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm, mà chỉ một lần xuất thủ, Đại Minh thần tăng đã buộc lão đại ma đầu phải thọ nội thương mà đành ngậm đắng nuốt cay kéo môn đồ rời khỏi Thiếu Lâm Tự. Nay nghe Dương Quân Tùng nói dùng tuyệt nghệ của lão thần tăng, lão liền hốt hoảng, thu hồi Đả Cẩu Bổng, lạng người quay ngoắt lại.

Lão vừa đối mặt với Quân Tùng thì chớp thấy song thủ của Quân Tùng chập lại, cứ như dang vận thần công Tiên Thiên Khí, liền hốt hoảng thét:

- Khoan, dừng tay....

Lời còn đọng trên hai cánh môi của bang Chủ Cái Bang Phùng Nhĩ thì sau lưng, ngay huyệt Đại Chùy, phía dưới Thiên Trụ nhói buốt. Cảm giác nhói buốt đó do đầu ngọn roi da của Mộng Hoa Hoa tập kích. Bang chủ Cái Bang Phùng Nhĩ chúi đến trước, mắt hoa đầu ù, nhưng vẫn vô cùng hãi hùng bởi câu nói của Dương Quân Tùng.

Lão gào lên:

- Tiểu Thần Toán Tử..... Lão phu sẽ tìm lại ngươi.

Lợi dụng cái chúi người phía trước, Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ đạp mạnh hai chân nhấc mình lên cao ba trượng, trổ khinh thuật thần kỳ, tợ như chiếc bông vụ lướt qua dòng suối và chẳng mấy chốc khuất dạng vào từng tòng.

Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ mất dạng rồi, Mộng Hoa Hoa mới thở phào. Quân Tùng cũng thở dài nhẹ nhõm.

Nàng bước đến trước mặt Quân Tùng:

- Công tử có thể thi triển được tuyệt nghệ của Đại Minh thần tăng à?

Quân tùng ngơ ngẩn đáp lời nàng:

- Đại Minh thần tăng nào?

- Công tử vừa mới nói sẽ dụng tuyệt nghệ của Đại Minh thần tăng kia mà.

Nghe nàng nói, Quân Tùng bật cười rồi nói:

- Tại hạ chỉ nói bừa thôi, chứ nào biết tuyệt nghệ gì.

- Công tử còn giấu Hoa Hoa ư? Nếu không biết tuyệt nghệ của Đại Minh thần tăng, sao Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ vừa nghe công tử thốt ra đã hoảng hốt thu hồi thế công, giải tỏa áp lực đối với Hoa Hoa?

Quân Tùng nhăn nhó:

- Tại hạ chỉ nói bừa chứ có biết gì đâu.

Hoa Hoa lườm Quân Tùng:

- Thôi được. Công tử đã muốn che giấu thân phận của mình cũng được. Xem như Hoa Hoa chịu một cái ơn của công tử vậy.

- Ơn nghĩa gì, tại hạ chỉ bực bội lão già kia xấc xược ăn hết con cá của tại hạ mà thôi. Lão ăn mà chẳng thèm đếm xỉa gì đến cái bụng đói meo của tại hạ.

- Hoa Hoa sẽ trả lại cho công tử con cá đó. Chúng ta mau lên đường đến Thiên Ma Cốc.

- Đi bằng cái bụng lép kẹp thế này à?

- Ở lại đây, Hoa Hoa nghĩ rằng sẽ còn nhiều người tìm đến quấy nhiễu công tử.

- Đã vậy thì hãy đi thôi.

Hai người nương theo dòng suối ven rừng tòng. Quân Tùng di bên cạnh Mộng Hoa Hoa, vừa đi vừa nghĩ:

- Ai cha....Mình chẳng biết Thiên Ma Cốc là toa. lạc ở đâu. Và hổng biết nó có thật không....

Quân tùng lắc đầu nghĩ tiếp:

- Mình sẽ đưa ả đi đâu đây? Thiên Ma Cốc ơi, Thiên Ma Cốc à.

Mộng Hoa Hoa vô tình nhìn sang thấy Quân Tùng lắc đầu, suy tư, liền hỏi:

- Sao.... Công tử nghĩ gì vậy?

Câu hỏi của nàng khiến Quân tùng giật mình đáp bừa:

- Tại hạ có nghĩ gì đâu.

- Hoa Hoa vừa thấy công tử suy nghĩ rồi lắc đầu.

- À tại hạvừa nghĩ....Ơ..... Quân tùng nhìn nàng:

- Tại hạ nghĩ cô nương chắc phải xấu xí lắm nên mới đeo vuông lụa che mặt, nên lắc đầu thương cảm cho cô nương.

Nàng nhướng mày nhìn Quân Tùng:

- Công tử thương cảm cho Hoa Hoa à?

Quân Tùng khẳng khái gật đầu, y từ tốn nói:

- Phàm nữ nhân thì bất cứ ai cũng trau chuốt nét đẹp của mình. Họ càng đẹp thì càng tự mãn, nhưng không phải ai cũng được trời ban tặng cho vẻ đẹp mà nam nhân ưa thích, chính vì thế mà có những nữ nhân mặc cảm với nhan sắc của mình.

Quân Tùng dừng bước, nhìn Mộng Hoa Hoa:

- Sự mặc cảm về nhan sắc khiến họ phải dùng mọi cách để che giấu khiếm khuyết. Ví như Mộng cô nương đây.

Hoa Hoa nhíu mày:

- Hạcông tử nghĩ Hoa Hoa là một xú nữ à?

Quân Tùng nhún vai:

- Tất nhiên rồi. Chẳng lẽ Mộng cô nương lại giấu đi nhan sắc tuyệt vời của mình ư?

Y cười khẩy:

- Tất cả giai nhân trên đời này đều muốn khoe nhan sắc của mình chứ đâu ai muốn giấu. Chỉ có những xú nữ mới che đậy mà thôi.

- Chỉ vì chiếc khăn lụa này mà hạ công tử nghĩ Hoa Hoa là một xú nữ?

- Tại hạ nghĩ như thế nhưng không có ý xúc phạm MỘng cô nương.

- Hoa Hoa không nghĩ công tử xúc phạm, nhưng nghĩ khác.

- Cô nương nghĩ gì?

- Công tử am tường Lường Thiên Xích, có thể đoán được hậu vận, vị lai nhưng lại không đoán được chân diện dung của một nữ nhân đang đi cạnh mình.

Quân Tùng nheo mắt:

- Tại hạ hiểu ý cô nương.

- Nếu như Hoa Hoa là một giai nhân thì sao?

- Là giai nhân mà lại giấu chân diện dung của mình khó tin thật đấy!

- Hoa Hoa nói đúng thì công tử có chịu thành khẩn đưa Hoa Hoa đến Thiên Ma Cốc lấy pho Thiên Thư kia không?

Quân Tùng tò mò nghĩ thầm:

- Mình không biết cái gì cả, giờ có nói thì Hoa Hoa cũng không tin. Thôi nhận bừa để xem nhan sắc của nàng có đẹp không.

Nghĩ như thế nhưng Quân Tùng hỏi ngược lại nàng:

- Nếu như cô nương là một xú nữ thì bỏ ý niệm buộc tại hạ phải đưa cô nương đến Thiên Ma Cốc không?

Quân Tùng những tưởng câu hỏi đó buộc nàng phải bỏ ý niệm vừa mới đặt ra với y, nhưng Hoa Hoa thản nhiên gật đầu:

- Được Hoa Hoa đồng ý. Nhưng ngược lại công tử cũng không được vong ngôn đấy nhé.

- Tất nhiên rồi.

Hoa Hoa vén vuông lụa che mặt.

Vừa thấy chân diện của Mộng Hoa Hoa, Dương Quân Tùng ngây ngô, thẩn thờ cả người. Hai cánh môi như đóa hoa đào mọng đỏ, sóng mũi thanh tú, một khuôn mặt thật hoàn thiện, hoàn mỹ toát ra sức hút buộc nam nhân không thể dời mắt khi nhìn thấy.

Hoa Hoa hỏi:

- Sao.....công tử thấy thế nào?

Quân Tùng buộc miệng đáp:

- Đẹp.... Không thể có một chút gì sai lệch.

Hoa Hoa thả vuông lụa xuống; - Công tử rất khẳng khái.

Thấy Hoa Hoa buông vuông lụa che mặt lại, Quân tùng ngơ ngẩn. Y như bị nhan sắc của nàng cuốn hút, khi không thấy nữa thì ngơ ngẩn thốt:

- Sao....

Hoa Hoa như đọc được ý niệm của quân Tùng liền nói:

- Công tử muốn nhìn thì trước hết phải đưa Mộng Hoa Hoa đến Thiên Ma Cốc lấy pho Thiên Thư Lường Thiên Xích.

Quân Tùng nhăn nhó nói càn:

- Tại hạ muốn nhìn chân diện mục của nàng của để tìm ra cái khiếm khuyết mà thôi.

Đôi chân mày của Hoa Hoa cau lại:

- Tại sao fải tìm chỗ khiếm khuyết?

- Bất kỳ cái đẹp nào cũng có chỗ khiếm khuyết mà. Cổ nhân có câu "nhân vô thập toàn". Cô nương chỉ mới cho tại hạ nhìn qua sơ sơ, Quân tùng đâu thể nhận thấy hết chân diện dung của cô nương.

- Công tử đã không nói nhan sắc của Hoa Hoa hoàn thiện hoàn mỹ là gì.

- Nhất thời Quân tùng nói vậy thôi.

Quân Tùng gãi đầu:

- Mà nghĩ cũng vừa lạ vừa tò mò.

-Công tử lạ gì?

- Một người có nhan sắc như Mộng cô nương mà lại che giấu nghĩ cũng lạ thật!

- Người đầu tiên thấy được chân diện dung của Mộng Hoa Hoa chính là công tử đó.

- Thế cô nương có cho tại hạ nhìn lại một lần nữa hay không?

Nàng khẽ gật đầu, rồi tháo vuông lụa che mặt.

Quân Tùng nhìn chằm chằm vào mặt Mộng Hoa Hoa. Y cố tìm một điểm khiếm khuyết trên mặt hoa của nàng nhưng không sao tìm ra được Hoa Hoa mỉm cười:

- Công tử có phúc hơn những người khác đó.

Quân Tùng buột miệng nói luôn:

- Mộng cô nương.... Nhan sắc của cô nương quá ư là tuyệt mỹ, nhưng người xưa có câu "hồng nhan bạc phận", cô nương phải cẩn thận đó.

Chương 22 - Hắc Bạch Thần Quân

Quân Tùng buông đũa, nhìn Hoa Hoa nói:

- Mì ở đây không được ngon lắm nhưng ăn cũng tạm được.

- Công tử đã dùng hết ba tô mì, thế mà vẫn nói không ngon à?

- Tại hạ ăn bởi vì cái bao tử mà thôi.

- Công tử ăn xong rồi chứ?

Quân Tùng gật đầu:

- Xong rồi.

- Công tử đã ăn xong thì chúng ta đi.

Đôi chân mày của Quân Tùng nhướng lên:

- Mộng cô nương chưa ăn gì kia mà.

- Hoa Hoa chưa đói.

- Chưa đói?

Nàng gật đầu.

Quân Tùng nhún vai:

- Lạ thật! Đã qua một ngày, tại hạ không thấy cô nương ăn gì cả. Thiên hạ có câu "nam thực như hổ, nữ thực như miêu" dù cho ăn như miêu thì cũng là ăn chứ đâu thể nhịn đói được. Đằng này Mộng cô nương lại chẳng ăn gì cả.

Y chống tay lên cằm nhìn nàng:

- Cô nương không ăn thì sao có sức chứ?

- Công tử đừng lo cho Mộng Hoa Hoa.

- Quân Tùng chỉ lấy làm lạ mà thôi. Nếu như tại hạ dẫn cô nương đến được Thiên Ma Cốc, tới lúc đó, cô nương chỉ còn là bộ xương bọc da thì có lấy được pho Thiên Thư kia cũng bằng thừa.

Quân Tùng nghiêng đầu một bên ra vẻ ngắm nàng:

- Tại hạ hiểu rồi.

- Công tử hiểu gì?

- Cô nương bị chiếc vuông lụa che nhan sắc ngăn trở nên không ăn, không uống gì được chứ gì? Tại hạ có cách để Mộng cô nương không phải bận bịu với cái khăn đó nữa.

Đôi chân mày vòng nguyệt của nàng cau lại.

Quân Tùng tiếp:

- Cô nương đừng nghĩ tại hạ nói bừa. Phàm khi cô nương che đậy nhan sắc, đã có ý không muốn cho ai thấy chân diện toàn thiện, toàn mỹ của mình. Bởi một khi cô nương để lộ chân diện, ắt sẽ gặp nhiều phiền toái, nam nhân nào mà chả thích nhan sắc siêu phàm của nữ nhân.

- Hoa Hoa có lý do riêng, không phải như công tử nghĩ.

- Tại hạ chỉ nói như thế, nếu như cô nương cần hoá trang thành xú nữ để không phải đeo vuông lụa phiền toái kia thì tại hạ sẽ giúp cho.

- Công tử giúp bằng cách nào?

- Rất dễ, chẳng có gì khó khăn cả. Quân Tùng chỉ thoa lên mặt Mộng cô nương một lớp chảo thì chẳng một ai còn muốn nhìn nhan sắc của cô nương nữa.

Nàng gật đầu:

- Hay đấy!

Quân Tùng phấn khích:

- Mộng cô nương đồng ý ư?

Quân Tùng vừa nói vừa dợm bước đứng lên thì Hoa Hoa đã cản lại:

- Ý của công tử không phải để dùng cho Mộng Hoa Hoa.

Quân Tùng tròn mắt nhìn nàng.

Hoa Hoa tiếp.

- Cái ý mà công tử vừa nói, ta nghĩ công tử nên làm cho mình thì đúng hơn.

Quân Tùng hỏi nàng:

- Sao lại là tại hạ mà không phải là Mộng cô nương?

- Công tử không hiểu hả? Chân dung của công tử đã được dán cáo thị khắp mọi nơi trên giang hồ, tất nhất cử nhất động của công tử đều bị thiên hạ để mắt tới. Phiền toái trên đường đến Thiên Ma Cốc không phải xuất phát từ Hoa Hoa mà chính từ công tử.

Quân Tùng nghe xong câu nói của nàng, nhanh miệng buông một câu cộc lốc:

- Thiên hạ có mắt mà cứ như mù Vừa thốt dứt câu đó thì có tiếng ồn ồn đáp lời Dương Quân Tùng:

- Ngươi bảo ai có mắt cũng như mù?

Giọng nói kia buộc Quân Tùng lẫn Mộng Hoa Hoa phải định nhãn nhìn ra cửa khách điếm. Đừng ngay ngưỡng cửa là hai lão già chạc ngũ tuần. Hai người có vẻ mặt khô đét, chẳng chút

thần khí. Một người vận hắc y trường bào còn người kia thì vận bạch y trường bào.

Quân Tùng nhìn hai lão đó chằm chằm.

Mộng Hoa Hoa thì từ từ đứng lên. Nàng ngập ngừng một lúc rồi hỏi:

- Nhị vị trưởng tôn đây là Hắc Bạch Thần Quân.

Bạch Thần Quân nhìn nàng, gật đầu:

- Nha đầu nhận ra Hắc Bạch Thần Quân Vương Thiệu Hưng và Tôn Luân Nhi?

- Ngoại danh của nhị vị trưởng tôn lẫy lừng khắp cõi võ lâm Trung Nguyên, bất cứ ai cũng đều biết.

Bạch Thần Quân Tôn Luân Nhi nhìn lại Hắc Quân Vương Thiệu Hưng:

- Lão quỷ có nghe nha đầu nói không.

- Tất nhiên, ta nghe nhưng không tin.

Mặt Bạch Thần Quân sa sầm lại:

- Lão quỷ không tin ư? Ngoại danh của Hắc Bạch Thần Quân lẫy lừng khắp thiên hạ, bất cứ ai cũng đều nể phục.

- Thiên hạ chỉ vuốt đuôi theo lão mà thôi.

- Lão quỷ nói bừa, chỉ được tiếng cãi chầy, cãi cối với ta mà thôi.

Hắc Thần Quân Vương Thiệu Hưng trợn mắt nạt lại:

- Lão mới là kẻ cãi chầy, cãi cối với ta thì có.

Hắc Thần Quân nhìn lại Mộng Hoa Hoa:

- Nha đầu biết Hắc Bạch Thần Quân này à?

- Tiểu nữ có biết.

Vương Thiệu Hưng nhìn lại Quân Tùng:

- Tiểu Thần Toán Tử, còn ngươi thì sao?

Quang Tùng bị hỏi đột ngột, giật mình lắc đầu:

- Vãn bối thì chẳng biết gì cả.

Hắc Thần Quân nhìn lại Bạch Thần Quân:

-Lão tặc, ngươi nghe chưa? Tiểu Thần Toán Tử chẳng biết gì về Hắc Bạch Thần Quân cả, chứng tỏ thiên hạ không phải ai cũng biết Vương Thiệu Hưng và Tôn Luân Nhi.

Bạch Thần Quân giương to hai con mắt hí. Mặc dù lão đã cố trợn hết cỡ nhưng cũng chỉ như người ta hé mở mà thôi. Lão bực dọc nói:

- Tiểu tử kia.... nghe nói ngươi am tường Thiên Thư, biết suy đoán hậu vận, vị lại thế mà chẳng biết Hắc Bạch Thần Quân à?

Lão hừ nhạt, tiếp:

- Tiểu tử không biết Hắc Bạch Thần Quân thì không phải là Tiểu Thần Toán Tử rồi.

Nghe lão nói, Quân Tùng phấn khích vỗ tay:

- Đúng rồi! Thiên hạ đều mù, chỉ có tiền bối là có mắt thôi. Mấy ngày hôm nay duy nhất có tiền bối khẳng khái nói Quân Tùng không phải là Tiểu Thần Toán Tử Bạch Thần Quân nhìn lại Hắc thần Quân:

- Lão quỷ.... tiểu tử kia nói y không phải là Tiểu Thần Toán Tử.

Hắc Thần Quân Vương Thiệu Hưng nạt ngang:

- Cái đầu của lão sao mà u tối quá. Tiểu tử đó không nhận mình là Tiểu Thần Toán Tử, người được thần tăng Thiếu Lâm Tự thỉnh vào tịnh lăng thì đích thị y chính là Tiểu Thần Toán Tử.

- Lão quỷ nói ta nghe chẳng được gì cả. Không nhận tức là không phải chứ gì không với có chứ. Hừ....

Hắc Thần Quân tạo bộ mặt nhăn nhúm:

- Không ngờ Vương mỗ lại có một lão bằng hữu ngu như thế.

- Hề.....Lão tặc dám chửi ta ngu à?

- Ta chửi lão ngu là đúng rồi. Thiếu Lâm phật môn há chẳng có câu, sắc tức là không, không tất là có. Có cũng như không. Cái gã tiểu tử này nhất định đã thuộc giáo lý đó của Phật môn nên không tự nhận lai lịch của mình.

Bạch Thần quân Tôn Luân nhi nạt ngang:

- Ngươi nói gì thì nói, ta vẫn giữ ý của ta. Cho dù gã không phải là Tiểu Thần Toán Tử thì gã cũng phải trao lại cho ta pho Thiên Thư Lường Thiên Xích thôi.

Hắc thần quân cau mày:

- Gã không phải là Tiểu Thần Toán Tử thì sao trao cho lão pho Thiên Thư kia được chứ.

Hắc Bạch Thân Quân cứ cãi qua cãi lại. Trông hai lão như trống đánh xuôi, kèn đánh ngược, chẳng biết ai đúng ai sai. Người này nói ra thì người kia phản bác lại.

Cuộc cãi vã giữa họ một lúc chẳng còn biết đâu là đâu, đâu là cuối.

Trong khi Hắc Bạch Thần Quân cãi chầy, cãi cối với nhau thì từ bên ngoài bang chúng Cái Bang đã kéo đến. Trên võ lâm giang hồ, Cái Bang không có tiếng tăm lẫy lừng như các đại môn phái khác, nhưng ngược lại họ là bang phái có nhiều môn hạ nhất, chính vì thế mà tai mắt của Cái Bang có khắp nơi. Mặc dù bỏ chạy nhưng bang chủ Phùng Nhĩ đã phán lệnh cho tất cả môn hạ Cái Bang theo dõi bước đi của Quân Tùng và Mộng Hoa Hoa.

Thấy hai lão Hắc Bạch Thần Quân tính khí trái ngược nhau, Quân Tùng cố lắm mới nén được tiếng cười vào lòng, Y nhìn Hoa Hoa:

- Mộng cô nương.. Chúng ta đi thôi!

Hoa Hoa lắc đầu:

- Không đi được đâu.

- Sao? chẳng lẽ chúng ta ở lại đây để nghe hai lão này cãi lộn với nhau à?

- Mặc dù họ khắc kỵ với nhau, nhưng mọi diễn biến tại đây đều không qua khỏi mắt của Hắc Bạch Thần Quân đâu.

Nàng vừa dứt câu thì Bạch thần Quân đã thét nói với Quân Tùng:

- Hê....Tiểu tử.....Ngươi phán xét coi ta đúng hay lão Hắc Thần Quân Vương Thiệu Hưng đúng?

Bị hỏi đột ngột, Quân tùng đâm ra lúng túng, y hết nhìn Hắc Thần quân rồi đến Bạch Thần quân, nghĩ thầm:

- Cả lão này đều là những kẻ cuồng tâm, cuồng trí. Chẳng có người nào đúng, cũng chẳng có ai hơn.

Cùng với ý niệm đó. Quân Tùng giả lã cười nói:

- Theo tại hạ, hai vị trưởng tôn đây đều đúng cả.

Bạch Thần Quân Tôn Luân Nhi chỉ vào ngực mình dõng dạc nói:

- Ta đúng, lão tặc đây sai.

Hắc Thần Quân Vương Thiên Hưng bực dọc cũng chỉ vào ngực lão:

- Ta đúng, lão quỷ này sai.

Cả hai lại đối mặt cãi bừa với nhau.

Hắc Thần Quân khoát tay, quay ngoắt lại Dương Quân tùng:

- Tiểu tử phán xét lại lần nữa.

Quân Tùng buông một câu thật nhạt nhẽo:

- Hai vị đều sai cả.

Hắc Thần Quân nheo mày chỉ vào ngực mình:

- Lão sai còn lão quỷ này đúng à?

BaÏch Thần Quân nói ngược lại:

- Tôn lão phu sai, còn lão tặc Vương kia đúng ư?

Dương Quân Tùng bực bội cáu gắt chỉ đám môn hạ Cái Bang vừa kéo đến trên dưới hai mươi người:

- Một mình tại hạ không thể phán đoán được. Hai vị trưởng tôn hỏi những người kia xem.

Bạch Thần Quân nhìn lại chúng môn hạ Cái Bang. Lão tròn mắt với vẻ ngơ ngác:

- Ơ..... Bọn ăn mày các người kéo đến đây làm chi vậy?

Hắc Thần Quân cười khẩy nói:

- Còn sao nữa, lũ Cái Bang này mò đến xem để xin Tôn lão tặc bữa cơm chứ gì?

Bạch Thần Quân nạt ngang:

- Không.... bọn ăn mày này đến để xin lão quỷ đó.

Hắc Thần Quân chỉ Bạch Thần Quân:

- Chúng nó xin lão tặc.

Bạch Thần quân chỉ Hắc Thần Quân:

- Chúng kéo đến xin ngươi.

- Không phải, xin lão thì đúng hơn.

Bạch Thần Quân chỉ vào ngực mình:

- Chúng xin xỏ Tôn lão này à?

Hắc Thần Quân gật đầu:

- Đúng như vậy!

- Sao chúng lại không xin ngươi?

- Mà sao chúng lại không xin ngươi?

Bạch Thần Quân chỉ môn hạ Cái Bang:

- Chúng xin ta thì ta sẽ giết chúng.

Hắc Thần quân cũng đồng một câu:

- Chúng xin ta thì ta cũng sẽ giết chúng.

Hắc Bạch Thần vừa thốt chung một ý nghĩ thì đồng loạt xuất thủ. Hắc Bạch Thần Quân tợ như đôi mãnh thú điên cuồng lao thẳng vào chúng môn hạ Cái Bang. Hắc Thần Quân thì dụng Thiết Bút, Bạch Thần Quân thì dụng Thiết Thư. Cả hai phối hợp Thiết Bút và Thiết Thư thật là linh hoạt. Trông Hắc Bạch Thần Quân phối hợp binh khí bút và thư, không ai tin rằng họ là hai người có cả tính hoàn toàn trái ngược nhau.

Chúng môn hạ Cái Bang chẳng khác nào lũ dê non bị đôi mãnh hổ quần thảo tơi tả. Ngọn Thiết

Bút trong tay Hắc Thần Quân Tôn Luân Nhi nhoang nhoáng điểm vào tam tinh bọn Cái Bang chẳng chút nương tay. Chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi mà đã có một nửa nhân số bang chúng Cái Bang chết bởi thủ pháp Thiết Bút của lão. Tất cả đều cùnng bị Thiết Bút khoan một lỗ tròn giữa tam tinh. Kể cả những toan tìm đường tẩu thoát cũng không thoát được ngọn Thiết Bút tử thần.

Bên đây Bạch Thần Quân cũng chẳng chịu thua kém Hắc Thần Quân, chiếc binh khí Thiết Thư của lão tợ cây búa tiềâu phu nhoang nhoáng bổ vào đỉnh đầu chúng môn hạ Cái Bang không chút nương tay.

Khi cả hai thu hồi bộ pháp thì trên hai mươi mạng chỉ còn lại một người.

Bạch Thần Quân hỏi:

- Lão Tôn..... Ngươi giết được mấy gã?

- Mười tên. Còn lão quỷ?

Bạch Thần Quân chắc lưỡi:

- Ta cũng mười mạng.

- Lão phu mười, ngươi mười, thế thì chẳng ai hơn ai.

Bạch Thần Quân Tôn Luân Nhĩ nói:

- Vẫn còn một tên.

Gã Cái Bang sống sót run lập cập bởi diễn tiến cuộc đa sát vô tiền khoáng hậu do Hắc Bạch Thần Quân tạo ra. Gã cứ đứng như trời trồng tứ chi buông thõng, nghệch mặt nhìn Hắc Bạch Thần Quân.

Bạch Thần Quân nhanh miệng nói:

- Tên còn lại là của ta.

Hắc Thần quân gắt gỏng nạt ngang:

- Gã là của ta.

Hắc Thần quân vừa nói vừa điểm mũi giày, thi triển khinh thuật siêu phàm lướt đến điểm luôn mũi Thiết Bút vào tam tinh gã môn hạ Cái Bang để dành phần hơn về mình.

Đầu ngọn Thiết Bút vừa khoan một lỗ tròn trên tam tinh gã Cái Bang thì chiếc binh khí Thiết Thư cũng chẳng chịu thua kém, cũng giã một đòn chí mạng vào thiên đỉnh gã.

Phập....Bộp..... Cả hai thứ binh khí cùng đến một lúc. Có thể nói gã Cái Bang sau cùng nhận một lúc hai sát chiêu khủng bố, khiến cho thủ cấp của gã không còn hình thù nữa.

Hắc Bạch Thần Quân cùng thối về chỗ cũ.

Hắc Thần Quân nói:

- Ta hơn lão quỷ một mạng.

Bạch Thần Quân nạt ngang:

- Không....Tôn lão phu hơn ngươi mới đúng.

- Thiết Bút của ta lấy mạng gã trước kia mà.

Bạch Thần Quân:

- Không phải như vậy, Thiết Thư của ta mới đập vỡ sọ gã trước.

Hai lão lại gân cổ cãi lộn với nhau.

Trong khách điểm, Dương Quân Tùng đứng trơ ra như tượng, hoạt cảnh thảm sát khủng bố do Hắc Bạcg Thần Quân tao ra khiến hồn phách Quân Tùng không còn trụ được trong thân pháp của gã nữa. Y cứ há hốc miệng, giương mắt nhìn. Miệng không ngừng nói:

- Trời ơi.....Qủy tha ma bắt hai lão đi....Hai con quỷ già mà.

Mỗi khi có một gã môn hạ Cái bang rú lên bổ nhào xuống đất thì Quân Tùng cứ như giẫm phải than hồng, dứng người thốt:

- Trời ơi.....Chắc chết hết quá!

Cuộc thảm sát đã kết thúc mà Quân Tùng vẫn còn ngây ra như tượng gỗ. Mãi một lúc sau, y mới định được thần thứ bởi tiếng cãi vã của hai lão Hắc Bạch Thần Quân, vội quay ngoắt lại Mộng Hoa Hoa.

Quân Tùng hối hả nói:

- Mộng cô nương.....Chúng ta mau đi thôi. Đi nhanh lên!

Quân Tùng chẳng còn giữ khách khí mà nắm tay Mộng Hoa Hoa, giật liên tục:

- Hoa Hoa....Mau trốn nhanh lên!

Hoa Hoa buông một tiếng thở dài:

- Công tử, chúng ta không thể rời khỏi đây nếu chưa được Hắc Bạch Thần Quân cho đi.

- Phải chờ hai lão đó à?

- Mặc dù tính khí của hai lão đó trái ngược nhau, nhưng có chung một điểm chết người.

- Họ có chung điểm gì?

- Đa sát.

Quân Tùng giật mình tròn mắt nhìn nàng, ngập ngừng hỏi:

- Hai lão già quỷ quái đó đều thích giết người ư?

Hoa Hoa gật đầu:

- Hắc Bạch Thần Quân nổi danh trong võ lâm bởi cá tính lập dị nhưng bất cứ ai cũng nể mặt bởi võ công phối hợp thần kỳ của họ, cùng với cá tính giết người không ghê tay. Mặc dù Hắc Bạch Thần Quân đang cãi chầy, cãi cối với nhau, nhưng họ như hai con mãnh thú đang rình rập Hoa Hoa và công tử đó. Chỉ cần nhận ra chúng ta có ý niệm bỏ trốn, họ sẽ xuất thủ ngay.

Quân Tùng bồi hồi, hoảng hốt y nhỏ giọng nói:

- Mộng cô nương, giờ chúng ta phải tínhsao đây? Quân Tùng không muốn ở đây thêm một khắc nào nữa.

- Giờ muốn hay không cũng không phải quyền quyết định của Hoa Hoa và công tử.

- Võ công của nàng không thể sánh với Hắc Bạch Thần Quân ư?

Hoa Hoa buông một tiếng thở dài:

- Hắc Bạch Thần Quân là những kỳ nhân trong giang hồ, Hoa Hoa đâu thể sánh với họ được.

- Nếu như hai lão quỷ đó muốn giết tại hạ và cô nương thì chúng ta cũng đành chịu chết sao?

Hoa Hoa nhìn Dương Quân Tùng:

- Hai lão quỷ kia sẽ không giết công tử đâu.

Quân Tùng nhăn nhó:

- Bao nhiêu nhân mạng kia mà hai lão còn xuống tay giết sạch sành sanh không chừa người nào thì có gì bảo chứng để họ không lấy mạng tại hạ và cô nương chứ?

- Hắc Bạch Thần Quân sẽ không giết công tử, vì họ cần pho Thiên Thư Lường Thiên Xích.

- Vậy sao....

Quân Tùng ngập ngừng:

- Nhưng còn cô nương?

- Với Hoa Hoa thì chẳng có gì để họ phải chùng ta cả Quân Tùng trọn to hai con ngươi hết cỡ, nhìn cứ nghĩ mắt hắn sắp lọt ra khỏi tròng Quân Tùng cáu gắt hỏi nàng:

- Dị Thần Giáo của cô nương không làm cho hai lão quỷ kia chùng tay ư?

- Đây còn là một điều tế nhị mà Hoa Hoa chưa thể nói được. Với lại hiện tại Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhận, sau khi bị trúng Tiên Thiên Khí công của thần tăng Đại Minh, đã phải bế môn luyện công để phục hồi công lực. Chuyện đó trên võ lâm giang hồ môn phái nào cũng đều biết..... - Mộng cô nương, giờ chúng ta phải làm gì?

- Hoa Hoa cũng chưa biết tính như thế nào?

- Cô nương không biết giải quyết như thế nào thì tại hạ còn biết làm gì đây.

Quân Tùng vừa nói đến đây thì Hắc Bạch Thần Quân quay trở vào khách điếm.

Hai lão bước đến đối mặt với Quân Tùng và Mộng Hoa Hoa, Hắc Thần Quân Vương Thiệu

Hưng nói:

- Tiểu tử kia.

Quân Tùng bối rối nói:

- Có vãn bối.

Bạch Thần Quân nhanh miệng cướp lời Hắc Thần Quân:

- Tiểu tử giao pho Thiên Thư Lường Thiên Xích cho ta hay cho lão quỷ này?

Quân Tùng suy nghĩ. Y nghĩ thầm:

- Hai lão quỷ này cũng hiểu làm mình là gã Tiểu Thần Toán Tử ôn dịch nào đó.

Nếu hai lão đã hiểu lầm tất cũng nhìn lầm mình đã được lão thần tăng Thiếu Lâm truyền thụ Tiên Thiên Khí Công. Mình giở lại trò cũ, không khéo đuổi được hai cái lão trời đánh này đi lắm".

Nghĩ như vậy,Quân Tùng dõng dạc nói:

- Tại hạ chỉ có một pho Thiên Thư Lường Thiên Xích ôn dịch thôi, mà bây giờ có tới hai vị trưởng tôn cùng đòi một lúc, không biết chia làm sao cho đồng.

Quân Tùng chỉ Bạch Thần Quân:

- Trao cho Tôn trưởng bối thì tại hạ làm phật ý Vương trưởng bối, và ngược lại.

Thế theo hai vị trưởng tôn thì tại hạ trao cho ai là đắc sách nhất?

Hắc Thần Quân chỉ vào ngực mình:

- Tiểu tử trao cho lão phu.

Bạch Thần Quân nạt ngang, chỉ vào ngực mình:

- Tiểu tử phải trao cho lão fu.

Hắc Thần Quân đỏ mặt thét lớn:

- Không.....trao cho ta.

Bạch Thần Quân gầm lên:

- Không.... Ngươi phải trao cho ta.

Quân Tùng khoát tay:

- Thôi, thôi nhị vị trưởng bối đừng cãi vã với nhau nữa.

Hắc Thần Quân hối hả nói:

- Thế tiểu tử định trao cho ai?

Quân Tùng gãi đầu:

- Tại hạ có cách rồi. Cách này sẽ biết được nhị vị trưởng tôn ai hơn ai, và người nào đáng giữ pho Thiên Thư Lường Thiên Xích danh bất hư truyền.

Bạch Thần Quân háo hức nói:

- Cách gì có thể phân biệt hơn kém giữa ta với lão quỷ kia? Tiểu tử mau nói đi?

Quân Tùng chấp tay sau lưng, gật gù nói:

- Nhị vị trưởng tôn chắc cũng đã nghe lão thần tăng Đại Mịnh Thiếu Lâm đã truyền thụ Tiên Thiên Khí Công cho tại hạ. Tiên Thiên Khí Công vốn là một môn thần công mà Đại Minh thần tăng đã từng dụng nó đối pho với Dị Thần giáo chủ.

Hắc Thần Quân nói:

- Lão phu biết.

Bạch Thần Quân xen vào:

- Lão phu cung biết.

- Nhị vị trưởng tôn đã biết rồi tại hạ chỉ nói thêm. Môn thần công Tiên Thiên Khí Công cực kỳ uy mãnh chỉ trong một chiêu, một thức.

Bạch Thần Quân nói:

- Lão phu có nghe nói.

Hắc Thần quân nhìn Quân Tùng dõng dạc nói:

- Lão cũng có nghe uy lực của môn công phu phật gia đó.

- Nhị vị trưởng tôn biết thì hay quá!

Hắc Thần Quân hỏi Quân Tùng:

- Thế cách của tiểu tử định phân định như thế nào?

Quân Tùng xoa tay:

- Tại hạ nói nhị vị trưởng tôn không chịu thôi.

Bạch Thần Quân nhanh miệng, hất mặt nói:

- Tiểu tử cứ nói!

Quân Tùng mỉm cười, từ tốn nói:

- Tại hạ sẽ dùng Tiên Thiên Khí Công mà lão thần tăng Thiếu Lâm truyền thụ, lần lượt khảo chứng nhị vị trưởng tôn. Nếu người nào chịu được thần công Tiên thiên Khí Công thì người đó hơn người kia, và tất nhiên được quyền lấy pho Thiên Thư Lường Thiên Xích làm của riêng cho mình.

Hắc thần quân reo lên:

- Hay lắm.....Tiểu tử quả là thông minh.

Bạch Thần Quân cũng phấn chấn nói:

- Lão phu cũng thích vậy.

Nghe hai lão nói thấy thái độ hưng phấn của Hắc Bạch Thần Quân, Quân Tùng bất giác nao núng, y nghĩ thầm:

- Hai lão quỷ Hắc Bạch Thần Quân đúng là những người cuồng thần mà. Lão bang chủ Cái Bang Phùng Nhĩ chỉ nghe đến tuyệt nghệ của lão thần tăng Thiếu Lâm đã hồn siêu phách lạc, còn hai lão này lại còn cao hứng nữa. Xem chừng mình gặp rắc rối thật rồi.

Quân Tùng buông một tiếng thở dài.

Y cố lấy giọng trang trọng nói; - Nhị vị trưởng bối nghe rõ đây, Tiên Thiên Khí Công mà tại hạ thụ học của lão thần tăng Thiếu Lâm không phải thứ công phu tầm thường đâu. Nhị vị trưởng tôn có thể chết với thần công đó. Nếu như muốn phân định mà nhị vị trưởng bối có thể bảo toàn được sinh mạng thì hãy chờ đến con trăng sau, tại hạ nói ra điều đó vì nghĩ đến tính mạng của nhị vị.

Hắc Thần Quân cau mày:

- Phải chờ đến con trăng sau ư?

Quân Tùng gật đầu.

Hắc Thần Quân sa sầm mặt:

- Không được. Không thể chờ đến con trăng sau. Lão phu và lão tặc kia đã phân tranh bao nhiêu lần rồi, nhưng không thể phân định được. Bây giờ đâu thể bỏ qua cơ hội này.

Quân Tùng giã lã cười nhưng lại nghĩ thầm:

- Nếu ta mà có được Tiên thiên Khí Công của lão thần tăng Thiếu Lâm thì cũng chẳng bỏ qua cơ hội dạy cho hai lão một bài học nhớ đới, để chừa thói đa sát giết người không gớm tay.

Bạch Thần Quân thấy Quân Tùng suy nghĩ, liền lên tiếng:

- Tiểu tử ngươi đừng bận tâm lắm lo đến số mạng của hai chúng ta. Ai cũng có phần mà.

Quân Tùng nheo mày, chắc lưỡi:

- Tại hạ chưa quyết định được.

Hắc Thần Quân quắc mắt:

- Sao ngươi lại không quyết định được?

Lão gắt gỏng nói:

- Hay tiểu tử nghĩ lão phu Vương Thiệu Hưng này võ công tầm thường không đủ nội kình đáp lại Tiên Thiên Khí Công của lão tăng Thiếu Lâm? Thế thì lão phu sẽ cho tiểu tử thử trước đây?

Bạch Thần Quân trợn mắt:

- Hê....lão quỷ đâu có quyền hơn ta. Lão phu thử trước với tiểu tử này.

Nghe hai lão giành nhau, Quân Tùng hốt hoảng. Y chẳng biết tí võ công nay mở miệng nói càn, nên bụng dạ rối bời khi nghe hai lão Hắc Bạch Thần Quân tranh nhau ấn chứng võ công với y Quân Tùng sa sầm mặt khoát tay:

- Nhị vị trưởng bối khỏi tranh nhau gì. Tại hạ sẵn sàng ấn chứng phân định võ công của các vị, nhưng còn một chút e dè.

Bạch Thần Quân hỏi:

- Tiểu tử e dè điều gì?

- Nếu vãn bối ấn chứng võ công của trưởng bối thì Vương trưởng bối sẽ được lợi.

Hắc Thần Quân gắt gỏng nói:

- Sao lão được lợi chứ?

- Hê, lợi là thế này, khi tại hạ khảo chứng võ công của Bạch Thần Quân tiền bối thì phải dồn nội lực thị triển Tiên Thên Khí Công. Lần xuất thủ đầu tiên nội lực tại hạ vô cùng sung mãn, có thể lấy mạng Tôn trưởng bối. Nhưng đến lần thứ hai thì tất nhiên nội lực ắt phải suy giảm, Vương tiền bối không có lợi là gì? Ngược lại thì Tôn tiền bối cũng sẽ có lợi như thế thôi.

Hắc Thần Quân nhìn qua Bạch Thần Quân:

- Lão quỷ, tiểu tử đó nói đúng đấy chứ.

Bạch Thần Quân gãi đầu:

- Chắc tiểu tử nói đúng.

- Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?

Quân Tùng nhanh miệng cướp lời Hắc Bạch Thần Quân:

- Tại hạ có phương cách khác.

Bạch Thần Quân phấn khích nói:

- Tiểu tử nói nhanh đi, lão phu bắt đầu sốt ruột rồi.

Hắc Thần quân cũng nói vuốt theo:

- Vương lão phu đây cũng sốt ruột rồi đó chẳng khác gì lão quỷ họ Tôn kia đâu.

Quân Tùng buông một tiếng thở dài, mỉm cười, nói:

- Tại hạ có ý thế này. Nhị vị trưởng tôn sẽ khảo chứng võ công với nhau trong trăm hiệp. Tại hạ

là người đứng giữa thi nhãn quan sát. Cuối cùng thì chọn ra người đầu tiên để tại hạ khảo chứng bằng Tiên Thiên Khí Công.

Hắc Thần Quân nheo mày:

- Làm như tiểu tử để làm gì?

- Làm như vậy vì tại hạ muốn tận mắt chứng kiến võ nghệ của nhị vị trưởng tôn xem ai hơn ai. Mặc dù tại hạ đoán hai vị đã từng giao thủ với nhau bất phân thắng bại, nhưng có người thứ ba sẽ phân định sáng suốt hơn.

Bạch Thần Quân nhìn Hắc Thần quân:

- Lão tặc nghĩ sao?

- Có lẽ tiểu tử nói đúng.

- Nếu tiểu tử nói đúng thì Tôn lão phu ta và lão tặc phải đổ mồ hôi một trận nữa.

Bạch Thần Quân nhìn lại Quân Tùng:

- Tiểu tử.... Ngươi phải giữ công bằng nhé!

- Tại hạ nhất định phải giữ công bằng mà.

- Tốt lắm!

Bạch Thần Quân nhìn lại Hắc Thần Quân:

- Lão tặc xuất thủ đi!

Miệng thì nói vậy nhưng Bạch Thần Quân nhìn lại Hắc Thần Quân là người xuất thủ trước. Hắc Bạch Thần Quân cùng lướt ra ngoài khách điếm mở trận thư hùng để Quân Tùng thị nhãn.

Hai lão vừa giao thủ, Quân Tùng liền quay sang nói với Mộng Hoa Hoa:

- Mộng cô nương.... Đây là cơ hội để chúng ta đào thoát đó. Đi thôi.

Hoa Hoa nhìn Quân Tùng:

- Hoa Hoa và công tử không thoái khỏi hai lão quái vật này đâu.

- Thoát hay không là chuyện về sau, còn bây giờ thì phải chạy cho thật lẹ. Càng xa chỗ này càng tốt.

- Hắc Bạch Thần Quân không để cho Hoa Hoa và công tử đi đâu. Hãy tin Hoa Hoa đi!

- Cô nương đã mất thần trí bởi hai lão quái đó rồi sao? Tùy cơ mà ứng biến. Hai lão quái vật đấu hết trăm hiệp thì tại hạ và Mộng Hoa Hoa cũng đã đi xa.

Hoa Hoa buông một tiếng thở dài.

Quân Tùng cáu gắt nói:

- Mộng cô nương muốn ở lại đây, thì cứ ở tại hạ chạy trước đây Quân Tùng dứt lời liền theo cửa hậu khách điếm mà bỏ đi. Hoa Hoa buộc phải theo y.

Quân Tùng mỉm cười với Hoa Hoa rồi nói:

- Tại hạ không biết võ công nhưng được cái võ mồm thì không ai bằng đâu.

Quân Tùng vừa nói vừa rảo bước cùng với Hoa Hoa đi thật nhanh, trong đầu chỉ còn đọng một ý niệm, càng tránh xa Hắc Bạch Thần Quân chừng nào thì càng tốt chừng nấy.

Quân Tùng và Hoa Hoa rời khách điếm mặc dù hai người đã đi thật nhanh nhưng tuyệt nhiên vẫn nghe tiếng sấm chưởng, lẫn tiếng binh khí luôn bám sát theo họ.

Quân Tùng nhíu mày:

- Mộng cô nương.....Đó là nhưng âm thanh gì thế?

Hoa Hoa bặm môi:

- Công tử và Hoa Hoa khó mà thoát được Hắc Bạch Thần Quân.

- Tại hạ muốn hỏi những âm thanh kia là những âm thanh gì?

- Những âm thanh mà công tử đang nghe thấy là binh khí và sấm chưởng của hai lão quái vật đang thi thố giao thủ với nhau.

Quân Tùng ngơ ngác:

- Tại hạ và cô nương đã rời khách điếm rồi mà.

Hoa Hoa buông một tiếng thở dài:

- Hai người đó vừa giao thủ ấn chứng võ công vừa bám theo Hoa Hoa và công tử.

Quân Tùng giật mình, quay mặt nhìn lại.

Y ngây người thốt lên:

- Eo ôi.....

Chương 23 - Tử Vực

Quân Tùng gần như chẳng thể tin vào mắt mình nữa, Hắc Bạch Thần Quân vừa giao thủ tiếp chiêu lẫn nhau vừa bám sát theo y và Mộng Hoa Hoa.

Mặc dù vẫn bám theo Quân Tùng và Mộng Hoa Hoa như hình với bóng, thế nhưng chiêu thức ấn chứng võ công của Hắc Bạch Thần Quân không vì thế mà mất đi sự cương mãnh lẫn nét biến hoá thần kỳ. Thiết Bút và Thiết Thư gần như quyện lẫn vào nhau.

Quân Tùng lắc đầu, nói:

- Mộng cô nương, thật là ngoài sức suy viễn của tại hạ.

- Họ đã đấu với nhau bao nhiêu hiệp rồi?

- Gần năm mươi hiệp rồi, và chẳng bao lâu sẽ đủ trăm hiệp. Xem Hắc Bạch Thần Quân giao thủ, Hoa Hoa chỉ có thể nói, bên tám cân, bên nửa lạng, chẳng ai chịu nhịn ai dù là nửa chiêu - Nếu hai lão đó giao thủ đúng trăm hiệp thì đến lượt tại hạ. Tại hạ đâu có biết Tiên Thiên Khí Công nào đâu.

Mộng Hoa Hoa cau mày:

- Đại Minh thần tăng chẳng đã thỉnh công tử vào tĩnh lăng kia mà.

Nghe nàng nói, Quân Tùng giật mình. Gã nghĩ thầm:

- Mình thật là đãng trí, lúc này mình đang là gã Tiểu Thần Toán Tử này đó chứ đâu phải là Quân Tùng. Đến ngay cả Hoa Hoa vẫn tin mình là Tiểu Thần Toán Tử mà.

Nghĩ như vậy, Quân Tùng nẩy ra một ý niệm khác. Y nhanh miệng nói với Mộng Hoa Hoa:

- Mộng cô nương, chúng ta tìm một địa thế hiểm trở nào đó, khiến cho hai lão quái vật cuồng tâm đa sát kia không thể đấu hết trăm hiệp, thì tại hạ sẽ có cách kéo dài thời gian tìm cơ hội.

Hoa Hoa gật đầu:

- Phía trước chúng ta là Phong Ma Sơn. Đó là một ngọn núi rất hiểm trở.

- Thế thì tốt quá, chúng ta mau đến Phong Ma Sơn thôi.

Hai người chạy lên đến đỉnh Phong Ma Sơn mới giật mình. Họ như chạy vào chốn đường cùng, hoặc là tử địa, bởi vì ngọn Phong Ma Sơn chỉ có một con đường lên mà không có đường thứ hai đi xuống. Phía sườn đối diện là một vực sâu hun hút, từ dưới vực vang lên những âm thanh ầm ỳ, chỉ nghe thôi đã cảm thấy xương sống gai lạnh.

Quân Tùng lắc đầu:

- Nếu như hai lão quái vật đấu đủ trăm hiệp thì đây đúng là chỗ chôn xác tại hạ và Mộng cô nương.

Quân Tùng vừa dứt câu thì Hắc Bạch Thần Quân cũng đã lên tới:

Bạch Thần Quân Tôn Luân Nhĩ vừa đâm Thiết Bút điểm vào bờ vai phải của Hắc Thần Quân vừa nói:

- Đây là chiêu thứ một trăm của Tôn lão phu.

- Vương lão phu đã quá quen với thức bút này của lão rồi.

Cùng với lời nói đó, Hắc Thần Quân Vương Thiệu Hưng khẽ nghiêng người dùng Thiết Thư gạt đầu Thiết Bút qua bên.

- Đến lượt lão đáp lễ chiêu thứ một trăm của lão tặc.

Vương Thiệu Hưng vừa gạt Thiết Bút vừa rùn tấn, hơi chồm người tới trước rồi phạt ngang chiếc binh khí Thiết Thư chém xả vào vùng hạ đẳng của Bạch Thần Quân.

Tôn Luân Nhi cười khảy:

- Lão cũng không có gì mới.

Lão vừa nói vừa cong người ngã hẳn ra sau, đồng lúc chiếc Thiết Bút điểm vào Thiết Thư....

Choang..... Tôn Luân Nhi bật người trở lại. Lão như một nho sĩ cầm bút điểm vào quyển sách để chuẩn bị phát thảo những nét họa tự. Nếu hai binh khí không phải bằng thép thì thế tạo hình của họ thật đẹp.

Vương Thiệu Hưng Hắc Thần Quân nói:

- Có giao thủ thêm trăm hiệp thì ta và lão quỷ cũng bất phân thắng bại.

- Không PHân định thắng bại thì phải nhờ đến Tiểu Thần Toán Tử phân định rồi.

Bạch Thần Quân quay ngoắt lại Dương Quân tùng:

- Tiểu Thần Toán Tử đến lượt ngươi rồi đấy.

Quân Tùng hớt hải nói:

- Đến lượt tại hạ ư?

Hắc Bạch Thần Quân cùng gật đầu:

Quân Tùng lưỡng lự một chút rồi nói:

- Nhị vị trưởng bối đã đấu xong trăm hiệp chưa?

Hắc Bạch Thần Quân trừng mắt nhìn Quân Tùng. Hắc Thần Quân Vương Thiệu Hưng gắt gỏng:

- Tiểu tử nói sao?

Quân Tùng lập lại câu hỏi của mình:

- Nhị vị trưởng bối đã đấu xong trăm hiệp chưa?

Hắc Thần Quân chỉ Quân Tùng:

- Ngươi muốn nói lão phu và lão quỷ kia chưa giao thủ đúng trăm hiệp?

Quân Tùng khoát tay:

- Tại hạ không có ý đó.

- Không có ý đó sao ngươi lại hỏi như vậy chứ?

Quân Tùng gãi đầu:

- Tại hạ thấy nhị vị trưởng bối giao thủ một trăm hiệp sao nhanh quá.

Bạch Thần Quân chỉ Quân Tùng:

- Tiểu tử thấy nhanh là đúng rồi, bởi vì ngươi chỉ lo chạy chứ có nhìn Hắc Bạch Thần Quân này giao thủ đâu. Xem ra ngươi chạy cũng lẹ đó. Từ khách điếm sau trăm hiệp ngươi đã lên đến Phong Ma Sơn.

- Ậy....Sao trưởng bối nói Quân Tùng chỉ biết chạy. Tại hạ làm như vậy là có ẩn ý.

Bạch Thần Quân gắt gỏng nói:

- Ngươi có ẩn ý gì?

- Tại hạ lên Phong Ma Sơn, dụng vào địa thế hiểm trở để khảo chứng khinh thuật của nhị vị trưởng tôn.

Hắc Thần Quân cau mày nói:

- Ngươi có ý đó thật sao?

- Tất nhiên rồi. Nếu nhị vị trưởng tôn giao thủ bình thường thì cũng như những trận giao đấu trước đây thôi.

Bạch Thần Quân khoát tay:

- Lão phu không muốn mất nhiều thì giờ nữa, người hãy phân định rồi giao pho Thiên Thư Lường Thiên Xích đi.

Quân Tùng nhíu mày suy nghĩ rồi nói:

- Thôi được rồi, vị lời nhị vị trưởng tôn mà tại hạ buộc phải phân định. Ái cha....

Nếu phân định võ công của nhị vị tiền bối bằng Tiên Thiên Khí Công thì tội cho nhị vị tiền bối quá. Nhỡ tại hạ lỡ tay thì lại đắc tội bất kính.

Quân Tùng quay lại Mộng Hoa Hoa:

- Tại hạ phiền đến Mộng cô nương vậy.

Hắc Thần Quân chỉ Quân Tùng:

- Ngươi đúng là có ý đồ giấu trong tâm tưởng mà.

Lão nhìn sang Bạch Thần quân:

- Lão quỷ....Không mất thời gian nữa.

Bạch Thần Quân gật đầu.

Quân Tùng hốt hoảng nói:

- Nhị vị trưởng tôn định làm gì tại hạ chứ?

Hắc Thần Quân Vương Thiệu Hưng nói:

- Ta bắt tiểu tử phải giao pho Thiên Thư Lường Thiên Xích, rồi quẳng ngươi xuống đáy Phong Ma Sơn.

Quân Tùng tròn mắt:

- Sao? Lấy pho Thiên Thư kia rồi quẳng tại hạ à?

Bạch Thần Quân gật đầu.

Quân Tùng nhăn mặt:

- Ai da.....Thế thì không hay rồi. Tại hạ thắc mắc nhị vị trưởng bối sẽ chia pho Thiên Thư kia như thế nào nếu không có tại hạ.

Hắc Thần Quân chỉ vào ngực mình:

- Lão phu lấy phần đầu.

Quân Tùng chỉ Bạch Thần Quân:

- Còn tiền bối lấy phần sau?

Tôn Luân Nhị nhạt nhẽo nói:

- Ừ.

Quân Tùng nhún vai:

- Thế sao Tôn tiền bối không lấy phần đầu mà nhường cho Vương tiền bối.

Tôn Luân Nhị sa sầm mặt, chỉ vào ngực mình:

- Lão phu lấy phần đầu....Vương lão tặc lấy phần cuối.

Quân Tùng lại nhìn sang Hắc Thần Quân Vương Thiệu Hưng:

- Tôn tiền bối nói Vương tiền bối lấy phần cuối.

Vương Thiệu Hưng gật đầu:

- Ừ, lão lấy phần cuối.

Hắc Bạch Thần Quân bị Quân Tùng khích bác một lúc liền quay qua cãi chầy cãi cối với nhau. Quân Tùng chờ cho hai gã giằng co đến hồi quyết liệt mới nhìn Mộng Hoa Hoa nheo mắt, nói:

- Mộng cô nương.....Chúng ta chuồn được rồi.

Y vừa dứt lời thì Hắc Bạch Thần Quân ngưng ngay cuộc cãi vã. Cả hai như nghe được từng lời của Dương Quân Tùng, quay ngoắt lại chỉ gã.

Hắc Thần Quân nói:

- Tiểu tử định chạy à?

Quân Tùng giật mình, chưa kịp dùng lời lẽ nào để chống chế thì Hắc Bạch Thần Quân đồng loạt lắc vai thì triển khinh thuật siêu phàm. Cả hai cùng trổ Cầm Nã Thủ Pháp toan thộp lấy Quân Tùng.

Tình thế chẳng đặng đừng, Mộng Hoa Hoa buộc phải xuất thủ giải nguy cho Quân Tùng. Ngọn roi da trong tay nàng quật ngang một đường vòng cung đón đầu Hắc Bạch Thần Quân.

Bạch THần Quân thốt lên:

- Y....

Hắc Thần Quân cũng trố mắt, thốt:

- Ô.. Cùng với tiếng thốt từ cửa miệng, cả hai đồng loạt lắc cổ tay thộp luôn vào ngọn roi da của Mộng Hoa Hoa như người ta thộp một con vật bé xíu.

Thủ pháp của Hắc Bạch Thần Quân thật là siêu phàm xuất chúng, chỉ một cái thộp bình thường thôi mà hai người đã nắm được ngọn roi da cương mãnh của Mộng Hoa Hoa Bạch THần quân nói:

- Ả định giết lão.

Hắc Thần quân lắc đầu:

- Ả định giết lão đó.

- Không lão mà.

- Không.... Chính lão.

Cả hai cùng thốt một lượt:

- Ả định giết cả hai.

Quân Tùng vừa nghe hai lão thốt ra câu đó liền đoán ngay Hắc Thần Quân sẽ liên thủ lấy mạng Mộng Hoa Hoa. Mặc dù Hắc Bạch Thần Quân khắc tính với nhau, nhưng một khi cả hai cùng một ý niệm thì đó chính là sự khởi đầu cuộc đại sát không gớm tay của họ.

Quân Tùng thét lớn:

- Mộng cô nương coi chừng.

Bị Hắc Bạch Thần Quân thâu tóm binh khí, Mộng Hoa Hoa không khỏi lúng túng. Trong tình thế bức bách nàng buột miệng nói:

- Công tử chạy đi, Hoa Hoa liều chết với họ.

Quân Tùng lắc đầu. Y chạy nhanh đến án ngữ trước mặt nàng trong khi Hắc Bạch Thần Quân vừa toan xuất thủ sát chiêu.

Quân Tùng khoát tay:

- Ê....Nhị vị trưởng bối không muốn lấy pho Thiên Thư kia sao?

Hắc Bạch Thần Quân sững người.

Bạch Thần Quân nói:

- Tiểu tử..Ngươi phải trao pho Thiên Thư Lường Thiên Xích cho lão.

- Tất nhiên rồi, nhưng lão phải cho tại hạ và vị muội muội này một sinh lộ chứ.

Hắc Thần Quân nạt ngang:

- Sinh lộ sau lưng các ngươi đó Cả hai vừa nói vừa chao người lạng bộ lướt tới, cùng xuất thủ Cầm Nã Thủ Pháp toan bắt lấy Quân Tùng và Mộng Hoa Hoa. Tình thế cấp bách dồn dập, Quân Tùng và Hoa Hoa muốn hay không cũng không được, cả hai chỉ có một cách duy nhất là nhảy xuống vực Phong Ma Sơn nếu không muốn rơi vào tay Hắc Bạch Thần Quân.

Quân Tùng nhíu mày nghĩ:

- Rơi vào tay hai lão quỷ thì chắc chắn mất mạng rồi, nhảy đại xuống kia không khéo còn có thể giữ được mạng.

Với ý nghĩ đó Quân Tùng chộp lấy tay Mộng Hoa Hoa:

- Chúng ta cùng chết vậy.

Đôi song trảo của Hắc Bạch Thần Quân thộp tới, Quân Tùng không một chút đắn đo, nắm tay Mộng Hoa Hoa nhảy luôn ra ngoài vực Phong Ma Xoạt....

Mặc dù Hoa Hoa và Quân Tùng thoát nhảy ra ngoài vực bất kể sống chết, nhưng chiếc vuông lụa che mặt của Hoa Hoa vẫn bị trảo thủ của Hắc Thần Quân tước đi.

Quân Tùng nhắm mắt thét lớn:

- A...... a..........a Tiếng thét bấu víu sự sống của Quân Tùng chìm vào những âm thanh ầm ì từ dưới vực dội lên.

Ùm.. Toàn thân Quân Tùng rát bỏng nhưng nhanh chóng cảm nhận được sự mát lạnh.

Mặc dù thân thể còn ê ẩm nhưng Quân Tùng vẫn nhận biết mình đang chìm dần xuống.

Một ý niệm lóe lên trong đầu:

- Ta phải sống.

Lờ mờ trong màn nước xanh biếc Quân Tùng thấy bóng người đang chìm dần xuống dưới đáy. Không cần nghĩ y đoán ngay bóng người kia chính là Mộng Hoa Hoa.

Quân Tùng quạt tay, đạp chân lướt đến, cặp ngang vùng tiểu yêu của Hoa Hoa rồi cố trồi lên mặt nước. Mặc dù thẩn thể ê ẩm, nhưng giữa cái sống và cái chết, Quân Tùng vẫn cố sức đập tay, đập chân kè Mộng hoa Hoa bơi vào bờ.

Ánh sáng xanh rờn xa xa trên vách đá hắt xuống tạo cho không gian một khung cảnh thật âm u huyền bí. Lúc này Quân Tùng đâu còn đủ thần trí để quan sát chung quanh, mà chỉ biết bơi và bơi.

Kéo được Hoa Hoa vào đến gờ đá, Quân Tùng nằm duỗi ra thở dốc. Y tưởng như tim mình sắp rớt ra khỏi lồng ngực bởi tiếng đập thình thịch.

Nằm một lúc thật lâu, Quân Tùng mới sực nhớ đến Hoa Hoa. Y nhỏm người dậy nhìn nàng, khẽ nói:

- Hoa Hoa....Cô nương còn sống chứ?

Miệng nói, Quân Tùng ghé tai áp vào ngực nàng, Gã nghe rõ từng tiếng đập nhịp nhàng của trái tim nàng.

Quân Tùng vỗ khẽ vào má Hoa Hoa:

- Hoa Hoa.... Hoa Hoa... Tỉnh lại đi.

Quân Tùng gãi đầu:

- Ui cha.... Mình không có võ công vẫn bình an, còn ả nha đầu này thì lại bất tỉnh không còn biết gì cả.

Quân Tùng lay Hoa Hoa:

- Hoa Hoa cô nương.

Không thấy Hoa Hoa phản ứng gì, Quân Tùng cúi sát xuống mặt nàng, y rủa:

- Xú nha đầu.... Ngươi chết thật rồi à?

Lời vừa thốt ra khỏi miệng thì Hoa Hoa mở mắt. Nàng chợt giật mình khi thấy diện dung của Quân Tùng đang áp sát vào mặt mình. Hoa Hoa thét lên:

- Ngươi....

Cùng với tiếng "ngươi" đó, ngọc thủ của nàng vung lên tát vào má Quân Tùng.

Bốp.. Mắt Quân Tùng nổ đom đóm, y thét lên:

- Sao nàng lại đánh ta?

Hoa Hoa bật ngồi dậy:

- Ngươi đã làm gì ta?

Quân Tùng cáu gắt:

- Khỉ thật. Ta chỉ sợ nàng chết mà thôi.

Hoa Hoa lườm gã:

- Công tử không..... Quân Tùng khoát tay:

- Hê....Nàng đừng nghĩ sằng nghĩ bậy nhé.

Y vỗ vào ngực mình:

- Tại hạ đường đường là một nam tử đại trượng phu thì đâu thể sỗ sàng với nữ nhân trong lúc gặp họa chứ.

Hoa Hoa thở hắt ra rồi nói; - Hoa Hoa..... Quân Tùng cướp lời:

- Đừng nói nữa, nếu không có tại hạ thì cô nương đã bỏ xác trong đầm nước kia rồi.

Nói đến đây, Quân Tùng mới vờ quay mặt chỗ khác, lúc này y mới để tâm đến ngọn thác khổng lồ tuôn chảy từ lưng chừng sườn Phong Ma Sơn trút xuống đầm nước.

Ánh sáng xa xa đập vào mắt của Quân Tùng. Y nhíu mày nghĩ:

- Nơi đó là gì nhỉ? Phải chăng nó là mắt của một quái vật nào đó?

Quân Tùng nhìn lại Mộng Hoa Hoa:

- Hoa Hoa, nàng nhìn xem ánh sáng xanh kia là gì?

- Chúng ta phải đến đó mới biết được.

Quân Tùng gật đầu.

Hai người rảo bước tiến về nới phát ra ánh sáng xanh rờn. Khi còn cách vùng ánh sáng xanh biếc non hai mươi trượng, Quân Tùng mới thấy rõ đó là hàng chữ Thiên Ma Cổ Cốc.

Bốn chữ Thiên Ma Cổ Cốc được khắc theo lối chân phương vô cùng sắc nét, lại phát ra ánh sáng xanh lè.

Hoa Hoa nhìn sang Quân Tùng:

- Công tử Thiên Ma Cốc ở đây, sao công tử không nhận ra?

Quân Tùng vò đầu bứt tai:

- Thế này là thế nào nhỉ? Mình chỉ nói bừa Thiên Ma Cốc. Không ngờ có Thiên Ma Cốc tọa lạc ngay dưới đáy vực Phong Ma Cốc. Không lẽ mình đúng là Tiểu Thần Toán Tử sao?

Hoa Hoa thấy Quân Tùng tư lự liền hỏi:

- Công tử nghĩ gì thế?

- Tại hạ vô cùng xúc động khi đưa cô nương đến được Thiên Ma Cổ Cốc xem như đại cáo thành công rồi.

Y nói xong chợt sa sầm mặt:

- Tại hạ và cô nương đã vào đến Thiên Ma Cổ Cốc rồi, nhưng không biết có ra được không thôi.

- Chuyện đó tính sau, bây giờ Hoa Hoa và công tử hãy vào Thiên Ma Cổ Cốc lấy pho Thiên Thư Lường Thiên xích.

Hai người rảo bước với sự phấn chấn hướng thẳng đến Thiên Ma Cổ Cốc. Họ còn cách toà Thiên Ma Cổ Cốc không quá ba trượng thì bất thình lình Hoa Hoa nắm tay Quân Tùng kéo giật lại.

- Công tử khoan.

Quay sang nàng, Quân tùng nói:

- Sao....nàng không thích vào Thiên Ma Cổ Cốc à?

Hoa Hoa chỉ tấm bia đặt ngay phía trước mặt hai người. Nàng nói:

- Công tử hãy đọc xem trên bia đá ghi gì.

Quân Tùng nhíu mày:

- Âm Dương Giới.

Y nhìn sang Hoa Hoa:

- Âm Dương Giới. Ám chỉ đây là ranh giới sau cùng nếu tại hạ và cô nương bước qua sẽ chẳng bao giờ quay lại được trần gian.

- Đúng như vậy Quân Tùng thở dài:

- Ở lại đây thì cũng như ở trong địa ngục, chứ có hơn gì. Chẳng có gì phải sợ cả.

Quân Tùng vừa nói vừa xảy bước tiến tới. Y vừa bước qua tấm bia khắc ba chữ Âm Dương Giới thì chân như đạp lên một đống bùn nhìn không có đáy.

Thân pháp Quân Tùng lọt thỏm xuống một bãi lầy ngập tới tận ngực, y hốt hoảng thét lên - Cứu ta với!

Quân Tùng chìm dần xuống Hoa Hoa hốt hoảng chồm đến chộp lấy tay của Quân Tùng. Quân Tùng cố chòi người lên, nhưng càng lún xuống nhanh hơn.

Hoa Hoa lắc đầu:

- Huynh đừng nhúc nhích sẽ mau chìm xuống hơn đó.

Quân Tùng biến sắc:

- Ta chết mất. Chẳng lẽ cái mạng của ta lại chết trong đám lầy ôn dịch này sao?

Nếu có chết thì nàng chết chung với ta nha. Có nàng cùng chết chung, ta không đến nỗi thành con ma cô độc trong cõi a tỳ này.

Chương 24 - Ngụy cảnh dị nhân

Quân Bình ôm quyền xá lão đại phu. Chàng từ tốn nói:

- Đa tạ lão đại phu. Hẹn ngày tái kiến.

Dược Y Đà nhìn Quân Bình nói:

- Công tử bảo trọng.

Thiên Cơ khách sáo:

- Những ngày qua nếu không có lão trượng, Hạ huynh không được như bây giờ.

Sau này Thiên Cơ sẽ báo đáp.

Lão đại phu khoát tay:

- Cô nương đừng nên đặt nặng ơn nghĩa, đây là cái nghiệp của lão phu mà.

Lão nhìn lại Quân Bình:

- Lão phu nghe tiếng Hạ công tử đây đoán quẻ như thần, được thần tăng Đại Minh thỉnh vào tĩnh lăng, chỉ mong công tử đoán cho một quẻ.

- Vãn bối chỉ sợ nói bừa khiến tiền bối phật lòng.

Lão đại phu khoát tay:

- Lão rất thành tâm ý để nghe quẻ bói của Hạ công tử.

Quân Bình mỉm cười.

Chàng đảo mắt nhìn qua toàn gian dược sảnh của lão đại phu, rồi bấm độn tính số.

Quân Bình suy ngẫm một lúc rồi nói:

- Vãn bối theo thuyết Huyền Không Hoa, chiếu theo Thiên Tâm Thập Đạo mà giải trình quẻ này cho lão đại phu.

Lão đại phu vuốt râu,mỉm cười:

- Lão lắng tai nghe công tử chỉ giáo.

Quân Bình nhìn lão đại phu:

- Chiếu theo Thiên Tâm Thập Đạo, chỉ cần lão đại phu xếp dược sảnh này theo một trục thẳng, tấût cả đều phân chia đều, không nặng bên tả, không nghiêng bên hữu, đó là Vương Dương Lệnh. Lấy Ngũ Hành Sinh Khắc, thì một là trung tâm dược sảnh, chiếu theo đó, tiền môn phải xây ra hướng Bắc tức lập Thủy.

Quân Bình mỉm cười:

- Nếu lão đại phu chiếu theo Thiên Tâm Thập Đạo và Ngũ Hành Sinh Khắc, nói theo phong thủy Huyền Không là như vậy, nhưng mỗi người đều có vận số, nghiệp quả.

Như lão đại phu đây thì vãn bối tin sẽ đạt được nhiều duyên thiên căn.

Lão đại phu ôm quyền xá Quân Bình:

- Lão phu đa tạ Tiểu Thần Toán Tử.

- Vãn bối còn mang ơn tiền bối mà.

Quân Bình ôm quyền xá lão:

- Vãn bối mạn phép cáo từ.

- Hạ công tử bảo trọng.

Rời dược sảnh, Hạ Quân Bình và Vi Thiên Cơ chưa ra khỏi cửa tam quan của trấn Trung Châu thì chạm trán với một tốp cao thủ Cái Bang, dẫn đầu là hai vị trưởng lão đã thành danh, Tạ Thụ Nhân Lên Thân Nghiệp.

Bọn môn hạ Cái Bang vây tròn lấy Thiên cơ và Quân Bình. Như đã có sự sắp xếp từ trước, họ như một bầy đỉa đói, bâu kín hai người.

Thiên Cơ bực dọc thét:

- Các ngươi tránh ra.

Thiên Cơ vừa thét vừa vung ngọc thủ gạt chúng môn hạ cái Bang. Mặc dù đã tỏ thái độ cương quyết, nhưng xem chừng lũ bang chúng Cái Bang vẫn không chịu tách rời nàng và Hạ Quân Bình Đôi chân mày vòng nguyệt của Thiên Cơ thoạt cau lại với vẻ bất mãn.

Nàng vừa nói vừa lắc đôi Phi Điểu Thiên Can xuất hiện ở lòng bản thủ của nàng.

Quân Bình lo lắng nói:

- Vi cô nương.... Đừng..... Lê Thân Nghiệp vừa hành đại xá Thiên Cơ nói:

- Cô nương... Chúng tôi là phận thấp hèn, phải chịu kiếp ăn mày. Ai cũng có lúc thất cơ lỡ vận, mong công tử và cô nương nhín chút bạc vụn cho chúng ăn mày này.

Lê Thân Nghiệp vừa nói vừa chen vào giữa Thiên Cơ và Hạ Quân Bình. Giọng nói của lão trưởng tôn thật từ tốn và cũng thật xúc động, khiến Quân Bình không cầm lòng được.

Chàng buông một tiếng thở dài, rồi lấy trong thắt lưng một nén bạc, nhét vào tay.

Lê Thân Nghiệp:

- Trưởng lão hãy giữ lấy.

Vừa nhận nén bạc vụn của Quân Bình, Lê thân nghiệp chỉ khẽ nheo mắt. Ngay lập tức chúng môn hạ cái bang nhao nhao hẳn lên. Họ chia thành hai tốp. Một quây lấy Quân Bình, một quây

lấy Phi Thiên Tử Vi Thiên Cơ, miệng không ngừng hò hét:

- Cô nương hay cho tôi với.

- Công tử, xin làm phúc, làm phước.

Nhóm vây vi Thiên Cơ là những tên ăn mày có lẽ một năm chưa đụng tới nước, nên trang y cáu bẩn, bốc mùi hôi thối, thậm chí có kẻ còn trương cả những vét lở lói cho Thiên Cơ thấy đặng nàng động lòng.

Thiên Cơ cáu gắt thét lên:

- Dừng đụng đến bổn cô nương.

Nàng vừa thét vừa cố lách tránh những cánh tay đang chìa tới mình. Tất nhiên sự hôi thối lẫn ghẻ chóc của lũ ăn mày khiến Thiên Cơ tởm lợm. Nàng không ngừng lùi bước, trong khi bọn bang chúng Cái Bang không ngừng bủa vây như bầy đĩa đói lâu ngày.

Thiên Cơ giận dữ thét:

- Các ngươi muốn chết ư?

Nàng thét bằng giọng thật gay gắt nhưng tâm định thì không nghĩ mình phải dụng đến đôi Phi Điểu Thiên Can, thần uy của nàng khiến bọn bang chúng Cái Bang hốt hoảng. Bọn chúng nhanh chóng tản ra tứ phía, lủi nhanh chạy.

Thiên Cơ nhìn lại Quân Bình.

Bên phía Quân Bình, bọn môn hạ Cái Bang cũng túa ra mọi hướng lủi nhanh, nhưng Quân Bình thì chẳng còn ở đó nữa rồi. Không thấy Quân Bình, Vi Thiên Cơ giật mình thét gọi:

- Hạ huynh....

Thiên Cơ đoán ngay ra vì sao có cuộc chạm mặt không muốn có này. Nàng tức giận lẩm nhẩm nói:

- Thì ra các ngươi đã có dự mưu.

Thiên Cơ lắc vai, thi triển tuyệt kỷ khinh công Phi Điểu Thiên Vân. Nàng tợ đôi chim sắt lướt trên mặt đất và nhanh chóng chộp lấy gáy một gã Cái Bang.

Giật tay một cái, Thiên Cơ buộc gã fải đối mặt với mình:

- Ngươi nói cho bổn cô nương biết, các ngươi đưa Hạ huynh đi đâu?

Gã cái bang biến sắc, lắp bắp nói:

- Cô....cô nương.... tôi chẳng biết gì hết.

Thiên Cơ gằn giọng:

- Ngươi không muốn sốngnữa à?

- Tôi..tôi không biết gì cả.

- Nếu ngươi còn nói một tiếng không biết thì mạng người sẽ tuột ra khỏi xác đó.

Hạ huynh bị các ngươi đưa đi đâu?

Thấy vẻ mặt với sắc na phẫn uất của Vi Thiên Cơ, gã cái bang càng hốt hoảng biến sắc hơn.

Thiên Cơ gằn giọng nói từng tiếng:

- Ngươi nói chứ?

- Cô nương.....Tôi chỉ theo lệnh của phân đàn chủ Lê Thân Nghiệp thôi.

Đôi chân mày vòng nguyệt của nàng nhíu lại:

- Lê Thân Nghiệp lão tặc đưa Hạ huynh đi đâu?

- Tôi không biết nữa. Phân đàn chủ nói, chỉ cần chúng tôi chia được chủ nhân Phi Tiên Hổ với Tiểu Thần Toán Tử thì sẽ có năm mươi lạng bạc. Còn Lê Thân Nghiệp phân đàn chủ đưa Hạ công tử đi đâu thì tôi không được biết.

Nghe giọng thành khẩn của gã Thiên Cơ biết gã không xảo ngôn. Nàng bặm môi, thở hắt ra rồi hất nhẹ gã môn hạ Cái Bang té chúi đến trước.

Nàng gằn giọng nói:

- Ngươi về bẩm báo lại với Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ, nếu không thả Hạ huynh thì chủ nhân Phi Tiên Ông Vi Thiên Cơ sẽ làm cỏ Cái Bang đó.

Thiên Cơ nghĩ thầm:

- Lê Thân Nghiệp chưa đưa Hạ Quân Bình đi xa được. Nhất định y vẫn còn lảng vãng đâu đó trong trấn Trung Châu này.

Với ý nghĩ đó, nàng trở bộ quay bước bỏ đi. Vừa đi Thiên Cơ vừa nghĩ:

- Tại sao Lê Thân Nghiệp lại muốn bắt Quân Bình? Chẳng lẽ với chức phận là một phân đàn chủ Cái Bang y cũng có ý đoạt pho Thiên Thư Lường Thiên Xích để lập vị minh chủ chăng? Hay gã muốn dẫn độ Hạ Quân Bình về đại tổng đàn Dị Thần Giáo để nhận kim lượng? Cả hai đều có lý cả...." Thiên Cơ vừa đi vừa suy nghĩ mông lung, càng nghĩ càng bồn chồn lo lắng cho Quân Bình. Nếu như Hạ Quân Bình lọt vào tay Dị Thần giáo chủ, trách nhiệm của nàng càng khó khăn gấp bội. Nếu như Quân Bình có mệnh hệ gì thì Thiên Cơ càng bứt rứt hơn. Cảm giác đó nàng không biết xuất phát từ đâu.

- Vi cô nương.

Tiếng gọi thật khẽ, trong khi Thiên Cơ vẫn còn miên man với những ý nghĩ trong tâm tưởng nên vẫn tiếp tục bước đi.

- Vi cô nương.

Tiếng gọi lớn hơn, lọt vào thính nhĩ buộc Vi Thiên Cơ dừng bước quay ngoắt lại.

Người gọi nàng là một nho sinh công tử, dáng người nho nhã, lịch lãm trong bộ trang y thanh lam, tay cầm trường kiếm. Đôi thu nhãn Thiên Cơ thoạt chớp một cái.

Nho sinh công tử gật đầu, ôn tồn nói:

- Vi cô nương không nhận ra tại hạ à?

- Thiên Cơ chưa từng biết qua công tử.

- Tại hạ họ La tên Thiên Hào.

- Thiên Cơ có nghe đại danh của La công tử, chưởng môn Ngũ Kiếm Phái La Thiên Hào.

Thiên Hào từ tốn nói:

- Mang danh chưởng môn Ngũ Kiếm Phái nhưng tại hạ đâu thể bì với Vi Thiên Cơ, chủ nhân Phi Tiên Hồ.

- Công tử khách sáo quá. Trên giang hồ Ngũ Kiếm Phái sánh ngang với Thiếu Lâm Tung Sơn, Võ Đang kia mà.

Nàng nhìn Thiên Hào, mỉm cười, nói tiếp:

- Trên võ lâm, bất cứ kỳ nhân hay chưởng môn nào cũng đều ngưỡng mộ La công tử, là một đóa kỳ hoa của võ lâm Trung Nguyên. Đâu mấy người thành danh lẫy lừng như công tử. Thiên Cơ nghĩ từ cổ chí kim đến nay cũng chưa có đó.

- Vi cô nương làm tại hạ hổ thẹn.

- Công tử tài cao, nên tóc chưa bạc đã trở thành chưởng môn Ngũ Kiếm Phái. Ai nghe mà không phục.

- Ngũ Kiếm Phái cũng chỉ có thể sánh ngang với Phi Tiên Hồ mà thôi.

Thiên Cơ lắc đầu:

- Phi Tiên Hồ là vùng đất hoang sơ, nơi trú ngụ của những loài chim di trú, đâu có gì để sánh với Ngũ Kiếm Phái của La công tử.

- Thế mà tại hạ lại ngưỡng mộ chủ nhân Phi Thiên Hồ từ lâu rồi. Tại hạ chỉ mong được một lần bồi tiếp với Vi cô nương mà thôi.

- Đó là lòng thành thật của La công tử.

- Tại hạ sao lại không thành thật với Vi cô nương?

- Công tử khiến Thiên Cơ ngạc nhiên đó.

- Vi cô nương ngạc nhiên vì sự ngưỡng mộ của tại hạ?

- Đúng như vậy đó.

La Thiên Hào cười rồi từ tốn nói:

- Khi nãy tại hạ gọi cô nương hai lần mới nghe, trấn Trung Châu đó hội sơn thủy cẩm tú nên Vi cô nương thả hồn theo mây theo gió à?

Nàng lắc đầu:

- Không như La công tử nói đâu.

- Nếu không vì sơn thủy cẩm tú thì cô nương có điều chi suy nghĩ? Tại hạ có thể giúp cho Vi cô nương không?

Thiên Cơ nhìn Thiên Hào.

Trong lúc lòng dạ bồn chồn lo lắng, lại được lời của Thiên Hào, nàng phấn khích nói luôn:

- Quả thật Thiên Cơ đang có việc cần fải giải quyết.

Thiên Hào nhìn nàng, ôn nhu nói:

- Cô nương có thể cho tại hạ biết được không?

- Thiên Cơ gặp được công tử, xem như phúc phần của Thiên Cơ, Thiên Cơ nghe thiên hạ đồn đãi Ngũ Kiếm Phái thực lực rộng lớn chẳng thua kém Cái Bang.

- Với Tung Sơn Thiếu Lâm của thần tăng Đại Minh thì tại hạ không dám so sánh.

Nhưng nếu đem so với cái bang thì mạn phép cô nương, tại hạ có thể khẳng khái nói, Cái Bang của lão già say Phùng Nhĩ không thể bì với Ngũ kiếm Phái được.

Thiên cơ mỉm cười:

- Nếu Cái Bang không thể bì với Ngũ Kiếm Phái thì Thiên Cơ phải nhờ đến La công tử.

- Vi cô nương cứ nói.

- Thiên Cơ cần tìm gã phân đàn chủ Cái Bang Lê Thân Nghiệp.

Thiên Hào cười mỉm với vẻ tự mãn:

- Chuyện cô nương nhờ không khó với tại hạ. Thậm chí còn dễ hơn lấy đồ trong túi.

- Nếu được như vậy thì Thiên Cơ vô cùng cảm kích.

- Tại hạ chỉ mong được bồi tiếp với Vi cô nương thôi.

Thiên Hào xoa tay nói:

- Vi cô nương cứ yên tâm, tại hạ sẽ phát lịnh Ngũ Kiếm để chúng môn hạ dẫn độ gã phân đàn chủ Lê Thân Nghiệp đến diện kiến Vi cô nương. Còn bây giờ, tại hạ mạn phép Thỉnh cô nương quá vãng đến trung đường Ngũ Kiếm Phái để tại hạ được bồi tiếp cô nương.

Thiên Cơ nhìn La Thiên Hào:

- Công tử khách sáo quá.

- Ngũ Kiếm Phái được đón chủ nhân Phi Tiên Hồ là vinh dự rồi, mong Vi cô nương đừng từ chối.

- La công tử có tâm giúp đỡ Thiên Cơ thì Thiên Cơ sao có thể từ chối được.

Thiên Hoà lộ vẻ phấn khích tột cùng:

- Tốt quá, mời Vi cô nương.

Thiên Hoà rảo bước song hành ra ngoài trấn Trung Châu theo hướng đông mà đi.

Thiên Hào đi bên cạnh Vi Thiên Cơ, thỉnh thoảng lại liếc trộm nàng. Ánh mắt của gã lộ ra những cái nhìn lạ lùng.

Thiên Hào nói:

- Vi cô nương có chuyện gì với gã phân đàn chủ Cái Bang Lê Thân Nghiệp vậy?

Thiên Cơ ngập ngừng mốt lúc rồi nói:

- Thiên Cơ tìm gã để truy nguyên một người.

Thiên Hào tròn mắt nhìn nàng:

- Vi cô nương muốn truy tầm người?

Thiên Cơ gật đầu.

Thiên Hào nhíu mày hỏi:

- Người đó là ai mà Vi cô nương phải nhọc thân như vậy?

Nàng dừng bước nhìn La Thiên Hào:

- Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình.

Thiên Hào thở hắt ra một tiếng rồi nói:

- Vi cô nương đi tìm Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân bình và gã phân đàn Chủ Cái bang Lê Thân Nghiệp biết tung tích Hạ Quân Bình?

- Xem ra La công tử cũng đang đi tìm Hạ Quân Bình.

- Ơ.....ơ Tất cã mọi người đều muốn truy tìm Tiểu Thần Toán Tử. Nhưng riêng tại hạ thì không có ý đó. Tiểu Thần Toán Tử có giữ bí mật về pho Thiên Thư Lường Thiên Xích, hay không thì cũng không khiến tại hạ bận tâm như Vi cô nương.

- Nghe những lời của La công tử, Thiên Cơ ngạc nhiên vô cùng, không ngờ Ngũ Kiếm Phái lại có phước được một vị chưởng môn kỳ tài, phong thái lịch lãm thật là ngưỡng mộ.

La Thiên Hào nhìn nàng, mỉm cười. Nụ cười của ho La chứa đựng nhiều ẩn ý.

Chương 25 - Nghi vấn trùng trùng

Nhắc lại Hạ Quân bình Khi môn hạ Cái Bang vây lấy, cách ly chàng với Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ Quân Bình còn chưa đoán được ý đồ của họ thì bất thình lình Tạ Thu Nhân từ phía sau cách không điểm chỉ vào đại huyệt Kiên Tỉnh. Khi Quân Bình phát hiện được thì đã quá muộn để thi triển bộ pháp thần kỳ Mê Tông Bộ của tiểu thần La Hán Tuệ Thông truyền thụ. tứ chi chàng nặng chịch, không sao cử động được.

Quân Bình giật mình, toan thét gọi Vi Thiên Cơ thì Lê Thân Nghiệp đã nhanh tay hơn, điểm vào á huyệt của chàng rồi cùng với Tạ Thu Nhân xốc lấy Quân Bình, trổ khinh công thoát đi, trong lúc bọn Cái Bang vẫn náo động che mắt Thiên Cơ.

Quân Bình không còn biết hai gã phân đàn chủ Cái Bang đưa chàng đi đâu. Giờ có muốn mở miệng hỏi cũng không được bởi đã bị họ điểm vào á huyệt.

Lê Thân nghiệp và Tạ Thu Nhân xốc Quân Bình đi thẳng đến một trang viện, nằm khuất sau một cánh rừng tre nứa. Có lẽ hai người đã đến đây nhiều lần nên mới biết rành rẽ những tiểu lộ để vào đến được trang viên.

Lê Thân Nghiệp và Tạ Thu Nhân đặt Quân Bình nằm duỗi đài ngay bên ngoài mái hiên gian tiền sảnh, rồi rảo bước tiến thẳng vào trong.

Quân Bình không biết tại sao hai người kia lại đưa chàng đến trang viện này, trong tâm Quân Bình chỉ lo lắng họ sẽ giao nộp chàng cho Dị Thần Giáo.

Quân Bình còn đang miên man suy nghĩ thì bất chợt một mùi xạ hương dìu dịu xộc vào khứu giác chàng. Vừa ngửi được mùi xạ hương kia, vô hình trung Quân Bình nghĩ ngay đến một nữ nhân mà nhan sắc trong trí tưởng tượng của chàng phải là một trang giai nhân chỉ có thể so sánh với Hương Phi, hoặc Dương Qúi Phi mà thôi.

Quả đúng như Quân bình suy viễn, tưởng tượng, nàng xuất hiện đứng ngay bên cạnh chàng. Đôi thu nhãn với hai hàng lông mi cong vút, vừa gợi cảm vừa sắc sảo.

Hai cánh môi mọng đỏ như quả đào chín mọng hé mở, tạo thành một đóa hàm tiếu gợi cảm, gợi tình.... nàng cất tiếng với chất giọng thánh thót như chim họa mi hót, vào buổi giao tình tìm đôi.

- Muội đã chờ Hạ huynh ở đây lâu lắm rồi.

Quân Bình muốn nói, nhưng á huyệt đã bị điểm nên không sao thốt được ra lời.

Chàng nghĩ thầm:

- Vị tiểu thư này là ai? Rồi đây không biết mình sẽ còn gặp điều gì nữa Nàng mỉm cười nói:

- Hạ huynh chờ muội một chút.

Quân Bình còn chưa hiểu được câu nói của nàng thì bất ngờ nàng cúi xuống áp hai cánh môi

vào miệng Quân Bình. Một mùi thơm thoang thoảng từ hai cánh môi mọng chín của nàng phả qua miệng Quân Bình. Chàng cảm nhận rõ rệt luồng hơi thở thơm tho, ấm áp của nàng phả qua mình, liền sau đó một cảm giác mơ mơ màng màng.

Nàng nhìn Quân Bình rồi chấp tay sau lưng tiến vào gian tiền sảnh.

Tạ Thu Nhân và Lê Thân Nghiệp vừa thấy nàng đã bước ra, háo hức nói:

- Lan Hoa Phương Tử sẽ thưởng cho chúng tôi chứ?

Nàng mỉm cười, ánh mắt giao tình sắc xảo liếc qua hai gã phân đàn chủ Cái Bang.

Nàng thỏ thẻ nói:

- Phương Tử phải thưởng cho nhị vị đại ca rồi.

Lê thân Nghiệp vỗ ngực mình:

- Lê mỗ phải được nàng thưởng trước đó. Nếu không có dự kế của Lê mỗ thì sao cách ly được Tiểu Thần Toán Tử với ả Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ.

Y quay lại Tạ Thu Nhân:

- Ta nói đúng chứ bằng hữu?

Tạ Thụ Nhân dè bĩu:

- Tất nhiên có dự kế của Lê huynh nhưng nếu không có Tạ Thu Nhân phát hiện tung tích của Tiểu Thần Toán Tử thì kế sách kia chẳng đáng để Phương Tử để mắt đến.

Suy cho cùng công đầu thuộc về họ Tạ này, nên ta phải được Lan Hương Phương Tử thưởng trước.

Tạ Thu Nhân vừa nói vừa nắm tay La Hoa Phương Tử:

- Phương Tử tiểu thư, chúng ta đến loan phòng thôi.

Lê Thân Nghiệp cáu gắt nói:

- Hê....Họ Tạ kia, ngươi định phỏng tay trên của Lê mỗ à?

Lê Thân Nghiệp vừa nói vừa dấn tới nửa bộ, nhưng Lan Hoa Phương Tử đã khoát tay cản lại. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Nhị vị đại ca sẽ đều được Phương Tử thửong cả. Đã có công thì phải được thưởng chứ.

Tạ Thu Nhân cướp lời nàng:

- Nhưng ta muốn được nàng thưởng trước.

Lan Hoa Phương Tử nhìn Tạ Thu Nhân điểm một nụ cười gợi cảm, nàng nhỏ nhẹ nói:

- Nhị vị đại ca đều có công với Phương Tử, nên cùng được thưởng một lúc.

Tạ Thu Nhân và Lê Thân Nghiệp mở to hai con ngươi hết cỡ vì lời nói của nàng.

Trong tâm niệm của hai gã chỉ còn đọng duy nhất một ý niệm đầy nhục cảm, nhưng không thể thốt thành lời.

Lan Hoa Phương Tử rảo bước đến tràng kỷ, tự tay chuốc rượu từ trong tịnh bình ra chén. nàng bưng chén rượu đến trước mặt hai gã phân đàn chủ Cái Bang rồi áp miệng chén vào đôi cánh môi của mình. Sau đó mới trao chén qua Lê Thân Nghiệp. trong khi trao chén rượi thì ngón tay út thoạt nhúng xuống chén rượu.

Động tác của nàng thật tinh tế, hai gã họ Lê và Tạ không thể nào phát hiện được.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Hai huynh cùng uống chung với muội một chén chứ?

Không chờ Lan Hoa Phương Tử nói thêm lời nào Tạ Thụ Nhân và Lê Thân Nghiệp cùng uống số rượu trong chén của giai nhân. Rượu vừa trôi qua khỏi thực quản thì cả hai cùng trợn mắt nhìn Phương Tử chằm chằm Thần nhãn của hai ngươi bỗng chốc đờ đẫn, miệng thì sũi bọt mép, rồi vòng tay ôm đan điền, mồ hôi vã ra ướt đẫm mặt. Hai gã phân đàn chủ Cái Bang ngã ngữa ra sau, dập ót xuống sàn nhà, hai chân chỉ kịp duỗi vài cái cùng với vùng đan điền bốc khói tỏa mùi nồng nặc. Khói tiếp tục tỏa ra cho đến khi thân thể của hai gã đó chỉ còn là hai bộ xương kho mục ra nằm gọn trong trang phục mới thôi.

La Hoa Phương Tử nhìn hai bộ khô cốt, thoạt nhăn mặt.

từ sau bức rèm, một ả a hoàn như đứng chờ sẵnn chỉ chờ kết cục là bước ra. Ả thản nhiên gom hai bộ khô cốt bằng chính trang y của Lê Thân Nghiệp và Tạ Thụ Nhân rồi quay trở vào bức rèm.

Trogn khi ả a hoàn thu dọn xác hai gã phân đàn chủ Cái Bang thì Lan Hoa Phương Tử dửng dưng trang điểm lại nhan sắc của mình:

Hiên trường trả lại như cũ, Lan Hoa Phương Tử mới rảo bước ra bên ngoài.

Nàng điểm chỉ hoá giải tĩnh huyệt của Quân Bình, Tứ chi nhanh chóng trở lại bình thường. Quân bình bật đứng lên:

- Cô nương.....đây là đâu?

- Đây là Nguyệt trang của thiếp.

Giọng nói lẫn ngôn phong của nàng thật từ tốn, ngỡ như một hiền phụ đón tướng công vừa quay về.

Quân Bình nhìn nàng:

- Tại sao hai người kia tương kế tựu kế đưa tại hạ đến Nguyệt trang của cô nương?

- Chàng muốn biết ư?

quân bình gật đầu:

- Tại hạ quả muốn biết.

- Thiếp sẽ giải trình với chàng sau, chàng ở đây với thiếp một thời gian sẽ biết tất cả thôi.

Phương Tử nắm tay Quân Bình Hai cánh môi mọng đỏ như quả đào thoạt điểm một nụ cười tình, rồi dẫn Quân Bình vào trong gian tiền sảnh.

Trên bàn đã bày sẵn yến tiệc với những món ăn thật cầu kỳ mà chi trong vương phủ mới có.

Quân Bình vừa yên vị liền nhìn nàng hỏi:

- Tại hạ chưa biết được tục danh của cô nương.

- Thiếp chỉ có ngoại danh là Lan Hoa Phương Tử.

- Tại hạ họ Ha tục danh Quân bình.

nàng ngồi xuống bên cạnh quân bình:

- Chàng không nói thiếp cũng biết cả ngoại hình của chàng là Tiểu Thần Toán Tử.

Phương Tử vừa nói vừa rót rượu ra hai chiếc được tạc bằng ngọc lưu ly, Nàng bưng chén ôn nhu nói:

- Thiếp thỉnh chàng một chén.

- Đa tạ Lan Hoa Phương tử cô nương.

Hai người cùng uống cạn số rượu trong chén, nàng đặt chén xuống bàn, rồi nguýt quân bình. Ánh mắt của Lan Hoa Phương Tử thật sắc nhưng tiềm ẩn bên trong là sự gợi mời rất tình tứ.

Nàng gắp thức ăn bỏ vào chén Quân bình rồi nói:

- chàng không nên quá xa cách với thiếp.

- Tại hạ vừa mới biết Lan Hoa cô nương.

Nàng đặt tay lên bờ vai Quân Bình. Ngọc thủ của nàng thật êm, thật mềm mại:

- Thiếp và chàng mới biết nhưng không phải không có duyên.

- Có duyên ư?

Phương Tử châm tiếp rượu vào chén của Quân Bình:

- Thiếp nói bằng sự thật đó.

- Quân Bình thật sự ngỡ ngàng.

- Cái gì cũng vậy, nhưng rồi chàng sẽ quen thôi.

Nàng gắp thức ăn bằng động tác của một hiền phụ toan đặt vào miệng Quân Bình nhưng đã bị chàng cản lại.

Quân Bình nhìn Phương tử:

- Cô nương để tại hạ tự nhiên.

- Thiếp muốn hầu chàng.

- Quân Bình chưa là gì của cô nương cả.

- Nhưng thiếp và chàng đã có tiền duyên tiền định với nhau. Chàng đã là Tiểu Thần Toán Tử mà lại không thể đoán biết tiền duyên đó sao?

Quân Bình nheo mày, nghĩ thầm:

-"Chẳng lẽ mình lại lận đận bởi cái số đào hoa hay sao?" Ý nghĩ lướt qua đầu, buộc Quân Bình phải bưng chén rượu, khách sáo nói với Lan Hoa Phương Tử:

- Tại hạ mời Lan Hoa cô nương.

Nàng mỉm cười, với một nét hiền thục bưng chén đáp lễ Quân Bình, tất cả mọi lời nói, cử chỉ đều biểu lộ cốt cách của một hiền phụ mà bất cứ nam nhân nào cũng đều ước muốn.

Quân Bình vừa đặt chén xuống bàn vừa nói:

- Sao Lan Hoa cô nương biết được tiền duyên của Quân Bình?

Nàng mỉm cười:

- Bởi thiếp cũng là một Thần Toán Tử như chàng.

Quân Bình tròn mắt nhìn nàng:

- Sao..... Nàng không để Quân Bình thốt câu hỏi ngạc nhiên, mà đáp lời luôn:

- Thiếp cũng am tường Lường thiên Xích Thiên Can như chàng mà.

Quân Bình nhíu mày nghĩ:

- "Mình am tường Lường Thiên Xích Thiên Can, hỉ có thể biết được s chuyển hoá càn khôn theo phong thuỷ và hạn vận qua tưởng pháp, chứ chẳng thể biết được hậu vận của mình. Thế mà nàng lại biết ư? Chuyện này quả là khó tin, có lẽ đây là ngoa ngôn thôi".

Quân Bình tự chuốc rượu, vừa chuốc vừa nói:

- Lan Hoa Phương Tử cô nương thật là tài giỏi. Am tường Lường Thiên Xích Thiên Can, biết cả hậu vận của mình Quân Bình bái phục.

Quân Bình vừa nói vùa bừng chén rượi đưa đến trước mặt Lan Hoa Phương Tử.

- Quân Bình phải kính cô nương.

Nàng lườm quân bình, mỉm cười nói:

- Chàng nói thật lòng không đó?

- lan hoa cô nương nghĩ tại hạ xảo ngôn ư?

- Đừng nói với thiếp bằng những lời như thế, Lan Hoa Phương Tử nói chàng có duyên với thiếp không phải do thiếp đoản hậu đâu.

Quân bình giật mình, nghĩ - "Chẳng lẽ mình nghĩ sai về nàng?" Lan Hoa Phương tử từ tồn nói:

- Chàng đã mời thiếp phải uống chứ.

Nàng bưng chén rượu uống cạn với thại độ hơi bực bội. Đặt chén xuống bàn nàng nhìn Quân Bình:

- Có lẽ chàng nghĩ thiếp xảo ngôn?

Quân Bình đỏ mặt. Câu hỏi của nàng khiến Quân bình phải tự thẹn với mình.

Chàng ngập ngừng nói:

- Quân Bình không có ý cho Lan Hoa Phương tử cô nương là người xảo ngôn đâu.

Nàng mỉm cười:

- Thế thì tốt quá.

Quân Bình buông một tiếng thở ra rồi nói:

- Cho dù Lan Hoa Phương Tử cô nương và tại hạ có am tường Lường Thiên Xích thì chưa hẳn đã đoán đúng được hậu vận tình duyên. Bởi đó là phạm trù tâm linh thuộc về cái thực cảnh giới này.

Nàng gật đầu:

- Thiếp hiểu chàng định nói gì. Tiền duyên của thiếp và chàng không phải do thiếp suy luận ra, mà do một người khác.

- Ai vậy?

- Sư tôn Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thương Quan.

Quân Bình ngây người nhìn nàng. Câu nói của Lan Hoa Phương Tử khiến Quân Bình như người nằm trong mộng, không sao tưởng tượng được. Chàng buộc phải nghĩ thầm:

- “Không lẽ sư tôn có mặt ở đây?” Lan Hoa Phương Tử nhìn Quân Bình:

- Chàng nghi ngờ lời của thiếp ư?

- Quân Bình chỉ ngạc nhiên.

Lan Hoa Phương Tử mỉm cười:

- Nếu như chàng gặp sư tôn thì có tin lời của thiếp không?

Quân Bình đứng lên:

- Lan Hoa Phương Tử... Sự thật sư tôn của Quân Bình đang ở đây à?

Nàng mỉm cười:

- Thiết Phiến Ngọa Long không chỉ là sư tôn của chàng mà còn là của thiếp nữa.

- Lan Hoa Phương Tử cô nương hãy đưa tại hạ đi gặp sư tôn.

Hai cánh môi cười thật tươi. Nàng ôn nhu nói:

- Xem ra chàng bắt đầu tin thiếp rồi.

- Nếu gặp được sư tôn, Quân Bình sẽ không còn nghi ngại gì nữa.

Nàng nắm tay Quân Bình:

- Tất nhiên, thiếp sẽ đưa chàng đi gặp sư tôn. Khi nghe sư tôn nói. Thiếp chỉ sợ mình gặp một người nào đó, nhưng hoàng thiên hậu thổ có mắt nên gá duyên thiếp với chàng.

Quân Bình nôn nóng:

- Phương Tử... Quân Bình muốn gặp sư tôn.

- Sư tôn cũng rất muốn gặp huynh, nhưng không tiện xuất đầu lộ diện, dùng phải buộc kế sách này.

- Giờ Quân Bình mới hiểu. Chúng ta đi thôi.

- Sư tôn không ở xa đây đâu.

- Quân Bình muốn gặp người càng sớm càng tốt.

Lan Hoa Phương Tử gật đầu.

Hai người rời tiền sảnh Nguyệt trang. Lan Hoa Phương Tử đưa Quân Bình vào một hoa viên với vô sắc hoa đang nở rộ. Đi bên cạnh nàng, Quân Bình không quên quan sát toàn cảnh hoa viên đó.

Lan Hoa Phương Tử đưa Quân Bình đến một gian thảo xá có kiến tạo giống như tạc với gian thảo xá mà chàng đã từng chung sống với Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát.

Lan Hoa Phương Tử thoáng một chút lưỡng lự khi đứng trước cửa gian thảo xá.

Nàng liếc qua Quân Bình:

- Quân Bình trong gian thảo xá này.

Nàng nói xong liền qùy xuống.

Quân Bình buộc phải làm theo nàng mặc dù trong tâm tưởng vẫn còn chút hoài nghi lẫn lộn.

Lan Hoa Phương Tử nói:

- Nghĩa phụ... Lan Hoa Phương Tử đã đưa được Hạ huynh đến diện kiến người.

Trong khi nàng nói thì Quân Bình vô cùng hồi hợp và khẩn trương. Chàng chỉ mong tất cả

những gì Phương Tử nói đều là sự thật. Nếu đúng như nàng nói thì đây qủa là một ngày đại hạnh của Quân Bình.

Phương Tử và Quân Bình không phải chờ lâu, cánh cửa từ từ mở ra. Giọng nói của Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát trầm trầm cất lên:

- Ta bấm độn biết trong ngày hôm này Hạ Quân Bình và còn sẽ đến.

Giọng nói có phần thêm khác với Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát, nên Quân Bình buộc phải ngẩng mặt nhìn thẳng vào trong gian thảo xá.

Trong gian thảo xá mập mờ ánh sáng một ngọn bạch lạp hắt ra khiến Quân Bình chỉ mờ mờ thấy chân diện dung của Thiết Phiến Ngọa Long.

Quân Bình bậm môi buông một tiếng thở dài.

Ngọa Long Thiết Phiến như nghe được tiếng thở dài của Quân Bình, liền hỏi:

- Bình nhi, gặp ta sao không mừng mà lại thờ dài như vậy?

Quân Bình ngẩn đầu lên, nghiêm giọng nói:

- Đã bao lâu xa cách, Quân Bình gặp lại sư tôn chỉ muốn nhìn rõ chân diện mục quang của người cho thỏa lòng nhưng... Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát như đọc được ý niệm trong đầu Quân Bình, liền nói:

- Quân Bình... Sư phụ biết ý của con rồi. Ngươi sợ ta chỉ là một kẻ giả trang chứ gì?

Quân Bình gật đầu:

Thiết Phiến Ngọa Long cười khảy:

- Ngươi hãy bước đến đây mà xem chân diện mục quang của sư phụ ngươi có khác xưa hay không?

Được Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát mở lời, Quân Bình không chút e dè, liền đứng lên bước thẳng đến ngưỡng cửa thảo xá. Chàng lấy hết mục nhãn nhìn thẳng vào mặt Thượng Quan Gia Cát Thiết Phiến Ngọa Long.

Chân diện mục của Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát đập vào thần nhãn của Quân Bình. Nhận ra chân diện mục của Thiết Phiến Ngọa Long, Hạ Quân Bình chỉ muốn qùy thộp xuống hành đại lễ, nhưng vẫn còn lưỡng lự:

- Sư phụ.

- Sư phụ tưởng Bình nhi đã quên ta rồi chứ.

Lời của Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát vừa dứt thì Quân Bình đã qùi mọp xuống hành đại lễ:

- Bình nhi bất kính, sư phụ miễn thứ.

Thiết Phiến Ngọa Long khoát tay:

- Hãy lui ra ngoài kia quì chung với hiền thê của ngươi.

Quân Bình ngạc nhiên:

- Sư phụ... Lan Hoa Phương Tử là hiền thê của con?

- Hậu vận duyên tình của Bình nhi do chính ta cho Lan Hoa nghĩa nữ biết đó.

Quân Bình không còn biết nói gì. Trong lòng chàng chỉ có một nổi mừng vui khôn tả được khi gặp sư tôn. Chàng cúi đầu thối bộ bước trở ra qùi xuống bên Lan Hoa Phương Tử.

Nàng nhỏ giọng nói:

- Chàn gđã tin thiếp chưa?

Quân Bình gật đầu:

- Bây giờ huynh đã tin rồi.

Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát nói:

- Bình nhi... - Có sư đồ.

- Khi thần tăng Đại Minh đưa con vào tỉnh lăng Thiếu Lâm đã truyền những gì cho con?

Quân Bình ngẩn lên nói:

- Sư tôn, khi Quân Bình được thần tăng Đại Minh thỉnh vào tỉnh lăng, người đã truyền thụ Tiên Thiên Khí Công và di huấn đến ngôi đền thiêng.

Chàng lấy Thiết Phiến Ngọa Long khẽ gật đầu. Lão hỏi tiếp:

- Thần tăng Đại Minh truyền thụ Tiên Thiên Khí Công cho Bình nhi, chắc lão thần nhi đã biên tịch rồi phải không?

Nghe câu hỏi này, Quân Bình gật đầu, Quân Bình giật mình. Chàng mở to mắt hết cỡ nhìn lại chân diện mục của Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát. Chân diện mục của Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát không có gì thay đổi cả, cũng chẳng có nét gì khiến Quân Bình phải hoài nghi, nhưng trong tâm tưởng thì Quân Bình lãi nghĩ khác:

- “Tại sao sư tôn lại hỏi câu hỏi đó? Chẳng lẽ người không thấy sao tướng đã rơi?” ý niệm đó lướt nhanh qua khiến Quân Bình lưỡng lự nói:

- Đệ tử không biết.

- Ngươi đã vào tĩnh lăng với thần tăng Đại Minh mà lại không biết sao?

Quân Bình ngập ngừng nói:

- Khi tịnh nhi rời tĩnh lăng thì thần tăng vẫn còn trong trạng thái nhập định.

- Lạ thật.

Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát khoát tay:

- Thôi được rồi, Bình nhi hãy về với Lan Hoa Phương Tử nghĩa nữ. Ngày mai Lan Hoa Phương Tử sẽ đưa ngươi đến đền thiêng.

Thiết Phiến Ngọa Long dứt lời, chỉ hơi khoa tay một cái, cánh cửa thảo xá liền bị một hấp lực đóng sập lại.

Lan Hoa Phương Tử nhìn qua Hạ Quân Bình:

- Huynh... Chúng ta phải về thôi.

Quân Bình nhìn qua nàng:

- Sư tôn hơi lạ một chút.

- Lạ chỗ nào?

- Xem chùng ngươi không coi Hạ Quân Bình như tình thâm cốt nhục như xưa nữa.

- Sư tôn không như huynh nghĩ đâu. Có lẽ người quá lo lắng cho hậu vận âm thịnh dương suy bất giác thay đổi chút ít đấy mà.

Lan Hoa Phương Tử nắm tay Quân Bình:

- Thiếp và chàng trở về, đừng quấy nhiễu đến ngươi nữa. Ngày mai, thiếp sẽ đưa chàng đến đền thiêng.

Quân Bình khẽ gật đầu, rồi cùng Lan Hoa Phương Tử rời khỏi thảo xá. Chàng vừa đi vừa suy nghĩ mông lung.

- "Chuyện gì đang xảy ra chung quanh mình nhỉ?"

Chương 26 - Tằm trong kén, bướm ngoài trời

Gác tay lên trán, nằm duỗi dài trên tràng kỷ, Quân Bình suy nghĩ mông lung.

Cuộc diện với sư tôn Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát khiến thần trí chàng bất giác trở nên hỗn độn, không định hướng được.

Buông một tiếng thở dài, Quân Bình tự hỏi thầm:

- "Đó là sư tôn của mình chăng? Tất cả đều đúng nhưng sao cảm nhận của mình vẫn có gì đó khôngthừa nhận người là sư phụ. Phải chăng thời gian khiến ta thay đổi ư" Ý niệm đó phải khiến chàng nhíu mày.

Quân Bình cố hình dung lại tất cả những gì trong thảo xá. Chàng bặm răng vào môi rồi lẩm nhẩm nói:

- "Có cái gì khiến mình linh cảm đó? Nhất định phảo có một cái gì đó nên thần trí của mình mới rơi vào trạng thái mập mờ này. Tất cả đều không có gì khác với sư phụ cả, từ khuôn mặt, đến cách ngồi, nhưng mình lại mang cảm nhận mơ hồ đó không phải là sư phụ Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát. Nhất định có điều ẩn khuất gì đây." Quân Bình bật ngồi lên:

- "Tại sao sư phụ không biết thần tăng Đại Minh phương trượng đã viên tịch?

Người có thể biết được điều đó mà, chẳng lẽ thời gian khiến thần cảm của người bị mai một?" Răng Quân Bình cắn vào môi. Nghĩ thầm:

- "Có cái gì ẩn khuất đằng sau cuộc diện ngộ này? Nhất định phải có một cái gì đó." Quân Bình sực nghĩ đến cây thiết phiến danh bất hư truyền của Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát.

Chàng thả chân xuống sàn thư sảnh, lẩm nhẩm nói:

- Chiếc thiết phiến của sư tôn.

Ý niệm còn nằm trong tâm tưởng Quân Bình thì tiếng gõ cửa dội đến thính nhỉ cắt đứt ý tưởng mông lung của chàng.

Cộc... cộc... Quân Bình chưa kịp hỏi thì cửa của thư sảnh đã mở ra và Lan Hoa Phương Tử bước vào. Tay nàng bưng một chiếc mâm vàng, trên có bầu rượu và một chén ngọc.

Nhưng chiếc mâm vàng lẫn bầu rượu vẫn không làm Quân Bình ngạc nhiên bằng bộ cánh nàng vận. Trên người Lan Hoa Phương Tử có thể nói là một chiếc áo khoác ngoài bằng lục mỏng tang, che hờ tấm yếm đỏ phía trong, dưới ánh sáng bạ ch lạp có thể thấy rõ từng đường nét của cơ thể nàng.

Quân Bình quá đỗi ngạc nhiên với sự xuất hiện của Lan Hoa Phương Tử trong bộ y trang khêu ngợi, liền bật đứng dậy.

Lan Hoa Phương Tử cô nương.

Nàng tròn mắt nhìn chàng. Hai con ngươi của nàng quả là to và đen láy, óng ánh như hai hạt huyền châu, có thể thấy được bóng của Quân Bình.

- Huynh còn xa cách với muội à?

Quân Bình lúng túng:

- Tại hạ... nàng bịt miệng chàng. Động tác của nàng cố ý áp sát vùng thượng đẳng vào ngực Quân Bình. Tất nhiên vùng thượng đỉnh của nàng chính là vùng cấm kỵ của nữ nhân, bởi nó biểu trưng cho sự thanh bạch và tinh khiết.

Sự đụng chạm đó khiến cho Quân Bình càng bối rối hơn.

Lan Hoa Phương Tử lườm chàng:

- Đến lúc này mà chàng vẫn còn xưng hô xa cách với Lan Hoa Phương Tử ư?

Nàng bỏ tay khỏi miệng Quân Bình rồi ép chàng xuống tràng kỷ.

Nàng lườm Quân Bình:

- Chàng còn nghi ngờ thiếp à?

Quân Bình nhíu mày:

- Huynh... huynh bối rối thôi.

- Sao huynh lại bối rối? Đây chẳng phải là duyên của thiếp và chàng à? Nghĩa phụ của thiếp cũng là sư tôn của chàng nói như thế mà.

- Nhưng huynh thấy quá bất ngờ.

- Cái gì đến thì phải đến thôi. Nghĩa phụ nói chỉ có sự hợp cẩn giữa thiếp và chàng may ra mới đảo lộn được càn khôn.

Quân Bình sững sờ trước câu nói của nàng:

- Sao... Sư tôn nói như vậy à?

Lan Hoa Phương Tử khẽ gật đầu:

- Ngay cả thiếp cũng rất bất ngờ, nhưng vì nghĩa vì nhân mà chẳng nề đến sự thanh bạch của mình.

Nàng e lệ liếc Quân Bình:

- Hoàng thiên hậu thổ chắc cũng nghĩ đến sự thanh bạch của thiếp, nên mới trao thân xác này vào tay chàng.

- Nhưng... nàng bịt miệng Quân Bình:

- Chàng đừng thốt những lời khách sáo nữa. Nếu cứ nói ra những lời đó, chàng không sợ thiếp

buồn ư? Lan Hoa Phương Tử không nghĩ đến tiểu tiết, mang phận nữ nhân trao cho chàng, chỉ mong sau này tướng công đối xử tốt là được rồi.

Lan Hoa Phương Tử nói xong bá lấy cổ Quân Bình. Mặt đối mặt, mùi xạ hương thơm dìu dịu từ hai cánh môi nàng phả ra, chui vào thính nhỉ Quân Bình tạo ra trong nội thể một thứ cảm giác lâng lâng thật khó tả.

Quân Bình thở dài nói:

- Phương Tử... Huynh chưa từng chung đụng với nữ nhân.

- Thiếp cũng chưa từng chung đụng với nam nhân.

- Nếu vậy sao huynh và Phương Tử không chờ sau khi đến ngôi đền thiêng trở về cùng bái lạy trời đất, sư tôn rồi mới động phòng loan phụng?

Lan Hoa Phương Tử mỉm cười, lườm yêu Quân Bình:

- Muội cũng thích như huynh thôi. Muội và huynh sẽ bái lạy hoàng thiên, cúng tế song đường rồi mới trở thành phu phụ.

Quân Bình mỉm cười:

- Như thế hay hơn chứ.

Quân Bình vừa nói vừa toan gỡ tay Lan Hoa Phương Tử, nhưng nàng đã nũng nịu nói:

- Nhưng đây là ý của sư tôn. Người nói chỉ khi nào Tiên Thiên Khí Công của huynh hợp với Nguyên Aâm Đồng Nữ của thiếp thì mới có thể vào được đền thiêng.

Quân Bình nhướng mắt:

- Sao... Có chuyện như vậy ư?

Lan Hoa Phương Tử gật đầu:

- Sư tôn nói như vậy. Nếu như Phương Tử và chàng không hợp nhất Tiên Thiên Khí Công và Nguyên Aâm Đồng Nữ thì không thể vào được đền thiêng.

- Huynh chưa từng nghe sư tôn nói điều này.

- Nhưng nghĩa phụ lại nói với muội.

Nàng nắm tay Quân Bình choàng qua vai mình. Hai mi mắt Lan Hoa Phương Tử khép hờ có vẻ chờ đợi. Dung diện của nàng ví như đang sôi trào nhựa sống chỉ chờ con bướm đặng trao mật nhụy.

Nếu lhot tỏ lộ gọi mời bao nhiêu thì Quân Bình càng lúng túng bấy nhiêu. Không phải nàng xấu mà ngược lại nàng hơn cả một giai nhân tuyệt sắc, nhưng ngỡ ngàng còn ngăn cách Quân Bình và Lan Hoa Phương Tử.

Mùi xạ hương thơm dịu từ hai cánh môi mọng chín của nàng không ngừng phả vào mặt chàng. Trong tận cùng tâm tưởng của Quân Bình là một cảm giác nao nao kỳ lạ bởi mùi xạ hương

huyền diệu đó.

Quân Bình bất giác nhìn thẳng vào mắt nàng:

Lan Hoa Phương Tử muội.

Nàng mỉm cười, nép đầu vào ngực Quân Bình. Mái tóc óng ả đen tuyền càng khiến cho Quân Bình có thêm cảm giác lạ lỳ. Theo cảm giác lạ kỳ đó thôi thúc chàng ngỡ như mình đang chìm dần vào một cảnh giới không thực. Nột cảnh giới của trí tưởng tượng với cái thực và ảo hòa quyện với nhau nhưng cảm nhận thì rõ mồn một mùi thơm da thịt lẫn những xúc cảm mơ hồ, bất giác nhưng ý niệm hỗn độn mơ hồ tan biến để thay vào đó là xúc cảm do chính bản thân của Lan Hoa Phương Tử tạo thành khỏa lấp.

Diện dung của nàng đập vào mắt Quân Bình với những nét háo hức chờ đợi.

Cảm xúc kia càng lúc càng dâng trào mãnh liệt, Quân Bình tự nhủ:

- "Tại sao mình lại có cảm nhận đó? Nó xuất phát từ mùi xạ hương của nàng hay xuất phát từ di huấn của sư phụ, hay tự bản thân mình." Ý niệm kia lượt út qua tâm niệm Quân Bình khiến chàng phải buông một tiếng thở ra trước khi quyết định hành động sau cùng giữ ranh giới lễ nghĩa hay phá vỡ nó.

Tiếng thở dài của chàng lọt vào thính nhỉ, không biết nó tác dụng gì đến Lan Hoa Phương Tử, nhưng vòng tay của nàng chợt nới lỏng, hai mí mắt thoạt nhướn lên. Đôi thu nhãn trong vắt thâu tóm lấy toàn bộ diện dung của Hạ Quân Bình.

- Hạ huynh.

- Phương Tử... Huynh... Nàng bịt miệng chàng:

- Muội biết huynh đang nghĩ gì.

Lan Hoa Phương Tử mỉm cười, nói:

- Sư tôn biết sự ngỡ ngàng của huynh nên gởi bầu rượu cho muội và huynh thụ lãm.

Quân Bình nhìn nàng:

- Sư tôn lo lắng như thế sao?

- Tất cả những gì người làm đều vì nghĩ đến huynh.

- Nếu vậy thì huynh phải uống để không phụ lòng sư phụ.

Lan Hoa Phương Tử mở nắp bầu rượu chốc ra chén. Nàng bưng chén rượu áo vào miệng Quân Bình:

- Muội sẽ tiếp cho huynh uống.

Trong tình huống hoàn toàn ngỡ ngàng, Quân Bình muốn tìm men rượu để khỏa lấp sự lúng túng của mình, nên uống liên tục, hết chén này đến chén khác.

Men rượu khiến huyết lưu trong kinh mạch bừng nóng hầm hập, theo đó những cảm giác ngỡ

ngàng cũng mất dần trong tâm trí chàng. Quân Bình nắm tay Lan Hoa Phương Tử.

Quân Bình nhìn nàng:

- Muội muội.

Hai cánh môi nàng điểm một nụ cười duyên, rồi nũng nịu nói:

- Hạ huynh say rồi.

Cùng với lời nói đó, Lan Hoa Phương Tử đẩy nhẹ vào ngực Quân Bình, ép nằm xuống tràng kỷ, hai mắt Quân Bình như níu hẳn lại. Chàng cố mở mắt, nhưng mí như có hai quả chùy nặng nghìn cân kéo trịc xuống.

Lan Hoa Phương Tử chờ cho Quân Bình chẳng biết gì nữa mới đứng lên khỏi tràng kỷ. Nàng nhìn Quân Bình, thuận tay vuốt nhẹ qua trán chàng rồi nhẩm nói:

- Chàng hãy nằm đây, chút nữa thôi thiếp sẽ quay lại bên chàng.

Nói xong Lan Hoa Phương Tử bước lại tấm gương đồng, trau truốt nhan sắc, dặm lại hai bờ môi mọng đỏ bởi son hồng. Trong khi nàng trang điểm thì có biết đâu trong nội thể của Quân Bình, Tiên Thiên Khí Công thuần dương chân khí của thần tăng Đại Minh bắt đầu tác dụng tống khứ mê dược ra khỏi nội thể. Từ đỉnh đầu của Quân Bình một làn khói thật mỏng tỏa ra rồi nhanh chóng tỏa mát vào không khí.

Lan Hoa Phương Tử trang điểm xong rời tấm gương đồng, rập bước ra cửa. Nhìn lại Quân Bình một lần nữa nhưng đoán chắc đã hoàn toàn có tác dụng. Lan Hoa Phương Tử mới đóng cửa bỏ đi.

Nàng chưa đi bao lâu, Quân Bình bật ngồi dậy. Chàng nhẩm nói:

- Lan Hoa cô nương chắc không biết Tiên Thiên Khí Công của thần tăng Đại Minh ví như kim ty giáp bảo vệ Quân Bình.

Quân Bình bước ra cửa thư phòng, rồi dụng Hư Hư Mê Tông Bộ bám theo Lan Hoa Phương Tử. Quả như chàng dự đoán, Lan Hoa Phương Tử thoăn thoắt rảo gót sen theo lối cũ đến gian thảo xá của Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát.

Không như lần trước đi cùng với Quân Bình. Nàng không qùi mà thản nhiên bước lên bậc tam cấp rồi mở cửa bước vào thảo xá.

Quân Bình rít một luồng chân ngươn thật sâu căng phồng lồng ngực, thì triển bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ, nhẹ êm như chiếc lá khô đến bên vách thảo xá của Ngọa Long Thiết Phiến Thượng Quan Gia Cát.

Chàng còn thắc mắc Lan Hoa Phương Tử đến đây để làm gì thì nghe tiếng cười khúc khích của Lan Hoa Phương Tử cất ra từ trong thảo xá dội ra. Tràng tiếu ngạo của nàng có sức gợi dục mà bất cứ nam nhân nào cũng phải xao lòng. Chính tràng tiếu ngạo kia khiến Quân Bình bất giác phải tò mò.

Gần như nín thở, Quân Bình dùng một ngón tay đâm vào ô cửa che bằng giấy hồng. Ghé mắt nhìn qua cái lỗ vừa được đâm thủng, Quân Bình ngây người, ngỡ như mặt đất dưới chân mình

bỗng chốc dậy sóng ầm ỳ.

Trong gian thảo xá, Lan Hoa Phương Tử đang thoát y trước mặt Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát. Trong khi nàng thoát y thì Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát nhìn chằm chằm vào tấm thân của nàng bằng cặp mắt háo hức. Tất cả hoạt cảnh diễn ra trong gian thảo xá khiến Quân Bình gần như nghẹt thở. Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát sư tôn của Quân Bình trước đây đâu có ánh mắt dâm đãng như bây giờ và càng không có tà tâm, người như một hiền giả ấn sĩ không màng đến chuyện tục nhục trên cõi nhân sinh này. Hoạt cảnh kia khiến Quân Bình càng nghi ngờ người trong thảo xá không phải là người sư tôn của chàng.

Trong thảo xá, Lan Hoa Phương Tử đã cởi xong chiếc yếm cuối cùng. Nàng hiện ra như một con nhộng vừa chui ra khỏi vỏ kén với lớp da mịn trắng như sữa ong.

Đứng trước mặt Thiết Phiến Ngọa Long tqcg, mà nàng nói là nghĩa phụ của mình, xem chừng chẳng có chút ngại ngùng gì.

Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát ngắm thân thể Lan Hoa Phương Tử, khẽ gật đầu, nói:

- Nàng đẹp lắm.

Lan Hoa Phương Tử bước đến ngôi đền vào lòng Thiết Phiến Ngọa Long, nũng nịu nói:

- Chàng chỉ có mỗi một câu đó khi hợp duyen với thiếp à?

Lời đối đáp của hai người khiến Quân Bình không sao hiểu nổi, mà không hiểu tất càng tò mò, dí sát vào nhìn qua cái lỗ mà quan sát.

Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát vuốt ve bờ vai Lan Hoa Phương Tử rồi sục xạo năm ngón tay trở xuống vùng bồng đảo gợi mời với những đường nét gợi dục.

Y khẽ gật đầu, nói:

Lan Hoa Phương Tử khẽ gật đầu, vòng tay bá cổ lấy Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát. Nàng khẽ nói:

- Y sẽ ngũ thật lâu cho đến khi mặt trời mọc bởi mê hương của thiếp.

- Thế thì tốt.

Nàng nép đầu vào vùng ngực rộng của Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát, trong lúc tay của lão không ngừng vuốt ve vùng bồng đảo gợi cảm của nàng.

Thiết Phiến Ngọa Long vừa vuốt ve Lan Hoa Phương Tử vừa nói:

- Ngày mai nàng đưa Tiểu Thần Toán Tử đến đền thiêng. Một khi y như bóng với hình. Hãy dẫn dụ y dụng kiến văn Lường Thiên Xích Thiên Can, sắp ếp lại Ngũ Hành Sinh Khắc, theo bổn số của ta. Thời gian sẽ không còn bao lâu, ta sẽ độc bá thiên hạ.

- Thiếp hiểu ý của chàng.

Thiết Phiến Ngọa Long nhín Lan Hoa Phương Tử. Nàng bá cổ lão kéo xuống. Lan Hoa Phương Tử thoạt uỡn người với động tác trao thân gởi tình cùng với động tác đó nàng nhẩm nói:

- Đặng thành bá nghiệp võ lâm, chàng có quên thiếp không?

- Làm sao quên được một trang giai nhân tài sắc vẹn toàn như nàng.

Quân Bình há hốc miệng khi vòng tay của Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát xiết chặt lấy tấm thân không một mãnh lụa che của Lan Hoa Phương Tử, với những động tác thật mạnh bạo và háo hức đầy nhục cảm.

Quân Bình tự hỏi:

- "Chuyện gì sẽ đến đây? Tại sao chuyện này lại có thể xảy ra? Thật ra họ là ai?

Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát kia có phải là sư tôn của mình không, hay cũng là người giả giống mình như hai giọt nước?" chàng lắc đầu với những ý niệm hỗn độn như mớ bòng bong. Chính vào lúc Hạ Quân Bình còn đang bâng quơ với những ý niệm hỗn tạp thì trong gian thảo xá, Thượng Quan Gia Cát đã đặt nàng duỗi dài trên tràng kỷ. Y đưa tay lên như mặt.

Quân Bình nhíu mày nghĩ:

- "Y làm gì vậy?" câu hỏi đó được trả lời ngay, khi trong thảo xá, Thiết Phiến Thượng Quan Gia Cát lôi chiếc mặt nạ da người ra khỏi chân diện dung của mình. Khuôn mặt thật của y lộ ra ánh bạch lạp nhập nhoạng, nhưng bấy nhiêu đó thôi cũng đủ cho Hạ Quân Bình nhận ra được chân diện thật của kẻ mạo danh.

Chàng quá phấn khích, vô hình trung buông một tirếng thở ra mà không kềm chế được.

Người kia thoạt chau mày thốt lên:

- Phương Tử... Có người.

Y vừa nói vừa bật dậy thộp lấy chiếc áo trường y thanh lam, còn Lan Hoa Phương Tử cũng bật nhỏm lên. Nàng nhanh miệng hỏi:

- Ai?

Quân Bình nhanh như bóng ma trơi thi triển Hư Hư Mê Tông Bộ băng mình rời thảo xá, quay lại gian thư sảnh của mình. Chàng vừa nằm lên tràng kỷ trong tư thế cũ thì chẳng bao lâu sau Lan Hoa Phương Tử đã đến.

Nàng nhẹ nhàng bước đến bên tràng kỷ, nhìn Quân Bình khẽ gọi:

- Hạ huynh... Hạ huynh... Quân Bình tự biết mình phải làm gì. Chàng nghĩ thầm:

- "Nếu ả phát hiện ra hành tung của mình, thì chẳng biết chuyện gì xảy ra đây?" với ý niệm đó, Quân Bình giả vờ ậm ự vài tiếng rồi trở mình quay vào trong vách.

Sự nặng nề phủ trùm lên gian thư sảnh. Trong cõi tĩnh lặng đó, Quân Bình hồi hộp khi tưởng tượng Lan Hoa Phương Tử có thể đã phát hiện ra và đương nhiên nàng sẽ để lại cho Quân Bình một cái mạng.

Sự im lặng kia không biết trôi qua bao lâu, cho đến khi Quân Bình cảm nhận rõ tiếng y trang được cởi ra, rồi tấm thân không một mảnh lụa của Lan Hoa Phương Tử áp sát vào người mình.

Quân Bình bặm môi nghĩ:

- "Lan Hoa cô nương đừng giả vờ nữa, tất cả những gì muốn biết Hạ Quân Bình đã biết."

Chương 27 - Thiên Ma Cốc

Trong tuyệt vực Phong Ma Sơn.

Mỗi lần Quân Tùng nhúc nhích thì y lại lún xuống một chút. Quân Tùng quá đỗi hốt hoảng, gần như đã thấy tử thần ngay trước mắt mình, y thì thào nói:

- Hoa Hoa muội muội nhớ ngày này năm sau cúng giỗ của ta nhe. Nếu được nàng nhớ đến ta sẽ không trở thành con ma đói phiêu bạt không chốn dung thân.

Quân Tùng quá đỗi bức xúc, thở hắt ra, thân pháp lại chìm xuống thêm một chút nữa.

Hoa Hoa nói:

- Huynh đừng nói nữa... muội không để cho huynh chết thảm như thế này đâu.

Quân Tùng bặm môi không thốt nửa lời nhưng vẫn cảm nhận mình tiếp tục chìm xuống bãi lầy và chẳng bao lâu nữa thì chui tọt xuống tận cùng a tỳ.

Y lắc đầu:

- Dù muốn hay không thì ta cũng phải xuống a tỳ chầu lão diêm chúa ôn dịch.

Lão không bắt ai lại nhầm Thiên Hạ Đệ Nhất Hỏa Đầu Quân mà bắt. Không lẽ lão muốn ta xuống làm bếp cho lão ư?

Thân pháp Quân Tùng chìm đến gần ngang ngực.

Y nhìn Hoa Hoa nói:

- Hoa Hoa... Trước khi huynh trở thành hỏa đầu quân trong cõi diêm phủ thì cho huynh được nhìn dung diện dung tuyệt sắc của nàng, để xuống dưới ta còn có hồng nhan tri kỷ đặng nhớ đặng thương.

Hoa Hoa đỏ mặt.

Quân Tùng nói tiếp:

- Nàng đừng từ chối một kẻ đang cận kề cái chết. Ôi sao Tiểu Thần Toán Tử, kiêm luôn Thiên Hạ Đệ Nhất Hỏa Đầu Quân, lại phải chết trong lúc này chứ?

Gã lún thêm hai đốt tay nữa.

Hoa Hoa khẩn trương vô cùng, nhưng vẫn cố nắm tay Quân Tùng:

- Muội không để cho huynh chết đâu. Phải chi Hắc Bạch Thần Quân đừng đoạt chiếc roi da của muội.

Quân Tùng nhìn nàng:

- Bộ chiếc roi da của nàng cứu được ta sao?

- Muội có chiếc roi đó sẽ có cách đưa được huynh lên.

Hai mắt Quân Tùng mở to:

- Thật vậy sao?

- Nhất định sẽ có cách, nhưng rất tiếc... - Nàng đừng nói thế, ta có cách rồi. Tại sao huynh và muội không nghĩ ra nhỉ? Yù tưởng thứ nhất là của huynh, còn phần tiếp theo là của muội.

Mộng Hoa Hoa hối thúc Quân Tùng:

- Huynh nói nhanh đi.

Quân Tùng nhìn nàng một lúc rồi nói:

- Ơ... Sao Hoa Hoa không dụng đến sợi dây lụa thắt lưng?

Hoa Hoa thẹn đỏ mặt như trái táo chín mọng:

- Huynh... Quân Tùng ủ rủ nói:

- Hoa Hoa ngại ư? Nếu như huynh chết thì muội đâu có cơ hội lấy được pho thiên thư Lường Thiên Xích, bằng như ngược lại... Hoa Hoa buông một tiếng thở dài.

Quân Tùng thở ra, nhìn nàng:

- Hoa Hoa... Huynh được sống sẽ rất mang ơn muội. Sau này huynh sẽ làm những món thật đắc khẩu để hầu hạ muội.

- Huynh đừng nói nữa... - Không nói cũng chết mà nói cũng chết, duy nhất chỉ có muội mới cứu được huynh mà thôi.

- Muội sẽ cứu huynh.

- Ông trời có mắt mà.

Hoa Hoa cỡi dây thắt lưng, thắt thành vòng thòng lọng, cột vào tay Quân Tùng rồi kéo đến một gờ đá. Nàng xiết chặt sợi dây lụa vào gờ đá, nói với Quân Tùng.

- Huynh có thể bám vào dây lụa mà lên khỏi bãi lầy được rồi đó.

- Không có muội thì huynh xem như vắn số trong tuyệt vực Phong Ma Sơn này.

Quân Tùng nắm dây lụa thắt lưng của Hoa Hoa kéo thân từ từ lên khỏi bãi lầy.

Lên được hết bãi lầy, y nằm lăn ra đất, ngữa mặt nhìn hàng chữ Thiên Ma Cô?

Cốc đang phát xanh rờn. Quân Tùng rủa thầm:

- “Chưa gặp ma mà Dương Quân Tùng này suýt biến thành ma”.

Hoa Hoa lại bước bên Quân Tùng:

- Huynh có sao không?

- Không có muội thì huynh chắc tiêu mạng bởi cái đầm tranh tối tranh sáng này.

Buông một tiếng thở ra, Quân Tùng nói:

- Hoa Hoa... Chúng ta quay trở lại hồ nước rồi tìm cách ra khỏi đây.

- Huynh không vào Thiên Ma Cốc à?

- Hoa Hoa đã thấy rồi đó. Nếu ở bên ngoài mà huynh còn suýt chết thì bên trong sẽ còn nhiều thứ cạm bẫy chết người nữa. Thôi thì bỏ quách cái pho thiên thư ôn dịch kia cho rồi.

- Nếu như muội cần tìm pho thiên thư thì không thể trở ra tay không được.

- Muội tìm cái khỉ gì trong toà Thiên Ma Cổ Cốc. Ta chỉ nói bừa nói càn với muội thôi, không ngờ nói càn nói bừa mà lại trúng.

Quân Tùng chỉ Thiên Ma Cổ Cốc:

- Thú thật với Hoa Hoa, huynh cũng chưa từng biết nơi này. Nếu như biết thì huynh đã không bị lọt chân xuống bãi lầy. Chúng ta trở lại hồ nước rồi tìm cách trở ra bên ngoài tuyệt vực này thôi. Trong đây sao huynh thấy ớn lạnh quá. Có cái gì đó khiến huynh hồi hộp.

Hoa Hoa lắc đầu:

- Chúng ta đã bước qua ranh giới âm dương rồi, chỉ có một lối là tiến về phía trước.

Quân Tùng nhìn tấm bia đá:

- Aâm Dương Giới với Aâm Dương Giới. Bước qua rồi bước lại cũng được mà.

Quân Tùng vừa nói vừa toan bước trở qua tấm bia phân chia âm dương, nhưng Hoa Hoa đã kịp nắm tay ghịt lại.

- Làm bất cứ điều gì huynh cũng phải cẩn thận chứ. Bộ huynh không sợ chết ư?

- Ai cũng đều sợ chết cả, huynh cũng vậy thôi.

- Nếu sợ chết thì trước khi hành động, huynh phải cân nhắc mới được.

- Hoa Hoa nói cứ như ta đang trổ tài hỏa đầu quân vậy. Trước khi thêm gia vị cần phải cân nhắc phải không?

- Huynh đừng có bỡn cợt. Hãy thử xem có bước trở lại được hay không?

Nàng cúi xuống nhặt một hòn đá, thảy qua tấm bia phân ranh âm dương.

Cạch... Hòn đá lăn lông lốc.

Quân Tùng nhìn hòn đá rồi quay lại Hoa Hoa:

- Đâu có gì xảy ra.

Hoa Hoa cau mày, đúng lúc hòn đá đang bốc khói rồi cháy bùng lên, chỉ một khoảnh khắc hai lần chớp mặt đã biến mất.

Quân Tùng giật mình thốt lên:

- Oâi... Sao thế nhỉ? lạ lùng thật.

Hoa Hoa nhìn Quân Tùng:

- Nếu như vừa rồi huynh trở ra thì e rằng chẳng có cách gì cứu được huynh.

Chúng ta xuống địa ngục còn có đường sống, quay trở ra thì không có đường sinh tồn đâu.

Quân Tùng thở dài:

- Eo ôi... Biết thế thì ta chẳng bước qua cái ranh âm dương chết tiệt này.

- Huynh có than vắn thở dài thì cũng vậy thôi. Đứng đây là chết, tất phải tìm một sinh lộ. Huynh có tài nhìn phong thủy tất có cách tiến về phía trước mà.

Quân Tùng nhăn nhó:

- Hoa Hoa... Đã đến nước này thì nàng phải tin ta chứ. Nếu như ta có tài nhìn phong thủy thì ta đâu có sa chân vào bãi lầy để suýt chết chứ.

- Huynh là Tiểu Thần Toán Tử mà.

- Tại nàng gắn cho ta cái danh đó, chứ ta đâu phải là Tiểu Thần Toán Tử Ha.

Quân Bình đâu.

Hoa Hoa nhún vai:

- Nếu huynh không phải là Tiểu Thần Toán Tử sao lại đưa muội đến đúng chỗ toa. lạc của Thiên Ma Cổ Cốc?

- Huynh nói bừa nhưng không ngờ lại là sự thật. Đôi lúc huynh tưởng mình cũng dám là Tiểu Thần Toán Tử lắm.

- Hãy bỏ chuyện huynh có phải là Tiểu Thần Toán Tử hay không, chúng ta phải tìm cách thoát khỏi đây. Trong lúc nguy khốn, cứ tìm nguyên cớ vì sao mình bị nguy thì chẳng giải quyết được gì mà phải tìm cách cứu nguy.

Quân Tùng vỗ tay, nhìn nàng:

- Hoa Hoa nói rất đúng. Chúng ta đã vào thì nhất định phải trở ra được.

- Theo huynh cửa ra chỗ nào?

Quân Tùng nhíu mày rồi bất giác trở về phía Thiên Ma Cổ Cốc:

- Cửa ra chính là Thiên Ma Cổ Cốc. Nhưng muốn được đến đó thì phải đi qua bãi lầy, mà huynh thì không muốn chôn thây trong bãi lầy đó.

- Muội cũng vậy.

- Thế muội có cách gì vượt qua bãi lầy kia không?

- Theo ý huynh thì sao?

Quân Tùng ngồi xuống gờ đá, chiếu mắt nhìn về phía trước. Y tưởng chừng như mọi ngõ đường để vượt qua bãi lầy này đều bị bít lại, không tìm ra một phương cách khả thi để vượt qua.

Quân Tùng buông một tiếng, thở ra nghĩ thầm:

- "Không vượt qua bãi lầy thì xem như chết chắc rồi. Cũng tại hai lão quái vật Hắc Bạch Thần Quân nên mình mới chịu cảnh lưỡng đầu không lối thoát." Yù niệm đó khiến Quân Tùng chỉ còn biết lắc đầu chán nản, trong sự chán chường đó, bất giác Quân Tùng thấy một điều dị biệt từ ánh hào quang xanh rờn của bốn chữ Thiên Ma Cổ Cốc phát ra. Bốn chữ triện Thiên Ma Cổ Cốc phát quang xanh rờn rọi xuống bãi lầy tạo thành bốn điểm xanh mờ mờ.

Quân Tùng nheo mày nhìn lại Mộng Hoa Hoa:

- Hoa Hoa... - Huynh đã có cách rồi ư?

Quân Tùng lắc đầu:

- Huynh chẳng tìm được phương cách nào cả, nhưng thấy có một điểm lạ lùng từ bốn chữ Thiên Ma Cổ Cốc. Muội có thấy điểm lạ lùng đó không?

Hoa Hoa lắc đầu:

- Hoa Hoa chẳng thấy điểm dị biệt nào cả.

- Trước đây huynh đã từng nấu món Ngọc Aản Chu Sa.

Hoa Hoa cướp lời Quân Tùng:

- Đến bây giờ mà huynh cũng chỉ nghĩ đến chuyện bếp núc ư?

Quân Tùng khoát tay:

- Nói thì phải có đầu có đuôi, chứ huynh không có ý phô trương tài nghệ hoa? đầu quân với muội đâu, mặc dù huynh có thể tự hào mình là Thiên Hạ Đệ Nhất Hỏa Đầu Quân.

- Huynh nói tiếp cho muội nghe coi.

Quân Tùng gãi đầu:

- Muốn đắc thành món Ngọc Aản Chu Sa thì cái lõi là phải cho thực khách thấy được những hạt ngọc trong cá tô chứa đầy cát. Bây giờ thì huynh mới nói đến điểm di.

biệt mà huynh phát hiện ra ở đây.

- Huynh thấy gì?

- Nếu muội quan sát kỹ sẽ thấy bốn chữ Thiên Ma Cổ Cốc phát ra chiếu xuống bãi lầy chết tiệt kia, tạo thành bốn đóm sáng mờ mờ, ảo ảo. Huynh có thể ví, bãi lầy này và bốn đóm sáng kia

như món Ngọc Aản Chu Sa. Nếu đúng như huynh nghĩ thì bốn đóm sáng ứng trên bãi lầy chính là chiếc cầu để chúng ta bước qua chỗ chết tiệt này.

Hoa Hoa nghe Quân Tùng lý giải, liền nhìn lên bốn chữ triệt Thiên Ma Cổ Cốc, rồi dời mắt nhìn xuống bãi lầy. Quả như Quân Tùng nhận xét, nàng buông luôn một câu thật ý nghĩa:

- Xem chừng tài nghệ của hỏa đầu quân của huynh có thể đắc thành cái món Ngọc Aản Chu Sa trong tuyệt vực a tỳ này.

Quân Tùng phấn chấn nói:

- Hoa Hoa cũng cùng ý nghĩ của huynh.

- Nếu không có món đắc khẩu Ngọc Aản Chu Sa của huynh thì có lẽ muội và huynh sẽ biến thành hai con ma đói và khát trong tuyệt vực này.

- Nếu được cùng muội biến thành ma thì cũng được.

Hoa Hoa đó mặt nhìn Quân Tùng; - Huynh nói vậy có ý gì?

Quân Tùng khoát tay:

- Huynh không có ý gì đâu.

Hoa Hoa lườm Quân Tùng, gắt gỏng nói:

- Huynh đừng có ý nghĩ mình là một trang mỹ nam tử đó nhe.

- Sao... Quân Tùng mà là mỹ nam tử ư?

Thốt hết lời, Quân Tùng bật tràng cười khanh khách.

Y vừa cười vừa nói:

- Nếu như muội thấy ta trong bếp lò thì chẳng thốt được câu đó đâu.

Hoa Hoa mỉm cười:

- Không bàn đến chuyện đó nữa, chúng ta thử xem món Ngọc Aản Chu Sa có đúng như huynh nghĩ không.

- Hoa Hoa thử bằng cách nào?

- Ý của huynh thì sao? Huynh có muốn đặt chân xuống những viên ngọc đó không?

Quân Tùng tròn mắt:

- Huynh ư... Rủi... - Chẳng lẽ huynh lại muốn muội đi trước? Nam tử hán đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất lại để việc khó cho nữ nhi ư?

Quân Tùng đỏ mặt:

- Thôi được, để ta liều mạng vậy. Nếu có chết thì muội nhớ cúng giỗ cho ta đấy, chứ đừng quên kẻo ta biến thành ma đói phiêu bạt trong cõi hư vô.

- Nếu huynh sợ thì để muội.

Quân Tùng khoát tay:

- Không không... Ai nỡ để nhi nữ xông pha chứ. Cứ xem như ta là anh hùng ra tay vị mỹ nhân vậy mà.

Quân Tùng vừa nói vừa nắm lấy sợi dây lụa, nhét một đầu vào tay Hoa Hoa.

Y cười giả lả, nói:

- Nếu huynh có chuyện gì thì cứ theo cách cũ mà thực hiện.

- Dây lụa xem ra ngắn lắn đó.

Quân Tùng nhăn nhó:

- Nếu nó ngắn thì muội biết cách nối lại dài ra mà.

Y ghé vào tai Hoa Hoa:

- Muội có thể hy sinh chiếc áo choàng, nếu vẫn chưa đủ thì tới những thứ khác.

Hoa Hoa thẹn chín mặt. Nàng đưa kịp nói tiếng nào thì Quân Tùng đã đặt chân xuống đóm sáng mờ ảo do chữ Thiên chiếu lên mặt bãi lầy.

Chân Quân Tùng lún xuống, khiến y giật mình, nhưng nó chỉ lún tới mắt cá thì đã chạm đá cứng.

Quân Tùng quá phấn khích thét lên:

- Hoa Hoa... Huynh đúng rồi. Cả món Ngọc Aản Chu Sa của huynh cũng đúng luôn.

Quân Tùng bước chân còn lại xuống đóm sáng. Không như lần sa xuống bãi lầy, mà như đứng trên một gờ đá vô cùng vững chãi.

Quân Tùng mừng rỡ nhảy lên dậm xuống:

- Sao... Không lún nữa à?

Y buông luôn sợi dây lụa, và thong dong bước qua đóm sáng thứ hai rồi thứ ba, thứ tư, sau đó thì bước lên bậc tam cấp đóng rêu xanh lâu ngày.

Quân Tùng ngoắc Hoa Hoa:

- Hoa Hoa... Qua bên này đi. Chúng ta sắp ra khỏi a tỳ này rồi.

Hoa Hoa mỉm cười, theo cách Quân Tùng vượt qua bãi lầy. Nàng nhìn gã:

- Nếu không có món Ngọc Aản Chu Sa của huynh thì chúng ta còn mắc kẹt giữa đe và búa.

- Huynh nghĩ chưa hết đâu.

Hai người theo những tam cấp tiến lên thạch môn Thiên Ma Cổ Cốc.

Quân Tùng nhún vai:

- Đến đây thì xem như chẳng còn đường mà đi nữa.

Hoa Hoa quan sát thạch môn để tìm cơ quan khởi động mở cửa. Nàng chẳng tìm đâu ra cơ quan khởi động mà chỉ thấy ấn thủ trên thạch môn.

Hoa Hoa mỉm cười nhìn Quân Tùng:

- Mở thạch môn này chắc phải đến lượt muội.

- Muội tính làm gì?

Nàng chỉ thạch môn:

- Dùng nội lực đẩy nó ra.

Quân Tùng nhướng mày:

- Lần này thì huynh đành chịu, bởi lẽ huynh chẳng có nội lực hay ngoại lực.

- Muội làm được. Huynh chỉ đứng nhìn thôi.

Nàng khẽ gật đầu rồi đứng trước thạch môn vận hoá nguyên âm công phu bản thân, đẩy song thủ áp tới đôi ấn thủ trên thạch môn.

Ngọc thủ Hoa Hoa vừa áp vào ấn thủ thì một đóm sáng như hạt đậu lóe lên.

Trước khi đóm sáng kia phát quang, Quân Tùng linh cảm có điều bất ổn, liền thét lớn:

- Hoa Hoa... Coi chừng.

Cùng với tiếng thét đó, Quân Tùng nhào thộp lấy tiếu yêu của nàng kéo giật qua bên. Hoa Hoa vừa bị kéo giật qua bên thì đóm sáng phát quang chiếu ra một luồng sáng xanh rờn lia lấy búi tóc Quân Tùng.

Quân Tùng cảm nhận rõ mồn một như vừa có một lưỡi bảo đao, bảo kiếm bén ngót, có thể chém sắt như chém bùn lướt qua đỉnh đầu mình, càng hoảng hốt hơn bởi cảm nhận đó nên đè sấp Hoa Hoa xuống sàn đá.

Tóc Quân Tùng phất lên Mộng Hoa Hoa.

Trong cơn hoảng loạn tột cùng, y ôm cứng lấy Mộng Hoa Hoa mà không nghĩ đến chuyện nam nữ thụ thụ bất thân.

Mãi một lúc sau Hoa Hoa mới đẩy Quân Tùng ra. Quân Tùng vội vã nói:

- Hoa Hoa... huynh chết rồi ư?

Nàng nhìn Quân Tùng:

- Huynh chưa chết mà chỉ mất đi búi tóc thôi.

Quân Tùng thở hắt ra một tiếng, ngồi nhỏm dậy, ngơ ngác hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Nàng nhìn Quân Tùng:

- Một ánh chớp phát ra từ thạch môn, nếu không có huynh thì muội đã chết rồi.

- Thế là ta đã cứu Hoa Hoa.

Nàng gật đầu:

- Sao huynh biết mà cứu muội?

- Tự dưng có linh cảm bất ổn. Linh cảm đó buộc ta phải hành động.

Y rờ lên đỉnh đầu:

- Giờ thì ta giống một xú nam tửu rồi he.

Hoa mỉm cười:

- Bây giờ muội càng tin huynh chính là Tiểu Thần Toán Tử, biết trước chuyện gì sẽ xảy ra.

- Hậy... nàng quên cái danh Tiểu Thần Toán Tử ôn dịch đó đi. Cũng bởi vì cái danh Tiểu Thần Toán Tử mà Dương Quân Tùng rơi vào cái rọ này, chẳng biết sống chết ra sao nữa.

- Muội sẽ tìm cách đưa huynh ra.

- Muội sẽ dùng cách gì?

- Thạch môn này phải có cơ quan bí mật khởi động mở cửa. Tạm thời chúng ta chưa tìm ra.

- Thế thì tìm.

Hai người dò dẫm tất cả mọi góc ngách quanh thạch môn Thiên Ma Cổ Cốc, nhưng chẳng thể phát hiện được cái gì đặc dị có thể nghi ngờ là cơ quan khởi động thạch môn.

Quân Tùng thất vọng gãi đầu.

Y nhìn Mộng Hoa Hoa:

- Sao chúng ta không gặt hái sự suông sẻ chứ? Hết cạm bẫy này lại đến cạm bẫy khác.

Quân Tùng ngồi bó gối nhìn lên thạch môn.

Y lẩm nhẩm nói:

- Ngươi có thể nói cho ta biết cách mở ra như thế nào chứ? Hay ngươi không thích nữ nhân mà lại thích nam nhân?

Quân Tùng bật bật dậy nhìn Hoa Hoa:

- Hoa Hoa... Có thể huynh mở cửa này chăng?

Hoa Hoa lắc đầu:

- Huynh không có nội lực thì sao mở được, huống chi còn luồng thạch quang tư?

thần đó.

- Nếu không mở nó thì chúng ta lại chịu chết trước cửa Thiên Ma Cổ Cốc ư?

Quân Tùng buông một tiếng thở dài:

- Ai cũng có số mà, biết đâu thạch môn Thiên Ma Cổ Cốc lại có duyên với huynh.

- Huynh cẩn thận.

Quân Tùng bước đến trước thạch môn. Mắt y đóng đinh vào đôi ấn thủ in trên cách cửa đá. Quan sát đôi bản thủ đó, Quân Tùng quay lại Hoa Hoa:

- Hoa Hoa, đến đây.

- Huynh phát hiện được gì?

- Lạ lùng lắm.

Nàng bước đến bên Quân Tùng. Quân Tùng chỉ đôi ấn thủ:

- Nàng nhìn kỹ xem đôi ấn thủ này sẽ thấy cái điều kỳ cục.

Hoa Hoa nhìn đôi ấn thủ in trên thạch môn rồi nhìn lại Quân Tùng:

- Hai bàn tay phải.

Quân Tùng gật đầu, xòe hai bàn tay đến trước:

- Phàm người ta có trái và phải, đằng này thạch môn lại in cả hai ấn thủ đều bên phải cả. Vậy thì sao?

Quân Tùng nhíu mày:

- Trái phải... phải trái. Phải phải trái trái, không lẽ chủ nhân Thiên Ma Cổ Cốc là một quái nhân ư?

Hoa Hoa nhìn lại đôi ấn thủ. Nàng lắc đầu:

- Không phải như huynh nghĩ đâu.

- Theo Hoa Hoa thì sao?

- Đôi ấn thủ để lại trên thạch môn do hai người tạo ra. Hai người đó là một nam một nữ. Nếu huynh quan sát thì sẽ nhận ra ngay một ấn thủ nhỏ nhắn còn cái kia thì to.

Quân Tùng nheo mày:

- Ý Hoa Hoa nói của nam nhân thì thô còn nữ nhân thì thanh tú à?

- Tất nhiên rồi.

Quân Tùng chìa tay đến trước Mộng Hoa Hoa.

- Thử xem coi.

Nàng nhún vai, rồi đặt tay bên cạnh tay Quân Tùng:

- Huynh nghĩ thế nào?

Quân Tùng sượng sùng nói:

- Nàng nói rất đúng. Thế thì muốn mở thạch môn này phải có hai người một nam một nữ.

Quân Tùng nhìn lại đôi ấn thủ:

- Ta hiểu rồi.

- Huynh hiểu gì?

- Chủ nhân Thiên Ma Cổ Cốc là đôi hiền khang lệ như bóng hình. Và bây giờ ho.

cũng muốn huynh và Hoa Hoa trở thành một đôi hiền khang lệ như họ.

Hoa Hoa thẹn thùng:

- Huynh đừng nói sàm.

- Đâu phải ý của Quân Tùng mà đây là ý của chủ nhân Thiên Ma Cổ Cốc. Nếu Hoa Hoa không đồng ý theo họ thì chúng ta sao mở được thạch môn.

- Hoa Hoa có cách.

- Cách gì?

- Huynh một bên, Hoa Hoa một bên, chúng ta vừa tránh được luồng thanh quang chết chóc kia, đồng thời lại mở được thạch môn nữa.

Quân Tùng chắc lưỡi nói:

- Nàng sợ ta trả thù nàng sau khi thành thân bởi một roi nàng đã tặng ta ở cô?

miếu chứ gì?

Hoa Hoa nhìn thẳng vào mắt Quân Tùng:

- Hoa Hoa chưa nghĩ đến chuyện đó, mà chỉ muốn rời khỏi tuyệt cốc này với pho thiên thư kia thôi.

- Trong đầu nàng không để cho ta một chút sao mà cứ nằng nặc với cái pho thiên thư ôn dịch Lường Thiên Xích gì đó?

- Huynh hãy giúp muội, rồi muội sẽ đáp cho huynh.

- Nói vậy còn nghe được.

Quân Tùng nhìn Hoa Hoa:

- Chúng ta cùng áp tay ấn thử một lượt nhé?

Hoa Hoa gật đầu:

- Chỉ cần một xao lãng, không có sự phối hợp nhịp nhàng thì cả hai sẽ chịu hậu quả thảm khốc đó.

Quân Tùng thở dài:

- Nhưng huynh không có nội lực, không biết có tác dụng gì không.

- Muội sẽ không dụng đến nội lực. Tất cả đặt vào định số.

Quân Tùng gật đầu.

Hai người rít một luồng chân ngươn thật sâu căng phòng lồng ngực rồi từ từ đặt tay vào ấn thủ. Quân Tùng nghiêm giọng nói:

- Hoa Hoa... Bắt đầu ấn bản thủ vào.

Hoa Hoa và Quân Tùng cùng chớp mắt ra hiệu rồi đồng loạt ấn tay vào ấn thủ in trên thạch môn.

Cạch... Luồng thạch quang xuất hiện, xẹt ra điểm thẳng tới phía trước và cũng làm cho Quân Tùng lẫn Hoa Hoa lóa mắt.

Quân Tùng nghĩ thầm:

- Ta chết chắc rồi.

Nhưng không như Quân Tùng nghĩ, luồng thanh quang kia như một cây gậy phát quang đẩy thạch môn trượt dần vào trong, trong khi y và Hoa Hoa chẳng hề tốn chút sức lực nào.

Trượt vào trong Thiên Ma Cổ Cốc đúng một trượng thì thạch môn dừng lại, luồng thanh quang cũng biến mất. Quân Tùng lia mắt nhìn qua bên.

Y và Hoa Hoa đang ở trong một gian tiền sảnh khá rộng.

Quân Tùng hối thúc Hoa Hoa:

- Hoa Hoa... Chúng ta vào rồi.

Y nắm tay Hoa Hoa bước nhanh ra khỏi thạch môn. Cả hai vừa rút tay khỏi ấn thủ thì thạch môn lại trượt vào đóng sập lại.

Quân Tùng nhìn Hoa Hoa; - Bây giờ thì nàng và ta trở thành hai tên tù không lối thoát trong toà Thiên Ma Cổ Cốc này.

Chương 28 - Uyên Ương Tâm Pháp

Ngồi kết đà trên một chiếc bồ đoàn là hai bộ khô cốt, trang phục đã vàng úa theo thời gian. Quân Tùng hơi ngạc nhiên khi thấy bộ xương khô bên phải vận trang y hoà thượng, còn bên trái là trang phục của môn phái Hằng Sơn.

Chàng nhìn lại Hoa Hoa:

- Hoa Hoa... Nàng có nghĩ gì không?

- Một là hoà thượng, một là đạo cô. Yù huynh muốn nói vậy phải không?

Quân Tùng gật đầu:

- Ta có ý như vậy. Và cũng hơi ngạc nhiên khi biết chủ nhân Thiên Ma Cổ Cốc là hoà thượng và đạo cô.

Quân Tùng cười mỉm nhìn Hoa Hoa.

Hoa Hoa thẹn mặt:

- Tại sao huynh cười?

- Ta nghĩ những kẻ xuất gia tránh thế tục ô uế cũng không thoát khỏi chữ tình.

Xem chừng các vị hoà thượng có thể thiền tu ăn chay, niệm phật để thoát vòng sinh tử luân hồi, nhưng khó qua lưới tình lồng lộng.

- Thế huynh trở thành hòa thượng có thoát được không?

Quân Tùng le lưỡi:

- Eo ôi... Huynh đâu có nghĩ đến chuyện xuất gia. Aên chay thì ta không ăn được rồi, còn Thiên Hạ Đệ Nhất Hỏa Đầu Quân thì lại là cái nghề của huynh nữa. Không ăn chay lại thêm nghề hỏa đầu quân thì nhứt dịnh huynh không thể xuất gia đặng.

Quân Tùng nhún vai:

- Ngay cả vị sư tôn hòa thượng đây cũng muốn hầu phật nhưng không đến đặng, mà phải chịu sống trong toà Thiên Ma Cổ Cốc chỉ vì nặng nợ tình.

Y nhăn nhó nói:

- Đã vậy thì huynh cần gì phải xuất gia.

Chàng nhìn lại Hoa Hoa:

- Hoa Hoa... Chúng ta đã vào trong Thiên Ma Cổ Cốc thì cũng kính trưởng tôn một lạy chứ.

Hoa Hoa gật đầu.

Hai người cùng đại hành lễ xá di thân đôi chủ nhân Thiên Ma Cổ Cốc. Hành lễ đại xá xong, Hoa Hoa nói:

- Tiểu Thần Toán Tử huynh, chúng ta hãy tìm pho thiên thư Lường Thiên Xích.

Quân Tùng thở hắt ra, rồi lắc đầu:

- Chẳng có pho thiên thư nào đâu. Trước mắt phải tìm đường rời khỏi toà Thiên Ma này để trở ra bên ngoài.

- Muội không thể ra bên ngoài bằng hai tay không mà không có pho thiên thư kia.

- Nếu như huynh giấu nó ở đây thì đã đưa quách cho muội rồi.

Hoa Hoa sa sầm mặt:

- Tùy huynh vậy.

Quân Tùng nhìn lại hai bộ di thân khô cốt chủ nhân Thiên Ma Cổ Cốc, nói:

- Nhị vị trưởng bối hiển linh thì hãy mở mắt cho Mộng Hoa Hoa để nàng biết chẳng có pho thiên thư nào trong toà Thiên Ma Cổ Cốc này cả.

Quân Tùng vừa khẩn trương thì phát hiện một bức di thư phủ bụi đặt ngay trước mặt hai bộ di thân khô cốt. Y lấy bức di thư đó trao qua tay Hoa Hoa:

- Hoa Hoa đọc đi. Huynh xem chừng hai vị trưởng tôn rất hiển linh đó. Hoa Hoa nhìn Quân Tùng rồi mở bức di thư.

Chữ trong di thư theo thời gian đã bị Ố vàng nhưng vẫn còn những nét vô cùng sắc xảo.

Mộng Hoa Hoa lướt nhanh tinh nhãn qua bức di thư. Đôi chân mày của càng cau hẳn lại và hai má ửng đỏ thẹn thùng. Thấy thần sắc của nàng e lệ, Quân Tùng tò mò hỏi; - Hoa Hoa... Trong di thư viết gì mà muội không đọc lớn cho huynh cùng nghe?

Hoa Hoa thở ra lắc đầu, rồi trao lại bức di thư cho Quân Tùng:

- Huynh đọc đi. Xem chừng Hoa Hoa và huynh đành chôn thây trong tòa Thiên Ma Cổ Cốc này đó.

Quân Tùng giật mình khi nghe nàng nói. Y thộp lấy bức di thư, dán mắt vào đọc:

- Chỉ có những kẻ yêu nhau mới vào được Thiên Ma Cổ Cốc, chỉ có những kẻ yêu nhau mới thoát Thiên Ma Cốc.

Quân Tùng xuýt xoa, tròn mắt reo lên:

- Thế này thì hay quá, có gì mà Hoa Hoa sợ chúng ta mãi mãi bị giam trong Thiên Ma Cổ Cốc chứ.

Quân Tùng nhìn nàng, mỉm cười nói:

- Để huynh đọc lớn cho nàng nghe nhé.

Hoa Hoa càng thẹn hơn. Nàng khoát tay:

- Huynh đọc thầm được rồi.

- Đâu có được, phải đọc thật lớn mới được tỏ lòng thành kính với nhị vị trưởng tôn đây chứ.

Quân Tùng rít một luồng chân khí thật sâu rồi cao giọng đọc:

- Chỉ có những kẻ yêu nhau mới vào được Thiên Ma Cốc, chỉ có những kẻ yêu nhau mới rời khỏi Thiên Ma Cốc.

Quân Tùng liếc trộm Mộng Hoa Hoa.

Y cười mỉm, chấp tay sau lưng đi tới đi lui:

- Kẻ sống không nặng tình chẳng khác nào một xác chết biết thở, biết ăn mà thôi.

Quân Tùng nhìn lại Mộng Hoa Hoa. Nàng tránh ánh mắt của Quân Tùng.

Y cười mỉm nói:

- Hoa Hoa...Nàng nghĩ sao về bức di thư của nhị vị trưởng bối đây?

- Muội không nghĩ gì cả.

- Còn huynh nghĩ khác.

- Nghĩ gì?

Quân Tùng cười mỉm, nói:

- Nếu muội cho huynh là Tiểu Thần Toán Tử thì huynh lại nghĩ nhị vị trưởng tôn kia là Đại Thần Toán Tử. Cứ như cái gì họ cũng đều biết và sắp xếp tất cả.

Đôi chân mày vòng nguyệt của nàng thoạt cau lại:

- Y nghĩ nhị vị trưởng tôn kia sắp xếp gì?

Quân Tùng nhìn thẳng vào mắt nàng, trang trọng nói:

- Nhị vị trưởng tôn chủ nhân Thiên Ma Cổ Cốc sắp xếp một chữ tình. Hình như nhị vị trưởng bối chủ nhân Thiên Ma Cổ Cốc biết trước Quân Tùng và Hoa Hoa nặng một chữ tình nên mới để huynh và muội vào được tòa Thiên Ma Cổ Cốc này.

Hoa Hoa nạt ngang:

- Huynh đừng nói sàm.

- Nếu không nặng tình thì huynh và Hoa Hoa đâu có thể bước chân vào tòa Thiên Ma Cổ Cốc này được. Nhị vị trưởng bối đã sắp xếp tất cả rồi, nàng đành phải chịu thôi.

Nếu như nàng không chấp nhận sự sắp xếp này thì chúng ta sẽ như hai vị trưởng bối chủ nhân Thiên Ma Cốc.

- Huynh đọc tiếp di thư đi.

- Từ từ đọc cũng được mà. Theo nàng thì bức di thư này do người nào viết?

Nàng lườm Quân Tùng:

- Muội không biết.

- Nàng biết.

Nàng nhìn Quân Tùng:

- Sao huynh lại buột muội nói? Huynh cũng có thể biết chuyện kia mà.

Quân Tùng nhún vai:

- Huynh không biết mới hỏi muội.

- Huynh giả vờ với muội đó hả?

- Huynh hỏi thật đấy.

- Huynh muốn biết để làm gì?

- Huynh muốn biết ai viết di thư này để khẳng định trong hai người ai là kẻ nặng tình. Nam nhân hay nữ nhân?

- Huynh hãy tự suy đoán đi.

- Huynh muốn nghe muội nói. Người xưa có câu, nữ nhân nặng nợ nhưng nhẹ tình. Vậy bức di thư này rõ ràng do trưởng bối hòa thượng viết rồi.

- Huynh đoán sai rồi.

Quân Tùng nhướng mắt:

- Vậy là vị trưởng bối đạo cô?

- Cũng không phải.

- Không có ai viết, vậy là người thứ ba?

Quân Tùng thét lên:

- Trong này có ma.

Y bất ngờ thét lên, khiến Mộng Hoa Hoa giật mình, theo bản năng nữ tính, nàng ôm chầm lấy Quân Tùng chẳng chút nệ hà phận nhi nữ.

Quân Tùng ghé miệng vào tai nàng:

- Ma chính là huynh đây.

Hoa Hoa bặm môi đẩy Quân Tùng ra. Nàng gắt gỏng nói:

- Tại sao huynh lại thét toán lên như vậy?

- Huynh muốn biết trong hai người kia là ai thảo bức di thư đắc ý như thế này.

Hoa Hoa hất mặt, trang trọng nói:

- Cả hai đều chấp bút viết bức di thư đó.

- Nét chữ rất giống nhau, không thể hai người viết được.

- Họ nặng tình nặng tâm nên ý thành ý, thân liền thân, nên đã luyện thành bút tự giống nhau như của một người viết hành.

Quân Tùng reo lên:

- Hay thật. Nay mai đây huynh và Hoa Hoa phải luyện thành một bút tự như nhị vị trưởng bối chủ nhân tòa Thiên Ma Cốc này.

- Muội không nghĩ đến chuyện đó đâu.

- Tùy muội vậy.

Quân Tùng mở bức thư đọc tiếp:

“Kệ ai đâu bể chốn cung trăng Rơi xuống trần gian với chị Hằng Cho thỏa lòng kia trông văng vẳng Kẻo còn sâu nọ buộc khăng khăng Đã mòn con mắt tìm hồng điệp Lại bợm riêng lòng mối xích thằng Xin hãy dủi dui theo hẹn ước Ơn so non thái ví sao bằng” Quân Tùng khẽ lắc đầu:

- Bài phú này sao buồn quá.

Y nhìn nhị vị trưởng bối chủ nhân Thiên Ma Cốc:

- Chắc chắn chuyện tình của nhị vị trưởng bối có nhiều trắc trở nên mới chọn ẩn thân trong tận cùng Phong Ma Sơn để trọn một chữ tình.

Quân Tùng ôm quyền xá:

- Văn bối Dương Quân Tùng bái phục.

Quân Tùng xá xong đọc tiếp:

- “Hiểu được chúng ta thì đôi uyên ương đã xem như hậu nhân của tòa Thiên Ma Cốc. Vậy cứ theo bản đồ trong di thư mà tuần tự chú giải, luyện Aâm Dương Hợp Bích, sau khi tụ thành Aâm Dương Hợp Bích mới dụng đến Thiên Ma Thần Thủ, theo tử địa mà ra ngoài Thiên Ma Cốc. Nếu không tụ thành Aâm Dương Hợp Bích thì không làm chủ được Thiên Ma Thần Thủ, tất sẽ bị mạng vong bởi Thạch Long.

Hiền khang lệ di bút:

Vô Ngã hòa thượng.

Ngọc diện đạo cô.” Quân Tùng nhìn lại Hoa Hoa:

- Muội đã đọc hết bức di thư của Vô Ngã hòa thượng và Ngọc Diện sư thái rồi ư?

Nàng gật đầu.

Quân Tùng bước lại đối mặt với nàng.

- Muội tính sao?

- Cứ theo bức họa đồ mà mở ra, tùy cơ ứng biến.

- Nàng đã quyết định rồi thì huynh đành phải theo vậy. Nếu chết thì chết chung với nhau. Nếu chúng ta không phải là chủ nhân Thiên Ma Thần Thủ thì chắc chắn sẽ mất mạng trong tử lộ bởi Thạch Long đó.

- Muội sẽ tùy cơ ứng biến.

- Vậy thì chúng ta đi.

Quân Tùng theo sự chỉ dẫn trong phần họa đồ của bức di thư. Hai người rời gian tiền sảnh bằng một cánh cửa bí mật phía sau bồ đoàn di thân khô cốt Vô Ngã hòa thượng và Ngọc Diện đạo cô, qua một gian phòng khác. Vừa bước vào thư sảnh này, Hoa Hoa vội bịt mắt thốt lên:

- Tại sao lại vào đây, huynh muốn gì?

Giọng của nàng vừa gắt gỏng vừa tỏ lộ thái độ không thể kiềm chế được.

Hoa Hoa cáu gắt nói:

- Nếu trong tâm niệm của huynh có tư tưởng vẩn đục và tà tâm thì đừng trách Mộng Hoa Hoa này đó.

Quân Tùng giật mình bởi giọng nói của nàng. Y lắc đầu, từ tốn đáp lời Hoa Hoa:

- Hoa Hoa... Dương Quân Tùng này không phải là một đại đạo hái hoa, cũng không hề có ý niệm làm nhục nàng. Quân Tùng và nàng vào gian thư sảnh này chẳng qua vì sự ngẫu nhiên theo họa đồ trong bức di thư này mà thôi.

Quân Tùng thở hắt ra một tiếng:

- Ta cũng không thể tưởng tượng được trong gian thư sảnh lại có những bức họa kỳ cục như thế này.

Quân Tùng chắc lưỡi:

- Nếu như những bức họa kia là pho thiên thư gì đó thì nàng đã không phẫn nộ với huynh như vậy.

- Nếu như những bức họa kia là pho thiên thư Lường Thiên Xích thì Hoa Hoa cũng không màng đến.

- Hoa Hoa đã cương quyết như vậy thì chúng ta đi tiếp.

- Đi... Chúng ta sẽ rời khỏi đây mà.

Hai người mở cánh cửa, len qua gian phòng thứ hai. Vào gian phòng này, đập vào mắt hai

người là chiếc bệ phát ánh hào quang xanh rờn.

Quân Tùng tò mò bước đến, miệng thì thốt:

- Cái gì thế nhỉ?

Y ngoắc Hoa Hoa:

- Hoa Hoa lại đây xem.

Nàng bước đến bên cạnh Quân Tùng bằng những bước đi lưỡng lự. Hoa Hoa rơi vào trạng thái đó cũng bởi vì trong đầu vẫn còn khắc nét nhưng bức họa tiết vẽ đôi nam nữ trong những tư thế giao tình. Nàng ngập nói:

- Công tử thấy gì?

Sự thay đổi lối xưng hô của nàng khiến Quân Tùng phải chau mày.

Y khẽ lắc đầu rồi chỉ vào kệ đá:

- Đây có phải là Thiên Ma Thần Thủ không?

Hoa Hoa nhìn đôi thạch thủ một nhỏ một lớn trên kệ đá, gật đầu:

- Chính nó đó.

Quân Tùng lật lại bức di thư đọc qua. Y nhìn Hoa Hoa, nói:

- Chúng ta phải lấy đôi Thiên Ma Thần Thủ mới có thể ra khỏi đây.

- Công tử lấy đi.

Mặt Quân Tùng sa sầm:

- Cái cớ gì mà nàng lại bỗng dưng thay đổi nhanh như vậy?

- Hoa Hoa cũng không biết nữa.

Quân Tùng lắc đầu:

- Hậy... đừng có nghĩ vẩn vơ về những bức họa tiết trong thư sảnh kia. Ta không thích kiểu cách xa lạ của muội đâu.

Bị Quân Tùng nói trúng ý niệm, Hoa Hoa đỏ mặt thẹn thùng. Nàng nói lảng sang chuyện khác:

- Huynh một chiếc, muội một chiếc.

- Tất nhiên rồi, ta đâu quá tham lam giành hết hai chiếc.

Y mỉm cười cầu tình, rồi thò tay lấy chiếc Thiên Ma Thần Thủ to và thô. Tay Quân Tùng vừa chạm đến đã rụt lại, miệng thì thốt lên:

- Oái... Hoa Hoa liền hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Quân Tùng xuýt xoa:

- Nó nóng như một cục than hồng. Nóng khủng khiếp. Huynh không thể lấy cái của nợ này rồi.

Y nhún vai:

- Ta nhường tất cả cho nàng đó.

Hoa Hoa nhìn Quân Tùng:

- Còn cái kia?

- Thì cũng như cái này thôi. Nàng thử chạm tay vào xem.

Hoa Hoa tò mò chạm tay vào chiếc Thiên Ma Thần Thủ thon nhỏ, thanh tú. Cũng như Quân Tùng, vừa chạm tới chiếc Thiên Ma Thần Thủ, nàng liền rụt tay lại.

Hoa Hoa nhìn Quân Tùng:

- Nó không như thỏi than hồng.

- Tại sao lại rụt tay về?

- Nó lạnh như một khối băng. Lạnh khủng khiếp.

Quân Tùng nhíu mày nhìn đôi Thiên Ma Thần Thủ. Y lẩm nhẩm nói:

- Một cái nóng, một cái lạnh. Chúng ta bỏ quách nó cho rồi.

- Bỏ đi.

Y nắm tay Hoa Hoa. Nàng vội vã rụt lại.

Nhìn lại Hoa Hoa, Quân Tùng cười khẩy:

- À... Huynh quên, nam nữ thụ thụ bất thân.

Rời gian thư sảnh có cặp Thiên Ma Thần Thủ, Quân Tùng và Hoa Hoa theo hành lang dẫn đến cánh cửa đá hình vòng cung. Trên cánh cửa đó có hai chữ “tử lộ”.

Quân Tùng xoa tay:

- Tới rồi. Đây là lúc huynh và muội đối mặt với tử thần đây.

Trên thạch môn có in hai chiếc ấn thủ một to một nhỏ chẳng khác gì đôi ấn thủ in trên thạch môn vào tiền sảnh Thiên Ma Cốc.

Quân Tùng nói:

- Cái trò đẩy cửa thì chẳng còn lạ gì với huynh và muội nữa.

Y vừa nói vừa nhướng mày với Hoa Hoa:

- Nào... Hoa Hoa chúng ta lập lại chuyện đẩy cửa nào.

Hoa Hoa nhìn thạch môn lắc đầu nói:

- Khoan đã.

Quân Tùng dí dỏm nói:

- Sao lại khoan? Bộ nàng sợ con Thạch Long kia ư?

- Chủ nhân Thiên Ma Cốc đã có chủ định thì không thể rời Thiên Ma Cốc dễ dàng như vậy đâu. Huynh hãy nhìn đôi ấn thủ sẽ thấy.

Quân Tùng quan sát đôi ấn thủ. Một bên thì đỏ au, còn bên kia như một khối băng trong suốt.

Quân Tùng nhún vai:

- Chẳng có gì lạ cả. Hoa Hoa đã muốn rời đây thì cứ làm theo Quân Tùng đi.

Y vừa nói vừa toan áp hữu thủ vào ấn thủ nhưng Hoa Hoa đã kịp giật lại.

- Phải thử trước đã.

Nàng vừa nói vừa cởi túi phấn đeo bên hông.

Quân Tùng mỉm cười nói:

- Nữ nhân dù có nhan sắc tuyệt phàm thế nào mà không có phấn hương thì nam nhân cũng không để tâm đến đâu.

- Trong này Hoa Hoa không cần túi phấn nữa.

- Quân Tùng cũng chẳng màng đến phấn thơm của nàng.

Hoa Hoa liếc Quân Tùng, rồi ấn túi phấn vào thủ sắc đỏ tía. Túi phấn nhanh chóng bốc cháy tỏa mùi thơm lan khắp cả hành lang Thiên Ma Cốc.

Quân Tùng há hốc miệng:

- Eo ôi!

Chiếc túi phấn của Hoa Hoa chỉ trong chớp mắt đã biến thành bụi than li ti.

Quân Tùng buông một tiếng thở phào nói:

- Sao nàng biết được chuyện này?

Hoa Hoa nhìn Quân Tùng:

- Trong di thư đã ghi lại. Nếu không làm chủ được Thiên Ma Thần Thủ thì chúng ta sẽ chẳng thể rời khỏi đây được.

- Vậy, Quân Tùng và Hoa Hoa chỉ biết đứng đây nhìn thạch môn cho đến khi chết đói và khát và rồi trở thành hậu duệ khô cốt của nhị vị cốc chủ?

- Chúng ta phải tìm cách mở thạch môn.

Quân Tùng xoè tay đến trước mặt nàng:

- Bằng hai bàn tay thịt này à?

Y khoát tay:

- Không được đâu. Quân Tùng phải bảo vệ bàn tay để còn dụng đến chế tác ra những thức ăn ngon. Nếu không có chúng thì huynh phải biến thành một gã Cái Bang nào đó mới sống được.

Y lắc đầu:

- Ta đâu muốn là một tên ăn mày.

Y nói xong trở bộ quay đi vào trong. Vừa đi Quân Tùng vừa nói:

- Hoa Hoa muốn tàn phế đôi ngọc thủ thì cứ ở đó mở thạch môn tử lộ, còn huynh thì trở vào đây.

Hoa Hoa gọi giật y lại:

- Quân Tùng.

Quân Tùng quay lại, nhăn nhó:

- Ta nói không thể liều với đôi bàn tay thịt này mà. Để ta quay lại dập đầu xin nhị vị cốc chủ cho một con lộ khác, tỷ như sinh lộ vậy.

- Chẳng có sinh lộ nào đâu.

Quân Tùng thở hắt ra, lầm bầm nói:

- Làm gì không có sinh lộ.

Hoa Hoa gắt giọng hỏi:

- Huynh tìm ra sinh lộ Ở đâu?

Quân Tùng chỉ vào bức di thư.

- Sinh lộ là đây nè.

- Trong bức di thư còn hoa. đồ khác à?

- Chỉ có một thôi.

Hoa Hoa như hiểu ra ý Quân Tùng, mặt đanh lại, ngập ngừng nói:

- Ý của huynh... - Không phải ý của huynh mà của nhị vị cốc chủ. Nếu như Hoa Hoa không theo sự chỉ dẫn của nhị vị cốc chủ thì chẳng có cơ may nào sống sót đâu.

Hoa Hoa khoát tay:

- Huynh đi đi... Quân Tùng buông một tiếng thở dài trở bước quay vào trong Thiên Ma Cốc. Y vừa đi vừa lảm nhảm rủa:

- Nàng làm như là tiểu thư cành vàng lá ngọc vậy. Nếu Dương Quân Tùng không rơi vào cảnh ngộ này thì chẳng thèm đến cái mặt của nàng đâu. Chung chạ với một ả la sát thì có ngày mặt của Dương Quân Tùng chẳng khác gì có đít chảo mà thôi.

Quay trở lại gian thư sảnh có đôi Thiên Ma Thần Thủ, Quân Tùng ngồi bó gối, dựa lưng vào vách, lấy mắt nhìn cặp Thiên Ma Thần Thủ đó, thỉnh thoảng lại lắc đầu buông một tiếng thở dài.

Y lẩm nhẩm nói:

- Phải chi Mộng Hoa Hoa là một xú nữ thì mình đã có thể ra khỏi toà Thiên Ma Cốc này.

Y thở hắt ra một tiếng:

- Mình dù sao cũng là một mỹ nam tử, cũng là một thiên hạ đệ nhất hỏa đầu quân, thế mà nàng còn không để mắt tới.

Y đập tay vào vách:

- Nếu nàng ưng thuận thì mình có thể nấu những thức ăn ngon hầu phục nàng.

Đồ con khỉ cái, không biết gì hết, tùy cơ ứng biến chứ. Lôi mình tới đây rồi mặc nhiên để cho mình chết. Tức chết đi được.

Quân Tùng gật đầu vào gối:

- Làm sao bây giờ nhỉ? Mình đâu có muốn chết trong toà Thiên Ma Cốc này đâu.

Sống hay là chết? Tất nhiên mình muốn sống rồi.

Y ngẩng lên đôi Thiên Ma Bửu Kiếp:

- Sinh lộ nằm ngay trước mặt mình thì lại chết chắc bởi ả nha đầu kia.

Qúa uất ức, Quân Bình bặm môi, rít một luồng chân khí căng phồng ngực:

- Mình phải làm sao đây?

Quân Bình suy nghĩ mông lung rồi rón rén bước ra ngoài hành lang. Y nhìn phía thạch môn, càng thất vọng hơn khi thấy Mộng Hoa Hoa ngồi kiết đà như một pho tượng trước thạch môn.

Y thầm rủa:

- "Chết rồi... Mộng Hoa Hoa đã quyết định tiêu diệt trong Thiên Ma Cốc thật rồi." Quân Tùng quay trở vào đi tới đi lui:

- Mình phải làm sao đây, nếu ả chết thì xem như chết chắc theo ả rồi. Khỉ ơi là khỉ, sao nàng không nghĩ dùm Quân Tùng này chứ?

Y vỗ vào đầu mình:

- Bế tắc... bế tắc tất cả rồi. Oâng trời dun rủi làm chi để Dương Quân Tùng chui đầu vào cửa tử với ả nha đầu điên khùng này.

Quân Tùng bước qua gian thư sảnh treo những bức họa tiết Uyên Ương Tâm Pháp.

Trong lúc bực bội, y rảo mắt xem qua từng bức họa tiết. Đến lúc đó Quân Tùng mới hiểu ra đây là một cách luyện công hợp nhất âm dương, do đó Vô Ngã hòa thượng và Ngọc Diện đạo cô mới gọi là tâm pháp Aâm Dương Hợp Bích.

Quân Tùng xem hết những bức họa tiết mới mừng rỡ nói:

- Như thế này thì Hoa Hoa cũng đâu có mất đi sự trinh bạch chứ. Mà ngược lại còn luyện được thần thức tránh khỏi tà nữa. Chỉ có điều hơi khó xử tí chút thôi. Aây dà... Để cầu sống thì màng gì đến tiểu tiết.

Quân Tùng xem xong mấy bức họa tiết, liền nhanh chân trở lại trước thạch môn.

Y ngồi luôn bên cạnh Hoa Hoa.

- Hoa Hoa.

Nàng mở mắt nhìn qua Quân Tùng.

Quân Tùng hỏi:

- Hoa Hoa đang nghĩ gì thế? Phải nàng đang nghiệm mở cửa thạch môn không?

Hoa Hoa gật đầu.

Quân Tùng hất mặt:

- Tìm ra chưa?

Hoa Hoa lắc đầu.

Quân Tùng mỉm cười, nói:

- Huynh biết mà, nhưng huynh có cách rồi.

Hoa Hoa chau mày, nghiêm mặt nói:

- Cách gì, không phải theo cách của nhị vị cốc chủ chứ?

Quân Tùng mỉm cười thuật lại những gì khảo cứu trong bức họa tiết.

Y xoa tay:

- Nàng nghe rõ rồi chứ? Mặc dù đó là cách phối hợp âm dương nhưng vẫn giữ sự trinh bạch của một đồng nam, đồng nữ. Xem ra Vô Ngã hoà thượng và Ngọc Diện đạo cô đâu phải là những kẻ tà ý, dâm loạn. Chính vì thế mà hai người mới là hoà thượng và đạo cô chứ.

- Nói gì thì nói, huynh cũng xúc phạm Hoa Hoa một khi theo cách của Vô Ngã hoà thượng và Ngọc Diện đạo cô.

- Huynh xúc phạm nàng cái gì?

- Nữ nhân qúi nhất là sự thanh bạch, giờ lại... - Nhưng huynh có làm gì đâu. Quân Tùng hứa sẽ chẳng nói với ai cả, nhất là ý trung nhân của nàng. Đây chẳng qua là sự bắt buộc mà thôi.

Hoa Hoa hất mặt:

- Huynh chưa chắc đã là một đồng nam như Vô Ngã hoà thượng.

Quân Tùng tròn mắt:

- Sao... nàng xem thường Quân Tùng này quá ư? Nếu vậy Hoa Hoa có chắc là một đồng nữ không?

Quân Tùng vừa dứt lời thì hứng luôn một cái tát vào má:

- Huynh... Mắt hoa, nhưng lại phẫn nộ bởi cái tát của Hoa Hoa. Quân Tùng bực dọc nói:

- Hừ... nàng cứ như là... Ngọc thủ của Hoa Hoa lại giương lên:

Quân Tùng rút người lại, giả lả nói:

- Miễn thứ... miễn thứ.

Nàng đanh mặt nói:

- Nếu không có cách nào khác hơn thì huynh đừng đến gần Hoa Hoa.

Quân Tùng bặm môi hậm hực:

- Thế thì đành tiêu mạng ở đây rồi. Nhưng trước khi chết Quân Tùng phải đòi nợ với nàng mới được. Nếu không vì nàng khư khư buộc ta là Tiểu Thần Toán Tử thì giờ đây ta đã có thể đường hoàng trong lò bếp nào đó rồi.

Y chìa mặt tới:

- Quân Tùng hận nàng lắm biết không.

Trong lúc bực bội tột cùng, vô hình trung Quân Tùng điểm ngón trỏ vào người Mộng Hoa Hoa. Trong lúc không phòng bị Hoa Hoa hứng luôn thế điểm của Quân Tùng, mà ngón trỏ của y lại vô tình điểm trúng tĩnh huyệt của nàng.

Hoa Hoa thốt lên:

- Oâi... Nàng nhìn sững Quân Tùng:

- Sao huynh lại điểm vào tĩnh huyệt của Hoa Hoa? Huynh muốn gì?

Quân Tùng ngơ ngác:

- Tĩnh huyệt là gì?

- Huynh đã khiến Hoa Hoa không cử động được.

- Vậy là tĩnh huyệt đó à? Vậy muốn cử động thì sao?

Hoa Hoa đỏ mặt.

Nàng ngập ngừng nói:

- Huynh phải điểm vào... điểm vào huyệt âm giao của Hoa Hoa.

Quân Tùng chớp mắt:

- Huyệt âm giao ở đâu?

Hai má nàng thẹn chín:

- Thật sự huynh không biết à?

- Tất nhiên rồi. Đứng trước bếp lò thì huynh rất rành nhưng mấy cái huyệt thì ta đành chịu vậy. Aø, ta biết rồi, hay để huynh dụng kim châm ghim vào sống lưng của Hoa Hoa như ghim cá vậy đó.

Nàng lắc đầu:

- Không phải. Huynh chỉ cần ấn ngón tay vào đại huyệt âm giao thôi.

- Huyệt đó ở đâu?

- Ngay... ngay... ngay rốn của Hoa Hoa.

- Thế thì... Nàng đỏ mặt:

- Huynh buộc phải làm như vậy mà.

- Còn hiện tại thì Hoa Hoa không cử động được à?

Nàng gật đầu.

Quân Tùng nói:

- Để ta thử xem.

Y vừa nói vừa vuốt mũi Hoa Hoa.

Hoa Hoa nhăn mặt:

- Sao huynh lại vuốt mũi Hoa Hoa? Đó đâu phải huyệt âm giao đâu.

Quân Tùng gật đầu:

- Thế thì thoát chết rồi. Trong khi nàng bị nạn thì chẳng nề hà tiểu tiết, còn với sự sống chết của ta thì nàng lại không màng tới.

Hoa Hoa trợn mắt nhìn Quân Tùng:

- Huynh định làm gì Hoa Hoa?

- Huynh đòi nợ nàng để ra khỏi chỗ này.

- Huynh định... Quân Tùng khoát tay:

- Ta không muốn chết ở đây. Nếu muốn giải huyệt để nàng cử động thì huynh cũng thấy huyệt

âm giao của nàng mà, thôi thì thấy thì thấy hết cho rồi.

Hoa Hoa há hốc miệng:

- Quân Tùng... - Ta hứa mình là một đồng nam, và chẳng bao giờ nói với ai cũng như sẽ không vượt qua sự trinh tiết của nàng.

Quân Tùng nói xong không cần nghe Hoa Hoa nói gì thêm mà xốc ngang vùng tiếu yêu của nàng rảo bước đi thẳng đến gian thư sảnh treo những bức họa luyện Uyên Ương Tâm Pháp và Aâm Dương Hợp Bích.

Đặt Hoa Hoa xuống sàn chiếc bồ đoàn để ngay dưới một bức họa. Y ngắm nhìn bức họa, trong khi Hoa Hoa vã mồ hôi trán. Nàng gắt gỏng nói:

- Huynh sẽ phải chịu hậu quả sau này.

- Mặc kệ... sau này ra sao cũng được, giờ trước hết phải sống cái đã. Bụng Quân Tùng bắt đầu đói, miệng thì cũng đã bắt đầu khát, không ra khỏi đây thì cũng có lúc nàng nhìn ta như một con gà rán thơm không biết chừng.

- Quân Tùng... - Quân Tùng đã quyết rồi.

Quân Tùng dứt lời, lột y trang của Hoa Hoa. Nàng chỉ còn nhắm mắt bặm môi, diện dung đỏ gấc vì thẹn và giận. Quân Tùng dựng nàng ngồi lên, y cũng tự cởi bỏ trang phục, đấu mặt với Hoa Hoa.

Quân Tùng trầm giọng nói:

- Ta áp tay vào tay nàng tâm tưởng tập trung không bị dịch ý chi phối rồi theo đó là điều hòa hơi thở, cho đến có một luồng khí lưu xuất hiện. Chúng ta đạt được bước thứ nhất. Rồi tuần tự theo những bức họa khác, chẳng bao lâu sẽ tụ thành Uyên Ương Tâm Pháp, Aâm Dương Hợp Bích thì có thể làm chủ nhân Thiên Ma Thần Thủ. Nàng nghe ta nói rồi chứ? Nếu chỉ sơ xuất để dục tâm chi phối thì không tụ thành tâm pháp kia đâu.

Hoa Hoa trừng mắt nhìn Quân Tùng.

Y cau mày, nghiêm giọng nhìn nàng:

- Đừng nhìn huynh bằng ánh mắt đó, đằng nào huynh cũng đã thấy thân thể muội rồi. Đây là sự bất đắc dĩ thôi mà. Trong đầu huynh luôn nghĩ, Hoa Hoa chỉ là một con cá chiên thôi.

Nghe Quân Tùng nói, Hoa Hoa càng thẹn hơn. Nàng rít lên một luồng chân khí thật sâu rồi gằn giọng nói:

- Huynh đã bế huyệt tĩnh thân của Hoa Hoa thì sao Hoa Hoa có thể phối hợp luyện công với huynh?

Quân Tùng chìa mặt tới:

- Phải giải huyệt cho nàng ư?

- Đó cũng là sự bắt buộc.

- Nhưng... - Huynh không còn cách nào khác đâu. Nếu huynh không giải tỏa được tĩnh huyệt thì Hoa Hoa cũng chỉ là một xác chết bất động, hay ví như một pho tượng vô tri vô giác, sao có thể hòa hợp luyện Uyên Ương Tâm Pháp với huynh.

Quân Tùng gãi đầu:

- Huynh sợ... - Tất cả đều đã lỡ rồi.

- Nàng nói vậy Quân Tùng mới yên tâm.

Theo sự chỉ dẫn của Hoa Hoa. Quân Tùng điểm chỉ pháp của mình vào đại huyệt, Hoa Hoa liền vung ngọc thủ liên tục tát vào mặt Quân Tùng.

Bốp... bốp... bốp... Quân Tùng ôm mặt:

- Chết ta rồi... Dừng tay... Ả la sát dừng tay.

Trong lúc phẩn nộ, Hoa Hoa chẳng màng đến thân thể xuất chưởng tát vào mặt Quân Tùng. Quân Tùng bị đánh bật ra khỏi bồ đoàn, co rúm người lại.

Y gào lên:

- Nàng ác độc với ta như vậy à? Để ta chết cho rồi.

Quân Tùng vừa nói vừa toan động đầu xuống sàn đá, nhưng Hoa Hoa kịp thộp gáy y kéo lại.

Quân Tùng úp mặt xuống sàn đá, những lại nghĩ thầm:

- "Ả la sát không cho mình chết thế thì sống rồi. Hoàng thiên hậu thổ có mắt cho Dương Quân Tùng này một sinh lộ. Được sống lần này, Quân Tùng thề sẽ làm một bữa cơm thật ngon cúng cô hồn các đảng." Trong khi Quân Tùng nghĩ như vậy thì Hoa Hoa lại nghĩ khác. Nàng nhìn Quân Tùng đang cúi rạp co ro dưới đất mà buông một tiếng thở dài.

- "Chàng không có ý bức dục mình. Đây chẳng qua vì sự bức bách mà thôi. Đâu có lẽ cũng là ý trời." Hoa Hoa dựng Quân Tùng ngồi thẳng lên:

- Huynh hãy hứa với muội.

Quân Tùng gật đầu:

- Cái gì ta cũng hứa hết.

- Huynh hứa sẽ đối xử tốt với muội.

Quân Tùng gật đầu như tế sao:

- Ta hứa... Nếu ta ngoa ngôn thì trời không dung, đất không tha.

Nàng nhìn Quân Tùng:

- Huynh có sao không?

- Thần nhãn của ta thấy rất nhiều ông sao.

Hoa Hoa nghe gã nói chực bật cười nhưng kịp nén lại.

Nàng ôn nhu nói:

- Hoa Hoa và huynh sẽ cùng luyện Uyên Ương Tâm Pháp để rời toà Thiên Ma Cốc này.

Chương 29 - Thiên Ma Thần Chủ

Hoa Hoa nhìn qua Quân Tùng.

Quân Tùng khẽ gật đầu. Hai người đồng loạt hướng đôi Thiên Ma Thần Thủ về phía đôi ấn thủ trên thạch môn đồng thời dồn chuyển tâm pháp Aâm Dương Hợp Bích vào cặp Thiên Ma Thần Thủ. Từ đôi Thiên Ma Thần Thủ, hai bóng ảnh thủ một đỏ một trắng vụt thoát ra vỗ thẳng vào đôi ấn thủ trên thạch môn.

Ầm... Quân Tùng và Mộng Hoa Hoa tường như mình đang nằm mơ, bởi uy lực khủng khiếp của cặp Thiên Ma Thần Thủ. Thạch môn kiên cố như vậy mà vẫn tan ra thành từng mảnh vụn để lộ một cửa hang hun hút. Gió từ bên ngoài lùa vào từng cơn giũ y phục của hai người phát ra âm thanh phành phạch.

Hai người còn đang sững sờ với uy lực mãnh liệt của đôi Thiên Ma Thần Thủ thì cảm nhận đất dưới chân mình rung chuyển dữ dội như sắp có một trận động đất ập tới.

Quân Tùng hốt hoảng thét:

- Hoa Hoa mau ra ngoài thôi.

Lời Quân Tùng vừa dứt hai người liền phi thân băng vào cửa hang lộng gió. Họ vừa rời khỏi thạch môn tòa Thiên Ma Cốc thì hành lang đổ sập xuống.

Ầm... Những âm thanh dữ dội liên tục phát ra do tòa Thiên Ma đang từ từ sụp xuống khiến cho hai người càng khẩn trương băng mình đi.

Quân Tùng nói với Hoa Hoa:

- Hoa Hoa... Nếu chúng ta không nhanh chân thì khi toà động này sụp theo, nó biến thành mồ chôn muội và huynh.

- Tối như thế này làm sao chúng ta đi nhanh hơn được.

- Phải dụng đến Thiên Ma Thần Thủ.

Hoa Hoa gật đầu. Hai người cùng phối hợp nắm hai chiếc bản thủ âm dương. Đôi bản thủ Thiên Ma Thần Thủ loé sáng như một ngọn hải đăng soi sáng cả hang động tối om.

Quân Tùng buột miệng nói:

- Vô cùng huyền diệu.

Nhờ ánh sáng chói chang từ đôi Thiên Ma Thần Thủ, Quân Tùng và Hoa Hoa băng thẳng về phía trước không cần biết hang động này sẽ đưa họ đi đâu.

Ầm... Một khối đá khổng lồ từ phía trước lao thẳng tới họ. Quân Tùng và Hoa Hoa chỉ kịp nép sát vào vách hang, khối đá lướt qua họ khoét một cái lỗ khổng lồ sau âm thanh vang dội.

Quân Tùng nói lớn:

- Hoa Hoa cẩn thận.

Quân Tùng và Hoa Hoa sững sờ khi thấy trước mặt mình là một con quái vật. Đầu của nó trông tợ con bọ hung, với cái sừng dài cong vút, nhưng thân thì giống mãnh xà thêm bốn cái chân to như cột định. Lớp da óng ánh sắc vàng tợ như sắt thép.

Quân Tùng gào lên:

- Hoa muội... Thạch Long đó.

Cùng với tiếng thét, Quân Tùng và Hoa Hoa sững bước thối lui hai bộ.

Quân Tùng quát lớn, dụng Thiên Ma Thần Thủ của mình tống thẳng tới Thạch Long. Chiếc ảnh thủ đỏ rờn lao tới đỉnh đầu Thạch Long.

Con quái vật không hề sợ hãi mà dụng chiếc sừng thẳng vào bóng ảnh thủ đỏ rực.

Ầm... Bóng ánh thủ bị bật ngược trở lại, nện vào vách hang.

Xèo... Đá bị bốc khói khét lẹt.

Đá còn cháy dưới ảnh thủ từ Thiên Ma Thần Thủ mà chiếc sừng Thạch Long thì chẳng hề hấn gì.

Hoa Hoa nói:

- Để cho muội.

Nàng dụng Thiên Ma Thần Thủ của mình tạo ra một ảnh thủ sáng ngời tập kích trực diện vào đầu Thạch Long. Nhưng cũng như Quân Tùng, Thạch Long lại dùng sừng đỡ thẳng, hất thủ ảnh bắn vào vách hang. Đá rạn nứt bởi sức lạnh của ảnh thủ tạo ra rồi ào ào đổ xuống.

Sau khi cản phá được hai chiêu công của Quân Tùng và Mộng Hoa Hoa, con quái vật Thạch Long há miệng. Ngay lập tức một trận cuồng phong mãnh liệt bủa tới Quân Tùng và Hoa Hoa.

Trận cuồng phong mãnh liệt cuốn lấy hai người rồi từ từ rút dần về phía miệng của Thạch Long.

Quân Tùng thét lên:

- Hoa Hoa... Chúng ta chết ở đây.

- Dương huynh... Uyên Ương Tâm Pháp, Aâm Dương Hợp Bích.

Tiếng thét của Mộng Hoa Hoa đập vào thính nhĩ Quân Tùng. Không cần nàng giải thích thêm, Quân Tùng đã hiểu ngay được ý của nàng. Mặc dù bị luồng phong khí của Thạch Long tạo thành áp lực khủng khiếp, hai người ngỡ như bị rút vào một dòng xoáy rồng không sao cưỡng lại được, nhưng họ cũng kịp lanh trí nương theo sức hút ấy để phối hợp Aâm Dương Hợp Bích, Uyên Ương Tâm Pháp.

Quân Tùng lẫn Hoa Hoa cùng một ý niệm nếu thất bại thì cái chết sẽ đến với họ.

Cả hai cùng một động tác vô cùng uyển chuyển và nhịp nhàng, chớp mắt đã tạo được tư thế Đồng Tử Liên Hoa, cặp Thiên Ma Thần Thủ chập lại thành một.

Một đạo sét quang ngoằn ngoèo từ đôi Thiên Ma Thần Thủ phát ra, chẻ dọc theo luồng khí của Thạch Long rồi chui tọt vào chiếc miệng đang mở lấy định đớp hai con mồi.

Ầm... Cả một không gian chấn động dữ dội, Dương Quân Tùng và Mộng Hoa Hoa vẫn nắm chặt tay nhau. Cả hai như được một luồng sáng quang hộ thể không để những vụn thạch đả thương. Họ băng qua đống thịt nhầy nhụa của Thạch Long mà lướt ra ngoài hang động.

Vừa ra đến bên ngoài thì cả chiếc hang khổng lồ sụp xuống ngay sau lưng hai người. Quân Tùng lẫn Hoa Hoa thở phào khoan khoái. Hai người giờ chẳng còn gì ngăn cách mà bất giác ôm chầm lấy nhau.

- Hoa Hoa muội muội.

- Dương huynh, chúng ta đã thoát rồi.

- Huynh được sống rồi.

Sau những khoảng khắc xúc động, hai người mới bình tâm lại. Quân Tùng nói:

- Muội muội, đây là đâu? Nếu như gần một trấn nào đó thì huynh sẽ thết muội bữa thật ngon do chính tay huynh tự làm.

Hoa Hoa nhìn Quân Tùng:

- Vậy sao?

Quân Tùng khẳng khái gật đầu:

- Đôi bản thủ của huynh vẫn còn có thể nấu những thức ăn đắc khẩu nhứt không ai qua được.

Quân Tùng nắm tay Hoa Hoa:

- Muội hãy tin huynh.

Hoa Hoa mỉm cười gật đầu.

Quân Tùng nói:

- Chúng ta mau rời khỏi đây. Huynh đang rất cao hứng, muốn trổ tài hỏa đầu quân phục vụ muội.

Nàng nàng nhìn Quân Tùng bằng ánh mắt thật dịu dàng và chan chứa tình:

- Muội mong sao mãi mãi Dương huynh thế này.

- Huynh đã hứa rồi mà.

Hai người vừa toan đợm bước thì nghe những tiếng ồn ào từ phía trước xông lại.

Họ còn đang bâng khuâng võ đoán ai đang kéo đến thì đã xuất hiện một nhóm cao thủ vận huỳnh y cùng với những vị trưởng lão tóc bạc râu bạc. Dẫn dầu đó là một gã đại lực, đầu chít

khăn hồng điều, trang phục lòa loẹt, tay cầm thiết trượng có đính một chiếc khô lâu đen xì.

Quân Tùng nhìn qua Hoa Hoa:

- Xem chừng bọn người này không có hảo ý với huynh và muội đâu.

Hoa Hoa chưa kịp đáp lời Quân Tùng thì nhóm người kia đã kéo đến. Họ dàn ngang đứng trước mặt Quân Tùng và Hoa Hoa.

Gã đại lực chỉ Quân Tùng và Hoa Hoa:

- Bổn pháp sư hỏi hai người kia.

Hoa Hoa nheo mày.

Quân Tùng từ tốn nói:

- Đại huynh có điều gì chỉ giáo.

Gã pháp sư hừ nhạt rồi gằn giọng nói:

- Hai người ngang nhiên phá sập đền thờ Hắc Thần vì nguyên cớ gì?

Quân Tùng ngơ ngẩn hỏi:

- Đền thờ Hắc Thần nào?

- Hừ... Ngươi dám giả vờ như không biết ư? Chẳng phải Hắc Thần Động linh thiêng đã bị hai ngươi phá sập đó à?

Quân Tùng chỉ đống đá khổng lồ sau lưng mình:

- Ngài pháp sư nói hang động này ư?

- Đó là Hắc Thần Động chứ không phải là hang động. Ngươi có biết đó là ngôi đền thiêng của bá tánh cư ngụ tại dòng Hắc Long Giang này không?

Quân Tùng lắc đầu:

- Tại hạ quả không biết.

Gã pháp sư hừ nhạt một tiếng:

- Hắc Thần Động là ngôi đền thiêng của cư dân Hắc Long Giang. Hằng năm bổn pháp sư phải cơ cực tuyển lựa trong trấn Hắc Long một đồng nam, một đồng nữ để cúng tế cho Hắc Thần đặng xin người phù trợ cho mọi người được an cư lạc nghiệp.

Nay ngươi dám hủy Hắc Thần Động chốn linh thiêng của Hắc Long Thần. Người đã mạo phạm đến thần thánh, ngươi phải chịu cực hình phải chết để đền tội.

Nghe lão pháp sư nói xong, Quân Tùng bật cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói:

- Các vị trưởng tôn và đại pháp sư hãy nghe tại hạ nói đây.

Gã pháp sư nạt ngang:

- Ngươi còn muốn nói gì nữa?

- Quân Tùng không nói thì sao các vị hiểu được. Thật ra trong hang động này có một con quái thú khổng lồ, tại hạ và Hoa Hoa muội đã đánh chết nó rồi. Kể từ bây giờ các vị trưởng tôn sẽ khỏi một kiếp họa tốn đồng nam đồng nữ.

Quân Tùng chắc lưỡi:

- Các vị phải mang ơn Quân Tùng và muội muội.

Gã đại pháp sư lồng lộn lên:

- Ngoa ngôn, làm gì trong Hắc Thần Động có quái thú. Đó là xảo ngôn của ngươi.

Ngươi phá chỗ cư trú của Hắc Thần Động thì chẳng bao lâu nữa ngài sẽ nổi giận và làm tan nát cơ đồ của bá tánh trong Hắc Long Đàm.

Quân Tùng cau mày:

- Bổn pháp sư, hãy tin Quân Tùng đi. Tại hạ nói thật đó.

Hoa Hoa xen vào:

- Dương đại ca của ta nói thật. Các người may mắn được Dương đại ca giải thoát khỏi một kiếp nạn, nên ăn mừng mới phải.

Gã pháp sư lắc đầu:

- Không thể nào tin được. Cho dù người có giết được quái thú thì hành động của ngươi cũng chưa được phép của bổn pháp sư. Ngươi chưa có được bùa chú của đền Hắc Long mà tự tiện làm sập Hắc Thần Động, tội đáng chết.

Quân Tùng trợn mắt nhìn gã pháp sư:

- Cái gì... Bổn pháp sư đòi tế sống Quân Tùng à?

- Đúng. Bổn pháp sư lấy máu ngươi tắm cho Hắc Thần để chuộc lại hành động mạo phạm của ngươi.

Quân Tùng nhún vai:

- Lạ thật. Ơn chưa trả mà ngài pháp sư đã muốn lấy mạng Quân Tùng.

- Chỉ có cách đó bổn pháp sư mới có thể lấy lại niềm tin nơi Hắc Long Thần.

Quân Tùng nạt ngang:

- Hắc Long Thần với không phải Hắc Long Thần. Dương Quân Tùng đứng đây nè, ngài pháp sư có bản lĩnh gì thì cứ đến mà lấy Dương Quân Tùng tế Hắc Long Thần.

- Ngươi đã mạo phạm Hắc Long Thần mà còn lớn lối à?

Gã vừa dứt lời liền khoát tay.

Bọn cao thủ vận huỳnh y liền ào ào lướt đến.

Quân Tùng nhìn sang Hoa Hoa:

- Muội muội cho chúng thấy uy lực của Thiên Ma Thần Thủ, nhưng nhớ đừng giết chúng nha.

Hoa Hoa gật đầu.

Cả hai cùng thi triển Aâm Dương Hợp Bích. Chiếc Dương Ma Thần Thủ của Quân Tùng tạo bóng ảnh thủ đỏ ối nện xuống ngay trước mặt bọn cao thủ, còn chiếc Aâm Ma Thần Thủ thì tạo bóng ảnh thủ lạnh buốt nện ngay dưới đầu mũi giày lão pháp sư.

Ầm... Ầm... Hai tiếng nổ kinh thiên động địa. Bọn cao thủ đang lướt bị đẩy ngược trở lại, toàn thân chúng như rơi vào ngọn hỏa diệm sơn, liền túa ra bỏ chạy. Gã pháp sư thì ngã ngửa ra sau, run cầm cập bởi khí băng hàn.

Các vị trưởng lão thì vội thối bộ, toan quay lưng bỏ chạy thì Quân Tùng và Hoa Hoa đã lướt đến cản bước họ, Quân Tùng nhìn gã đại pháp sư.

Y hất mặt nói:

- Hê... Ngươi có thể bò mà đi được rồi đó. Với hạng người ngang ngược như ngươi thì bổn thiếu gia đã từng gặp khi còn là hỏa đầu quân ở Trung Châu trấn đó. Nể mặt các vị trưởng bối đây, ta cho ngươi đi đó.

Quân Tùng thét lên:

- Đi đi!

Gã đại pháp sư được lời như có sinh lộ, cố bò mà bỏ chạy. Khi gã mất dạng rồi, Quân Tùng mới ôm quyền xá các vị trưởng lão, từ tốn nói:

- Văn bối Dương Quân Tùng, thiên hạ đệ nhất đầu quân Trung Châu thành.

Y chỉ Hoa Hoa:

- Còn đây là Mộng Hoa Hoa muội muội. Văn bối và muội muội không có ý làm kinh sợ các vị trưởng tôn, mong các vị bỏ qua.

Mười vị trưởng lão đồng loạt ôm quyền xá Quân Tùng và Hoa Hoa.

Một người cao tuổi nhất nói:

- Hai vị có phải là Hắc Long Thần không?

Quân Tùng lắc đầu:

- Văn bối đã nói rồi, các vị trưởng bối đừng nghĩ văn bối và muội muội theo cách của gã pháp sư kia.

- Vậy chuyện gì đã xảy ra trong Hắc Thần Động?

Quân Tùng mỉm cười nhìn sang Hoa Hoa, rồi quay lại các vị trưởng bối trấn Hắc Long Giang, từ tốn thuật lại cuộc đối đầu giữa con quái thú Thạch Long và hai người.

Lão trưởng bối nghe xong, phấn trấn toan quỳ xuống.

Quân Tùng vội bước đến cản lão lại:

- Lão trưởng xin đừng làm thế.

Lão trưởng rơi nước mắt, nghẹn ngào nói:

- Phải chi thiếu hiệp và hiệp nữ đây đến sớm thì cư dân Hắc Long Giang đâu có cảnh bi thảm trong những ngày qua chứ.

Quân Tùng thở dài nhìn qua Hoa Hoa rồi quay trở lại lão trưởng tôn:

- Lão trưởng có gì cứ nói cho văn bối nghe. Nếu không ngoài sức lực, văn bối sẽ giúp cho cư dân trấn Hắc Long Giang.

Lão nhìn Quân Tùng:

- Lão phu tên tục là Khấu Thừa Phụ.

Quân Tùng giả lả ôm quyền xá:

- Khấu trưởng lão.

Hoa Hoa liếc gã.

Khấu Thừa Phụ nói:

- Cách đây ba năm tại trấn Hắc Long Giang có một vụ mất tích một đôi đồng nam đồng nữ tại trước cửa hắc động này, lão phu là trưởng lão đã cho tề tụ các tráng đinh xông vào những tất cả đi mà không trở lại.

Hoa Hoa nhìn lão Khấu nói:

- Tất cả những người đó vào Hắc Long Động chỉ làm mồi cho quái vật thôi.

- Lão chẳng biết con quái vật nào cả, kể từ ngày hôm đó trở đi, trong Hắc Thần Động đêm đêm lại có trận cuồng phong thổi ra, khiến cho cư dân ngụ tại Hắc Long trấn kinh hồn. Ngài lập ra Hắc đền và cứ mỗi con trăng lại đem cúng tế đôi đồng nam đồng nữ.

Quân Tùng lắc đầu:

- Gã pháp sư kia biết cách cho quái thú ăn.

Khấu Thừa Phụ nhìn Quân Tùng:

- Cái lệ đó trở thành quen thuộc ba năm nay rồi, và cũng theo thời gian đó, pháp sư đã nghiễm nhiên trở thành trưởng bối của Hắc Long Giang. Không biết cái họa kiếp này đã được thiếu hiệp trừ khử chưa, nhưng lão rất mừng khi họa kiếp cúng tế sẽ không còn nữa.

Quân Tùng phấn chí nói:

- Khấu trưởng lão cứ yên tâm. Hắc Thần Động không còn thì sẽ chẳng còn quái thú đe doa. nữa đâu. Văn bối cam đoan vậy mà.

- Nếu được như thế, lão phu kính thỉnh thiếu hiệp và Mộng cô nương đến Hắc Long Giang để mọi người được tạ lễ.

Quân Tùng khoát tay:

- Trưởng lão đừng coi trọng quá. Văn bối và muội muội đến chấn dưỡng thần vài hôm rồi sẽ đi ngay mà.

- Thế thì tốt quá. Lão kính thành thiếu hiệp và cô nương đến điền trang của lão, Ngay trong hôm đó, cả trấn Hắc Long Giang bỗng chốc trở nên náo nhiệt vô cùng.

Toàn trấn mở hội tưng bừng. Cư dân ở đây không phấn chấn sao được khi vừa thoát khỏi họa tế đồng nam đồng nữ hàng mỗi con trăng.

Trong ngày hội, Quân Tùng và Hoa Hoa được mọi người trọng vọng và xếp vào bậc thượng khách của Hắc Long Giang. Qúa đỗi hào hứng trước niềm vui của mọi người ngụ tại trấn Hắc Long Giang, Quân Tùng không nghĩ đến sự trọng vọng mà coi y như đại hiệp, cao hứng dựng luôn một bếp lò trước ngôi đình thổ thần.

Quân Tùng cao hứng nói:

- Để đáp lại thịnh tình của các vị trưởng lão, và bá tánh trấn Hắc Long Giang, Dương mỗ tự nguyện làm hỏa đầu quân để các vị thưởng lãm những tuyệt thức đắc khẩu của Dương mỗ.

Quân Tùng nói xong liền thi thố tài hỏa đầu quân của mình. Mọi thao tác của y thật nhuần nhuyễn và đẹp mắt. Cứ mỗi lần Quân Tùng dụng đến dao để xắt thịt, hay lạng cá thì mọi người lại trố mắt ra nhìn.

Y làm bếp mà chẳng hề nhìn đến bếp, mắt cứ đảo qua, đảo lại làm trò, miệng thì điểm nụ cười. Chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi chưa uống cạn một tuần trà thế mà Quân Tùng đã nấu được ba món bốc mùi thơm ngào ngạt.

Y chỉ mâm cổ bày ba món vừa làm nói:

- Dương mỗ đã nấu xong ba món Vân Ngư, Phụng Hoàng Qúa Hải, Bạch Hoa Xuân.

Tất cả các vị trưởng lão đều trầm trồ dồn mắt nhìn ba món dọn trên mâm cỗ. Ba món đó đều có mùi thơm ngào ngạt, màu sắc tươi thắm trông thật đẹp mắt.

Tất cả mọi người đồng loạt vỗ tay tán thưởng.

Quân Tùng ôm quyền xá:

- Đa tạ... đa tạ... Y xoa tay nói tiếp:

- Móm thứ tư tại hạ sẽ nấu là Ngọc Điểm Chu Sa.

Y bắc chảo dầu to đùng, rồi chờ đến trong chảo dầu sôi bùng lên mới lấy đậu hũ sắt thành những miếng vuông bằng nhau. Thao tác xắc đậu của y khiến cho Hoa Hoa phải thán phục,

nhưng bộ mặt dí dỏm thì buộc nàng phải bậc cười.

Hoa Hoa nghĩ thầm:

- "Dương huynh đúng là một thiên hạ hỏa đầu quân, vừa thông minh vừa đa tài." Nàng bất giác nghĩ đến chuyện hai người trong Thiên Ma Động mà thẹn đỏ mặt.

Quân Tùng lăn những miếng đậu qua chiếc sàn mè. Y vừa lăn đậu vừa nói:

- Món Ngọc Điểm Chu Sa vừa thơm vừa béo, có tất cả mọi đặc trưng của món thảo mộc, nhưng lại rất dễ làm. Qúi cô nương nào muốn học thì hãy đến gần đây. Chỉ xem qua là có thể về làm cho phu quân ở nhà. Trước khi Dương mỗ để những cục đậu hũ đã tẩm mè vào chảo dầu mạn phép tặng quí cô nương một câu.

Quân Tùng vừa nói vừa liếc trộm Mộng Hoa Hoa, trong khi các thiếu nữ nhao nhao hẳn lên.

Quân Tùng tủm tỉm cười khi thấy Hoa Hoa hướng mắt nhìn y. Y từ tốn nói:

- Qúi cô nương im lặng, tại hạ mới nói chứ.

- Chúng tôi rất thích câu nói của Dương công tử.

- Tại hạ nói ngay đây.

Quân Tùng lấy hơi, rồi gắp một miếng đậu đưa lên cao, dõng dạc nói:

- Nàng nào chồng bỏ chồng chê Ăn một miếng đậu, chồng mê tới già.

Hoa Hoa không thể nén được tiếng cười, liền bụm miệng. Trong khi bá tánh Hắc Long Giang đồng cười rộ lên. Cả không gian trấn Hắc Long Giang vốn ảm đảm, u ám thế mà bỗng nhiên như lột xác với những tràng cười rộn rã.

Mọi người còn chưa hết hoan hỉ với câu nói dí dỏm của Dương Quân Tùng thì tiếng vó ngựa vang lên rộn rã cùng với những tiếng la í ới dồn dập dội tới.

Nghe tiếng vó ngựa, Hoa Hoa cau mày.

Tiếng vó ngực cùng những âm thanh la hét tỏ giọng sát khí đằng đằng khiến các vị trưởng lão Hắc Long Giang lo lắng. Bá tánh bỗng dưng không còn cười được nữa, mà trang trọng hướng mắt nhìn về phía Dương Quân Tùng.

Quân Tùng và Hoa Hoa chớp mắt. Y nhìn lại bá tánh:

- Hôm nay là ngày vui thoát khỏi họa kiếp Thạch Long của mọi người, tại hạ không muốn lỡ một ngày vui như thế. Bá tánh cứ yên tâm, ở lại đây vui trọn một ngày hội này.

Y vừa nói vừa bình thản cho đậu vào chảo dầu sôi sùng sục. Đoàn nhân mã trên năm mươi dẫn đầu là một gã đại lực vai khoác tấm da hổ, chân mày rậm, sóng mũi to, nhưng râu thì chẳng có một sợi nào, thêm hai chiếc môi dầy thù lù xem chừng cũng được gã rất trau chuốt bằng sáp son của nữ giới.

Đoàn nhân mã kéo đến, tất cả đều hườm đao, sát khí đằng đằng.

Gã đại lực quát lớn:

- Ai là Dương Quân Tùng?

Quân Tùng liền lên tiếng:

- Khởi bẩm tôn giá, có Dương Quân Tùng.

Y vừa nói vừa gắp một miếng đậu giơ thẳng tay hướng lên trời. Động tác dí dỏm của Quân Tùng khiến Hoa Hoa phải bật ra tràng cười khúc khích.

Gã đại lực cau mày. Y nhìn Quân Tùng chằm chằm, nói:

- Té ra Tiểu Thần Toán Tử.

- Tôn giá nhìn lầm rồi, tại hạ không phải là Tiểu Thần Toán Tử.

- Ngươi đổi danh hồi nào thế?

- Vừa mới đây, Tiểu Thần Toán Tử thì bị người ta hiếp đáp nhưng Tiểu Thần Toán Tử lại là một đại hiệp à.

Gã đại hán cau mày:

- Tiểu Thần Toán Tử, ngươi đến đây phá bĩnh cơ nghiệp của Sương Sương, tội đó ngươi biết sẽ phải chịu gia hình như thế nào không?

Quân Tùng chớp mắt:

- Sương Sương? Tôn giá nói ai, tại hạ không biết.

Lão trưởng Khấu Thừa Phụ nói với Quân Tùng:

- Dương đại hiệp... Sương Sương chính là đại pháp sư đó.

Quân Tùng ngây người nhìn lão:

- Đại pháp sư có tục danh là Sương Sương ư?

Khấu Thừa Phụ gật đầu.

- Lạ thật. Y là một nam nhân vai u thịt bắp thế mà lại có tục danh là Sương Sương, nghe cứ như tên của những ả kỹ nữ vậy.

Hoa Hoa lườm Quân Tùng.

Bất ngờ Quân Tùng chạm vào ánh mắt của Hoa Hoa, nhăn nhó nói:

- Muội yên tâm, huynh là một đồng nam, không bao giờ đặt chân đến kỹ lâu đâu.

Y nhìn gã đại lực khoác tấm da hổ, cười mỉm nói:

- Tại hạ vô cùng ngạc nhiên khi biết Sương Sương chính là đại pháp sư Hắc Đền.

- Ngươi đã biết thì mau quỳ xuống để bổn trại chủ phát lạc. Ngươi sẽ được chết nhanh chóng,

không cảm thấy đau đớn gì cả.

Quân Tùng tròn mắt:

- Tại sao tôn giá lại hành xử như vậy chứ?

- Bởi vì ngươi đã đắt tội với Sương Sương, xem như đắc tội với ta và đại sư huynh Bội Phân Phân.

Quân Tùng quay sang Hoa Hoa:

- Muội có biết gã này và tên Bội Phân Phân kia không?

- Xem chừng huynh gặp rắc rối rồi đó.

Khấu Thừa Phụ bước ra, ôm quyền xá gã đại hán:

- Lão phu xin Thạch trại chủ này tha cho Dương thiếu hiệp. Bá tánh của Hắc Long Giang cũng sẽ giữ lễ với đại pháp sư.

Thạch trại chủ sa sầm mặt:

- Khấu lão dám xin cho tên tiểu tử kia à? Cho dù các ngươi có giữ lễ thì gã cũng phải chịu gia hình.

Khấu Thừa Phụ Ôm quyền toan cúi rạp xá Thạch trại chủ, nhưng gã Thạch trại chủ nạt ngang:

- Lão cũng là người có tội.

Y vừa nói vừa chỉ Khấu Thừa Phụ:

- Bắt lão đó dẫn về Hắc Đền phán xử.

Một gã lục lâm có khuôn mặt đằng đằng sát khí nhảy xuống ngựa xông đến Khấu Thừa Phụ. Y chưa kịp thực hiện ý định thì Quân Tùng dùng sạn xúc luôn một nhúm đậu trong chảo dầu. Y lia chiếc sạn với thủ pháp uyển chuyển của một tay đầu bếp thiện nghệ.

Ba miếng đậu cắt một đường thẳng tắp nện luôn vào mặt gã lục lâm đó.

Bộp...bộp...bộp Gã lục lâm bị đậu hũ nện vào mặt trong lúc còn nóng như dầu trong chảo, rú lên ôm mặt chạy ngược trở lại.

Thạch trại chủ trừng mắt nhìn Quân Tùng:

- Tiểu Thần Toán Tử ... Ngươi dám....

Y chưa nói hết câu thì miếng đậu trên đũa của Quân Tùng đã thóat ra chui tọt vào miệng gã.

Thạch trại chủ há hốc miệng.

Y tưởng như vừa nuốt một cục than nóng bỏng, nên nhăn nhó há miệng. Khi Thạch trại chủ phun được miếng đậu ra thì miệng đã bị phỏng sộp lên rồi.

Quân tùng nhún vai:

- Tôn giá là người vinh hạnh mới được tại hạ cho thưởng thức trước món Ngọc Điểm Chu Sa, thế mà lại phun ra. Xem chừng tôn giá không biết thưởng thức món ăn đắc khẩu của thiên hạ đệ nhất hỏa đầu quân rồi.

Thạch trại chủ gầm lên với giọng đầy phẫn nộ và sát khí:

- Tiểu Thần Toán Tử ...Ngươi phải chết.

Sự phẫn nộ của y khiến tất cả dân Hắc Long Giang nhốn nháo hẳn lên. Chính vào lúc Thạch trại chủ toan rút đại đao xuất thủ thì một chiếc bóng lam y nho sinh lướt ra, án ngữ ngay trước Khấu Thừa Phụ.

- Ngươi phải bồi tiếp với ta chứ không phải Tiểu Thần Toán Tử.

Chương 30 - Đồng Ngôn Dị Ý

Quân Bình vờ rên khẽ:

- Ôi cha...Sao ta đau đầu quá!

Chàng vừa rên vừa nhổm người lên. Lan Hoa Phương Tử cùng nhỏm ngồi theo chàng. Nàng nhìn Quân Bình mỉm cười rồi bá lấy cổ chàng:

- Tướng công.

Quân Bình giả lã nói:

- Trời sắp sáng rồi.

Chàng thả chân xuống đất, bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài, bên ngoài sương dầy đặc, không thấy rõ bóng người, chứng tỏ vừa mới quá canh hai.

Tất cả những hoạt cảnh tại gian thảo xá vẫn còn in đậm trong tâm tưởng Quân Bình, tạo ra trong chàng một dấu hỏi:

Người kia là ai? Tại sao y lại giả trang thành sư tôn Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thượng Quan? Y có mục đích gì, còn Lan Hoa Phương Tử nữa?

Quân Bình buông một tiếng thở dài:

-"Nhứt định Lan Hoa Phương Tử và người kia có chung một mục đích là chuyển đổi Ngũ Hành Thiên Can".

Lan Hoa Phương Tử bước đến sau lưng Quân Bình, chàng không quay mặt lại, bởi sợ chạm vào tấm thân không mảnh vải của Phương Tử.

Quân Bình nói:

- Nàng ngủ tiếp đi. Huynh muốn đứng đây nhìn màn đêm bị xóa đi bởi ánh bình minh.

- Tướng công không ngủ được à?

- Huynh không ngủ được.

Quân Bình nhìn lên bầu trời. Đôi chân mày lưỡi kiếm thoạt cau lại.

Phương Tử nói:

- Chàng không ngủ được, thiếp sẽ hầu tiếp chàng.

Quân Bình ngập ngừng:

- Đừng lo cho huynh.

- Phương Tử và chàng cùng ngồi nhìn đêm tan trong ánh bình minh của một ngày mới.

Quân Bình mở toang cửa sổ. Những luồng gió đêm thổi tốc vào thư sảnh. Chàng mỉm cười khi đón những luồng gió se lạnh đó từ tốn nói:

- Muội sẽ nhiễm phong hàn nếu không vận y trang đó.

- Thiếp đã vận trang phục rồi.

Nàng bá lấy cổ Quân Bình:

- Người xưa có câu “Nhứt dạ phu thê bách nhật ân”, tướng công không được đối xử tệ với thiếp sau này đó.

- Đã là phu thê thì phải giữ trọn lòng cho nhau.

Quân Bình quay lại bàn, chống tay nhìn ra cửa sổ. Lan Hoa Phương Tử bước đến bên cạnh chàng. Nàng đặt tay lên vai Quân Bình, từ tốn nói:

- Huynh đang suy nghĩ gì vậy?

- Ngày mai... - Phương Tử và huynh cùng đến ngôi đền thiêng.

- Nàng cùng đi với ta ư?

- Thiếp sẽ cùng đi với chàng. Đây là ý của sư tôn.

Quân Bình lại dời mắt nhìn ra cửa sổ.

- Huynh lo cho nàng.

- Đây là ý của nghĩa phụ, muội không cãi lại được. Với lại muội không muốn huynh tìm đến đó một mình. Mặc dù muội không am tường thiên thư như huynh nhưng cũng trợ giúp được phần nào.

Quân Bình nhìn Lan Hoa Phương Tử:

- Huynh lại nghĩ khác.

- Huynh nghĩ gì?

- Ta sợ nàng sẽ khiến ta bận bịu hơn.

Lan Hoa Phương Tử nguýt Quân Bình. Aùnh mắt sắc xảo của nàng lộ vẻ bất nhẫn.

Quân Bình buông tiếng thở dài:

- Huynh chỉ lo cho nàng thôi.

- Thiếp tự lo cho mình được mà.

Quân Bình khẽ gật đầu:

- Huynh muốn uống trà.

- Thiếp sẽ hâm một bình trà thật ngon để hầu chàng.

Nàng nói xong bỏ ra khỏi thư sảnh. Còn lại một mình Quân Bình chống tay nhìn ra cửa sổ suy ngẫm để giải trình về những gì đang xảy ra. Chàng bâng quơ nhìn lên bầu trời. Trong màn sương mịt, chợt một ánh sao loé lên.

Quân Bình cau mày, bước nhanh đến cửa sổ nhìn lên bầu trời. Chàng lẩm nhẩm nói:

- Chân mạng minh chủ.

Lời còn chưa dứt trên miệng Quân Bình thì vì sao chân mạng minh chủ mờ dần.

Khi ánh sao trở lại bình thường như những vì sao kia thì bất thình lình, một ánh sao băng xẹt ngang cắt ngay qua mắt Quân Bình ngỡ như đường kiếm cắt ngang vì sao minh chủ.

Hai bờ môi của chàng thoạt mím lại, rồi buông tiếng thở dài:

- Thập đạo chưa hợp nhất.

Tiếng của Lan Hoa Phương Tử cất lên sau lưng Quân Bình:

- Huynh vừa nói gì thế?

Quân Bình nhìn nàng:

- Huynh chỉ nói bâng quơ thôi.

Chàng trở lại thạch bàn, Phương Tử châm trà ra chén đặt xuống trước mặt Quân Bình, hương trà từ trong chén tỏa ra thoang thoáng.

Phương Tử nói:

- Đây là thứ trà độc nhất vô nhị huynh uống thử xem.

Quân Bình nhìn nàng:

- Nó có tên gì?

- Trảm Mã Trà.

- Huynh ngửi được rồi.

- Sao huynh lại không dùng?

- Kẻ thưởng thức trà là thưởng thức mùi thơm của nó, còn vị thì có lẽ trà nào cũng vậy thôi.

- Nhưng huynh cũng phải dùng thử để biết cái vị Trảm Mã Trà như thế nào chứ.

Hay huynh ngại cái tên Trảm Mã Trà quá tanh mùi máu mà không dám dùng?

- Ngày mai huynh và muội vào đến thiêng, nên không muốn trong huyết lưu của mình có sát giới.

- Tùy huynh thôi.

Quân Bình mỉm cười nhìn thẳng vào Lan Hoa Phương Tử, quan sát. Chân diện dung của nàng

đập vào mắt chàng với những nét đặc trưng của một nữ nhân quá trọng nhục dục.

Quân Bình nghĩ thầm:

"Nhân trung của nàng có đường chỉ hồng như tơ nhện vạch ngang, mắt tam bạch, lệ đường ẩn sắc xanh đen, ngư vỹ đươm sắc xanh. Nàng là một người như vậy thôi".

Phương Tử chúm chím cười hỏi Quân Bình:

- Chàng đoán gì ở thiếp.

- Nàng đoán xem ta đang nghĩ gì?

- Thiếp là một giai nhân phải không?

- Chữ sắc thường liền với chữ tai đó. Nhưng tất cả những gì nàng muốn thì sẽ được.

Quân Bình chống tay đứng lên, nhìn Phương Tử nói:

- Có một điểm ta cần nói với nàng.

- Thiếp đang nghe chàng đây.

- Ngay dưới nhân trung của nàng có một nốt ruồi.

Quân Bình thở dài:

- Ta sợ rồi đây nàng sẽ cô độc.

- Thiếp đã có chàng rồi, sao còn cô độc được.

- Mỗi người chỉ nằm trong một khoảng khắc thời gian chuyển dịch của ngũ hành.

Ngũ hành chuyển dịch thì định số sẽ chuyển dịch theo, nhưng căn cơ thiên căn thì không thay đổi bao nhiêu. Ta hy vọng chuyển dịch ngũ hành sẽ thay đổi thiên căn của nàng.

Quân Bình ngồi xuống dời mắt nhìn ra cửa sổ.

Lan Hoa Phương Tử nhìn Quân Bình. Tâm tưởng nàng vơ vẩn với những lời quẻ đó. Nàng nghĩ thầm:

"Hạ Quân Bình, Tiểu Thần Toán Tử, chàng nói sai rồi. Phương Tử không bao giờ là kẻ cô độc. Mà ngược lại kìa, đã có bao nhiêu nam nhân muốn Phương Tử ngã vào vòng tay của họ và sẵn sàng trao cả sinh mạng cho Phương Tử".

Nàng mỉm cười từ tốn nói:

- Thiếp không tin rồi đây mình sẽ là người cô độc.

- Ta không buộc nàng phải tin vào lời quẻ, ứng số có thể đúng có thể sai, bởi vì còn có sự thay đổi trong mỗi con người.

- Phương Tử sẽ không thay đổi đâu.

Chàng nhìn ra ngoài bâng quơ nói:

- Bình minh đang đến dần.

- Chàng thích ngắm cảnh dương quang?

- Đúng ...Vầng nhật quang thật đẹp, nó sẽ xóa đi sự u tịch của màn đêm.

Bất giác Quân Bình buông một tiếng thở dài:

- Nhưng nếu không có bóng tối thì chẳng biết được sự hiện hữu vầng dương quang kia.

Chàng rời bước đến bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài. Màn sương đêm tan dần để nhường lại cho không gian nhưng tia sáng bình minh. Lan Hoa Phương Tử lặng lẽ nhìn Quân Bình từ phía sau. Dáng vẽ nho nhã, lịch lãm của chàng khiến nàng bất giác tiếc rẽ đã qua một đêm nhưng vẫn chưa chiếm hữu được Hạ Quân Bình Phương Tử đến bên Quân Bình:

- Đêm qua nhanh quá.

Nàng vòng tay qua thắt lưng của chàng:

- Phải chi dêm còn dài hơn.

Quân Bình bâng quơ nói:

- Cái nàng cần chưa hẳn là huynh.

Quay mặt nhìn thẳng vào mắt Lan Hoa Phương Tử:

- Chúng ta có thể đi được rồi.

- Thiếp sẽ đến đền thiêng cùng với chàng.

Khi những giọt sương sớm ta biến bởi những tia sáng rực rỡ của vầng nhật quang thì Quân Bình và Lan Hoa Phương Tử cũng lên đường hướng về ngôi đền thiêng trên Ngũ Hành Sơn.

Quân Bình im lặng đi bên nàng.

Lan Hoa Phương Tử thấy Quân Bình quá đỗi trầm mặc liền nói:

- Huynh đang nghĩ gì?

- Thế nàng đang nghĩ gì?

- Thiếp chẳng nghĩ gì cả.

- Sao nàng không tự hỏi, chúng ta đến đền thiêng để làm gì?

- Câu hỏi đó, chàng giải thích được mà. Thiết Phiến Ngoa. Long sư tôn hẳn đã nói với chàng.

- Trọng trách của huynh là phải đến Đền Thiêng ư?

Phương Tử gật đầu.

Quân Bình mỉm cười:

- Từ đây đến Đền Thiêng hẳn không xa lắm chứ?

- Theo sự tính toán của muội thì chúng ta phải mất hai ngày đường, và một đêm.

- Huynh nghe Vi cô nương nói:

muốn đến Ngũ hành Đài Sơn phải qua vùng cấm địa của Dị Thần Giáo.

- Nếu huynh đi cùng với Phi Tiên Tử Vi cô nương thì hẳn phải qua khu đất thánh của giáo giới Dị Thần, nhưng muội có một con đường khác đến Ngũ Đài Sơn mà không nhất thiết phải đi qua khu đất thánh của Dị Thần Giáo - Vậy ư? Sao nàng không nói sớm?

- Nói ra điều đó để rồi huynh không cần đến muội nữa à? Kể từ bây giờ muội là bổn mạng của huynh đó.

Suốt dọc theo tiểu lộ, Hạ Quân Bình và Lan Hoa Phương Tử không hề gặp một bóng người, và cũng chẳng có một ngôi nhà nào, điều đó khiến Quân Bình tưởng chàng đang đi vào một vùng hoang vu chết chóc không có dấu chân người.

Chàng nhìn sang Phương Tử nói:

- Muội nghĩ sao về vùng đất này?

- Huynh muốn nói đến sự vắng lặng?

Quân Bình gật đầu:

- Vắng lặng thật, mặc dù ở đây có cây cỏ xanh tốt, nhưng huynh cứ tưởng mình đang đi vào một vùng sa mạc hoang vắng không có người.

- Dù sao nó cũng không phải là một sa mạc như huynh tưởng. Muội nghe nói, vùng thánh địa của Dị Thần Giáo không một ai được cư ngụ trong phạm vi trăm dặm.

Có lẽ đây là vùng đất phân tranh giữa đất thánh của giáo giới Dị Thần với bên ngoài.

- Nghĩa là chúng ta đang đi trong vùng ranh của thánh địa Dị Thần Giáo?

- Có lẽ vậy.

- Trong những vùng đất vắng lặng như thế này thường sắp xảy ra hoạt náo.

- Không có cảnh hoạt náo diễn ra ở đây đâu.

- Khi biển lặng chính là lúc sắp động đó.

- Muội thì chẳng cảm nhận được điều đó.

Nàng chợt dừng bước:

- Huynh xem kìa.

Quân Bình nhìn theo hướng tay của nàng. Chàng nhận ra một gian lều dựng bên một gốc đại thụ, to như một cây núm che chắn phía trên.

Quân Bình nói:

- Có lều tất có người ở.

- Muội cũng định đến đó để nghĩ chân.

Hai người rảo bước đến chiếc lều. Quân Bình ngập ngừng rồi từ tốn nói:

- Có ai trong lều không?

Không có tiếng đáp lời chàng.

Phương Tử nhún vai nói:

- Chắc không có ai.

Nàng vừa nói vừa vén rèm, trong lều được trải thảm và có sẵn một bài yến tiệc.

Phương Tử reo lên:

- Hạ huynh, có cả yến tiệc nữa.

Quân Bình nhìn vào, rồi quay sang Phương Tử nói:

- Không có chủ nhân, chúng ta nên đi thôi.

- Muội nghĩ khác huynh.

- Khác gì?

- Hình như chiếc lều này và cả bàn yến tiệc được chuẩn bị sẵn để tặng cho huynh và muội đó.

- Phương Tử nghĩ vậy ư?

Nàng gật đầu.

Quân Bình nhìn nàng. Nghĩ thầm:

“Phải chăng đây là sự chuẩn bị của nàng”.

Với ý niệm đó, Quân Bình mỉm cười khẽ gật đầu:

- Huynh nên nghe theo muội vậy.

Chàng nhìn lên bầu trời xanh thẳm:

- Huynh nghe muội bởi vì cần phải tránh một cơn giông sắp ập đến đó.

- Tiết trời như thế này mà huynh lại nói sắp có giông à.

- Rồi muội sẽ thấy thôi mà.

- Muội chờ xem huynh đoán có đúng không - Khi nào gió tây se lạnh thì trời sẽ thay đổi và giông sẽ đến đó.

Chàng vừa nói vừa len vào trong lều.

Lan Hoa Phương Tử cũng len theo chàng. Nàng lấy tĩnh rượu, toan nhóm bếp để hâm nóng thì bất thình lình một luồng gió tây se lạnh thổi qua giũ cửa lều.

Cảm nhận luồng gió tây kia, Phương Tử nhìn Quân Bình:

- Hạ huynh, gió tây đến rồi kìa.

Quân Bình mỉm cười:

- Muội đừng quên, huynh đã am tường Pho thiên thư Lường Thiên Xích đấy nhé.

Đúng như chàng nói, chẳng bao lâu sau bầu trời đã chuyển đổi hoàn toàn. Từng cụm mây đen kịt theo gío tây kéo về, liền theo sự xuất hiện của những cụm mây đen khổng lồ là những tiếng sấm ầm ì nổi lên.

Phương Tử nói:

- Nếu không có gian lều này thì muội và huynh đã bị mắc kẹt trong cơn giông rồi.

Lời vừa dứt trên miệng nàng thì cơn mưa bắt đầu trút xuống như thác đổ. Kèm theo màn nước mưa trắng xóa đó là những cơn gió giật mạnh vỗ vào túp lều. Đôi lúc Quân Bình những tưởng chiếc lều sẽ bị thổi tung lên khỏi mặt đất bởi cơn giông khốc liệt đó.

Phương Tử rút người, nhìn Quân Bình, nói:

- Huynh đúng là một Tiểu Thần Toán Tử, am tường phong thuỷ nữa.

Nàng vừa nói vừa chuốc rượu ra chén. Lan Hoa Phương Tử chưa kịp dâng rượu cho Quân Bình thì ngoài trời giông rộn lên những tràng tiếu ngạo cuồng nhiệt.

Quân Bình nheo mày:

- Trong cơn giông dữ dội lại có người thích phát ra tràng tiếu ngạo cuồng nhiệt như vậy ư? Phải có cảm ứng tột bậc, người kia mới phát ra những tràng tiếu ngạo sang sảng như vậy.

Ngay cả Lan Hoa Phương Tử cũng tò mò bởi những tràng tiếu ngạo kia. Quân Bình và nàng vén cửa lều nhìn ra ngoài trời giông bão.

Năm gã đại hán lực lưỡng vừa đội mưa vừa ôm bụng cười. Họ cười ngặt nghẽo, cứ như không thể kềm được những tràng cười chỉ muốn bộc phát ra ngoài. Họ cười đến độ không còn giữ được dáng đi của mình nữa, mà gần như chỉ lê bước mệt mỏi mà thôi.

Họ như cố bước lại gian lều của Quân Bình và Lan Hoa Phương Tử, nhưng cuối cùng đành bất lực đổ sập đến trước miệng vẫn không ngừng cười khi họ ngưng được tiếng cười thì cũng nằm duỗi bất động, mặc tình với màn nước mưa trắng xóa xối lên thân thể họ.

Quân Bình nhìn lại Lan Hoa Phương Tử:

- Phương Tử... họ là những người điên sao?

Đôi chân mày lưỡi kiếm của Lan Hoa Phương Tử chau hẳn lại:

- Hạ huynh ... họ chết vì cười chăng?

- Có lẽ vậy.

Quân Bình vừa nói vừa bước vội ra ngoài mưa. Năm gã đại hán lực lưỡng đều đã chết, lưỡi họ thè hẳn ra ngoài như người thắt cổ. Họ chết vì cười, cười mà không kịp thở đến độ lưỡi phải thè ra trông thật kinh tởm.

Quân Bình quay trở vào lều:

- Phương Tử... tất cả đều chết vì không kềm được những tràng tiếu ngạo. Sao họ lại như vậy được nhỉ? Họ vui thích với tiết trời giông gió này chăng?

Lan Hoa Phương Tử lắc đầu:

- Không đâu... - Ý muội là gì?

Nàng nhìn thẳng vào mắt Quân Bình:

- Huynh có bao giờ nghe đến Aâm Ma Khan Tiểu Hồng chưa?

Quân Bình khẽ lắc đầu nhưng lập lại lời nói của nàng:

- Aâm Kha Khan Tiểu Hồng.

- Ả sẽ xuất hiện ngay bây giờ.

Lời còn đọng trên hai cánh môi mọng của nàng thì một luồng giông giá lạnh thọc qua cửa lều. Cửa căn lều bị luồng giông đó lát phủ lên mái lều.

Chính luồng giông kia khiến cho Quân Bình giật mình, quay nhìn ra ngoài.

Đứng ngay trước cửa lều là một nữ nhân đội nón rộng vành phủ rèm che kín mặt.

Chiếc nón rộng vành đủ che màn nước mưa để giữ cho thân ảnh nàng không bị ướt.

Lan Hoa Phương Tử bật người đứng sững lên:

- Khan Tiểu Hồng.

Quân Bình cũng từ từ đứng lên theo nàng. Mắt chàng như đóng đinh vào nữ nhân có ngoại hiệu Aâm Ma Khan Tiểu Hồng. Nếu Quân Bình còn giữ được vẻ bình thản từ tốn thì xem chừng Lan Hoa Phương Tử lại lộ vẻ khẩn trương vô cùng.

Mưa vẫn trút xuống như thác đổ, nhưng xem chừng Aâm Ma Khan Tiểu Hồng vẫn chưa chịu bước vào lều để tránh mưa. Chiếc nón rộng vành có phủ xuống lụa hồng che mặt, khiến Quân Bình không nhận ra được chân diện mục của nàng:

Chàng nhìn Aâm Ma Khan Tiểu Hồng đứng đội mưa mà nghĩ thầm:

- “Cô nương này đang nghĩ gì? Tại sao cứ phải đứng ngoài trời giông mà không bước vào?” Một luồng giông thổi tới, khiến vuông lụa thoạt giở lên, để ra nửa phần mặt dưới của nàng. Mặc dù màn mưa trắng xoá phủ lấp nhưng chiếc cằm thanh tú của Aâm Ma Khan Tiểu Hồng vẫn đập

vào mắt Quân Bình.

Chàng nghĩ thầm:

- "Vị cô nương này phải là một trang giai nhân tuyệt sắc".

Chương 31 - Dĩ Vãng Lệ Thù

Âm Ma Khan Tiểu Hồng không để tâm đến Lan Hoa Phương Tử mà thản nhiên nói với Quân Bình.

- Hạ công tử, hãy đi theo tôi.

Lan Hoa Phương Tử nhìn qua Quân Bình rồi quay lại Aâm Ma Khan Tiểu Hồng:

- Tướng công của ta không đi đâu cả.

Quân Bình nhìn Aâm Ma Khan Tiểu Hồng:

- Trời giông gió như thế kia, cô nương định dẫn tại hạ đi đâu?

- Nơi công tử cần phải đến. Và đây cũng là một cơ hội duy nhất.

Lan Hoa Phương Tử gắt gỏng cắt ngang:

- Tướng công của ta không thể đi chung với một kẻ giết người bằng thủ đoạn độc ác như ngươi.

- Tất cả bọn giáo đồ Dị Thần Giáo đều đáng chết.

Aâm Ma Khan Tiểu Hồng hối thúc Quân Bình:

- Đây là cơ hội mà Hạ công tử có, không có cơ hội thứ hai đâu.

Những lời của Aâm Ma Khan Tiểu Hồng khiến Quân Bình không khỏi thắc mắc tò mò.

Chàng chưa kịp định đoạt thì Lan Hoa Phương Tử đã dấn đến hai bộ:

- Khan Tiểu Hồng... Ngươi muốn đưa tướng công của Lan Hoa Phương Tử này đi là sao?

Nhìn lại Lan Hoa Phương Tử, Khan Tiểu Hồng khẽ lắc đầu, nghiêm giọng nói:

- Đâu có người nào là tướng công của nàng. Tất cả những nam nhân của Trung Nguyên đều có thể là tướng công của nàng, và có thể là nạn nhân. Ta không tin hạ Quân Bình là tướng công của nàng.

Lan Hoa Phương Tử sa sầm mặt:

- Hừ... Nếu chàng là tướng công của ta thì sao?

Aâm Ma Khan Tiểu Hồng bình thản đáp lời Lan Hoa Phương Tử:

- Nếu Hạ công tử là tướng công của nàng, thì ta sẵn sàng bỏ đi, để cho nàng được tự do hành động. Nhưng nếu ngược lại thì nàng sẽ xử sao đây? Ta sẽ lấy đi nhan sắc dâm loạn của nàng chứ?

Lan Hoa Phương Tử lưỡng lự.

Nàng quay lại Quân Bình:

- Tướng công.... Hãy nói cho thị biết chúng ta là gì với nhau đi.

Quân Bình buông một tiếng thở dài rồi khẽ lắc đầu:

- Phương Tử... Nàng muốn ta nói sự thật chứ?

Lan Hoa Phương Tử khẳng khái gật đầu.

- Tại hạ sẽ nói.

Hạ Quân Bình nhìn lại Aâm Ma Khan Tiểu Hồng:

- Tại hạ và Lan Hoa cô nương chẳng có mối quan hệ gì cả.

Lan Hoa Phương Tử thét lên:

- Quân Bình, sao chàng lại nói vậy. Chúng ta đã qua một đêm phu thê trong loan phòng.

Quân Bình lắc đầu:

- Nếu Phương tử nghĩ như thế thì sai rồi. Quân Bình đang muốn hỏi nàng, người giả dạng Thiết Phiến Ngoa. Long sư tôn là ai? Tại sao y lại làm như vậy, nếu Phương Tử nghĩ Quân Bình không biết chuyện gì xảy ra sau khi Quân Bình bị ngấm mê dược thì càng sai nữa đó.

Mặt hoa của Lan Hoa Phương Tử đổi qua những nét cáu gắt, giận dữ. Nàng gay gắt nói:

- Thì ra chàng chỉ giả vờ.

- Đúng ... Ta muốn biết người đó là ai.

- Hừ... Ngươi tự đi mà tìm hiểu lấy.

Aâm Ma Khan Tiểu Hồng nhìn qua Phương Tử:

- Giờ ta có thể thực hiện được ý của ta chứ?

Phương Tử gắt gỏng:

- Ngươi đừng mộng tưởng.

Nàng vừa nói vừa xê mình đến bên Quân Bình. Đôi song thủ thì triển Cầm Nã Thủ Pháp toan khống chế đại huyệt Thiên Linh Cái. Mười ngón chỉ pháp của Lan Hoa Phương Tử với mười móng tay nhọn hoắt ửng sắc đen tuyền.

Bất ngờ bị Lan Hoa Phương Tử tập kích ngoài sự tiên liệu, Quân Bình lúng túng không kịp thi triển tuyệt pháp Hư Hư Mê Tổng Bộ. Nhưng nếu chàng không kịp thi triển bộ pháp thần kỳ của Tiểu Thần Hành Tuệ Thông thì Aâm Ma Khan Tiểu Hồng lại nhanh hơn Lan Hoa Phương Tử, cứ như nàng đã đọc được ý niệm của đối phương và biết Lan Hoa Phương Tử sẽ làm gì khi Quân Bình thốt ra sự thật đó.

Vút.. Aâm thanh cụt lủn, khô khốc khi lưỡi kiếm của nàng cắt một đường thẳng tắp chia cách Quân Bình và đôi trảo công chết người của Lan Hoa Phương Tử. Aâm thanh kia do khí kiếm

thoát ra từ đầu mũi kiếm, cũng đủ buộc Lan Hoa Phương Tử thu hồi trảo công thối lùi ba bộ.

Trên tay Aâm Ma Khan Tiểu Hồng là thanh nhuyễn kiếm mỏng như lá lúa, toa? ánh thép sáng ngời.

Aâm Ma Khan Tiểu Hồng vận công truyền nội lực vào thanh kiếm, lưỡi kiếm mỏng manh liền thẳng ra, chẳng khác gì cương kiếm, hướng mũi kiếm vào mặt Phương Tử.

Tiểu Hồng nói:

- Ngươi thừa biết uy lực của Chỉ Kiếm Đoạt Hồn chứ?

Đôi thu nhãn của Lan Hoa Phương Tử nhìn mũi kiếm chằm chằm. Những gì thốt ra từ miệng Aâm Ma Khan Tiểu Hồng dường như Lan Hoa Phương Tử đều biết. Nhìn chân diện mục của nàng có thể đoán nàng quá hiểu người đứng trước mặt mình.

Tiểu Hồng gắt giọng:

- Nhan sắc của ngươi đẹp lắm, nhưng nó chẳng còn đẹp được bao nhiêu lâu nữa đâu.

Lời vừa dứt thì thanh nhuyễn kiếm run lên. Quân Bình lóa mắt bởi môn vạn ánh tinh sa đầy đặc chụp tới Lan Hoa Phương Tử. Cùng với ánh tinh sa nhấp nhánh kia là âm thanh khí kiếm vi vu nghe buốt cả cột sống.

Chùm tinh sa do mũi nhuyễn kiếm toa? thành chưa đến được mặt hoa của Lan Hoa Phương Tử thì một tiếng hú cất lên lồng lộng. Tiếng hú át cả tiếng sấm động nổ ra cùng với nó. Tiếng hú lồng lộng kia chứng tỏ người sắp đến có nội lực thật kinh hồn.

Tiếng hú lồng lộng kia tác động ngay đến Aâm Ma Khan Tiểu Hồng. Chùm tinh sa từ mũi nhuyễn kiếm tạo ra thoạt chùng lại trong khi Lan Hoa Phương Tử phấn chấn hẳn lên. Nàng vừa chợt nghe tiếng hú liền vũ lộng đôi ống tay áo xiêm y.

Từ trong ống tay áo của nàng hai mũi phi châm xẹt ra, chia thành hai hướng tập kích trực diện vào thượng và trung đẳng của Aâm Ma Khan Tiểu Hồng.

Nhưng đôi phi châm của Lan Hoa Phương Tử vẫn không vượt qua được chòm tinh sa kiếm ảnh của Aâm Ma Khan Tiểu Hồng. Có thể nói mọi thủ pháp của Lan Hoa Phương Tử đều bị Khan Tiểu Hồng đọc được và biết đối phương muốn làm gì.

Cạch... cạch... Hai mũi phi châm đụng vào nhuyễn kiếm rơi xuống đất, liền ngay sau đó ánh chớp đen kịt nhoáng lên rồi mất hút trong thân pháp của Lan Hoa Phương Tử.

Khan Tiểu Hồng thu hồi nhuyễn kiếm trong khi Lan Hoa Phương Tử chợt rùng mình, rồi cất tiếng cười khanh khách. Tràng tiếu ngạo của nàng nghe nức nẻ và không kềm được tiếng cười cứ tiếp nối phát ra ngoài.

Tiểu Hồng nói:

- Dâm nữ... Ta tạm để lại cho ngươi chiếc mặt hoa, nhưng lần sau sẽ thực hiện lời nói của ta đó.

Nàng nhìn lại Quân Bình:

- Hạ công tử.... Chúng ta đi nhanh lên.

Quân Bình còn muốn hỏi nàng về tiếng hú vừa cất lên kia, nhưng thấy thái độ quá khẩn trương của Aâm Ma Khan Tiểu Hồng, liền bỏ ý niệm đó.

Khan Tiểu Hồng khẽ gật đầu rồi nhanh bước phi thân ra ngoài căn lều. Quân Bình nhìn lại Lan Hoa Phương Tử. Nàng nhìn trả lại chàng nhưng vẫn không kiềm được tiếng cười khanh khách.

Buông một tiếng thở dài, Quân Bình bặm môi búơc theo Aâm Ma Khan Tiểu Hồng.

Mưa vẫn trút như thác đỗ, nhưng Khan Tiểu Hồng đội mưa theo mình.

Nàng dừng bứơc chờ Quân Bình.

Bứơc lên ngang với Khan Tiểu Hồng, Quân Bình hỏi:

- Hình như cô nương biết người cất tiếng hú lồng lộng?

Aâm Ma Khan Tiểu Hồng gật đầu:

- Biết.

- Y là ai vậy?

- Giáo chủ Dị Giáo Cừu Thiên Nhậm.

Quân Bình sững sờ:

- Giáo chủ Dị Giáo Cừu Thiên Nhậm?

Nàng gật đầu:

- Bởi vì Giáo chủ Dị Giáo Cừu Thiên Nhậm xuất hiện nên ta buộc phải dụng đến tiếu châm để lão phải lo cứu Lan Hoa Phương Tử để cho ta và Hạ công tử có thể đi xa hơn.

- Khan cô nương xem chừng rất hiểu về Dị Thần Giáo chủ Cừu Thiên Nhậm và Lan Hoa Phương Tử cô nương.

Nàng im lặng không đáp lời Quân Bình mà rảo bước đi nhanh hơn. Mưa đã nhẹ hạt, trang phục Quân Bình đã ướt sũng nhưng chàng vẫn không cảm thấy lạnh bởi sự tò mò lấn át cảm giác.

Khi mưa tạnh hẳn thì hoàng hôn cũng sụp xuống. Một luồng gió thổi qua, QuânBình rùng mình.

Aâm Ma Khan Tiểu Hồng nhìn lại Quân Bình:

- Ta quên mất, không khéo công tử sẽ nhiễm phong hàn.

Aâm Ma Khan Tiểu Hồng vừa nói vừa tạt vào táng cây đại thụ. Và chẳng bao lâu sau một bếp lửa được nàng nhúm lên.

Nhìn Quân Bình, Tiểu Hồng nói:

- Hạ công tử hãy đến sưởi cho khô trang phục rồi chúng ta sẽ đi tiếp.

Quân Bình răm rắp nghe theo Tiểu Hồng.

Quân Bình vừa hơ tay lên bếp lửa thì Khan Tiểu Hồng đã cởi chiếc áo choàng đắp qua vai chàng. Hành động của nàng khiến Quân Bình ngạc nhiên hơn.

- Khan cô nương... Nàng bình thản cướp lời Quân Bình:

- Công tử cần phải sưởi ấm. Đừng khách sáo.

Hành động đó càng khiến Quân Bình thắc mắc hơn về Khan Tiểu Hồng.

Trong khi Quân Bình quan sát Aâm Ma Khan Tiểu Hồng thì nàng chăm chăm nhìn vào bếp lửa. Nhìn Khan Tiểu Hồng ngỡ như đã bị ngọn lửa thâu hết thần trí mà không màng đến những chuyện chung quanh.

Sự im lặng của Quân Bình và Tiểu Hồng khiến không gian thêm trầm mặc. Sự im lặng đó khiến Quân Bình bứt rứt vô cùng.

Chàng muốn phá vỡ im lặng kia liền ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Khan cô nương....

Nàng ngẩng lên nhìn Quân Bình. Chiếc nón rộng vành và tấm rèn lụa vẫn che giấu chân diện dung của nàng.

Quân Bình lưỡng lự rồi mới nói:

- Khan cô nương có thể cho tại hạ thấy chân diện mục không?

- Sao công tử lại muốn thấy chân diện mục của ta?

- Một người đồng hành với tại hạ.

- Trả lời hay lắm và cũng rất hợp lúc đó. Nếu như ta là một xú nữ thì công tử sợ không?

- Tại hạ nghĩ Khan cô nương không phải là một xú nữ.

- Nếu nghĩ như thế thì ta sẽ cho công tử xem.

Nàng nói xong tự tay vén tấm lụa. Quân Bình vừa thấy chân diện dung của Aâm Ma Khan Tiểu Hồng thì không kềm được sự sững sốt, buột miệng thốt:

- Ô... Nàng phủ tấm lụa lại:

- Nếu đêm nay phải ngủ thì hạ công tử sẽ gặp cơn ác mộng, đúng không nào? Và bây giờ công tử đã biết vì sao Khan Tiểu Hồng phải dụng đến chiếc nón này.

Quân Bình thở dài. Chàng không ngờ chân diện dung của Aâm Ma Khan Tiểu Hồng lại bị hủy hoại đến như vậy. Ngoại trừ chiếc cằm xinh xắn thanh tú, phần trên chẳng còn ra mặt người nữa. Mũi chẳng có, lưỡi huyền bị lóc và đôi mắt vốn là nét đẹp của thu hồn của giai nhân thì bị rọc đến độ muốn lồi cả hai con ngươi ra ngoài.

Quân Bình nhìn Khan Tiểu Hồng:

- Tại hạ thật hồ đồ, Khan cô nương miễn thứ.

Nàng cười khẩy, nói:

- Hạ công tử muốn gặp ác mộng mà.

Quân Bình khêu bếp lửa:

- Tại hạ không có ý gì cả ngoài sự tò mò.

- Ta biết. Và ta đang suy nghĩ có nên nói cho công tử biết tất cả về ta không.

- Cô nương càng nói, tại hạ càng thắc mắc, nhưng nếu như thấy không tiện thì dừng nói gì cả.

Nàng ngẩng lên nhìn Quân Bình:

- Chân diện của ta khủng khiếp quá phải không?

- Nếu với một kẻ háo sắc thì quả là khủng khiếp thật, nhưng với tại hạ thì khác.

Trước đây Khan cô nương chắc hẳn là một trang giai nhân khiến cho bao nhiêu nam nhân phải mộng tưởng.

- Sắc đẹp rồi cũng có lúc phải tàn thôi.

Nàng khều bếp lửa:

- Tại sao công tử lại nói ta là một trang giai nhân?

- Phàm những người có được chiếc cằm thanh tú, tạo ra một nét hài hoà với sơn căn và nhân trung là những mỹ nữ trinh thục.

- Công tử an ủi ta đó à?

Quân Bình lắc đầu:

- Tại hạ nói theo kiến văn của mình.

- Cách nhìn chân diện của công tử theo luận cứ nào?

- Chân tướng pháp nhân minh thư.

- Nó ở đâu?

- Lương Thiên Xích thiên thư.

Nàng buông cành củi đang cháy vào bếp lửa:

- Ta cảm thất phục công tử. Quả thật diện dung của ta trước đây không phải như vậy, nhưng nó bị huỷ hoại.

Quân Bình nhìn Khan Tiểu Hồng:

- Tại hạ mạng phép hỏi cô nương một điều.

- Công tử có điều gì muốn hỏi?

- Ai đã hủy hoại chân dung diện của cô nương?

Aâm Ma Khan Tiểu Hồng từ từ đứng lên. Nàng nhìn lên bầu trời đang sậm dần, rồi nhìn xa xa như muốn tìm một điểm trong khoảng không gian vô tận.

Quân Bình bước đến bên nàng:

- Khan cô nương....

Nàng quay lưng đối mặt với Quân Bình:

- Công tử muốn biết lắm ư?

Quân Bình lắc đầu:

- Tại hạ không muốn biết nữa.

- Công tử đừng ngại khi phải dối lòng mình. Nếu công tử nghe hẳn sẽ không ngờ đâu.

- Tại hạ nghĩ mình không nên nghe.

- Đừng để sự thắc mắc tò mò khiến cho sự sáng suốt phải trở nên u tối. Chuyện này thì nệ gì giấu công tử cả.

Nàng quay bếp lửa, ngồi xuống khều cho lửa bùng lên.

Aâm Ma Khan Tiểu Hồng nhìn Quân Bình:

- Công tử hẳn đã không còn lạnh nữa chứ?

- Tại hạ đã thấy ấm rồi.

- Trang phục cũng đã khô?

Quân Bình gật đầu.

Nàng nhìn xa xăm, bang quơ nói:

- Đêm nay sương sẽ đầy lắm. Mà ta và công tử đi suốt đêm mới đến được nơi đó.

- Chúng ta sẽ đi đâu? Không đến đền thiêng à?

- Đến nơi mà công tử cần đến.

- Tại sao chúng ta phải đến nơi đó.

- Bởi ta muốn trả ơn một người.

- Ai?

- Đến đó rồi công tử sẽ biết. Aø.... Công tử muốn biết ai huỷ hoại chân diện dung của ta à?

- Tại hạ không muốn biết nữa.

- Nhưng ta lại thích có một người tâm sự. Đã lâu lắm rồi Khan Tiểu Hồng chỉ biết làm bạn với chiếc nón rộng vành và tấm lụa này. Ta nghĩ mãi mà trong cuộc đời này mình chỉ làm bạn với chúng mà thôi, nhưng rồi bỗng dưng ta lại muốn tâm sự với công tử.

Nàng nhìn Quân Bình:

- Tại sao lạ vậy?

- Quân Bình đâu thể trả lời câu hỏi đó. Câu hỏi đó phải do chính cô nương trả lời mới được.

- Công tử rất khẳng khái. Nếu công tử đã nhìn ra một khuôn mặt thật trước đây của Tiểu Hồng, có lẽ Hạ công tử hiểu được ta.

Nàng khều bếp. Màn đêm buông xuống, không gian tĩnh mịch, chỉ có tiếng gió lùa cùng những âm thanh tách tách phát ra từ bếp lửa....

Tiểu Hồng buông một tiếng thở dài, rồi nhìn lên Quân Bình, giọng nàng trong trẻo, từ tốn, ôn nhu:

- Kẻ huỷ hoại chân diện dung của Tiểu Hồng không ai khác mà chính là tướng công của Tiểu Hồng.

Quân Bình thừ người:

- Sao?

- Công tử lạ lắm à? Tướng công của ta không xa lạ với công tử đâu. Y chính là giáo chủ Dị Thần Gíao Cừu Thiện Nhậm.

Quân Bình gần như biến thành tượng bởi những lời thốt ra từ chính cửa miệng của Khan Tiểu Hồng.

Nàng từ tốn nói:

- Hạ công tử ngạc nhiên lắm phải không?

Quân Bình gật đầu.

Tiều Hồng nhún vai, nói:

- Công tử ngạc nhiên, vậy có tin vào những gì ta nói không?

- Quân Bình tin.

- Mới gặp ta sao công tử lại tin?

- Tại hạ đọc được trong giọng nói của phu nhân, giọng nói của một anh thư tài sắc vẹn toàn, nhưng phàm những nữ nhân sắc tài song toàn thì thường gặp kiếp hoa. vô lường.

- Một ý đồ. Công tử gọi ta là phu nhân, vậy có ý gì? Chẳng lẽ bây giờ Khan Tiểu Hồng vẫn còn là phu nhân của Cừu Thiên Nhậm ư?

Nàng lắc đầu:

- Nếu công tử nghĩ Tiểu Hồng vẫn còn là phu nhân của họ Cừu, ta nghe sao não lòng quá.

Quân Bình nhìn xuống bếp lửa.

Tiểu Hồng nói tiếp:

- Có câu "chơi lê quên lựu, có trăng quên đèn", câu này đúng với Cừu Thiên Nhậm vậy.

Nàng nhìn ngọn lửa trong ánh mắt mơ hồ xa xôi:

- Ngày đó, Khan Tiểu Hồng là một tín đồ Dị Thần giáo. Tiểu Hồng đến với Dị Thần Giáo bằng cả thân và ý. Dị Thần giáo như muốn sinh lực của Tiểu Hồng, với sự sùng bái nhiệt thành, Tiểu Hồng dâng tất cả cho giáo chủ, nhưng rồi khi con ong đã tỏ nhụy hoa thì lại tìm một đoá hoa khác. Cừu Thiên Nhậm là như vậy đó.

Quân Bình nhìn nàng:

- Nhưng tại sao họ Cừu lại hủy dung mạo của nàng?

- Bởi vì sự ích kỷ. Y muốn tìm đến Lan Hoa Phương Tử nhưng vẫn muốn độc chiếm một Khan Tiểu Hồng. Y làm như vậy bởi vì không muốn trong đời Tiểu Hồng có một người thứ hai.

Quân Bình lắc đầu:

- Tính ích kỷ, nhỏ nhen mà Cừu Thiên Nhậm xuống tay bất dung tình. Chính vì sự ích kỷ nhỏ nhen của y mà... tỷ tỷ mới hận y.

Nàng ngẩng lên:

- Tiểu Hồng hận. Có ai rơi vào cảnh ngộ của Tiểu Hồng mà không hận Cừu Thiên Nhậm chứ? Công tử gọi ta bằng hai tiếng tỷ tỷ à?

Quân Bình gật đầu.

Buông một tiếng thở dài ảo não. Tiểu Hồng nói:

- Với một nữ nhân mang khuôn mặt người không ra người, thì có đáng được Tiểu Thần Toán Tử gọi là tỷ tỷ không?

- Người ta còn tấm lòng hơn vẻ bề ngoài Lan Hoa Phương Tử đã dụng nhan sắc đoạt Cừu Thiên Nhậm, nhưng tỷ... Nàng cướp lời chàng:

- Tiểu Hồng biết Lan Hoa Phương Tử như thế nào. Nghiệp quả của họ Cừu tạo ra, y phải nhận lấy. Lan Hoa Phương Tử đâu thuộc về mỗi Cừu Thiêm Nhậm.

- Phương Tử không chỉ có mỗi họ Cừu sao?

- Không.

- Nàng thuộc về những nam nhân tượng sắc. Tất cả nam nhân một khi được Phương Tử để mắt điều khó kìm được lòng ham muốn nhục thế nơi nàng.

- Đêm qua Quân Bình đã từng chứng kiến cảnh đó.

Tiểu Hồng khều bếp cho cháy lớn hơn:

- Có lẽ công tử nghĩ người đêm qua là Cừu Thiên Nhậm?

- Tại hạ nghĩ chính họ Cừu.

Tiểu Hồng lắc đầu:

- Không phải đâu:

- Vậy người đó là ai?

- Bạch Diện Thượng Nhân Tôn Đình Thượng.

- Quân Bình không biết người này.

- Công tử không biết nhưng ta thì biết Bạch Diện Thượng Nhân vốn là huynh đệ tri kỷ với Cừu Thiên Nhậm.

- Vậy sao y lại làm chuyện đó?

- Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã mà. Nếu Cừu Thiên Nhậm có dụng ý lấy Dị Thần Giáo để độc tôn làm võ lâm thì Tôn Đình Thượng có cùng một ý với y. Nếu Cừu Thiên Nhậm trọng sắc khinh nghĩa thì Bạch Diện Thượng Nhân Tôn Đình Thượng cũng chẳng thua kém gì y.

- Tất cả tỷ tỷ đều biết, sao không nói với Cừu Thiên Nhậm?

- Để làm gì?

Quân Bình sững sờ trước câu hỏi của nàng.

Tiểu Hồng đứng lên:

- Cho dù Tiểu Hồng có nặng nghĩa phu thê nói cho Cừu Thiên Nhậm biết thì y có tin ta không? Một dạ xoa nữ sao có thể lấy được một người trọng sắc. Hãy để cho y nhận lại nghiệp mà y đã tạo ra.

Tiểu Hồng nhìn xuống bếp lửa như lắng nghe tiếng tí tách của những cành khô.

- Công tử... Chúng ta đi được rồi.

- Tỷ tỷ... Chúng ta đi đâu?

Nàng nhìn thẳng vào mắt Quân Bình:

- Thiết Phiến Ngoa. Long Gia Cát Thượng Quan.

- Tỷ tỷ đưa Quân Bình đến gặp sư tôn?

- Đúng.

- Tỷ biết sư tôn?

- Biết Hạ công tử cần phải gặp người.

Quân Bình nôn nóng:

- Tỷ tỷ, chúng ta đi ngay thôi. Đệ rất muốn gặp lại sư tôn.

- Thiết Phiến Ngoa. Long cũng rất muốn gặp Hạ đệ.

- Sư tôn của Hạ đệ hiện đang ở đâu?

- Địa cung Thánh Giới.

- Sao chúng ta có thể vào đó được?

- Tiểu Hồng sẽ đưa Hạ đệ vào bằng một đường hầm bí mật chỉ có ta mới biết.

- Tỷ biết mà Cừu Thiên Nhậm không biết ư?

- Không.

- Đệ lại bắt đầu tò mò đó.

- Nói ra thì đệ phải tò mò thôi. Tỷ biết bởi vì trước đây mình là ái nữ của giáo chủ kia mà.

Quân Bình nheo mày.

Tiểu Hồng lắc đầu:

- Thân phụ của tỷ là giáo chủ Dị Thần giáo, chỉ khi Thiên Nhậm lấy tỷ, y mới thay thế thân phụ. Tất cả là như vậy đó.

- Ra là vậy. Cừu Thiên Nhậm đã được tất cả nhưng gì mà người khác muốn có.

- Phàm cái đã được thì người ta muốn cái chưa được. Khi trở thành giáo chủ Dị Thần Giáo, Cừu Thiên Nhậm mới nảy ý độc bá võ lâm bằng chính quyền lực của Dị Thần Giáo.

- Cừu Thiên Nhậm có quá nhiều tham vọng, rất tiếc... - Đệ muốn nói gì?

- Sao tướng không thuộc về Cừu Thiên Nhậm.

- Đệ nói điều đó, tỷ không hiểu được đâu. Nhưng Cừu Thiên Nhậm biết phải làm gì, do đó y mới muốn chuyển dịch ngũ hành.

- Y không tường thiên thư sao biết được?

- Cừu Thiên Nhậm thì không am tường Ngũ Hành Thiên Thư như đệ, nhưng có một người lại khá thông hiểu về Dịch Số kinh thư.

- Tỷ muốn nói ai?

- Bạch Diện Thượng Nhân Tôn Đình Thượng.

- Đệ từ từ đã đến gần được mọi sự biến của võ lâm.

- Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh còn nhiều điều nói với Hạ đệ nữa.

Chương 32 - Dĩ Độc Trị Độc

Thạch trại chủ giận dữ quát:

- Tặc nhân ... Ngươi là ai mà dám xen vào chuyện của Thạch mỗ?

- Thạch trại chủ muốn biết gì? Ta là người được điều đến lấy cái mạng của ngươi với giá một nén bạc.

- Ngươi...

Thạch trại chủ cười gằn:

- Một nén bạc mà ngươi tự tước bỏ mạng của mình. Nếu ngươi vì một nén bạc thì hãy theo Thạch mỗ. Ta có thể cho ngươi trăm nén vàng.

- Rất tiếc Mộ Chí Cừu lại thích một nén bạc hơn.

Nghe Chí Cừu nói, Quân Tùng ngơ ngác. Y nhìn sang Mộng Hoa Hoa:

- Muội muội. Sao lạ vậy nhỉ?

- Huynh muốn nói gì?

- Một nén bạc với một trăm nén vàng, thế mà vị đại ca kia lại chọn một nén bạc.

Chỉ có những đại hiệp không xem trọng ngân lượng mới như vậy thôi.

- Thế còn huynh?

- Huynh à....

Quên Tùng lưỡng lự.

Hoa Hoa cau mày:

- Huynh phải nói thật đấy nhé.

- Nếu là huynh thì huynh chọn trăm nén vàng rồng.

Hoa Hoa hừ nhạt.

Quân Tùnh lúng túng:

- Muội muội đừng hiểu lầm huynh. Một trăm lạng vàng rồng thì phải hơn một nén bạc rồi, nhưng với gã Thạch trại chủ kia thì huynh không cần đâu.

Nàng lườm Quân Tùng rồi dõi mắt trở lại Mộ Chí Cừu và Thạch trại chủ.

Thạch trại chủ vô hình chung nhận ra Mộng Hoa Hoa. Mắt y vừa nhận ra dung diện của nàng liền đóng dinh tưởng chừng muốn thâu tóm nàng vào đôi con ngươi sòng sọc.

Đôi chân mày vòng nguyệt thanh tú và sắc xảo của Hoa Hoa thoạt cau lại bởi cái nhìn dung tục của họ Thạch. Quân Tùng nhỏ giọng nói:

- Y đang nhìn muội muội kìa. Có thế y mới thấy muội muội đẹp hơn tất cả những thiếu nữ ở trấn Hắc Long Giang này.

Hoa Hoa nghiêm giọng nói:

- Huynh muốn nói gì vậy?

Nàng vừa nói vừa liếc Quân Tùng.

Thạch trại chủ định nhãn nhìn lại Mộ Chí Cừu. Y cao hứng nói:

- Ta có thể đem cho ngươi năm mươi lạng nữa, để ngươi giúp ta một việc.

Chí Cừu cướp lời gã:

- Lấy cái đầu của ngươi ư?

- Hừ... rượu uống ngươi chê muốn uống rượu phạt. Ngươi dám khuấy nhiểu Thạch mỗ là đã ngang nhiên khiêu khích đại sư huynh Bội Phân Phân của ta rồi. Nhưng để xem bản lĩnh của ngươi thế nào mà dám ngang tàn như vậy.

Thạch trại chủ lòn tay ra sau lưng rút đôi búa, múa vùn vụt. Đôi búa cũng nặng non hai trăm cân thế mà trong tay Thạch trại chủ nó nhẹ như tơ hồng.

Trong khi y múa đôi búa thì Mộ Chí Cừu rút kiếm, hướng mũi kiếm xuống đất. Tư thế của y thật khoan thai, chẳng có vẻ gì vội vả hay khẩn trương trước sự hung hãn của đối phương.

Thạch trại chủ thét lớn một tiếng thét lớn:

- Nằm xuống.

Y vung búa lao tới Mộ Chí Cừu.

Có lẽ họ Thạch không biết trước mặt mình là một Sát Thủ Kiếm Vương nên mới tỏ lộ hung hãn để thị uy. Trong tâm tưởng y mơ hồ cảm nhận gã kiếm thủ kia là một tay kiếm có vẻ oai phong nhưng cũng chỉ là một người vô danh tiểu tốt.

Đôi búa của họ Thạch trại theo một thế Thuận Thủy Thôi Chu chém một nhát quyết định tưởng như muốn bổ thân pháp đối phương thành ba mảnh.

Nhưng nếu chiêu thức của họ Thạch dụng cương mãnh chủ động tập kích đối phương thì bộ pháp của Mộ Chí Cừu lại thần kỳ ảo diệu. Chí Cừu bước lách sang một bên, và mũi trường kiếm nhanh hơn một cái chớp mắt điểm vào yết hầu Thạch trại chủ với thức Lãng Tử Hồi Đầu (người trai ra đi đã quay đầu lại).

Thế kiếm của Mộ Chí Cừu thật tuyệt diệu và vô cùng chuẩn xác gần như cùng một nhịp với với đôi búa của Thạch trại chủ. Cuộc giao thủ giữa Thạch trại chủ và Mộ Chí Cừu chỉ diễn ra đúng trong một thức đã phân định thắng bại.

Mũi kiếm nhọn hoắt, bén như lá lúa đã xuyên qua yết hầu họ Thạch nhưng gã vẫn chưa tin vào mắt mình.

Chiêu kiếm thần kỳ của họ Mộ Chí Cừu khiến cho bọn lâu la của họ Thạch đứng sững sốt. Tất cả bọn chúng đều giương to hai mắt nhìn chủ tướng trong thế đứng khòm khòm, hai tay vẫn nắm cứng cán búa.

Chí Cừu rút kiếm lại.

Đôi búa của họ Thạch mới chịu rời khỏi tay rơi xuống đất.

Một vòi máu phun ra từ yết hầu gã.

Mộng Hoa Hoa nhíu mày nói:

- Kiếm pháp của Mộ Chí Cừu đúng là tử kiếm.

- Muội muội biết vị huynh đài này?

Cái chết quá khiếp đảm của Thạch trại chủ khiến cho bọn lâu la hồn siêu phách lạc. Vẽ hung hãn ban đầu đã biến mất. Mà thay vào đó là sự hốt hoảng của bầy dê non yếu đuối. Bọn chúng thối liên tục ba bốn bộ rồi không bảo nhau cùng quay lưng bỏ chạy toán loạn.

Khi bọn lâu la đã đi hết rồi, Chí Cừu mới nhìn lại Dương Quân Tùng. Chạm vào ánh mắt với sắc na của một sát thủ, Quân Tùng không khỏi giật mình, bối rối.

Y ngập ngừng nói:

- Đa tạ đại ca đã ra tay.

Chí Cừu nhìn Quân Tùng chằm chằm.

Aùnh mắt của Chí Cừu khiến Quân Tùng bối rối hơn. Y giã lã cười nhưng lại nghĩ thầm:

- “Quân Tùng đâu phải là một món ăn đặc khẩu mà hạ nhìn ta ghê như vậy”.

Y vừa cười vừa nói:

- Đa tạ đại ca.

Mộ Chí Cừu bước tới trước mặt gã.

Quân Tùng càng bối rối hơn, mắt nhìn vào mũi kiếm, chân thì thối hai bộ. Y gượng cười:

- Tại hạ không phải hạng người như gã kia đâu.

Chí Cừu nhíu mày:

- Hạ lão đệ không nhận ra Mộ huynh à?

Quân Tùng gật đầu. Câu nói của Chí Cừu càng khiến tò mò và ngạc nhiên. Y cố moi trong đầu xem đã gặp Chí Cừu ở đâu, nhưng moi mãi cũng khônig ra. Quân Tùng nghĩ thầm:

- “Có thể vị đại ca này biết mình mà mình không biết y. Biết đâu vị đại ca đây đã từng thượng

lãm những món ăn đắc khẩu mà mình đã từng nấu ở tửu điếm Trung Châu".

Ý nghĩ đó khiến Quân Tùng hào hứng nói:

- À... Tiểu đệ nhớ ra rồi. Huynh đã từng thưởng thức món ăn đắc khẩu ở tửu điếm ngoại thành Trung Châu phải không? Tiểu đệ sẵn sàng trổ tài chế tác những món ăn còn tuyệt hảo hơn để thét đãi huynh.

- Hạ lão đệ sao vậy? Mới cách xa một thời gian ngắn mà Hạ lão đệ như biến thành một người hoàn toàn khác.

- Ơ... Hoa Hoa nhìn Chí Cừu:

- Tôn giá nghĩ Dương huynh đây là Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình?

Chí Cừu nhìn qua nàng:

- Y không phải là Tiểu Thần Toán Tử Hạ lão đệ?

Hoa Hoa khẽ gật đầu.

Chí Cừu sa sầm mặt:

- Sao... - Sự thật là như vậy đó.

Chí Cừu tra kiếm vào vỏ:

- Ta không thể tin mắt mình được nữa. Tại sao hai người giống như vậy chứ?

Y nhìn lại Quân Bình:

- Hạ lão đệ... Sự thật như cô nương đây nói chăng?

- Tôn giá.... Quả thật tại hạ họ Dương, tục danh Quân Tùng, chứ không phải là Tiểu Thần Toán Tử như tôn giá nghĩ.

- Ta không thể tin vào mắt mình nữa.

- Bây giờ Quân Tùng biết nói những chuyện người giống người ly kỳ như vậy. Nếu đúng là tại hạ giống Tiểu Thần Toán Tử thì nhất định phải tìm ra huynh ấy mới được.

Nhìn Quân Tùng bằng ánh mắt xét nét, Chí Cừu nói:

- Sự thật trên đời có người giống người như hai giọt nước sao?

- Quân Tùng cũng đang thắc mắc điều đó.

Chí Cừu nhíu mày:

- Nếu Dương huynh đệ không phải là Hạ Quân Bình, nhưng lại giống Quân Bình như hai giọt nước, thì phải cẩn trọng đó. Nếu ta cũng còn lầm thì lão Độc Chủ Hành cũng sẽ lầm.

Y quay lại lão trượng Khấu Thừa Phụ, từ tốn nói:

- Tại hạ đã làm xong nhiệm vụ của mình.

Khấu Thừa Phụ nhỏ giọng nói:

- Kiếm thủ hãy lưu lại để mọi người cùng tỏ chút lòng biết ơn với người.

- Tại hạ đã nhận đủ một nén bạc không dám làm phiền. Cáo từ!

Y nhìn lại Mộng Hoa Hoa:

- Vị Dương đệ đây chắn chắn sẽ gặp nguy, cô nương bảo trọng.

Chí Cừu dứt lời quay lưng. Quân Tùng muốn hỏi ý mình sẽ gặp những nguy hiểm gì thì Chí Cừu đã trổ kinh thuật siêu phàm băng đi rồi.

Quân Tùng lúng túng nhìn sang Hoa Hoa.

- Muội muội... sao vị đại ca kia nói huynh sẽ gặp nguy? Mà những nguy hiểm gì chứ?

- Huynh gặp nguy bởi vì huynh giống Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình.

- Vậy bây giờ huynh phải làm sao? Chẳng lẽ bắt chước muội muội trùm khăn che kín chân diện của mình?

Hoa Hoa liếc Quân Tùng:

- Có nguy hiểm nào đến với Dương huynh thì muội cũng không lo.

Quân Bình tròn mắt nhìn nàng:

- Sao... muội không lo cho huynh nữa à? Thế thì huynh tiêu mạng rồi. Cái lão gì đó sẽ đến tìm huynh. Oâi cha ơi, chắc huynh phải dụng đến kế sách quẹt lọ vào mặt mình quá.

Nàng cười khẩy, nói:

- Huynh làm như vậy để tự biến mình thành cái đít chảo ư? Tội nghiệp cho diện dung mỹ nam tử của huynh. Huynh đừng quên bây giờ đã là hậu nhân của Thiên Ma Cốc chủ Vô Ngã đại sư và Ngọc Diện đạo cô. Trong tay huynh còn có Dương Ma Bửu Kiếp. Nghe nguy khó đã hốt hoảng, xem chừng Thiên Ma Cốc chủ chọn lầm huynh để kế nhiệm người nói đó.

Quân Tùng ngây người:

- Ờ... Huynh quên mất, nhưng huynh thích được an toàn hơn.

- Muốn bình an thì hãy tự hủy dung diện của huynh trước đã.

Quân Tùnh lắc đầu:

- Huynh... Y buông một tiếng thở dài:

- Được rồi.... Huynh sẽ không ngại nữa, chỉ cần có muội bên cạnh.

- Không.... Huynh phải tự lo một mình. Hoa Hoa còn có chuyện phải làm.

Quân Tùng hốt hoảng:

- Muội bỏ huynh à?

- Muội có việc cần phải làm trước đã.

- Muội đi đâu cho huynh theo với?

- Không tiện đâu.

- Ơ.... Còn Uyên Ương Tâm Pháp... Sao lại không tiện?

- Muội nói không là không. Khi nào xong việc, muội sẽ tự tìm huynh. Huynh bảo trọng.

- Muội muội muội.... Đừng đi mà....

Quân Tùng mãi đối đáp với nàng mà quên bẵng chảo dầu sôi, đến khi chảo dầu cạn đến độ cháy chảo bốc mùi khét, y,mới giật mình thốt:

- Ơ... chết rồi....

Như thành thói quen hửi mùi khét, Quân Tùng hối hả rút củi và tìm nước đổ vào chảo. Khi y làm xong thì Hoa Hoa bỏ đi rồi.

Quân Tùng không thấy Hoa Hoa hối hả nhìn quanh. Y gắt gỏng hỏi Khấu Thừa Phu trưởng lão:

- Khấu trưởng lão.... Hoa Hoa muội muội có văn bối đâu rồi?

- Ơ... Lão phu thấy nàng bỏ đi về hướng này nè.

- Sao lão trượng không cản Hoa Hoa lại?

- Vị cô nương đó đi nhanh quá, lão không kịp nói.

- Hoa Hoa bỏ đi thế thì chết vãn bối rồi.

Quân Tùng không còn màng đến ngày hội của bá tánh trấn Hắc Long Giang cũng như những món ăn mà y muốn chế tác để trổ tài mà hối hả chạy theo hướng Khấu Thừa Phụ chỉ.

Mọi người ngơ ngẩn nhìn theo Quân Tùng.

Trong khi đó Quân Tùng vừa chạy vừa thét gọi:

- Muội muội...

Đã uống một cân rượu Thổ Phồn Tửu nhưng Quân Tùng vẫn chưa nguôi ngoai bởi sự vắng bóng của Mộng Hoa Hoa. Dù mới chia tay chưa trọn một ngày, thế mà Quân Tùng đã cảm nhận một sự trống rỗng lạ lùng trong trạng thái uất ức. Trong tận cùng sâu thẳm của Quân Tùng là một nỗi buồn mơ hồ, mênh mông và lúc nào cũng vơ vẩn nhớ Mộng Hoa Hoa.

Đặt chén xuống bàn, Quân Tùng buông một tiếng thở dài. Y lẩm nhẩm nói:

- Hoa Hoa. Muội đang ở đâu? Nếu huynh biết như vậy thì đã chẳng thèm rời Thiên Ma Cổ Cốc. Thà huynh và muội chết trong đó cho rồi.

Y nói xong lại chuốc rượu vào chén. Nhìn bóng mình in trong mặt chén rượu, Quân Tùng lại tưởng nhớ đến Hoa Hoa.

Y tự nói:

- Quân Tùng. Phải ngươi đã yêu Hoa Hoa rồi không? Ngươi đừng giả vờ như không biết. Ta biết ngươi yêu Hoa Hoa rồi và ngươi luôn bị ám ảnh bởi hình bóng của nàng. Ngươi nên biết thân phận của ngươi chứ. Một gã hỏa đầu quân vô danh tiểu tốt thì sao được Mộng muội để mắt đến.

Quân Tùng bặm môi nhìn chén rượu:

- Hoa Hoa. Muội đang ở đâu?

Y thốt xong liền bưng chén dốc cả vào miệng mình. Trong tâm trạng u uẩn vì nhớ vì thương, Quân Tùng muốn dùng rượu khỏa lấp nỗi tương tư, nên uống mà chẳng biết vị cay, vị nồng của Thổ Phồn Tửu.

- Tiểu quỷ. Ngươi ngẩng đầu lên xem ta là ai.

Nghe chất giọng khàn khàn, Quân Tùng buộc phải ngẩng đầu lên. Khuôn mặt xương xẩu, chiếc mũi diều hâu, cùng cái miệng với hai cánh môi thừ lừ đập vào mắt Quân Tùng.

Y chớp mắt nói:

- Lão là ai?

- Rượu khiến ngươi mờ mắt không nhận ra Độc Chủ Hành này rồi sao? Mới cách nhau chưa bao lâu mà Tiểu Thần Toán Tử mau quên quá.

Trong lúc tưởng nhớ đến Mộng Hoa Hoa, Quân Tùng bực dọc nói:

- Tại hạ chẳng biết lão là ai cả và cũng chẳng thèm biết Tiểu Thần Toán Tử là cái khỉ gì. Lão muốn gì thì nói đi.

Độc Chủ Hành cau mày:

- Lão phu muốn xé ngươi ra thành từng mảnh mà nhâm nhi với Thất Tuyệt Tiên Tử.

Quân Tùng tròn mắt nhìn Độc Chủ Hành:

- Lão muốn ăn thịt ta?

Độc Chủ Hành gật đầu:

- Ăn thịt ngươi và đối ẩm với Thất Tuyệt Tiên Tử.

Quân Tùng gãi đầu:

- Tại hạ có nghe lầm không?

- Không lầm đâu. Trong thạch lao, ngươi đã từng chứng kiến lão phu ăn thịt người như thế nào rồi.

Quân Tùng cướp lời Độc Chủ Hành:

- Thạch lao nào?

Độc Chủ Hành cau mày:

- Tiểu tử giả vờ ư?

- Ta chẳng thèm giả vờ gì cả.

Y khoác tay:

- Lão có đi tìm thịt người ăn thì cứ đi đi đừng quấy nhiễu ta nữa. Ta đang bực bội đây.

Độc Chủ Hành lõ mắt nhìn Quân Tùng:

- Tiểu tử sắp chết nên không còn sợ gì nữa à?

Đến lúc này Quân Tùng sực nhớ đến lời của Mộ Chí Cừu, mới giật mình. Y nhanh như cắt bật đứng lên thối lùi hai bộ, mắt đóng đinh vào mặt Độc Chủ Hành.

Quân Tùng ngập ngừng nói:

- Hê... Hình như lão đây là Độc Chủ Hành gì đó phải không?

- Xem ra ngươi bắt đầu tỉnh rượu nên sớm nhận ra lão phu.

Quân Tùng khoát tay:

- Lão lầm người rồi... lầm người rồi.

- Ngươi nói lầm gì?

- Tại hạ nói tiền bối lầm người rồi. Tại hạ đây không phải là Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình mà là Hỏa Đầu Quân Dương Quân Tùng.

Độc Chủ Hành nhíu mày. Lão trề môi dè bỉu, nói:

- Tiểu tử tưởng lão phu là con nít nên nói sao cũng được ư? Với ai thì lão phu còn có thể không để tâm đến nhưng với ngươi thì không đâu. Lão phu luôn tâm niệm phải ăn bằng hết tất cả thịt gan của ngươi.

Quân Tùng nhăn nhó:

- Tại hạ không phải là Hạ Quân Bình. Tiền bối nghe rõ rồi chứ. Muốn ăn thịt Tiểu Thần Toán Tử thì đi tìm gã mà ăn. Còn vãn bối thì không muốn chui vào bụng của lão một chút nào.

- Tiểu tử không muốn cũng không được, bởi lão phu đã nguyện ăn thịt ngươi rồi.

Quân Tùng thở hắt một tếng:

- Tại hạ đã nói rồi. Tại hạ không phải là người mà lão mốn ăn tươi nuốt sống.

- Đừng già miệng nữa. Lão phu không ăn thịt ngươi thì đâu tan được nỗi ấm ức trong lòng.

QuânTùng nạt ngang:

- Tại sao lão cứ khăng khăng đòi ăn thịt ta chứ?

- Bởi vì ngươi đã thụ hưởng đệ thất phòng Tục Vạn Hương của lão.

Quân Tùng chìa mặt tới:

- Cái gì là đệ thất phòng Tục Vạn Hương nữa đây?

- Ngươi đừng giả vờ không biết. Lão phu sẽ cho ngươi biết ngay đây mà.

Độc Chủ Hành vừa nói vừa vươn đôi bản thủ khô đét chộp tới Quân Tùng. Thế chộp của lão thật nhanh và mãnh liệt. Chưa từng có kinh nghiệm giao thủ trong chốn giang hồ, Quân Tùng vừa thấy Độc Chủ Hành xuất thủ đã lúng túng, chỉ chực dụng đến Dương Ma Bửu Kiếp nhưng chưa kịp thực hiện ý định thì một luồng xú khí từ miệng lão độc phả thẳng vào mặt khiến cho đầu óc xây xẩm.

Quân Tùng trợn mắt, đan điền thóp lại và ói cả số rượu vừa mới tọng vào bụng. Y chưa hết cảm giác xây xẩm, buồn nôn thì trảo công của lão độc đã chộp vào gáy.

Quân Tùng co rúm người lại:

- Ê… Lão điên định làm gì ta chứ?

- Aên thịt ngươi chứ làm gì.

Lão vừa nói vừa xách bổng Quân Tùng như xách một con gà, trổ khinh thuật rời ngôi nhà hoang.

Quân Tùng gắt gỏng:

- Lão mang ta đi đâu? Bỏ ta xuống đi. Ta không phải là gã mà lão muốn ăn thịt đâu.

Mặc cho Quân Tùng lải nhải, lão vẫn không ngừng gia tăng cước pháp. Quân Tùng chỉ nghe tiếng gió rào rào thổi qua hai bên tai cũng đủ biết lão quỷ này đang trổ khinh thuật thượng thặng đi rất gấp. Y buộc phải nghĩ thầm:

“Bộ lão định ăn thịt mình thật hay sao mà đi gấp vậy chứ? Thịt người thì có ngon lành mà lão thèm như vậy chứ?” Quân Tùng từ tốn nói:

- Lão tiền bối… định ăn thịt vãn bối thật sao?

- Bộ ngươi tưởng ta nói ngoa à?

- Hê…

Quân Tùng lắc đầu:

- Tiền bối chắc chỉ muốn hù dọa vãn bối thôi. Trên đời này đâu có thiếu những thức ăn cao lương mỹ vị mà tiền bối lại muốn dùng nhục thể của vãn bối.

- Rồi ngươi sẽ biết lão phu nói thật hay không thật mà.

Độc Chủ Hành vừa nói vừa gia tăng cước pháp. Lão cắp Quân Tùng băng vào tòa trang viện nằm khuất trong một cánh rừng. Quân Tùng còn chưa biết đây là đâu thì đã bị quăng xuống sân gạch lăn lông lốc.

Y rên khẽ:

- Ui cha.

Tiếng thốt còn chưa tan khỏi bờ môi Quân Tùng thì y lại nghe giọng nữ nhân hốt hoảng thốt lên bên tai mình:

- Trời. Hạ huynh!

Quân Tùng nhìn Tục Vạn Hương. Vẻ hốt hoảng của nàng khiến y phải khoát tay, vội vàng đính chính:

- Cô nương lầm rồi. Tại hạ họ Dương tên Quân Tùng, điếm chủ tửu điếm ở Trung Châu.

Y nhìn lại Độc Chủ Hành:

- Tiền bối... Hãy tin tại hạ đi. Quả thật tại hạ không phải là người mà tiền bối tìm.

Độc Chủ Hành gắt gỏng nạt ngang:

- Tiểu tử còn lẻo mép thì lão phu sẽ cắt lưỡi ngươi trước đó.

Quân Tùng giật mình, rút người lại. Y nghĩ thầm:

“Lão quỷ này sao chỉ muốn ăn thịt mình thôi nhỉ? Khỉ thật!” Độc Chủ Hành nhìn Quân Tùng. Chạm vào ánh mắt hằn học, ngập ngụa sát na khủng bố, Quân Tùng càng bối rối. Y bặm môi, quyết định dụng đến Thiên Ma Bửu Kiếp, liền chuyển hóa công phu Uyên Ương Tâm Pháp vào hữu thủ, nhưng vừa vận công thì mới ngỡ ngàng khi thấy toàn thân như có muôn vàn con kiến chi chít làm cho y bứt rứt vì công lực chẳng có tác dụng gì.

Quân Tùng quá đỗi ngạc nhiên, buột miệng thốt:

- Lạ vậy kìa.

Độc Chủ Hành cười khẩy nói:

- Tiểu tử. Ngươi vừa vận công lực phải không?

Quân Tùng gật đầu:

- Sao tiền bối biết?

- Lão phu thấy sắc diện của ngươi là biết ngay. Ngươi đừng tốn công vô ích.

Ngươi đã trúng phải Xú Công của lão phu rồi thì không thể vận công được đâu.

Quân Tùng hỏi:

- Xú Công là gì?

- Ngươi biết vận công mà chẳng biết Xú Công. Trong Lạc Hồn Cốc, Thất Tuyệt Tiên Tử ái thiếp của lão đã bắt lão phu phải dụng thịt người nên nhân tiện lão phu luyện luôn Xú Công đấy mà.

Quân Tùng lè lưỡi:

- Eo ôi. Aên thịt người để luyện công... Chuyện đó vãn bối không dám đâu.

- Ngươi giả vờ với lão đó à?

- Thật mà.

Y lại nhìn Tục Vạn Hương:

- Cô nương hãy nói cho tiền bối đây biết đi. Tại hạ không phải là Hạ công tử của cô nương.

Tục Vạn Hương nghe Quân Tùng nói, nghĩ thầm:

“Chàng đang dự mưu đây.” Nàng liền nhìn Độc Chủ Hành, nói:

- Lão độc... Vị công tử này không phải là Hạ đại ca. Lão có muốn ăn thịt thì ăn thịt ta nè.

Quân Tùng xuýt xoa:

- Tiền bối... Cô nương này nói đúng đó. Vãn bối không phải là vị Hạ công tử kia đâu nên thịt chẳng có ngon lành gì. Thịt của vãn bối vừa dai vừa thúi, không thể ăn được. Tiền bối có thèm thịt người thì hãy cứ dùng tạm vị cô nương kia đi.

Vạn Hương nhíu mày nhìn Quân Tùng.

Thấy nàng nhìn Quân Tùng, Độc Chủ Hành càng hằn học hơn:

- Tiểu tử... Lão phu đã bắt đầu thèm ăn thịt ngươi rồi đó.

- Trời đất ơi. Thịt của vãn bối đâu ngon bằng thịt của vị cô nương này.

Lão độc gằn giọng nói từng tiếng:

- Lão ăn thịt ngươi vì lão căn hận ngươi, ghen tức với ngươi.

- Trời đất... vãn bối và tiền bối không hề quen biết, sao lại ghen tức chứ?

- Lão phu không cần biết.

Lão độc quay lại Tục Vạn Hương:

- Thất nương. Nàng sẽ được chứng kiến tận mắt sự phẫn nộ bởi hờn ghen mà nàng đã gieo vào tâm tưởng ta. Ta sẽ xé tên mỹ nam tử này thành từng miếng ngay trước mặt nàng và ăn đến bằng hết.

Giọng nói hằn học, phẫn uất của Độc Chủ Hành khiến Quân Tùng càng bối rối hơn. Y lắc đầu nói:

- Tiền bối định ăn thịt vãn bối thật sao?

- Ngươi tưởng ta ngoa ngôn với ngươi à?

Quân Tùng lắc đầu:

- Tại hạ quả là không thể tin được trên đời này lại có người muốn ăn thịt người.

Thịt người đâu có ngon lành gì.

- Ta ăn thịt ngươi bởi vì ta thù ngươi, hờn ghét và ghen với ngươi. Nếu như trong Lạc Hồn Cốc, ngươi đừng làm lễ giao hôn với Chu Kỷ Hồng, đừng chiếm trọn trái tim của thất nương Tục Vạn Hương thì lão phu còn có thể để cho ngươi nguyên vẹn một cái xác. Nhưng bây giờ thì không. Ta chỉ muốn ăn hết từng thớ thịt của ngươi mà thôi.

- Tiền bối nói gì mà vãn bối chẳng hiểu. Vãn bối nào có làm lễ giao hôn với Chu Kỷ Hồng nào đó và cũng chẳng hề quen với thất nương nào nữa. Trong cuộc đời của vãn bối chỉ có mỗi mình Mộng Hoa Hoa mà thôi.

Nghe Quân Tùng nhắc đến Hoa Hoa, Tục Vạn Hương cau mày nhìn y. Nàng ngập ngừng hỏi:

- Huynh nói đến Mộng Hoa Hoa nào?

Quân Tùng đâu thể thuật lại chuyện giữa y và Hoa Hoa cặn kẽ, liền buôn lửng câu nói đáp lời Vạn Hương:

- Tại hạ và Mộng Hoa Hoa là một đôi uyên ương đó mà.

- Đôi uyên ương?

Quân Tùng nhìn nàng, khẳng khái gật đầu. Dung diện của Vạn Hương bất giác sa sầm, hiện lên những nét ủ dột.

Lão độc nói:

- Thất nương... Nàng nghe hết rồi chứ? Trong Lạc Hồn Cốc, nàng lo lắng cho gã nhưng khi ra bên ngoài thì gã đâu có nghĩ đến nàng mà lại chạy theo một bóng sắc khác. Giờ thì lão phu đã có thể ăn thịt gã được rồi chứ?

Độc Chủ Hành vùa nói vừa xoa tay, cứ như một gã đầu bếp chuẩn bị thực hiện những thao tác chế tác những món ăn. Thấy động tác của lão Độc Chủ Hành, Quân Tùng vốn là một hỏa đầu quân thiện nghệ nên càng hốt hoảng hơn.

Y vội vã nói:

- Lão định dùng vãn bối nấu ăn thật à?

Độc Chủ Hành nạt ngang:

- Lão phu ăn tươi nuốt sống ngươi thì có. Cần gì lão phu phải nấu với nướng chứ.

Ở đây lại chẳng có bếp có củi mà.

Quân Tùng tròn mắt sửng sốt:

- Lão ăn tươi nuốt sống?

Độc Chủ Hành gật đầu:

- Lão phu đã quen với chuyện ăn sống từ khi bị thất nương giam trong Lạc Hồn Cốc.

Độc Chủ Hành nói xong, bước thẳng đến trước mặt Quân Tùng. Lão chộp lấy hai chân y kéo dốc ngược lên. Quân Tùng la toáng lên:

- Tiền bối, lão làm gì vậy?

- Đầu tiên, ta sẽ xé ngươi ra làm hai mảnh, sau đó mới xé từng miếng, từng miếng mà nuốt vào bụng.

- Trời ơi... Lão định làm thật ư?

- Thì lão xé ngươi ngay bây giờ đây.

Độc Chủ Hành vừa nói vừa căng hai chân Quân Tùng.

Y gào lên:

- Dừng lại.

Độc Chủ Hành nói:

- Tiểu tử còn muốn nói lời cuối cùng với lão phu à?

- Tất nhiên rồi. Phải nói lời cuối cùng chứ.

- Tiểu tử nói nhanh lên đi.

Quân Tùng nuốt nước miếng, lí nhí nói:

- Lão đặt vãn bối xuống thì mới nói được chứ. Aên thịt đâu cần gấp như vậy chứ.

Độc Chủ Hành thả Quân Tùng nằm duỗi dài dưới sàn gạch. Y lồm cồm nhỏm dậy, nhìn lão độc nói:

- Phàm muốn thưởng ngoạn những món ăn thì điều tối kỵ nhất là không được ăn tươi nuốt sống. Tất cả những thức ăn đều phải được nấu mới ngon. Thịt da của vãn bối lại thuộc nhóm thịt trâu, thịt bò, vừa dai vừa tanh. Nếu tiền bối ăn sống thì sao thưởng thức được cái vị ngon chứ.

Lão độc nạt ngang:

- Lão phu quen ăn sống rồi.

Quân Tùng nghĩ thầm:

"Lần này không lẽ mình tiêu mạng ở đây? Biết rơi vào cảnh ngộ này thì thà ở lỳ trong Thiên Ma Cổ Cốc còn hơn. Oâi chao ơi, không biết Mộng Hoa Hoa có hiểu cho mình không?" Thấy Quân Tùng có vẻ trầm tư suy nghĩ, Độc Chủ Hành nói:

- Ngươi nói hết rồi chứ?

Quân Tùng lắc đầu:

- Chưa...

- Thế tiểu tử còn muốn nói gì nữa?

- Vãn bối muốn... muốn...

Lão độc nạt ngang bằng giọng hằn học:

- Ngươi muốn gì?

Quân Tùng giật mình:

- Muốn sống.

- Đã biến thành thức ăn của lão phu thì sao ngươi sống được? Vậy là ngươi chẳng còn gì để trối trăn rồi phải không?

Quân Tùng khoát tay:

- Còn mà...

- Nói nhanh lên.

Quân Tùng sực nhớ đến Tục Vạn Hương. Y nhìn lão độc bằng ánh mắt khẩn khoản:

- Vãn bối muốn nói lời cuối với thất nương.

Lão độc cau mày, hừ nhạt:

- Nói lời cuối với thất nương của lão phu?

Quân Tùng gật đầu.

Lão độc gằn giọng nói:

- Ngươi muốn nói gì?

- Nói lời cuối cùng.

Tục Vạn Hương nhìn lão độc:

- Lão độc không cho Hạ huynh nói lời cuối cùng với ta sao?

Lão độc lưỡng lự rồi gật đầu:

- Ngươi nói đi.

Quân Tùng xê lại bên Vạn Hương. Y nhỏ giọng nói thật khẽ:

- Cô nương có cách chi giải toa? Xú Công của lão quỷ này không? Tại hạ có cách cứu cô nương và bản thân tại hạ.

Vạn Hương nhìn Quân Tùng bằng ánh mắt sững sờ:

- Hạ huynh sao quá xa lạ với muội vậy?

Quân Tùng nhanh chóng hiểu ra Tục Vạn Hương đang lầm y với Hạ Quân Bình.

Y nghĩ thầm:

“Con nha đầu này đã có phu tướng mà còn lẹo tẹo với gã Hạ Quân Bình nên mới xảy ra chuyện này. Nếu ả là thê thiếp của lão quỷ này thì ắt là có giải dược.” Nghĩ như vậy, Quân Tùng liền giả vờ nói:

- Vạn Hương... Ta cần nàng trao giải dược ngay, còn mọi chuyện để khi thoát nạn sẽ nói rõ.

- Huynh mau lấy túi phấn bên hông muội. Hy vọng túi phấn đó có thể giải toa? xú khí của lão quỷ.

Quân Tùng khẽ gật đầu.

Lão độc gằn giọng nói:

- Tiểu tử... Ngươi nói rồi chưa?

Quân Tùng nhìn lão:

- Tiền bối... gấp quá vậy. Ít ra tiền bối cũng để cho vãn bối có tí chút thời gian với Tục Vạn Hương chứ. Nhưng tiền bối cứ nhìn chằm chằm như vậy thì những ý niệm cuối trong tâm tưởng vãn bối không thể bộc bạch bằng lời được.

Y gãi đầu:

- Khoảnh khắc nữa đây, vãn bối đã chui vào bụng tiền bối. Có sống cũng không thấy mặt trời, chết cũng chẳng có đất dung thây thì tiền bối tiếc gì khoảnh khắc cuối cùng chứ?

Độc Chủ Hành suy nghĩ một lúc rồi quay mặt nhin ra ngoài. Không bỏ mất khoảnh khắc nào, Quân Tùng chộp lấy túi phấn đeo bên hông Tục Vạn Hương, úp mặt vào hít.

Y hít xong phần phấn hương giải độc, liền thử vận chuyển Uyên Ương Tâm Pháp.

Y nhận thấy có sự hữu hiệu trong lần vận công này nhưng không đến ngay tức khắc mà xú khí được hoá giải từ từ.

Lão độc nhìn lại:

- Tiểu tử... ngươi làm gì vậy?

Quân Tùng giật mình, sợ lão phát hiện ra dự mưu của mình, liền giấu mặt nhưng tay thì ôm cứng lấy Tục Vạn Hương. Quân Tùng giả vờ sụt sùi:

- Thất nương ơi... Ta sẽ mãi mãi xa nàng rồi. Ta mãi mãi không còn gặp nàng nữa.

Lão độc cau mày:

- Tiểu tử mau buông thất nương của lão phu ra.

Quân Tùng nói:

- Trước khi chết cũng phải bi lụy chứ. Chẳng lẽ lão muốn vãn bối đi là đi chứ không được có khoảnh khắc chia tay nào hả? Như vậy thì tàn nhẫn quá, tán ác quá.

- Tiểu tử âu yếm nàng trước mặt ta ư? Ngươi quá đáng mà.

- Chút xíu mà, có gì đâu mà tiền bối lại không cho chứ?

- Ngươi...

Trong khi đối đáp với lão Độc Chủ Hành, Quân Tùng không ngừng vận công. Y luôn tâm niệm:

"Quân Tùng ơi... Đây là cơ hội duy nhất để ngươi không bị biến thành thức ăn của lão quỷ này." Quân Tùng nhỏ giọng nói với Tục Vạn Hương:

- Thất nương... Kéo dài thời gian một chút nữa đi. Nội lực của ta sắp phục hồi rồi.

Tục Vạn Hương nhìn lão Độc Chủ Hành:

- Lão độc... Hạ huynh đằng nào cũng chết nhưng lão phải để cho chàng có thời khắc để chia tay với ta chứ. Nếu không có ta thì giờ lão còn bị giam trong thạch lao của Lạc Hồn Cốc. Lão được tự do là nhờ ta. Giờ ta chỉ xin lão để cho Hạ huynh có khoảnh khắc ngắn ngủi bên ta trước khi bị lão ăn thịt thôi.

Quân Tùng vuốt theo nàng:

- Tiền bối, nàng nói đúng đó.

Lão độc rít một luồng chân nguyên thật sâu như cố nén sự phẫn nộ vào trong. Lão gằn giọng nói:

- Được rồi... Hai ngươi cứ ấu yếm nhau đi. Khi nào xong thì ta sẽ xé xác cả hai ngươi.

Nghe lão độc nói., Quân Tùng buột miệng hỏi:

- Aên một lúc những hai người thì sao lão ăn hết?

- Lão phu xé xác hai ngươi một lúc.

Lão vừa dứt câu thì Quân Tùng buông Tục Vạn Hương, từ từ đứng lên. Y nhìn lão độc, khoát tay nói:

- Lão quỷ muốn ăn thịt ta ư? Ta thì lại muốn dùng lão để chế tác những món ăn đặc biệt. Aùi chà... ta vốn là một thiên hạ đệ nhất hỏa đầu quân, từng nấu những món như Kình Ngư Hý Hỏa, Long Thăng Quy Địa, Phụng Hoàng Bát Bửu, nhưng chưa từng nấu thức ăn từ thịt người. Hôm nay lão cho ta thêm một món mới, để ta thử xem coi có ngon không.

Thấy Quân Tùng đột nhiên đổi thái độ, lão độc thoạt ngạc nhiên ngơ ngác. Lão nhìn Quân Tùng không chớp mặt:

- Tiểu tử thấy chết rồi cuồng tâm ư?

- Ta nói thật đó... Lão đã muốn ăn thịt ta thì ta cũng sẽ ăn thịt lão lại. Cá ăn kiến thì cũng có lúc kiến ăn lại cá.

- Được lắm. Để lão phu xé xác ngươi ra xem coi chừng nào kiến mới ăn được cá.

Độc Chủ Hành vừa dứt lời, liền quát một tiếng thật lớn. Lão điểm mũi giày, nhấc mình lên cao ba trượng, song thủ thi triển Cầm Nã Thủ Pháp phóng tới toan chộp vào gáy Quân Tùng như lần trước.

Lần này thì Quân Tùng đã có sự chuẩn bị. Y cũng đâu muốn rơi vào cảnh ngộ như vừa rồi một lần nữa nên liền vận dụng Dương Ma Bửu Kiếp đỡ thẳng vào trảo công của Độc Chủ Hành.

Trong tình huống vừa lo âu vừa hồi hợp bởi cách xử thế của lão Độc Chủ Hành, Quân Tùng dồn hết tất cả Uyên Ương Tâm Pháp vào Dương Ma Bửu Kiếp nên uy lực của nó không thể nào tưởng tượng được.

Lão độc vừa dụng trảo công chộp đến thì bất giác thấy một bóng ảnh thủ đỏ rực khổng lồ án ngay trước mặt mình. Lão thất kinh thốt lên:

- Oâi...

Tiếng thốt ngạc nhiên của lão còn đọng trên cửa miệng thì lão tưởng như mình lọt vào vùng hỏa diệm sơn nóng bỏng.

Lão độc bị bật dội ngược trở lại, tóc bốc khói toa? mùi khét lẹt. Trang phục thì ngỡ như xoắn lại, sắp bùng lên thành một ngọn lửa. Độc Chủ Hành vốn là một trong những đại cao thủ của võ lâm, nội lực không phải là tầm thường, thậm chí có thể sánh ngang với Chưởng Môn các phái nên nhất thời vẫn có thể giữ được mạng nhưng tâm thần thì vừa ngơ ngác vừa hốt hoảng, không còn giữ ý giao thủ với Quân Tùng nữa.

Lão lắc đầu nguầy nguậy.

Trong khi Quân Tùng nói:

- Ta sẽ nướng lão như nướng một con cá.

Lời của Quân Tùng đập vào thính nhĩ lão độc khiến tâm của lão càng bàng hoàng.

Độc Chủ Hành thối bộ liên tục. Trong đầu lão là một mớ hỗn độn bởi không thể giải thích được sự thay đổi quá nhanh nơi đối phương.

Quân Tùng thấy mặt Độc Chủ Hành hiện rõ những nét hoảng hốt thì càng phấn chấn. Y cao hứng nói:

- Lão quỷ chuẩn bị tiếp thêm chiêu nữa đây.

Quân Tùng vừa nói vừa vung hữu thủ.

Lão Độc Chủ Hành hốt hoảng thét:

- Dừng tay.

Cùng với tiếng thét đó, lão lạng người thoát ra bên ngoài gian tiền sảnh và cắm đầu thi triển

khinh thuật thượng thặng bỏ chạy như bị ma đuổi.

Đến ngay cả Tục Vạn Hương cũng phải ngạc nhiên khi Quân Tùng xuất thủ.

Nàng vừa mừng vừa ngạc nhiên nhì Quân Tùng chầm chầm.

Độc Chủ Hành bỏ chạy rồi, Quân Tùng mới thở phào như trút một gánh nặng quần vai. Y quay trở lại bên Tục Vạn Hương:

- Cô nương... Chúng ta đã thoát nạn rồi.

Tục Vạn Hương nhìn y:

- Hạ huynh mau giải huyệt cho muội.

- Giải huyệt ư?

Y lắc đầu:

- Tại hạ đâu biết giải huyệt.

Vạn Hương ngơ ngẩn trước sự thay đổi thái độ của Quân Tùng. Nàng có cảm giác y quá xa lạ với mình.

Vạn Hương nói:

- Hạ huynh không biết giải huyệt ư?

Quân Tùng lắc đầu:

- Tại hạ họ Dương, tục danh Quân Tùng chứ không phải Hạ huynh của cô nương.

Nhưng tại hạ biết mình rất giống với Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình nên ai cũng nhìn lầm.

Quân Tùng thở dài:

- Tại hạ đang có ý đi định tìm y để xem y giống mình đến mức nào mà mọi người ai cũng nhầm tưởng.

Vạn Hương nhìn Quân Tùng chầm chầm:

- Không thể nào tin được nửa. Công tử thật sự không phải là Hạ huynh của tôi ư?

Quân Tùng gật đầu:

- Tại hạ nói thật mà.

Vạn Hương thở dài:

- Nếu như người không phải là Hạ huynh mà muốn tìm Hạ huynh thì đến Đền Thiêng trên Ngũ Đài Sơn.

- Tại hạ sẽ đến nhưng trước khi đi phải giải huyệt cho cô đã. Nhưng... nhưng tại hạ không biết huyệt đạo thì sao giải huyệt được?

- Công tử chỉ cần điểm vào đại huyệt Thân Trụ thì tự khắc tiểu nữ sẽ trở lại bình thường.

- Huyệt đạo đó ở đâu?

- Ngay giữa lưng.

- Thế thì được.

Quân Tùng bước vòng ra phía sau lưng nàng. Y dùng chỉ pháp Dương Ma Bửu Kiếp điểm vào vùng giữa lưng của Tục Vạn Hương. Chỉ pháp Dương Ma Bửu Kiếp vừa chạm vào đại huyệt Thân Trụ thì Tục Vạn Hương cảm nhận có luồng khí ấm nóng giải toa? ngay huyệt đạo của mình.

Nguyên khí nhanh chóng vận hành trở lại, Vạn Hương rít một luồng chân nguyên rồi từ từ đứng lên. Quân Tùng giải huyệt xong cho nàng thì rất đỗi phấn khích, liền nói:

- Aùi chà... Giải huyệt cũng đâu có gì khó nhỉ.

Vạn Hương nhìn y:

- Đa tạ công tử...

Quân Tùng khoát tay:

- Tại hạ phải đa tạ cô nương mới đúng. Nếu không có túi phấn giải độc của cô nương thì có lẽ bây giờ tại hạ đã nằm trong bụng lão quỷ kia rồi.

Vạn Hương mỉm cười, tháo luôn túi phấn hương:

- Nếu công tử thích thì tiểu nữ xin tặng cho người.

- Cô nương...

- Công tử đừng ngại... tiểu nữ sẽ chế tác túi phấn khác.

- Nếu vậy thì tại hạ xin đực nhận túi phấn này.

Y vừa gãi đầu vừa nhận túi phấn giải độc từ tay Tục Vạn Hương. Tục Vạn Hương nhìn Quân Tùng, mỉm cười nói:

- Khi mới gặp công tử, tiểu nữ cứ tưởng là Hạ huynh nhưng khi đối ngôn mới biết người không phải. Vậy có gì sai xuất, mong công tử bỏ qua...

- Tại hạ không hề có ý niệm hiềm khích với cô nương. Nhưng tại hạ chỉ thắc mắc sao lại có một người giống tại hạ như vậy.

- Chính Vạn Hương cũng không ngờ.

- Tại hạ nhất định phải tìm Hạ huynh của cô nương để xem coi như thế nào.

- Hạ huynh đã đến Đền Thiêng trên Ngũ Đài Sơn.

- Tại hạ sẽ đến đó.

- Chúng ta sẽ gặp nhau tại Đền Thiêng. Giờ tiểu nữ phải quay về Lạc Hồn Cốc.

- Lão quỷ lúc nãy rất muốn ăn thịt cô nương đó. Cô nương hãy bảo trọng.

- Công tử bảo trọng.

Hai người ôm quyền xá nhau. Quân Tùng ngập ngừng nói:

- Nếu tại hạ gặp lại Hạ huynh của cô nương thì cô nương có nhắn gì không?

Vạn Hương thở dài:

- Nếu như Dương công tử có gặp Hạ huynh thì nói với người là Vạn Hương đã vị nghĩa mà thả Độc Chủ Hành khỏi thạch lao. Mong Hạ huynh miễn thứ và cố bảo trọng.

- Tại hạ sẽ nhắn lại đúng như lời cô nương nói.

Vạn Hương ôm quyền xá Quân Tùng lần nữa:

- Cáo từ. Hẹn ngày tái kiến.

- Cô nương bảo trọng. Cô nương nhớ nhé, sau này gặp lại thì nhớ phân biệt tại hạ với Hạ huynh của cô nương.

- Đa tạ công tử chỉ giáo.

Nàng rảo bước đi ra ngoài trang viện rồi dụng khinh thuật băng mình bỏ đi.

Quân Tùng ở lại một lúc, suy ngẫm:

- Có lẽ mình cũng nên gặp qua Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình. Biết đâu mình và y có mối quan hệ với nhau.

Chương 33 - Thiết Phiến Ngọa Long

Khan Tiểu Hồng đưa Hạ Quân Bình theo một địa đạo bí mật. Trong địa đạo tối om, xòe bàn tay ngay trước mặt vẫn không thấy được chỉ tay nhưng Tiểu Hồng vẫn bước đi thoăn thoắt. Nàng mở một cánh cửa đá, đẩy nhẹ, rồi len người chui ra. Ra khỏi địa đạo, Quân Bình mới biết là đang ở trong một gian thư sảnh với những kệ thư sách phủ một lớp bụi mỏng, chứng tỏ từ lâu chẳng có ai màng đến.

- Phu nhân... đây là đâu?

- Đây là gian thư sảnh mà trước đây thân phụ tỷ đã từng chiêm nghiễm phong thủy và đạo giới để lập ra Dị Thần Giáo.

- Trên giang hồ có Võ Đang, Thiếu Lâm, Thanh Thành, Côn Luân là những đại phái đã thành danh. Còn giáo thì có Hỏa Thần Giáo, Vô Minh Giáo, Minh Giáo... Sao lão nhân gia không lấy tên gì khác mà lại chọn tên Dị Thần Giáo?

Tiểu Hồng nhìn Quân Bình:

- Chỉ có thân phụ của tỷ mới lý giải được điều đệ nói, nhưng suy gẫm kỹ thì cái tên Dị Thần Giáo chắc cũng có biệt lệ gì đó. Có lẽ thân phụ của tỷ muốn có sự khác biệt với những giáo giới khác.

Tiểu Hồng ghé cửa nhìn ra ngoài:

- Sẽ không ai tưởng tưởng được tỷ và đệ lại đến được chốn này đâu.

Quân Bình bước lại bên Tiểu Hồng. Chàng từ tốn hỏi:

- Thế Cừu Giáo Chủ không biết nơi này à?

- Không.

- Tỷ không nói với y?

- Sau khi tỷ thành thân với Cừu Thiên Nhậm một thời gian thì lão nhân gia như phát hiện được điều gì đó ở y nên trước khi tịch diệt, người mới chỉ cho tỷ địa đạo bí mật này.

Quân Bình thở dài:

- Lão nhân gia đã đọc được tâm địa bên trong của Dị Thần Giáo Chủ Cừu Thiên Nhậm?

Tiểu Hồng gật đầu:

- Nếu không có địa đạo này thì có lẽ tỷ mãi sống trong cảnh u ám chẳng khác gì lãnh cung.

- Lão nhân gia đã biết trước chuyện gì phải đến.

Quân Bình bước lại một giá sách. Chàng phủi lớp bụi phủ trên một quyển thư sách. Lớp bụi được phủi đi để lộ dòng chữ thảo nhưng thật là ngay ngắn:

“Nhân Diện Thư” Quân Bình tò mò cầm lấy quyển Nhân Diện Thư.

Tiểu Hồng bước đến sau lưng chàng:

- Lão đệ tìm được gì đó?

- Đệ chỉ tò mò thôi.

Quân Bình vừa nói vừa mở quyển Nhân Diện Thư. Dòng chữ thảo như rồng bay phượng múa đập vào mắt Quân Bình.

- Cừu Thiên Nhậm.

Quân Bình quay lại Tiểu Hồng:

- Tỷ tỷ xem đây có phải là bút tích của lão nhân gia không?

Tiểu Hồng ghé mắt nhìn qua rồi khẽ gật đầu:

- Đúng là bút tích của lão nhân gia rồi.

Quân Bình chăm chú đọc trang sách có vẽ họa tiết mà trên góc có dòng chữ thảo của phụ thân Tiểu Hồng.

“Tướng mạo coi thanh nhã, cao quý mà tính tình đệ tiện, bởi vì trong cái thanh có lẫn cái trọc. Nên khi nhìn thoáng qua thì xếp vào quý tướng nhưng khi nhìn kỹ thì phải xếp vào loại tiện nhân. Những đặc thái đó biểu hiện ra như sau:

Ngũ quan rất tương hợp nhưng da dẻ lại thô xám. Mắt sáng, mày rậm, môi đều nhưng vẻ bề ngoài thì khô nóng. Nên tướng tốt mà người chẳng ra gì.

Trán đầy đặn biểu hiện khí phách lẫn thần trí hơn người nhưng đi thì hay ngoái lại phía sau. Đó là tiện nhân, thậm chí có tính dâm đãng ngấm ngầm.

Đứng ngồi ngay ngắn, tề chỉnh khiến người khác vị nể khi diện kiến nhưng mắt không nhìn thẳng mà lại có nét kinh nghi, kinh hoàng, thần thái lại đờ đẫn. Đó là kẻ dâm đãng nhưng cố tạo dáng.

Cừu Thiên Nhậm quý trung hữu tiện. Tướng sói, tâm tính lang độc, tàn nhẫn, hạ thủ bất lưu tình.” Quân Bình đọc xong, buông một tiếng thở dài.

Tiểu Hồng nhìn chàng, hỏi:

- Lão nhân gia nhìn đúng?

- Không có gì là đúng và cũng chẳng có gì là sai hoàn toàn. Có mưa thì tất phải có nắng. Nhưng với Cừu Thiên Nhậm thì lão bá bá như đã biết cái ngày tỷ tỷ phải gặp kiếp hoa. này.

Tiểu Hồng mỉm cười:

- Lão đệ muốn an ủi tỷ ư?

Quân Bình gấp quyển Nhân Diện Thư lại, trả về chỗ cũ. Chàng mỉm cười nói:

- Tỷ đừng nghĩ như vậy. Khi tỷ đã chấp nhận thực tại thì tự đứng trên thực tại đó được mà.

- Đa tạ Hạ đệ đã chỉ giáo.

Hai người lại bước đến khung cửa, nhìn qua khe. Quân Bình nói:

- Tỷ tỷ, chừng nào chúng ta mới rời khỏi đây?

- Khi trời sẫm tối thì chúng ta có thể đi.

Những vì sao trên trời bắt đầu lộ những tia sáng yếu ót. Chẳng bao lâu sau, chúng tỏ hơn như những hạt dạ minh châu, lấp lánh trên không trung.

Tiểu Hồng nói:

- Đêm nay trời đẹp quá.

Quân Bình nghe Tiểu Hồng nói, bất giác nhìn lên bầu trời đầy sao. Đôi chân mày của chàng thoạt cau lại rồi nhanh chóng giãn ra:

- Khan tỷ tỷ... Sao tướng kìa.

- Tỷ đâu thể phân biệt đâu là sao tướng, đâu là những vì sao bình thường.

- Theo Ngũ Hành Sinh Khắc:

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ thì Thổ khắc Thủy, Thủy khắc Hỏa, Hỏa khắc Kim và Kim khắc Thổ. Đó là sự chuyển dịch của Ngũ Hành. Để biết được sao tướng thì tỷ phải hiểu sự sắp xếp chuyển đổi của Cửu Tinh. Ngự Ở cung Khảm, phương Bắc là sao Nhất Bạch, hành Thủy. Cung Khôn hướng Tây Nam là sao Nhị Hắc, hành Thổ. Cung Chấn chính Đông là sao Tam Bích, hành Mộc. Cung Tốn hương Đông Nam là sao Tứ Lục, hành Mộc. Cung Càn hướng Tây Bắc là sao Lục Bạch, hành Kim. Cung Đoài hướng chính Tây là sao Thất Xích, hành Kim. Cung Cấn hướng Đông Bắc là sao Bát Bạch, hành Thổ. Cung Ly hướng chính Nam là sao Cửu Tử, hành Hỏa. Tại trung tâm của các vị sao kia, mối giềng cho các hướng phân chia các cung, các hướng là sao tướng. Nó chính là Ngũ Hoàng, hành Thổ.

Tiểu Hồng nhìn Quân Bình:

- Hạ đệ am tường sự chuyển dịch của Ngũ Hành nhưng tỷ thì lại chẳng biết gì nên nghe đệ giải trình mà chẳng khác nào nghe sấm.

- Ý của đệ là sao tướng đã xuất hiện nhưng chưa vào được đúng vị trí trung tâm của sự chuyển dịch. Điều đó chứng tỏ võ lâm Trung Nguyên sẽ còn phải trải qua một thời kỳ vô cùng khắc nghiệt nữa.

- Tỷ cũng từng nghe Thiết Phiến Ngọa Long Tiên Sinh nói về điều này.

Nàng nhìn lên trời cao, đầy những vì tinh tú như đang muốn khoe sự lấp lánh của mình. Chờ một lúc lâu, Tiểu Hồng mới quay lại Quân Bình:

- Hạ đệ, chúng ta đi được rồi.

Quân Bình gật đầu. Hai người lẻn ra ngoài. Tiểu Hồng đi trước, Quân Bình theo sau. Đi theo

Tiểu Hồng, Quân Bình nghĩ thầm:

"Nếu không có Khan tỷ tỷ thì mình không thể nào vào được chốn này." Quân Bình hỏi Tiểu Hồng:

- Tỷ tỷ. Chúng ta đang ở đâu vậy?

- Thánh địa của Dị Thần Giáo.

Tiểu Hồng bất chợt nắm tay Quân Bình kéo vào một hốc vách tường. Chàng chưa hiểu chuyện gì thì đã thấy một tốp giáo chúng với sắc phục trắng toát, nai nịt gọn gàng, binh khí tuốt sẵn rầm rập bước qua.

Quân Bình nghĩ thầm:

"Trong này chẳng khác gì cấm thành của Hoàng Cung." Tiểu Hồng chờ cho bọn giáo chúng vận bạch y đi xa mới men theo vách lần bước đi tiếp. Hai người đến được toà đại tổng đàn Dị Thần Giáo.

Tiểu Hồng buông một tiếng thở dài. Nàng ôn nhu nói:

- Hạ đệ, khi nào vào đến toà đại tổng đàn Dị Thần Giáo, xuống được thánh giáo bên dưới. Nếu như bị phát hiện thì đệ để mặc tỷ đánh lạc hướng, còn đệ hãy đến ngay trước Hắc Thần.

- Đệ sẽ gặp được sư tôn chứ?

- Thiết Phiến Ngọa Long Tiên Sinh Gia Cát Thượng Quan thì tỷ không chắc là đệ có gặp được hay không nhưng theo lời của Tiên Sinh thì khi đến được Hắc Thần sẽ phát hiện được điều bổ ích.

- Tỷ tỷ... sư tôn chỉ nhắn gởi bấy nhiêu thôi à?

Tiểu Hồng gật đầu:

- Có lẽ Thiết Phiến Ngọa Long chưa hẳn đã tin vào tỷ nên chỉ nhắn như vậy thôi.

Còn một chuyện nữa...

Nàng lưỡng lự.

Quân Bình nhìn nàng hỏi:

- Còn chuyện gì nữa mà tỷ lưỡng lự?

Nàng bặm môi một lúc rồi nói:

- Nếu như tỷ có mệnh hệ gì thì mong hạ đệ xem giọt máu của tỷ gởi tại Tiểu Thất Nham thuộc trấn Thiên Thai như con của đệ.

Quân Bình nắm tay nàng:

- Tỷ tỷ. Chúng ta sẽ ra khỏi đây mà.

- Tỷ cũng mong như vậy.

Quân Bình buông tay Tiểu Hồng:

- Dù cho bất cứ chuyện gì xảy ra, đệ sẽ không bao giờ bỏ rơi giọt máu của tỷ đâu.

- Được như vậy thì tỷ vô cùng mãn nguyện. Sau này cơ nghiệp của thân phụ cũng còn người kế nghiệp. Chí ít cũng có kẻ dựng bài vị.

- Tỷ không nên bi quan như vậy. Nếu bi quan thì đệ đã không sống được đến ngày nay.

- Tỷ cảm thấy phấn chấn vô cùng. Chúng ta vào trong thôi.

Tiểu Hồng rà tay lên vách toà đại tổng đàn.

- Đây rồi.

Nàng ấn tay vào một khối đá hơi nhô ra một chút. Khối đá liền thụt sâu vào trong và một cánh cửa hình vòm chuyển động êm ái. Hai người len qua cánh cửa vào trong một gian thạch thất vừa nhỏ vừa hẹp.

Tiểu Hồng nói:

- Đệ cẩn thận, đừng chạm vào tay vào vách đá.

- Tại sao?

- Đây là mật đạo duy nhất chỉ có mình tỷ và thân phụ biết. Mặc dù vậy, thân phụ cũng cẩn thận cho trát lên vách một lớp áp khí tẩm độc, để đề phòng người lạ biết được mật đạo này.

- Nếu không có tỷ thì đệ chắc chắn phải chết trong mật đạo này.

Hành lang tối om buộc Tiểu Hồng phải lấy mồi và đá lửa trong túi da đeo bên hông làm đuốc. Trong ánh sáng nhập nhoạng, Quân Bình nhận ra đây là một hành lang rất hẹp, vừa đủ một người đi. Hai bên vách đá lấp lánh ánh kim loại, phản chiếu ánh sáng trông như bầy đom đóm.

Hai người men theo hành lang tiếp tục đi. Trong suốt đoạn hành lang, Quân Bình những tưởng mình đang lọt vào một cảnh giới khác mà hành lang này là một con đường vô định, hun hút, chẳng biết chừng nào mới hết. Cuối cùng thì Quân Bình và Tiểu Hồng cũng đến được bức vách chắn ngang.

Tiểu Hồng quay lại nói:

- Hạ đệ, bên ngoài là gian Dị Thần Giáo Đường. Đệ vẫn nhớ tất cả những gì tỷ nói chứ?

- Đệ nhớ.

Vẻ mặt Tiểu Hồng xem chừng có phần căng thẳng. Nàng buông một tiếng thở ra:

- Tất cả mọi người đều có số phận phải không?

- Nhưng chúng ta vẫn có thể vượt qua số phận đó.

Nàng khẽ gật đầu, rồi quan sát vách đá chắn ngang địa đạo. Sau khi đã nhận định được chốt mở cơ quan khai thông địa đạo, Tiểu Hồng mới nghiêm giọng nói:

- Gia gia hiển linh, bảo vệ cho Tiểu Hồng và Hạ lão đệ.

Nàng dứt lời liền ấn vào cục gạch. Cục gạch thụt sâu vào trong, ngay lập tức vách tường tách ra làm hai để lộ một vòm cửa. Tiểu Hồng và Quân Bình băng ra khỏi địa đạo.

Vừa ra khỏi địa đạo, đập ngay vào mắt Quân Bình là pho tượng Dị Thần Dạ Xoa.

Mặc dù đó chỉ là một pho tượng nhưng cái thần từ pho tượng đó toát ra, cùng với những nét hung hãn và khủng bố khiến Quân Bình giật mình. Chàng thoáng một chút lưỡng lự khi phải đối mặt với pho tượng Dị Thần kia.

Tiểu Hồng hối thúc Quân Bình:

- Hạ lão đệ. Chúng ta không có nhiều thời gian đâu.

Sự hối thúc của Tiểu Hồng buộc Quân Bình phải xua đi những ám ảnh từ pho tượn Dị Thần. Chàng bước nhanh đến bên pho tượng, lia mắt hìn qua từ trên xuống dưới. Đập ngay vào mắt Quân Bình là hai gạch dài biểu trưng cho Thái Dương trong Thái Cực, Lưỡng Nghi, Tứ Tượng, Bát Quái được khắc trên một cánh tay.

Chàng quay lại nhìn Tiểu Hồng:

- Tỷ tỷ. Đệ đã nhận ra rồi.

- Vậy mau hành động đi.

Quân Bình nắm lấy cánh tay có dấu Thái Dương. Chàng vặn nhẹ một cái.

Từ trong cái miệng hun hút của pho tượng Dị Thần, chiếc Thiết Phiến từ từ chui ra.

Quân Bình phấn chấn vô cùng, chộp ngay lấy chiếc thiết phiến của sư tôn.

Chàng quay lại:

- Tỷ tỷ. Đệ đã lấy được rồi.

- Nó là cái gì?

- Chiếc thiết phiến của sư tôn.

Lời vừa dứt trên hai cánh môi của Quân Bình thì những âm thành rào rào nghe tợ như tiếng cối xay đang nghiền đá vang lên.

Tiểu Hồng hối thúc Quân Bình:

- Hạ đệ mau thoát đi.

Quân Bình còn chưa biết những âm thanh kia là gì và tại sao Tiểu Hồng lại khẩn trương như vậy thì không gian chung quanh chàng thay đổi hẳn.

Cả gian Dị Thần Giáo Đường như chuyển động, rồi ánh sáng từ trên hắt xuống.

Quân Bình ngây người khi trần Dị Thần Giáo Đường tách ra, tạo thành một khoảng không trên

đầu chàng.

Dị Thần Giáo Chủ Cừu Thiên Nhậm trong bộ trường y đại pháp sư, đầu chít khăn có đính một viên dạ minh châu toa? sắc óng ánh đang đứng chấp tay sau lưng nhìn xuống Quân Bình và Tiểu Hồng.

Cừu Thiên Nhậm trang trọng nói:

- Hãy để vật ngươi vừa lấy trở lại kim thân pháp thể Dị Thần.

Quân Bình và Tiểu Hồng lùi lại hai bộ. Chàng chưa kịp nói gì thì từ bốn bức vách, hơn hai mươi đại cao thủ Dị Thần Giáo trong võ phục bạch y, đầu chít khăn trắng như từ trong vách đá bước ra vây lấy hai người.

Tiểu Hồng nói:

- Hạ đệ biết phải làm gì chứ?

- Đệ bỏ đi một mình ư?

- Ai cũng có số. Nếu đây không phải là hạn vận của tỷ thì chúng ra sẽ gặp lại.

Tất cả hãy để cho tỷ ứng phó. Đệ mau trở lại địa đạo. Cẩn trọng.

- Tỷ tỷ bảo trọng.

- Tỷ tự lo cho mình được.

Nàng khẻ gật đầu ra dấu với Quân Bình rồi nhìn lại Dị Thần Giáo Chủ Cừu Thiên Nhậm:

- Giáo Chủ sẽ làm gì Tiểu Hồng và Hạ Quân Bình?

- Bổn toà biết là nàng sẽ đưa Hạ Quân Bình đến Dị Thần Giáo Đường nên mới mở lối cho nàng đi đó. Nếu nàng và Tiểu Thần Toán Tử muốn giữ lại một cái mạng thì hãy quỳ xuống chờ bổn tọa phát lạc.

- Cừu Thiên Nhậm. Ngươi có thể phát lạc ta được sao? Cổ nhân có câu:

“Nhất dạ phu thê bách nhật ân.” Nhưng với ngươi thì chẳng có tình có nghĩa.

Cừu Thiên Nhậm cắt ngang lời Tiểu Hồng:

- Vô độc bất trượng phu, hạ thủ bất dung tình.

Tiểu Hồng bặm môi, rồi thét lớn:

- Với ngươi thì đâu thể nói đến chữ tình.

Cùng với lời nói đó, Tiểu Hồng lia nhanh ngọc thủ cắt một đường vòng cung, đồng thời nói với Quân Bình:

- Hạ đệ đi đi.

Từ trong ống tay áo của nàng, màn nhuyễn châm phóng ra cùng với luồng khói mù mịt. Khi

Tiểu Hồng xuất thủ thì Quân Bình cũng thi triển Hư Hư Mê Tông Bộ băng trở lại địa đạo.

Bọn giáo đồ vận bạch y như đã có sự sắp xếp chuẩn bị. Tiểu Hồng vừa xuất thủ thì bọn chúng đồng loạt giương khiên che chắn phía trước, đồng thời liên thủ phóng ra những tấm lưới che chắn cả một không gian rộng lớn rồi chụp tới Tiểu Hồng và Hạ Quân Bình.

Tình thế đối với hai người cực kỳ nguy ngập. Tiểu Hồng rút nhuyễn kiếm thi triển những chiêu thức quyết liệt, lăn xả vào bọn giáo đồ bất kể tấm lướt đang chụp xuống mình.

Không cần phải suy nghĩ, Quân Bình biết ngay dụng ý của Tiểu Hồng, liền biến hoá bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ qua những thế Lăng Không Hư Bộ. Thân ảnh chàng lăn vùn vụt trên sàn đá để tránh màn lưới khổng lồ phía trên.

Lưỡi nhuyễn kiếm của Tiểu Hồng quét ngang cước pháp của hai gã giáo đồ buộc hai gã phải phi thân lên tránh né. Lợi dụng cơ hội đó, Quân Bình lăn qua dưới chân bọn chúng.

Chàng đã án ngữ ngay trước vòm cửa hành lang mật đạo. Quân Bình thét:

- Tỷ tỷ...

Tiểu Hồng vừa hoành kiếm với thế Nhất Điểm Phi Vân đâm ngược về phía sau, đồng thời hét lớn:

- Đi đi.

Trước khi tấm lưới chụp xuống thân ảnh nàng thì thanh nhuyễn kiếm đã được nàng dồn tất cả sinh lực thoát đi như một mũi phi tiễn nhắm Cừu Thiên Nhậm phóng tới. Thanh nhuyễn kiếm của Tiểu Hồng xẹt tới Cừu Thiên Nhậm, hướng vùng thượng đẳng mà tập kích.

Mặc dù thấy thanh kiếm được dồn tất cả nỗi oán hờn của Tiểu Hồng nhắm về mình nhưng Cừu Thiên Nhậm vẫn không màng đến. Thần nhãn của y cứ chú mặt về phía Hạ Quân Bình. Khi thanh nhuyễn kiếm của Tiểu Hồng còn cách vùng thượng đẳng của Cừu Thiên Nhậm vừa đúng một cánh tay thì y chỉ phủi nhẹ một cái. Oáng tay áo quất vào thanh kiếm, đánh bật nó rơi xuống sàn gạch, lăn lông lốc cùng lúc với mảnh lưới phủ xuống người Tiểu Hồng.

Cừu Thiên Nhậm hằn giọng nói:

- Hạ Quân Bình. Ngươi bỏ mặt tỷ tỷ của ngươi à?

Thấy Tiểu Hồng đã nằm gọn trong mảnh lưới, Quân Bình tự biết mình chẳng thể có cách gì để giúp nàng nhưng lời của Dị Thần Giáo Chủ cũng khiến chàng lưỡng lự.

Tiểu Hồng thét lớn:

- Đi đi. Tỷ van đệ.

Tiếng thét của Tiểu Hồng như một lời hối thúc, đánh bạt những ý niệm lưỡng lự của Quân Bình. Chàng rít lên:

- Cừu Thiên Nhậm.. ta sẽ quay lại Dị Thần Giáo.

Chàng lách nhanh vào hành lang địa đạo rồi khởi động cơ quan đóng cửa vòm.

Trong tâm niệm của Quân Bình vẫn còn văng vẳng tiếng thét của Tiểu Hồng.

Chàng bặm môi, vừa thoát đi vừa nghĩ:

- Tỷ tỷ. Đệ sẽ đến Tiểu Thất Nham.

Chương 34 - Tao Ngộ Phân Dung

Những tiếng chân rầm rập sau lưng buộc Quân Bình càng khẩn trương hơn.

Cùng với những bước chân hối hả rượt theo, thỉnh thoảng lại có những tiếng thét đau đớn trỗi lên. Nghe những tiếng thét đau đớn đó, Quân Bình đoán ra bọn giáo đồ đang truy đuổi đã chạm tay vào vách mật đạo.

Quân Bình vừa chạy vừa nghĩ thầm:

“Nếu không có bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ của Thần Hành Tiểu La Hán thì mình há đã thoát ra được Dị Thần Giáo Đường.” Càng nghĩ, Quân Bình càng hối tiếc, tự trách trước đây sao chỉ miệt mài khảo cứu pho Thiên Thư Lường Thiên Xích mà không chú tâm đến việc rèn võ công của sư tôn Thiết Phiến Ngọa Long.

Quân Bình thoát ra khỏi hành lang mật đạo. Cả một không gian sáng ngời ánh đuốc. Quân Bình tưởng như mình lọt vào giữa một đoàn đại quân trùng trùng điệp điệp.

Bặm môi, dồn hết công lực vào cước pháp, Quân Bình thi triển Hư Hư Mê Tông Bộ băng về phía thánh địa có gian thư sảnh.

Một chiếc bóng lam y cắt ngang trước mặt chàng và án ngữ đường tháo chạy.

Quân Bình gằn giọng nói:

- Tôn Đình Thượng. Tôn giá không cho ta đào thoát thì tất cả những bí mật của tôn giá, ta chẳng ngại nói ra với Dị Thần Giáo Chủ đâu.

Quân Bình nói ra điều đó vì suy đoán người án ngữ trước mặt mình chỉ có thể là Bách Diện Thượng Nhân Tôn Đình Thượng.

Tôn Đình Thượng quay ngoắt lại nhìn Quân Bình:

- Ta cho tiểu tử đi thì ngươi tặng lại ta pho Thiên Thư Lường Thiên Xích chứ?

- Được. Nhưng đây không phải là lúc tại hạ trao pho Thiên Thư đó cho tôn giá.

- Ta sẽ tự tìm ngươi.

Tôn Đình Thượng vừa nói vừa dịch người nép qua một bên.

Quân Bình băng đến trước. Tôn Đình Thượng giả vờ chao đảo để cho chàng thoát qua ngay bên cạnh gã. Khi Quân Bình băng qua vẫn nghe rõ mồn một từng lời nói của Tôn Đình Thượng mặc dù chàng đang dồn tất cả nội lực thi triển Hư Hư Mê Tông Bộ tháo chạy:

- Xem chừng ngươi cũng không phải là một gã thư sinh trói gà không chặt.

Không màng đến lời nói của Tôn Đình Thượng, Quân Bình tiếp tục hướng về phía thánh địa có gian thư sảnh. Chàng vừa đến được gian thư sảnh có đia. đạo dẫn ra ngoài thì bất thần xuất hiện

bọn giáo đồ vận huyết y. Tất cả đều chuẩn bị sẵn cung tiễn. Khi Quân Bình xuất hiện thì bọn giáo đồ không ngần ngại giương cung bắn tên sát tử Quân Bình.

Màn đêm bị xé toạc bởi loạt tên tợ như tấm lưới khổng lồ chụp tới thân hình Quân Bình. Nghe âm thanh xé gió của tên bay, Quân Bình thầm nghĩ:

“Mình sẽ không thoát khỏi kiếp nạn này.” Nghĩ đến điều đó, Quân Bình thoạt rùng mình ớn lạnh. Chính vào khoảnh khắc cuối cùng, tưởng như loạt tên kia sẽ ghim vào mình Quân Bình thì một nữ nhân che mặt như một vì tiên từ trên trời băng xuống, án ngữ ngay sau lưng chàng.

Nàng vừa hạ thân liền vung ngọc thủ. Không gian như bất ngờ chuyển tiết và là vào tiết đông chí, cùng với những bóng ảnh thủ, tạo thành một bức tường băng che chắn Quân Bình.

Những mũi tên của bọn giáo đồ chạm vào bức tường băng, rơi xuống lã chã.

Không bỏ mất thời cơ và cũng chẳng có thời gian để cảm tạ hay hỏi tục danh người kia, chàng lẩn nhanh vào thư sảnh rồi mở cửa mật đạo thoát đi.

Chàng vừa chạy vừa nghĩ:

“Vị cô nương đó là ai mà sao võ công quán tuyệt thần kỳ như vậy?” Ý nghĩ thì vẩn vơ về người đó nhưng trong tình huống cấp bách, những ý niệm kia nhanh chóng biến khỏi tâm tưởng chàng. Cuối cùng rồi Quân Bình cũng thoát ra khỏi mật đạo.

Thở phào một tiếng khi ra khỏi mật đạo dẫn vào thư sảnh. Liền ngay sau sự nhẹ nhỏm đó là nỗi lòng nặng trĩu khi Quân Bình sực nghĩ đến Khan Tiểu Hồng và những người khác. Buông một tiếng thở dài, Quân Bình lắc đầu lẩm nhẩm nói:

- Giờ thì mình đi đâu? Đến Thiếu Lâm Tự chăng?

Quân Bình đảo mắt nhìn quanh. Chung quanh Quân Bình thật là vắng lặng nhưng linh cảm thì báo cho chàng biết không một chút gì yên tĩnh cả. Sự yên tĩnh sẽ được thay vào bằng cơn sóng gió dữ dội mà lưỡi hái tử thần thì chập chờn đâu đó.

Linh cảm đó khiến cho Quân Bình cảm thấy lo lắng. Chàng quyết định nhanh chóng rời khỏi đia. phận này càng sớm càng tốt. Với ý niệm đó, Quân Bình toan thi triển Hư Hư Mê Tông Bộ thoát đi thì Bách Diện Thượng Nhân Tôn Đình Thượng lại xuất hiện, cứ như lão đã biết được tất cả mọi đường đi nước bước của chàng và Khan Tiểu Hồng.

Bách Diện Thượng Nhân chấp tay sau lưng. Lão cười nửa mép, tiến lên trước mặt Quân Bình:

- Hạ công tử đừng nên chạy nữa. Đến đây xem như là hết đường rồi.

- Tôn giá đã đón đầu tại hạ?

- Bởi ta có thể là sư tôn của Hạ công tử mà.

Tôn Đình Thượng vừa nói vừa vuốt mặt. Tay lão vừa hạ xuống thì chân diện cũng thay đổi. Khoác vào gương mặt của lão là diện dung của Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thượng Quan.

Quân Bình thở hắt ra một tiếng:

- Tôn giá muốn gì?

- Hạ công tử còn hỏi nữa sao? Công tử thừa biết ta muốn gì mà.

- Pho Thiên Thư Lường Thiên Xích?

Tôn Đình Thượng gật đầu:

- Quả đúng như vậy.

- Nó ở trong đầu tại hạ.

- Ta sẽ đưa công tử đi để ngươi chép lại pho Thiên Thư đó cho ta. Còn một thứ nữa, ta cũng rất cần.

- Thứ gì?

- Vật mà công tử đã lấy ở pho tượng Dị Thần.

Quân Bình lắc đầu.

Tôn Đình Thượng khoát tay:

- Hạ công tử đừng nói là không có lấy đấy nhé. Ta còn biết vật đó là thứ gì kia.

Đó chính là cây thiết phiến của Ngọa Long Tiên Sinh giao lại cho Hạ công tử để công tử làm nốt phận sự còn lại của lão. Ta nói có đúng không nào?

Quân Bình thở hắt ra một tiếng. Chàng nghiêm giọng nói:

- Tại hạ chỉ có thể chép lại cho tôn giá pho Thiên Thư Lường Thiên Xích theo đúng giao ước giữa chúng ta. Còn cây thiết phiến là vật truyền nhân của sư tôn, tại hạ không thể nào trao được.

Bách Diện Thượng Nhân Tôn Đình Thượng nói:

- Ta có thể làm lại cho Hạ công tử cây thiết phiến khác giống như vật truyền nhân của Thiết Phiến Ngọa Long Tiên Sinh nhưng cây thiết phiến chính phải thuộc về ta.

- Tại hạ sẽ không trao cho tôn giá cây thiết phiến của sư tôn đâu.

- Hạ công tử không trao cũng không được. Đây là sự quyết định của ta.

- Tôn giá định dùng võ công đoạt vật?

- Nếu Hạ công tử vẫn khư khư giữ cây thiết phiến kia. Hay Hạ công tử nghĩ rằng võ công của ngươi có thể đối phó với Bách Diện Thượng Nhân Tôn Đình Thượng, người am hiểu tất cả những tuyệt kỹ võ công của các đại môn phái trên giang hồ?

- Tại hạ không nghĩ mình đủ bản lĩnh đối phó với tôn giá.

- Nghĩ như thế sao lại không trao chiếc thiết phiến kia cho ta?

- Không. Tại hạ không trao cho tôn giá đâu.

- Thế là Hạ công tử buộc ta phải dụng đến võ công rồi.

Tôn Đình Thượng vừa nói vừa lắc vai lướt tới. Chỉ pháp của lão vươn ra điểm tới yết hầu Hạ Quân Bình. Vừa xuất thủ, Bách Diện Thượng Nhân đã dụng đến độc chiêu sát tử, không một chút e dè hay lưỡng lự.

Quân Bình vội vã thi triển Hư Hư Mê Tông Bộ. Bộ pháp tuyệt luân của Thần Hành Tiểu La Hán giúp cho Quân Bình tránh khỏi chỉ pháp của Tôn Đình Thượng chỉ trong đường tơ kẽ tóc. Mặc dù tránh được thế điểm sát tử của đối phương nhưng Quân Bình cũng cảm nhận áp lực khủng khiếp đè lên tử huyệt của mình.

Bách Diện Thượng Nhân thâu hồi chỉ pháp, cười khảy, nhướng mày nói:

- A... Té ra Hạ công tử cũng am tường Hư Hư Mê Tông Bộ của lão Thần Hành Tiểu La Hán. Xem chừng ta cũng phải tốn chút mồ hôi để dụng tới thuật Phiên Thân để đối phó với công tử. Nếu không thì mất cả chì lẫn chài đây.

Tôn Đình Thượng vừa dứt lời liền thi triển bộ pháp Phiên Thân Di Hình. Chỉ một cái lắc vai bình dị của Tôn Đình Thượng mà Quân Bình tưởng như mình hoa cả mắt, chẳng còn phân biệt được đâu là thực, đâu là hư. Quân Bình có cảm tưởng như Bách Diện Thượng Nhân có thể chia thân pháp của lão thành năm, thành mười, khi bên trái, khi bên phải, khi thì ngay trước mặt chàng. Thuật Phiên Thân Di Hình của Tôn Đình Thượng khiến cho Quân Bình lúng túng, không biết phải đối phó như thế nào. Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Quân Bình ngây người như pho tượng, chỉ biết nhìn Tôn Đình Thượng thi thố thuật Phiên Thân mà chẳng biết phải làm gì.

Aùp lực của đối phương càng lúc càng đè tới nhưng xem chừng Quân Bình chẳng thể nào thi thố Hư Hư Mê Tông Bộ để thoát đi được, mặc dù cảm nhận rõ mồn một sát chiêu của đối phương đang sắp chộp đến tử huyệt của mình.

Quân Bình ngỡ như phần mạng của mình đã đặt gọn trong chiếc lưỡi hái tử thần.

Ý niệm của chàng còn độc một ý nghĩ:

“Thế là hết.” Ý niệm đó khiến Quân Bình phải buông một tiếng thở dài não lòng.

Tiếng thở dài của chàng vừa buông ra thì một luồng khí nóng bức phả tới khiến toàn thân bứt rứt. Quân Bình cảm nhận áp lực sát tử tan biến cùng với tiếng thốt đầy ngạc nhiên của Tôn Đình Thượng:

- Ô...

Tiếng thốt đó khiến Quân Bình giật mình.

Tôn Đình Thượng phải thối bộ mới trụ vững. Còn đứng ngay bên cạnh Quân Bình là một hắc tử, mặt đen như lọ chảo.

Nhận ra bộ mặt đen kịt của hắc tử, đến ngay cả Quân Bình cũng phải giật mình.

Chàng ngỡ như hắc tử kia đang nhìn mình chầm chầm bằng một ánh mắt rất lạ lùng.

Quân Tùng nhìn Quân Bình, luông miệng lẩm nhẩm:

- Ngộ thật... lạ thật...

Tôn Đình Thượng lấy lại sự bình thản, nhìn trở lại Quân Tùng và Quân Bình. Lão gằn giọng:

- Hắc nhân... ngươi là ai?

Quân Tùng chỉ vào ngực mình:

- Tôn giá hỏi vãn bối à?

- Ta hỏi ngươi.

- Thì tôn giá đã gọi rồi đó. Hắc nhân chính là vãn bối.

- Ngươi muốn xen vào câu chuyện của bổn nhân?

Quân Tùng thản nhiện gật đầu:

- Đúng rồi. Vãn bối cần hội kiến với Hạ huynh đây. Nếu không xen vào thì vãn bối làm sao mà hội kiến được với Hạ huynh. Mà không một lần hội kiến thì vãn bối vừa thắc mắc, vừa bị quá nhiều phiền toái nữa.

Tôn Đình Thượng phẫn nộ nói:

- Nói cho cùng, ngươi vẫn muốn xen vào chuyện của ta?

- Dạ, phải rồi.

- Để xem bản lãnh của ngươi như thế nào.

- Dạ... Vãn bối chỉ có mỗi một chiêu thôi. Tiền bối nhìn qua nhé.

Quân Tùng vừa nói vừa vận hoá Uyên Ương Tâm Pháp, thi triển Dương Ma Bửu Kiếp. Bóng ảnh thủ đỏ rực thoát ra, vỗ tới một tảng đá bên cạnh Tôn Đình Thượng.

Tôn Đình Thượng ngây người, thối liên tiếp ba bộ, mắt nhìn chằm chằm vào tảng đá. Lão không thể tin vào mắt mình khi thấy tảng đá khổng lồ bị vỡ vụn và bốc cháy như than hồng.

Tôn Đình Thượng biến sắc.

Quân Tùng nhe răng cười:

- Tiền bối thấy rồi chứ?

- Ta thấy rồi.

- Thế tiền bối còn giữ ý niệm thử tài vãn bối nữa không? Chưa hết đâu nhé, đó chỉ mới là một nửa uy lực của đôi Thiên Ma Bửu Kiếp. Nếu đủ một đôi thì còn khủng khiếp hơn nữa.

Tôn Đình Thượng thở hắt ra, rồi ôn nhu nói:

- Tục danh của ngươi là gì?

- Thiên Hạ Đệ Nhất Hỏa Đầu Quân Dương Quân Tùng.

Tôn Đình Thượng khẽ gật đầu. Lão nhìn lại Quân Bình:

- Hạ Quân Bình. Ngươi may mắn lắm đó.

Tôn Đình Thượng nói xong quay lưng bỏ đi thẳng.

Bách Diện Thượng Nhân đi rồi, Quân Bình mới nhìn lại Dương Quân Tùng:

- Đa tạ Dương huynh đệ.

Quân Tùng khoát tay:

- Lạ lắm. Quả thật là tôi không thể nào tin vào mắt mình nữa. Hạ huynh có thể theo tôi được không?

Quân Bình gật đầu oOo Một luồng sét xé toạt bầu trời chạng vạng bình minh, kèm theo tiếng sấm rền.

Liền ngay sau đó, màn mưa trắng xoá trút xuống phủ đầy khoảng không gian trấn Chiết Giang. Trong ngôi cổ miếu bên ngoài trấn Chiết Giang, Quân Bình ngồi nhìn Quân Tùng đang dùng nước mưa để tẩy sạch lớp lọ chảo phết lên mặt. Khi Quân Tùng quay vào, Quân Bình sững sờ.

Tinh nhãn của chàng gần như bị diện dung của Quân Tùng hút chặt.

Quân Tùng mỉm cười:

- Hạ huynh chắc lạ lắm hả?

- Tại hạ có lạ nhưng cũng không lạ.

- Hạ huynh nói vậy là có ý gì?

Quân Tùng vừa nói vừa ngồi xuống đối diện với Quân Bình.

- Tại hạ không lạ bởi vì đã từng gặp Dương huynh đệ.

- Sao? Hạ huynh đã từng gặp Quân Tùng ư?

Quân Bình gật đầu. Chàng liền thuật lại lần gặp ở cổ miếu Thổ Thần Hoàng.

- Lần đó Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ đã định giải nạn cho Dương huynh đệ nhưng nữ lang kia lại biết được ý định của Vi Thiên Cơ nên đã dụng xảo kế mà thoát đi cùng với các hạ. Chính sự giống nhau giữa tại hạ và Dương huynh đệ nên tại hạ cũng có ý sẽ đi tìm xem giữa chúng ta có sự quan hệ gì không.

Quân Tùng sa sầm nét mặt:

- Đáng ra lúc đó Hạ huynh nên xuất đầu lộ diện thì tại hạ đâu đến nỗi bị người hiểu lầm. Nhưng... xét cho cùng huynh không lộ mặt cũng là điều may mắn cho tại hạ.

- Không ai có thể tin vào sự giống nhau này.

Chàng nhìn Quân Tùng:

- Khi ở trong thánh địa Dị Thần Giáo, chính nữ lang đã từng bức ép Dương huynh đệ đã giải nạn cho tại hạ.

Quân Tùng trố mắt nhìn Quân Bình:

- Mộng Hoa Hoa.

- Tên của nàng là Mộng Hoa Hoa à? Nàng giải nạn cho tại hạ có lẽ là do nhìn nhầm tại hạ là Dương huynh đệ.

Quân Tùng khoát tay:

- Không đâu. Mộng Hoa Hoa có thể phân biệt được tại hạ với Hạ huynh.

Quân Tùng gãi đầu:

- Nhất định Mộng Hoa Hoa phải phân biệt được sự giống nhau kỳ lạ này.

Quân Bình mỉm cười. Thấy Quân Bình mỉm cười, Quân Tùng liền hỏi:

- Hạ huynh cười gì?

- Tại hạ nghĩ chắc Dương huynh đệ và Mộng cô nương phải rất thân thiết nên mới thốt ra lời khẳng khái dứt khoát như vậy.

- Không giấu gì Hạ huynh, tại hạ và Mộng Hoa Hoa đã từng vào sinh ra tử.

Quân Tùng mơ hồ nhớ lại khoảnh khắc giữa y và Mộng Hoa Hoa khi ở trong Thiên Ma Cổ Cốc. Y chìa hữu thủ ra nói:

- Tại hạ và Mộng muội đã cùng nhau luyện Uyên Ương Tâm Pháp và trở thành chủ nhân của đôi Âm Dương Thiên Ma Bửu Kiếp. Chính vì thế mà tại hạ tin Mộng Hoa Hoa sẽ phân biệt được sự giống nhau giữa huynh và tại hạ.

- Trong sự bế tắc có sinh lộ mà. Trong cái rủi thì có cái may. Tại hạ chúc mừng Dương huynh đệ.

Quân Tùng nhíu mày, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Có một điều mà tại hạ không sao giải thích được khi nhắc đến Mộng Hoa Hoa.

- Dương huynh đệ thắc mắc gì?

Nhìn Quân Bình, Quân Tùng nói:

- Hạ huynh nghĩ xem. Nàng áp chế tại hạ vì tưởng lầm tại hạ là Hạ huynh, và hành động như vậy là để đoạt pho Thiên Thư Lường Thiên Xích gì đó cho Dị Thần Giáo Chủ. Hành động này ciu?a Mộng muội muội chứng tỏ nàng là giáo đồ của Dị Thần Giáo.

Nhưng sao nàng lại giải nạn cho huynh? Chẳng lẽ nàng chẳng cần đến pho kỳ thư kia nữa hay sao?

- Điều này thì có thể giải thích được.

- Hạ huynh giải thích được ư?

Quân Bình gật đầu.

Quân Tùng nhanh miệng hỏi:

- Huynh nói cho tại hạ nghe chứ?

- Tất nhiên là phải nói cho Dương huynh đệ nghe rồi. Có lẽ khi Mộng Hoa Hoa và Dương huynh đệ rơi vào cảnh thập tử nhất sinh trong Thiên Ma Cổ Cốc đã làm thay đổi tính cách của nàng. Nàng thay đổi vì Dương huynh đệ đó.

Quân Tùng chỉ vào ngực mình:

- Hoa Hoa thay đổi vì tại hạ ư?

- Tại hạ nghĩ như vậy.

Quân Tùng lắc đầu:

- Giải thích như thế cũng được nhưng theo ý của Quân Tùng thì Mộng muội muội không phải là người dễ thay đổi đâu. Trong Thiên Ma Cổ Cốc, tại hạ đã biết sự cương liệt khẳng khái của nàng. Hoa Hoa nhất định không phải là một người dễ thay đổi.

Nàng phải có một uẩn khúc gì đó nhưng không nói ra mà thôi.

Buông một tiếng thở ra, Quân Tùng nhìn Quân Bình nói tiếp:

- Uẩn khúc của Mộng Hoa Hoa thì tại hạ có thể tìm hiểu được nhưng còn sự giống nhau giữa tại hạ và Hạ huynh thì sao đây? Chẳng lẽ đây là sự ngẫu nhiên của tạo hoá?

Quân Bình nghiêm giọng nói:

- Song thân của Dương huynh đệ còn chứ? Nhị vị lão nhân gia sẽ cho tại hạ và Dương huynh đệ câu trả lời.

- Nếu Hạ huynh nghĩ song thân của tại hạ có thể lý giải sự thắc mắc này thì chúng ta đành thất vọng thôi.

- Tại sao?

- Ngay cả tại hạ cũng không biết song thân mình là ai.

- Dương huynh đệ chẳng biết xuất thân của mình ư?

- Sự thật là như vậy.

Quân Tùng tiếp:

- Nghĩa phụ kể lại rằng một buổi sáng, khi mặt trời còn chưa trồi lên khỏi đường chân trời thì chợt nghe tiếng trẻ thơ. Người vội ra mở cửa tửu điếm và bắt gặp tại hạ trong một chiếc giỏ tre do ai đó đặt trước hiên tửu điếm. Thế là nghĩa phụ nuôi và truyền nghề hỏa đầu quân. Sau này chính tại hạ đã trở thành điếm chủ nổi tiếng nhất thành Trung Châu.

- Có bao giờ Dương huynh đệ có quan hệ với tại hạ không?

- Điều đó thì tại hạ không thể biết được.

- Dương huynh đệ có tín vật gì chứ?

Quân Tùng nhún vai lắc đầu:

- Không...

Quân Bình buông một tiếng thở ra.

Quân Tùng hỏi:

- Sao Hạ huynh lại thở ra như vậy?

- Phầm tất cả những ai sinh ra đều có cội rễ của mình nhưng...

Quân Bình bỏ lửng câu nói, nhìn Quân Tùng.

Quân Tùng nhún vai:

- Từ lâu tại hạ đã không nghĩ đến điều đó.

- Dương huynh đệ có muốn tìm song thân của mình không?

- Tất nhiên là có nhưng tìm ở đâu? Tại hạ chẳng có một dấu tích gì khả dĩ làm điểm khởi đầu để truy cứu lai lịch song thân. Lâu quá rồi đành bỏ qua chuyện đó.

- Có bao giờ sự giống nhau này chứng tỏ tại hạ và Dương huynh đệ có cùng một cốt nhục?

- Hạ huynh nghĩ như thế à?

Quân Bình gật đầu:

- Phàm trên đời không có sự ngẫu nhiên giống nhau như vậy đâu.

Quân Tùng khẳng khái nói:

- Dù không biết chúng ta có cốt nhục tình thâm hay không nhưng tại hạ và Hạ huynh vẫn có thể tế trời tế đất kết nghĩa huynh đệ đồng sinh đồng tử.

- Tại hạ rất muốn như vậy.

Quân Tùng nghểnh mặt nhìn Quân Bình:

- Nhưng...

Quân Bình hỏi:

- Dương huynh đệ còn e ngại gì?

Quân Tùng khoát tay:

- Có lẽ Hạ huynh chắc phải làm đại ca của tại hạ rồi.

Quân Bình mỉm cười:

- Tại hạ không ép Dương huynh đệ phải nhận vai hậu bối đâu. Chúng ta có cách mà. Nếu sự giống nhau giữa tại hạ và Dương huynh đệ là sự ngẫu nhiên của tạo hoá thì chúng ta cũng trao sự phân định vai vế cho tạo hoá.

- Hay lắm. Ông tạo khéo ngẫu hứng thì tại hạ và Hạ huynh cũng ngẫu hứng theo.

Sẵn bệ thờ trong cổ miếu, hai người liền dùng luôn bệ thờ đó để làm bàn hương án tế trời tế đất.

Quân Bình và Quân Tùng cùng nói:

- Hoàng thiên hậu thổ minh chứng cho lòng thành tâm kết nghĩa giữa Hạ Quân Bình và Dương Quân Tùng. Kể từ hôm nay, chúng tôi là huynh đệ đồng sinh đồng tử, có hoa. cùng chia, có phúc cùng hưởng.

Hai người cùng hành đại lễ.

Quân Tùng khẩn khoản nói:

- Sự giống nhau giữa Quân Tùng và Quân Tùng không thể phân biệt được ai là huynh, ai là đệ. Trước bàn hương án Thổ Thần Hoàng, chúng tôi kính xin Thổ Thần Hoàng phân định. Nếu người nào là huynh thì sẽ có dấu tích hiện ra.

Miệng thì khấn nhưng trong đầu Quân Tùng lại nghĩ:

“Nhất định mình là đại ca của Quân Bình rồi. Chỉ cần mình quệt một chút lọ lên trán thì xem như Thổ Thần Hoàng đã chứng cho mình.” Ý niệm đó khiến Quân Tùng mỉm cười liếc trộm Quân Bình. Trong khi đó, Quân Bình vẫn trang trọng hướng về phía bệ thờ.

Quân Tùng mỉm cười nghĩ:

“Mình giở thủ đoạn được rồi.” Y chưa kịp thực hiện ý định thì một luồng giông thổi qua, giở luôn ngay một miếng ngói trên mái cổ miếu. Ngay lập tức, một dòng nước từ trên phủ xuống thân hình Hạ Quân Bình. Nước không làm ướt trang phục Quân Bình nhưng để lại trên người chàng những bóng nước long lanh như ngọc lưu ly.

Quân Tùng trợn mắt nhìn Quân Bình. Y nghĩ thầm:

“Không lẽ Thổ Thần Hoàng phân định rồi ư?” Y buột miệng nói:

- Đại ca...

Quân Bình nhìn Quân Tùng:

- Dương đệ.

Quân Tùng gãi đầu nói:

- Xem chừng đại ca có duyên làm huynh của đệ nên Thổ Thần Hoàng ở đây mới chứng cho đại ca.

Y nhìn lên mái ngói:

- Nếu nước từ trên mái ngói đổ xuống thì đáng ra cũng phải phủ lên người đệ nhưng đệ lại chẳng có giọt nào dính vào, mà lại trút hết vào thân pháp của đại ca, tạo thành một chiếc áo ngọc bao bọc bên ngoài. Thổ Thần trong ngôi miếu này xem chừng cũng linh thật.

- Ngay cả huynh cũng cảm thấy lạ lùng đó.

Quân Tùng và Quân Bình sao có thể hiểu được tại sao nước trút xuống lại chỉ đọng thành giọt trên thân thể Quân Bình. Nhưng nếu xét kỹ thì mới nghiệm ra. Trong nội thể Quân Bình hiện giờ có Tiên Thiên Khí Công, chân nguyên thuần khiết của thần tăng Đại Minh, chính vì thế mới tạo ra hiện tượng đó.

Quân Tùng xoa tay, phấn khích nói:

- Đệ và Hạ đại ca đã tế trời tế đất kết nghĩa huynh đệ và cũng đã được Thổ Thần Hoàng phân định ai là huynh, ai là đệ. Giờ thì phải mở đại yến tao ngộ kỳ phùng chứ.

Quân Bình mỉm cười, gật đầu:

- Huynh cũng nghĩ như Dương đệ. Chúng ta sẽ tìm một tửu điếm nào đó mở yến mừng buổi tao ngộ này.

Quân Tùng mỉm cười:

- Vậy chắc là huynh chịu...

Quân Bình nhón mắt:

- Tất nhiên là huynh rồi. Được Thổ Thần Hoàng phân định vai vế ta là huynh của đệ thì phải chịu tốn kim lượng chứ.

- Sau đó thì đại ca tính làm gì?

- Khảo cứu thiết phiến rồi đến Đền Thiêng.

- Còn đệ thì có ý đi tìm Mộng Hoa Hoa.

Quân Bình gật đầu.

Quân Tùng liền hỏi:

- Sao đại ca lại phải đến Đền Thiêng? Đến đó là gì?

Quân Bình thuật lại tất cả mọi sự biến trên giang hồ và sự chuyển dịch càn khôn rồi kết lại:

- Huynh phải thực hiện sứ mạng thay đổi Ngũ Hành Thiên Căn trong Đền Thiêng.

- Nếu huynh không thay đổi thì sẽ ra sao?

- Sự chuyển dịch Ngũ Hành Thiên Căn theo sự suy tính của sư tôn thì chúng ta đang ở trong cảnh giới phân cực giữa Minh đạo và Hắc đạo, nhưng Thiên Căn Ngũ Hành đang chuyển dịch có lợi cho tà giới. Nếu không thay đổi thì chẳng bao lâu bá tánh sẽ rơi vào cảnh giới Hắc đạo,

tạo thành một trường kiếp sát vô cùng bi thảm. Ví như vào thời kỳ của Trụ Vương bạo chúa hoặc đại loạn sẽ phát sinh. Máu sẽ chảy thành sông, thây chất đầy núi.

Quân Tùng nghệch mặt nhìn Quân Bình:

- Hạ đại ca có thể chuyển dịch được càn khôn?

- Huynh chưa biết mình có làm được hay không nhưng vốn đã khảo cứu và am tường Thiên Thư Lường Thiên Xích nên phải nhận trọng trách này.

- Phải chăng chính vì thế mà cao thủ Hắc đạo truy tìm huynh?

Quân Bình gật đầu:

- Chuyển dịch Ngũ Hành Thiên Căn không phải là dễ dàng. Nếu ai cũng có thể làm được thì chẳng cần đến huynh. Nói như thế nhưng huynh cũng chưa hẳn đã có thể làm tròn được sứ mạng mà sư tôn, cũng như thần tăng Đại Minh trao cho. Rồi đây võ lâm sẽ như thế nào thì huynh cũng chưa biết nhưng càng hạn chế tà giới càng có lợi cho bá tánh.

Quân Tùng nhìn Quân Bình:

- Đại ca đã vì đại cuộc thì đệ đâu thể vị cái riêng của mình. Đệ và huuynh sẽ cùng đến Điền Thiêng.

- Nếu được vậy thì hay biết mấy.

- Nhưng trước hết phải mở đại yến đã.

Quân Tùng háo hức nói tiếp:

- Nếu tại đây có đủ mọi thứ như tại tửu điếm của đệ thì huynh sẽ được thưởng thức món ăn đắc khẩu độc nhất vô nhị từ chính đôi tay thiện nghệ của Thiên Hạ Đệ Nhất Hỏa Đầu Quân Dương Quân Tùng.

- May mắn cho huynh khi được kết nghĩa với Thiên Hạ Đệ Nhất Hỏa Đầu Quân.

Huynh sẽ chẳng bao giờ sợ đói nữa.

Hai người cùng bật cười khanh khách. Tiếng cười của họ nghe vừa sảng khoái vừa hào hứng tột độ.

Chương 35 - Vị Sắc Bất Tâm

Đang ngồi trầm tư nhìn qua khung cửa sổ thì La Thiên Hào mở cửa bước vào.

Vi Thiên Cơ liền đứng lên, hỏi luôn:

- Công tử đã tìm ra tung tích của Tiểu Thần Toán Tử chưa?

La Thiên Hào nhịp chiếc quạt giấy, buông một tiếng thở dài:

- Tại hạ đã cho môn hạ đi khắp mọi nơi dò la tung tích của Tiểu Thần Toán Tử.

Thậm chí đã đến tổng đàn Cái Bang gặp lão Bang Chủ Túy Tiên Oâng Phùng Nhĩ nhưng xem ra mò kim dưới đáy bể cũng còn dễ hơn là tìm Hạ huynh.

Y nhịp quạt, cười mỉm:

- Mấy hôm nay xem chừng Vi cô nương quá lo lắng nên thần sắc không được tươi tỉnh. Tại hạ đã cho mời đại phu và sai người nấu món canh bát bửu để Vi cô nương dùng.

Vi Thiên Cơ giả lả cười:

- Đa tạ La công tử. Tiểu nữ ở đây đã được ba bốn ngày rồi, chắc có lẽ phải rời khỏi đây.

La Thiên Hào buước đến đối mặt với nàng:

- Vi cô nương đi đâu? Cứ ở lại đây. Nhất định môn hạ Ngũ Kiếm sẽ tìm ra tung tích của Hạ huynh.

- Công tử đã quá chu tất rồi, tiểu nữ không dám làm phiền, đã đến lúc phải rời khỏi nơi đây La Thiên Hào vừa nhịp quạt vừa lắc đầu:

- Vi cô nương đi lúc này thì tại hạ quả không yên tâm. Phàm đã giúp thì phải giúp cho được việc. Vi cô nương đừng ngại. Thế nào rồi chúng ta cũng tìm được tung tích của Hạ huynh.

La Thiên Hào xoa tay:

- Mấy hôm nay chắc cô nương không được vui. Tại hạ sẽ tổ chức cái gì đó để giúp vui cho Vi cô nương.

- La công tử nói đúng. Trong lòng tiểu nữ không được vui được vui vẻ lắm.

La Thiên Hào mỉm cười:

- Tại hạ biết nên đã chuẩn bị lễ hội để Vi cô nương được vui vẻ.

- Công tử lo lắng quá. Tiểu nữ càng thêm ái ngại.

La Thiên Hào khoát tay:

- Không, không... Vi cô nương đừng khách sáo. Ngũ Kiếm Phái được chủ nhân Phi Tiên Hồ giá

lâm làm khách đã là điều vinh dự có thể tự hào với các môn phái khác rồi.

- La Chưởng Môn càng nói thì tiểu nữ càng hổ thẹn.

La Thiên Hào nhìn nàng bắng ánh mắt của một gã si tình. Chạm vào ánh mắt của La Thiên Hào, đôi chân mày vòng nguyệt của Vi Thiên Cơ thoạt cau lại. Nhưng rồi nhanh chóng trở lại dung diện bình thường.

La Thiên Hào nói:

- Vi cô nương. Tại hạ rất ái mộ Vi cô nương. Chính vì sự ái mộ đó mà tại hạ không muốn cô nương rời khỏi nơi đây.

Vi Thiên Cơ nghiêm mặt. Nàng trang trọng nói:

- Tiểu nữ rất cảm kích thịnh tâm của La công tử nhưng... vì sự an nguy của Hạ huynh nên tiểu nữ không thể lưu lại đây thêm ngày nào nữa. Sự chu tất của La công tử những ngày vừa qua, sau này tiểu nữ sẽ báo đáp.

- Vi cô nương định đi đâu?

- Tổng đàn Cái Bang, gặp Túy Tiên Oâng Phùng Nhĩ.

La Thiên Hào thở dài.

Y nhíu mày suy nghĩ rồi nói:

- Thôi được... Vi cô nương đã muốn đi thì tại hạ không thể cản chân được. Nhưng trước khi rời khỏi đây, tại hạ cũng phải mời Vi cô nương dự buổi lễ tiễn chân.

- La công tử khách sáo quá.

- Đối với Vi cô nương thì tại hạ đâu tiếc gì. Những ngày vừa qua, Vi cô nương lưu lại đây đã khiến cho tại hạ thêm cảm kích và ngưỡng mộ.

- Công tử đừng khiến tiểu nữ thêm phần khách sáo đó.

La Thiên Hào cười khảy:

- Chúng ta sẽ phá đi sự ngăn cách đó mà.

Y nhịp quạt, nói tiếp:

- Mời Vi cô nương.

Nàng khẽ gật đầu. Hai người chưa kịp bước ra ngoài thì có tiếng gõ cửa dồn dập.

La Thiên Hào nhìn Vi Thiên Cơ rồi quay đầu lại, chau mày gắt lên:

- Vào đi.

Một gã môn hạ Ngũ Kiếm Phái trong trang y võ phục hấp tấp bước vào. Gã nhìn Vi Thiên Cơ bằng ánh mắt lưỡng lự.

Nhận ra ánh mắt gã, La Thiên Hào khẽ gật đầu:

- Ngươi cứ coi Vi cô nương như người nhà của ta.

Gã ôm quyền xá La Thiên Hào rồi trịnh trọng nói:

- Khởi bẩm Chưởng Môn, phân đàn Ngũ Kiếm đã có tin về Tiểu Thần Toán Tử.

La Thiên Hào khoát tay:

- Tốt lắm. Ngươi hãy chuẩn bị mọi thứ cần thiết để ta cùng Vi cô nương đón Hạ huynh về đây.

Y khoát tay ra hiệu cho gã môn hạ rút lui rồi quay lại Vi Thiên Cơ:

- Chúc mừng Vi cô nương. Cuối cùng rồi tại hạ cũng giúp dược việc cho nàng.

Trong khi chúng môn hạ Ngũ Kiếm chuẩn bị mọi thứ cần thiết để tại hạ và Vi cô nương lên đường thì chúng ta hãy cùng đối ẩm để mừng cho tin này.

Lòng dạ Vi Thiên Cơ rối bời bởi vì những ngày qua không nhận được tin tức gì của Hạ Quân Bình, trong lòng như có lửa đốt. Nay nghe tin này thì chỉ muốn lên đường ngay mà thôi. Nhưng nghĩ cho cùng cũng không tiện từ chối lời thỉnh cầu của La Thiên Hào nên buộc phải gật đầu.

La Thiên Hào như đọc được ý niệm trong đầu Vi Thiên Cơ nên từ tốn nói:

- Tại hạ rất hiểu tâm trạng của Vi cô nương. Nhưng làm bất cứ việc gì cũng phải chuẩn bị chứ. Hạ huynh hiện nay đang bị các cao thủ Hắc đạo truy tầm. Nếu như không có sự chuẩn bị chu đáo thì sợ rằng chúng ta khó đưa được Hạ huynh về đây.

- Tiểu nữ chỉ sợ làm phiền quá nhiều đến La công tử.

- Tại hạ đã giúp thì đâu còn ngại nữa. Huống chi ngoài nghĩa võ lâm, tại hạ còn ái mộ Vi cô nương. Tại hạ luôn mơ tưởng một ngày nào đó, Ngũ Kiếm Phái và Phi Tiên Hồ sẽ là người một nhà.

Vi Thiên Cơ cau mày:

- Ngũ Kiếm Phái cũa La công tử là một đại phái trong chốn võ lâm còn Phi Tiên Hồ chẳng qua chỉ là một danh lam thắng cảnh chốn sơn lâm, đâu thể sánh bằng.

La Thiên Hào sa sầm mặt nhưng nhanh chóng tạo nụ cười giả lả. Y trịnh trọng nói:

- Tại hạ thỉnh Vi cô nương.

Vi Thiên Cơ vừa gật đầu vừa nói:

- Sau buổi đại yến này thì chúng ta sẽ đi ngay chứ?

- Khi chuẩn bị xong thì chúng ta sẽ đi ngay.

Hai người rời thư phòng. La Thiên Hào đưa Vi Thiên Cơ đến một gian thư sảnh được trang hoàng khá lộng lẫy. Vừa bước vào gian thư sảnh này, Vi Thiên Cơ không khỏi nhíu mày bực bội bởi mùi xạ hương nồng nồng xông vào mũi nàng. Nàng có cảm tưởng mình đang bước vào một

gian phòng trong toà kỹ lâu hơn.

Ngay giữa gian thư sảnh là bàn đại yến đã được bày sẵn với những món cao lương mỹ vị.

La Thiên Hào đóng cửa lại:

- Mời cô nương.

Nàng vừa yên vị thì La Thiên Hào vội vã rót rượu vào chén nàng. Vi Thiên Cơ nâng chén rượu:

- Mời công tử.

Giọng nói của nàng thật ôn nhu từ tốn nhưng ánh mắt thì lại sắc như bảo đao, bảo kiếm điểm thẳng tới mặt La Thiên Hào. Chạm vào ánh mắt của Vi Thiên Cơ, La Thiên Hào không tỏ vẻ gì bối rối mà vẫn giả lả mỉm cười.

Y bưng chén rượu:

- Mời cô nương.

Y uống trước rồi đặt chén xuống bàn.

Vi Thiên Cơ nhấp một ngụm nhỏ rồi ôn nhu nói:

- Tiểu nữ nghe được tin tức của Hạ huynh thì không còn hứng thú đối ẩm nữa.

Uống cạn chén này rồi tiểu nữ xin được phép ra đi. Xin La công tử miễn chấp.

- Vi cô nương gấp như vậy à?

Nàng khẳng khái gật đầu.

La Thiên Hào buông một tiếng thở dài, nói:

- Tại sao Vi cô nương lại quá lo lắng cho một gã công tử trói gà không chặt chứ?

Phải chăng Vi cô nương đã yêu Hạ Quân Bình?

- Tại sao La công tử lại hỏi tiểu nữ điều đó?

- Tại hạ muốn biết.

Vi Thiên Cơ tỏ vẻ bất mãn:

- Chưởng Môn cần biết để làm gì?

- Mấy ngày qua cô nương lưu lại Ngũ Kiếm Phái mà không nhận thấy gì à?

Nàng nhìn thẳng vào mặt La Thiên Hào.

La Thiên Hào khẽ lắc đầu, nhỉ giọng nói:

- Tại hạ không đáng sánh ngang với Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình sao?

Y chống tay lên mặt bàn:

- Thiên Cơ. Nàng hãy trả lời cho ta biết. Ta không đáng so với Hạ Quân Bình sao?

- Tiểu nữ không có sự so sánh đó. Sự chu toàn của La công tử, tiểu nữ rất cảm kích, sau này sẽ đền đáp.

- Đó là những lời khách sáo. Tại hạ muốn nghe câu trả lời của nàng.

Vi Thiên Cơ đứng lên:

- La Chưởng Môn có quá tò mò không?

- Ta tò mò bởi vì ta yêu nàng. Quân Bình sao có thể sánh với ta được. Y chỉ là một gã thư sinh trói gà không chặt và chỉ một tiếng ban lệnh của ta thôi thì gã phải sớm chầu diêm chúa.

Mặt Vi Thiên Cơ đanh hẳn lại:

- Thiên Cơ không cho phép bất cứ ai chạm đến Hạ Quân Bình.

- Ngay cả ta ư?

Nàng đứng lên:

- Đúng, ngay cả La Chưởng Môn.

La Thiên Hào dè bỉu:

- Nàng không làm gì được cho gã Tiểu Thần Toán Tử nữa rồi. Khi ta đã yêu thì quyết phải có nàng. Gã Hạ Quân Bình kia dù có ba đầu sáu tay cũng không để đoạt được tình yêu của ta.

Vi Thiên Cơ bặm môi. Dung diện của nàng lộ ra những nét phẫn nộ cùng cực.

Vi Thiên Cơ hừ nhạt nói:

- Tôi không cần phải lưu lại đây nữa.

- Nàng rời đây để đi tìm Hạ Quân Bình à?

- Đúng vậy.

- Vi cô nương chưa nghe ta nói là Quân Bình đang lưu tại đâu mà.

- La Chưởng Môn biết thì tôi cũng có thể biết. Cáo từ.

Vi Thiên Cơ dứt lời, toan rời bước bỏ ra khỏi thư sảnh nhưng La Thiên Hào đã nhanh hơn, án ngữ ngay cửa thư sảnh. Y chiếu ánh mắt cú vọ vào nàng.

Vi Thiên Cơ cau mày nói:

- La Chưởng Môn muốn gì?

- Ta sẽ nói cho nàng biết Hạ Quân Bình đang ở đâu.

- Tiểu nữ không cần nghe nữa.

La Thiên Hào cười khẩy:

- Nàng không muốn nhưng ta vẫn nói.

- Vậy thì nói nhanh đi.

La Thiên Hào mỉm cười:

- Hạ Quân Bình đang lưu tại trấn Chiết Giang. Từ đây đến Chiết Giang trấn không quá hai mươi dặm. Với võ công của chủ nhân Phi Tiên Hồ thì chỉ mất nửa khắc thôi nhưng ta không cho nàng đi gặp Hạ Quân Bình.

- La Chưởng Môn định cản Thiên Cơ ư?

- Ai lại để cho người mình yêu đi gặp kẻ tình địch chứ.

- La Chưởng Môn đừng quá trơ trẽn mà hối không kịp đó.

Nàng vừa nói vừa xòe ngọc thủ. Trên đôi ngọc thủ của nàng là đôi Phi Điểu Thiên Can đã từng chấn động võ lâm.

La Thiên Hào nhìn đôi Phi Điểu Thiên Can, thoạt chớp mắt rồi ngửa mặt cười khành khạch. Tràng cười của gã nghe thật chói tay và đầy chất dâm dật.

Vi Thiên Cơ chờ cho gã dứt tràng cười mới gằn giọng thốt:

- La Chưởng Môn muốn thử đôi Phi Điểu Thiên Can à?

- La mỗ từng nghe thiên hạ đồn đãi về uy lực vô biên của đôi Phi Điểu Thiên Can của Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ. Với bất cứ ai thì gặp Phi Điểu Thiên Can cũng phải e dè sợ hãi nhưng với tại hạ thì không. Vi cô nương không thương cũng nghĩ chút tình, nỡ đâu lại dụng Phi Điểu Thiên Can bức tử tại hạ.

Y nhún vai:

- Cho dù Vi cô nương không còn tình, muốn sát tử tại hạ bằng Phi Điểu Thiên Can cũng không thể được.

Y liếm mép:

- Nàng hãy chìu theo ý của ta đi. Hạ Quân Bình chẳng đáng để cho nàng quan tâm đâu.

- La Chưởng Môn nói hết rồi chứ?

- Thế nàng đã nghe và định làm gì?

- Những lời của La Chưởng Môn thốt ra buộc tôi phải trừng phạt La Chưởng Môn.

Vi Thiên Cơ vừa dứt lời, liền thi triển đôi Phi Điểu Thiên Can. Ngọc thủ của nàng vung lên nhưng tâm ý thì chỉ muốn cảnh cáo La Thiên Hào mà thôi.

Bất kỳ xuất thủ, Vi Thiên Cơ đoan chắc đôi Phi Điểu Thiên Can sẽ khiến cho La Thiên Hào không còn dám xem thường nàng nữa. Nhưng khi vừa xuất thủ thì nàng mới cảm nhận có điều bất ổn. Chân nguyên thuần âm chân khí của nàng không có vẻ bình thường như trước mà như

đã mất đi quá chín phần nội lực.

Cặp Phi Điểu Thiên Can vừa thoát khỏi đôi ngọc thủ của Vi Thiên Cơ, không còn tỏ lộ dược uy vũ vốn có của nó mà lại là đà một cách chậm chạp. Chúng như một cặp én gãy cánh, cố gượng lướt về phía La Thiên Hào.

La Thiên Hào không một chút khẩn trương, cũng chẳng có vẻ hốt hoảng hay e dè, cứ như là y biết đôi Phi Điểu Thiên Can của Vi Thiên Cơ đã hoàn toàn mất tác dụng nên bình thản xoè tay đón lấy chúng nhưng bắt một đôi chim mất lực.

Vi Thiên Cơ trố mắt ngơ ngác nhìn. Nàng buột miệng nói:

- Sao kỳ vậy?

La Thiên Hào cười mỉm:

- Nàng không lạ đâu.

Vi Thiên Cơ rít lên:

- La Thiên Hào, ngươi đã giở thủ đoạn gì với ta?

- Bây giờ thì nàng mới hiểu vì sao ta thản nhiên với chủ nhân Phi Tiên Hồ chưa?

Vi Thiên Cơ bặm môi, mặt lộ những nét căm phẫn. Nàng gằn giọng nói:

- La Thiên Hào. Ngươi dụng thủ đoạn gì?

La Thiên Hào cười mỉm:

- Nàng đã ở trong tệ phái của ta ba ngày, mỗi ngày ta dụng một ít dược nhuyễn công. Sau ba ngày thì công lực của nàng suy giảm tột cùng. Chính vì thế mà đôi Phi Điểu Thiên Can mới nằm gọn trong tay ta.

Y cười mỉm, dấn tới hai bộ, đối mặt với Vi Thiên Cơ:

- Vi Thiên Cơ, lần này thì nàng không được may mắn đắc thủ rồi.

Vi Thiên Cơ gằn giọng:

- Đê tiện thật.

- Ta yêu nàng thì sao gọi là đê tiện được.

Gã vừa dứt lời thì Vi Thiên Cơ vung tay xuất chưởng tát thẳng mặt La Thiên Hào.

Nàng vừa tát vừa quát:

- Tiểu nhân bỉ ổi.

Mặc dù xuất chưởng bất ngờ nhưng ngọc thủ của nàng chưa chạm được vào mục tiêu thì đã bị trảo công của La Thiên Hào nắm cứng lại.

La Thiên Hào nheo mày:

- Nàng dám chửi ta ư?

- Ngươi còn đáng bị hơn thế nữa.

La Thiên Hào bật cười khùng khục. Y vừa cười vừa nói:

- Phải. Ta là tiểu nhân bỉ ổi nhưng lại được làm chủ một đoá hoa anh thư kỳ tài trong chốn võ lâm. Làm tiểu nhân như vậy cũng đáng lắm chứ, phải không Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ?

La Thiên Hào vừa nói vừa giật mạnh tay Vi Thiên Cơ rồi thình lình vung chỉ pháp điểm vào tĩnh huyệt của nàng.

Vi Thiên Cơ biến sắc hét lớn:

- La Thiên Hào. Ngươi định làm gì?

La Thiên Hào nhìn nàng:

- Kẻ biết chơi hoa thì phải biết ngắm hoa.

- Ngươi...

La Thiên Hào cười khẩy:

- Nàng đừng khẩn trương như thế mà mặt hoa không được tươi tắn. Ta sẽ không làm một gã đồ tể vùi hoa dập liễu đâu. Ta có cái thú chiêm ngưỡng hoa trước khi đưa tay hái đoá hoa đó. Nàng đúng là một đoá hoa đẹp mà ta đã từng mong mỏi có được trong vườn hoa biết nói của mình.

- Dâm đãng.

La Thiên Hào lắc đầu:

- Đừng thốt ra những lời chói tai đó chứ. Những lời nói đó sẽ đem đến cho nàng sự phiền lụy sau này, khi đã là một đoá hoa trong vườn hoa của ta đó.

Y vừa nói vừa cúi xuống rút ngọn chủy thủ giấu dưới giày. Y lia ngọn chủy thủ trước mặt Vi Thiên Cơ:

- Ta đoan chắc nàng là một đoá hoa đẹp. Đẹp nhất trong những đoá hoa mà ta đã có.

Vi Thiên Cơ biến sắc. Nàng gằn giọng nói:

- La Thiên Hào. Ngươi không nghĩ đến hậu quả của hành động hôm nay ư?

La Thiên Hào lắc đầu:

- Không... Một khi ta đã làm điều gì thì không bao giờ nghĩ đến hậu quả. Nếu cứ suy nghĩ về hậu vận thì sao có thể đạt được mục đích. Nếu ta là kẻ lo xa hay sợ hãi thì đã chẳng là Chưởng Môn Ngũ Kiếm Phái.

Y thọc mũi chủy thủ vào dây buộc áo khoác của Vi Thiên Cơ rồi lắc nhẹ cổ tay.

Sợi dây không thể chịu nổi lưỡi dao sắc bén như lá lúa nên đứt lìa. Chiếc áo choàng khoát vai Vi

Thiên Cơ rơi xuống dưới chân nàng.

Vi Thiên Cơ đỏ mặt và phẫn uất. Nàng gằn giọng:

- La Thiên Hào. Ngươi không được làm như vậy.

- Sao ta lại không được quyền sở hữu một đoá hoa anh thư như nàng chứ? Bây giờ thì nàng có thể phản ứng với ta nhưng khi hoa đã có chủ thì không như bây giờ đâu.

Y vừa nói vừa rê mũi chủy thủ xuống chiếc nút dây thứ nhất. Vi Thiên Cơ vừa phẫn uất vừa hốt hoảng. Nàng biết La Thiên Hào định làm gì nhưng cổ họng đắng nghét. Và nàng chỉ muốn thốt lời thoá mạ La Thiên Hào nhưng khốn nỗi trong khí quản như có vật gì chẹn ngang, không sao thốt ra thành lời được.

Bằng một động tác thật chính xác, như đã quá quen với việc dùng dao cắt nút dây, La Thiên Hào lòn mũi chủy thủ vào chiếc nút dây, cổ tay y lắc khẽ một cái, chiếc nút dây bị đứt lìa.

Chiếc áo của Vi Thiên Cơ bật ra.

La Thiên Hào chắc lưỡi:

- Nàng phải là một đóa hoa tuyệt sắc.

- Ngươi...

La Thiên Hào nhìn nàng, mỉm cười, trơ trẽn nói:

- Nàng đừng quá khẩn trương. Tất cả mọi hành động của ta đều rất chuẩn mực và từ tốn.

Gã nói xong, lại lòn mũi chủy thủ vào chiếc nút dây thứ hai.

Vi Thiên Cơ căng thẳng tột cùng. Chiếc áo võ phục của nàng chỉ còn vỏn vẹn có tám nút dây. Nếu không có một sự biến nào xảy ra thì chẳng bao lâu nữa, La Thiên Hào sẽ lột trần thân thể nàng.

La Thiên Hào cười mỉm cói:

- Những đóa hoa không chìu theo ý của ta thì hậu quả sẽ như thế nào, nàng có biết không?

Y lắc mũi chủy thủ. Chiếc nút dây lại bị đứt ngang. Chiếc áo võ phục của Vi Thiên Cơ lại mở rộng thêm. Y mỉm cười nói:

- Những đoá hoa không chìu theo ý ta thì đều bị đưa đến Dạ Tình Thủy Lầu để mua vui cho Bội Phân Phân.

Vi Thiên Cơ toát mồ hôi.

Mũi chủy thủ lại len vào chiếc nút dây thứ ba. Nếu chiếc nút bị cắt nữa thì đôi vai và chiếc yếm bên trong sẽ lộ ra. Điều đó sẽ như thế nào đối với Vi Thiên Cơ?

Vi Thiên Cơ gượng nói:

- La Thiên Hào. Ngươi hãy dừng tay lại.

- Không. Ta không thể dừng được mỗi khi thực hiện ý định của mình.

Y mỉm cười, toan lắc mũi chủy thủ để cắt đứt chiếc nút thứ ba thì bất thình lình, cửa thư sảnh mở ra. Một nữ nhân trạc ngoài đôi mươi, nhan sắc khá mỹ miều bước vào.

Nàng ta thoạt ngây người khi chứng kiến cảnh La Thiên Hào đang bức chế Vi Thiên Cơ.

- La huynh...

La Thiên Hào sa sầm nét mặt, rút ngọn chủy thủ lại. Y nhìn lại nữ nhân đó:

- Mỹ Linh...

Mỹ Linh gần như chết sững, chẳng nghe được câu nói của La Thiên Hào. Nàng lắp bắp nói:

- La huynh... sao chàng lại...

La Thiên Hào cười khẩy nói:

- Đừng hỏi.

Gã gằn giọng nói:

- Mỹ Linh, chưa được phép của ta sao nàng dám vào đây?

Mỹ Linh bặm môi:

- Thiếp...

La Thiên Hào quát lớn:

- Ai?

Mỹ Linh biến sắc, gượng nói:

- Thiếp tự tiện vào.

La Thiên Hào gạt ngang:

- Nàng biết như thế thì hậu quả sẽ như thế nào không?

Mỹ Linh gục đầu nhìn xuống:

- Thiếp biết...

Vi Thiên Cơ rít lên bằng giọng căm phẫn:

- La Thiên Hào, ngươi vô tâm vô nghĩa đến như vậy ư? Đúng ra khi Mỹ Linh phu nhân đến đây thì ngươi phải vỗ về nàng mới đúng.

La Thiên Hào khoát tay, ngăn không cho Vi Thiên Cơ nói.

Y nhìn Mỹ Linh, gằn giọng nói:

- Ra ngoài đi.

Vi Thiên Cơ thét lên:

- Phu nhân không thể đi được.

Nhìn Mỹ Linh, Vi Thiên Cơ gắt giọng nói:

- Phu nhân... phu nhân không nên rời khỏi thư sảnh này. Phu nhân biết tướng công của phu nhân đang làm gì chứ? Là thân phận nữ nhi với nhau, phu nhân biết cái quý giá của trinh tiết. Phu nhân hãy ngăn hắn ta lại. Tướng công của phu nhân định làm hại tôi.

Mỹ Linh nìn La Thiên Hào.

La Thiên Hào ngửa mặt cười khành khạch. Tràng tiếu ngạo của gã càng khiến cho Vi Thiên Cơ căng thẳng. Bởi lẽ nàng đã đoán được cho dù Mỹ Linh là người đầu gối tay ấp của La Thiên Hào nhưng cũng không thể cản gã được.

Nàng thét lên cắt ngang tràng tiếu ngạo của La Thiên Hào:

- La Thiên Hào. Ngươi trơ trẽn như vậy sao? Trước mặt phu nhân mà ngươi vẫn trơ trẽn thái quá như vậy? Một người như ngươi sao có thể sống trong trời đất này được.

La Thiên Hào nhìn lại Vi Thiên Cơ:

- Vi Thiên Cơ. Nàng nghĩ Mỹ Linh có thể giúp được nàng ư?

Y nhìn Thiên Cơ và chỉ Mỹ Linh:

- Mỹ Linh cũng chỉ là một đoá hoa biết nói trong vườn hoa của Chưởng Môn Ngũ Kiếm Phái mà thôi.

- Ngươi... ngươi trơ tráo như vậy ư? Ngươi... ngươi không còn một chút nhân tính nào ư?

- Cái gì La mỗ thích thì La Mỗ cứ làm.

La Thiên Hào nhìn lại Mỹ Linh:

- Mỹ Linh, lui ra đi.

Mỹ Linh mếu máo nói:

- La huynh...

La Thiên Hào gạt ngang:

- Đi đi, đừng nhiều lời buộc ta phải phẫn nộ mà trừng phạt nàng đó. Đi ra đi.

Mỹ Linh lắc đầu.

La Thiên Hào tròn mắt.

Vi Thiên Cơ chợt lo lắng cho Mỹ Linh. Nàng biết La Thiên Hào sẽ làm gì khi Mỹ Linh làm trái ý gã.

La Thiên Hào gằn giọng:

- Sao nàng lắc đầu? Nàng dám chống lại ý của ta ư?

- Thiếp không dám chống lại ý của chàng. Thếp đến báo cho chàng biết là Bội Phân Phân cùng với Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ đang chờ chàng ở tổng đàn Ngũ Kiếm Phái.

La Thiên Hào sa sầm mặt. Y hỏi lại nàng:

- Bội Phân Phân và Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ đợi ta ở tổng đàn Ngũ Kiếm Phái ư?

Mỹ Linh từ tốn gật đầu, nhỏ giọng nói:

- Chính vì hai người đó mà thiếp mới mạo phạm xông vào thư sảnh của chàng.

La Thiên Hào buông một tiếng thở dài.

Y dằn tay đập đôi Phi Điểu Thiên Can xuống bàn yến tiệc, hằn học nói:

- Bội Phân Phân. Ngươi không chờ lúc nào đến mà lại đến ngay lúc này.

La Thiên Hào nhìn lại Vi Thiên Cơ:

- La mỗ sẽ quay trở lại.

La Thiên Hào nhìn Mỹ Linh:

- Nàng ở đây trang điểm lại Vi Thiên Cơ cho ta.

Mỹ Linh nhu nhược cúi đầu:

- Thưa vâng.

Hai giọt lệ rịn ra nhễu xuống trước mũi hài của nàng.

La Thiên Hào hừ nhạt. Y rảo bước bỏ ra ngoài thư sảnh. Mỹ Linh chờ một lúc mới bước tới vội vã khép cửa lại. Nàng tiến đến trước mặt Vi Thiên Cơ.

Mỹ Linh hối hả nói:

- Vi cô nương mau rời khỏi đây.

- Tôi sẽ đi nhưng đã bị La Thiên Hào điểm vào tĩnh huyệt rồi.

Mỹ Linh chớp mắt rồi điểm chỉ giải khai huyệt đạo cho nàng.

Vừa được giải khai huyệt đạo, Vi Thiên Cơ chộp ngay lấy tay Mỹ Linh:

- La phu nhân... đa tạ...

Mỹ Linh bật khóc.

Vi Thiên Cơ thở dài rồi lấy lại đôi Phi Điểu Thiên Can. Nàng nói với Mỹ Linh:

- Phu nhân... phu nhân đã gạt La Thiên Hào?

Mỹ Linh gật đầu.

Thiên Cơ thở ra:

- Nếu vậy thì phu nhân hãy cùng đi với tôi. Một người như họ La thì không đáng để phu nhân trao thân, trao tình cho gã. Y là kẻ vô tâm, vô tính, một người bại hoại không màng đến tình phu thê.

Mỹ Linh cướp lời Vi Thiên Cơ:

- Cô nương mau rời khỏi đây đi, kẻo không kịp đâu.

- Phu nhân hãy đi theo tôi.

Mỹ Linh lắc đầu:

- Tôi ở lại, Vi cô nương mau đến tàu ngựa phía sau dãy thư sảnh trước mặt lấy ngựa mà đào thoát. Tôi không tiện tiễn cô nương.

- La Thiên Hào nhất định sẽ trừng phạt phu nhân. Gã sẽ không nương tay với phu nhân đâu.

- Tôi biết nhưng tôi chấp nhận.

Vi Thiên Cơ buông một tiếng thở dài, lắc đầu. Nàng toan rời bước ra khỏi thư sảnh thì Mỹ Linh gọi nàng lại:

- Vi cô nương.

Vi Thiên Cơ quay lại:

- Phu nhân còn điều chi chỉ giáo?

- Cô nương hãy thay đổi y phục của tôi để rời khỏi nơi đây.

Vi Thiên Cơ giật mình. Nàng nghĩ thầm:

"Sao ta không nghĩ ra điều đó? Nếu không có Mỹ Linh thì mình không thể bảo vệ được sự trinh bạch rồi. Ta nhất định phải trả ơn cho nàng." Vi Thiên Cơ bước trở lại và đổi y phục với Mỹ Linh. Nàng bồi hồi xúc động nói:

- Phu nhân. Tôi không bao giờ quên ơn này. Sau này sẽ đền đáp.

- Cô nương rời khỏi đây được là tôi mãn nguyện rồi.

- Phu nhân bảo trọng.

- Cô nương bảo trọng.

Vi Thiên Cơ rời gian thư sảnh, hối hả theo sự chỉ dẫn của Mỹ Linh đi về hướng tàu ngựa. Nàng vừa đi vừa nghĩ thầm:

"La Thiên Hào, nếu như Mỹ Linh có mệnh hệ nào thì ta thề không để cho ngươi sống mà thấy mặt trời đâu." Vi Thiên Cơ vừa nghĩ vừa rảo bước đến tàu ngựa. Nàng nhẹ nhõm khi không ai phát hiện ra mình. Chọn một con tuấn mã sắc đen tuyền với bốn vó có đốm trắng, nàng vỗ về ngựa:

- Chúng ta sẽ rời khỏi đây. Ngươi ráng đưa ta đi nhanh lên nhé.

Vi Thiên Cơ mở dây cương rồi thót lên lưng tuấn mã. Nàng thúc chân vào hông tuấn mã:

- Nào đi.

Vi Thiên Cơ cúi rạp mình trên lưng tuấn mã, thúc ngựa phi nước đại băng về phía cổng tam quan. Mười gã kiếm thủ đứng chốt ngay cổng thấy có người phi ngựa phóng nước đại băng đến liền toan đóng cổng lại nhưng chúng nhanh chóng nhận ra y phục của Mỹ Linh liền đứng tạt qua hai bên.

Một gã mỉm cười nói:

- Bát phòng phu nhân hấp tấp vậy.

Không màng đến lời nói khách sáo của gã, Thiên Cơ thúc mạnh chân vào mông để tuấn mã lao đến băng qua cổng tam quan. Cùng lúc đó một tiếng pháo hiệu nổ trên không rung.

Mười gã kiếm thủ vừa thấy pháo hiệu liền khẩn trương khép cổng lại. Gã đại hán vừa mới thốt câu nói khách sáo nịnh hót như hiểu ra chuyện gì liền quát lớn:

- Không phải Bát phu nhân. Đuổi theo.

Lời còn đọng trên miệng gã thì hai mươi thớt nhân mã cùng với La Thiên Hào cúi rạp trên mình ngựa ào ào lướt đến. Gã hối hả nói:

- Người đó vừa mới chạy qua.

La Thiên Hào ra roi đánh vào mông tuấn mã, cúi rạp người lướt qua. Hai mươi gã kiếm thủ thuộc hạ cũng rào rào bám theo sau.

Tiếng vó ngựa dồn dập rộn lên phía sau khiến Thiên Cơ càng khẩn trương hơn.

Nếu lúc này nàng không bị mất nội lực chân nguyên thì đâu coi bọn cao thủ Ngũ Kiếm Phái ra gì nhưng khốn nỗi giờ nàng đã khác trước rồi nên chỉ biết đào tẩu mà thôi.

Vừa lo lắng vừa khẩn trương, Thiên Cơ không ngừng thúc chân hối thúc tuấn mã phi nước đại lao về phía trước.

Vi Thiên Cơ bặm môi nghĩ thầm:

“Mình phải đến Chiết Giang trấn gặp Hạ Quân Bình trước khi bọn người Ngũ Kiếm Phái bắt kịp mình.”

Chương 36 - Hợp Tướng

Từ trong cửa hiệu bước ra, Quân Tùng đã nghe tiếng vó ngựa dồn dập dội đến tai mình. Một con tuấn mã sắc đen tuyền vụt qua. Quân Tùng bị gió bụi phủ vào mặt, buột miệng rủa:

- Có mắt không tròng hay sao mà phi ngựa như chốn không người vậy?

Y còn toan rủa tiếp thì đoàn nhân mã thứ hai trên hai mươi người rầm rập lao đến, dẫn đầu là Chưởng Môn Ngũ Kiếm Phái La Thiên Hào.

Cùng lúc với đoàn nhân mã thứ hai lao đến, một cậu bé bất thình lình từ trong ngõ chạy băng ra. Sự xuất hiện của cậu bé khiến Quân Tùng giật mình. Trong đầu loé lên ý niệm:

"Chết rồi, bọn kỵ mã này sẽ dẫm nát cậu bé mất." Ý niệm đó thôi thúc y quẳng luôn số thực phẩm vừa mới mua, rồi lao nhanh ra án ngữ, dụng chiếc Dương Ma Bửu Kiếp vỗ thẳng tới đoàn nhân mã của La Thiên Hào.

Hai gã kỵ sĩ đang lao đến bị đánh bật ngược về sau. Dư kình còn lại phát tán, đẩy dạt những người khác, bắt những con tuấn mã phải giở chổng hai vó trước.

Quân Tùng thở phào một tiếng khi đoàn nhân mã hung hãn kia phải chùn bước bởi tuyệt kỹ Dương Ma Thần Thủ của y.

Y còn chưa hết nỗi bực dọc trong lòng bởi sự nghênh ngang của đám người cỡi ngựa thì đã nghe một tràng thoá mạ:

- Tiểu Thần Toán Tử. Ta đang đi tìm ngươi, không ngờ ngươi lại dẫn xác đến.

La Thiên Hào từ trên yên ngựa băng xuống với một bộ pháp thật uy mãnh. Liền theo gã là những môn hạ Ngũ Kiếm Phái.

La Thiên Hào chỉ Quân Tùng:

- Hạ Quân Bình, ngoan ngoãn thì hãy quỳ xuống tạ tội với bổn Chưởng Môn.

Quân Tùng nghệch mặt:

- Các hạ nói ai vậy?

La Thiên Hào cau mày:

- Bổn Chưởng Môn nói với ngươi đó.

Vi Thiên Cơ từ phía xa đã vòng ngựa lại. Nàng cũng thoạt ngỡ ngàng khi thấy Dương Quân Tùng. Vốn đã gặp Quân Tùng một lần trong cổ miếu Thần Hoàng nên nàng bán tín bán nghi.

Trong khi Thiên Cơ suy nghĩ thì Quân Tùng chỉ La Thiên Hào quát:

- Đáng ra ngươi phải kính cẩn xá Dương thiếu hiệp mà cáo lỗi mới đúng. Đàng này lại còn

nghênh ngang bắt ta phải quỳ nữa. Trên đời này chắc hết nhẵn kinh sách thánh hiền nên mới có một con người ngang ngược như ngươi.

Câu nói của Quân Tùng khiến vẻ mặt La Thiên Hào sa sầm lại. Y gắt giọng nói:

- Hừ... Bổn Chưởng Môn cáo lỗi ngươi hay ngươi phải quỳ lạy ta?

- Đúng là hạng ngang ngược mà. Trên đời này bộ chỉ có mình ngươi muốn tự cho mình làm gì thì làm sao?

La Thiên Hào chỉ Quân Tùng:

- Im miệng. Nếu không bổn Chưởng Môn sẽ cắt lưỡi ngươi đó.

- Rõ là già mồm già mép mà. Sao ta lại có thể đối mặt với một kẻ vừa ngang ngược vừa thô lỗ. Mạn phép hỏi tôn giá là Chưởng Môn phái nào vậy?

La Thiên Hào nạt ngang:

- Ngũ Kiếm Phái.

Quân Tùng nheo mày, lẩm nhẩm:

- Ngũ Kiếm Phái... Ngũ Kiếm Phái.

Y vỗ tay ra vẻ ngạc nhiên rồi nói:

- Chết rồi.

- Tiểu tử... Ngươi muốn nói cái gì?

Quân Tùng chỉ La Thiên Hào nói:

- Chết thật rồi.

La Thiên Hào thấy bộ mặt ngơ ngác của Quân Tùng thì buột miệng hỏi:

- Ý ngươi muốn nói gì?

Quân Tùng chắc lưỡi:

- Nếu không hỏi lai lịch tôn giá thì quả là không sao biết được hậu quả sẽ ra sao.

Không khéo người chung một nhà lại bôi mặt đánh nhau thì chẳng còn ra thể thống gì nữa. Thiên hạ biết được chuyện này chắc vừa cười tôn giá vừa cười tại hạ nữa.

- Quân Bình. Ngươi nói nhăng nói cuội gì vậy?

- Tại tôn giá không hiểu thôi. Hạ Quân Bình là đại ca của tại hạ.

Y chỉ vào ngực mình rồi dõng dạc nói tiếp:

- Còn tại hạ là Chưởng Môn của Tứ Kiếm Phái. Tứ Kiếm thì phải lớn hơn là Ngũ Kiếm. Theo vai vế thì tôn giá phải gọi Dương mỗ là... là... là... là lão tổ tổ Tứ Kiếm. Có Tứ Kiếm thì mới đẻ ra

Ngũ Kiếm. Oâi chao... Nếu không hỏi lai lịch tôn giá thì lão tổ tổ Tứ Kiếm đã mất thể diện với ngươi rồi.

Quân Tùng chỉ La Thiên Hào:

- Đắc tội... ngươi thật là đắc tội... đắc tội.

Giọng nói cùng với những cái lắc đầu của Quân Tùng khiến cho La Thiên Hào phẫn nộ tột cùng. Y rít lên bằng chất giọng đầy sự hằn học, đồng thời rút trường kiếm:

- Tứ Kiếm Phái ư? Để xem cái lưỡi của ngươi khi lìa khỏi lỗ niệng thì có còn kiêu ngạo trước mặt bổn Chưởng Môn nữa hay không.

La Thiên Hào dứt câu liền thi triển kiếm pháp Hoa Sơn. Mũi kiếm của gã run lên tạo thành muôn vạn những bông hoa kiếm tập kích trực diện Dương Quân Tùng.

Nhác thấy một rừng bông kiếm xuất hiện trước mặt mình Dương Quân Tùng dù tự tin vì đã có Dương Ma Bửu Kiếp nhưng cũng không dám khinh suất. Nên kiếm của họ La vừa xuất ra thì gã cũng vận dụng Uyên Ương Tâm Pháp thi triển tuyệt kỹ Dương Ma Thần Thủ.

Bóng ảnh thủ đỏ rực đón thẳng lấy rừng bông kiếm ảnh của La Thiên Hào.

La Thiên Hào ngỡ như có một luồng hỏa phong bổ thẳng tới mình khiến cho gã bứt rứt không sao chịu được, buộc phải thu hồi kiếm chiêu, thoái về sau bốn bộ.

Quân Tùng xuất thủ một lần bức lùi đối thủ thì trong lòng phấn khích vô cùng. Y cao giọng nói:

- Chỉ mới là thức đầu thôi. Còn nhiều chiêu thức khác nữa.

Quân Tùng vừa nói vừa vung tay như chuẩn bị phát tiếp một chưởng nữa. Gã gầm lên lồng lộng.

Vừa đón một chưởng của Quân Tùng, La Thiên Hào biết ngay mình gặp phải một đại cao thủ có tuyệt kỹ võ công. Trong lòng y nổi lên bao nhiêu ý nghĩ lẫn lộn.

Vốn La Thiên Hào viết rằng Hạ Quân Bình được Đại Minh thần tăng thỉnh vào tĩnh lăng nên võ đoán vừa rồi y đã đụng phải tuyệt kỹ của vị cao tăng Thiếu Lâm.

Chưởng kình của Quân Tùng lại quá dũng mãnh và lợi hại khiến La Thiên Hào càng đoan chắc hơn.

Thấy Quân Tùng vung bản thủ, La Thiên Hào vội vã thối lui liên tiếp ba bộ nữa, khoát tay ra dấu cho bọn môn nhân:

- Cản hắn lại.

Miệng thì hạ lệnh nhưng La Thiên Hào lại thót lên lưng ngựa, giật cương bỏ chạy.

Quân Tùng thảng thốt nói:

- Ê... sao lại chạy chứ?

Bọn kiếm thủ thấy Chưởng Môn thúc ngựa quay đầu tháo chạy nên chẳng còn tâm dạ hùng hổ nữa mà đồng loạt nhảy lên ngựa, ra roi chạy theo La Thiên Hào.

Quân Tùng nhìn theo bọn cao thủ Ngũ Kiếm Phái, lẩm bẩm nói:

- Các người chạy từ từ đó, kẻo không gây họa cho người khác thì cũng té gãy cổ.

Y nói xong, phủi bụi lấm trên trang phục.

Vi Thiên Cơ bước lại trước mặt Quân Tùng.

Quân Tùng nhìn nàng bằng ánh mắt hằn học. Y hất mặt nói:

- Cô nương muốn gì nữa đây?

Nghe chất giọng hằn học của Quân Tùng, mặt hoa của Vi Thiên Cơ sa sầm lại.

Nàng thở hắt ra một tiếng, cốt giữ giọng ôn nhu:

- Đa tạ công tử đã cản đường bọn súc sinh kia.

Quân Tùng nhướn mày:

- Bọn súc sinh nào?

- Bọn Ngũ Kiếm Phái.

- À... Bọn hồi nãy à? Bây giờ thì chúng đã đi hết rồi.

Nhìn Vi Thiên Cơ, Quân Tùng hỏi:

- Sao bọn súc sinh kia lại đuổi theo cô nương?

Thiên Cơ thẹn chín người khi sực nhớ đến chuyện giữa nàng và tên họ La:

- Chuyện này rất khó nói.

Quân Tùng khoát tay:

- Khó nói thì thôi, cô nương đừng nói vậy. Tại hạ cáo từ. Nếu có gặp lại bọn người đó thì cô nương phải bảo trọng đó.

Quân Tùng dứt lời, vừa toan dợm bước thì Thiên Cơ cản y lại. Quân Tùng tròn mắt nhìn nàng:

- Cô nương muốn gì?

- Khi nãy tôi nghe công tử nói Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình là đại ca của người?

Quân Tùng khẳng khái gật đầu:

- Đúng rồi. Hạ đại ca là Tiểu Thần Toán Tử còn tại hạ là Tử Thần Toán Tiểu.

Thiên Cơ phải bặm môi lại mới không thốt ra tiếng cười bởi câu nói hài hước của Dương Quân Tùng.

Quân Tùng hỏi nàng:

- Cô nương cũng đi tìm Hạ đại ca?

Nàng gật đầu.

Thối lại hai bộ, Quân Tùng ngắm nhìn Vi Thiên Cơ từ đầu đến chân rồi hỏi tiếp:

- Cô nương cần gặp Hạ đại ca để làm gì?

- Nghe công tử hỏi, tôi có cảm tưởng công tử biết chỗ của Hạ huynh.

- Sao có nhiều người tìm Hạ đại ca vậy? Vậy cô nương tìm Hạ đại ca với mục đích là thù hay bạn?

- Công tử dẫn tôi đến gặp Hạ huynh thì tất sẽ biết là bạn hay là thù.

Quân Tùng nhún vai:

- Aùi chà... tại hạ cần phải biết trước bởi lẽ có quá nhiều người tìm Hạ đại ca và nhìn lầm cả tại hạ nữa.

- Hạ huynh với tôi như người một nhà.

Quân Tùng nghiêng đầu nhìn nàng:

- Cô nương chắc vậy chứ?

- Chắc.

- Nếu cô nương tìm Hạ đại ca với mục đích khác thì sao?

- Ý công tử muốn nói tôi cũng như những người khác?

Quân Tùng gật đầu.

Thiên Cơ mỉm cười nói:

- Công tử yên tâm, tôi không lầm lẫn công tử với Hạ huynh bởi vì đã từng gặp công tử rồi.

Quân Tùng trợn tròn mắt:

- Cô nương đã gặp tại hạ rồi ư?

Thiên Cơ khẳng khái gật đầu rồi thuật lại những việc xảy ra tại ngôi cổ miếu Thần Hoàng mà nàng là người chứng kiến mọi việc.

Nghe xong, Dương Quân Tùng giãy nẩy nói:

- Aùi chà... cô nương và Hạ đại ca thấy sao không chịu xuất đầu lộ diện cứu tại hạ chứ?

Quân Tùng gãi đầu:

- Mà thôi. Vậy cũng tốt. Nếu không có cái họa đó thì tại hạ đâu có may mắn có đặng Mộng muội muội. Tại hạ sẽ dẫn cô nương đến gặp Hạ đại ca.

Y nói xong, gom tất cả thực phẩm dưới đất rồi thong dong bước đi.

Thiên Cơ nhìn Quân Tùng, ôn nhu nói:

- Trước đây gặp công tử ở ngôi cổ miếu thì công tử không phải như bây giờ.

Quân Tùng quay sang nhìn nàng:

- Đúng rồi. Ai cũng có vận số mà. Chắc chắn Vi cô nương thấy tại hạ khác lắm phải không?

Y chìa cách tay phải đến trước:

- Cô nương xem cánh tay tại hạ có gì khác với người ta không?

Thiên Cơ nhìn cánh tay Quân Tùng. Chân mày nàng thoạt nhíu lại. Nàng dễ dàng nhận ra lớp da tay của Quân Tùng chính là chiếc Dương Ma Bửu Kiếp.

Thiên Cơ nhíu mày nói:

- Dương Ma Bửu Kiếp.

Nghe nàng nói câu đó, Quân Tùng thoáng một chút ngơ ngác. Y chớp mắt hỏi:

- Vi cô nương đã nhận ra chiếc Dương Ma Bửu Kiếp?

- Tôi biết chiếc Dương Ma Bửu Kiếp này của Vô Ngã hoà thượng. Nghe đâu còn một chiếc nữa Ngọc Diện sư thái. Chiếc kia là Aâm Ma Bửu Kiếp.

Quân Tùng gật đầu:

- Đúng rồi. Sao cô nương lại biết? Cô nương đã biết đôi Thiên Ma Thần Thủ mà còn biết cả chủ nhân của chúng nữa. Tại hạ bội phục.

Quân Tùng nói xong ngây người nhìn nàng:

- Lạ thật... lạ thật...

Nàng nhìn gã:

- Ý công tử muốn nói gì?

- Nhìn diện dung của cô nương thì tuổi tác không ngoài đôi mươi. Thế mà sao lại biết Vô Ngã đại sư và Ngọc Diện sư thái? Điều đó không lạ à?

- Sau này tôi sẽ nói cho công tử biết. Còn bây giờ tôi muốn gặp Hạ huynh.

Quân Tùng thở hắt ra, lấp lửng nói:

- Người võ lâm sao hay thích giữ bí mật quá.

Thiên Cơ mỉm cười. Nhìn lơ nơi khách tránh ánh mắt soi mói của Dương Quân Tùng.

Quân Tùng bước vào lữ điếm, đi ngay đến bàn của gã tiểu nhị. Y hào hứng nói:

- Hê... lão nhị... hôm nay Thiên Hạ Đệ Nhất Hỏa Đầu Quân sẽ trổ tài thi với lão đấy.

Lão nhị nhìn Quân Tùng:

- Thiếu gia à. Suy nghĩ cho kỹ đi. Tại đất Chiết Giang này chưa có ai qua mặt lão nhị này đâu đó.

- Nhưng hôm nay lão đã gặp kỳ phùng địch thủ rồi.

Quân Tùng để số thực phẩm lên bàn:

- Lão chuẩn bị bếp lò đi. Nếu như bổn thiếu gia mà thắng thì lão phải bái ta làm sư phụ đó.

Lão nhị cười khẩy:

- Chắc chắn lão phu thắng rồi. Nếu lão phu thua thì sẽ bái thiếu gia làm sư phụ và còn không dám tính kim ngân với thiếu gia nữa.

Quân Tùng nhướn mắt:

- Lão nhị nhớ đấy nhé.

Y quay lại Vi Thiên Cơ:

- Vi cô nương theo tôi.

Quân Tùng nheo mắt với lão nhị rồi dẫn Vi Thiên Cơ lên cầu thang:

- Hạ đại ca. Ra xem ai đến thăm huynh nè.

Trong khi Quân Tùng gọi thì Thiên Cơ lại bỗng dưng cảm thấy hồi hộp. Nàng ngỡ như tim mình đập nhanh và mạnh hơn.

Quân Tùng gõ tiếp cửa:

- Hạ huynh...

Quân Bình mở cửa. Thấy Thiên Cơ, chàng đứng ngây ra nhìn nàng:

- Vi cô nương.

Quân Tùng nhìn Quân Bình, nhướn mắt hỏi:

- Hạ huynh biết Vi cô nương?

- Vi cô nương chính là người huynh nói với đệ đó.

- Thế thì hay quá. Chúng ta đều là người nhà với nhau. Huynh và tỷ tỷ đây cứ hàn huyên, đệ xuống thi thố với lão nhị.

Quân Tùng nói xong toan dợm bước bỏ đi thì Quân Bình đã gọi giật y lại:

- Quân Tùng...

- Hạ huynh muốn nói gì?

- Huynh đã khảo cứu xong chiếc thiết phiến của sư tôn. Huynh cần nói chuyện với đệ.

Quân Tùng chỉ vào ngực mình:

- Đệ ư?

Quân Bình gật đầu.

Quân Tùng hỏi:

- Quan trọng không? Nếu như có thể nán lại thì đệ phải xuống bắt lão nhị bái mình làm sư phụ.

Quân Bình nhìn thẳng vào mặt Quân Tùng:

- Rất hệ trọng. Có lẽ huynh và đệ phải cùng Thiên Cơ đến Đền Thiêng ngay bây giờ.

- Huynh gấp như vậy à?

Quân Bình chợt nhìn lại Vi Thiên Cơ. Chàng cảm nhận vẻ mặt Thiên Cơ khác thường, liền hỏi:

- Thiên Cơ... hình như...

Thiên Cơ buông một tiếng thở dài:

- Nếu không có Dương Quân Tùng thì muội khó mà gặp được huynh.

- Chúng ta hãy vào phòng đi rồi nói chuyện.

Ba người trở vào phòng. Quân Tùng khép cưa lại rồi bước đến bên Quân Bình và Thiên Cơ:

- Hạ huynh đã khảo cứu được gì trong chiếc thiết phiến của sư tôn Ngọa Long Tiên Sinh?

- Thời khắc chuyển đảo càn khôn đã đến, e là huynh phải tự mình vào Đền Thiêng.

Quân Bình nhìn Quân Tùng:

- Huynh cần đệ hỗ trợ để vào Đền Thiêng.

- Với chiếc Dương Ma Bửu Kiếp, đệ rất sẵn sàng giúp đại ca.

- Chúng ta phải đến Đền Thiên càng sớm càng tốt. Thời gian chuyển đảo càn khôn không còn nhiều nữa đâu.

- Nhưng đệ đã hẹn với lão nhị rồi.

- Khi huynh vào trong Đền Thiêng để thực hiện sứ mạng của mình thì không thiếu cơ hội để đệ thi thố với lão nhị.

- Tiếc thật.

Quân Bình nhìn Quân Tùng:

- Qua ba ngày khảo cứu thiết phiến, huynh đã tìm ra người ẩn ngôi sao tướng rôi.

Chàng mỉm cười nói:

- Và cũng biết thêm được chút công phu để có thể thực thi sứ mạng của mình.

- Thế thì hay quá.

Quân Bình nhìn lại Thiên Cơ:

- Nếu nàng cảm thấy trong mình bất ổn thì cứ ở lại đây.

- Trên đường đến Đền Thiêng, muội tự hồi phục được nội công của mình.

Quân Tùng gãi đầu:

- Sao Hạ huynh không đợi thêm mấy ngày nữa để Vi cô nương có thời gian phục hồi thể trạng?

- Nếu chúng ta quá trễ thì sợ rằng Dị Thần Giáo Chủ sẽ có cơ hội hợp nhất Tứ Thiên. Lúc đó sứ mạng của huynh càng khó khăn hơn nữa.

Quân Tùng hỏi:

- Tứ Thiên là gì?

- Đó là bốn vì sao tương ứng với ẩn mạng của bốn người trong giới võ lâm. Tứ Thiên đã bắt đầu xuất hiện rồi.

- Huynh biết bốn người đó chứ? Nếu như sợ Dị Thần Giáo Chủ hợp nhất Tứ Thiên thì ngay bây giờ đệ sẽ tìm những người kia mà phế bỏ võ công của họ.

Y chìa cánh tay phải tới trước mặt Quân Bình:

- Với Dương Ma Bửu Kiếp thì đệ tự tin mình có thể làm được tất cả mọi chuyện.

- Sự vận hành của Thiên Can không phải như đệ nghĩ đâu. Nếu như chỉ cần Dương Ma Bửu Kiếp thì Đại Minh thần tăng đã không cần truyền lại Tiên Thiên Khí Công cho huynh.

- Nhưng đệ muốn biết Tứ Thiên là những người nào?

- Rồi đệ cũng sẽ biết mà.

- Đệ muốn biết ngay bây giờ.

- Thế thì chúng ta phải đi ngay bây giờ.

Quân Bình nhìn lại Thiên Cơ:

- Thiên Cơ. Nàng nên ở lại đây.

Lời còn đọng trên môi Quân Bình thì cửa phòng bật tung ra.

Quân Tùng giật mình quay ngoắt lại:

- Ai?

Chương 37 - Thiết Phiến Thuật

Quân Tùng còn chưa thốt dứt lời thì đập vào mắt y là một đạo sĩ tuổi chỉ xấp xỉ ba mươi, tay ôm ngực, xiêu vẹo cố bước, rồi như chẳng còn sức, y đổ kềnh xuống ngay dưới chân Quân Tùng.

Mặc dù bị thương khá trầm trọng nhưng đạo sĩ Võ Đang vẫn gượng thều thào nói:

- Hạ công tử. Nhờ người báo với Chưởng Môn Võ Đang... Hoàng Nhan Cương...

Lục Tồn Sanh...

Y chỉ nói bấy nhiêu rồi lật ngang bất tỉnh.

Quân Tùng hốt hoảng đỡ đầu người đó lên:

- Hê... đạo trưởng muốn nói gì?

Y vỗ vỗ vào mặt người đó.

Quân Bình bước đến:

- Dương đệ để cho huynh.

Quân Bình dựng người kia ngồi kiết đà rồi dùng Tiên Thiên Khí Công truyền qua cho gã. Nhận luồng Tiên Thiên Khí Công của Hạ Quân Bình, đạo sĩ thoạt rùng mình rồi ói luôn một bụm máu bầm.

Quân Bình thu hồi nguyên khí rối bế xốc người đó lên, mang đến tràng kỷ. Chàng quay lại nói:

- Tạm thời nhờ Tiên Thiên Khí Công bảo vệ lục phủ ngũ tạng nhưng còn phải chờ thời gian hồi phục thì đạo sĩ này mới có thể tỉnh được.

Quân Tùng hỏi:

- Đại ca. Sao đạo sĩ lại bị thương quá nặng như vậy mà còn mò được đến đây nữa?

Thiên Cơ nhìn Quân Bình:

- Hạ huynh biết người này?

Quân Bình gật đầu:

- Người này chính là một trong tam tuyệt kỳ tài của Võ Đang. Tục danh của y là Thiếu Khinh Luân.

Quân Tùng nhíu mày:

- Y có nói đến hai người là Hoàng Nhan Cương và Lục Tồn Sanh. Hai người đó là ai? Sao y bất tỉnh mà vẫn nhớ đến hai người đó chứ?

Quân Tùng chắc lưỡi:

- Xem chừng y phải có tình có nghĩa với họ. Nếu y nhắc đến tên hai người đó thì đích thị là hai người đó gặp chuyện gì rồi.

Quân Bình lắc đầu:

- Huynh lại nghĩ khác.

- Thế huynh nghĩ gì?

- Võ Đang đang gặp kiếp nạn trùng trùng.

Chàng nhìn lại Quân Tùng:

- Dương đệ. Chúng ta phải đến Võ Đang. Nếu Võ Đang bị tiêu diệt thì vận suy của chính nghĩa đã bắt đầu.

- Hạ đại ca ở đây sao lại biết Võ Đang đang gặp kiếp nạn trùng trùng?

- Huynh đã nhìn sao đêm qua. Cái điều huynh lo đã đến thật rồi.

Quân Bình bấm quẻ:

- Dương đệ. Đệ đi cùng với huynh chứ?

Quân Tùng gật đầu.

Thiên Cơ xen vào:

- Muội cùng đi với hai người.

Chàng nhìn Thiên Cơ:

- Còn Thiếu Khinh Luân?

- Các người không phải lo, có ta lo cho y rồi.

Giọng nói ồm ồm phát ra từ cái miệng rộng quá khổ. Mỗi lần thốt ra lời thì nước miếng lại nhễu xuống hai bên mép, trông thật là gớm.

Quân Tùng nhìn lão già có khuôn mặt quái gỡ được tạo bởi cái miệng to quá khổ, kéo dài tới bên tai.

Y nói:

- Lão là ai?

Chiếc lưng của lão quái như còm xuống bởi cục gù trên lưng. Chính tư thế khòm khòm đó khiến lão không sao giữ được nước miếng nhễu xuống mỗi khi lên tiếng:

- Tiểu tử hỏi lão phu à. Thế thì nghe đây. Lão phu chính là Đà Nhân Bất Di Mạng.

Quân Tùng khoát tay:

- Ta không biết lão.

- Tất nhiên, tiểu tử không biết lão phu nhưng lão phu thì lại biết rành về ngươi.

Quân Tùng hất mặt:

- Lão biết thiếu gia ư? Vậy thiếu gia là ai?

Đà Nhân Bất Di Mạng cười khẩy rồi nói:

- Lão phu tìm tiểu tử thì tất phải biết ngươi là ai chứ.

Quân Tùng cười mỉm:

- Thiếu gia sợ lão lại lầm lẫn rồi.

- Làm sao lão phu lầm được. Tiểu tử há chẳng phải là người tiếp nhận Tiên Thiên Khí Công của lão thần tăng Đại Minh ư?

- Bổn thiếu gia biết lão sẽ lầm mà. Lão nghĩ ta là Hạ đại ca phải không?

Quân Tùng chỉ Quân Bình:

- Lão nhìn xem đây là ai?

Đà Nhân Bất Di Mạng nheo mày rồi chớp mắt. Lúc mới vào lão không chú ý đến Quân Bình nhưng bây giờ khi nhận ra diện dung của Quân Bình thì lão không khỏi ngây người ngạc nhiên.

Quân Tùng biết ngay lão quái đang ngạc nhiên, liền nói:

- Lão ngạc nhiên lắm phải không?

- Sao lại có tới hai người giống nhau như vậy được. Thế trong hai người, ai là Hạ Quân Bình?

Quân Tùng hất mặt:

- Lão tìm Hạ Quân Bình để làm gì? Lão muốn đoạt pho Thiên Thư Lường Thiên Xích ư?

Đà Nhân Bất Di Mạng nhún vai. Mỗi lần lão mở niệng thì nước bọt lại nhễu xuống hai bên mép. Quân Tùng nhăn mặt khi thấy hai bệt nước đọng hai bên mép lão quái.

- Lão phu đâu cần làm thầy tướng số mà lấy pho thiên thư Lường Thiên Xích gì đó chứ.

Quân Tùng hất mặt:

- Thế lão cần gì ở Hạ đại ca?

- Lão phu cần chân nguyên thuần dương của Tiểu Thần Toán Tử.

- Chân nguyên thuần dương là cái khỉ gì?

- À... ngươi không biết thì lão phu sẽ nói cho ngươi biết. Một khi lão phu thu nạp được chân nguyên thuần dương của Tiểu Thần Toán Tử, đó là Tiên Thiên Khí Công của thần tăng Đại Minh, thì công lực của lão sẽ gia tăng bội phần và lão có thể tụ thành Nhiếp Thần Đại Pháp và Ngọc Thể Bất Hoại.

- Vậy khi mất chân nguyên thuần dương thì Hạ huynh sẽ như thế nào?

Đà Nhân Bất Di Mạng sụ mặt xuống:

- Y chết như một cây khô chứ sao.

- Hạ huynh chết như một cây khô ư? Lão ác quá vậy? Cần chi công phu Nhiếp Thần Đại Pháp và Ngọc Thể Bất Hoại để phải giết người. Lão nay cũng đã già rồi, sống nay chết mai, thế mà cũng ham tranh đoạt võ công. Cho dù lão có thích cái môn công phu Nhiếp Thần Đại Pháp và Ngọc Thể Bất Hoại thì cũng chưa chắc là lấy được Tiên Thiên Khí Công. Lão hãy đi đi.

Đà Nhân Bất Di Mạng trợn mắt:

- Tiểu tử... ngươi đuổi lão phu à?

- Tất nhiên rồi. Bởi không đuổi lão đi sớm thì đến khi bổn thiếu gia dụng đến chiếc Dương Ma Bửu Kiếp thì lão cũng phải chạy mà thôi.

Quân Tùng cười khẩy:

- Bổn thiếu gia đã đuổi không biết bao nhiêu người rồi đó. Nói cho lão biết để lão suy tính lại.

Quân Tùng khoát tay:

- Lão đi đi.

Đà Nhân Bất Di Mạng hằn học nói:

- Tiểu tử chính là Tiểu Thần Toán Tử mà lão phu đang tìm?

- Lão cho là như vậy thì cũng được.

- Nếu vậy thì lão phu không bỏ qua cơ hội để thu nạp Tiên Thiên Khí Công đâu.

Lão vừa dứt lời liền xê mình tới. Song thủ vươn ra như muốn chộp lấy Dương Quân Tùng.

Quân Tùng tự thị vào chiếc Dương Ma Bửu Kiếp, đâu xem cái chộp của Đà Nhân Bất Di Mạng ra gì. Khi vừa chớp thấy lão quái xuất thủ thì y liền dụng luôn đến tuyệt học của mình. Y vừa vung Dương Ma Bửu Kiếp vừa nói:

- Lão đã muốn thử thì thiếu gia cho lão thử.

Nhưng chính vào lúc Quân Tùng toan phát tác uy lực của Dương Ma Bửu Kiếp thì mới giật mình. Y có cảm giác từ đôi song thủ to bè của lão quái Đà Nhân xuất hiện một hấp lực quái lạ xoáy tới cuồn cuộn hút lấy chân nguyên trong hữu thủ của mình. Trong lúc đó thì Vi Thiên Cơ lại thét lớn:

- Hấp Tinh Đại Pháp.

Nghe Thiên Cơ nói nhưng Quân Tùng không hiểu Hấp Tinh Đại Pháp là gì.

Chiếc miệng rộng như cá ngão của Đà Nhân Bất Di Mạng mở rộng tạo ra một cái cười quái gở. Thấy Đà Nhân toát miệng cười, đồng thời cảm nhận Dương Ma Bửu Kiếp đang từ từ tuột dần ra

khỏi hữu thủ bởi hấp lực quái gở và khí huyết trong nội thể thì liên tục lộn nhào, mắt Quân Tùng ngỡ như nổ đom đóm.

Quân Tùng thét rủa:

- Cái gì kỳ vậy? Bộ Dương Ma Bửu Kiếp hết linh diệu rồi ư?

Quân Tùng rủa nhưng trong tâm thì vô cùng bấn loạn bởi hiện tượng quái dị đó. Y không khỏi bối rối lúng túng. Chính vào lúc Quân Tùng gần như bất lực thì Quân Bình lướt người tới. Chàng dụng thiết phiến, xòe to như cánh bướm, phạt ngang vào phía trước hữu thủ của Quân Tùng.

Thiết phiến vừa phạt ngang thì Hấp Tinh Đại Pháp của Đà Nhân liền bị hóa giải.

Quân Tùng vừa thoát khỏi Hấp Tinh Đại Pháp của Đà Nhân Bất Di Mạng liền thối lui ba bộ, nhìn lão chằm chằm. Sự bối rối và lúng túng khiến cho trán Quân Tùng lấm tấm mồ hôi.

Quân Bình án ngữ trước mặt lão Đà Nhân Bất Di Mạng. Chàng từ tốn nói:

- Tại hạ mới chính là Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình. Người mà lão đang muốn tìm.

Đà Nhân Bất Di Mạng nhìn Quân Bình. Đôi mắt lộ của lão như đóng đinh vào cây thiết phiến trên tay Quân Bình.

Quân Bình nhìn lão nói:

- Lão chắc nhận ra chiếc thiết phiến này chứ?

- Lão phu nhận ra. Nó chính là di vật như bóng với hình của Thiết Phiến Ngọa Long Tiên Sinh Gia Cát Thượng Quan.

- Lão đã nhận ra rồi thì tất đoan chắc tại hạ là Hạ Quân Bình?

- Tất nhiên là lão phu nhận ra ngươi.

- Hấp Tinh Đại Pháp của lão rất lợi hại nhưng chưa thể buộc tại hạ phải chết khô như một cành cây trên sa mạc đâu.

Đà Nhân ve cằm nói:

- Nếu ngươi không muốn chết như một cành cây khô thì lão phu có một cách.

- Cách gì?

- Lão phu sẽ dụng Hấp Tinh Đại Pháp hấp thụ Tiên Thiên Khí Công nhưng vẫn để lại cho ngươi một cái mạng. Đó là cách hay nhất.

Quân Bình lắc đầu nói:

- Thần tăng Đại Minh truyền thụ Tiên Thiên Khí Công cho tại hạ không phải là để giao lại cho lão.

- Ngươi đã nói vậy thì buộc lão phu phải ra tay.

Đà Nhân Bất Di Mạng dứt lời liền lạng người dấn tới một bộ. Một lần nữa, song thủ lại vươn ra

thi triển Hấp Tinh Đại Pháp. Trong khi lão thi triển Hấp Tinh Đại Pháp thì Quân Bình trụ tấn, xoè thiết phiến đỡ lấy luồng hấp lực từ đôi song thủ của đối phiương.

Hai ngươi không chạm chưởng nhưng thực tế thì bên trong cả hai đang thi thố nội lực để phân cao thấp. Nếu lão Đà Nhân dụng Hấp Tinh Đại Pháp để hút lấy chân nguyên của đối phương thì bên đây Hạ Quân Bình như có một tấm áo khí công che chắn, tạo thành một bức vách kiên cố, vững chãi, không để cho Hấp Tinh Đại Pháp của lão Đà Nhân đắc dụng.

Đôi cước pháp của Đà Nhân Bất Di Mạng từ từ lúc dần xuống sàn gạch trong khi bên này gạch như nổi lên dưới đế giày Hạ Quân Bình. Hiện tượng đó khiến Quân Tùng cứ ngây người ra nhìn.

Nếu Quân Bình vẫn giữ được vẻ bình thản thì ngược lại, lão Đà Nhân đã bắt đầu xuất hạn qua thời gian giao thủ nội lực với chàng. Sự kỳ diệu đó càng khiến Quân Tùng ngạc nhiên hơn. Y nghĩ thầm:

"Hạ đại ca có tuyệt thế võ công mà không lộ ra cho mình biết." Ý nghĩ vừa trôi qua trong đầu Quân Tùng thì diễn biến của cuộc giao đấu nội lực xảy ra chỉ trong chớp mắt. Đà Nhân Bất Di Mạng thoạt cau mày, rồi bất thình lình cúi mọp người đến trước, miệng thì thốt:

- Bất Di Mạng đây.

Giọng nói khẳng khái, đầy vẻ tự tin của lão Đà Nhân đập vào thính nhĩ Quân Tùng và Quân Bình nhưng họ chẳng hiểu được ý nghĩ câu nói đó. Nếu Quân Bình và Quân Bình còn nhơ ngẩn với câu nói đó thì Thiên Cơ hốt hoảng ra mặt. Cái danh Đà Nhân Bất Di Mạng nàng đã nghe nhiều trên giang hồ. Một khi lão đã xuất thủ thì chưa một ai giữ được mạng cả. Những người chết thì chẳng thể nói lại là họ chết bởi tuyệt kỹ gì của lão Đà Nhân mà chỉ để lại một cái xác lỗ chỗ như một tổ ong thối rửa lâu ngày.

Thiên Cơ vừa nghe nói, vội cảnh báo:

- Hạ huynh...

Cùng với tiếng thét cảnh báo của nàng, khối gù trên lưng lão Đà Nhân đột ngột phát nổ. Ngay sau tiếng nổ khô khốc nghe như tiếng vỗ tay đó thì có ngọn quái phong thổi tới đem theo luồng chu sa óng ánh chụp tới thân ảnh của Hạ Quân Bình.

Quân Tùng trố mắt nhìn, miệng há hốc:

- Hê...

Quân Tùng chỉ thốt được bấy nhiêu thì vầng chu sa từ khối gù trên lưng lão Đà Nhân đã chụp tới Quân Bình. Sự biến này hoàn toàn bất ngờ. Đến lúc này Thiên Cơ mới hiểu vì sao những đối thủ của lã Đà Nhân phải chết mà chỉ để lại cái xác nham nhở lỗ chỗ như tổ ong.

Nàng lo lắng nhưng không biết Quân Bình có thoát hiểm được hay không bởi thủ đoạn của lão Đà Nhân Bất Di Mạng quá ư tàn nhẫn.

Kihi vầng chu sa thổi đến thân hình thì Quân Bình vẫn kịp nhận ra thủ đoạn sát tử tàn độc và nham hiểm của đối phương.

Lão Đà Nhân dụng Hấp Tinh Đại Pháp cốt như một cái bẫy để đối phương dụng nội lực khống

chế lại Hấp Tinh Đại Pháp của lão, rồi nhân đó lão mới dụng tới thủ đoạn phát tán chu sa, mượn nội lực của đối phương mà giết đối phương. Tất cả chỉ diễn ra trong một chớp mắt.

Khi vầng chu sa tẩm kịch độc chụp tới Hạ Quân Bình thì cây thiết phiến trong tay chàng liền vũ lộng phạt ngang về phía trước. Từ ngọn thiết phiến, một đạo khí kình mãnh liệt tợ như một cơn giông bất thần xuất hiện phủ tới vầng chu sa.

Vầng chu sa kịch độc như lớp bụi bị thổi ngược trở lại lão Đà Nhân trong khi lão đang phấn chấn bởi đoan chắc Hạ Quân Bình cũng chẳng khác gì những kẻ đã bỏ mạng bởi tay lão.

Vầng chu sa thổi ngược trở lại khiến Đà Nhân Bất Di Mạng giật mình hốt hoảng.

Lão buộc miệng thốt:

- Oâi...

Tiếng thốt còn chưa tan khỏi hai vành môi dầy và rộng của lão thì chu sa đã như bầy thiêu thân lao rầm rập vào thân pháp lão.

Đà Nhân Bất Di Mạng thét lên:

- Chết ta rồi.

Lão thối bộ luôn hai bước nhưng chưa kịp lấy lại thế chân trụ thì ngọn thiết phiến đã đến. Mũi thiết phiến đã điểm vào yết hầu lão chỉ với một lần xê mình, lắc tay của Hạ Quân Bình.

Lão Đà Nhân ngây người. Mặt lão đã gớm ghiếc, giờ đây bị chu sa hủy hoại thì càng gớm ghiếc hơn. Mặc dù hứng trọn ngọn độc thủ của mình nhưng cái bàng hoàng hiện lên trên mặt lão chính là thủ pháp thần ký, quán tuyệt của Hạ Quân Bình.

Quân Bình lạnh nhạt nói:

- Lão muốn chết hay muốn sống?

Hai vành môi dầy của lão Đà Nhân mấp máy một lúc rồi mới thốt thành lời:

- Muốn sống.

- Đáng lý ra lão phải chết nhưng tại hạ vẫn cho lão một cơ hội để được sống đặng chuộc lại những gì mà lão đã gây ra.

- Được. Lão phu nhận của ngươi món nợ này. Nếu có dịp lão phu sẽ trả.

Quân Bình hạ tay xuống. Chàng nhìn thẳng vào mặt Đà Nhân.

Buông một tiếng thở dài, Đà Nhân Bất Di Mạng mới quay lưng thoát chạy ra ngoài. Quân Bình nhìn lại Thiên Cơ và Quân Tùng.

Quân Tùng nói:

- Với một lão đại ma đầu gian ác như vậy, sao đại ca để cho lão ra đi? Chẳng khác nào di họa sau này.

- Huynh biết mình phải làm gì.

Quân Tùng xoa tay:

- Đệ không ngờ võ công của đại ca quán tuyệt như vậy mà huynh lại giấu đệ. Nếu hôm nay không được chính mắt thấy đại ca thi triển tuyệt học của sư tôn thì đệ vẫn còn nghĩ huynh chỉ là một thư sinh trói gà không chặt. Cùng lắm chỉ là tiểu tướng số mà thôi.

- Nếu không có được chiếc thiết phiến này thì huynh đúng như đệ nói đó.

- Võ công tuyệt nghệ của huynh là từ chiếc thiết phiến này ư?

Quân Bình gật đầu:

- Huynh vốn đã được thần tăng Đại Minh truyền thụ Tiên Thiên Khí Công nhưng để phát huynh được chân nguyên thuần dương đó thì phải nhờ đến khẩu quyết ghi trong thiết phiến của sư tôn. Sư tôn để lại cho huynh ba chiêu để có thể tự mình bước vào Đền Thiêng.

Quân Tùng cao hứng hỏi:

- Ba chiêu của sư tôn để lại cho huynh chắc phải vô song lắm. Đó là những chiêu gì vậy?

- Nhất Phiến Di Tình, Nhị Phiến Di Thương, Tam Phiến Đoạn Sát. Sư tôn muốn huynh phải uyên thâm ba chiêu này để vào Đền Thiêng. Không biết trong Đền Thiêng có gì mà sư tôn cẩn trọng dặn dò huynh như thế.

- Học võ công để vào Đền Thiêng thì chứng tỏ trong đó có cao thủ ẩn danh chờ sẵn.

- Dù có cao thủ mai phục thì huynh cũng phải vào.

- Hạ huynh. Bây giờ chúng ta phải làm gì?

- Đến Võ Đang rồi thẳng tiếng Đền Thiêng.

- Đi ngay chứ?

Quân Bình gật đầu.

Thiên Cơ hỏi:

- Thiếu Khinh Luân ở đây bất tiện rồi. Chúng ta nên đưa y về Võ Đang luôn.

- Để đệ sắp xếp cho.

- Đệ hãy mau chuẩn bị hành trang. Chúng ta lên đường ngay bây giờ.

Quân Tùng gật đầu rồi lẩn nhanh ra khỏi phòng. Quân Tùng vừa bước ra khỏi phòng chưa được bao lâu thì đã vội vã quay trở lại với vẻ mặt hớt hải.

Thấy vẻ mặt Quân Tùng lộ ra những nét hốt hoảng, Quân Bình hỏi:

- Dương đệ. Chuyện gì vậy?

Quân Tùng hối hả nói:

- Hạ huynh... Vi cô nương. Xuống dưới xem... khủng khiếp quá.

Thiên Cơ cau mày:

- Dương công tử thấy gì?

- Người ta định đưa đám tang cho cả đám chúng ta và cả gã đạo sĩ Võ Đang kia.

- Có chuyện đó sao?

- Họ đã chuẩn bị tất cả phía dưới nhà rồi.

Quân Bình nhìn qua Thiên Cơ. Nàng khẽ gật đầu ra hiệu cho Quân Bình.

Thiên Cơ nhìn lại Quân Tùng:

- Dương công tử giúp chúng tôi đưa Thiếu Khinh Luân đi được không?

- Đệ rất muốn rời khỏi cái chỗ hắc ám này. Sao mà đi đâu cũng gặp quỷ gặp ma hết.

Quân Tùng bước đến xốc Thiếu Khinh Luân vác lên vai. Y hối thúc Quân Bình:

- Đại ca. Chúng ta đi thôi.

Thấy vẻ vội vàng của Quân Tùng, Thiên Cơ biết y đang hốt hoảng như thế nào.

Nhưng chuyện gì khiến Quân Tùng phải hốt hoảng như vậy?

Khi mọi người xuống đến bên dưới lữ điếm thì Thiên Cơ mới biết vì sao Quân Tùng lại có vẻ hốt hoảng khẩn trương như vậy. Khắp gian tiền sảnh rải đầy những giấy vàng mã nhuộm đỏ máu.

Thiên Cơ nhìn qua Quân Bình rồi quay sang Quân Tùng, từ tốn nói:

- Chỉ có mấy tờ giấy vàng mã thế này mà Dương công tử lại hốt hoảng ư?

Quân Tùng chỉ ra ngoài cửa:

- Ở... Ở ngoài nữa đó.

Chương 38 - Kiếp Nạn Võ Đang

Nhất Tiếu đạo trưởng ngồi trên bồ đoàn, phía sau lưng là chiếc lư đồng tỏa khói trầm nghi ngút. Trông lão đạo trưởng tợ như những bậc thiên tiên đang trầm tư suy nghĩ. Hai bên đại đường Võ Đang là những trưởng lão trong trang phục đạo sĩ, tóc bới, ngồi kiết đà. Tất cả như đều định thần, tâm niệm một điều gì đó. Không gian trong đại đường thật trang trọng nhưng trong sự trang trọng đó như có phần khẩn trương cực kỳ.

Phía trước đại đường Võ Đang, giấy vàng mã rải đầy cả mặt sân. Những tờ vàng mã đưa đám đó càng khiến cho không gian của Nghi Sơn thêm phần ảm đạm và u ám.

Một luồng gió từ bên ngoài thổi vào. Luồng gió đó rất lạ lùng vì nó mang theo những tấm giấy vàng mã vào trong đại đường. Tất nhiên những vị đạo sĩ tu tiên đâu để cho những tấm giấy vàng mã kia phủ lên đại đường tôn nghiêm của Võ Đang phái, bởi họ biết chủ nhân của những mảnh giấy ma quái và khủng bố kia chính là Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ.

Hai vị đạo sĩ ngồi bìa liền liên thủ phát chưởng kình. Từ trong tay áo trường y đạo sĩ, bốn luồng nội lực phát ra cản những tờ giấy vàng mã. Những tờ giấy vàng mã đưa đám như lượn lờ ngay ngưỡng cửa đại đường Võ Đang. Chúng như nằm giữa hai lực kình nên chỉ lắc qua lắc lại, không tiến cũng chẳng lùi.

Sự biến chỉ diễn ra trong phút chốc, khi bên ngoài chợt nổi lên một trận cuồng phong thì hai lão đạo trưởng Võ Đang bật ngửa ra sau, ót đập mạnh xuống sàn đại đường. Cùng lúc ấy, vô số những tờ giấy vàng mã đưa đám tợ như bầy bướm ào ào bay vào trong đại đường. Chỉ trong phút chốc, toàn bộ gian đại đường Võ Đang phủ đầy giấy vàng mã, trông thật là khủng khiếp và khủng bố.

Các vị đạo trưởng Võ Đang phái đang ngồi trầm tư trong tư thế kiết đà như bị lửa đốt bên dưới bồ đoàn nên bắt đầu mất định tâm.

Nhất Tiếu đạo trưởng, Chưởng Môn phái Võ Đang bèn bấm khẩu quyết, trang trọng nói:

- Nghi Sơn không phải là chốn mộ địa tha ma. Các người hãy định tâm hướng về cõi thiền định.

Năm mươi đạo sĩ Võ Đang sau khi nghe lời phán đó, đồng loạt bỏ tạp niệm, trở lại tư thế thiền định suy tưởng, mặc nhiên với những mảnh giấy vàng mã bay rải rác khắp gian đại đường Võ Đang.

Từ ngoài cửa đại đường, Lịnh Chấn Kỳ thong dong bước vào. Sự xuất hiện của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ khiến cho không khí đã khẩn trương lại càng khẩn trương hơn.

Tất cả mọi cặp mắt của các đạo sĩ Võ Đang đều hướng về Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ. Ngoài ánh mắt xét nét, thăm dò Hoạt Diêm La như nhìn một hung thần từ cõi a tỳ quay trở lên cõi trần, là những nét căng thẳng tột cùng. Sự căng thẳng của các đạo sĩ Võ Đang cũng dễ hiểu thôi. Bởi ai cũng biết Lịnh Chấn Kỳ là sát nhân chí tử của Võ Đang mà thánh tích của y chính là cái chết của Ngũ Hành đạo trưởng.

Lịnh Chấn Kỳ dừng bước trước mặt Nhất Tiếu đạo trưởng. Bên ngoài đại đường, bốn gã đạo tỳ khiêng vào một cỗ áo quan đen sì.

Nhất Tiếu đạo trưởng ngẩng mặt, đối nhãn với Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ. Lão đạo trưởng trầm giọng nói thật trang trọng:

- Bần đạo ngỡ sau khi bị đuổi khỏi Nghi Sơn, ngươi sẽ chẳng bao giờ đặt chân đến đây nữa chứ.

Lịnh Chấn Kỳ khẽ lắc đầu đáp lời Nhất Tiếu đạo trưởng:

- Lịnh mỗ từ Nghi Sơn ra đi thì phải quay lại Nghi Sơn chứ.

- Ngươi quay lại không phải với mục đích nhân nghĩa.

- Được nhân trả nhân, có nghĩa trả nghĩa. Lịnh mỗ và Võ Đang không nhân, không nghĩa thì sao ta lại lấy nhân nghĩa mà đến Nghi Sơn chứ.

Nhất Tiếu đạo trưởng thoạt buông một tiếng thở dài.

Lịnh Chấn Kỳ hỏi:

- Lão hối tiếc nên thở ra ư?

- Không chút hối tiếc.

- không hối tiếc à. Thế cũng tốt. À... từ lúc Lịnh mỗ rời Nghi Sơn, lão đã chọn được người kế nhiệm để truyền thụ y bát chân truyền và Lưỡng Nghi Thái Cực Âm Dương chưa?

- Đó là chuyện của Võ Đang, không liên quan gì đến ngươi.

Lịnh Chấn Kỳ nhún vai:

- Sao lại không lên can đến ta?

Y chấp tay sau lưng, dè bỉu nói:

- Trước đây, khi Lịnh mỗ còn ở Võ Đang, ta luôn nghĩ mình là đoá kỳ hoa của Võ Đang phái. Chỉ có mình ta mới xứng nhận y bát chân truyền và tuyệt kỹ Lưỡng Nghi Thái Cực Âm Dương. Rất tiếc, ta lại sớm bị vùi dập và còn bị đuổi khỏi Nghi Sơn.

- Ngươi bị đuổi khỏi Nghi Sơn bởi vì cái tâm quá ư nham hiểm.

- Lão không tiếc một kỳ tài võ học như ta à?

Nhất Tiếu đạo trưởng nhếch mép. Mặc dù nhếch mép tỏ thái độ khinh bỉ nhưng nhìn lại cứ tưởng như lão mỉm cười. Sau khi tỏ rõ thái độ, Nhất Tiếu đạo trưởng khẳng khái nói:

- Không.

- Nếu không tiếc thì chắc lão phải có môt đoá kỳ hoa khác khá hơn cả ta?

- Nếu nói về căn cơ để truyền thụ võ công tuyệt học của đại tổ sư Trương Tam Phong thì quả là bần đạo khó tìm được một người thứ hai có căn cơ khả dĩ sánh được với ngươi. Nhưng tuyệt nghệ võ công của Võ Đang không phải chỉ để truyền thụ cho một kẻ có căn cơ mà lòng dạ thì

vô cùng nham hiểm.

Lịnh Chấn Kỳ ngửa mặt cười sang sảng. Y vừa cười vừa chỉ tay về phía Nhất Tiếu đạo trưởng:

- Lão già mũi trâu kia, nếu như Võ Đang có một người làm cho phát dương quang đại, làm chủ võ lâm, khiến cho Thiếu Lâm phải nể mặt thì lão thích không? Lão không thích ư?

Nhất Tiếu đạo trưởng sa sầm mặt. Các vị đạo trưởng khác thì đồng loạt nhíu mày lộ vẻ giận dữ. Nhất Tiếu đạo trưởng buông một tiếng thở dài:

- Nếu ngươi còn có một chút nhân tâm, trọng nghĩa thì Võ Đang hẳn sẽ phát dương quang đại từ ngươi. Nhưng rất tiếc, ngươi có căn cơ hơn người nhưng lại không có đặng nhân nghĩa thì Võ Đang sao có thể đứng trong trời đất võ lâm được.

Nhất Tiếu đạo trưởng từ từ đứng lên:

- Lịnh Chấn Kỳ. Ngươi đến Võ Đang với mục đích gì? Bần đại nghĩ ngươi đến vì sự hận thủ nhỏ nhen, ích kỷ. Nếu vì hận thù nhỏ nhen kia thì bần đạo không đàm luận gì với ngươi nữa mà bần đạo chỉ muốn biết... Lịnh Chấn Kỳ cướp lời Nhất Tiếu đạo trưởng:

- Lão muốn biết nguyên cớ gì ta lại sát tử Ngũ Hành đạo trưởng phải không? Lịnh mỗ sẽ giải bày ngay đây thôi.

- Nếu ngươi không nói thì bần đạo e rằng ngươi khó mà rời khỏi Nghi Sơn.

Lịnh Chấn Kỳ khoát tay:

- Ta đến Nghi Sơn không phải xin lão mở đường cho rời khỏi Nghi Sơn. Còn về nguyên nhân tại sao Lịnh mỗ lại nhẫn tâm sát tử Ngũ Hành đạo trưởng ư? Rất dễ hiểu thôi.

Lịnh Chấn Kỳ xoa tay, nhạt nhẽo nói:

- Lão cứ coi như đó là chiến thư mà ta gởi cho Võ Đang vậy. Nếu không thì Võ Đang sẽ tưởng ta không bao trước mà bất ngờ đến. Còn Lịnh mỗ làm như vậy để chúng đạo sĩ tu tiên có thời gian chuẩn bị để tiếp ta đấy mà. Nói như thế thì các người hiểu rồi chứ?

Gã vừa dứt lời thì từ trong hàng đạo trưởng ngồi thiền, một người không dằn được cơn phẫn nộ, không chờ Nhất Tiếu đạo trưởng có cho phép hành động hay không mà đã tự quyết.

Người đó quát lờn:

- Cẩu tặc, trả mạng cho Ngũ đạo huynh.

Lời còn chưa thoát hết khỏi miệng thì đạo sĩ đó đã băng tới vung phất trần phạt thẳng vào vùng thượng đẳng của Lịnh Chấn Kỳ.

Mặc dù tấn công bất ngờ nhưng người chết không phải là Lịnh Chấn Kỳ mà chính là đạo sĩ của phái Võ Đang. Chiếc phất trần chưa kịp chạm đến đích thì đã bị trảo công của Hoạt Diêm La lấy kéo giật về phía trước. Cùng với động tác đó, tả thủ Lịnh Chấn Kỳ lại chém ngang với thế Tá Đao Sát Tử.

Thủ cấp của đạo sĩ lìa ngay khỏi cổ khi tả thủ của Lịnh Chấn Kỳ lướt ngang qua, còn thân hình

thì đổ sầm đến trước, bỏ lại ngay sau gót giày chiếc thủ cấp hãy còn chóp mắt ngơ ngẩn nhưng vẫn lộ tia nhìn giận dữ.

Lịnh Chấn Kỳ phủi tay. Y nhìn Nhất Tiếu đạo trưởng thờ ơ nói:

- Lịnh mỗ thay lão phán xử những kẻ chưa có lệnh của Chưởng Môn mà hành động càn rỡ. Xem như đây cũng là dịp mà Lịnh mỗ trả nghĩa cho Võ Đang trong những ngày phải lưu lại Nghi Sơn trú nắng.

Giọng nói nhạt nhẽo cùng vẻ mặt như trét sáp của Lịnh Chấn Kỳ càng khiến cho các đạo sĩ Võ Đang không cầm được cơn phẫn nộ, chỉ chực chờ bùng nổ như Hoa? Diệm Sơn.

Gần như chỉ cần thêm một chút sự khiêu khích nữa thôi thì tĩnh tâm của các vị đạo trưởng Võ Đang sẽ bộc phát thành nỗi uất hận cuồng sát.

Như đọc được ý niệm trong tâm tưởng các huynh đệ, Nhất Tiếu đạo trưởng đột ngột cất một tràng cười nghe thật sảng khoái. Tràng tiếu ngạo của Nhất Tiếu đạo trưởng thật cởi mở nhưng tác động ngay đến các vị đạo trưởng đang bắt đầu bị sự khích bác của Lịnh Chấn Kỳ khiến cho tâm định bất ổn. Mọi người nghe tiếng cười của Nhất Tiếu đạo trưởng liền thở phào một cái như trút tất cả những ý niệm ô trọc đang dằng xé họ.

Chờ cho mọi người hoàn toàn tĩnh tâm, Nhất Tiếu đạo trưởng mới cắt tràng tiếu ngạo có chủ đích, ôn nhu nói với Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ:

- Sao ngươi quá nham hiểm như vậy?

Lịnh Chấn Kỳ nhún vai:

- Lịnh mỗ có làm gì đâu mà lão lại bảo ta là kẻ nham hiểm. Lão giải thích cho ta mới được chứ. Nếu không nói được thì chính những kẻ tu tiên, đội lốt đạo sĩ mới là hạng nham hiểm.

Nhất Tiếu đạo trưởng mím môi nhưng lại tạo thành một nụ cười mỉm:

- Bần đạo nói ngươi nham hiểm bởi vì ngôn phong của ngươi đã tiềm ẩn sự nham hiểm của một con người chất chứa hận thù. Ngươi muốn dùng ngôn từ để khiến các vị đạo huynh vì nóng nảy mà thiếu sự tĩnh tâm.

- Lão nói hay quá. Các người tự nhận là những kẻ tu đạo tìm cảnh giới tiên cảnh nhưng e là khó thành tiên để trôi đến cảnh giới tiên cảnh quá. Nếu các người có cái tâm của tiên ông thì đã không quẳng ta ra khỏi Nghi Sơn.

- Nói cho cùng ngươi cũng vì chuyện năm xưa bị trục xuất khỏi Võ Đang mà thôi.

Lịnh Chấn Kỳ nạt ngang:

- Không sai. Vì chuyện năm xưa nên Lịnh mỗ mới thân hành đến Võ Đang.

Nhưng không phải để xin các tiên ông cho ta nhập bọn mà ta đến đây lần này là để biến Nghi Sơn thành bãi tha ma, mộ địa. Nếu trước đây Võ Đang đại đường trên Nghi Sơn là chốn thiền tu của các tiên ông thì hôm nay ta muốn biến nó thành Quỷ Môn.

- Bần đạo không thể để cho ngươi toại thành ý nguyện đâu.

- Lịnh mỗ đã muốn thì sao lại không được nhỉ. Nếu ngày đó, Võ Đang đuổi ta vì không muốn phát dương quang đại thì hôm nay ta thay mặt Quỷ Môn để hực hiện hoài bão của mình.

- Hừ. Hoài bão của ngươi chẳng qua chỉ là tham vọng mà thôi. Bần đạo đuổi ngươi ra khỏi Nghi Sơn là đúng rồi.

- Đúng sai chưa hẳn đã như lão nghĩ đâu. Nếu Lịnh mỗ ngày đó ở lại Nghi Sơn thì chưa chắc đã có ngày nay. Bây giờ thì Lịnh mỗ thự hiện ý định của mình đây.

Hai đạo sĩ đang ngồi kiết đà bật đứng lên:

- Sư phụ... hãy để gã cho đệ tử.

Hai gã vừa dứt lời, chưa kịp nghe phán lệnh của Nhất Tiếu đạo trưởng thì chớp thấy bóng ảnh thủ che khuất tầm mắt mình.

Hai gã đạo sĩ vừa mới thốt đã bị đôi Thanh Ma Thần Thủ của Lịnh Chấn Kỳ bứt đứt khí quản. Cả hai trọn mắt, khẹt khẹt vài tiếng rồi đổ sầm xuống đất.

Lịnh Chấn Kỳ dè bỉu nói:

- Các ngươi chỉ có cái miệng khoác lác thôi. So với Quỷ Môn thì võ học Võ Đang ví như đom đóm so với vầng nhật nguyệt.

Nhất Tiếu đạo trưởng không thể kềm lòng được nữa, gằn giọng nói:

- Lịnh Chấn Kỳ. Ngươi đã muốn tuyệt học Lưỡng Nghi Thái Cực Aâm Dương thì nay ngươi sẽ được toại nguyện.

- Ta cũng đang rất thèm được chứng nghiệm kiệt tác võ học của đại phái Võ Đang.

Lịnh Chấn Kỳ vừa dứt lời liền lắc nhẹ hai vai, lướt đến trước mặt Nhất Tiếu đạo trưởng. Nhất Tiếu đạo trưởng nhìn gã chầm chầm.

Lịnh Chấn Kỳ dè bỉu nói:

- Một mình lão thi thố với Lịnh mỗ hay phải cần đến chư vị đạo trưởng ở đây hỗ trợ?

Nhất Tiếu đạo trưởng gằn giọng nói:

- Võ Đang phái không phải là hạng thảo khấu chuyên cậy đông thủ thắng. Một mình bần đạo cũng có thể giao thủ với ngươi.

- Lão tự đắc quá, sợ hối không kịp đó. Ngũ Hành đạo trưởng, thêm ba mạng của Võ Đang đã mất vào tay Lịnh mỗ rồi. Nếu lão là người tu tiên, biết nhìn xa trông rộng thì giao Nghi Sơn cho Lịnh mỗ rồi kéo chư vị đạo sĩ thúi ở đây vào chốn thâm sơn cùng cốc, vừa an nhàn tu tiên vừa thoát khỏi một kiếp nạn trùng trùng.

- Ngươi lộng ngôn nhiều quá rồi đó.

Nhất Tiếu đạo trưởng gằn giọng nói tiếp:

- Ngươi chuẩn bị tiếp chiêu của bần đạo được rồi.

Nhất Tiếu đạo trưởng dứt lời liền vận hoá Lưỡng Nghi Thái Cực Hỗn Nguyên. Đôi song thủ của Nhất Tiếu đạo trưởng vừa uyển chuyển vừa mềm mại nhưng tất nhiên trong cái uyển chuyển và mềm mại đó tiềm ẩn một nội kình vô cùng mãnh liệt.

Thấy Nhất Tiếu đạo trưởng chuyển hoá Lưỡng Nghi Thái Cực Aâm Dương, Lịnh Chấn Kỳ đâu dám xem thường, mặc dù vừa rồi y tỏ thái độ khinh thị. Y gác đôi Thanh Ma Thần Thủ che chắn vùng thượng đẳng. Thần sắc của Lịnh Chấn Kỳ và Nhất Tiếu đạo trưởng lộ rõ những nét khẩn trương và căng thẳng. Đôi Thanh Ma Thần Thủ xanh rờn đập vào mắt Nhất Tiếu đạo trưởng, làm sao Chưởng Môn Võ Đang lại không biết uy lực của đôi bao tay thần chết đó.

Nhất Tiếu đạo trưởng nghiêm giọng hỏi:

- Ngươi là truyền nhân của Quỷ Môn?

- Không sai. Xem ra lão cũng biết về đôi Thanh Ma Thần Thủ.

- Bần đạo biết cả uy lực và sự lợi hại của nó nữa.

- Đã biết sao lão còn dám ngạo mạn muốn thử uy lực của Thanh Ma Thần Thủ chứ?

- Ngươi mới là kẻ ngạo mạn khi nghĩ rằng đã là chủ nhân của đôi Thanh Ma Thần Thủ thì chẳng một ai có thể đối phó.

Nhất Tiếu đạo trưởng vừa nói vừa khỏa tay với những động tác trông thật là bình dị, uyển chuyển, chân thì dịch chuyển theo những bước Ngũ Hành Bát Quái. Mỗi bước đi, mỗi động tác của Nhất Tiếu đạo trưởng trông thật là mềm mại nhưng lắng nghe thì tợ như có tiếng gió vi vu như sáo diều.

Nhất Tiếu đạo trưởng và Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ chỉ còn đúng một bộ thì mặt đối mặt, chưởng đối chưởng, quyền đối quyền. Cuộc đấu chưa trực tiếp xảy ra nhưng sự căng thẳng của hai người khiến tất cả mọi người có mặt tại gian đại đường gần như nghẹt thở.

Nhất Tiếu đạo trưởng cau mày nói:

- Phong Vân Quyền Thổ.

Song thủ nắm lại, từ từ đấm đến trước, nhắm hai bả vai Lịnh Chấn Kỳ tập kích.

Lão đạo trưởng chưa kịp nhả kình thì chợt nghe một tiếng rống lồng lộng cất lên:

- Sư phụ.

Tiếng rống kia khiến Nhất Tiếu đạo trưởng vừa toan nhả kình thì vội vã thu hồi lại.

Lão đạo trưởng vừa mới thu hồi kình lực thì lLịnh Chấn Kỳ chớp ngay lấy thời cơ. Y xê mình tới, liên tục phát tác những tuyệt học trảo công đặc dị của đôi Thanh Ma Thần Thủ.

Nhất Tiếu đạo trưởng chớp thấy trước mặt mình muôn vàn bóng ảnh thủ xanh rờn bủa khắp châu thân thì không khỏi giật mình. Chưởng Môn phái Võ Đang thật không hổ thẹn là một trưởng bối trong võ lâm. Mặc dù bị bất ngờ hoàn toàn nhưng Nhất Tiếu đạo trưởng vẫn kịp thi triển Lưỡng Nghi bộ pháp luồn lách trong vòng trảo ảnh chết chóc của đôi Thanh Ma Thần Thủ.

Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ thi triển đôi Thanh Ma Thần Thủ quả là ngoài sức tưởng tượng của tất cả những người đang có mặt tại hiện trường. Mọi người tưởng chừng như chẳng còn phân biệt được đâu là Lịnh Chấn Kỳ, đâu là Nhất Tiếu đạo trưởng, bởi vây bọc lấy hai người là vùng ảnh thủ xanh rờn che kín cả phạm vi trên hai trượng.

Chỉ trong không đầy ba lần chớp mắt mà Lịnh Chấn Kỳ đã thi triển được năm mươi thế chộp chết người. Năm mươi thức trảo công của liên hoàn của gã mặc dù chưa thể chạm đến tử huyệt của Nhất Tiếu đạo trưởng nhưng nó cũng bức Chưởng Môn Võ Đang không ngừng thối bộ.

Tuy dùng bộ pháp thần kỳ Lưỡng Nghi Ngũ Hành Bát Quái nhưng trường bào của Nhất Tiếu đạo trưởng vẫn không ngừng bị mười ngón trảo công cào rách từng mảnh.

Những âm thanh xoàn xoạt phát ra khiến cho chúng đạo sĩ Võ Đang phái không khỏi lo lắng cho vị Chưởng Môn.

Nhất Tiếu đạo trưởng cười khảy một tiếng. Cùng với tiếng cười đó, lão gần như đã bị Lịnh Chấn Kỳ dồn vào tử lộ thì bằng vào một tuyệt pháp khinh thân ngoài sự phỏng đoán của Lịnh Chấn Kỳ, đôi trảo chết người xanh rờn vừa thộp tới toan vỗ vào vùng hạ đẳng của Nhất Tiếu đạo trưởng thì thân pháp của vị Chưởng Môn đã nhất bổng lên cao hai bộ, mũi giày đập luôn vào cánh khuỷ của Lịnh Chấn Kỳ, để rồi quăng mình lướt qua đầu họ Lịnh.

Lịnh Chấn Kỳ thoạt một chút ngơ ngẩn bởi tuyệt thủ khinh thân của đối phương.

Y thu hồi chiêu công, đưa mắt nhìn Nhất Tiếu đạo trưởng, nhếch miệng mỉm cười.

Thoát ra khỏi sự vây bức của những chiêu thức quái dị và đắc dụng của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ nhưng trường bào của Nhất Tiếu đạo trưởng trông thật là thảm hại. Nó rách bươm, tơi tả như là trang phục của một lão Cái Bang có thâm niên xuôi ngược trên chốn giang hồ.

Hiện trạng của Nhất Tiếu đạo trưởng khiến chúng đạo đồ Võ Đang không khỏi lo lắng.

Nhất Tiếu đạo trưởng cười mỉm nhìn Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ, từ tốn nói:

- Võ công của Quỷ Môn quả là đáng sợ thật, bần đạo khâm phục.

- Lão còn chưa chứng nghiệm hết tuyệt học của Lịnh mỗ mà. Nhưng lão đã có lời khen thì ta cũng mạn phép bày tỏ lòng khâm phục đối với bộ pháp Lưỡng Nghi của lão.

- Bần đạo không dám nhận lời khen tặng của ngươi đâu.

Nhất Tiếu đạo trưởng nhìn lại Hoàng Nhan Cương và Lục Tồn Sanh. Thấy vẻ mặt của hai người lộ rõ những nét khẩn trương, Nhất Tiếu đạo trưởng lại chẳng thấy Thiếu Khinh Luân, một trong tam tuyệt kỳ tài của Võ Đang, liền hỏi:

- Thiếu Khinh Luân đâu rồi?

Hoàng Nhan Cương nhìn Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ:

- Sư phụ... Buông một tiếng thở dài, Nhất Tiếu đạo trưởng nói:

- Không cần nói nữa. Ta hiểu tất cả rồi.

Lão vừa dứt lời thì Hoàng Nhan Cương và Lục Tồn Sanh đều phun ra một vòi máu đỏ ối, sặc mùi tanh hôi.

Thấy hai ái đồ trong tình trạng đó, Nhất Tiếu đạo trưởng buộc phải bước đến bên hai người. Lão hỏi:

- Hai người đã bị nội thương ư?

Lục Tồn Sanh trả lời Nhất Tiếu đạo trưởng:

- Đệ tử cùng Hoàng đệ sợ không kịp về Nghi Sơn... Và lục phủ ngũ tạng sẽ bị đứt nếu không có sư phụ.

Buông thêm một tiếng thở dài nữa, Nhất Tiếu đạo trưởng mới trang trọng nói:

- Mặc dù đang có kình địch nhưng ta không thể để hai ngươi mất mạng bởi Quỷ Thủ của địch nhân đâu.

Lịnh Chấn Kỳ khẽ lắc đầu nói:

- Lịnh mỗ sợ lão không làm được gì cho hai gã ái đồ, người sau này có thể chấp chưởng chức Chưởng Môn Võ Đang đâu.

- Lịnh Chấn Kỳ. Ngươi lầm rồi. Bần đạo có thể cứu hai đồ đệ, cho dù họ có trúng tuyệt kỹ trảo thủ quái ác của Quỷ Môn.

Nhất Tiếu đạo trưởng vừa nói vừa vận hoá công lực, toan dụng chân nguyên Lưỡng Nghi Aâm Dương trút qua thân pháp Hoàng Nhan Cương và Lục Tồn Sanh. Nhưng Nhất Tiếu đạo trưởng chưa kịp thực hiện ý định của mình thì bất thình lình, Hoàng Nhan Cương chồm tới. Gã khò khè nói:

- Sư phụ... Nhất Tiếu đạo trưởng chưa hiểu họ Hoàng định nói gì và muốn ngăn y đừng thốt thành lời để giữ chân khí thì cảm nhận đan điền đau nhói. Cảm giác nhói buốt đó buộc Nhất Tiếu đạo trưởng sa sầm mặt, nhăn nhó thối lui ba bộ.

Lão chỉ Hoàng Nhan Cương:

- Ngươi... Nhất Tiếu đạo trưởng đờ người khi nhận ra ngay đan điền của mình óng ánh một chuôi kim nhỏ xíu. Lão biến sắc, gượng nói:

- Sao ngươi lại làm như vậy?

Hoàng Nhan Cương và Lục Tồn Sanh đang trong tình trạng thọ thương nhưng khi thấy sư phụ đã trúng Đoạt Hồn Châm thì liền thay đổi, trở lại vẻ bình thường.

Hoàng Nhan Cương hướng mắt về phía Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ:

- Tôn giá. Chúng tôi đã làm đúng theo thỏa thuận.

Câu nói của Hoàng Nhan Cương khiến cho Nhất Tiếu đạo trưởng hiểu ra vấn đề.

Lão tức giận gầm lên:

- Phản đồ... các ngươi....

Lão chỉ thốt được bấy nhiêu thì miệng ứa máu, ngã lăn ra bất tỉnh.

Chúng đạo đồ Võ Đang thấy Chưởng Môn nguy kịch liền xông tới toan giải cứu cho Nhất Tiếu đạo trưởng và sát tử Hoàng Nhan Cương, Lục Tồn Sanh. Trong lúc phẫn nộ bởi sự phản sư của họ Hoàng và họ Lục, chúng đạo đồ Võ Đang không còn giữ được tâm định của các bậc hiền giả tu tiên, mà họ đã trở thành những cuồng nhân khát máu, lao vào hai gã phản đồ như bầy thiêu thân.

Hoàng Nhan Cương và Lục Tồn Sanh vốn là hai trong tam tuyệt kỳ tài của Võ Đang nên đối với chúng đạo đồ kia thì họ đâu có e dè. Hai thanh trường kiếm dược họ Hoàng và họ Lục liên thủ thi triển Lưỡng Nghi Kiếm Pháp Càn Khôn.

Những tiếng thét đau đớn lồng lộng cất lên và đôi trường kiếm ví như hai bó đuốc thiêu cháy những con thiêu thân lao mình vào cửa chết.

Trong khi Hoàng Nhan Cương và Lục Tồn Sanh thi triển kiếm pháp Lưỡng Nghi Càn Khôn, tuyệt học của Võ Đang để thanh trừng đồng môn thì Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ thản nhiên khoanh tay trước ngực thị trận. Mặt của y như trét sáp, thỉnh thoảng lại nhếch môi dè bỉu.

Nhất Tiếu đạo trưởng đang nằm bất tỉnh, bất ngờ nhỏm dậy. Lão thét lớn:

- Dừng tay.

Tiếng thét của Nhất Tiếu đạo trưởng thật kịp lúc, không để cho chúng đạo đồ rơi vào cảnh thảm sát, thây chất thành núi, máu chảy thành sông. Chúng đạo đồ Võ Đang nghe tiếng của Chưởng Môn liền đồng thối bộ về chỗ cũ. Nhưng chung quanh Hoàng Nhan Cương và Lục Tồn Sanh đã có hơn mười xác đạo sĩ nằm rải rác. Tất cả những người đó đều bị giết bởi kiếm pháp tuyệt học của Võ Đang phái.

Nhất Tiếu đạo trưởng khoát tay, gượng nói:

- Tất cả không được nói, không được vọng động. Đây là di ngôn của bần đạo. Ai phản lại di ngôn này xem như là phản đồ của Võ Đang.

Phán lịnh từ Nhất Tiếu đạo trưởng ban ra, chúng đạo đồ không dám cãi mà từ từ ngồi trở lại trong tư thế kiết đà. Nhất Tiếu đạo trưởng gượng bước đến bên bồ đoàn của mình rồi tịnh thân trong tư thế kiết đà.

Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ bước đến trước mặt Nhất Tiếu đạo trưởng:

- Bây giờ lão đã nhận ra sự u mê tăm tối của lão rồi chứ? Người lão chọn để truyền y bát chân truyền lại chính là người hại lão. Đó có phải là sự u mê của lão không?

Nhất Tiếu đạo trưởng nhắm hai mắt, điều hoà chân khí, như rơi vào cõi thiền định hư ảo không màng đến lời nói của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ.

Sự im lặng của Nhất Tiếu đạo trưởng không làm Lịnh Chấn Kỳ tức giận mà y còn dửng dưng với sự im lặng đó.

Y dè bỉu nói:

- Xem chừng lão sắp thành tiên rồi đó.

Y quay lại Hoàng Nhan Cương:

- Kể từ hôm nay, hai ngươi sẽ là giáo đầu của chúng môn hạ Quỷ Môn. Riêng Nhất Tiếu đạo trưởng, hai ngươi được quyền định đoạt.

Hoàng Nhan Cương và Lục Tồn Sanh đồng loạt quỳ xuống hành đại lễ với Lịnh Chấn Kỳ:

- Đa tạ Chưởng Giáo đã gia ơn.

- Đứng lên đi. Công trạng của hai ngươi đã lập tất phải được tưởng thưởng. Đừng khách sáo.

Lịnh Chấn Kỳ bước ra giữa đại sảnh:

- Các người nghe đây. Ai muốn sống thì hãy xõa tóc trở thành môn hạ Quỷ Môn.

Ai muốn chết thì cứ khư khư giữ lấy đạo nghĩa sư tôn.

Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ nói xong, bước đến một đạo sĩ đang ngồi đối mặt với gã.

Y nhìn đạo sĩ đó, từ tốn hỏi:

- Ngoại danh của ngươi là gì?

Người kia im lặng, hai mắt vẫn nhắm nghiền, không đáp lời Lịnh Chấn Kỳ.

Lịnh Chấn Kỳ nói tiếp:

- Ngươi muốn thành môn hạ Quỷ Môn hay muốn chết?

Người đó vẫn im lặng.

Lịnh Chấn Kỳ cau mày:

- Ngươi theo di huấn của Nhất Tiếu đạo trưởng ư?

Người đó vẫn im lặng.

Lịnh Chấn Kỳ đặt trảo thủ lên đỉnh đầu vị đạo sĩ Võ Đang:

- Lịnh mỗ sẽ giết ngươi đó.

Vị đạo sĩ vẫn khăng khăng không nói nửa lời. Hai mắt nhắm nghiền như một thiền giả đang nhập vào cõi giới tiên cảnh.

Lịnh Chấn Kỳ từ từ bóp trảo thủ lại. Những âm thanh rắc rắc phát ra từ đỉnh đầu của vị đạo sĩ nhưng tuyệt nhiên vẫn không làm chân diện dung của người kia thay đổi, mặc dù đang phải chịu cực hình khủng khiếp nhất.

Máu trào ra từ năm ngón tay của Lịnh Chấn Kỳ.

Thủ cấp của vị đạo sĩ Võ Đang vỡ toan nhưng tuyệt nhiên vẫn không thốt ra một lời nói nào.

Lịnh Chấn Kỳ cau mày:

- Các người đều muốn chết để giữ phẩm tiết với Chưởng Môn Võ Đang Nhất Tiếu đạo trưởng ư?

Đáp lại câu hỏi của gã là sự im lặng nặng nề. Lịnh Chấn Kỳ liếc về phía Nhất Tiếu đạo trưởng. Lão Chưởng Môn Võ Đang vẫn thiền định trong cảnh giới riêng, mặc nhiên với những gì đang xảy ra cho Võ Đang phái.

Lịnh Chấn Kỳ bước đến vị đạo sĩ ngồi bên. Y cũng toan dụng lại cách phán xử vừa rồi thì từ ngoài đại đường, một mỹ nhân với những bước đi uyển chuyển tiến vào.

Nàng vừa đi vừa nói:

- Tôn giá không thể hành xử như vậy được.

Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ nhìn nàng. Y thoáng một chút ngây người bởi nhan sắc tuyệt phàm và sắc xảo của mỹ nhân. Sự ngây dại đó khiến y thu hồi trảo công.

Nhan sắc của mỹ nhân kia như thế nào mà khiến cho Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ phải chùng tay? Phải chăng vẻ đẹp của nữ nhân chính là tử chiêu vô hình đối với nam nhân?

Chương 39 - Quỷ Nhân

Trở lại với nhóm người của Hạ Quân Bình.

Bên ngoài lữ điếm là một cỗ áo quan đen xì, trên nắp ghim hàng bạch lạp trông thật là ma quái. Đứng chung quanh cỗ áo quan đó là bốn gã đạo tỳ vận y phục của bọn sai nha quỷ vô thường dưới chốn a tỳ.

Quân Tùng lắp bắp nói:

- Hạ đại ca... Bọn quỷ vô thường đó. Bọn chúng... bọn chúng đó. Hình như... như bọn chúng lên để... để bắt hồn huynh.

Thiên Cơ nhìn qua Quân Tùng:

- Xem chừng Dương công tử không có lá gan to lắm nên mới gặp bọn quỷ vô thường là đã hốt hoảng rồi.

- Tất nhiên... tất nhiên là tại hạ không có lá gan bự rồi nên rất sợ bọn quỷ vô thường. Bọn chúng không khéo lại bắt nhầm tại hạ thì khốn.

Y lắc đầu:

- Tại hạ không muốn gặp Diêm Vương đâu.

- Ai cũng phải đến lúc chầu Diêm Vương mà.

- Nhưng tại hạ chưa muốn.

Quân Tùng vừa nói vừa nép ra sau lưng Thiên Cơ và Hạ Quân Bình. Y lí nhí nói:

- Hạ đại ca có thể dụng tuyệt học đuổi bọn quỷ vô thường này được không?

Quân Bình nhún vai:

- Đệ đuổi chúng cũng được mà, không cần đến huynh đâu.

- Sao... Đệ ư? Không được đâu. Bọn quỷ này đâu phải là người.

Lời vừa dứt trên miệng Quân Tùng thì một ánh sao băng ngang bầu trời rồi vụt tắt.

Quân Bình cau mày, chân diện đanh hẳn lại.

Thiên Cơ nhận ra ngay sự thay đổi trên khuôn mặt của chàng. Nàng liền hỏi:

- Huynh đang nghĩ gì mà căng thẳng quá vậy?

- Tà khí đã đoạt được một vì sao Tứ Thiên.

Quân Tùng tròn mắt nhìn Quân Bình:

- Huynh không tính bọn quỷ vô thường mà lại nhìn sao đoán chiêm tinh.

Một tiếng còng ma quái nổi lên. Quân Tùng rùng mình, hối hả nói:

- Đó đó... bọn chúng bắt đầu giở trò rồi đó.

Quân Bình thản nhiên nói:

- Để huynh xem bọn chúng là người hay là quỷ.

Quân Bình dấn bước đi xuống bậc tam cấp, đến trước bốn gã đạo tỳ vận áo thụng trắng toát. Chàng từ tốn nói:

- Các người là ai? Có ý gì mà giở trò ma quái để hù doa. tại hạ?

Bốn người kia vẫn đứng bất động, không đáp lời Quân Bình. Tấm vải trắng trùm trên đầu khiến chàng không sao nhận diện được chân tướng của họ.

Quân Bình toan cất tiếng hỏi nữa thì Mộ Chí Cừu như một cánh nhạn từ phía xa lướt tới đứng bên cạnh Quân Bình. Y vừa trụ thân vừa nói:

- Hạ lão đệ không cần bận tâm với những hồn ma vô tướng này.

Chí Cừu vừa nói vừa thi triển một thức kiếm sát chiêu mãnh liệt nhắm ngay hai gã đạo tỳ đứng trước. Kiếm của Chí Cừu vẽ một đường vòng cung nhanh ngoài một cái chớp mắt. Có thể nói kiếm vừa thoát ra khỏi vỏ thì đã chui trở lại trong khi kiếm ảnh nhoáng lên rồi vụt tắt.

Hai gã đạo tỳ vẫn đứng trơ trơ, mặc dù Quân Tùng thấy rõ kiếm ảnh tiện qua cổ hai người đó. Hai mắt y trợn tròng, tưởng chừng như hai con ngươi sắp rớt ra khỏi hốc mắt.

Quân Tùng lắp bắp nói:

- Đúng rồi... Bọn chúng không phải là người... Chúng là quỷ vô thường... Chúng là ma... Miệng thì nói, chân thì thối lui ba bộ. Quân Tùng chỉ muốn quay lưng bỏ chạy.

Y gãi đầu:

- Đáng ra chúng phải rơi đầu bởi kiếm chiêu của Mộ huynh rồi.

Lời còn đọng trên hai cánh môi của Quân Tùng thì thủ cấp của hai gã đạo tỳ cũng rơi xuống đất.

Quân Tùng thốt lên:

- Ý... đầu của chúng rơi rồi.

Thiên Cơ nói:

- Vậy họ không phải là ma.

Trong khi Quân Tùng và Thiên Cơ đấu khẩu thì Quân Bình lại ngạc nhiên tò mò.

Bởi lẽ hai gã kia chấp nhận rơi đầu bởi kiếm chiêu của Mộ Chí Cừu mà không hề có sự phản kháng nào. Chí Cừu toan thi triển sát kiếm thứ hai để kết liễu hai gã đạo tỳ còn lại thì Quân Bình đã vội cản y:

- Mộ huynh, dừng tay.

- Hạ đệ thấy gì?

- Huynh không thấy lạ à?

Chí Cừu thờ người bởi câu nói của Hạ Quân Bình. Y hiểu ngay Quân Bình muốn nói gì. Y liền xê bộ lướt tới và trường kiếm lại thoát ra khỏi vỏ nhưng lần này không phải là một sát chiêu mà đích của mũi kiếm là chiếc khăn trắng che kín chân diện mục.

Chiếc khăn trắng che diện mục bị mũi kiếm của Mộ Chí Cừu tước đi để lộ ra chân diện của một hoà thượng và một đạo sĩ Võ Đang. Gã hoà thượng chính là Thần Hành Tiểu La Hán.

Chí Cừu ngây người nhìn Thần Hành Tiểu La Hán. Y buộc miệng nói:

- Sao lại là Tăng huynh?

Quân Bình, Chí Cừu, Thiên Cơ và cả Quân Tùng càng ngạc nhiên hơn khi thấy Thần Hành Tiểu La Hán và đạo sĩ Võ Đang cứ trơ mắt nhìn mọi người.

Quân Bình bước đến bên Chí Cừu. Chàng quan sát nhãn quang của Thần Hành Tiểu La Hán:

- Nhãn quang của họ không có thần.

- Sao họ lại như vậy chứ?

Trong lúc Chí Cừu và Quân Bình nhíu mày bởi hiện trạng kỳ lạ của Thần Hành Tiểu La Hán thì Quân Tùng bước đến. Y giương mắt nhìn hai người:

- Đại ca, họ chết rồi ư?

Y lắng tai nghe:

- Không... họ vẫn còn thở. Vậy là... Y như nghĩ ra điền gì đó, y liền thối lui năm bộ, lắp bắp nói:

- Họ đã biến thành quỷ nhập tràng rồi.

Quân Tùng vừa thốt hết lời thì nắp áo quan bật tung lên. Quân Bình và Chí Cừu giật mình. Cả hai đồng loạt lắc vai xê bước qua hai bộ.

Từ trong cỗ áo quan, một người vận trường y xám xịt băng lên cao ba trượng, vũ lộng hai ống tay áo trường y theo một thế khinh thân như én liệng nhào xuống. Trảo thủ vươn ra chộp lấy thủ cấp của Quân Bình.

Quân Bình xoạt chân, lạng ngang, đồng thời điểm thiết phiến vào đúng tâm thủ của người đó.

Cây thiết phiến của Quân Bình như chạm vào một đôi tay sắt, phát ra âm thanh khô khốc.

Người vận xám y dụng luôn điểm tựa là chiếc thiết phiến của Quân Bình, đẩy người bắn ngược về phía Mộ Chí Cừu. Tuyệt pháp khinh công của y quả là không sao có thể tưởng tượng được. Hai tay đẩy thiết phiến buộc Quân Bình phải thối lui hai bộ, thân pháp của y bắn ngược về phía Mộ Chí Cừu. Y dụng luôn đôi cước pháp ra sát chiêu liên hoàn bắn tới Mộ Chí Cừu.

Đôi cước pháp của y tợ như có đôi lưỡng kiếm liên tục điểm tới vùng thượng đẳng của Sát Thủ Kiếm Vương Mộ Chí Cừu. Mộ Chí Cừu vốn là một đại kiếm thủ lừng lẫy trên giang hồ. Kiếm thuật của y đâu phải tầm thường, nếu không muốn nói là một kiếm thủ vô song. Thế mà đối phó với cước pháp liên hoàn của người kia thì y không sao kịp rút trường kiếm ra khỏi vỏ. Aùp lực nặng nề do đôi chân thần kỳ bổ xuống vùng thượng đẳng buộc Mộ Chí Cừu phải rơi vào tình thế bị động, chỉ biết dụng sự nhanh nhẹn tránh né và cả thanh kiếm để gạt đỡ. Mặc dù vậy, Mộ Chí Cừu vẫn bị bức ép thối lùi liên tục. Trong khi cước pháp của người nọ càng lúc càng nhanh và mãnh liệt.

Quân Bình chưa thể trụ bộ để giải toa? áp lực cho Chí Cừu thì người vận xám y đã ra đến trăm chiêu cước pháp buộc Chí Cừu tháo lùi mười trượng mà áp lực vẫn không ngừng gia tăng.

Quân Tùng lo lắng nói:

- Chết rồi. Làm sao đây?

Thiên Cơ quay sang Quân Tùng:

- Dương công tử sao không hỗ trợ họ?

Quân Tùng chỉ vào ngực mình:

- Tại hạ ư?

Thiên Cơ gật đầu, dằng lấy Thiếu Khinh Luân đặt xuống thềm lữ điềm. Nàng hối hả nói:

- Dương công tử nhanh lên. Kẻo Mộ huynh không thoát khỏi tử cảnh đâu.

- Nhưng... - Không nhưng gì hết.

Thiên Cơ vừa nói vừa đẩy vai Quân Tùng. Bị Thiên Cơ bức bách, Quân Tùng buộc phải vận chuyển Uyên Ương Tâm Pháp, thét lớn:

- Lão quỷ. Lão xem tuyệt học Thiên Ma Thần Thủ của bổn thiếu gia.

Quân Tùng nhập trận, dụng luôn Dương Ma Bửu Kiếp tập kích phía sau người vận xám y. Bóng ảnh thủ đỏ ối, phát khí nóng như hỏa diệm sơn bủa tới sau lưng người vận xám y. Quân Tùng đoan chắc chưởng khí Dương Ma Bửu Kiếp sẽ đánh trúng đối phương nên nghĩ thầm:

“Không khéo mình sẽ trở thành sát nhân, nướng người này như cá thui mất.” Ý niệm còn đọng trong đầu Quân Tùng thì người vận xám y đã dựng đứng hữu thủ đón thẳng lấy ảnh thủ đỏ ối của Quân Tùng không một chút e dè.

Quân Tùng nghĩ:

“Lão sẽ cháy thành than mất.” Người vận xám y chỉ hơi lắc vai vài cái, cước pháp thì chùn lại, lún sâu xuống đất.

Còn Quân Tùng thì như cánh diều bị cơn lốc dữ cuốn trôi về sau, va lưng vào vách lữ điếm.

Y té ngồi xuống sàn lữ điếm, rên lên:

- Oâi chao... Tiêu đời ta rồi... Người vận xám y bỏ Mộ Chí Cừu mà lắc vai lạng người về phía

Quân Tùng. Đang ngồi bệt dưới đất, thấy người nọ bỏ Mộ Chí Cừu lao về phía mình, Quân Tùng bật đứng lên như gặp phải ma.

Quân Tùng thét lớn:

- Cứu người.

Qúa cuống cuồng, y lao về phía cỗ áo quan. Người vận xám y mặc nhiên không màng đến Hạ Quân Bình và Mộ Chí Cừu mà vẫn bám theo Quân Tùng như bóng với hình.

Thấy đối phương bám theo mình, Quân Tùng hoảng hốt chạy quanh cỗ áo quan.

Một điều lạ lùng xảy ra là người vận xám y lại ngờ nghệch chạy theo Quân Tùng. Cả hai như chơi trò cút bắt quanh chiếc áo quan đen sì.

Quân Bình nhanh chóng nhận ra ngay hiện tượng đó, liền thét lớn:

- Dương đệ, vào áo quan đi.

Quân Tùng đang chạy, nghe Quân Bình thét thì nghĩ thầm:

"Trời đất ơi. Huynh không ứng cứu mà còn bắt mình chui vào áo quan nữa." Y vừa nghĩ đến đây thì cảm nhận sau ót có áp lực nặng nề. Quân Tùng quay mặt nhìn lại. Đập vào mắt y là đôi bản thủ xanh nhợt, be bét, lòi cả xương ra ngoài.

Quân Tùng thét lên:

- Trời ơi!

Gần như hồn siêu phách lạc, Quân Tùng chẳng còn biết điều gì nữa. Trong đầu y chỉ còn nhớ mỗi câu nói của Quân Bình nên liền điểm mũi chân, thót người chui luôn vào chiếc áo quan.

Gã quái nhân vận xám y dường như mất định hướng, chẳng còn biết đối phương ở đâu, liền dừng bộ. Y chăm bẳm nhìn vào áo quan bằng ánh mắt ngây dại.

Quân Tùng gần như nín thở. Mắt mở to hết cỡ, nhìn chằm chằm vào mặt gã quái nhân.

Y gượng gạo nói:

- Ta cũng là quỷ như lão vậy mà.

Quái nhân vẫn giương mắt nhìn chằm chằm Quân Tùng nhưng lại chẳng có động tĩnh gì. Quân Tùng tò mò đưa tay khều nhẹ chiếc khăn xám trên đầu gã quái nhân.

Y nói:

- Quỷ vương. Ta với ngươi là bằng hữu. Đừng có thấy ta như người sống đó.

Bộ mặt xương xẩu với hai hốc mắt sâu hoắm. Mới thoạt nhìn qua, Quân Tùng ngỡ là chiếc khô lâu thì đúng hơn. Chân diện khô khốc đó khiến cho Quân Tùng càng đoan chắc mình đang đối diện với quỷ dữ nên toàn thân xuất hạn đầm đề.

Thấy người đó chỉ nhìn mình mà không có hành động gì, Quân Tùng từ từ nhỏm dậy, giả lả nói:

- Ta với quỷ vương huề nhé.

Quân Tùng vừa nhỏm đầu qua khỏi thành áo quan thì bất thình lình quái nhân vung hữu thủ phạt ngang. Quân Tùng vừa thụt đầu xuống vừa thét:

- Hê... Quái nhân phạt hụt Quân Tùng lại đứng ngây ra nhìn vào trong áo quan.

Quân Tùng lắp bắp nói:

- Ta với quỷ vương là bằng hữu mà. Quỷ vương đừng làm càn đó nhe.

Miệng thì nói vậy nhưng Quân Tùng lại nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ ta phải nằm trong cái áo quan này suốt đời sao? Hạ huynh ơi, tìm cách cứu đệ đi chứ.” Nghĩ vậy, Quân Tùng thét lớn:

- Hạ huynh mau dụng tuyệt học của huynh đi.

Y vừa thét xong thì chớp thấy chiếc thiết phiến xòe ra ngay trước mặt mình. Vừa thấy chiếc thiết phiến, Quân Tùng liền vận Uyên Ương Tâm Pháp nện Dương Ma Bửu Kiếp vào thủ cấp gã quái nhân.

Gã quái nhân bật ra sau hai bộ. Chiếc đầu lâu như muốn lật ngược về phía sau.

Cùng với thủ pháp của Quân Tùng thì chiếc thiết phiến cũng điểm tới đan điền của quái nhân.

Quái nhân khom người lại.

Quân Tùng nhanh như cắt tung người ra khỏi cỗ áo quan và thuận tay nện luôn một đạo Dương Ma Bửu Kiếp tập kích trực diện gã quái nhân.

Hứng trọn đạo hỏa chưởng của Dương Ma Bửu Kiếp, gã quái nhân bật ngửa nằm bẹp dưới đất.

Quân Tùng phấn khích reo lên:

- Hạ huynh. Chúng ta thắng rồi.

Lời vừa thốt ra thì mắt Quân Tùng đã nhìn thấy thân pháp của Thần Hành Tiểu La Hán và vị đạo sĩ Võ Đang. Y hồn siêu phách lạc, phi thân về phía Vi Thiên Cơ.

Y hốt hỏang thét bừa:

- Tỷ tỷ, cứu người!

Khi Quân Tùng định thần lại thì mới biết là Thần Hành Tiểu La Hán và vị đạo sĩ kia vẫn đứng trơ trơ như pho tượng vô tri vô giác. Còn Quân Bình và Mộ Chí Cừu thì đang đứng bên xác quái nhân.

Quân Tùng lớn giọng hỏi:

- Hạ huynh, gã đó như thế nào rồi?

- Y chết rồi.

Quân Tùng rón rén bước đến. Y nhìn quái nhân:

- Hạ huynh, y là ai vậy?

Mộ Chí Cừu buông một tiếng thở dài, nói:

- Vô Ảnh Thiên Tàn Cước, Chưởng Môn phái Chung Nam, Cáp Mộc Chân đại hiệp.

Quân Tùng nghệch mặt:

- Bộ dạng của y thế này mà là đại hiệp sao?

Quân Bình nhìn Quân Tùng:

- Dương đệ, giang hồ không đơn giản như đệ tưởng đâu.

Quân Bình buông một tiếng thở dài rồi cúi xuống ôm xác Vô Ảnh Thiên Tàn Cước Cáp Mộc Chân cho vào áo quan. Chàng nhìn lại Thần Hành Tiểu La Hán và vị đạo sĩ:

- Mộ huynh. Trong tình thế này, chúng ta không thể đưa tất cả mọi người đi được.

- Hạ đệ nói đúng.

Quân Bình thở dài nói:

- Tạm thời nên đưa Tăng huynh vào trong lữ điếm rồi tìm cách hoá giải chất độc trong người. Chúng ta sẽ biết được chuyện gì đã xảy ra.

Thiên Cơ nói:

- Hạ huynh. Muốn giải độc cho Tuệ Thông hoà thượng thì phải nhờ đến Độc Chủ Hành. Mà lão đó thì... Quân Tùng gãi đầu:

- Độc Chủ Hành. Hình như đệ có biết lão này.

- Đệ đã gặp lão rồi à?

- A... Đúng rồi. Đệ nhớ ra rồi.

Quân Tùng quay ngoắt lại Quân Bình:

- Chuyện giải độc cho Tuệ Thông hoà thượng chỉ có một người có thể làm được thôi.

Quân Tùng chỉ ngay Quân Bình:

- Người đó chính là Hạ huynh.

Quân Tùng xuýt xoa:

- Aùi chà... Vị thất nương của lão độc cũng là một trang giai nhân tuyệt sắc đó.

Nàng ta đang rất ngóng trông huynh nên nhìn lầm đệ với huynh luôn.

Y chắc lưỡi:

- Nếu huynh nhờ đến nàng thì chắc chắn nàng ta sẽ không ngần ngại đâu.

Y dằn tay Quân Bình:

- Lão độc thù huynh lắm đó.

Trong khi Quân Tùng nói thì Vi Thiên Cơ quay mặt chỗ khác, tránh ánh mắt của Quân Bình.

Quân Tùng hối:

- Huynh mau đi đi.

Quân Bình lắc đầu:

- Đệ đừng hiểu lầm huynh với Vạn Hương.

- Aáy... Lầm cái gì? Huynh với Tục Vạn Hương cũng đẹp đôi lắm chứ. Chỉ có cái lão Độc Chủ Hành là không xứng với nàng thôi.

Quân Tùng nói xong, chợt nhìn thấy Vi Thiên Cơ. Y nhanh chóng nhận ra ngay vẻ ủ rũ của nàng.

Quân Tùng chắc lưỡi:

- Aùi chà... chết rồi. Đệ lỡ lời... Và đệ cũng đã hiểu tất cả rồi.

Y giả lả nói:

- Đệ biết Hạ huynh và Tục Vạn Hương chẳng có gì đâu.

Chí Cừu khẽ lắc đầu nhìn Quân Tùng, nói:

- Giờ thì ta đã có thể phân biệt ai là Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình, ai là Dương Quân Tùng. Quân Tùng thì giảo hoạt còn Quân Bình thì trái lại.

Nhìn lại Quân Bình, Mộ Chí Cừu nghiêm giọng nói:

- Hạ lão đệ. Theo thiển ý của huynh thì mọi người có thể đến Thiếu Lâm Tự. Trên đường đi, huynh sẽ chu toàn cho tất cả. Riêng lão đệ sau khi gặp được Tục Vạn Hương thì đến sau. Chúng ta hẹn nhau tại Thiếu Lâm Tự.

- Như vậy thì tiện hơn.

Nhìn sang Thiên Cơ, Quân Bình nói:

- Thiên Cơ, nhân tiện đến Lạc Hồn Cốc, muội và huynh cùng đi. Hy vọng Tục Vạn Hương có thể trục được chất độc trong nội thể của muội.

Thiên Cơ lắc đầu:

- Muội tự lo liệu được cho mình.

- Muội ngại?

Quân Tùng nhanh miệng chen vào câu chuyện:

- Tất nhiên rồi, làm sao tỷ tỷ có thể nhờ thất nương của lão độc chứ.

Y vừa dứt câu thì chạm vào ánh mắt khe khắt của Vi Thiên Cơ. Quân Tùng rụt vai, vội vẽ nói:

- Đệ chỉ nghĩ như thế thôi chứ không có ý gì đâu.

Mộ Chí Cừu nói với Quân Bình:

- Thiên Cơ cô nương có thể tự lo liệu được thì để cô ấy đi với huynh.

Quân Bình buông một tiếng thở dài:

- Vậy chúng ta mau sớm lên đường.

Quân Bình nhìn sang Quân Tùng:

- Dương đệ đi cùng với Mộ huynh chứ?

Thiên Cơ thay Quân Tùng đáp lời chàng:

- Dương công tử đi chung với muội và Mộ huynh sẽ có lợi cho huynh hơn.

Quân Tùng nhíu mày:

- Tỷ tỷ có ý... - Chủ nhân Dương Ma Bửu Kiếp chắc không muốn che giấu thân phận chứ? Đi với chúng tôi thì Dương công tử sẽ nổi đình nổi đám đó.

- Đệ hiểu ý của tỷ rồi. Nhưng nếu chúng ta gặp phải kình địch thì sao?

- Ta sẽ không bỏ rơi Dương đệ đâu.

- Thế thì được.

Mộ Chí Cừu lắc đầu:

- Ta nghĩ chủ nhân Thiên Ma Cốc đã chọn nhầm truyền nhân rồi.

Mặt Quân Tùng đanh lại bởi câu nói của Mộ Chí Cừu.

Quân Bình mỉm cười. Chàng nhìn Quân Tùng nói:

- Thiên Cơ nói rất đúng. Trong chuyến đi đưa Tuệ Thông Tăng huynh về Thiếu Lâm, đệ sẽ phát dương quang đại.

Quân Tùng đáp lời Quân Bình:

- Đệ chỉ lo cho huynh thôi. Lão Độc Chủ Hành là một người kỳ hoặc lắm đó.

Huynh cũng chưa hẳn đã gặp được Tục Vạn Hương cô nương.

- Huynh sẽ cố gắng tìm nàng.

Quân Bình đặt tay lên vai Quân Tùng:

- Dương đệ bảo trọng. Đôi khi huynh có ý nghĩ vẩn vơ là vận mệnh của võ lâm và bá tánh đang rơi vào sao chiếu mạng của Dương đệ.

Quân Tùng khoát tay:

- Huynh đừng nhìn sao xem tướng đệ chứ. Đệ rất sợ những lời bói toán.

- Nếu sợ thì đệ phải bảo trọng.

Quân Tùng gật đầu:

- Đệ lo cho huynh thì hơn. Nhìn tướng mạo và chân diện của huynh, đệ có thể đoán huynh sẽ lụy về tình đó.

Quân Bình vỗ vai Quân Tùng:

- Đệ và ta có cùng một chân diện. Nếu ta có thể lụy bởi chữ tình thì đệ phải tránh xa chữ đó.

- Huynh nói chí lý. Chính vì sợ lụy về tình mà đệ chỉ có một người để tơ tưởng nhớ nhung thôi.

- Huynh biết người mà đệ muốn nói. Huynh mong đệ sớm gặp lại nàng.

- Nhất định đệ phải gặp lại nàng.

Quân Bình mỉm cười, nắm vai Quân Tùng:

- Đệ bảo trọng.

Quay lại Thiên Cơ và Mộ Chí Cừu:

- Mộ huynh, Thiên Cơ. Chúng ta sẽ gặp nhau tại Thiếu Lâm. Mọi người bảo trọng.

Mộ Chí Cừu khẽ gật đầu:

- Đệ cũng vậy.

- Huynh bảo trọng.

Quân Bình bước đến bên Thiên Cơ:

- Thiên Cơ. Ta sẽ nhanh chóng đến Thiếu Lâm cùng với Tục Vạn Hương. Những gì muội đã làm cho huynh, huynh không bao giờ quên.

Nàng nhìn Quân Bình:

- Hạ huynh. Muội chỉ thực hiện di ngôn của sư tôn. Còn tâm của muội chỉ có muội hiểu mà thôi.

Nàng cúi đầu nhìn xuống.

Quân Tùng bước lại bên Thiên Cơ:

- Huynh cứ đi đi. Nếu như tỷ tỷ có nhớ huynh thì chỉ cần nhìn đệ là hết nhớ rồi.

Mộ Chí Cừu tròn mắt nhìn Quân Tùng:

- Ngươi...

Chương 40 - Vu Tình Dị Tướng

Trở lại đại đường Võ Đang.

Ánh trăng lưỡi liềm chênh chếch hắt xuống Nghi Sơn vùng ánh sáng vàng nhạt, không đủ tạo ra một khung cảnh nên thơ vốn có của chốn tu tiên của các vị đạo sĩ mà trái lại nó bao phủ một cảnh sắc thật ảm đạm.

Trong cảnh sắc ảm đạm đó lại có tiếng ngọc địch vi vu, tấu khúc gọi tình gọi cảm.

Trong sự tĩnh lặng, tịch mịch của chốn Nghi Sơn, tiếng ngọc địch nghe thật êm ái và gọii mời. Tiếng địch phát ra từ gian thảo xá nằm giữa khu hoa viên như chốn non cảnh.

Mặc dù là một gian thảo xá nhưng khung cảnh chung quanh lại tạo cho nó một vẻ thần tiên hiếm có trong cõi trần tục này.

Trong gian thảo xá, Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ đang ngồi độc ẩm, lắng nghe tiếng ngọc địch gọi tình thoát ra từ sự độc diễn của Lan Hoa Phương Tử. Nếu như trên đại đường, Lịnh Chấn Kỳ ngây người bởi vẻ đài các, diễm lệ của nàng thì giờ đây y lại càng ngơ ngẩn hơn với nét kiêu sa trang đài của nàng.

Khi Lan Hoa Phương Tử tấu xong khúc Dạ Tình Ca thì hai cánh môi nhẹ điểm một nụ cười mỉm, mắt hướng nhìn Lịnh Chấn Kỳ. Nụ cười của nàng càng khiến Lịnh Chấn Kỳ thêm ngây ngất, thả tâm tưởng vào một cõi hoan lạc do y tưởng tượng ra.

Nhấp một ngụm rượu, Lịnh Chấn Kỳ nói:

- Nàng tấu hay lám.

Nàng nhún nhường, e lệ. Đặt chiếc ngọc địch xuống bên cạnh, Lan Hoa Phương Tử đứng lên. Bộ y trang trắng toát, đính những hạt cườm óng ánh, lớp lụa mỏng vừa đủ để ánh sáng trăng nhàn nhạt từ ngoài song cửa điểm tô những đường nét kiều diễm trên cơ thể nàng.

Như đọc được những ý nghĩ đang diễn ra trong tâm tưởng của gã nam nhân đang độc ẩm, Lan Hoa Phương Tử dời gót sen đến bên ngưỡng cửa thảo xá. Aùnh trăng dù trong thời kỳ mới tượng hình nhưng cũng đủ trút bỏ phần trang y quá mỏng của nàng.

Tất nhiên Lan Hoa Phương Tử biết rất rõ tác dụng của bộ xiêm y này như thế nào.

Nàng nhìn Lịnh Chấn Kỳ, nhỏ nhẹ nói:

- Tấu khúc ngọc địch của thiếp hẳn không thể sánh bằng những giai tấu của các giai nhân tại Dạ Tình Thủy Lâu.

Lịnh Chấn Kỳ lắc đầu:

- Ở Dạ Tình Thủy Lâu không có đặng một tấu khúc như ở đây, và cũng chẳng có một giai nhân khả dĩ sánh với nàng.

- Đó có phải là một lời khách sáo của Lịnh công tử không?

- Ta chẳng biết khách sáo.

Lịnh Chấn Kỳ đứng lên, chấp tay sau lưng, bước đến trước mặt Lan Hoa Phương Tử. Y đặt tay lên hai bờ vai nàng.

- Tại Dạ Tình Thủy Lâu cũng chẳng có đặng một gian thảo xá như gian thảo xá này.

- Đây mới đúng là lời thật từ đáy lòng của Lịnh công tử. Trên võ lâm, đâu có nơi nào có thể sánh với cảnh giới thần tiên của Nghi Sơn. Huống hồ gian thảo xá này lại là chốn tu tiên của Chưởng Môn Võ Đang phái Nhất Tiếu đạo trưởng.

- Nàng cảm nhận đây là cõi tiên ư?

Lan Hoa Phương Tử gật đầu.

Lịnh Chấn Kỳ nhún vai:

- Trong cảnh giới tiên cảnh nếu thiếu tiên nữ thì cũng vô vị lắm đó.

- Thiếp có đáng làm tiên nữ không?

- Tiên nữ còn bị những giới hạn của đạo tiên, còn nàng là chủ nhân của tiên cảnh này.

Lịnh Chấn Kỳ vừa nói vừa nắn hai bờ vai của Lan Hoa Phương Tử. Động tác của y không phải là những động tác vuốt ve mơn trớn mà trông tợ như một người tạc tượng đang trao chuốt thân hình mỹ nữ.

Lan Hoa Phương Tử mỉm cười, mặc nhiên với đôi tay đang nắn nót phần da thịt nàng. Nàng nhoẻn miệng cười, tạo ra một đoá hoa hàm tiếu bằng chính hai cánh môi gợi cảm, mời mọc rồi nhỏ nhẹ nói:

- Trong cảnh giới tiên cảnh, người ta thường trút bỏ những tạp niệm phù phiếm của cõi nhân gian để được tận hưởng cái thú của riêng mình.

- Nếu trước đây, ta có nằm mơ cũng không tưởng tượng được có lúc cõi tiên sẽ thuộc về mình.

Lan Hoa Phương Tử cướp lời Lịnh Chấn Kỳ:

- Bây giờ thì khác. Chàng đang là chủ nhân của cõi tiên này và muốn tận hưởng những khao khát trước đây.

- Phải... Giờ ta đã là chủ nhân của Nghi Sơn nhưng sợ lại không phải là chủ nhân của tiên cảnh.

- Tại sao lại không?

- Bởi ta cảm nhận mình đang trở thành một kẻ nhỏ bé với nàng.

Lan Hoa Phương Tử khẽ lắc đầu:

- Chàng không nhỏ bé đâu. Chàng đang hiện thân là Từ Thức trước mặt thiếp.

Hai cánh môi của Lịnh Chấn Kỳ thoạt nhếch lên tạo một nụ cười vừa thật vừa không thật:

- Nghi Sơn sẽ rất tầm thường nếu trong Nghi Sơn không có một tiên nữ như nàng.

Hai bờ mi cong vút của Lan Hoa Phương Tử thoạt chớp liên tục. Những cái chớp mắt đó không làm cho nàng mất đi sự gợi tình mà còn tô điểm thêm nét e lệ của một trang giai nhân biết nhìn sâu vào dục tình của nam nhân.

Hai tay Lịnh Chấn Kỳ vuốt theo đôi tay mảnh mai của nàng. Cuối cùng nó dừng lại ở vùng tiếu yêu thắt lưng ong để lắng nghe cảm xúc của nữ nhân.

Lịnh Chấn Kỳ nhìn sâu vào mắt Lan Hoa Phương Tử, chợt nghiêm giọng hỏi:

- Tại sao nàng tự nguyện đến với ta? Nàng không ngại ư? Nàng đến đây vì một người khác chứ?

- Chàng muốn thiếp trả lời câu hỏi đó ư?

Lịnh Chấn Kỳ gật đầu.

Lan Hoa Phương Tử cười khẩy, rồi nhỏ nhẹ nói:

- Chúng ta dang ở tiên cảnh nhưng lại nói chuyện trần tục. Nhưng chàng đã hỏi thì thiếp phải trả lời.

- Nàng không muốn trả lời câu hỏi của ta ư?

- Thiếp sẽ trả lời chàng nhưng thiếp muốn biết nguyên do nào chàng lại hỏi thiếp câu hỏi đó.

- Tiên cảnh thường chỉ có trong giấc mộng nhưng ta lại là một kẻ trần tục. Chính vì tự biết mình chỉ là một kẻ trần tục nên ta mới hỏi.

- Từ Thức cũng là một kẻ trần tục như chàng.

- Ta chưa từng biết Từ Thức.

Lan Hoa Phương Tử mỉm cười:

- Từ Thức là một người trần tục nhưng khi lạc vào cõi thiên thai thì tất cả những gì Từ Thức gặp chỉ là một giấc mơ liêu trai không thật.

Lịnh Chấn Kỳ thả tay khỏi vùng tiếu yêu của nàng. Y nghiêm giọng:

- Ta sợ mình là gã Từ Thức trong cảnh giới liêu trai. Cảnh giới liêu trai không phải là cảnh giới thật.

- Chàng đã nói vậy thì thiếp phải khẳng định đây là Nghi Sơn chứ không phải động thiên thai. Sự xuất hiện của thiếp tại đây bởi vì người đối mặt với thiếp là Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ. Ngoài cái ý đó ra thì thiếp có mặt tại Nghi Sơn bởi chủ nhân của thiếp biết Võ Đang phải nhận kiếp họa này.

Đôi chân mày rậm rịt như hai con sâu đen tuyền trên khuôn mặt Lịnh Chấn Kỳ chau lại:

- Chủ nhân của nàng là ai?

Lan Hoa Phương Tử mỉm cười:

- Chủ nhân của thiếp đang đứng trước mặt chàng.

- Nàng ư?

- Thiếp ra lệnh cho mình phải đến với chàng.

- Vì sao? Cái danh Hoạt Diêm La của ta hay cái thần của một khát vọng?

- Cái danh Hoạt Diêm La đâu thể sánh với cái thần của một vì sao trong Tứ Thiên.

Thiên cơ bất khả lộ. Nhưng nếu trên giang hồ có Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình am tường phép Lường Thiên Xích, nhìn sao có thể đoán được sự vận hành của càn khôn thì thiếp cũng có thể biết được chàng là một trong Tứ Thiên.

- Ta có nghe nói đến thần ngôn của Tiểu Thần Toán Tử. Nhưng cái danh của gã không thể sánh với ta được.

Lan Hoa Phương Tử lắc đầu:

- Chàng hiểu sai rồi.

Mặt Lịnh Chấn Kỳ đanh hẳn lại:

- Ta sai ư?

- Thiếp không nói chàng sai. Võ công thì chưa hẳn đã bằng chàng, thần khí của y chưa chắc đã hơn chàng nhưng Hạ Quân Bình có thể thay đổi được vận mạng của chàng.

Lịnh Chấn Kỳ lắc đầu:

- Y có thể thay đổi được vận mạng của ta ư?

Lan Hoa Phương Tử khẳng khái gật đầu.

Lịnh Chấn Kỳ lắc đầu:

- Ta không tin.

- Nếu như Tiểu Thần Toán Tử không thể thay đổi được vận mạng của chàng thì thiếp không cần đến Nghi Sơn.

- Ý nàng muốn nói gã Tiểu Thần Toán Tử hơn ta à?

Lan Hoa Phương Tử lắc đầu:

- Y không hơn chàng nhưng y biết chuyển đảo càn khôn. Một khi y chuyển đảo được càn khôn thì chẳng còn cơ hội cho chàng phát dương quang đại.

- Ta không tin.

- Thế thì chàng có tin vào sự hiện diện của thiếp không?

- Nàng đang ở ngay trước mặt ta.

- Cũng như chàng là một vì sao trong Tứ Thiên.

- Ta muốn biết rõ hơn về khái niệm đó.

Lan Hoa Phương Tử nắm tay Lịnh Chấn Kỳ:

- Võ lâm có bốn Tứ Thiên và một sao tướng. Thiếu Lâm là sao tướng, Tứ Thiên thì chưa xuất hiện. Nhưng một khi Tứ Thiên xuất hiện là điểm cân của Ngũ Hành Sinh Khắc bị lệch. Huynh chính là một trong Tứ Thiên.

Nàng buông tay Lịnh Chấn Kỳ:

- Thiếp không rành lắm về phép Lường Thiên Xích nhưng biết chắc một điều là Hạ Quân Bình không để cho Tứ Thiên hợp nhất.

Lịnh Chấn Kỳ chau mày:

- Vậy ta phải hợp với ai?

- Người đang đứng trước mặt huynh.

- Nàng ư?

Lan Hoa Phương Tử gật đầu.

Lịnh Chấn Kỳ mỉm cười:

- Ta chẳng màng đến Tứ Thiên hay phép Lường Thiên Xích gì đó của gã Tiểu Thần Toán Tử nhưng hợp nhất với nàng thì đó là điều ta rất hoan hỷ.

Lịnh Chấn Kỳ vừa nói vừa vòng tay qua tiếu yêu thon nhỏ thanh mảnh của Lan Hoa Phương Tử. Động tác của gã thật dứt khoát khi quyết định kéo ghịt Lan Hoa Phương Tử ép vào người hắn, như đoan chắc mỹ nhân sẽ chẳng hề phản đối sự nhiệt tâm của mình. Nhưng Lịnh Chấn Kỳ thoạt ngẩn người khi Lan Hoa Phương Tử đẩy gã ra.

Đôi chân mày của gã liền cau lại.

Lịnh Chấn Kỳ hỏi:

- Sao... Nàng không đồng tâm với ta à?

- Thiếp không phải không muốn chìu chàng nhưng trước khi trao thân, thiếp muốn cho chàng thấy một điều kỳ thú.

- Nàng muốn ta thấy cái gì? Với ta lúc này chỉ có một mình nàng mà thôi.

Lan Hoa Phương Tử mỉm cười.

Lịnh Chấn Kỳ nói tiếp:

- Tại Dạ Tình Thủy Lâu, ta không hề thiếu nữ nhân nhưng khi đối diện với nàng thì trong mắt ta chẳng còn nữ nhân nào khả dĩ sánh với nàng, - Hương vị của trái cấm lúc nào cũng ngon ngọt khi nó còn ở trên cành.

Lan Hoa Phương Tử vừa nói vừa gỡ tay của Lịnh Chấn Kỳ ra khỏi vùng tiếu yêu của mình, trong khi Lịnh Chấn Kỳ vẫn còn nuốt tiếc. Nàng điểm một nụ cười, nắm tay Lịnh Chấn Kỳ:

- Những gì của chàng sẽ thuộc về chàng mà. Chàng hãy ra ngoài này xem.

Nàng vừa nói vừa kéo Lịnh Chấn Kỳ ra bên ngoài thảo xá. Bên ngoài có một vị đạo sĩ Võ Đang đứng chờ.

Lịnh Chấn Kỳ cau mày:

- Sao tên đạo sĩ thúi này lại có mặt ở đây?

Gã lắc đầu, tiếp:

- Ta không muốn thấy mặt gã.

Lời vừa dứt thì gã đạo sĩ cúi gằm mặt xuống như muốn che đậy diện mục, không để cho Lịnh Chấn Kỳ nhìn thấy. Lịnh Chấn Kỳ nhận ra ngay điều đó. Y nhìn sang Lan Hoa Phương Tử:

- Nàng đã thần phục được những tên đạo sĩ thúi này ư?

Lan Hoa Phương Tử gật đầu:

- Trên đại đường Võ Đang, chàng đã dụng khảo hình nhưng bọn đạo sĩ chẳng hề sợ chết mà thản nhiên đón nhận. Đó là lý do để thiếp có mặt ở Nghi Sơn.

- Nàng dụng cách chi mà khiến bọn đạo sĩ thúi ngoan ngoãn như vậy?

- Nếu chàng có võ công cái thế vô song thì thiếp cũng có tuyệt kỹ của riêng mình chứ.

Nàng nheo mắt hóm hỉnh với Lịnh Chấn Kỳ. Chính cái nheo mắt của nàng lại làm Lịnh Chấn Kỳ vô cùng phấn chấn và khoái trá. Y hỏi:

- Nếu ta lệnh cho tên đạo sĩ này phải chết thì gã có chết không?

- Chàng cứ thử xem.

Nhìn lại tên đạo sĩ Võ Đang, Lịnh Chấn Kỳ tằng hắng rồi phát lệnh:

- Đạo sĩ thúi kia, hãy thực thi mệnh lệnh của ta. Ngươi mau móc một con mắt của ngươi ra mà ăn đi.

Mệnh lệnh kỳ hoặc phát ra, Lịnh Chấn Kỳ ngỡ đâu đạo sĩ kia sẽ không thực hiện nhưng y vừa ban phát mệnh lệnh thì đạo sĩ kia thực thi ngay không một chút e dè. Y chọc song chỉ móc con mắt bên trái và cho vào miệng nuốt trọng mà không một tiếng rên hay thốt một lời than vãn.

Tâm địa của Lịnh Chấn Kỳ vốn đanh ác và thích bày trò khảo hình thế nhưng chứng kiến sự thực hành phán lệnh của gã đạo sĩ, y phải quay mặt đi chỗ khác.

Lịnh Chấn Kỳ khoát tay:

- Đi... đi khỏi mắt ta.

Gã đạo sĩ quay lưng lại lững thững bỏ đi, chẳng mấy chốc đã khuất bóng sau những khóm hoa.

Lịnh Chấn Kỳ nhìn lại Lan Hoa Phương Tử:

- Ta không ngờ nàng có thể làm được điều này. Nếu nàng giở thủ đoạn sai khiến bọn đạo sĩ Võ Đang với ta thì sao nhỉ?

- Chàng hoài nghi thiếp ư?

Nàng lắc đầu tiếp:

- Nếu dụng thủ đoạn đó đối với chàng thì thiếp chẳng được gì cả. Vô hình chung còn làm mất đi một Tứ Thiên.

- Ta chỉ nói vui thôi.

Lịnh Chấn Kỳ nhìn thẳng vào đôi thu nhãn long lanh của Lan Hoa Phương Tử:

- Phương Tử... Nếu như ta ra lệnh cho nàng thì nàng có ngoan ngoãn nghe theo như gã đạo sĩ kia không?

- Thiếp không phải là những gã đạo sĩ thúi nhưng một khi chàng đã phán lệnh thì thiếp phải thừa hành.

Lịnh Chấn Kỳ mỉm cười:

- Thật như vậy sao?

Nàng khẳng khái gật đầu.

Lịnh Chấn Kỳ hỏi:

- Tại sao?

- Chàng là một trong Tứ Thiên của Dị Thần Giáo, người mà tất cả giáo đồ phải sùng bái và nhất nhất tuân theo.

- Những gì nàng nói ra khiến ta càng ngạc nhiên hơn.

- Đó là sự thật.

- Nếu đúng như nàng nói thì Dị Thần Giáo chính là đất sống của ta rồi.

Thốt vừa dứt câu đó, Lịnh Chấn Kỳ nắm tay Lan Hoa Phương Tử dẫn vào thảo xá.

Y ngắm nhìn mặt hoa của nàng:

- Nàng sẵn sàng tuân theo lệnh của ta chứ?

Lan Hoa Phương Tử gật đầu.

Lịnh Chấn Kỳ vuốt má nàng:

- Nếu như ta lệnh cho nàng trút bỏ lớp xiêm y không đáng có trên cơ thể nàng?

- Thiếp tuân lệnh.

Nàng bình thản cởi bỏ xiêm y trên người mình. Cuối cùng phơi tất cả những đường nét như toà cung cấm nguy nga gọi mời trước mặt Lịnh Chấn Kỳ.

Lịnh Chấn Kỳ vòng tay qua thắt lưng nhỏ xíu của Lan Hoa Phương Tử:

- Ta muốn thân xác nàng thuộc về ta.

- Chàng có quyền.

- Nàng không hề phản đối?

- Không.

- Nàng tự nguyện?

- Đúng.

- Tại sao?

- Chàng là một trong Tứ Thiên của Dị Thần Giáo.

- Hay lắm... Ta sẽ xứng với những gì mà nàng đã ban phát.

Y nói xong, bế xốc Lan Hoa Phương Tử đưa đến đặt lên tràng kỷ. Aùnh trăng lưỡi liềm vội vã bỏ đi để rồi chìm hẳn sau những tiếng rên từ trong thảo xá phát ra.

Cái Lan Hoa Phương Tử cần đã có và cái Lịnh Chấn Kỳ muốn đã được. Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ trở thành một trong Tứ Thiên của Dị Thần Giáo. Sau đêm giao tình y sẽ là gì? Y đã là chủ nhân của một thể xác tuyệt mỹ nhưng cũng kể từ đây, y đã vĩnh viễn trở thành một tín đồ ngoan ngoãn của Dị Thần Giáo.

Chương 41 - Sấm Ngôn

Cánh cửa đại lao mở ra, Cừu Thiên Nhậm trong trang phục Giáo Chủ bước vào. Lão nhìn Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thượng Quan đang ngồi kiết đà. Trước mặt lão tiên sinh là chiếc mâm đồng, trên mâm đồng có ba đồng tiền vàng.

Cừu Thiên Nhậm chấp tay sau lưng, chờ cho gã giáo đồ bày mâm yến tiệc cùng bầu rượu năm cân xong, mới ra dấu cho gã kia lui ra. Y bước đến ngồi đối mặt với Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh.

Rót rượu ra hai chiếc chén mạ vàng, Cừu Thiên Nhậm từ tốn nói:

- Mời Thượng Quan tiên sinh.

Đón lấy chén rượu, Ngọa Long Tiên Sinh nhìn Cừu Thiên Nhậm:

- Đa tạ Giáo Chủ.

Hai người cùng uống cạn số rượu rồi đặt chén xuống sàn đá. Cừu Thiên Nhậm nhìn những đồng tiền trong chiếc mâm đồng:

- Tiên sinh đã bói ra được quẻ gì nữa rồi?

- Giáo Chủ muốn nghe không?

- Tất nhiên lão phu rất muốn nghe.

Cừu Thiên Nhậm vừa nói vừa chuốc tiếp rượu ra chén. Trong khi Dị Thần Giáo Chủ chuốc rượu thì Ngọa Long Tiên Sinh ngắm nhìn chân diện của lão. Chờ cho Cừu Thiên Nhậm đặt bầu rượu xuống, lão tiên sinh mới từ tốn nói:

- Lão phu sợ sau bữa yến tiệc hôm nay, chúng ta sẽ chẳng còn cơ hội được đối ẩm với nhau nữa.

- Tại sao không? Bổn Giáo Chủ sau khi đạt thành tâm huyết độc bá giang hồ, thâu tóm giang sơn xong cũng không nỡ xuống tay với tiên sinh đâu.

- Không phải lão phu muốn nói về mình mà đang nói về Giáo Chủ đó.

- Tiên sinh muốn nói về bổn toa. ư?

Ngọa Long Tiên Sinh bưng chén lượu:

- Lão phu biết Giáo Chủ đến đại lao để hỏi lão phu điều gì. Nhưng lão phu lại muốn nói về một điều khác.

Nhấp một ngụm rượu, Ngọa Long Tiên Sinh từ tốn tiếp:

- Ba ngày nữa, nếu gió đông lập tiết thì kiếp họa sẽ đến với Giáo Chủ.

Dị Thần Giáo Chủ cười khẩy, nhấp ngụm rượu, rồi nhìn Ngọa Long Tiên Sinh trang trọng nói:

- Bổn tọa quả là ngạc nhiên với quẻ toán này của tiên sinh đó. Nếu đúng như quẻ toán của tiên sinh thì kiếp họa kia đến với bổn toa. từ ai?

- Lão phu không nói được nhưng trên mặt của Giáo Chủ đã có dấu chứng sát nhân.

- Bổn toa. sẽ tẩy dấu chứng đó ra khỏi chân diện của mình. Bổn toa. đến đại lao lần này không phải để nhận những quẻ toán xấu của tiên sinh. Bổn tọa còn mục đích khác.

Dị Thần Giáo Chủ Cừu Thiên Nhậm lại chuốc rượu ra chén. Y vừa chuốc rượu vừa hỏi:

- Tiên sinh hẳn thừa biết mục đích của bổn tọa trong chuyến thăm này chứ?

Ngọa Long Tiên Sinh vuốt râu, nhìn xuống ba đồng tiền xấp ngửa trên chiếc mâm đồng:

- Giáo Chủ định thử quẻ bói của lão phu ư?

- Không phải thừ mà là khảo chứng.

Ngọa Long Tiên Sinh mỉm cười:

- Giáo Chủ định đưa vào đại lao của lão phu thêm một người.

Mặt Cừu Thiên Nhậm đanh hẳn lại.

Ngọa Long Tiên Sinh Gia Cát Thượng Quan nhìn thẳng vào mặt lão:

- Người đó chắc Giáo Chủ cũng rất am tường. Lão phu mạn phép nói ra tên người đó chứ?

Cừu Thiên Nhậm bưng chén rượu uống cạn tồi nghiêm giọng nói:

- Tiên sinh nói thử xem có đúng không?

- Phu nhân của Giáo Chủ, Khan Tiểu Hồng.

Lời vừa dứt trên miệng Ngọa Long Tiên Sinh Gia Cát Thượng Quan thì chén rượu trên tay của Cừu Thiên Nhậm đã bị y bóp bể nát.

Ngọa Long Tiên Sinh nhìn Cừu Thiên Nhậm:

- Lão phu đã nói đúng?

- Rất đúng. Thế tiên sinh có biết vì sao bổn toa. lại đưa Khan Tiểu Hồng đến đại lao của tiên sinh không? Tiên sinh thừa biết chuyện gì sẽ đến với Khan Tiểu Hồng chứ?

- Giáo Chủ có thể nói cho lão phu biết được không?

- Tiên sinh đã thành thật thì bổn toa. cũng không giấu làm gì. Khan Tiểu Hồng đã lợi dụng mật đạo bí mật chỉ có nàng biết đưa Hạ Quân Bình vào đến đền Dị Thần.

Ngọa Long Tiên Sinh cười mỉm rồi nói:

- Lão phu đã hiểu tất cả rồi, Giáo Chủ khỏi cần giải thích nữa.

Dị Thần Giáo Chủ đanh mặt, nghiêm giọng nói:

- Chính tiên sinh đã nhờ Khan Tiểu Hồng đưa Hạ Quân Bình vào đền Dị Thần.

Ngọa Long Tiên Sinh thản nhiên gật đầu:

- Chỉ có phu nhân của Giáo Chủ mới có thể đưa Quân Bình vào đền Dị Thần mà thôi.

Cừu Thiên Nhậm cau mày nhìn ra ngoài cửa địa lao:

- Đưa Khan Tiểu Hồng vào đây.

Mệnh lệnh được phán ra, gã giáo đồ liền đưa Khan Tiểu Hồng vào. Thể trạng của nàng tợ như cành cây khô trong bộ bạch y trắng toát. Nàng nhìn Cừu Thiên Nhậm rồi dời mắt qua Ngọa Long Tiên Sinh.

Ngọa Long Tiên Sinh Gia Cát Thượng Quan từ tốn nói:

- Lão phu đã làm phiền lụy đến phu nhân rồi.

Khan Tiểu Hồng lắc đầu:

- Tôi tự nguyện và biết trước cái gì sẽ đến với mình.

Cừu Thiên Nhậm liếc Khan Tiểu Hồng bằng ánh mắt hằn học. Y nhìn lại Ngọa Long Tiên Sinh:

- Tiên sinh đã có thể cho bổn toà một quẻ để phòng xa thì ắt không muốn giấu bổn toa. những gì mà bổn tọa muốn biết.

Ngọa Long Tiên Sinh vuốt râu, nhìn Cừu Thiên Nhậm, từ tốn nói:

- Nếu như lão phu không nói những điều Giáo Chủ muốn biết thì ắt Giáo Chủ sẽ dùng Khan Tiểu Hồng phu nhân bức ép lão phu.

- Tiên sinh đọc được ý niệm của bổn toạ.

- À... Đã vậy thì lão phu sẽ nói hết tất cả những gì Giáo Chủ muốn biết.

- Tiên sinh không làm khó bổn tọa. Tấm lòng khẳng khái của tiên sinh nhất định sẽ được bổn toa. đáp trả.

Ngọa Long Tiên Sinh vuốt râu rồi nhìn Cừu Thiên Nhậm, khoát tay:

- Giáo Chủ đừng nệ hà như vậy mà lão phu ái ngại lắm. Lão phu không cần Giáo Chủ trả lễ đâu. Việc lão phu thố lộ chỉ vì Khan Tiểu Hồng phu nhân mà thôi.

Cừu Thiên Nhậm khẽ gật đầu. Y ngồi xuống bưng bầu rượu chuốc ra chén của Ngọa Long Tiên Sinh. Vừa chuốc rượu, y vừa hỏi:

- Bổn tọa mạn phép hỏi tiên sinh, Hạ Quân Bình vào đền Dị Thần lấy thứ gì vậy?

Cừu Thiên Nhậm đặt bầu rượu xuống chờ nghe Ngọa Long Tiên Sinh Gia Cát Thượng Quan trả lời. Lão tiên sinh không chút vội vã, bưng chén rượu đầy, nhấp một ngụm rồi nói:

- Chiếc thiết phiến gia truyền của lão phu đấy mà. Khi Giáo Chủ đưa lão phu đi thăm đền Dị

Thần, vô tình lão phu để quên chiếc thiết phiến ngay dưới tay Dị Thần.

- Chỉ có thế thôi ư?

- Ngoài chiếc thiết phiến đó ra, lão phu nghĩ Quân Bình chẳng còn lấy thứ gì khác đâu.

Cừu Thiên Nhậm khẽ gật đầu:

- Hạ Quân Bình và tiện tỳ kia không sợ phạm giới quy khắc nghiệt của Dị Thần Giáo mà ngang nhiên xâm phạm đền Dị Thần chỉ để lấy chiếc thiết phiến của tiên sinh. Vậy chắc trong chiếc thiết phiến đó phải có gì chứ?

Ngọa Long Tiên Sinh vuốt râu:

- Giáo Chủ có hỏi lão phu điều đó không?

- Bổn toa. muốn biết.

Khan Tiểu Hồng nhìn Gia Cát Thượng Quan tiên sinh.

Lão tiên sinh vuốt râu, mỉm cười nói:

- Nếu Giáo Chủ muốn biết thì phải hứa với lão phu một điều.

Cừu Thiên Nhậm cau mày.

Ngọa Long Tiên Sinh nói tiếp:

- Cái điều mà lão phu muốn Giáo Chủ hứa không khó cho Giáo Chủ đâu. Lão phu chỉ xin Giáo Chủ để yên cho Khan Tiểu Hồng phu nhân và để phu nhân ở lại đây với lão phu.

- Điều tiên sinh thỉnh cầu được bổn tọa chuẩn y.

- Đa tạ Giáo Chủ. Trong cây thiết phiến của lão phu có ba tuyệt thức võ công của lão phu để có thể khai thông Tiên Thiên Khí Công trong nội thể của Hạ Quân Bình.

Cừu Thiên Nhậm từ từ đứng lên:

- Tiên sinh... Nói như tiên sinh thì Hạ Quân Bình đã có đặng Tiên Thiên Khí Công của thần tăng Đại Minh. Nếu như vậy thì lão thần tăng đã viên tịch rồi ư?

- Đúng như Giáo Chủ suy luận đó. Thần tăng Đại Minh đã viên tịch.

- Thời khắc chuyển đảo càn khôn đã đến ư?

- Lão phu nghĩ là như vậy.

- Vậy Hạ Quân Bình chính là chân mạng pháp thể để chuyển đổi ngũ hành trong Đền Thiêng?

Ngọa Long Tiên Sinh gật đầu:

- Tất cả đều đã được sắp xếp ngay từ lúc đầu.

Cừu Thiên Nhậm gằn giọng:

- Hạ Quân Bình sẽ không thể vào dược Đền Thiêng đâu.

- Giáo Chủ hãy suy xét lại. Vận hạn của Giáo Chủ đang đến thì còn làm được gì để buộc chính đạo phải suy vi.

- Không... Dị Thần Giáo phải độc tôn võ lâm và sau đó...

Ngọa Long Tiên Sinh khoát tay:

- Khoan...

Lão nhặt ba đồng tiền trên chiếc mâm đồng. Nhìn ba đồng tiền bằng ánh mắt suy tư, Ngọa Long Tiên Sinh buông một tiếng thở dài:

- Dị Thần Giáo sẽ độc tôn thiên hạ nhưng người thụ hưởng sự phản quang hồi dương của Dị Thần Giáo không phải là Giáo Chủ đâu.

Cừu Thiên Nhậm giũ hai ống tay áo trường bào:

- Tiên sinh đừng buộc bổn tọa phải nghe những lời bói toán chỉ nói điều xấu mà không nói điều tốt. Trong võ lâm sẽ chẳng một ai còn đủ quyền năng khống chế được ta đâu.

- Giáo Chủ không tin cũng được thôi. Tùy Giáo Chủ vậy.

- Bổn tọa sẽ chứng minh mình là kẻ độc tôn trong thiên hạ.

Gia Cát Thượng Quan tiên sinh từ từ đứng lên:

- Điềm quẻ đã báo vào ngày rằm con trăng này chính là lúc tà khí thịnh nhất, cũng là lúc Dị Thần Giáo phản quang rực rỡ. Đó cũng chính là điểm hạn vận xấu nhất đối với Giáo Chủ đó.

- Lão tiên sinh, bổn tọa sẽ chờ đúng ngày đó để báo cho võ lâm biết Dị Thần Giáo độc tôn.

Y bưng chén rượu uống cạn rồi trang trọng nói:

- Bổn tọa cho lão tiên sinh biết một tin không mấy vui vẻ đối với lão tiên sinh đâu.

Ngọa Long Tiên Sinh cướp lời Dị Thần Giáo Chủ:

- Giáo Chủ muốn nói đến kiếp họa của Võ Đang?

Cừu Thiên Nhậm cau mày:

- Sao lão tiên sinh biết?

- Lão phu có thể đoán biết trước chuyện đó sẽ xảy ra khi thần tăng Đại Minh viên tịch trong nghiêm lăng.

- Xem chừng lão tiên sinh quả là có tâm định thông tuệ biết cả càn khôn, vị lai.

- Giáo Chủ đã quá khen. Chỉ sợ những gì lão phu biết có nói ra thì thiên hạ vẫn cho là sàm ngôn.

- Trong thiên hạ cũng có một người tin lão tiên sinh.

- Giáo Chủ?

- Không sai.

Cừu Thiên Nhậm nhìn lại Khan Tiểu Hồng:

- Một khi ta độc tôn thiên hạ thì sẽ ban phát cho nàng một chỗ ẩn thân xa lánh cõi trần tục này,
- Một kẻ bất nhân, bất nghĩa thì sao có thể đắc thành tâm nguyện độc bá đồ vương được chứ.

Cừu Thiên Nhậm nhìn Khan Tiểu Hồng, hừ nhạt một tiếng rồi quay lưng bỏ ra khỏi địa lao.

Y còn chần chừ đứng bên ngoài cửa, đưa mắt nhìn Ngọa Long Tiên Sinh và Khan Tiểu Hồng thì một ả giáo đồ vận xiêm y trắng bước tới quỳ ngay dưới chân Cừu Thiên Nhậm:

- Khởi bẩm Giáo Chủ.

- Nói đi.

- Lan Hoa Phương Tử phu nhân cầu kiến tại đại đường.

Cừu Thiên Nhậm vuốt râu nhìn lại Gia Cát Thượng Quan. Trên mặt lão là những nét cao hứng tột cùng. Y nghiêm giọng nói:

- Lão tiên sinh. Tứ Thiên sẽ có mặt đại đại đường giáo giới. Tứ Thiên sẽ hợp nhất cùng với bổn tọa. Sự kết hợp đó là thời điểm bổn tọa phát thiếp độc bá thiên hạ. Hạ Quân Bình và bọn hoà thượng Thiếu Lâm chẳng còn cơ hội nữa rồi.

Nhìn Cừu Thiên Nhậm, Ngọa Long Tiên Sinh Gia Cát Thượng Quan nói:

- Giáo Chủ bảo trọng.

Cừu Thiên Nhậm hừ nhạt một tiếng. Trước khi rời khỏi đại lao, lão liếc Khan Tiểu Hồng bằng ánh mắt khắt khe, hằn học.

Khi Cừu Thiên Nhậm đi rồi, Khan Tiểu Hồng mới bước đến ngồi đối mặt với Ngọa Long Tiên Sinh Gia Cát Thượng Quan:

- Tiên sinh... Tất cả những gì tiên sinh nhờ, tôi đã làm xong rồi.

- Lão phu biết. Lão phu vô cùng cảm kích trước những hành động vị nhân, vị nghĩa của phu nhân.

- Lão tiên sinh... Cừu Thiên Nhậm sẽ như thế nào?

Buông một tiếng thở dài, Ngọa Long Tiên Sinh nói:

- Lão phu đã nói tất cả nhưng định kiến của Cừu Thiên Nhậm quá lớn, quá nặng và tham vọng lại quá cao. Lão phu không còn cách chi để thay đổi vận mạng của y.

Tự chuốc rượu ra chén, Ngọa Long Tiên Sinh nói:

- Lão phu thỉnh cầu Cừu Giáo Chủ để phu nhân ở lại đây cũng là vì phu nhân mà thôi.

- Tiên sinh sợ tôi sẽ mang lụy từ vận hạn của Cừu Thiên Nhậm?

Ngọa Long Tiên Sinh khẽ gật đầu:

- Lão phu sợ như vậy đó.

- Với một người vô đạo, vô tình như Cừu Thiên Nhậm thì gặp đại họa cũng là sự trừng phạt thích đáng của ông trời thôi.

Ngọa Long Tiên Sinh nhìn nàng, khẽ gật đầu:

- Mặc dù biết tất cả nhưng lão phu cũng đành bó tay.

- Ai cũng có vận số riêng của mình mà. Tôi không trách trời trách đất mà chỉ tiếc sao vận số của mình lại quá bi thảm.

Lời than thở của nàng khiến Ngọa Long Tiên Sinh không thể cầm lòng mà buông một tiếng thở dài. Lão tiên sinh nói:

- Vận thái lai của phu nhân sẽ đến.

- Tôi chẳng còn thiết tha gì nữa cả. Chỉ mong sao bá tánh đừng rơi vào cảnh họa máu chảy thành sông, thây chất thành núi.

- Lão phu cũng luôn tâm niệm như vậy.

Ngọa Long Tiên Sinh nhìn tô cơm trên bàn yến tiệc mà Cừu Thiên Nhậm để lại.

Lão bưng tô cơm đưa qua cho Khan Tiểu Hồng:

- Phu nhân hãy dùng bát cơm này để lão phu vui lòng.

Khan Tiểu Hồng lắc đầu:

- Cơm của Cừu Thiên Nhậm, một con người bất nhân, giết nhạc phụ là bất hiếu và bất nghĩa với tiện nội thì sao tôi có thể ăn được chứ.

- Đây là chén cơm của lão phu.

- Nhưng nó lại có từ sự nghiệp ma đạo của Cừu Thiên Nhậm.

Ngọa Long Tiên Sinh lại lắc đầu chán nản:

- Lão phu biết một khi phu nhân đã rơi vào cảnh ngộ này thì chẳng thiết gì đến thân của mình. Nhưng tại sao phu nhân lại tự hành hạ mình chứ?

- Tiên sinh, ai cũng có lý của mình mà.

Nàng cầm lấy chén cơm từ tay Ngọa Long Tiên Sinh Gia Cát Thượng Quan:

- Tiên sinh không dùng thì tôi mạn phép đổ nó đi vậy.

Khan Tiểu Hồng vừa nói vừa úp chén cơm xuống sàn đại lao. Ngọa Long Tiên Sinh không kịp ngăn nàng lại. Khi chén cơm bị đổ ra, một mảnh giấy nhỏ ngay dưới đáy chén đập vào mắt

Khan Tiểu Hồng.

Nàng nhón lấy mảnh giấy:

- Tiên sinh hãy xem này.

Nàng vừa nói vừa mởi miếng giấy dưới đáy chén. Dòng chữ thảo viết vội nhưng nét vẫn mảnh mai, sắc sảo:

“Canh một... ngày rằm... Di Hoa Cung.” Khan Tiểu Hồng nhìn lại Ngọa Long Tiên Sinh:

- Tiên sinh... lời trong mảnh giấy này có ý gì vậy?

- Đến lúc đó phu nhân sẽ hiểu. Lão phu lại mắc nợ Di Hoa Cung Chủ Mộng Thiên Kiều một lần nữa, mặc dù Cung Chủ đã bị thảm tử rồi.

Ngọa Long Tiên Sinh nói xong bưng cả bầu rượu trút vào miệng mình. Khan Tiểu Hồng nhìn lão tiên sinh mà nghĩ thầm:

“Sao đột nhiên lão tiên sinh lại mất vẻ trầm tư mà trở nên bấn loạn tinh thần như vậy?”

Chương 42 - Mỹ Nữ Vô Tình

Tổng đàn Dị Thần Giáo.

Tất cả mọi cây đuốc trong toà đại tổng đàn đều được thắp sáng. Không gian vô cùng trang trọng. Ngay phía trước toà đại tổng đàn là chiếc lư đồng khổng lồ bốc khói trầm nghi ngút, tạo ra một khung cảnh thật trang nghiêm.

Chúng giáo đồ đồng loạt quỳ xuống dưới sàn đá lạnh, miệng thì xướng to:

- Cung thỉnh pháp thể kim thân Dị Thần Giáo Chủ.

Cừu Thiên Nhậm trong bộ lễ phục pháp sư, đầu đội kim khôi từ sau bức rèm đính ngọc lưu ly bước ra. Trong bộ lễ phục, Dị Thần Giáo Chủ trông thật uy nghi và trang trọng.

Cừu Thiên Nhậm vừa yên vị thì từ ngoài tòa đại tổng đàn Dị Thần Giáo, Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ cùng với Lan Hoa Phương Tử song hành bước vào.

Lan Hoa Phương Tử ôm quyền hành đại lễ rồi đứng nép sang một bên.

Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ thì chỉ ôm quyền xá Cừu Thiên Nhậm nhưng thái độ có vẻ ngạo mạn. Y chậm chạp nói:

- Quỷ Chủ Quỷ Môn Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ tham kiến Dị Thần Giáo Chủ.

- Quỷ Chủ Quỷ Môn Lịnh Chấn Kỳ là một trong Tứ Thiên mà bổn tọa cần, tại sao không hành đại lễ?

Lịnh Chấn Kỳ cau mày:

- Giáo Chủ buộc Lịnh mỗ phải hành đại lễ ư?

- Đối với kẻ bề trên thì mặc dù là Tứ Thiên nhưng ngươi cũng phải chấp hành giáo giới. Thấy pháp thể Dị Thần thì phải hành đại lễ.

Lịnh Chấn Kỳ khẽ liếc trộm Lan Hoa Phương Tử. Y nhận thấy mặt hoa của nàng không có một nét gì biểu lộ cảm xúc sau câu nói của Dị Thần Giáo Chủ. Mới đây thôi mà Lan Hoa Phương Tử như đã biến thành một người khác. Diện dung của nàng như trét một lớp sáp trắng. Nét ngài không mất đi vẻ kiêu sa đài cát nhưng lại hoàn toàn chẳng có chút biểu cảm nào đối với gã.

Lịnh Chấn Kỳ nhếch môi, rồi bất ngờ cười lên khành khạch.

Dị Thần Giáo Chủ Cừu Thiên Nhậm mặc nhiên để cho Lịnh Chấn Kỳ cười dứt tiếng rồi mới hỏi:

- Ngươi đang nghĩ gì mà lại cười? Nếu một giáo đồ không giữ được sự trang trọng trong tổng đàn Dị Thần Giáo thì đã phạm trọng tội đó. Ngươi chưa được bổn tọa ban phát Thiên Nhất Thần Thủy nên tạm thời chưa phán lệnh xử quyết ngươi.

Lịnh Chấn Kỳ khoát tay:

- Lịnh mỗ đến tổng đàn Dị Thần Giáo không phải để hành đại lễ cung nghinh pháp thể Dị Thần. Mục đích của Lịnh Mỗ đến đây là để thay Dị Thần Giáo Chủ đảm đương chức vị của người.

- Có xứng đáng được làm như vậy không?

- Sao lại không. Rất xứng đáng chứ. Võ Đang phái tồn tại bao nhiêu lâu mà Dị Thần Giáo Chủ vẫn không làm gì được, chỉ đến khi ta xuất hiện mới buộc bọn đạo sĩ thúi kia trở thành giáo đồ Dị Thần Giáo. Ta xem chừng có bản lĩnh hơn hẳn Giáo Chủ.

- Được... Lịnh Chấn Kỳ, bổn tọa thu phục ngươi bằng chính bản lĩnh của ngươi.

Cừu Thiên Nhậm vỗ tay ba cái.

Ngay lập tức, Bội Phân Phân từ sau rèm bước ra, quỳ mọp dưới chân Cừu Thiên Nhậm.

Cừu Thiên Nhậm hất mặt:

- Đứng lên đi.

Bội Phân Phân được lệnh mới dám đứng lên.

Dị Thần Giáo Chủ chỉ Lịnh Chấn Kỳ:

- Kẻ đứng dưới kia là ai?

Bội Phân Phân nhìn Lịnh Chấn Kỳ, lí nhí nói:

- Khởi bẩm Giáo Chủ, người đó chính là Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ. Người có đôi Thanh Ma Thần Thủ vô cùng lợi hại mà nội giám đã tiến dâng để Giáo Chủ phán xử.

- Được rồi.

Cừu Thiên Nhậm khoát tay:

- Ngươi lui ra đi.

Bội Phân Phân lui bước trở lại đứng bên Lan Hoa Phương Tử.

Cừu Thiên Nhậm lại vỗ tay hai cái. Sau tiếng vỗ tay, hai gã giáo đồ Dị Thần Giáo bưng ra chiếc đôn sơn son thiếp vàng, đặt phía dưới bậc tam cấp. Trên chiếc đôn là một chiếc sọ người mốc meo có hốc miệng méo xệch qua một bên trông thật quái lạ.

Dị Thần Giáo Chủ nhìn Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ:

- Lịnh Chấn Kỳ, bổn tọa cho ngươi chọn lựa. Ngươi tự nguyện uống Thiên Nhất Thần Thủy để tỏ lòng tôn kính với pháp thể Dị Thần hay là để bổn tọa bắt buộc ngươi uống. Nếu để bổn tọa phải ra tay thì mỗi ngày ngươi phải sám hối trước pháp thể Dị Thần để chuộc lại lỗi của mình đó.

Lịnh Chấn Kỳ cười khảy:

- Giáo Chủ ơi... Lão có thể hù dọa được ai chứ không thể dọa được ta đâu. Lão đã đặt điều kiện

với ta thì buộc ta phải đặt điều kiện với lão. Nếu lão ngoan ngoãn bước xuống thỉnh ta lên chỗ của lão thì ta sẽ ban phát cho lão cơ hội làm phó Giáo Chủ.

Bằng như không thì chiếc Thanh Ma Thần Thủ này của Lịnh mỗ sẽ chẳng khách sáo với Giáo Chủ đâu.

Dị Thần Giáo Chủ Cừu Thiên Nhậm khẽ gật đầu:

- Khẩu khí đáng mặt lắm. Ngươi đúng là người mà bổn tọa đang chờ.

- Lão mới đúng là người mà Lịnh mỗ phải thu phục đó.

- Nói như thế thì bổn tọa cần phải biết bản lãnh của ngươi như thế nào.

Lời vừa dứt, Dị Thần Giáo Chủ Cừu Thiên Nhậm chỉ khẽ điểm mũi giày thì cả chiếc ngai bệ vệ nhấc lên khỏi sàn, là đà lướt thẳng đến Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ.

Đối với Giáo Chủ Dị Thần Giáo, Lịnh Chấn Kỳ đâu dám xem thường mà đã chuẩn bị đối phó ngay từ lúc mới đặt chân đến tòa đại tổng đàn Dị Thần Giáo. Nay chứng kiến khinh thuật siêu phàm xuất chúng của Dị Thần Giáo Chủ Cừu Thiên Nhậm thì Lịnh Chấn Kỳ càng quả quyết hơn là mình đang đối mặt với một kỳ phùng địch thù.

Chiếc ngai có Dị Thần Giáo Chủ chễm chệ ngồi trên lướt tới công thẳng trực diện, tập kích ngay vùng đan điền của Lịnh Chấn Kỳ không một chút e dè.

Tâm niệm của Lịnh Chấn Kỳ quyết một chưởng phân định ngay thắng bại để thị uy với chúng giáo đồ Dị Thần Giáo.

Đôi Thanh Ma Thần Thủ xanh rờn của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ chạm thẳng vào song thủ to bè của Dị Thần Giáo Chủ Cừu Thiên Nhậm. Khi đôi trảo công của họ Lịnh dính chặt lấy song thủ của Cừu Thiên Nhậm thì y mới giật mình. Hoạt Diêm La cảm nhận hổ khẩu tê rần và có một hấp lực hút chặt đôi Thanh Ma Thần Thủ vào đôi bản thủ của đối phương. Cùng với hấp lực đó là áp lực nặng nề như núi Thái đè tới.

Lịnh Chấn Kỳ đanh mặt, dồn nội lực trụ tấn. Mặc dù y đã vận dụng tất cả nội lực và nguyên khí thế mà vẫn bị lấn lướt, phải trượt về sau. Đôi cước pháp của Lịnh Chấn Kỳ trượt dài trên sàn đá để lại hai rãnh sâu độ một đốt tay.

Lịnh Chấn Kỳ trụ tấn, trong khi Cừu Thiên Nhậm lại chễm chệ ngồi trên chiếc ngai phiêu diêu, thế mà vẫn thừa dư lực bức đối thủ của mình phải trượt dài về phía sau.

Bấy nhiêu đó cũng đủ phân định người hơn, kẻ thua.

Mặc dù đối chưởng, thi thố nội lực nhưng tinh nhãn sắc xảo của Dị Thần Giáo Chủ vẫn nhìn chăm chăm vào mặt mặt Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ.

Lão mỉm cười nói:

- Thanh Ma Thần Thủ quả là danh bất hư truyền. Nếu như ngươi không nhờ Thanh Ma Thần Thủ hộ thân thì bây giờ kinh mạch của ngươi đã vỡ nát rồi. Ngươi ắt thừa biết điều đó chứ?

Trán Lịnh Chấn Kỳ xuất hạn mồ hôi đầm đề. Y nghĩ thầm:

“Không ngờ nội lực của lão Dị Thần Giáo Chủ này khủng khiếp như vậy.” Lịnh Chấn Kỳ bặm môi, cố trụ tấn nhưng áp lực mãnh liệt của đối phương vẫn buộc y tiếp tục trượt về phía sau. Chẳng mấy chốc đã đến ngưỡng cửa tòa đại đường Dị Thần Giáo.

Dị Thần Giáo Chủ nghiêm giọng nói:

- Ngươi có chịu nhận sự phán xử của bổn tỏa không?

Lịnh Chấn Kỳ thét lớn:

- Chưa hết đâu.

Cùng với lời nói đó, y dồn nội lực rút đôi tay trở về, đồng thời phi thân lên cao ba bộ, nhắm thủ cấp của Cừu Thiên Nhậm vỗ trảo tấn công trực diện.

Trảo công của Lịnh Chấn Kỳ chưa kịp phát ra theo ý định của gã thì cứ như là Cừu Thiên Nhậm đã đoán biết trước được. Khi Lịnh Chấn Kỳ vừa lắc vai toan phi thân lên cao thì chớp mắt thấy chiếc ngai lướt tới cùng với song chưởng của Cừu Thiên Nhậm xòe ra, vỗ vào hai bờ vai gã.

Hai bờ vai rát buốt. Lịnh Chấn Kỳ phải té ngồi dưới đất trong khi chiếc ngai lại là đà lướt về chỗ cũ. Cừu Thiên Nhậm vẫn chễm chệ ngồ trên trông thật thư thái.

Lịnh Chấn Kỳ ngơ ngẩn bởi thủ pháp quá nhanh của đối phương. Y e dè, thẹn thùng, từ từ đứng lên.

Dị Thần Giáo Chủ nói:

- Nếu ngươi không gia nhập bổn giáo thì tự ngươi hãy phán xử chính mình rồi mới được rời khỏi tòa tổng đàn này.

Lịnh Chấn Kỳ hướng mắt nhìn Lan Hoa Phương Tử. Vẻ mặt nàng vẫn trơ trơ, không một nét biểu cảm bởi sự thảm bại của gã.

Buông một tiếng thở dài, Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ rảo bước về phía Cừu Thiên Nhậm. Y nhìn Cừu Thiên Nhậm rồi từ từ quỳ xuống hành đại lễ.

Lịnh Chấn Kỳ vừa hành đại lễ vừa nói:

- Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ tham kiếm Giáo Chủ.

- Tốt lắm. Đứng lên đi.

Lịnh Chấn Kỳ đứng lên.

Cừu Thiên Nhậm nhìn lại Lan Hoa Phương Tử, trang trọng nói:

- Cử hành nghi thức nhập giáo giới.

Lệnh truyền được phán ra thì ngay lập tức tiếng nhạc được cất lên phía trong hậu đường. Hai ả giáo đồ bưng hai chiếc mâng từ trong hậu đường tiến ra. Hai ả đó đặt hai chiếc mâm ngay trước mặt Lịnh Chấn Kỳ.

Lan Hoa Phương Tử tiến lại bên gã, trịnh trọng mở tấm lụa hồng điều phủ trên chiếc mâm.

Nàng lấy dải lụa màu vàng chít lên đầu Lịnh Chấn Kỳ và cắt một nhúm tóc để lại trên mâm. Sau đó mở tấm lụa đỏ trên chiếc mâm thứ hai. Trên chiếc mâm này là một con băng trùng trắng muốt, đang ngo ngoe. Lan Hoa Phương Tử cẩn thận bưng chiếc mâm dâng đến trước mặt Lịnh Chấn Kỳ.

Thấy con băng trùng, Lịnh Chấn Kỳ rùng mình. Y gượng hỏi Lan Hoa Phương Tử:

- Ta phải ăn con băng trùng này sao?

- Đây là thọ vật của giáo giới ban phát cho Tứ Thiên.

- Nếu ta...

- Thọ vật của giáo giới là vật linh, đã ban tặng thì người được tặng phải nhận.

Lịnh Chấn Kỳ bặm môi, rùng mình một lần nữa. Y ngẩng lên, vô hình chung chạm vào ánh mắt ngời ngời sắc na khủng bố của Dị Thần Giáo Chủ. Lúc bình thường thì Hoạt Diêm La cũng toát lộ thứ ánh mắt khủng bố kia nhưng nay chính bản thân y phải đối mặt với nó. Cái thần trong ánh mắt của Cừu Thiên Nhậm quả là buộc y phải khuất phục, không thể định được hùng tâm của mình.

Lịnh Chấn Kỳ nghĩ thầm:

"Y có chân mạng của một lão Giáo Chủ tàn nhẫn." Lịnh Chấn Kỳ nghĩ xong rồi nhìn lại con băng trùng. Nó cong người như đã nhận ra mùi mồi ngon. Buông một tiếng thở dài, Lịnh Chấn Kỳ nhón lấy con băng trùng từ từ cho vào miệng. Y chưa kịp nhai thì con băng trùng đã chui tọt vào trong rồi.

Lịnh Chấn Kỳ chưa biết chuyện gì sẽ xảy ra với mình thì một cái đau quặn từ đan điền phát ra, nhanh chóng lan tỏa toàn châu thân khiến cho mắt hoa, đầu váng.

Lịnh Chấn Kỳ nhăn mặt, co rút người lại, rên khẽ:

- Ôi chao.

Y ôm đan điền, cố vận công khống chế cái đau và dụng ý giết cả con vật quỷ quái trong nội thể mình. Nhưng y vừa vận công thì càng đau dữ dội hơn. Lịnh Chấn Kỳ tưởng như lục phủ ngũ tạng đang bị một kẻ vô hình nào đó ngắt đứt thành từng đoạn nhỏ.

Trán y xuất hạn dầm dề nhưng cái đau vẫn không ngừng gia tăng. Cuối cùng, Lịnh Chấn Kỳ phải gào lên:

- Giáo Chủ...

Y té quỵ xuống sàn đá, chỉ còn biết nhìn Cừu Thiên Nhậm bằng ánh mắt trắng dã bởi sự đau đớn.

- Giáo Chủ... Thuộc hạ không chịu đựng được nữa.

- Nếu ngươi phản lại giáo giới của Dị Thần Giáo thì sẽ chịu cực hình này vĩnh viễn.

- Thuộc hạ thề sẽ không bao giờ phản lại giáo giới.

- Hãy uống Thiên Nhất Thần Thủy.

- Đa tạ... đa tạ Giáo Chủ.

Lịnh Chấn Kỳ lê đến chiếc đôn, bưng cái đầu lâu mốc meo, ngửa cổ uống nước từ cái hốc miệng méo xệch. Y cảm thận Thiên Nhất Thần Thủy đọng lại ở đan điền mình và bên trong như có bầy độc vật nhung nhúc bâu lấy uống rồi chúng mới chịu ngủ yên.

Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ thở hắt ra, đưa mắt nhìn Dị Thần Giáo Chủ. Y hối tiếc vì đã nghe lời Lan Hoa Phương Tử đến tổng đàn Dị Thần Giáo. Cuối cùng phải chịu làm thân trâu ngựa cho người.

Lịnh Chấn Kỳ đặt chiếc đầu lâu vào mâm đồng do một ả giáo đồ bưng đến. Y thở dài, nhìn Cừu Thiên Nhậm:

- Đa tạ Giáo Chủ đã ban phát Thiên Nhất Thần Thủy.

- Giáo đồ sẽ luôn nhận được nước thiêng từ pháp thể kim thân Dị Thần. Nhưng nếu như vi phạm giáo giới thì hãy tự hành xử mình trước khi Dị Thần phán xử.

Lịnh Chấn Kỳ bặm môi, cúi đầu:

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Cừu Thiên Nhậm vuốt râu mỉm cười, mặt lộ rõ những nét đắc ý trước sự thuần phục của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ.

Y nhìn lại Lan Hoa Phương Tử:

- Mời Tứ Thiên.

Lan Hoa Phương Tử nhìn ra ngoài, cất giọng trong như ngọc va vào nhau:

- Giáo Chủ cho mời tam vị trong Tứ Thiên vào đại đường.

Sau tiếng gọi của nàng, từ ngoài đại đường, Hắc Bạch Thần Quân cùng với Độc Chủ Hành bước vào. Ba người đều chít khăn màu vàng như Lịnh Chấn Kỳ, chứng tỏ họ cũng đã được cho uống băng trùng.

Ba người lia mắt nhìn qua Lịnh Chấn Kỳ rồi quỳ xuống hành đại lễ:

- Tam thiên bái kiến Giáo Chủ.

- Đứng lên đi.

Ba người vừa đứng lên thì ba ả giáo đồ nhanh chóng dọn ra ba chiếc đôn giống như của Lịnh Chấn Kỳ.

Cừu Thiên Nhậm trang trọng nói:

- Kể từ hôm nay, các ngươi là Tứ Thiên Hành Pháp của Dị Thần Giáo.

Cừu Thiên Nhậm chỉ Lịnh Chấn Kỳ:

- Bổn tọa phong cho ngươi là Nam Tà Hành Thiên Sứ Giả Dị Thần.

Lịnh Chấn Kỳ vội vã đứng lên ôm quyền xá. Y vẫn còn nỗi hoang mang sợ hãi bởi băng trùng nến hấp tấp nói:

- Đa tạ Giáo Chủ.

Cừu Thiên Nhậm chỉ Độc Chủ Hành:

- Ngươi là Tây Độc Hành Thiên Sứ Giả.

- Đa tạ Giáo Chủ.

Nhìn qua Hắc Bạch Thần Quân, Cừu Thiên Nhậm tiếp:

- Hai ngươi sẽ là Đông Chủ Hành Thiên Sứ Giả và Bắc Chủ Hành Thiên Sứ Giả.

Hắc Bạch Thần Quân nhìn nhau rồi cùng hướng về phía Cừu Thiên Nhậm:

- Giáo Chủ anh minh.

Cừu Thiên Nhậm đứng lên, nghiêm giọng nói:

- Sự hiện diện của Tứ Thiên hôm nay khiến cho Dị Thần Giáo như rồng thêm cánh, hổ thêm tay. Khi đến thời khắc, bổn tọa sẽ phát lệnh phát dương quang đại Dị Thần Giáo.

Tất cả giáo đồ đồng loạt cúi mình xuống, xướng lên:

- Giáo Chủ uy vũ. Dị Thần Giáo độc tôn.

Cừu Thiên Nhậm khẽ gật đầu. Thần nhãn của y hướng về phía Lan Hoa Phương Tử.

Đọc được ý nghĩ trong ánh mắt của Cừu Thiên Nhậm, Lan Hoa Phương Tử bước ra nói:

- Giáo Chủ ban phát đại yến cho chư vị giáo đồ. Các người hãy đến khu thượng uyển vườn tận hưởng.

Chúng giáo đồ lại một lần nữa xướng lên:

- Đa tạ Giáo Chủ.

Cừu Thiên Nhậm cười mỉm, rồi rời chiếc ngai, chấp tay sau lưng, rảo bước khoan thai rời đại đường tổng đàn Dị Thần Giáo. Lan Hoa Phương Tử liền nối gót theo sau Cừu Thiên Nhậm.

Khi nàng bước ngang qua Lịnh Chấn Kỳ, gã gọi khẽ:

- Phương Tử...

Nàng thoạt lia mắt nhìn qua Lịnh Chấn Kỳ nhưng vẫn tiếp tục bước theo Giáo Chủ Cừu Thiên Nhậm.

Lịnh Chấn Kỳ nhìn theo sau lưng nàng. Y hoài tưởng lại những gì giữa mình với Lan Hoa Phương Tử lúc còn ở Nghi Sơn. Cũng vóc dáng đài cát kiêu sa đó, cũng con người đó, cũng đường nét gợi cảm và cả ánh mắt tình tứ lẫn nụ cười mê hồn nhưng giờ sao xa xôi và lạnh lùng

quá.

Y nghĩ thầm:

"Mình từ một Hoạt Diêm La lẫm lẫm liệt liệt, đầu dội trời chân đạp đất, thế mà chỉ trong khoảnh khắc đã trờ thành một Nam Tà Hành Thiên không đáng để nàng nhìn tới. Lịnh Chấn Kỳ ơi, cuối cùng thì ngươi cũng vẫn là một tên tiểu nhân trong cõi đời này. Dị Thần Giáo Chủ, nếu có cơ hội thì ngươi phải trả cho ta cái thẹn ngày hôm nay." Tâm thì nghĩ mông lung nhưng mắt Lịnh Chấn Kỳ vẫn dõi theo từng bước chân của Lan Hoa Phương Tử. Nàng chẳng khác nào cõi hoài niệm mơ hồ đang xa dần khỏi sự suy tưởng của Lịnh Chấn Kỳ.

Lan Hoa Phương Tử chợt dừng bước.

Tim Lịnh Chấn Kỳ rộn lên bởi ngỡ rằng nàng sẽ quay lại nhìn gã.

Lịnh Chấn Kỳ hồi hộp để đón nhận ánh mắt giao tình của nàng. Nếu ở thảo xá trên Nghi Sơn thì y là chủ nhân của Lan Hoa Phương Tử thì tại tòa tổng đàn Dị Thần Giáo, y bỗng cảm thấy mình chẳng là gì cả. Với nàng, giờ đây y chỉ là một gã thuộc hạ nhỏ bé của Dị Thần Giáo Chủ. Chính vì vậy mà Lịnh Chấn Kỳ muốn một chút tình từ người mỹ nữ mà gã đã từng là chủ nhân.

Lịnh Chấn Kỳ buông một tiếng thở dài ảo não khi Lan Hoa Phương Tử chỉ dừng bước rồi lại tiếp tục mà chẳng hề ngoảnh mặt nhìn lại để xem người đã từng chung chăn gối với nàng.

Lịnh Chấn Kỳ cúi mặt, lẩm nhẩm nói:

- Mỹ nữ quả vô tình!

Chương 43 - Rồng Mắc Cạn, Tôm Lập Vị

Nghe Cừu Thiên Nhậm kêu tên mình, Lan Hoa Phương Tửû vội bước đến quỳ trước tràng kỷ với vẻ thục nữ thuần phục.

- Giáo Chủ cho gọi thiếp.

- Nàng hãy ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt ta.

Giọng nói của Cừu Thiên Nhậm khác hẳn bình nhật khiến cho Lan Hoa Phương Tửû thoạt hồi hộp. Nàng nghĩ thầm:

“Cừu Thiên Nhậm đang nghĩ gì mà sao hôm nay y lại tỏ thái độ khác lạ với mình?” Ý niệm đó khiến Lan Hoa Phương Tửû e dè nhưng không dám phản lệnh của Giáo Chủ Dị Thần Giáo. Hơn bất cứ ai, nàng thừa biết một khi kháng lệnh thì phải chịu cực hình tế thần. Mà cực hình đó thì nàng đã từng chứng kiến nên đâu muốn mình trở thành vật tế thần.

Lan Hoa Phương Tửû ngước lên nhìn thẳng vào đôi mắt đầy sát na khắt khe của Cừu Thiên Nhậm. Nàng ngập ngừng nói:

- Xin Giáo Chủ chỉ huấn.

Cừu Thiên Nhậm đặt tay lên vai Lan Hoa Phương Tửû. Y nghiêm giọng, nói thật chậm rãi:

- Nếu Đại Minh thần tăng viên tịch thì trên võ lâm còn có người nào khả dĩ là đối thủ của ta không?

- Nếu như Đại Minh thần tăng viên tịch thì trên võ lâm chẳng còn người thứ hai nào đáng mặt là đối thủ của Giáo Chủ.

- Thế sao Ngọa Long Tiên Sinh Gia Cát Thượng Quan bói quẻ hôm nay chính là khoảnh khắc hạn vận của ta?

- Giáo Chủ tin vào Ngọa Long Tiên Sinh à?

- Có thể ta tin.

- Nếu vậy thiếp sẽ cho các giáo đồ canh gác cẩn mật để qua hạn vận này.

Dị Thần Giáo Chủ nhìn nàng, cáu gắt nói:

- Không làm như vậy.

Lan Hoa Phương Tửû dập đầu xuống trước mũi giày của Cừu Thiên Nhậm:

- Tuân lệnh Giáo Chủ. Xin Giáo Chủ chỉ huấn.

- Phương Tử... Ta muốn biết người nào có thể đem đến hạn vận cho ta.

Y gằn giọng tiếp:

- Ta muốn đối mặt với gã đó. Ai có thể đem đến cho ta kiếp nạn diệt thân chứ?

Cừu Thiên Nhậm vừa nói vừa nâng cằm Lan Hoa Phương Tửû:

- Nàng có thể nói cho ta biết được không?

Lan Hoa Phương Tửû bặm môi:

- Xin Giáo Chủ miễn thứ. Câu hỏi này thiếp khó trả lời. Bởi trên giang hồ chỉ có Đại Minh thần tăng với Tiên Thiên Khí Công là khả dĩ có thể đả thương được Giáo Chủ.

Ngoài ra thì đâu còn ai đủ bản lãnh khắc chế pháp thể bất hoại của người.

Nàng dập đầu xuống trước mũi giày của Cừu Thiên Nhậm:

- Những lời của thiếp nếu làm phật lòng Giáo Chủ thì xin Giáo Chủ miễn thứ.

- Nàng hãy ngẩng lên nhìn ta.

Lan Hoa Phương Tửû ngẩng lên nhìn Dị Thần Giáo Chủ. Tim nàng đập thình thịch khi chạm vào ánh mắt khắc nghiệt của họ Cừu.

Cừu Thiên Nhậm nhìn thẳng vào mặt nàng:

- Nếu Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình tiếp thu Tiên Thiên Khí Công của Đại Minh thần tăng thì y có thể là đối thủ của ta. Có đúng không?

- Giáo Chủ đã nghĩ như vậy thì thiếp sẽ phát lệnh cho chúng giáo đồ Dị Thần Giáo truy sát Hạ Quân Bình.

- Ta chưa nói hết.

- Xin Giáo Chủ chỉ huấn.

- Hạ Quân Bình có Tiên Thiên Khí Công của thần tăng Đại Minh nhưng y không thể là người đem kiếp nạn đến cho ta.

Cừu Thiên Nhậm nâng cằm Lan Hoa Phương Tửû:

- Hạ Quân Bình không thể đến gần ta được. Cho dù y có đến gần thì chưa hẳn đã hạ thủ được ta. Vậy... Theo quẻ bói của Ngọa Long Tiên Sinh thì người có thể đem đến kiếp nạn cho ta là người ở sát bên cạnh ta.

Câu nói khẳng khái của Cừu Thiên Nhậm khiến Lan Hoa Phương Tửû biến sắc.

Nàng ngập ngừng hỏi:

- Giáo Chủ hãy chỉ huấn. Người đó là ai?

- Trong giáo chúng Dị Thần Giáo thì ai ở gần ta nhất?

Lan Hoa Phương Tửû giật mình.

Nàng cúi mặt xuống đất:

- Giáo Chủ... Người gần bên Giáo Chủ nhất chính là thiếp.

- Đúng... Người sát bên cạnh ta chỉ có nàng. Nếu lời tiên tri của Ngọa Long Tiên Sinh đúng thì nàng là kẻ mà ta phải xuống tay trước để trừ họa diệt thân.

- Giáo Chủ... Thiếp không bao giờ có ý niệm đó. Nếu như thiếp hai lời hay có lòng phản trắc thì trước pháp thể Dị Thần, thiếp xin làm vật cúng tế.

- Tất nhiên là ta phải xử nàng đúng như ý của nàng.

Cừu Thiên Nhậm nâng cằm Lan Hoa Phương Tửû. Nàng biến sắc khi chạm vào ánh mắt khắc nghiệt của Cừu Thiên Nhậm.

- Nàng có biết bí mật của ta không?

- Cho dù thiếp có biết cũng một lòng vì Giáo Chủ.

- Thật vậy không?

- Ngay bây giờ, thiếp có thể chết để Giáo Chủ được vui, không bận tâm với ý niệm có họa sát thân.

Cừu Thiên Nhậm thở dài:

- Bí mật của ta là gì?

Lan Hoa Phương Tửû ngây người...

Cừu Thiên Nhậm gằn giọng:

- Nàng không nói ra à?

- Thiếp quả là không biết.

- Nàng không biết ư?

Lan Hoa Phương Tửû khẳng khái gật đầu.

Cừu Thiên Nhậm cười mỉm:

- Ta vì say mê nhan sắc của nàng là đã hủy hoại cuộc đời của Khan Tiểu Hồng.

Chẳng lẽ cái giá quá đắt đó chỉ để cho ta một cái xác mỹ nhân thôi sao?

Y vuốt má Lan Hoa Phương Tửû:

- Ta đâu nỡ hủy hoại một mỹ nhân kiều diễm như nàng. Nhưng lời tiên tri của Ngọa Long Tiên Sinh đôi lúc làm ta chao đảo tâm định. Nếu như nói đúng thì họa nhân chính là nàng.

- Thiếp nguyện chết nếu có hai lòng với Giáo Chủ. Những gì Ngọa Long Tiên Sinh nói là quẻ toán, cũng có thể dụng ý là muốn chia cắt thiếp với Giáo Chủ. Ngọa Long Tiên Sinh là một người thông huyền căn, thiếp không dám sánh bằng. Nhưng Giáo Chủ mất thiếp thì đâu còn ai thay thế để cho người biết căn cơ chuyển dịch của Ngũ Hành.

Nàng úp mặt xuống giày của Cừu Thiên Nhậm:

- Thiếp đã hết lời, xin Giáo Chủ định đoạt.

- Đứng lên đi.

Lan Hoa Phương Tử đứng lên, đối mặt với Dị Thần Giáo Chủ.

Y ngắm Lan Hoa Phương Tử từ đầu đến chân:

- Nàng vẫn là một mỹ nữ.

- Giáo Chủ cũng vẫn như ngày nào.

- Nói hay lắm. Nhưng chỉ sợ nàng chẳng còn như hôm nào mà thôi.

- Thiếp cũng vẫn như ngày nào.

Nàng dứt lời, liền tự trút bỏ xiêm y của mình, phơi bày tấm thân gợi mời trước mặt Cừu Thiên Nhậm.

Nàng nhìn thẳng vào Cừu Thiên Nhậm, ôn nhu nói:

- Chính thể xác này đã hun đúc cho chàng đỉnh thiên lập địa, ngẩng mặt nhìn thiên hạ. Bây giờ nó cũng vẫn thuộc về chàng và ngoan ngoãn chìu theo sự phán quyết của chàng.

Cừu Thiên Nhậm vuốt râu cười mỉm:

- Nàng là pháp sự của ta. Thân thể nàng đã thuộc về ta và trong thiên hạ chẳng có người thứ hai như nàng.

Cừu Thiên Nhậm từ từ đứng lên, đặt hai tay lên bờ vai của Lan Hoa Phương Tử.

Đôi bản thủ cứng ngắc của y rà dọc xuống hai bên hông nàng. Cảm giác từ đôi bản thủ cứng ngắc của Dị Thần Giáo Chủ tạo ra lớp da ốc nổi khắp cơ thể Lan Hoa Phương Tử.

Y mỉm cười khi nhìn lớp da trắng mọng nổi đầy những con ốc li ti. Chính lớp da ốc li ti đó khiến Cừu Thiên Nhậm thích thú. Y nghĩ thầm:

“Ta vẫn không thoát khỏi được dục vọng từ Lan Hoa Phương Tử. Trên thế gian này còn mỹ nữ nào hơn được nàng nữa hay không? Nàng đúng là một pháp sự bên cạnh ta, một vưu vật mà ông tạo đã nắn nót để tặng riêng cho ta. Lan Hoa Phương Tử, khi ta độc tôn võ lâm, làm chủ thiên hạ, thâu tóm giang san trên ngai cửu đỉnh thì lúc đó nàng mới vĩnh viễn thoát ra khỏi cảnh giới này.” Cừu Thiên Nhậm vừa nghĩ vừa nắn nót thân thể của Lan Hoa Phương Tử. Đôi bản thủ của gã trượt dần lên phía trên và sau cùng dừng lại ngay trên vùng nhũ hoa của nàng.

Y có thể cảm nhận trái tim của Lan Hoa Phương Tử đang đập nhè nhẹ với nỗi hồi hộp.

- Nàng vẫn đẹp như ngày nào.

Câu nói của Cừu Thiên Nhậm vừa thoát ra khỏi cửa miệng là Lan Hoa Phương Tử đã đoán ra ngay Dị Thần Giáo Chủ đang nghĩ gì. Nàng có thể đoán được cảm giác háo hức của nam nhân và biết phải làm gì.

Lan Hoa Phương Tử buông thõng hai tay.

Nàng thoạt rùng mình, thót bụng, để biểu lộ sự gợi mời mà nàng đoan chắc rằng bất cứ một ai khi nhận ra sự gợi mời đó cũng không thể cưỡng lại được dục hỏa. Cho dù đó là Dị Thần Giáo Chủ.

Nàng hé mở đôi thu nhãn như một lời mời gọi đầy khích lệ đối với Cừu Thiên Nhậm.

Khi đôi bản thủ của Cừu Thiên Nhậm bắt đầu tỏa hơi nóng âm ấm thì chính Lan Hoa Phương Tử với những động tác thuần thục và chính xác, giúp cho vị Giáo Chủ vốn bình thời khắc nghiệt chui ra khỏi lớp vỏ bọc để trụ lại với bản năng vốn có của lão.

Vòng tay của nàng quấn chặt lấy Cừu Thiên Nhậm như một cặp nhuyễn xà cố quấn trọn lấy con mồi. Tất cả mọi thứ đều tan biến trong tâm tưởng của Dị Thần Giáo Chủ, chỉ còn đọng lại lửa dục bùng cháy dữ dội bởi những xúc cảm từ thân thể Lan Hoa Phương Tử mang lại.

Những tiếng ậm ừ từ hai cánh môi mọng đỏ của nàng như dầu đổ vào ngọn lửa dục vọng để đưa Cừu Thiên Nhậm vào đỉnh thiên thai, chẳng còn thiết đến những gì trong cảnh giới thực của y. Y đã biến thành chủ nhân của thể xác mỹ nữ. Cái y thích đã được.

Ngọc thủ của nàng bấu cứng vào vai Cừu Thiên Nhậm như người sắp chết đuối bấu vào mảnh ván sau cùng. Bất thình lình, đôi bản thủ thanh mảnh của nàng buông ra, trôi tuột xuống hai bên hông. Dị Thần Giáo Chủ khi cảm nhận được đỉnh điểm cuối cùng của con bướm chơi vơi trong nhụy hoa thì...

Lan Hoa Phương Tử bật nhỏm lên với tất cả khí lực của mình, trong khi Dị Thần Giáo Chủ trợn tròn hai mắt, miệng há hốc. Mãi một lúc sau, lão mới gầm lên:

- Tiện nhân bỉ ổi...

Lão vừa gầm vừa cố dựng người lên nhưng khổ nỗi chẳng thể nào nhấc nổi được một cánh tay. Trên tay Lan Hoa Phương Tử là cặp tinh hoàn của Cừu Thiên Nhậm. Sau khi đoan chắc là Dị Thần Giáo Chủ đã hoàn toàn bất lực mặc dù đang phẫn nộ tột cùng, Lan Hoa Phương Tử mới mỉm cười nói:

- Lão quỷ đã nói đúng nhưng lại lưỡng lự không triệt hạ họa diệt thân của lão.

Cừu Thiên Nhậm sa sầm mặt. Toàn thân lão như đang héo dần vì mất khí lực chân nguyên.

Lão gượng nói:

- Phương Tử... Thì ra nàng đã biết bí mật của ta...

- Nếu không biết thì làm sao cặp tinh hoàn của lão lại nằm trong tay ta?

Lan Hoa Phương Tử vận lại y trang, nhìn Cừu Thiên Nhậm:

- Đúng ra khi lão nghe Ngọa Long Tiên Sinh nói thì phải tin mà hành sự thì lão đâu đến nỗi bị mất chân nguyên để rồi pháp thể bất hoại trở thành vô dụng.

Cừu Thiên Nhậm nhắm mắt. Mồ hôi xuất hạn phủ khắp mặt lão. Lão nhớ lại lời tiên tri của

Ngọa Long Tiên Sinh Gia Cát Thượng Quan mà hối tiếc, tự Oán trách mình.

Cừu Thiên Nhậm nhìn lại Lan Hoa Phương Tử bằng ánh mắt khắc nghiệt:

- Nàng đã hủy hoại ta rồi.

- Nếu không hủy hoại lão thì có ngày ta chẳng khác gì Mộng Thiên Kiều. Vả lại, ta không thể mãi mãi chỉ là pháp sự thừa hành chỉ dụ của lão.

- Nàng đã biết bí mật của ta từ lúc nào?

Lời của Dị Thần Giáo Chủ Cừu Thiên Nhậm vừa thốt dứt thì từ phía sau tràng kỷ, một ô cửa bí mật hé mở. Trong ô cửa tò vò đó, Bách Diện Thượng Nhân Tôn Đình Thượng bước ra. Lão cười mỉm nhìn Cừu Thiên Nhậm:

- Rồng đã hoàn toàn mắc cạn rồi. Tội nghiệp... tội nghiệp...

Nghe tiếng của Bách Diện Thượng Nhân, Cừu Thiên Nhậm biến sắc, giật mình:

- Ngươi ư...

- Giáo Chủ bận vận công bế tử huyệt mà vẫn còn nhận ra Tôn mỗ sao?

Tôn Đình Thượng chấp tay sau lưng, khẽ nhún vai, lắc đầu nói tiếp:

- Cừu lão tặc chắc ngạc nhiên lắm phải không?

Cừu Thiên Nhậm nuốt nước bọt. Y cảm nhận cổ họng đắng ngắt bởi sự uất hận dâng tràn.

Y liếc mắt nhìn về phía Lan Hoa Phương Tử. Cái liếc mắt của Cừu Thiên Nhậm không qua khỏi đôi mắt tinh tường của Tôn Đình Thượng.

Lão cười khẩy, nói:

- Ngươi vẫn còn hối tiếc bóng sắc mỹ nhân à?

- Ta hận nàng.

- Và hận cả Tôn mỗ nữa chứ?

- Tất nhiên.

- Ngươi có hận thì cũng không làm gì được. Muốn trả hận thì phải chờ đến kiếp sau thôi.

- Ngươi định làm gì bổn tọa?

- Ngươi thừa biết mà. Tôn mỗ chỉ cần lấy đi lớp da mặt của ngươi thì đã có thể thay ngươi độc bá võ lâm rồi.

Cừu Thiên Nhậm rít lên:

- Ngươi sẽ chẳng có đủ bản lãnh võ công để luyện thành pháp thể bất hoại như ta đâu.

- Từ từ rồi Tôn mỗ cũng buộc được ngươi phải thố lộ khẩu quyết luyện pháp thể bất hoại thôi

mà. Còn hiện tại thì lũ bạch trùng đã đủ để thống trị bọn giáo đồ Dị Thần Giáo và cả bốn gã Tứ Thiên.

- Ngươi đã dâng nạp bạch trùng cho ta để thực hiện ý đồ của ngươi?

- Cái hay của ta là biết khống chế được ngươi. Nếu ngươi bận bịu với cái nghiệp độc bá thiên hạ, phải bôn ba trên chốn giang hồ thì ta chẳng làm như ngươi. Ta chờ đợi thời khắc này để tước đoạt cơ nghiệp của ngươi. Một cái với tay là ta đã độc bá thiên hạ.

- Ngươi thật là đê hèn.

- Ô... Dị Thần Giáo Chủ oai phong lẫm liệt, thế mà giờ đây cứ nằm ườn phơi cái thân nhơ nhuốc và chỉ biết rủa người thôi sao? Tội nghiệp... tội nghiệp...

Câu nói của Tôn Đình Thượng khiến Cừu Thiên Nhậm không thể dằn được cơn phẫn nộ mà rùng mình ói luôn một bụm máu. Sắc diện Cừu Thiên Nhậm như chàm đổ.

Aùnh mắt long lên cái nhìn hằn học chiếu về phía Lan Hoa Phương Tửû.

Tôn Đình Thượng cười khẩy. Y nhìn lại Lan Hoa Phương Tử:

- Muội muội... Huynh sẽ đưa lão tặc này đến nơi cần đến.

Lan Hoa Phương Tửû gật đầu.

Tôn Đình Thượng xốc nách Cừu Thiên Nhậm.

Cừu Thiên Nhậm gằn giọng hỏi:

- Tôn Đình Thượng... Ngươi đưa bổn toa. đi đâu?

- Đến gian thư sảnh bí mật có những pho tượng kỳ lạ.

Cừu Thiên Nhậm biến sắc:

- Ngươi... làm sao ngươi biết được mật thất đó.

- Nếu không biết mật thất luyện pháp thể bất họai của ngươi thì ta đâu có nói cho Lan Hoa Phương Tử biết bí mật chết người của ngươi.

Tôn Đình Thượng cắp Cừu Thiên Nhậm chui vào ô cửa tò vò bí mật sau tràng kỷ, Lan Hoa Phương Tử theo sau. Tôn Đình Thượng như quá quen thuộc với mật đạo này nên xốc Cừu Thiên Nhậm bước đi trong bóng tối mà chẳng chút khó khăn gì. Mật đạo đó đưa Tôn Đình Thượng, Cừu Thiên Nhậm và Lan Hoa Phương Tử trở lên đại đường tổng đàn Dị Thần Giáo. Tôn Đình Thượng thản nhiên bước đến pho tượng Dị Thần. Y vặn bàn tay phải của pho tượng. Pho tượng Dị Thần chuyển dịch, lộ ra một mật đạo nữa.

Tôn Đình Thượng cắp Cừu Thiên Nhậm cùng với Lan Hoa Phương Tử chui luôn xuống mật đạo đó. Cừu Thiên Nhậm gần như mất hồn, thất vía khi biết Tôn Đình Thượng biết quá rõ về gian mật thất này.. Phía dưới chân pho tượng Dị Thần là một gian mật thất được dán bằng ngọc thạch, phát ra ánh sáng xanh nhàn nhạt. Trong gian mật thất có chín pho tượng Dị Thần trong những tư thế hoàn toàn khác nhau, cứ như đang luyện công.

Tôn Đình Thượng đặt Cừu Thiên Nhậm ngồi bệt trên sàn đá nhưng cũng không quên xích y lại.

Lão vừa xích Cừu Thiên Nhậm vừa nói:

- Ngươi mãi mãi là thổ công của gian mật thất này.

- Bổn tọa đã bị phế bỏ pháp thể bất hoại tồi, ngươi còn xích ta chi nữa?

- Ta xích ngươi lại để buộc ngươi phải nói ra bí mật của những pho tượng Dị Thần này.

- Bổn tọa sẽ không nói cho ngươi biết đâu.

Tôn Đình Thượng vuốt râu cười mỉm:

- Rồng đã mắc cạn thì phải biến thành tôm chứ đâu thể còn là rồng được. Nếu như ngươi ngoan ngoãn nói ra bí mật của những pho tượng này thì sẽ tránh khỏi cực hình tra khảo. Còn như khư khư muốn giữ bí mật thì đau khổ lắm đó.

Tôn Đình Thượng vừa nói vừa rút thanh chủy thủ giấu dưới giày. Y cẩn thận lia một cách tỷ mỷ từng nhát dao trên mặt Cừu Thiên Nhậm. Hứng trọn những đường dao của Tôn Đình Thượng, Cừu Thiên Nhậm nghiến răng ken két. Lão liên tưởng đến lúc thoát ra khỏi thảm cảnh, nhất định lão sẽ trừng phạt lại hai người đang đày đọa lão.

Tôn Đình Thượng vừa lia dao vừa nói:

- Ngươi cứ phẫn uất đi, mặt của ngươi càng có cái thần của một Dị Thần Giáo Chủ.

Mũi dao thọc sâu vào thịt Cừu Thiên Nhậm, rồi rọc tiếp một đường dài. Cuối cùng Tôn Đình Thượng cũng đã lấy được bộ mặt của Dị Thần Giáo Chủ. Lão cẩn thận bưng chiếc mặt của Cừu Thiên Nhậm đặt vào dĩa dược thảo. Bây giờ chẳng còn ai có thể biết được Cừu Thiên Nhậm nữa. Lão đã biến thành một người vô diện.

Cừu Thiên Nhậm nghiến răng ken két. Y muốn rên nhưng lại nén tiếng rên vào trong bởi sự phẫn nộ cùng cực.

Tôn Đình Thượng nhún vai, nói:

- Nếu như Tôn mỗ mang bộ mặt của ngươi đến đại lao chắc Aâm Ma Khan Tiểu Hồng sẽ ngộ nhận thôi.

Toàn thân Cừu Thiên Nhậm run rẩy khi nghe câu nói đó của Tôn Đình Thượng.

Mặc dù đã bị lột mất khuôn mặt nhưng những thớ thịt đỏ ối vẫn giần giật chứng tỏ y đang xúc động dữ dội bởi lời nói của họ Tôn.

Tôn Đình Thượng cười mỉm, đặt tay lên vai Cừu Thiên Nhậm:

- Ngươi đang hốt hoảng phải không? Phàm khi biết chắc phải bị mất báu vật thì người ta sẽ hốt hoảng.

Tôn Đình Thượng nói xong, cười khành khạch.

Y bước lại bên Lan Hoa Phương Tử:

- Muội muội... Trong con người của Cừu lão tặc ẩn chứa sự Oán hờn huynh.

Nhưng lão có oán có hờn cũng chỉ biết nhìn mà thôi.

Tôn Đình Thượng lấy ra một cái tráp. Trong tráp có một con độc trùng với những chiếc vảy đen tuyền. Y đem con trùng đến trước mặt Cừu Thiên Nhậm:

- Cừu tặc, nghe ta nói đây.

- Ngươi cứ hạ thủ bổn toa. đi.

Tôn Đình Thượng nhún vai:

- Không... không... Ta đâu nỡ để ngươi chết sớm vậy. Ngươi phải sống một cách ngoan ngoãn theo chỉ huấn của ta. Nếu như ngươi không ngoan ngoãn thì Tôn mỗ sẽ bỏ con độc trùng có một không hai này đúng vào nơi đang chịu đau đớn nhất trên cơ thể ngươi.

Toàn thân Cừu Thiên Nhậm xuất hạn mồ hôi ướt đẫm. Lão muốn tự kết liễu mạng sống của mình nhưng chưa kịp thực hiện thì Tôn Đình Thượng, như đọc được ý niệm trong tâm tưởng của lão, liền xuất thủ khống chế những tử huyệt của lão.

Tôn Đình Thượng cười mỉm:

- Ta không cho ngươi chết mà.

Cừu Thiên Nhậm thở dốc ra khi Tôn Đình Thượng từ từ dí con độc trùng vào vùng tổn thương của lão.

Cừu Thiên Nhậm thều thào nói:

- Ngươi đừng làm vậy, bổn toa. sẽ thố lộ tất cả bí mật của những pho tượng Dị Thần.

Tôn Đình Thượng ngửa mặt cười khanh khách:

- Có thế chứ. Ngươi đã bắt đầu biết ngoan ngoãn rồi đó.

Nhìn lại Lan Hoa Phương Tử, Tôn Đình Thượng ôn nhu nói:

- Muội biết phải làm gì rồi chứ?

- Muội đến đại lao.

Cừu Thiên Nhậm tròn mắt. Y gượng hỏi:

- Nàng định làm gì mà đến đại lao?

Tôn Đình Thượng cau mày:

- Sao... Xem chừng ngươi đang hối hận mà lo lắng cho Aâm Ma Khan Tiểu Hồng.

Nếu ngươi đã lo lắng như vậy thì ta cũng chẳng cần giấu ngươi đâu.

Y đặt tay lên vai Cừu Thiên Nhậm:

- Lan Hoa Phương Tử sẽ đến đại lao thay ngươi trừ hậu hoạn là lão Ngọa Long Tiên Sinh Gia Cát Thượng Quan. Nàng cũng thay ngươi tống tiễn Aâm Ma Khan Tiểu Hồng về cảnh giới khác, để sau này ngươi có đi thì cũng còn có người nâng khăn sửa túi.

Cừu Thiên Nhậm gục mặt nhìn xuống:

- Các ngươi hãy để cho hai người đó sống.

- Ngươi đâu thể ra chỉ dụ cho ta được.

Tôn Đình Thượng nói đến đây thì bất ngờ ngưng thần, tỏ thái độ khẩn trương. Y nhìn lại Lan Hoa Phương Tử:

- Muội hãy ra ngoài xem... hình như có ai đó đang khởi động cơ quan khai thông mật thất này.

- Trong Dị Thần Giáo, không có lệnh của Giáo Chủ thì không một ai dám tự tiện đâu.

- Huynh cảm nhận gian mật thất này đang chuyển động.

Đôi mày của Lan Hoa Phương Tử thoạt cau lại. Nàng có cảm tưởng như sắp có dị biến xảy ra. Nhưng vừa mới quay lưng thì nàng cảm nhận tĩnh huyệt đau buốt, tứ chi nhũn hẳn ra.

Lan Hoa Phương Tử thốt lên:

- Tôn huynh...

Tôn Đình Thượng cười mỉm, bước đến trước mặt nàng:

- Gian mật thất này sẽ chuyển động khi nàng bỏ ra ngoài.

- Ngươi...

Tôn Đình Thượng nâng cằm Lan Hoa Phương Tử:

- Ta không thể theo vết bánh xe đã đổ của Cừu Thiên Nhậm.

- Muội đã làm gì khiến huynh sợ hãi chứ? Tôn huynh muốn rũ bỏ muội à?

- Ta sợ cái tâm tối độc của nàng. Vì quá sợ nên ta buộc phải đưa nàng lên cùng một chiếc thuyền với Cừu Thiên Nhậm.

Lan Hoa Phương Tử biến sắc.

Cừu Thiên Nhậm nghe những lời thốt ra từ cửa miệng của Tôn Đình Thượng thì bật ra tràng cười ngạo nghễ. Y nhìn Lan Hoa Phương Tử.

Lan Hoa Phương Tử rít lên:

- Ngươi cười gì đó?

- Nàng không thể rời ta được. Cây độc buộc phải sinh trái độc. Mỹ nhân như nàng xứng là một độc phụ tối thượng. Do đó phải nhận cái quả độc của chính mình.

Lan Hoa Phương Tử nhìn lại Tôn Đình Thượng:

- Tôn huynh... đừng nghe lão nói.

Tôn Đình Thượng cười mỉm, ôn nhu nói:

- Cừu Thiên Nhậm khi đã mắc cạn thì mới nghiệm ra cái lý lẽ đó.

Y vừa nói vừa thả con độc trùng vào chiếc miệng xinh xắn của Lan Hoa Phương Tử. Nàng cố cưỡng lại nhưng không sao ngăn được hành động của Tôn Đình Thượng.

Con độc trùng chui tọt vào miệng nàng.

Lan Hoa Phương Tử thét lên:

- Tôn huynh...

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, độc trùng đã có tác dụng. Khi Tôn Đình Thượng giải toa? tĩnh huyệt cho nàng thì nàng cũng ôm đan điền khuỵ xuống ngay trước mũi giày của Tôn Đình Thượng với vẻ mặt khốn khổ.

- Tôn huynh...

Mắt nàng hoa lên và ngỡ như gian mật thất đảo lộn bởi cái đau khủng khiếp từ dưới đan điền dồn lên tận óc. Lan Hoa Phương Tử đập đầu xuống sàn đá:

- Tôn huynh... hãy giết muội đi...

Chương 44 - Nghĩa Nặng Tình Thâm

Tiếng động thật khẽ nhưng gã giáo đồ vẫn bật đứng lên. Y bước về phía bậc tam cấp. Một bóng người vận hắc y dạ hành lướt qua trước mặt gã.

Gã thét lên:

- Ai?

Lời còn chưa tan khỏi miệng thì gã đã hứng trọn một đạo chưởng kình vào đúng vùng thượng đẳng. Gã bắn đi, va lưng vào vách thạch lao.

Gã giáo đồ chỉ kịp oằn người rồi nằm bất động. Hắc y nhân không bỏ phí khoảnh khắc nào mà xăm xăm lướt luôn vào trong đại lao. Y đến thẳng khu đại ngục giam Ngọa Long Tiên Sinh và Aâm Ma Khan Tiểu Hồng.

Đang ngồi kiết đà, mặt trầm cảm, Ngọa Long Tiên Sinh mở mắt nhìn lên. Lão tiên sinh chạm ngay vào ánh mắt sắc xảo của hắc y nhân. Y ra dấu, rồi quay trở ra lấy chìa khóa mở đại ngục.

Ngục thấy vừa mở ra thì Ngọa Long Tiên Sinh và Khan Tiểu Hồng len ra.

Khan Tiểu Hồng hỏi:

- Xin mạo phạm hỏi tục danh của tôn giá?

Hắc y nhân nhìn nàng:

- Phu nhân muốn biết tên tôi lắm à?

Khan Tiểu Hồng ngớ người khi nghe giọng nữ nhân thật thánh thót. Nàng ngập ngừng hỏi:

- Cô nương...

- Chuyện khá dài dòng. Chúng ta rời khỏi đây rồi hãy nói.

Nàng nhìn lại Ngọa Long Tiên Sinh:

- Tiên sinh... Mời.

Ngọa Long Tiên Sinh nhìn nàng:

- Nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra, cô nương hãy bảo vệ cho Khan phu nhân.

- Tiên sinh yên tâm. Tất cả mọi người sẽ rời khỏi đây.

- Cô nương hãy hứa với lão phu đi. Nếu cô nương không hứa thì lão phu sẽ không đi.

Nàng gắt giọng hỏi:

- Sao tiên sinh lại không đi?

- Ơ...

Ngọa Long Tiên Sinh suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Vì lão phu biết mình phải đi đâu.

- Tiên sinh định đi đâu?

- Lão phu chưa thể nói với cô nương điều đó được.

Ngọa Long Tiên Sinh bước lại bên Khan Tiểu Hồng. Lão nắm lấy tay Khan Tiểu Hồng, trang trọng nói:

- Phu nhân bảo trọng.

Ngọa Long Tiên Sinh vừa nói vừa viết vào lòng bàn tay Khan Tiểu Hồng chữ "biệt".

Lão quay lại nhìn nữ lang:

- Cô nương hứa với lão phu chứ?

Nàng gật đầu.

Ngọa Long Tiên Sinh vuốt râu:

- Thế thì chúng ta đi. Nhưng trước hết lão phu muốn đưa cô nương đến nơi này trước.

Nữ lang nhíu mày:

- Có phải tiên sinh định đưa tôi đến... đến...

Nàng ngập ngừng. Ngọa Long Tiên Sinh khẽ gật đầu:

- Cô nương ắt rất thích đến nơi đó. Nơi mà Mộng Thiên Kiều Cung Chủ gởi thân.

Aùnh mắt tinh anh của nữ lang bỗng chốc nhòa đi như có một màn nước mắt che phủ.

Nàng xúc động nói:

- Đa tạ tiên sinh.

Ba người rời đại lao. Nữ lang, Khan Tiểu Hồng và Ngọa Long Tiên Sinh quá quen thuộc địa hình ở đây nên chẳng khó khăn gì để đến được nơi cần đến.

Nấm mộ đất được phủ một lớp cỏ vàng úa trông thật tiêu điều, toa. lạc trên một khoảng đất trống khô cằn, chung quanh rải rác những hòn đá. Nếu nhìn kỹ mới thấy những hòn đá kia được xếp có chủ đích.

Ngọa Long Tiên Sinh nói với nữ lang:

- Người nằm dưới mộ này chính là Cung Chủ Mộng Thiên Kiều.

Nữ lang lắng nghe Ngọa Long Tiên Sinh nói. Aùnh mắt của nàng chợt trở nên xa xôi, mơ hồ khi nhìn nấm mộ đất đó. Nàng bước đến trước nấm mồ của Cung Chủ Di Hoa Cung:

- Nghĩa mẫu... Hoa Hoa đã đến với người đây.

Mộng Hoa Hoa lột tấm khăn che mặt rồi quỳ xuống trước nấm mộ đó:

- Nghĩa mẫu. Con đã đến với người đây.

Ngọa Long Tiên Sinh buông một tiếng thở dài, cúi mặt nhìn xuống đất. Nỗi đau khổ của Mộng Hoa Hoa khiến Khan Tiểu Hồng cũng không dằn lòng được. Nàng bước đến quỳ bên cạnh Mộng Hoa Hoa.

Khan Tiểu Hồng nhỏ giọng khấn:

- Cung Chủ... Dị Thần Giáo có tội với người.

Nàng nói xong, hành đại lễ.

Hai hàng lệ ngọc trào ra khóe mắt của Mộng Hoa Hoa. Nàng trang trọng khấn:

- Nghĩa mẫu... Dị Thần Giáo phải trả cái hận này cho dù với bất cứ giá nào. Con đã đến Dị Thần Giáo thì buộc giáo đồ của Dị Thần Giáo phải chết bởi kỳ chiêu sát thủ của Di Hoa Cung.

Gia Cát Thượng Quan tiên sinh nhìn nàng. Lão khẽ nói bằng chất giọng thật từ tốn ôn nhu:

- Hoa Hoa... Ai cũng có số có phần. Kẻ gieo oán thì phải trả oán. Ngày Cung Chủ bị kiếp họa, lão phu chẳng làm gì được. Nay lại nhận ân nghĩa của cô nương, lão phu nguyện ở lại đây chăm sóc cho Cung Chủ.

Hoa Hoa nhìn lại Ngọa Long Tiên Sinh:

- Tiên sinh... Lúc sinh thời, nghĩa mẫu luôn nhắc đến tiên sinh.

- Lão phu có lỗi với Cung Chủ.

Gia Cát Thượng Quan đến quỳ trước mộ phần của Mộng Thiên Kiều. Lão nhìn nấm mộ đất:

- Thiên Kiều. Ta biết kiếp này không thể trả được nợ cho nàng. Kiếp sau gặp lại, ta sẽ trả.

Hoa Hoa nhìn Gia Cát Thượng Quan, nói:

- Tiên sinh. Khi nghĩa mẫu rời Di Hoa Cung đến tổng đàn Dị Thần Giáo đã có chỉ huấn với tiểu nữ.

- Cung Chủ đã nói gì?

- Nếu như nghĩa mẫu đến đây mà ba ngày sau không quay về, khu vườn thượng uyển bỗng chốc tàn úa thì tiểu nữ phải thân hành xâm nhập vào Dị Thần Giáo để cứu tiên sinh.

Gia Cát Thượng Quan tiên sinh buông một tiếng thở dài nghe thật là ảo não. Lão nhìn nấm mộ của Mộng Thiên Kiều, từ tốn nói:

- Thiên Kiều... ta mắc nợ nàng quá nhiều. Ta sẽ ở lại đây để trả cho nàng những món nợ đã vay.

Mộng Hoa Hoa toan lên tiếng thì có năm người đồng loạt xuất hiện. Năm người đó là Bách

Diện Thượng Nhân Tôn Đình Thượng trong lốt Dị Thần Giáo Chủ Cừu Thiên Nhậm, Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ, Hắc Bạch Thần Quân và Độc Chủ Hành.

Tôn Đình Thượng cất tiếng nói:

- Các ngươi có thể rời đại lao nhưng không thể rời khỏi tổng đàn Dị Thần Giáo. Ở đây chỉ có một nấm mộ của Mộng Thiên Kiều, Cung Chủ Di Hoa Cung chắc cô đơn lắm. Có lẽ cần phải có thêm những nấm mộ nữa. Trong những nấm mộ mới chắc chắn phải có nấm mộ dành riêng cho Ngọa Long Tiên Sinh Gia Cát Thượng Quan.

Ngọa Long Tiên Sinh vuốt râu, từ tốn nói:

- Lão phu có thể ở lại đây làm người giữ mộ phần cho Di Hoa Cung Chủ nhưng Mộng Hoa Hoa và Khan Tiểu Hồng phu nhân thì không thể ở lại được.

- Bổn tọa không cho họ đi thì họ đâu có đi được.

- Lão phu biết Giáo Chủ sẽ không cho họ đi nên lão phu đã có sự chuẩn bị từ trước để đưa họ đi.

Tôn Đình Thượng cau mày:

- Lão đã mất hết võ công rồi, đâu thể thi thố bản lãnh để đưa hai người này đi.

Cho dù lão có võ công như xưa cũng chưa hẳn đã đưa được họ đi. Một mình lão làm sao đối địch với bổn tọa và Tứ Thiên.

- Lão phu quả là đã mất hết võ công nhưng trận pháp thì vẫn còn huyền diệu lắm.

Tôn Đình Thượng sa sầm mặt:

- Lão quỷ định dùng trận pháp?

- Lão phu đã có dụng ý từ trước.

Ngọa Long Tiên Sinh vừa nói vừa nhặt một hòn đá. Lão lắc cổ tay bắn hòn đá ra, xếp ngay vào vị trí đã ấn định sẵn.

Bầu trời bất chợt tối sầm lại, cùng với những luồng cuồng phong dữ dội và sấm động ầm ì. Khoảng không trước mắt Khan Tiểu Hồng và Mộng Hoa Hoa chớp mắt đã thay đổi hoàn toàn. Hoa Hoa gần như không còn tin vào mắt mình nữa. Trong màn khói mờ mờ mịt mịt như có một dãy Thái Sơn trùng trùng điệp điệp che kín nàng và những đại cao thủ Dị Thần Giáo.

Ngọa Long Tiên Sinh nhìn lại Mộng Hoa Hoa:

- Cô nương và Khan Tiểu Hồng phu nhân nhắm mắt lại và theo hướng bắc đi tới ba bộ, rồi rẽ trái năm bộ, mở mắt ra sẽ thấy quan lộ.

Mộng Hoa Hoa hỏi:

- Tiên sinh không đi theo với chúng tôi sao?

- Lão phu đã nguyện ở lại đây chăm sóc nấm mộ của Di Hoa Cung Chủ Mộng Thiên Kiều. Với

lại, một mình Khan Tiểu Hồng phu nhân thì cô nương có thể chu toàn được. Còn với hai người đều bị phế võ công thì càng bất lợi hơn trên đường bôn tẩu.

Khan Tiểu Hồng nói:

- Tiên sinh phải đi với chúng tôi.

- Phu nhân đừng lo cho lão phu. Sống chết đều có định số cả mà. Phu nhân bảo trọng. Theo sự tình này thì lão phu đoan chắc Cừu Thiên Nhậm đã gặp đại họa rồi.

Mộng Hoa Hoa nheo mày:

- Lão tặc đó đã bị tiên sinh giam vào trận pháp?

Ngọa Long Tiên Sinh vuốt râu:

- Hai người mau sớm lên đường đi.

Ngọa Long Tiên Sinh nhìn vào trận pháp Ngũ Hành Thái Sơn. Màn sương khói lúc đầu còn dày, che kín cả tầm mắt của Khan Tiểu Hồng và Hoa Hoa nhưng lần hồi nó đang mỏng dần đi.

Ngọa Long Tiên Sinh hối thúc:

- Hai người mau đi đi.

Hoa Hoa lưỡng lự:

- Tiên sinh...

Gia Cát Thượng Quan gắt giọng nói:

- Một người không bằng trăm họ đâu. Hạ Quân Bình rất cần cô nương và phu nhân. Hai người bảo trọng.

Hoa Hoa buông một tiếng thở dài:

- Tiên sinh bảo trọng.

Nàng nhìn lại Khan Tiểu Hồng:

- Phu nhân...

Khan Tiểu Hồng nấn ná, ngập ngừng nói với Gia Cát Thượng Quan:

- Tôi sẽ nói sao với Hạ công tử đây?

- Phu nhân chỉ cần chìa bàn tay của phu nhân cho Quân Bình thấy, Quân Bình sẽ biết.

Gia Cát Thượng Quan lại liếc về phía trận pháp:

- Hai người mau đi đi.

Khan Tiểu Hồng xá Gia Cát Thượng Quan:

- tiên sinh bảo trọng.

Ngọa Long Tiên Sinh khoát tay:

- Khỏi lo cho lão phu.

Chờ cho Hoa Hoa và Khan Tiểu Hồng theo sự chỉ dẫn của mình bước vào trận pháp, Ngọa Long Tiên Sinh mới dụng tiếp thuật lập trận đồ. Lão dùng những hòn đá chất thành một dãy che chắn hướng đào thoát của Mộng Hoa Hoa và Khan Tiểu Hồng rồi bình thản ngồi kiết đà bên nấm mộ của Mộng Thiên Kiều.

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, bầu trời bừng sáng trở lại từ hướng của Tôn Đình Thượng và Tứ Thiên. Nhưng hướng bắc thì lại có một trận pháp khác với năm ngọn Ngũ Hành sừng sững che chắn.

Gia Cát Thượng Quan nhìn Tôn Đình Thượng ôn nhu nói:

- Lão phu chờ Giáo Chủ đã lâu.

Tôn Đình Thượng chấp tay sau lưng, bước đến đối mặt vối Gia Cát Thượng Quan.

Lão gằn giọng nói:

- Hai ả kia trốn đâu rồi?

Gia Cát Thượng Quan chớp mắt:

- Lão phu không ngờ chỉ trong ba ngày mà Giáo Chủ đã tinh thông trận pháp Ngũ Hành.

Ngọa Long Tiên Sinh vừa nói vừa ôm quyền xá Tôn Đình Thượng:

- Bội phục... bội phục...

- Đừng nhiều lời, hãy trả lời câu hỏi của bổn toạ.

Ngọa Long Tiên Sinh nhướng mày:

- Người hỏi là lão phu còn người trả lời phải là Giáo Chủ.

- Lão chẳng có cơ hội được hỏi bổn toa. đâu.

Ngọa Long Tiên Sinh vuốt râu:

- Giáo Chủ sao khó quá. Lão phu tò mò thì phải hỏi thôi. Không biết phía sau khuôn mặt của Giáo Chủ là ai nhỉ?

Tôn Đình Thượng sa sầm mặt:

- Lão nói nhăng nói cuội gì vậy? Hai ả kia ở đâu?

Không màn đến câu hỏi của Tôn Đình Thượng, Ngọa Long Tiên Sinh tiếp tục hỏi:

- Võ công của Dị Thần Giáo Chủ thì cao thâm khó lường nhưng trận pháp lại chẳng am tường một chút nào cả. Một người am tường trận pháp Ngũ Hành Thái Sơn, hoá giải trong một khoảnh khắc ngắn ngủi thì người đó phải có kiến văn uyên bác không sao lường được.

Ngọa Long Tiên Sinh vuốt râu, nhìn thẳng vào Tôn Đình Thượng:

- Chân dung rất giống... nhưng theo sự suy đoán của lão phu thì tôn giá đây chỉ có thể là...

Tôn Đình Thượng gầm lên:

- Im...

Ngọa Long Tiên Sinh nhướng mày:

- Tôn giá sao lại không cho lão phu nói? À... tôn giá sợ bị lộ chân tướng...

Ngọa Long Tiên Sinh toan nói hết những suy nghĩ của mình thì Tôn Đình Thượng đã lạng người dấn đến, tống luôn hai đạo chưởng kình, tập kích trực diện Ngọa Long Tiên Sinh.

Hứng trọn hai đạo chưởng kình mãnh liệt của Tôn Đình Thượng, Ngọa Long Tiên Sinh ngã vật lên nấm mộ của Mộng Thiên Kiều. Lão rùng mình ói luôn một bụm máu, rưới lên nấm mộ.

Ngọa Long Tiên Sinh gượng ngồi trở lại tư thế cũ, tuyệt nhiên không hề thốt một tiếng than hay van xin Bách Diện Thượng Nhân Tôn Đình Thượng.

- Tôn giá nóng giận vậy?

Ngọa Long Tiên Sinh chợt hướng mắt nhìn về Tứ Thiên.

Bách Diện Thượng Nhân như sợ Gia Cát Thượng Quan sẽ thố lộ bí mật của mình, liền vươn trảo chộp tới yết hầu của lão tiên sinh. Lão gằn giọng nói:

- Lão quỷ định nói gì?

Nhìn thẳng vào mặt Tôn Đình Thượng, Ngọa Long Tiên Sinh trang trọng nói:

- Sao tướng sẽ không thuộc về Bách Diện Thượng Nhân đâu, cho dù ngươi có nắm được bí mật của Đền Thiêng.

Cặp chân mày của Bách Diện Thượng Nhân nhíu lại rồi nhanh chóng giãn ra.

Lão nhỏ giọng nói:

- Tất cả đã quá muộn để lão quỷ nhúng tay vào rồi. Nếu như lão có đủ bản lĩnh thông huyền Càn Khôn thì đã có thể khống chế được Cừu Thiên Nhậm đặng khắc chế ta. Nhưng... rất tiếc... Ý trời đã muốn như vậy nên lão đành bất lực, chỉ biết nhìn mà chẳng làm gì được.

- Lão phu không muốn làm gì, bởi không muốn vượt qua sự sắp xếp vận chuyển của Ngũ Hành.

- Lão đang lừa dối chính lão, mà định lừa cả ta ư?

Tôn Đình Thượng lắc đầu:

- Thời khắc để Tôn mỗ độc bá chẳng còn bao lâu nữa. Vĩnh biệt lão.

Tôn Đình Thượng dứt câu thì trảo công cũng chộp vào yết hầu Ngọa Long Tiên Sinh.

Máu phún ra từ yết hầu của Gia Cát Thượng Quan khi trảo công tàn nhẫn của Tôn Đình Thượng

bứt đứt khí quản. Mặc dù bị bứt đứt khí quản nhưng Ngọa Long Tiên Sinh chẳng một chút gì biểu lộ sự đau đớn hay nhăn nhó. Thần thái của lão tiên sinh vẫn ung dung, tự tại như đã biết mình phải chấp nhận khổ hình này.

Trong tư thế ngồi kiết đà, lão chỉ hơi xoay người, đặt tay lên nấm mộ đất của Mộng Thiên Kiều rồi từ từ gục đầu xuống.

Tôn Đình Thượng nhìn Gia Cát Thượng Quan:

- Lão sống không trọn tình nhưng chết lại được ở cãnh bên nàng.

Tôn Đình Thượng nhìn lại Tứ Thiên đang giương mắt nhìn. Lão nghiêm giọng nói:

- Đông Chủ Hành Thiên và Bắc Chủ Hành Thiên Sứ Giả. Hai người hãy nhận pháp sự.

Hắc Bạch Thần Quân cùng bước tới, quỳ xuống trước mặt Tôn Đình Thượng:

- Đông Bắc Chủ Hành Thiên chờ huấn lệnh của Giáo Chủ.

- Hai ngươi rượt theo hai ả nha đầu kia, dẫn độ chúng về tổng đàn, không được thất bại.

Tôn Đình Thượng giũ ống tay áo trường y tạo ra một kình lực đánh thẳng về phía năm ngọn núi Ngũ Hành Thiên Sơn. Lão vừa phóng kình vừa thi triển khinh công tuyệt đỉnh, như phép Lăng Ba Hư Bộ của Thiếu Lâm, phóng vào trong trận pháp.

Không đầy một tuần trà, trận pháp Ngũ Hành Thiên Sơn hoàn toàn bị phá giải.

Tôn Đình Thượng quay trở ra, trên tay nắm năm hòn đá. Lão quẳng năm hòn đá về phía xác của Gia Cát Thượng Quan rồi quay lại nói với Hắc Bạch Thần Quân:

- Hai ngươi đi đi.

Ôm quyền xá Tôn Đình Thượng, rồi Hắc Bạch Thần Quân mới trở bộ băng mình đi.

Chương 45 - Tri Nhân Tương Phùng

Bắc xong bếp củi, Quân Tùng vận công dồn vào chiếc Dương Ma Bửu Kiếp.

Y thọc cả cánh tay vào bếp củi. Khói bốc lên cao và chỉ trong khoảnh khắc, lửa đã bùng cháy.

Quân Tùng quá phấn khích nhìn lại cánh tay của mình. Y lẩm nhẩm nói:

- Hay thật... hay thật... Sau này mình chẳng cần phải dùng đến đá lửa để nhóm bếp.

Xiên con cá chép, chuẩn bị nướng thì chợt thấy có bóng áo cà sa thấp thoáng băng về phía gian liêu xá của Thần Hành Tiểu La Hán, Quân Tùng cau mày. Y đứng lên gọi lớn:

- Hê...

Nghe tiếng gọi, hoà thượng dừng bước quay lại. Quân Tùng rảo bước tiến đến.

Khi y nhận ra hoà thượng nọ chính là Tri Giới hoà thượng, liền sa sầm nét mặt:

- Ơ... sao lại là Tri Giới hoà thượng?

Tri Giới hòa thượng cau mày:

- Bần tăng cũng không có ý gặp tiểu tử đâu.

- Ta cũng đâu có muốn gặp lão. Mà sao lạ thật. Người mà ta không muốn gặp thì lại hay gặp. Mỗi lần ta gặp lão thì cứ như trong lòng có lửa đốt vậy.

- Tiểu tử nói vậy có ý gì? Tại sao gặp bần tăng thì trong lòng tiểu tử lại có lửa đốt chứ?

Quân Tùng gãi đầu:

- À... tại vì Dương thiếu gia ghét lão.

- Tiểu tử ghét bần tăng?

Quân Tùng khẳng khái gật đầu:

- Ờ... mà sao ta ghét lão thật đó. Thuở bình thời, ta đâu có ghét ai dữ vậy chứ.

Nhưng khi diện ngộ với lão thì ta lại ấm ức cái gì đó.

- Tâm của tiểu quỷ quá tà kiến nên gặp bậc chân tu là tà ý nảy sinh. Nếu có dịp thì bần tăng sẽ thuyết pháp tế độ cho tiểu tử.

Quân Tùng khoát tay:

- Tri Giới hòa thượng nói sai rồi. Tâm của ta không có tà kiến gì đâu, chẳng qua tại khuôn mặt của lão...

- Mặt bần tăng như thế nào?

Quân Tùng nhìn Tri Giới hòa thượng, chắc lưỡi nói:

- Phàm bậc chân tu có cốt tướng rất khoáng đạt vị tha. Còn mặt của lão, ta thấy sao sao đó. Hai má thì nung núc, chứng tỏ lão ăn nhiều lắm, chỉ lo cho thể xác của mình. Người có chân tu...

Tri Giới hòa thượng nạt ngang cắt lời Quân Tùng:

- Tiểu tử... im ngay. Ngươi nên nhớ đây là Thiếu Lâm Tự chứ không phải là chốn hoang sơn cùng cốc. Bần tăng là một chánh quả cao tăng. Ngươi không được hàm hồ nói năng vô lối.

Quân Tùng chớp mắt, rồi ôm quyền xá:

- A di đà phật. Hoà thượng miễn thứ.

Tri Giới hòa thượng cau mày:

- Tiếng phật hiệu là để dành cho những thiền tăng chánh quả chứ không phải để dành cho hạng tiểu nhân bỉ ổi như ngươi.

- Ơ... ta quên mất là mình chưa xuất gia. Cáo lỗi... cáo lỗi...

Quân Tùng nhìn xuống tay của Tri Giới hòa thượng, thấy chén sành được y ôm khư khư, liền tò mò hỏi:

- Lão bưng chén gì vậy?

Tri Giới hòa thượng nhìn Quân Tùng:

- Chén gì là chuyện của bần tăng. Ngươi hỏi làm gì?

- Hê... Xem chừng lão có dụng ý gì đây.

Tri Giới hòa thượng cau mày:

- Tiểu tử có ý gì mà nói ra câu nói đó? Đây là Thiếu Lâm Tự, chốn tĩnh tu thiền định của những bậc cao tăng. Ngươi không được phát sàm ngôn bừa bãi.

- Dạ... dạ... Thiếu gia biết rồi. Nhưng tại vì tò mò nên thiếu gia muốn nhìn qua chén này thôi.

- Trong chén này có gì thì kệ nó. Bần tăng có phận sự riêng của bần tăng. Ngươi tò mò làm gì?

Quân Tùng lườm Tri Giới hòa thượng:

- Ái chà... ta tò mò một chút thôi mà lão cũng làm khó dễ nữa.

Quân Tùng chợt vỗ tay:

- A... ta biết rồi.

Tri Giới hòa thượng cau mày:

- Ngươi biết gì?

Quân Tùng chắc lưỡi:

- Đích thị là không sai.

Sắc mặt của Tri Giới hòa thượng thoạt biến đổi. Sự biến đổi đó lọt ngay vào ánh mắt soi mói của Quân Tùng.

- Ta thế nào cũng nói đúng mà.

- Ngươi biết gì mà nói?

Dương Quân Tùng nheo mày:

- Nếu ta nói đúng thì sao?

Quân Tùng chỉ mặt Tri Giới hòa thượng:

- Rõ ràng là lão có ý đó. Ta đoan chắc là lão có ý đó.

Quân Tùng vừa nói vừa bất ngờ vươn cánh tay chộp đến chiếc chén trong tay của Tri Giới hòa thượng. Động tác của Dương Quân Tùng vừa bất ngờ vừa chính xác cực kỳ khiến cho Tri Giới hòa thượng không kịp phản ứng, đành bị tước chiếc chén trên tay.

Tri Giới hòa thượng trợn tròn mắt, tức giận nói:

- Trả lại cho bần tăng.

Tri Giới hòa thượng vừa quát vừa vươn trảo thủ chộp tới Quân Tùng. Nhưng chỉ một cái lắc vai, Quân Tùng đã tránh né dễ dàng. Quân Tùng vừa tránh né vừa lạng người thối lui liên tục. Tri Giới hòa thượng quá phẫn nộ bởi hành động của Quân Tùng nên không ngừng tập kích với những chiêu nham hiểm ác độc, nhất nhất đều công vào tử huyệt của đối phương.

Quân Tùng không ngừng thối bộ, đến khi cảm nhận hơi nóng sau lưng mới biết mình đã lui bước đến bên bếp lửa. Quân Tùng thét lên:

- Dừng tay.

Tri Giới hòa thượng vẫn vỗ trảo tới.

Trảo công của Tri Giới hòa thượng chộp thẳng vào yết hầu, buộc Quân Tùng phải lạng người lách qua bên.

- Ối chà... sao lão nóng nảy vậy?

Tri Giới hòa thượng thu hồi quyền trảo:

- Trả chén lại cho bần tăng.

Quân Tùng lườm Tri Giới hòa thượng:

- Xem cách lão thẳng tay với ta như vậy, chẳng còn xem ta là người nhà nên mới xuất toàn sát chiêu. Hừ... chứng tỏ trong chén sành này là một món cao lương có một không hai mà lão chỉ muốn thưởng lãm một mình.

Tri Giới hòa thượng nạt ngang:

- Ngươi không cần biết nó là gì. Trả lại cho ta.

- Hê… ta chỉ bỡn cợt với lão một tý thôi. Sao lão lại giận dữ quá vậy?

Quân Tùng cười giả lả:

- Chúng ta đã là người nhà với nhau, sao lại coi nhau như bọn cường ma ác đạo được. Lão đừng nóng. Nếu đúng là lão có tật ăn vụng thì cùng tật với thiếu gia đó.

Quân Tùng chớp mắt:

- Chúng ta cùng ăn vụng thì sẽ vui hơn.

Quân Tùng vừa nói vừa xiên con cá nướng lên bếp. Y vừa nướng cá vừa nói với Tri Giới hòa thượng:

- Cho dù trong chén của lão có tuyết liên, linh chi thần quả thì ta cũng chẳng màng đâu. Ta chỉ thích mấy món ăn tự tay mình làm ra thôi, nhưng có người cùng ăn thì thú vị hơn.

Quân Tùng trở con cá chép, đặt lên miếng lá chuối để bên cạnh. Y chìa chén sành đến trước mặt Tri Giới hòa thượng:

- Lão húp hết chén cao lương này thì thiếu gia cũng sẽ xơi hết con cá chép.

Tri Giới hòa thượng đón lại chiếc chén sành:

- Tiểu quỷ… Ngươi nên nhớ đây là phạm vi Thiếu Lâm Tự. Thế mà ngươi dám mở sát giới. Tội này thật khó dung thứ.

Quân Tùng trợn mắt:

- Hê… ta đâu phải là sư sãi gì của Thiếu Lâm Tự. Ăn chay mấy ngày với đậu hủ rồi, ta chịu không nổi mới ăn mặn một bữa.

Quân Tùng chỉ mặt Tri Giới hòa thượng:

- Lão nói nghe thì quả là chân tu, chứ lòng thì nham hiểm vô cùng. Nếu ta chỉ vì ẩm thực mà giết một con cá chép thì lão vì cái ăn mà nặng tay giết người. Thử hỏi nếu khi nãy ta không lanh tay, lẹ mắt, nhanh chân thì đã chết bởi sát thủ của lão rồi.

Quân Tùng gào lên:

- Giết cá thì sát sinh. Vậy giết người không sát sinh à?

Quân Tùng nói đến đây, lấy hơi căng phồng lồng ngực rồi rống lên lồng lộng:

- Bớ các vị cao tăng Thiếu Lâm, mau đến đây mà phán xử cho Quân Tùng.

Tiếng thét của Quân Tùng khiến Tri Giới hòa thượng càng lúng túng, biến sắc hơn. Y thét lên:

- Tiểu quỷ… ngươi định.

Tri Giới hòa thượng vừa nói vừa nện tới mặt Quân Tùng một thoi quyền La Hán với chín thành

công lực. Quyền chưa đến mà quyền khí đã đến, khiến Quân Tùng giật mình. Vô hình chung hữu thủ có mang chiếc Dương Ma Bửu Kiếp đón thẳng vào quyền thủ của Tri Giới hòa thượng.

Tri Giới hòa thượng dụng quyền với chín thành công lực nhưng quyền thủ vừa chạm đến Dương Ma Bửu Kiếp của Quân Tùng thì lại rú lên đau đớn:

- Ui cha...

Tri Giới hòa thượng ngỡ như mình vừa công vào một vách đá kiên cố như núi Hoa? Diệm Sơn với sức nóng khủng khiếp, khiến lão phải xuất hạn mồ hôi, tứ chi bủn rũn, tê rần, không sao cầm nổi vật gì nữa. Cảm giác đó buộc Tri Giới hòa thượng phải buông chiếc chén sành.

Chiếc chén sành tuột khỏi tay Tri Giới hòa thượng, đổ trút vào con cá nướng của Quân Tùng. Một mùi thơm bốc lên ngào ngạt nhưng con cá thì tan thành nước.

Quân Tùng ngớ người khi thấy hiện tượng đó. Y lắp bắp nói:

- Độc dược... độc dược... lão định tự vận à?

Tri Giới hòa thượng thối lui hai bộ.

Quân Tùng cau mày. Y sực liên tưởng đến những hành động khác thường của Tri Giới hòa thượng, liền đanh mặt chỉ tay nói:

- Lão định tự vận hay định đầu độc người khác?

Quân Tùng chợt nhìn về phía gian liêu xá của Thần Hành Tiểu La Hán và Hư Hư đạo trưởng, liền trợn mắt:

- Thôi rồi... lão có ý đồ rõ ràng. Tệ thật... tệ thật...

Quân Tùng chưa nói hết câu thì Tri Giới hòa thượng vụt trở bộ, quay lưng thi triển khinh công băng mình thoát đi.

Quân Tùng thét lên:

- Lão chưa đi được đâu. Mau nói cho rõ...

Quân Tùng vừa thét gọi vừa băng mình rượt theo Tri Giới hòa thượng. Y vừa rượt theo vừa nghĩ thầm:

"Tại sao Tri Giới hòa thượng lại làm như vậy nhỉ? Thật ra lão muốn đầu độc ai hay định tự vẫn? Nhất định lão không tự vận rồi, mà chắc chắn là có ý đầu độc người." Sự náo loạn của hai người khiến không gian tĩnh lặng của Thiếu Lâm Tự thoáng chốc bị xáo trộn. Mặc dù thấy Tri Giới hòa thượng bỏ chạy và Quân Tùng bám theo sau, nhưng các vị cao tăng không hiểu chuyện gì nên chỉ giương mắt nhìn.

Người thì chạy, người thì đuổi. Chẳng mấy chốc, Tri Giới hòa thượng và Quân Tùng đã đến chân núi Tung Sơn.

Quân Tùng vừa rượt vừa réo gọi:

- Tri Giới hòa thượng dừng bước. Bớ Tri Giới hòa thượng, mau dừng bước.

Nghe Quân Tùng réo, Tri Giới hòa thượng càng gia tăng cước pháp, cố đào thóat.

Hai người rời phạm vi Tung Sơn từ lúc nào không biết nhưng vẫn một mực bám sát nhau.

Quân Tùng vừa rượt vừa nghĩ:

"Nhất định là Tri Giới hòa thượng đang trốn chạy đây. Vậy là lão có ý đồ không tốt rồi." Đang rượt theo Tri Giới hòa thượng, chợt Quân Tùng nghe tiếng sấm chưởng dội lại từ phía đằng trước. Sức chưởng mãnh liệt chấn dội đến độ Tri Giới hòa thượng phải chùng bước.

Quân Tùng băng lên. Tưởng chừng Quân Tùng có thể bắt kịp Tri Giới hòa thượng thì lại nghe tiếng sấm chưởng nổi lên lần nữa. Sức chấn dội lần này mang theo luồng gió lạnh buốt khiến Quân Tùng sững người.

Quân Tùng định nhãn nhìn về phía trước.

Tiếng sấm chưởng lần thứ ba nổi lên. Liền theo đó có luồng khí lạnh bỗng thổi qua, nhưng lần này không lạnh bằng lần trước. Quân Tùng buột miệng lẩm nhẩm nói:

- Mộng muội muội.

Nghĩ đến Mộng Hoa Hoa, trong tâm tưởng Quân Tùng không còn nhớ đến Tri Giới hòa thượng nữa. Y liền điểm mũi giày băng tới trước, bỏ mặt Tri Giới hòa thượng ngơ ngác đứng nhìn theo. Thấy Quân Tùng bất ngờ bỏ đi, Tri Giới hòa thượng cũng tò mò bám theo.

oOo Hắc Thần Quân vỗ tới một chưởng với mười thành công lực. Mộng Hoa Hoa dựng đứng chiếc Âm Ma Bửu Kiếp đón đỡ thẳng.

Hắc Thần Quân tháo lui một bộ, nên này Mộng Hoa Hoa cũng tháo lui nửa bộ.

Nhưng nàng chưa kịp trụ tấn thì Bạch Thần Quân lại liên thủ xuất chưởng.

Hai lão Hắc Bạch Thần Quân gặp lại Mộng Hoa Hoa lần này thì vô cùng ngạc nhiên bởi võ công của nàng tăng tiến tột bực. Nếu chỉ giao thủ với một người thì Mộng Hoa Hoa đã hoàn toàn chiếm phần thượng phong. Nhưng đối phó với hai lão ma đầu lẫy lừng trong giới võ lâm cùng một lúc thì Mộng Hoa Hoa lai ở vào thế hạ phong. Mặc dù đã có Âm Ma Bửu Kiếp nhưng Mộng Hoa Hoa vẫn bị bức ép liên tục bởi sự liên thủ của hai lão ma đầu.

Bạch Thần Quân vừa xuất chưởng vứa quát:

- Nha đầu còn chưa quỳ xuống nạp mạng cho Đông Bắc Hành Thiên Sứ Giả à?

Khan Tiểu Hồng thị sát trận đấu, lo lắng nói:

- Mộng cô nương đi đi, để mặc tôi. Đừng lo cho tôi nữa.

Khan Tiểu Hồng vừa nói vừa xê mình tới, cùng lúc Mộng Hoa Hoa đón thẳng đạo chưởng thứ hai của Bạch Thần Quân. Lần này thì chính nàng phải tháo lui ba bộ, thần sắc biến đổi không ngừng.

Khan Tiểu Hồng len đến án ngữ trước mặt Mộng Hoa Hoa:

- Nhị vị tiền bối xin dừng tay. Có muốn giết hay bắt thì cứ nhắm vào tôi. Dị Thần Giáo Chủ Cừu Thiên Nhậm chỉ muốn bắt tôi chứ không có ý bắt Mộng cô nương đâu.

Bạch Thần Quân nhìn lại Hắc Thần Quân:

- Lão tặc... Lão nghe nha đầu nói rồi chứ? Nha đầu nói Dị Thần Giáo Chủ chỉ muốn bắt ả mà thôi.

Hắc Thần Quân cãi lại:

- Không phải đâu... Giáo Chủ muốn bắt ả kia.

Bạch Thần Quân nhíu mày:

- Giáo Chủ muốn bắt ả này hay ả kia?

- Ả kia hay ả này thì cũng vậy thôi.

- Lão nói đúng. Nhưng chúng ta phải bắt ả này hay ả kia?

Hắc Thần Quân gắt gỏng nói:

- Lão đúng là người rắc rối.

Bạch Thần Quân trợn mắt:

- Lão mới đúng là kẻ rắc rối đó.

Hắc Thần Quân chỉ Bạch Thần Quân:

- Chính lão chứ không phải ta.

Bạch Thần Quân nạt nộ lại:

- Không... Chính lão chứ không phải ta. Nếu như không bắt được người thì Dị Thần Giáo Chủ sẽ không cho Thiên Nhất Thần Thủy khống chế bạch trùng. Lão sẽ chết.

- Lão mới chính là người không đáng nhận Thiên Nhất Thần Thủy của Dị Thần Giáo Chủ.

- Lão mới là người không đáng.

- Vậy muốn có Thiên Nhất Thần Thủy phải làm sao?

- Ơ....

Hắc Thần Quân chỉ Khan Tiểu Hồng và Mộng Hoa Hoa:

- Giết hai ả đó.

- Lão nói đúng.

Hắc Thần Quân lắc vai lạng đến, dựng chưởng vỗ về phía Mộng Hoa Hoa. Tình huống cấp bách chẳng đặng đừng, Hoa Hoa buộc phải dùng Âm Ma Bửu Kiếp đón thẳng chưởng kình của Hắc Thần Quân.

Nàng lại tiếp tục thối lui ba bộ.

Bên đây Bạch Thần Quân xê người vươn trảo toan chộp đến đại huyệt Chấn Thủy của Khan Tiểu Hồng. Vốn đã bị phế bỏ võ công, Khan Tiểu Hồng đành bất lực chờ cái chết đến với mình. Trong tâm tưởng của nàng chỉ còn nghĩ đến giọt máu đã gởi tại tiểu xá Lưu Khú.

Trảo công chết chóc của Bạch Thần Quân gần như chạm đến tử huyệt của Khan Tiểu Hồng thì Dương Quân Tùng đã đến kịp.

Y quát lớn:

- Lão quỷ dừng tay.

Quân Tùng vưa quát vừa dụng Dương Ma Bửu Kiếp tập kích bừa từ ngang hông.

Thế công của Quân Tùng buộc Bạch Thần Quân phải lách ngang để tránh né. Nhưng lão vẫn kịp khống chế đại huyệt Thiên Linh Cái của Khan Tiểu Hồng.

Thấy Quân Tùng, Bạch Thần Quân ngây người thốt:

- A... Té ra là ngươi. Người mà lão phu đang đi tìm.

Lão vừa thốt xong thì Tri Giới hòa thượng cũng lướt đến. Y vừa nhác thấy Hắc Bạch Thần Quân đã lộ nét mừng rỡ nói:

- Đông Bắc Hành Thiên Sứ Giả. Bây giờ nhị vị mới đến...

Hắc Thần Quân bỏ Mộng Hoa Hoa, quay lai đứng bên Bạch Thần Quân. Lão đưa mắt nhìn Quân Tùng, ngập ngừng hỏi:

- Hê... Tiểu tử biết nhị vị lão gia đi tìm ngươi nên ngươi mò đến đây nạp mạng phải không?

Quân Tùng giả lả nói:

- Nhị vị tiền bối biết gã hoà thượng này không?

Hắc Thần Quân nhìn Tri Giới hòa thượng:

- Phải hỏi lão trọc biết bọn ta không chứ.

Tri Giới hòa thượng gật đầu. Y lấy trong tay áo cà sa ra một miếng tín phù đưa đến trước:

- Nhị vị Sứ Giả nhận ra miếng tín phù này chứ?

Bạch Thần Quân gật đầu:

- Tín phù của Dị Thần Giáo.

Quân Tùng giờ mới hiểu tại sao Tri Giới hòa thượng lại có hành động mờ ám như vậy. Y nhíu mày suy nghĩ, rồi như tìm được kế sách, liền cao giọng nói:

- Tri Giới hòa thượng. Chính lão vì thị có miếng tín phù của Dị Thần Giáo mà chẳng coi nhị vị tiền bối ra gì cả.

Hắc Thần Quân nhìn Quân Tùng:

- Ngươi vừa nói gì?

Quân Tùng chỉ Tri Giới hòa thượng:

- Nhị vị tiền bối đâu có biết, mới đây thôi, Tri Giới hòa thượng còn bô bô mắng nhiếc nhị vị tiền bối là hai lão quỷ cuồng tâm, hai lão xú nhân, hai lão gì gì đó... Ôi chu choa ơi... Lão luôn miệng luôn mồm thoá mạ Hắc Bạch Thần Quân chỉ là hạng hữu danh vô thực. Hai cái lão chỉ biết ức hiếp nữ nhân, còn thấy Tri Giới hòa thượng thì như là con rùa co đầu rút cổ.

Hắc Bạch Thần Quân biến sắc, nhìn Tri Giới hòa thượng:

- Lão trọc... Ngươi dám nói vậy ư?

Hắc Thần Quân gầm lên:

- Lão trọc thúi kia, mau cắn chiếc lưỡi của lão ra ngay lập tức, kẻo lão phu đập vỡ sọ ngươi.

Tri Giới hòa thượng biến sắc:

- Nhị vị Sứ Giả sao lại nghe lời khích bác của tên tiểu tử đó. Y dụng xảo ngôn để ly gián bần tăng và nhị vị Sứ Giả.

Quân Tùng cướp lời Tri Giới hòa thượng:

- Hê... lão giờ lại không dám nhận à? Có nói thì phải dám nhận chứ.

Tri Giới hòa thượng thét lên:

- Tiểu tử im miệng.

- Hê... sao thiếu gia lại im chứ. Lời thật thì khó nghe nhưng khốn nỗi ta chỉ có mỗi một cái miệng để nói lời thật thôi. Lão dám phỉ báng nhị vị tiền bối Hắc Bạch Thần Quân đây thì phải có gan nhận chứ.

Tri Giới hòa thượng cau mày:

- Tiểu tử... Ngươi định dụng xảo ngôn để khích bác nhị vị Đông Bắc Hành Thiên Sứ Giả ư? Ngươi lầm rồi. Nếu như Đông Bắc Hành Thiên Sứ Giả thấy tín phù của Giáo Chủ mà không tuân theo chỉ dụ thì sẽ chẳng bao giờ nhận được Thiên Nhất Thần Thủy.

Khổ cảnh bị bạch trùng hành hạ thì nhị vị Sứ Giả đây thừa biết.

Hắc Bạch Thần Quân nhìn nhau.

Bạch Thần Quân nói:

- Xem chừng lão trọc thúi này nói đúng đó.

Hắc Thần Quân cũng nói:

- Ơ... lão nói đúng. Nếu chống lại tín phù của Giáo Chủ thì chúng ta chẳng có được Thiên Nhất Thần Thủy. Lúc đó khốn khổ lắm.

Tri Giới hòa thượng cau mày, đanh mặt, gằn giọng nói:

- Tiểu quỷ... Nếu không có ngươi thì bần tăng đã có thể đầu độc được lão Thần Hành Tiểu La Hán cùng với lão đạo sĩ thúi kia rồi.

Quân Tùng cau mày:

- A... thì ra ngươi có mục đích đầu độc rõ ràng.

Tri Giới hòa thượng hất mặt:

- Gặp được nhị vị Sứ Giả của Dị Thần Giáo thì bần tăng chẳng có gì phải giấu ngươi nữa cả. Nếu như Dị Thần Giáo độc bá võ lâm thì bần tăng...

Lão chỉ vào ngực mình:

- Tri Giới hòa thượng này chứ không phải ai khác, sẽ là Phương Trượng trụ trì của Thiếu Lâm Tự.

Quân Tùng chỉ Tri Giới hòa thượng:

- Rõ ràng lão có ý đồ. Hèn chi mỗi lần giáp mặt với lão là y như rằng bổn thiếu gia cảm thấy anh ách làm sao đó. Biết thế thì thiếu gia chẳng cần phải dài dòng với lão làm gì.

Dương Quân Tùng vừa nói vừa gác chéo Dương Ma Bửu Kiếp ngang ngực.

Tri Giới hòa thượng biến sắc, lạng người đến sau lưng Hắc Bạch Thần Quân:

- Nhị vị Sứ Giả hãy thu nạp tiểu tử.

Trong khi Tri Giới hòa thượng nói thì Hoa Hoa đã phi thân đến bên Quân Tùng.

Nàng dễ dàng nhận ra chiếc Dương Ma Bửu Kiếp. Hoa Hoa nói:

- Dương huynh, phải cứu Khan Tiểu Hồng phu nhân.

Quân Tùng giật mình khi nghe Hoa Hoa thốt ra câu nói đó. Y nhìn lại Hắc Bạch Thần Quân giả lả nói:

- Thiếu gia nghe nói nhị vị tiền bối là những anh hùng hào kiệt lẫm lẫm liệt liệt, chẳng hề xuống tay sát tử nữ nhân, mà chỉ hành xử những kẻ nào xúc phạm đến mình mà thôi. Không biết có đúng không?

Hắc Bạch Thần Quân cùng gật đầu.

Bạch Thần Quân nói:

- Tiểu tử nói đúng đó. Chúng ta là những anh hùng lẫm lẫm liệt liệt mà, sao lại xuống tay sát tử nữ nhân tầm thường để thiên hạ coi rẻ chứ.

Quân Tùng vuốt mũi:

- Thế nhị vị tiền bối có dám thi thố võ công với thiếu gia không? Trong mắt thiếu gia, hai lão chỉ

là hai con quạ trắng, quạ đen chuyên giở trò bức hiếp nữ nhân thôi.

Hê... thiếu gia nói hai lão chưa hẳn đã dám thi thố võ công với bổn thiếu gia.

Hắc Thần Quân rít lên:

- Tiểu tử dám cho lão phu là quạ đen ư?

- Thiếu gia nói thế đó, chỉ sợ lão chẳng dám làm gì kia.

Hắc Thần Quân rít lên:

- Chỉ cần tiểu tử hứa giao thủ với Hắc Bạch Thần Quân thì ả nha đầu sẽ thuộc về ngươi đó.

- Thiếu gia làm gì sợ hai con quạ chứ. Thiếu gia chở sợ hai ngươi làm càn thôi.

Hắc Thần Quân rít lên:

- Làm càn ư? Thế tiểu tử có hứa không?

- Tất nhiên là hứa rồi.

Bạch Thần Quân nhìn lại Khan Tiểu Hồng:

- Nha đầu... lão phu cho ngươi cơ hội đó.

Khan Tiểu Hồng nhìn Quân Tùng. Nàng trở bộ rảo bước đến trước mặt Quân Tùng. Vốn không phân biệt được ai là Quân Tùng, ai là Quân Bình, Khan Tiểu Hồng ngập ngừng nói:

- Hạ công tử đừng lo cho tôi, mà hãy vì đại cuộc chuyển dịch Ngũ Hành Thiên Căn trong Đền Thiêng.

Hoa Hoa cướp lời nàng:

- Phu nhân hãy bước ra phía sau đi. Chuyện này tôi sẽ giải thích sau. Phu nhân không hiểu đâu.

Khan Tiểu Hồng ngơ ngác bởi câu nói của Mộng Hoa Hoa.

Quân Tùng mỉm cười, từ tốn nói:

- Tại hạ không phải là Hạ đại ca. Phu nhân hãy bước ra sau đi, để tại hạ đuổi hai con quạ này rồi chúng ta quay về Thiếu Lâm Tự.

- Hạ công tử...

Mộng Hoa Hoa nheo mắt với nàng.

Khan Tiểu Hồng thấy Quân Tùng và Hoa Hoa tự tin nên cảm thấy yên tâm hơn, bước thẳng ra sau để thị trận.

Hắc Thần Quân nói:

- Tiểu tử... Ngươi sẵn sàng rồi chứ?

Hoa Hoa truyền âm nhập mật nói với Quân Tùng:

- Dương huynh... hai lão đó liên thủ thì muội và huynh phải dùng đến Uyên Ương Tâm Pháp.

- Vậy ư... Thế thì thích quá.

Nhìn lại Hắc Bạch Thần Quân, Quân Tùng nói:

- Hai lão xú nhân nghe thiếu gia nói đây. Thiếu gia sẽ dụng tuyệt kỹ của Thiên Ma Cốc để đấu với hai lão. Tuyệt học của thiếu gia là sự uyên bác, thần thông của đôi trai tài gái sắc. Một khi xuất thủ thì quỷ thần cũng phải khiếp sợ đó.

Nghe Quân Tùng nói, Hoa Hoa đỏ mặt lườm y.

Trong lúc gặp lại Hoa Hoa, quá phấn khích nên Quân Tùng đâu để ý đến ánh mắt của nàng. Y càng cao hứng nói:

- Hai lão xú nhân sẽ chứng kiến sự lợi hại vô song của Uyên Ương Tâm Pháp.

Bạch Thần Quân gắt gỏng nói:

- Tiểu tử nhiều lời quá, hãy xuất thủ để xem bản lĩnh như thế nào đi.

Quân Tùng nhìn lại Hoa Hoa:

- Mộng muội muội chuẩn bị rồi chứ?

Mộng Hoa Hoa gật đầu. Hai người cùng nắm tay nhau để phối hợp chân nguyên thuần âm và thuần dương theo tâm pháp Uyên Ương.

Quân Tùng khẳng khái nói:

- Hai lão xú nhân, thiếu gia đã chuẩn bị rồi đó.

Hắc Bạch Thần Quân cùng gầm lên:

- Tiểu tử đỡ chiêu.

Hai lão đồng loạt xuất thủ, tống thẳng về phía Quân Tùng và Hoa Hoa hai luồng sóng chưởng với mười hai thành công lực.

Sóng kình thoát ra khỏi hai cặp bản thủ của Hắc Bạch Thần Quân đã biểu lộ sức mạnh công phá mãnh liệt của nó. Trên đường ập tới Quân Tùng và Hoa Hoa, sóng kình cuốn theo tất cả đất đá mà chúng lướt qua.

Quân Tùng và Hoa Hoa chuyển dịch thân pháp, nhanh chóng tạo thành một con trốc khổng lồ. Từ trong con trốc đó, hai đạo huyết quang và thanh quang quyện lẫn nhau, thoát ra đón thẳng lấy sóng chưởng của Hắc Bạch Thần Quân.

Bầu trời như xám xịt lại.

Hắc Bạch Thần Quân tưởng như bị cuốn vào một cảnh giới biến đổi không ngừng, hết lạnh rồi đến nóng. Lạnh thì giá băng, nóng thì tợ Hỏa Diệm Sơn, cùng với cảm giác nóng lạnh đó là sức mạnh vũ bão của giông to gió lớn cuốn đến.

Bạch Thần Quân biến sắc thét lên:

- Thiên Ma Bửu Kiếp.

Bạch Thần Quân đã kịp nhận ra mình đang đối mặt với Thiên Ma Bửu Kiếp, môn thần công chấn động võ lâm hai mươi năm trước của Vô Ngã hòa thượng và Ngọc Diện sư thái.

Nghe Bạch Thần Quân thốt ra câu nói đó, Hắc Thần Quân cũng rúng động tòan thân. Lão nhanh chóng rút chiếc thiết bút làm mộc đỡ đạo huyết quang đang phóng tới.

Bên kia, Bạch Thần Quân cũng hối hả dụng thiết thư làm mộc đỡ, Chiếc thiết bút biến thành một ngọn lửa, còn thiết thư thì đóng băng rồi vỡ ra thành muôn vạn mảnh vụn li ti. Trong khi đó, Hắc Bạch Thần Quân thì tợ như cánh diều đứt dây, bị bốc quăng về sau mươi trượng, va thẳng lưng, cày trên mặt đất.

Dương Quân Tùng và Mộng Hoa Hoa thu hồi chân nguyên. Quân Tùng vẫn nắm tay Hoa Hoa, không chịu buông.

Y hất mặt nói với Hắc Bạch Thần Quân đang lồn cồm đứng lên với dáng vẻ thất sắc, thất hồn:

- Hai lão xú nhân muốn thử nữa không?

Bạch Thần Quân khoát tay:

- Lão phu thua.

Hắc Thần Quân cũng nhanh miệng nói:

- Lão phu cũng thua.

- Thế sao hai lão còn chưa chạy đi?

Tri Giới hòa thượng ngây người trước kỳ biến kia, nên cứ đứng phỗng như pho tượng.

Quân Tùng gằn giọng nói:

- Hai lão xú nhân thì có thể chạy nhưng nếu Tri Giới hòa thượng mà chạy thì thiếu gia sẽ mở sát giới đó.

Tri Giới hòa thượng biến sắc. Khi chạm vào ánh mắt khắt khe của Quân Tùng thì tứ chi của lão tự dưng bủn rủn. Tri Giới hòa thượng lấp lửng nói:

- Bần tăng... bần tăng không dám chạy, thiếu hiệp đừng mở sát giới...

- Biết nghe thì lão sẽ có cơ hội chuộc lại tội với Phương Trượng. Còn không thì lão không còn cơ hội đâu.

Miệng thì nói nhưng tay Quân Tùng vẫn nắm khư khư ngọc thủ của Hoa Hoa. Y nói xong câu đó, nhìn lại Hoa Hoa, mỉm cười:

- Uyên Ương Tâm Pháp hay thật. Có lẽ sau này huynh sẽ không rời muội. Thậm chí tìm kim thừng để cột tay huynh với tay muội, đặng mãi mãi chúng ta bất ly thân.

Mộng Hoa Hoa đỏ mặt vì thẹn.

Quân Tùng nheo mắt:

- Huynh thích và muội cũng muốn vậy mà.

Hoa Hoa gắt gỏng nói:

- Đây không phải là lúc huynh giở thói ong bướm như trong Thiên Ma Cốc.

Nàng rụt tay lại, bước nhanh đến bên Khan Tiểu Hồng, trong khi Hắc Bạch Thần Quân trổ khinh công thoát đi.

Hoa Hoa nói với Khan Tiểu Hồng:

- Phu nhân... Chúng ta về Thiếu Lâm. Còn Dương huynh thì đi cùng với Tri Giới hòa thượng.

Nghe Hoa Hoa nói, Quân Tùng trợn mắt nhìn Tri Giới hòa thượng. Y cáu gắt nói:

- Hoà thượng thúi... Ngươi cản mũi ta mà. Ngươi đúng là oan gia của thiếu gia mà.

Quân Tùng vừa nói vừa vung tay chộp lấy cánh mũi của Tri Giới hòa thượng mà vuốt:

- Tại ngươi hết nà, hoà thượng thúi... hoà thượng thúi...

Chương 46 - Hồng Nhan Bạc Phận

Tục Vạn Hương hỏi:

- Huynh thấy gì phía trời tây không?

Quân Bình buông một tiếng thở dài. Chàng nhận ra trong đáy mắt của Tục Vạn Hương là một nỗi buồn mênh mông sâu thẳm. Cảnh quang bên ngoài cũng đượm một vẻ buồn khi hoàng hôn đang trùm xuống. Xa xa cuối đường chân trời, ánh dương quang trông tơ một nấm mồ đỏ ối, đang dần dần chìm xuống.

Quân Bình khẽ nói:

- Muội muốn nói đến một nấm mồ?

Tục Vạn Hương nhìn lại Quân Bình:

- Đúng, một nấm mồ...

- Sao muội lại nghĩ đến nó?

- Vì muội nghĩ nó như ngôi nhà xa xăm của mình.

Nàng quay lại nhìn Quân Bình:

- Muội sực nhớ đến câu thơ:

“Nhật mộ hương quan hà xứ thị Yên ba giang thượng sử nhân sầu.” Quê hương của muội chính là nấm mồ cuối chân trời kia.

- Muội đừng bi quan như vậy.

Nàng nhìn chàng, mỉm cười:

- Muội không bi quan nhưng phải nhìn vào sự thật. Từ ngôi lầu này, muội và lục tỷ đã ra đi, đến Lạc Hồn Cốc để trở thành chủ nhân của Lạc Hồn Cốc.

Quân Bình cướp lời nàng:

- Muội phải biết chôn vùi dĩ vãng.

Nàng lắc đầu:

- Nó đã trở thành ấn tích trong cuộc đời muội. Thất Tuyệt Ma Nữ mà nay chỉ còn mình muội.

Nàng buông một tiếng thở dài rồi bất thình lình ôm chầm lấy Quân Bình:

- Hạ huynh... Muội cảm thấy cô đơn quá. Nay mai, muội sẽ đi về đâu? Nơi nào là chốn dừng chân của muội?

Nàng vừa khóc vừa nói, mặc nhiên để những giọt lệ thấm lên vai Quân Bình:

- Hạ huynh... Thân thể muội quá ô uế rồi phải không? Muội đã là Thất nương của lão Độc Chủ Hành. Nếu không thả y thì muội cảm thấy mắc nợ y. Nhưng muội đã sai lầm khi thả y ra.

- Muội nặng tâm, nặng tình hơn những người kia.

- Chính vì cái tâm quá nặng đó mà muội đã hại lục tỷ.

Quân Bình buông mọt tiếng thở dài.

Tục Vạn Hương xê ra:

- Hạ huynh... muội phải làm gì?

- Muội sẽ đi cùng với huynh.

Hai cánh môi nàng điểm một nụ cười mỉm gượng gạo. Nàng khẽ lắc đầu:

- Muội không thể đi cìng huynh được.

Quân Bình đặt tay lên vai nàng:

- Tại sao?

- Muội có việc của mình.

Quân Bình nheo mày. Nàng chớp mắt. Aùnh mắt thật long lanh nhưng ẩn chứa nỗi buồn vô vọng.

Quân Bình nói:

- Huynh sẽ giúp muội.

- Nơi muội đến, huynh không thể đến được.

- Bất cứ nơi đâu, huynh cũng đều có thể đến được.

Nàng bặm môi:

- Nhưng có một nơi muội không bao giờ muốn huynh đặt chân đến.

- Nơi nào?

- Chỗ dừng chân của muội.

Nàng buông một tiếng thở dài, rồi lấy chiếc túi phấn đeo bên mình:

- Huynh hãy cầm lấy. Tất cả những gì muội học được ở Độc Chủ Hành đã dụng hết tâm huyết chế tác ra giải dược này. Huynh hãy giữ lấy.

- Vạn Hương.

Nàng mỉm cười với chàng:

- Túi phấn hương của muội luôn ở bên cạnh huynh chứ?

- Muội muốn như vậy à?

Nàng khẽ gật đầu:

- Huynh có ngại Vi Thiên Cơ cô nương không?

Quân Bình lắc đầu:

- Thiên Cơ đối với huynh chỉ như huynh muội thủ túc.

Đôi chân mày lá liễu thanh mảnh của nàng thoạt nhíu lại. Nàng nắm tay Quân Bình:

- Hạ huynh... hãy nghe muội nói đây.

Nàng nhìn sâu vào đáy mắt của Quân Bình:

- Thiên Cơ tỷ tỷ rất yêu huynh.

- Muội đừng hiểu lầm Thiên Cơ.

Vạn Hương lắc đầu:

- Chỉ có huynh mới là người không hiểu. Muội sao không hiểu được Vi Thiên Cơ chứ. Nàng xứng với huynh lắm. Nàng hơn tất cả những nữ nhân thường tình. Nàng đáng là một anh thư trong chốn võ lâm ô trọc.

- Huynh... huynh chưa nghĩ đến điều đó. Sứ mạng của huynh là vào Đền Thiêng chuyển dịch Ngũ Hành Thiên Căn.

- Muội biết. Nhưng huynh không thể thờ ơ với chữ tình của Vi cô nương. Muội biết chữ tình của nhi nữ như thế nào. Nếu bị hất hủi thì đau khổ lắm. Vi cô nương không đáng nhận sự đau khổ đó.

Nàng nắm tay Quân Bình:

- Thiên Cơ đã vì huynh. Nếu không nặng một chữ tình với huynh thì nàng đã không vào sinh ra tử cùng với huynh. Hạ huynh... đừng thờ ơ với nàng.

- Vạn Hương. Huynh không thờ ơ với Thiên Cơ nhưng cũng không buộc nàng để tình cho huynh. Hiện tại huynh còn có trọng trách của mình.

Vạn Hương nhíu mày, trang trọng nói:

- Huynh có thể đoán được hậu vận của mình mà.

- Muội sai rồi. Sự chuyển dịch của Ngũ Hành trong vận số của huynh là một bí ẩn.

Tất cả còn ở phía trước.

Vạn Hương quay lại bên chiếc thạch bàn. Nàng nắn nót giỏ hoa được cắm thật tranh nhã bằng những cành hồng, mai, huệ, cúc, lan và đào.

Nàng ngắm giỏ hoa, thẫn thờ nói:

- Lục tỷ... Vạn Hương không để lục tỷ thất vọng đâu.

Quân Bình bước đến sau lưng nàng:

- Vạn Hương...

Nàng ngẩng lên nhìn Quân Bình.

Chàng ôn nhu nói:

- Huynh nhìn thấy trong đáy mắt muội có lửa hận.

- Muội hận mình và hận cả người nữa. Kiếp này có lẽ muội chỉ có hận thù và oán ghét thôi.

Quân Bình lắc đầu:

- Muội đang trách mình vì đã thả Độc Chủ Hành.

- Muội không muốn nợ lão đê tiện đó. Muội thả lão để trả nợ lão. Bây giờ là lúc muội đòi lão phải trả lại những gì mà lão đã vay.

Mặt Quân Bình sa sầm hẳn lại:

- Vạn Hương... muội muốn trả thù Độc Chủ Hành ư?

Vạn Hương nhìn Quân Bình, khẳng khái gật đầu:

- Lão phải trả nợ cho muội. Lục tỷ không thể ngậm cười nơi cảnh giới hư vô nếu như Độc Chủ Hành chưa đền tội.

Quân Bình lắc đầu:

- Muội đừng tìm lão độc. Độc Chủ Hành không phải là một kẻ tầm thường.

Buông một tiếng thở ra, Quân Bình trang trọng nói:

- Ứng mạng của lão trùng với Tứ Thiên.

Vạn Hương mỉm cười:

- Huynh sợ muội sẽ bị lão quỷ đó hại ư?

- Nếu muội đi tìm lão quỷ đó để trả thù.

- Muội có đi tìm lão đâu.

Nàng nhón tay bưng tĩnh rượu rót ra hai chén:

- Hạ huynh... muội và huynh cùng đối ẩm chứ?

- Ý muội...

Vạn Hương khoát tay:

- Huynh yên tâm, trong tĩnh rượu này chẳng có mê dược đâu. Nếu có thì huynh cũng đã có giải

dược kia mà.

- Huynh chẳng ngại mê dược nhưng huynh có cảm giác chén rượu này là một lời vĩnh biệt.

Vạn Hương gật đầu:

- Huynh đúng là một Tiểu Thần Toán Tử.

- Vậy đúng như huynh nghĩ?

- Không sai. Chén rượu này thay cho lời cáo biệt của muội.

Quân Bình lắc đầu:

- Huynh không cho muội đi đâu. Muội phải theo huynh về Thiếu Lâm.

- Để làm gì? Để trở thành một anh thư chính nhân trong trắng ư? Muội đâu có đáng được như vậy. Cuộc đời muội đã quá nhiều ô uế và cũng đừng quên muội là Thất nương của lão Độc Chủ Hành.

Vạn Hương nói xong, bưng chén rượu uống cạn.

Nhìn nàng, Quân Bình chẳng biết nói gì hơn, chỉ buông một tiếng thở ra.

Chàng khẽ gọi tên nàng:

- Vạn Hương...

nàng nhìn chàng:

- Huynh không muốn đối ẩm với muội à?

- Sao lại không. Huynh rất thích.

Chàng uống cạn số rượu trong chén. Đặt chén xuống bàn, Quân Bình nghiêm giọng:

- Chúng ta cần phải biết quên những gì không đáng nhớ trong cuộc đời mình.

Nàng đáp ngay lời của Quân Bình:

- Men rượu giúp ta quên nhanh hơn.

- Ít ra huynh cũng nghe được lời nói này.

Quân Bình chuốc rượu cho nàng:

- Huynh mời muội.

- Đa tạ huynh.

Hai người chạm chén, cùng uống.

Nàng hỏi Quân Bình:

- Cái thú của người uống rượu là gì, huynh nói cho muội biết được không?

- Thú của người tiêu khiển trong men rượu là uống phải say.

- Huynh nói rất đúng. Huynh và muội phải uống thật say. Huynh có chịu không?

- Huynh chỉ sợ tửu lượng của muội không bằng huynh thôi.

- Thế thì chúng ta thử xem.

Hai người đối ẩm với nhau hết chén này đến chén khác. Tĩnh rượu đã cạn nhưng xem chừng Tục Vạn Hương vẫn chưa hề có chút gì biểu hiện đã ngấm men rượu.

Nàng mở thêm một tĩnh rượu năm cân nữa.

Quân Bình chờ cho Vạn Hương rót rượu ra chén xong, mới nói:

- Huynh quả bất ngờ khi biết tửu lượng của muội lại cao như vậy.

- Huynh lạ lắm phải không?

- Chưa bao giờ huynh thấy một nữ nhân có tửu lượng cao như muội.

- Bởi vì huynh đã quên muội từng là kỹ nữ. Huynh sao sớm quên quá...

Nàng lại nâng chén mời Quân Bình:

- Mời huynh.

Nàng mỉm cười nói tiếp:

- Một ngày nào đó, muội sẽ là một con sâu rượu trong cuộc đời này.

- Huynh sẽ bồi tiếp với con sâu rượu của muội.

Hai người lại tiếp tục đối ẩm. Bỗng Tục Vạn Hương trở nên im lặng, chăm chú uống và rót rượu cho Quân Bình. Khoảng cách giữa hai người là một không gian im lặng, chỉ có rượu là sự kết nối họ với nhau.

Tĩnh rượu thứ hai cũng đã cạn.

Vạn Hương nhìn Quân Bình:

- Huynh đã say rồi.

Quân Bình quả là đã thấm rượu. Aùnh mắt chàng đờ đẫn hẳn nên buộc phải gật đầu:

- Đúng là huynh đã say.

- Muội đưa huynh vào nghỉ nhé.

- Huynh còn muốn uống với muội nữa. Tại sao lại bỏ qua thời khắc này được chứ?

- Nếu huynh đã muốn vậy thì muội sẽ bồi tiếp huynh.

Nàng bưng chén của mình, khẽ nói:

- Đây mới là chén rượu cáo biệt của muội.

Nghe nàng nói nhưng Quân Bình chẳng còn đủ minh mẫn và sáng suốt để hiểu thấu lời nói đó. Chàng bình thản đón lấy chén rượu của Vạn Hương và uống cạn.

Quân Bình nhìn nàng, từ từ đặt chén xuống rồi gục đầu lên bàn.

Vạn Hương nhìn chàng:

- Hạ huynh, xin thứ lỗi cho muội.

Nếu cuộc đối ẩm giữa Quân Bình và Tục Vạn Hương có Thần Hành Tiểu La Hán chứng kiến thì lão tăng phá giới cũng không thể tin được là cuộc đời này lại có một con sâu rượu trong tâm tưởng một mỹ nhân như Vạn Hương.

Nàng đứng lên bước đến tràng kỹ lấy chiếc áo choàng đắp lên vai Quân Bình.

Vạn Hương cúi xuống, đặt môi hôn vài gáy Quân Bình. Nàng khẽ nói:

- Hạ huynh. Nếu không có giải tửu đơn thì muội đã không khiến được huynh say như thế này đâu.

Nàng bá lấy cổ Quân Bình:

- Muội yêu huynh nhiều lắm nhưng muội không thể chắp cánh se duyên cùng huynh. Hạ huynh... Nếu có kiếp sau, chúng ta sẽ gặp lại nhau nhé.

Nàng ôm ghì Quân Bình như muốn hai người hoà vào làm một. Nước mắt nàng trào ra, nhỏ xuống đọng trên vai Quân Bình.

Thời khắc dần trôi. Khi tiếng gà gáy canh một trỗi lên, Vạn Hương mới buông tay.

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ. Màn đêm sao thật âm u tĩnh mịch đối với nàng.

Sửa lại giỏ hoa, rồi thêm vào đó chút phấn hương, biểu trưng của nàng, Vạn Hương nhìn Quân Bình lần nữa, khẽ nói:

- Huynh bảo trọng.

Nàng nói xong, bặm môi nén tất cả những gì đang trỗi lên trong lòng mình, rồi rảo bước bỏ ra ngoài.

Chương 47 - Độc Nhân Thực Độc NHân

Chiếc kiệu hoa từ từ tiến thẳng đến Tục Vạn Hương. Nó dừng lại bên cạnh nàng. Bội Phân Phân trong bộ cánh quái gỡ diêm dúa từ phía sau kiệu bước lên. Gã ngắm Vạn Hương bằng ánh mắt cũng quái dị như chính bộ y phục của gã.

Bội Phân Phân cất giọng eo éo, nghe muốn nhói màng nhĩ:

- Ta chỉ sợ Tục cô nương không đến.

- Sao ta lại không đến chứ?

Phân Phân vén rèm kiệu:

- Mời Tục cô nương.

Vạn Hương bước vào trong kiệu.

Phân Phân buông rèm xuống, ra lệnh cho bốn gã phu khiêng kiệu. Tất cả nhanh chóng lên đường. Bội Phân Phân đi sau chiếc kiệu hoa, thỉnh thoảng lại phồng mũi thật to như để thu hết mùi hương có một không hai từ chiếc kiệu phả ra. Khi cánh mũi của Phân Phân xẹp xuống thì hai cánh môi dẩu lên, điểm một nụ cười kỳ dị như chính ánh mắt của gã.

Dãy đèn lồng xa xa đong đưa trong đêm như những ánh ma trơi dập dờn bởi những ngọn gió đêm hiu hiu. Phân Phân lướt lên trước. Y ra dấu để bốn gã giáo đồ Dị Thần Giáo đứng dạt qua hai bên nhường lối cho chiếc kiệu hoa của Tục Vạn Hương.

Bọn phu khiêng kiệu tiến thẳng đến gian thư sảnh còn sáng đèn.

Bội Phân Phân vén rèm kiệu:

- Tục cô nương. Chúng ta đã đến nơi rồi.

Vạn Hương bước ra. Nàng nhìn gian thư sảnh đang hắt ánh đèn qua khung cửa sổ.

Phân Phân nói:

- Người mà cô nương muốn gặp đang ở trong gian thư sảnh này.

- Đa tạ Lầu Chủ đã cho Vạn Hương cơ hội này.

Phân Phân cười ruồi. Hai cánh môi đỏ choét của gã thêm tởm lợm bởi nụ cười đó.

Y giả lả nói:

- Cô nương khách sáo quá. Ta chỉ muốn làm những việc nhỏ như thế này mà thôi.

Y hướng tay về phía cửa thư sảnh:

- Mời cô nương.

Nàng từ tốn ôm quyền xá Bội Phân Phân:

- Tôi vô cùng cảm kích Lầu Chủ.

- Aäy... Chúng ta đều là đều là người nhà với nhau mà. Cô nương cứ tự nhiên.

Nàng xá Phân Phân một lần nữa rồi rảo bước tiến về phía gian thư sảnh. Phân Phân nhìn theo nàng, điểm một nụ cười rất nhiều ẩn ý. Y lẩn nhanh vào mái hiên của gian phòng bên cạnh. Động tác của Phân Phân thật hối hả. Y vội vã khép cửa lại. Mặc dù trong gian thư sảnh này tối đen, chẳng thể thấy gì nhưng Bội Phân Phân vẫn nhanh nhẹn khác thường, cứ như y biết rất rõ mọi đồ vật trong phòng. Y lần bước đến bên vách và úp mặt vào chiếc mặt nạ, nhìn qua gian thư sảnh mà Tục Vạn Hương vừa bước vào.

Bên kia, Vạn Hương vừa bước vào đã chạm mặt ngay với Độc Chủ Hành. Lão Độc đang nhai ngồm ngoàm miếng đùi gà, liền đặt xuống nhìn nàng. Lão chớp mắt rồi nói:

- Thất nương...

Vạn Hương rảo bước đến bàn yến tiệc của lão. Nàng bắc chiếc đôn ngồi xuống trước mặt lão. Nàng nhìn lão và từ tốn nói:

- Cốc Chủ hẳn không ngờ tôi lại đến tìm người.

Độc Chủ Hành rót rượu ra chén:

- Không. Ta sao lại ngờ với không ngờ chứ. Ta biết nàng sẽ đến tìm ta.

Vạn Hương bưng chén rượu của lão uống cạn. Nàng đặt chén xuống bàn:

- Sao lão biết ta sẽ đến tìm lão chứ? Nếu không có Bội Phân Phân thì e rằng ta có đi khắp cõi giang hồ cũng khó mà tìm được lão.

- Ta không tin nàng phải lặn lội khắp cõi giang hồ mênh mông để tìm ta. Bởi nàng biết cách tìm ra ta mà. Với lại nàng phải tìm ta thôi.

- Lão biết ta đi tìm lão à. Tất nhiên lão cũng biết mục đích của ta chứ.

Độc Chủ Hành thản nhiên rót rượu ra chén. Lão nhón tay bốc một trái táo bỏ vào miệng nhai ngồm ngoàm. Độc Chủ Hành vừa nhanh vừa nói:

- Tất nhiên là phải biết rồi. Chính vì ta biết nên khi nghe Phân Phân báo nàng muốn gặp ta là ta có mặt ngay để xem nàng có thực hiện được ý đồ của nàng không.

Vạn Hương lại bưng chén rượu của mình lên uống cạn. Nàng đặt chén xuống bàn, nhìn lão hỏi:

- Lão biết mục đích của ta?

- Ta nói biết là biết. Nàng muốn tìn ta không phải vì nhớ vì yêu mà chỉ vì muốn trả thù cho sáu người kia. Lục tỷ của nàng đang mong muốn nàng chuộc lại những gì đã làm. Nếu như nàng không thả ta ra thì họ đâu đã biến thành những miếng thịt ngon để ta nhấm nháp chứ.

Vạn Hương mỉm cười.

Độc Chủ Hành hỏi nàng:

- Ta nói không đúng hay sao mà nàng cười?

- Lão nói rất đúng. Ta tìm lão chỉ để trả thì mà thôi.

- Rất khẳng khái. Thế thì nàng sẽ làm gì để trả thù cho lục tỷ của nàng? Nàng càng thẳn thắng chừng nào thì ta càng thích thú chừng đó.

Lão rót rượu ra chén rồi vội vã bưng uống như sợ Tục Vạn Hương sẽ đoạt lấy. Đặt chén xuống bàn, lão nói tiếp:

- Võ công của nàng thì chẳng bằng ta rồi. Còn độc công thì lại thọ giáo từ ta. Tất cả những gì nàng biết thì ta đều biết. Thế thì nàng sẽ dùng cách chi để trả thù cho lục tỷ của nàng?

Vạn Hương mỉm cười. Nàng bưng bầu rượu rót ra chén rồi bưng uống. Uống xong chén rượu đó, Vạn Hương từ tốn nói:

- Tại sao lão đã được ta ban cho cơ hội thoát cảnh đại lao tăm tối mà lại quên ngay lời hứa mà hãm hại lục tỷ của ta chứ? Lục tỷ của ta có đáng bị trừng phạt như vậy không?

Vạn Hương vừa hỏi dứt lời thì mặt của Độc Chủ Hành đã biến qua mày tái nhợt.

Trên dung diện quái gỡ của lão hiện ra nét sát nhân cuồng tâmm.

Lão rít muột luồng chân nguyên căng phồng lồng ngực như muốn dụng chân khí ngăn chặn sự phẫn nộ, không cho nó phát tác ra ngoài. Mặc dù lão đã dụng hết sự kiên tâm nhưng giọng nói vẫn biểu lộ sự hằn học. Độc Chủ Hành chỉ Vạn Hương:

- Nàng và sáu ả kia do chính tay ta chuộc ra khỏi kỹ lâu đem về Lạc Hồn Cốc.

Thế mà các ngươi dám âm mưu nhốt ta vào địa lao. Cái việc đó, ta còn có thể cho qua nhưng các ngươi đã lập bè, lập cánh, dựng thành Thất Tuyệt Ma Nữ, đem nam nhân về Lạc Hồn Cốc để bỡn cợt ta.

Nói đến đây, Độc Chủ Hành như không dằn nỗi cơn phẫn nộ trào dâng, liền đập tay xuống bàn quát:

- Thất nương... Ta sao lại không biết ghen chứ? Hừ...

Sau tiếng hừ nhạt, lão thở dốc từng cơn một:

- Các ngươi thật là quá quắt.

Vạn Hương từ tốn nói:

- Lão ghen ư?

Độc Chủ Hành chồm tới:

- Sao ta không biết ghen chứ? Khối óc và trái tim của ta tan nát vì nghe tiếng cười đùa trăng gió của các nàng.

- Lão hãy bình tĩnh.

- Ta không thể bình tĩnh được. Hừ... Trong đại lao khổ hình, ta thề sẽ ăn thịt hết các ngươi.

Lão ngửa mặt cười sằn sặc, vừa cười vừa xoa bụng nói:

- Cuối cùng thì ta cũng đã thực hiện được cái điều khao khát lúc còn ở trong đại lao Lạc Hồn Cốc.

Vạn Hương cau mày, lắc đầu:

- Lão chưa thực hiện được điều đó đâu.

Độc Chủ Hành trợn mắt:

- Sao... Ta chưa thực hiện được à?

Lão chỉ vào bụng mình:

- Ta đã nuốt trọn sáu ả nha đầu quỷ quyệt kia vào bụng mình rồi. Sáu ả đó vĩnh viễn nằm yên trong bụng ta mà chẳng còn dịp trăng hoa với gã nam nhân nào cả.

Vạn Hương cầm bầu rượu chuốc ra chén rồi bưng uống. Nhìn Vạn Hương uống rượu, Độc Chủ Hành thoạt nheo mày. Lão lấp lửng nói:

- Ý của nàng muốn gì?

Vạn Hương đặt chén xuống bàn:

- Lão chưa thực hiện được điều khao khát lúc bị giam trong đại lao Lạc Hồn Cốc vì lão chỉ mới ăn thịt được sáu người. Còn thiếu một người mới đủ Thất Tuyệt Ma Nữ.

Độc Chủ Hành từ từ ngồi xuống.

Lão nhìn Vạn Hương không chớp mắt:

- Nàng hẹn ta đến đây để ta ăn thịt nàng à?

Nhìn thẳng vào mắt lão, Vạn Hương khẳng khái nói:

- Một mình ta không thể lập thành Thất Tuyệt Ma Nữ. Nhưng ta chỉ sợ lão không thể ăn thịt được ta mà thôi.

- Sao... Ta không thể ăn thịt được nàng à? Ta chưa ăn tươi nuốt sống nàng bởi vì ta còn nghĩ đến...

Vạn Hương đập chén rượu xuống sàn thư sảnh.

Chén rượu vỡ nát.

Nàng nhìn thẳng vào mắt dcg, gằn giọng nói:

- Lão đừng bao giờ nói chuyện ân nghĩa với ta. Giữa ta và lão chẳng có ân nghĩa gì đâu. Nếu có thì ta cũng đã trả cho lão rồi. Gió đây, giữa ta và lão chỉ có hận thù mà thôi. Nếu khao khát của

lão là ăn thịt ta thì ngược lại, ta cũng muốn lóc thịt lão ra.

Nàng nói xong, mỉm cười rồi tiếp:

- Ta nhìn thấy nỗi sợ hãi trong ánh mắt của lão.

Độc Chủ Hành sa sầm mặt, thoạt chồm tới:

- Ta có thể sợ nàng ư?

Lão rít lên:

- Không... Ta làm gì phải sợ nàng.

Vạn Hương buông một tiếng thở ra, ôn nhu nói:

- Nếu ta không cùng lục tỷ sum họp với nhau thì thể xác của ta sẽ thuộc về bất cứ gã nam nhân nào mà lão căm ghét.

Độc Chủ Hành trợn mắt:

- Nàng...

Vạn Hương từ từ đứng lên, thản nhiên trút xiêm y của mình:

- Lão hãy nhìn thật kỹ thể xác của ta xem.

Độc Chủ Hành gần như trợn tròn mắt, chăm chăm nhìn Vạn Hương.

Mặc nhiên trước ánh mắt ngạp tràn dục vọng của Độc Chủ Hành, Vạn Hương bình thản trút bỏ xiêm y. Nàng ví như một con tằm chui ra khỏi kén để phơi bày toàn bộ tấm thân với những đường nét tuyệt mỹ, thật gợi tình mà bất cứ ai cũng khó mà dằn được tà tâm.

Độc Chủ Hành nuốt nước bọt.

Trong gian thư sảnh kế bên, Bội Phân Phân cũng gần như nín thở khi tấm thân của Vạn Hương đập vào mắt gã. Gã nghĩ thầm:

"Oâi chao... đúng là một tiên nữ. Nếu biết nàng có tấm thân đẹp thế này thì ta đã không để cho nàng vào gian thư sảnh của lão quỷ này." Vạn Hương nhìn lão độc nói:

- Ta vẫn còn đẹp như hôm nào chứ?

- Nàng vẫn còn đẹp. Đúng là Thất nương của lão.

Vạn Hương hơi kiễng chân tạo dáng. Động tác của nàng càng khiến lão Độc phấn khích, gần như muốn nghẹt thở. Bao nhiêu nỗi tức giận gần như bị thân thể của Vạn Hương xóa sạch ra khỏi tâm tưởng của lão.

Độc Chủ Hành buột miệng nói:

- Thất nương.

Vạn Hương nhìn thẳng vào mắt lão:

- Rất tiếc là ta không còn là Thất nương của lão nữa rồi.

Độc Chủ Hành nhíu mày:

- Nàng nói sao? Nàng không còn là Thất nương của lão phu nữa à?

Vạn Hương gật đầu:

- Đúng như vậy đó.

Vạn Hương đặt tay lên vùng nhũ hoa của mình:

- Ta tự nhận ra mình có một thể xác tuyệt đẹp mà bất cứ một nam nhân nào cũng nuôi ý chiếm đoạt. Những nam nhân kia đám mặt anh hùng mà mỹ nam tử hơn lão nhiều.

Sắc diện của Độc Chủ Hành từ từ đanh lại. Nó dần hồi biến qua màu tai tái:

- Nàng nói vậy có ý gì?

Vạn Hương mỉm cười:

- Lão chưa nhận ra ý định của ta à? Thế thì nghe đây. ta sẽ sẵn sàng dâng thể xác nàng cho bất kỳ một nam nhân có trong đời này. Nhưng với lão thì không.

Vạn Hương nhắm mắt lại, từ tốn nói:

- Ta nhớ lại những gì mà mình đã trải qua với Hạ Quân Bình. Chàng sao trượng phu, trượng nghĩa quá. Nằm trong vòng tay chàng, ta như được sưởi ấm cả cõi lòng băng giá. Ta chỉ mong những cảm xúc vĩnh hằng đó đừng biến mất trong thân thể này.

Một tấm thân nhơ nhuốc, trong vòng tay ô uế vẩn đục của lão, đã được gội rửa trong vòng tay của chàng.

Những lời của Vạn Hương ví như tiếng sét, tiếng sấm vỗ vào thính nhĩ lão Độc.

Sắc diện lão xanh tái và trong cùng sâu thẳm nổi lên niềm uất hận dâng tràn.

Lão rít lên:

- Im ngay. Nàng muốn ta ăn tươi nuốt sống nàng ư?

Vạn Hương mở mắt nhìn Độc Chủ Hành:

- Lão đâu thể ăn được thịt của ta. Ta thoát y để lão thấy mà hoài niệm, và để lão đau khổ. Ta biết lão là một kẻ ích kỷ, đê tiện, một con người quá xấu xa và tàn nhẫn, chỉ biết sống bằng dục vọng thấp hèn. Lão đáng bị đày đoa. về tâm linh.

Nàng cười khẩy, nhún vai nói tiếp:

- Lão đã từng chiếm dụng thể xác ta nhưng nó không thuộc về lão mà thuộc về Hạ Quân Bình.

Độc Chủ Hành lạng người vươn trảo chộp tới vai của Tục Vạn Hương. Nàng mặc nhiên với trảo công của lão Độc.

Vạn Hương bình thản nói:

- Lão định làm gì ta?

Độc Chủ Hành rít lên:

- Nàng đang đày đoa. trái tim của ta.

- Trái tim của lão ư?

Vạn Hương lắc đầu:

- Lão đâu có tim. Chỉ có Hạ huynh mới có trái tim nhân nghĩa, biết yêu thương, trân trọng thân xác này mà thôi.

Độc Chủ Hành nghiến răng ken két:

- Sao... Trong nàng chỉ có mội một tiểu tử Hạ Quân Bình thôi ư?

Vạn Hương gật đầu:

- Đúng. Lão còn nhớ tại gian cổ miếu hôm nào chứ? Hạ huynh giờ đâu còn như xưa để lão bắt nạt. Ta nhìn thấy rõ nỗi sợ hãi trong lão.

Nàng lại cười, từ tốn nói tiếp:

- Ta đến phó hội với lão để lão có cơ hội thoa? mãn những khát khao u tối, để rồi sau đó phải chịu sự quả báo trừng phạt của Hạ huynh.

Nàng nhìn thẳng vào đáy mắt lão:

- Cái chết của ta sẽ thôi thúc trong tâm tưởng Hạ Quân Bình nỗi oán thù.

Nàng chỉ vào ngực Độc Chủ Hành:

- Ta không trả hận được cho lục tỷ nhưng Hạ Quân Bình thì có thể thay ta bắt lão phải trả những món nợ đã vay.

Độc Chủ Hành nghiến răng ken két. Những gì Tục Vạn Hương thốt ra khiến lão không sao kềm chế nổi. Lão đã từng bị những cơn ghen tuông hành hạ khi còn ở trong đại lao Lạc Hồn Cốc. Nay những cảm xác ghen tuông kia ví như ngọn lửa hỏa diệm sơn muốn thiêu cháy tâm não lão.

Độc Chủ Hành nghiến răng, rít lên từng tiếng, biểu lộ cảm xúc tức giận tột cùng của mình:

- Thất nương. Hạ tiểu tử kia sẽ chẳng làm gì được ta đâu. Không chừng nay mai, y sẽ phải quỳ gối van xin được toàn mạng nữa. Nhưng một khi ý của nàng đã như vậy thì ta sẽ chìu theo nàng vậy.

Lão nắn nót hai bờ vai của Tục Vạn Hương, rồi bất ngờ vận công bóp mạnh.

Hai xương vai của nàng gãy vụn nhưng mặt hoa của nàng chỉ hơi biến đổi một chút. Tinh nhãn vẫn đóng đinh vào mặt Độc Chủ Hành.

Nàng nén cái đau nhói buốt đến tận óc, từ tốn nói:

- Lão đúng là một tên tiểu nhân đê tiện, bỉ ổi.

Độc Chủ Hành thở dốc:

- Đúng... ta là một kẻ tiểu nhân đê tiện, bỉ ổi. Ta sẽ chứng minh điều nàng vừa nói.

Độc Chủ Hành buông vai Vạn Hương rồi nhấc bổng nàng lên, quẳng xuống sàn thư sảnh.

Vạn Hương nằm dài trên sàn thư sảnh, thần nhãn vẫn nhìn chằm chằm vào Độc Chủ Hành:

- Lão chẳng làm gì được ta đâu.

Lão độc rít lên:

- Sao lại không chứ?

Lão vừa nói vừa cởi phăng y trang của mình. Vạn Hương không hề lộ vẻ hốt hoảng trước hành động của lão Độc.

Nàng mỉm cười nói:

- Thể xác của ta đã thuộc vè Hạ huynh rồi. Lão có chiếm đoạt nó để buộc ta phải thuộc về lão cũng chỉ vô ích mà thôi.

Độc Chủ Hành gầm lên:

- Không.

Lão chồm lên người Vạn Hương, dí chiếc miệng gớm ghiếc vào tai nàng:

- Ta vừa chiếm dụng thể xác nàng vừa ăn từng miếng thịt của nàng để mãi mãi nàng thuộc về ta.

Lão vừa nói vừa há miệng ngoạm váo má của Vạn Hương.

Vạn Hương trợn mắt, nghiến răng. Nàng cảm nhận rõ hai hàm răng của Độc Chủ Hành xé toạc lớp da mặt. Trong cảnh đau đớn cùng cực, Vạn Hương luôn nghĩ đến Quân Bình.

Nàng nhủ thầm:

"Hạ huynh. Hãy thứ lỗi cho muội vì đã không nghe lời huynh. Nhưng Thất Tuyệt Ma Nữ đã thề đồng sinh đồng tử khi trở thành chủ nhân của Lạc Hồn Cốc. Nay lục tỷ đã chết bởi Độc Chủ Hành thì muội phải buộc lão trả lại món nợ đó." Nàng luôn tâm niệm về Hạ Quân Bình để khỏa lấp những cái đau khủng khiếp mà lão Độc đang dày xéo cơ thể nàng.

Lão như một tên cuồng sát, mất cả nhân tính. Lão như bị cuốn vào những cảm giác ăn thịt người như hôm nào mà ngấu nghiến cắt tiếp vào bờ vai của Vạn Hương.

Hoạt cảnh diễn ra đập vào mắt Bội Phân Phân. Bình thời tại Dạ Tình Thủy Lầu, Phân Phân đã từng chứng kiến bao nhiêu cảnh ái ân cuồng nhiệt nhưng y chưa từng thấy cảnh ái ân như vầy bao giờ. Tất cả những gì diễn ra trong gian thư sảnh kia không làm Phân Phân nao núng thần trí mà ngược lại, có một cảm giác gì đó khiến y nao nao.

Bội Phân Phân cắn răng vào môi, ngỡ như môi y chực đứt lìa.

Đang cuồng nhiệt với những trò man rợ, bất chợt Độc Chủ Hành bật nhỏm dậy, mắt trợn trừng nhìn Tục Vạn Hương:

- Nàng...

Vạn Hương điểm một nụ cười mỉm.

Lão độc run rẩy, cố gượng ngồi lên. Lão ngập ngừng nói:

- Quỷ nữ... nàng dám tẩm thân thể mình trong Hủy Nhục Dược Tán ư?

Vạn Hương gật đầu nói:

- Tất cả cơ thể ta đều được tẩm độc để dâng cho lão quỷ mà.

Độc Chủ Hành nghiến răng ken két:

- Thì ra... nàng khích bác ta để thực hiện ý đồ trả thù.

- Lão đã vay thì phải trả.

Độc Chủ Hành rít lên:

- Vạn Hương. Ta không ngờ nàng dám dụng thân mình để đầu độc ta.

- Có vậy mới buộc được lão trả nợ chứ. Đằng nào thì ta cũng chết, thì có gì khiến ta sợ chứ?

Độc Chủ Hành rít lên:

- Nàng lầm rồi...

Độc Chủ Hành vừa nói vừa vận công. Toàn thân lão đỏ gay, vùng đan điền nhấp nha nhấp nhô. Một lúc sau, lão rùng mình ọi toàn bộ số thịt tươi vừa mới nuốt vào bụng.

Mặc dù lão đã ọi được số thịt tẩm độc ra ngoài nhưng toàn thân lão đã nổi đầy những mụn đỏ ối, ngứa ngáy vô cùng, buộc lão phải gãi liên tục. Lão càng gãi thì nó càng ngứa.

Lão biến sắc:

- Vạn Hương...

Vạn Hương nhìn lão Độc Chủ Hành:

- Nếu lão có thể giữ được cái mạng thì cũng chịu sự đày đoạï đến hết cuộc đời.

Lão ở lại mà hưởng những gì đáng được hưởng. Ta đi trước đây.

Nàng nói xong, tự cắn lưỡi và bứt đứt kinh mạnh để ra đi, thoát khỏi sự Ô trọc trong cảnh giới giang hồ đầy bụi bặm.

Bội Phân Phân từ từ khuỵ xuống, muốn ngất lịm bởi hoạt cảnh sau cùng đập vào mắt gã.

Chương 48 - Tứ Thiên Hoán Thiên Mạng

Lần theo mùi xạ hương mà Tục Vạn Hương để lại trên đường, Hạ Quân Bình đến toà trang viện. Chàng vừa bước tới cổng tam quan thì bốn gã giáo đồ Dị Thần Giáo hoành binh khí cản lại.

Một gã nói:

- Ngươi đi đâu?

Quân Bình cáu gắt nạt ngang:

- Kiếm người.

Một gã giáo đồ nhận ra Quân Bình, liền thốt lên:

- Hắn chính là Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình.

Ba gã kia ngơ người khi nghe câu nói của tên đồng bọn.

Quân Bình nhìn bốn gã đó nói:

- Tại hạ là Hạ Quân Bình thì sao nào?

Bốn giáo đồ Dị Thần Giáo đồng loạt thét lớn:

- Lệnh của Giáo Chủ là giết.

Tiếng "giết" còn đọng trên cửa miệng thì chiếc thiết phiến trong tay Hạ Quân Bình đã chớp động, thi triển bốn thế điểm nhanh ngoài tầm mắt cũng như phản xạ của bốn gã giáo đồ Dị Thần Giáo.

Binh khí trong tay bốn tên giáo đồ vừa vung lên đã rời khỏi tay rơi xuống đất, còn bọn chúng thì ngã ra sau nằm bất động.

Quân Bình nhìn bốn gã đó:

- Nếu ta là kẻ đa sát thì các ngươi đã chết rồi.

Quân Bình nói xong, bước thẳng vào trong toà trang viện. Chiếc kiệu hoa đập vào mắt Quân Bình. Chàng nhanh chân rảo bước về phía gian thư sảnh có ánh đèn.

Không một chút ngần ngại, Quân Bình tông một cước vào cánh cửa gian thư sảnh.

Cánh cửa bật tung ra.

Cảnh trong thư sảnh đập vào mắt Quân Bình khiến chàng nheo mày. Trong đầu chàng rộn lên những âm thanh u u vô cùng khó chịu.

Nhìn xác Tục Vạn Hương trong tư thế loã lồ và bị cắn xé nham nhở, lòng Quân Bình quặn đau

dữ dội. Chàng luôn miệng gọi tên nàng:

- Vạn Hương…

Quân Bình chỉ thốt được bấy nhiêu thì cổ họng nghẹn cứng bởi nỗi đau tột cùng.

Thần nhãn của chàng bất giác nhìn về phía Độc Chủ Hành đang ngồi ngay bên bàn đại yến. Bộ mặt của lão vốn kỳ quái, bây giờ càng quái dị hơn bởi những nốt mụn sần sùi, đỏ au. Thỉnh thoảng lão lại dùng tay gãi, mụn lở sùi ra trông thật là gớm ghiếc.

Độc Chủ Hành từ từ đứng lên:

- Tiểu tử… ngươi đến thật đúng lúc.

- Độc Chủ Hành…

Lão độc khơi một cái mụn nữa, rồi nhướn mày hỏi:

- Tiểu tử đang căm giận lão phu? Lão phu biết ngươi đang căm phẫn lắm.

Lão chỉ xác Tục Vạn Hương:

- Vì ả quỷ nữ này mà ngươi giận lão phu. Đúng không?

- Đúng như lão nói.

Độc Chủ Hành nghiến răng:

- Tiểu tử yêu ả nên hận lão phu ư?

Lão khơi tiếp một cái mụn nữa, nhìn Quân Bình, dè bỉu nói:

- Bộ ngươi không biết Tục Vạn Hương là Thất nương của ta à? Nếu không có ngươi xen vào thì ta đã không ăn thịt Tục Vạn Hương và không đến nỗi bị nhiễm Hủy Nhục Tán.

- Lão ăn thịt nàng?

Độc Chủ Hành gật đầu:

- Ờ… lão phu đã ăn thịt ả nên mới ra nông nổi này. Lão phu không ngờ ả nha đầu quỷ quyệt này dám làm cái chuyện động trời, tự tẩm Hủy Nhục Tán vào người rồi đến phó hội với lão phu. Ả còn khích bác khiến ta không phân định được mà phải trúng độc kế của ả. Ả đã có sự chuẩn bị trước.

- Chỉ vì lão mà ra tất cả. Vạn Hương vị tình lão mà thả lão ra khỏi địa lao khổ hình ở Lạc Hồn Cốc. Đáng ra lão phải nhận thấy điều nhân quả mà cải tà quy chánh.

Nhưng lão lại…

Độc Chủ Hành cướp lời Quân Bình:

- Tiểu tử giảng đạo lý cho ta đấy à?

- Ta không có thời gian đâu mà nói đạo lý với lão. Ta chỉ muốn nói ra những tội lỗi của lão để

lão tự biết mình rất đáng chết.

Độc Chủ Hành cười khảy:

- Ai có thể xử tội ta chứ? Tiểu tử ư?

- Chính ta.

Độc Chủ Hành gầm lên:

- Không. Chính ta mới là người phán quyết chứ không phải ngươi.

Độc Chủ Hành vừa dứt lời, lắc vai lướt đến, thẳng tay tống luôn một chưởng vào vùng thượng đẳng của Hạ Quân Bình với mười thành công lực.

Quân Bình dụng Hư Hư Mê Tông Bộ lắc ngang tránh thế công của đối phương.

Thấy Quân Bình tránh được thế chưởng của mình, lão độc liền chuyển tấn, hữu thủ dụng trảo vỗ ngang công vào đan điền, miệng thì nói:

- Lão phu oán hận ngươi tận xương tủy.

Không cần tránh né, Quân Bình vận hoá Tiên Thiên Khí Công, dụng trảo đón thẳng lấy trảo công của đối phương.

Hai ngọn trảo thủ đan cứng vào nhau. Lão Độc cau mày khi cảm nhận áp lực nặng nề đang đè lên năm ngọn chỉ của lão.

Lão buột miệng thốt lên:

- Oái...

Quân Bình vốn đã có chủ ý bẻ gãy trảo thủ của Độc Chủ Hành nên dồn đến mười thành Tiên Thiên Khí Công.

Độc Chủ Hành xuất hạn mồ hôi. Lão vừa thốt xong tiếng kêu đau đớn, liền phùng má phu luôn một đạo xú khí vốn đã luyện thành trong những năm tháng bị Thất Tuyệt Ma Nữ giam hãm ở địa lao Lạc Hồn Cốc.

Luồng xú khí tanh tưởi của Độc Chủ Hành phả tới mặt Quân Bình. Đây đúng là một độc chiêu mà lão cốt dụng để kết thúc trận đấu. Nhưng hoàn toàn ngược lại ý tưởng của lão, luồn xú khí tanh tưởi, hôi hám vừa thoát ra khỏi miệng lão liền bị dội ngược trở lại bởi chiếc thiết phiến như cánh bướm quạt ra đạo kình phong thổi luồng xú khí phả ngược lại mặt Độc Chủ Hành.

Tục ngữ có câu “gậy ông đập lưng ông” hoàn toàn đúng với lão Độc Chủ Hành trong tình huống này. Luồng xú khí của lão giờ đây đã hại lão. Hứng trọn luồng xú khí do chính mình thổi ra, Độc Chủ Hành cảm thấy xây xẩm, mắt hoa, chỉ chực chờ nôn oẹ.

Chính vào lúc lão gần như hoàn toàn bị động thì chiếc thiết phiến của Hạ Quân Bình cắt một đường thẳng tắp điểm tới tam tinh Độc Chủ Hành. Mặc dù thấy tử chiêu của đối phương nhưng lão đã hoàn toàn bất lực, chỉ còn biết giương mắt nhìn.

Tiếng sấm chưởng khổng lồ bỗng vang lên bên ngoài thư sảnh, đẩy bật cả khung cửa ra ngoài.

Liền theo tiếng sấm chưởng đó, một bóng người vận hắc y lướt vào, vươn trảo công nhắm đại huyệt Thiên Linh Cái của Hạ Quân Bình tập kích. Trảo công của người này tỏa sắc xanh rờn và vô cùng mãnh liệt.

Bất ngờ bị người tập kích từ phía sau trong khi đang chiếm thế thượng phong, chỉ cần điểm thiết phiến tới là có thể tước cái mạng nham hiểm hung ác của Độc Chủ Hành, Quân Bình buột buộc phải bỏ ngang chiêu công, thi triển Hư Hư Mê Tông Bộ.

Chàng lách người lạng ngang, đồng thời điểm thiết phiến vào đúng tâm trung bản thủ của kẻ tập kích.

Chiếc thiết phiến của Ngoa. Long Tiên Sinh điểm trúng vào tâm trung bản thủ đối phương, đẩy bật nó trở lại.

Thấy người ứng cứu, Độc Chủ Hành phấn chấn thét lên:

- Nam Tà Hành Thiên Sứ Giả Hoạt Diêm La. Gã chính là Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình mà Giáo Chủ đã chỉ dụ truy sát đến cùng.

Lịnh Chấn Kỳ vừa đón thẳng một thế công của đối phương, mặt lộ những nét thán phục nhìn Hạ Quân Bình. Y lạnh nhạt nói với Độc Chủ Hành:

- Giáo Chủ đã đến.

Hạ Quân Bình nghĩ thầm:

“Tứ Thiên và thần khí tà phái Giáo Chủ đã đến. Mình không thể nấn ná ở đây.” Ý niệm đó buộc Quân Bình vận dụng Tiên Thiên Khí Công, thi triển liền ba thức thiết phiến đã thụ giáo từ ngọn thiết phiến của sư tôn. Chiếc thiết phiến lúc xòe thì tạo thành một thế chém, khi gấp lại thì nó đúng là một đoản thiết côn với những tuyệt thức điểm huyệt thần kỳ bức Lịnh Chấn Kỳ thối bộ liên tục về phía Độc Chủ Hành.

Lịnh Chấn Kỳ vừa thối bộ vừa nghĩ thầm:

“Võ công của Quỷ Môn xem chừng không thể bì được với những chiêu thiết phiến của gã này.” Quân Bình dồn Lịnh Chấn Kỳ về một góc rồi đột ngột trở bộ với bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ. Chàng lướt đến cắp lấy thi thể của Tục Vạn Hương, băng qua cửa sổ thoát ra ngoài.

Thấy Quân Bình bế xốc thi thể Tục Vạn Hương thoát đi, Độc Chủ Hành cuống quýt thét lên:

- Trả Thất nương lại cho lão phu. Không có thi thể nàng thì làm sao ta chế tác được giải dược.

Mặc cho lão thét, Quân Bình vẫn ôm cứng thi thể Tục Vạn Hương băng đi. vừa thoát ra bên ngoài thì Quân Bình chạm trán ngay Tôn Đình Thượng trong bộ lốt Dị Thần Giáo Chủ Cừu Thiên Nhậm.

Tôn Đình Thượng xê người chặn ngang đường đào thoát của Quân Bình:

- Hạ công tử còn đi đâu nữa?

Quân Bình gắt giọng nói:

- Ta muốn đi là đi, muốn ở là ở, đâu ai cản ta được.

- Hạ công tử chưa chuyển dịch được Ngũ Hành Thiên Can trong Đền Thiêng thì chưa thể làm gì được bổn toạ. Chưa thể làm gì được bổn toa. mà đã bị rơi vào Ngũ Hành Tứ Thiên, sao còn chưa chịu nộp mạng chứ?

Quân Bình giật mình khi nghe Tôn Đình Thượng nói ra điều đó. Chàng ngập ngừng hỏi:

- Giáo Chủ cũng biết về Ngũ Hành Thiên Can sao?

- Công tử quá xem thường bổn toa. rồi.

Tôn Đình Thượng vừa nói vừa bấm khẩu quyết. Ánh mắt sắc xảo của y đanh hẳn lại rồi vung tay. Bốn ngọn tiểu kỳ xanh, đỏ, vàng, trắng thoát ra chiếm ngự bốn hướng đông, tây, nam, bắc, vây chung quanh Hạ Quân Bình.

Tôn Đình Thượng cười mỉm, nói:

- Bổn tọa thử xem sao tướng có thoát khỏi kiếp nạn hôm nay không.

Thấy bốn ngọn tiểu kỳ xanh, đỏ, vàng, trắng án ngữ đúng bốn hướng, Quân Bình lộ rõ nét khẩn trương. Chàng toan dụng Hư Hư Mê Tông Bộ thoát ra khỏi phạm vi vây bọc của bốn ngọn tiểu kỳ. Nhưng Tôn Đình Thượng như đoán biết trước, liền phát động trận pháp Ngũ Hành Tứ Thiên.

Một đạo cuồng phong xuất hiện từ ngọn tiểu kỳ này sang ngọn tiểu kỳ khác, vây quanh Hạ Quân Bình. Trong đạo cuồng phong kia thỉnh thoảng lại xuất hiện những tia sét ngoằn nghoèo, lúc mang sắc đỏ, lúc sắc xanh, khi sắc vàng và lúc lại biến thành ánh bạch quang nhập nhoạng.

Bên ngoài vòng ốc khí quái lạ đó, Tôn Đình Thượng không ngừng bấm độn để dịch chuyển Ngũ Hành Tứ Thiên. Lão giơ hữu thủ qua khỏi đầu ra dấu.

Hắc Bạch Thần Quân lướt về phía hai ngọn tiểu kỳ xanh và trắng, Lịnh Chấn Kỳ băng đến ngọn tiểu kỳ màu đỏ, còn Độc Chủ Hành thì chiếm lấy ngọn tiểu kỳ màu vàng. Cả bốn người án ngữ bốn hướng, chằm chằm nhìn vào trong trận pháp.

Bên trong trận pháp Ngũ Hành Tứ Thiên, Quân Bình những tưởng mình lọt vào trung tâm một cơn lốc dữ, xoáy tròn chung quanh mà thần nhãn chẳng còn định được phương hướng lẫn cảnh vật.

Aâm thanh rát buốc từ phía tước dội lên đập vào thính nhĩ Quân Bình. Chàng vội vã hoành bộ, xoè thiết phiến chuẩn bị nghênh đón khí kình ập đến. Nhưng trước mặt vừa có âm thanh chói tai rộn lên thì sau lưng chàng cũng xuất hiện áp lực khổng lồ như Thái Sơn. Hiện tượng đó khiến chàng không khỏi lúng túnh trong tình thế lưỡng đầu đều có khí kình tập kích.

Quân Bình toan diểm mũi giày thoát lên cao ba bộ thì tưởng chừng như có hai đạo khí kình vô hình, vững chắc như một vách núi ép tới mình.

Chàng nghiến răng, hữu thủ dụng thiết phiến, tả thủ thì dùng Tiên Thiên Khí Công, đánh bừa về hai phía.

Tiên Thiên Khí Công lẫn chiếc thiết phiến như chạm vào một bức tường khí vô hình, dội ngược

trở lại làm cho kinh mạch của Hạ Quân Bình nhộn nhạo. Thế nhưng áp lực vẫn không ngừng đè đến chàng.

Quân Bình nghĩ thầm:

"Chẳng lẽ thời khắc này chính là đoản mạng của ta sao?" Chàng cố vận dụng chân khí trong nội thể khống chế tâm thức, không để bị bất tỉnh bởi áp lực quá nặng nề dồn đến từ khắp phía lên thân mình.

Quân Bình xuất hạn mồ hôi, tự nhủ:

"Mình không thể chết được... Quân Bình... ngươi không thể chết được." Cùng với ý nghĩ đó, Quân Bình dồn tất cả công lực, hú vang một tiếng chấn động cả không gian. Tiếng hú với tất cả nội lực tu vi của Tiên Thiên Khí Công khiến cho áp lực của Ngũ Hành Tứ Thiên như bị dội ngược trở lại, giảm hẳn áp lực trên thân pháp Hạ Quân Bình. Khoảnh khắc ngắn ngủi vô vọng đó cũng đủ cho chàng quyết định.

Đứng thủ bốn ngọn tiểu kỳ, Độc Chủ Hành, Lịnh Chấn Kỳ và Hắc Bạch Thần Quân như chẳng hề tốn chút công lực hay mồ hôi. Bốn người chỉ đặt tay lên cán tiểu kỳ dồn nội lực. Thế mà sự huyền diệu hiện ra trước mắt họ.

Cả bốn người thấy Quân Bình ví như một con rối, mất định hướng, loay hoay trong vùng khí công của trận pháp.

Lịnh Chấn Kỳ nghĩ thầm:

"Dị Thần Giáo Chủ quả là lợi hại và thấu đáo Ngũ Hành Aâm Dương. Y đáng là thánh võ mới buộc được gã Tiểu Thần Toán Tử rơi vào trạng thái này." Độc Chủ Hành thì phấn khích, buột miệng nói:

- Tiểu tử... Ngươi chết đến nơi rồi. Lão phu không lấy được mạng ngươi thì Dị Thần Giáo Chủ cũng lấy mạng ngươi.

Hắc Bạch Thần Quân thì cùng một suy nghĩ:

"Gã tiểu tử này chết đi thì mình mất đi một đại kình địch kỳ phùng. Thế là nhẹ gánh. Tại sao gã không sử dụng Thiên Ma Bửu Kiếp nhỉ?" Còn Tôn Đình Thượng thì lộ rõ những nét hứng khởi qua đôi tinh nhãn đang chầm chầm hướng vào Hạ Quân Bình. Lão nghĩ thầm:

"Hạ Quân Bình. Khi ngươi bị hãm trong trận pháp Tứ Thiên mà chết đi thì cái thân của ngươi sẽ thuộc về bổn tọa. Và chính bổn tọa sẽ thay ngươi để vào Đền Thiêng." Bên trong trận pháp Ngũ Hành Tứ Thiên, Quân Bình có được khoảnh khắc ngắn ngủi để suy luận và quyết định. Chàng sực nhớ đến chữ Dương mà sư tôn cố ý để lại cho mình.

Quân Bình bặm môi nghĩ thầm:

"Phải chăng đây chính là sinh lộ mà sư tôn muốn gởi lại cho mình?" Suy nghĩ đến đây, bất ngờ chàng định nhãn hướng về phía chính đông, vô hình chung lại đúng vào hướng thủ của Hắc Thần Quân. Vừa chạm vào tinh nhãn của Hạ Quân Bình, Hắc Thần Quân sực liên tưởng đến lần đỡ thẳng tuyệt chiêu của Thiên Ma Bửu Kiếp. Trong lúc bồn chồn, lão Hắc Thần Quân lại phạm thêm một sai lầm nữa là vội thu hồi nội lực để chuẩn bị đối phó với tuyệt kỹ Thiên Ma Bửu Kiếp.

Hắc Thần Quân vừa thu hồi nội lực thì vầng xoáy kình vây bọc Hạ Quân Bình bị gián đoạn liền.

Tôn Đình Thượng nhận ra sự biến đổi đó, liền thét lớn:

- Đông Chủ Hành Thiên Sứ Giả... Đừng...

Hắc Thần Quân nghe tiếng quát của Tôn Đình Thượng, giật mình phạm thêm một sai lầm thứ hai là buông tay khỏi ngọn tiểu kỳ.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi khi vòng xoáy bị đứt đoạn, Quân Bình không bỏ qua cơ hội, liền hú vang lồng lộng, thi triển tuyệt kỹ Hư Hư Mê Tông Bộ lướt thẳng về phía Hắc Thần Quân, đồng thời vận chuyển Tiên Thiên Khí Công với mười hai thành công lực vỗ thẳng về phía lão.

Thấy Quân Bình bất ngờ tập kích mình, trong tâm trí còn liên tưởng đến lần giao thủ trước với Quân Tùng, Hắc Thần Quân hốt hoảng tột cùng, thét lên:

- Hê...

Lão vừa thét vừa bỏ phương vị. Trận pháp Ngũ Hành Tứ Thiên liền bị xáo trộn.

Chiếc tiểu kỳ của Hắc Thần Quân bị Tiên Thiên Khí Công của Quân Bình vỗ thẳng tới.

Chiếc tiểu kỳ bị bứng lên khỏi mặt đất, văng đi xa ngoài mười trượng. Quân Bình nhắm ngay hướng phát chưởng thoát ra khỏi trận pháp. Quang cảnh như thay đổi, nhanh chóng trở lại như cũ.

Tôn Đình Thượng quát lớn:

- Chặn gã lại.

Nhưng tất cả đã quá muộn. Quân Bình thi triển khinh công thượng thừa cắp theo xác của Tục Vạn Hương băng mình đi, để lại sau lưng sự nuối tiếc trong ánh mắt của Tôn Đình Thượng.

Quân Bình thoát ra khỏi trận pháp Ngũ Hành Tứ Thiên khiến Tôn Đình Thượng quá ư phẫn nộ. Lão lướt thẳng đến trước mặt Hắc Thần Quân, rít lên:

- Lão quỷ, sao lại bỏ phương vị?

Hắc Thần Quân ấp úng.

Tôn Đình Thượng thộp vào vai Hắc Thần Quân:

- Tại sao?

- Ơ... Lão phu sợ...

Tôn Đình Thượng thở hắt ra một tiếng:

- Lão quỷ sợ tiểu tử đó à?

Hắc Thần Quân vô tình gật đầu:

- Ta sợ...

Tôn Đình Thượng sa sầm mặt:

- Lão sợ tiểu tử Hạ Quân Bình chứ không sợ bổn tọa ư? Nếu không có bổn tọa thì lục phủ ngũ tạng của lão sẽ ra sao?

Hắc Thần Quân như sực nhớ lại độc vật bạch trùng đang tồn tại trong lục phủ ngũ tạng của mình, liền thất sắc, quỳ mọp xuống:

- Giáo Chủ, xin xá tội.

Tôn Đình Thượng chỉ Hắc Thần Quân:

- Lão;à Tứ Thiên nhưng lại phạm giáo giới. Ngũ Hành Tứ Thiên trận pháp chẳng có cơ hội đạt thành ước nguyện của bổn tọa. Lão chết đi được rồi.

Tôn Đình Thượng nghiến răng nhìn lên trời:

- Ý trời mà...

Lão chấp tay sau lưng, rảo bước bỏ đi. Tôn Đình Thượng đi được mười mấy trượng, bất ngờ đứng lại, rút một chiếc còi bé xíu đưa lên miệng.

Ánh mắt khe khắt của Tôn Đình Thượng nhín Hắc Thần Quân. Lão rít một luồng chân nguyên căng phồng lồng ngực rồi vận công thổi một tiếng còi nghe chói màng nhĩ.

Lục phủ ngũ tạng của Hắc Thần Quân vỡ toang bởi con bạch trùng hung hãn từ trong đâm thọc ra ngoài.

Hắc Thần Quân trợn mắt nhìn xuống đan điền mình rồi ngã vật qua bên, biến thành một cái xác bất động. Thấy Hắc Thần Quân bị thảm tử, Bạch Thần Quân lao đến ôm lấy thi thể lão Hắc:

- Lão bằng hữu đừng chết... đừng đi...

Nói như thế nhưng Bạch Thần Quân thừa biết Hắc Thần Quân chẳng thể nào sống lại được.

Bạch Thần Quân nhìn lại Tôn Đình Thượng, gay gắt nói:

- Dị Thần Giáo Chủ lão quỷ. Lão đã giết bằng hữu của ta. Nếu có giỏi thì cùng đấu với ta một trận sống mái.

Mặt Tôn Đình Thượng như trét sáp nhưng ánh mắt long lên tỏ sự phẫn nộ. Y gằn giọng nói:

- Nếu ta dùng võ công để giết ngươi thì đâu đáng mặt giữ cái danh Bá Huyễn Độc Trùng.

Lão nói xong, lại thổi một tiếng còi nữa.

Bạch Thần Quân nhận đúng cái chết như Hắc Thần Quân. Cái chết của Hắc Bạch Thần Quân đúng là một đôi bằng hữu đồng sinh đồng tử. Có ai biết lúc sinh thời họ luôn khắc khẩu. Thế nhưng lại chính là những kẽ xem trọng tình bằng hữu keo sơn.

Tôn Đình Thượng nhìn lại Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ và Độc Chủ Hành:

- Hai ngươi hãy lấy đó làm gương mà đừng bao giờ phạm giáo giới.

Chương 49 - Thiếu Lâm Khởi Phát

Có những cái chết khiến người ta đau lòng.

Thiên Cơ đốt tiếp một tấm giấy vàng mã trước mộ phần Tục Vạn Hương.

Nàng vừa đốt vừa nói:

- Vạn Hương đã ra đi nhưng huynh vẫn cứ ôm mãi nỗi đau đó sao?

- Vạn Hương đối với huynh có tình có nghĩa.

- Vạn Hương là một kiều nữ vị nhân vị nghĩa. Chính vì nặng nhân, nặng nghĩa mà nàng chấp nhận chết để tự gội rửa những vết ô trọc nhuốm lên người nàng. Bây giờ nàng đã ra đi trong sự trong sạch. Huynh cứ mãi nuối tiếc thì chỉ khiến nàng thêm đau lòng mà thôi.

Quân Bình đốt giấy vàng mã. Chàng nhìn mộ phần của Tục Vạn Hương, nhẩm nói:

- Muội muội hãy yên nghỉ. Trong cuộc đời ta sẽ mãi mãi khắc sâu hình bóng muội.

Trong cõi đời này, muội ví như một đoá sen trắng, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Muội xứng đáng là một tiết phụ hồng nhan.

Quân Bình buông một tiếng thở dài.

Thiên Cơ và Quân Bình rời mộ phần của Tục Vạn Hương, trở lại chánh điện Thiếu Lâm Tự. Trong toà Đại Hùng Bảo Điện, tất cả chư tăng Thiếu Lâm đề đã tề tựu.

Chánh Giới đại sư ngồi kiết đà trên bồ đoàn. Ngồi ngay bên cạnh đại sư là Thần Hành Tiểu La Hán cùng các vị võ tăng hộ điện.

Qùy phía trước Chánh Giới đại sư là Tri Giới hòa thượng với sắc mặt tái mét.

Quân Tùng ngồi bên Mộng Hoa Hoa. Y quay sang nàng, khẽ nói:

- Nhìn mặt của Tri Giới hòa thượng sao huynh thấy ghét quá.

Mộng Hoa Hoa lườm Quân Tùng:

- Đây là nội bộ Thiếu Lâm, Dương huynh không nên xen vào.

- Huynh không xen vào nhưng để xem Phương Trượng Thiếu Lâm phán xử như thế nào.

Quân Bình và Thiên Cơ trở vào đại điện, được hai vị sãi mời đến ngồi bên cạnh Chánh Giới đại sư.

Chờ cho Quân Bình và Thiên Cơ yên vị, Chánh Giới đại sư mới niệm phật hiệu, rồi từ tốn nói:

- A di đà phật. Thiếu Lâm cổ tự chưa bao giờ xảy ra chuyện tranh danh đoạt lợi, nhưng nay lại xảy ra. Tri Giới hòa thượng đã vị kỷ, vô nhân mà hãm hại tăng chúng, cấu kết với ma đạo toan

làm điều sằng bậy. Những việc làm của Tri Giới hòa thượng thật đáng hổ thẹn.

Chánh Giới đại sư buông một tiếng thở ra, trang trọng nói:

- Những gì bần tăng nói, Tri Giới hòa thượng có gì không đồng ý không?

Tri Giới hòa thượng nhìn Chánh Giới đại sư, dập đầu nói:

- Sư huynh... Tri Giới vì lòng ích kỹ đã phạm giới quy Thiếu Lâm, suýt nữa đã làm hại đến Tuệ Thông sư huynh. Nay đã biết lỗi, mong sư huynh miễn thứ.

Quân Tùng trợn mắt, quay sang nói nhỏ vào tai Mộng Hoa Hoa:

- Muội nghe chưa? Lão xảo ngôn xin tội đó. Hừ... Đã đi tu mà còn nặng danh lợi, làm hại người khác thì đâu đáng được xá tội chứ.

Chánh Giới đại sư niệm phật hiệu:

- A di đà phật. Tri Giới hòa thượng phạm tội với chúng chư tăng Thiếu Lâm thì có thể tha thứ được nhưng gieo cái ác bên ngoài Thiếu Lâm thì bần tăng không thể cứu mạng được.

Chánh Giới đại sư khẽ lắc đầu, nói tiếp:

- Đạo hạnh của Tri Giới hòa thượng đối với Thiếu Lâm đến đây đã cạn. Đường hồng trần danh lợi bên ngoài phù hợp với Tri Giới hòa thượng hơn. Chiếu theo giới điều phật môn, Thiếu Lâm không thể phạm tội sát sanh, huống chi là xử tử một con người.

Bần tăng trước kim thân phật tổ tước y bát chân truyền và tăng y của Tri Giới hòa thượng. Kể từ ngày hôm nay, Tri Giới hòa thượng không còn là người của Thiếu Lâm Tự, cùng không được xem là thiện nam của tòa cổ tự này. Cánh cửa Thiếu Lâm Tung Sơn vĩnh viễn đóng chặt đối với Tri Giới hòa thượng.

Chánh Giới đại sư nhìn lại Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông:

- Tuệ Thông sư huynh có cao kiến gì không?

Tuệ Thông xá Chánh Giới đại sư:

- A di đà phật. Chuyện phật sự này là việc hệ trọng đối với người xuất gia để thoát cảnh sinh tử luân hồi. Giới sát trong phật đạo là chủ giới. Phương Trượng xử như vậy là rất đúng. Tri Giới hòa thượng rời khỏi Thiếu Lâm với những hình phạt như thế là rất đáng.

- Đa tạ Tuệ Thông sư huynh.

Chánh Giới đại sư nhìn lại Hành Pháp đại sư:

- Tăng huynh hãy thực hiện phật sự của bổn tự.

Hành Pháp đại sư bước ra hành đại lễ trước kim thân phật tổ rồi nhìn Chánh Giới đại sư đảnh lễ:

- A di đà phật.

Hành đại lễ theo đúng pháp sự tôn ti của Thiếu Lâm Tự xong, Hành Pháp đại sư mới bước đến

trước mặt Tri Giới hòa thượng. Lão đại sư trang trọng tước chiếc bát khất thực cùng tăng bào của Tri Giới hòa thượng, gói gọn mọi thứ để dưới bồ đoàn kim thân phật tổ.

Quay lại Tri Giới hòa thượng, Hành Pháp đại sư trang trọng nói:

- Những gì Tri các hạ đã học được của Thiếu Lâm thì phải trả lại Thiếu Lâm.

Tri Giới hòa thượng biến sắc, ngập ngừng nói:

- Hành Pháp sư huynh định phế bỏ võ công của đệ sao?

- A di đà phật. Giới luật của Thiếu Lâm đã quy định như vậy.

Tri Giới hòa thượng lắc đầu:

- Sư huynh đừng phế bỏ võ công của đệ.

- Điều tôn giá xin trái với giới luật của Thiếu Lâm Tự.

Hành Pháp đại sư nói xong, vận chuyển chân nguyên phật môn, rồi điểm chỉ vào ba mươi sáu đại huyệt trên cơ thể Tri Giới hòa thượng. Tri Giới hòa thượng rống lên lồng lộng rồi lăn ra bất tỉnh.

Hành pháp đại sư lại điểm chỉ cứu tỉnh hắn lại.

Chánh Giới đại sư nhìn Tri Giới hòa thượng:

- Thí chủ đã có thể đi được rồi.

Tri Giới hòa thượng nhìn Chánh Giới đại sư:

- Sư huynh đuổi đệ thật sao?

- Bần tăng không thể chứa thí chủ trong cổ tự Thiếu Lâm.

Nghe giọng nói khe khắc, nghiêm nghị của Chánh Giới đại sư, Tri Giới hòa thượng biết chẳng còn gì để nói nữa. Y từ từ đứng lên, lẩm nhẩm nói:

- Bao năm ta đổ công sức vào tòa cổ tự này, giờ phải ra đi bằng hai bàn tay trắng hay sao?

Thần Hành Tiểu La Hán cau mày nạt nộ:

- Ngươi xuất gia đầu phật mà luôn nghĩ đến danh lợi thì làm sao theo phật đạo được.

Thần Hành Tiểu La Hán khoát tay:

- Đi đi. Nể tình ngươi có khoảng thời gian là đồng đạo với gã hòa thượng phá giới này, nếu không thì ta cũng phá giới một lần nữa để tống khứ ngươi về a tỳ đó.

Tuệ Thông lớn tiếng tiếp:

- Ngươi chẳng đáng sống đâu. So với ngươi thì Tục Vạn Hương cô nương tuy không theo phật đạo nhưng lại ví như lan như huệ, luôn nặng nghĩa nặng tình. Còn ngươi theo phật đạo mà lòng thối ta, dơ bẩn. Đi đi...

Tri Giới hòa thượng nhìn Thần Hành Tiểu La Hán chằm chằm rồi trở bộ, rảo bước về phía cửa đại điện. Y đứng ngay ngưỡng cửa, quay lại nói với chư tăng Thiếu Lâm:

- Ta rời Thiếu Lâm nhưng rồi ta sẽ quay trở lại với quyền uy của Dị Thần Giáo, để xem bọn tăng nhân các ngươi có còn dám ngông nghênh đuổi ta nữa hay không.

Tri Giới hòa thượng nói xong, toan quay lưng thì Quân Tùng đã thộp trảo vào gáy gã ghịt lại.

Tri Giới hòa thượng quay lại, vừa chạm mặt với Quân Tùng là lão đã biến sắc:

- Tiểu tử...

Quân Tùng trợn mắt:

- Ngươi giờ mà dám gọi ta là tiểu tử hả?

Quân Tùng vừa nói vừa vuốt lỗ mũi của lão:

- Ngươi nói càn nói bậy, thiếu gia vuốt mũi ngươi nè.

Tri Giới hòa thượng nhăn nhó rên rĩ:

- Oâi chao...

Quân Tùng vuốt tiếp một cái nữa:

- Ngươi không được hành động bừa bãi, nói năng càn rỡ nữa nhé.

Hắn vừa nói vừa vuốt tiếp cái thứ ba.

Lỗ nũi của Tri Giới hòa thượng sưng tấy, đỏ au như quả cà chua.

Tri Giới hòa thượng gục mặt nhìn xuống, lí nhí nói:

- Ta đã mất hết võ công, ngươi còn bức hiếp ta làm gì.

Quân Tùng ngây người bởi câu nói của Tri Giới hòa thượng. Y nhạt nhẽo nói:

- Ờ he... thiếu gia đâu có biết ngươi mất hết võ công đâu. Thôi đi đi. Nhưng thiếu gia nói trước, sau này nếu thiếu gia mà thấy ngươi vận tăng y khất thực là ta lột đồ ngươi đó.

Tri Giới hòa thượng lườm Quân Tùng rồi quay ngươi bỏ đi thẳng ra hướng cổng tam quan.

Quân Tùng nhìn theo cho đến khi bóng Tri Giới hòa thượng khuất hẳn mới quay vào. Y vừa yên vị thì chạm phải ánh mắt sắc xảo của Mộng Hoa Hoa.

Quân Tùng hỏi:

- Sao Mộng muội lại nhìn huynh như vậy?

- Huynh ác lắm.

Quân Tùng tròn mắt:

- Huynh mà ác ư? Không có đâu. Muội hiểu lầm huynh rồi.

Nàng hừ nhạt, không đáp lời Quân Tùng.

Quân Tùng nheo mắt, lí nhí nói:

- Hoa muội càng giận thì huynh thấy càng đẹp.

Hoa Hoa lườm Quân Tùng:

- Huynh còn ngoa ngôn nữa thì muội sẽ không nể tình đâu.

- Ơ thì tình. Huynh và muội đã chẳng cùng nhau luyện Uyên Ương Tâm Pháp của chủ nhân Thiên Ma Cốc là gì?

Mộng Hoa Hoa đỏ mặt, nguýt xéo Quân Tùng. Nàng nhủ thầm:

“Dương huynh và mình dù sao cũng không thể chia cắt được.” Chánh Giới đại sư niệm phật hiệu rồi nhìn Hạ Quân Bình nói:

- Hạ thiếu hiệp. Đây là lúc thiếu hiệp phải thực hiện trọng trách mà thần tăng sư huynh cùng với Ngoa. Long Tiên Sinh giao phó.

Quân Bình nhìn Chánh Giới đại sư nói:

- Đại sư… tại hạ đã sẵn sàng.

- A di đà phật. Thiện tai… thiện tai. Tất cả mọi người đều kỳ vọng rất nhiều vào thiếu hiệp. Chúng chư tăng Thiếu Lâm Tự sẽ tiễn thiếu hiệp đến Đền Thiêng.

- Đại sư không nhất định phải tiễn tại hạ. Tại hạ sẽ đến đó một mình.

- A di đà phật. Trước khi bần tăng nhận chức trách phương trượng Thiếu Lâm thì đại sư huynh Đại Minh đã để lại di thư. Người dặn khi nào đúng ngày nguyệt thực thì mở di thư để giúp thiếu hiệp có thể thực thi sứ mạng của mình.

Chánh Giới đại sư lần chuỗi hạt:

- Thiếu hiệp cần phải được sự hỗ trợ của chúng tăng Thiếu Lâm.

- Tại hạ vô cùng cảm kích sự hỗ trợ của chư tăng Thiếu Lâm Tự.

Quân Bình toan hành lễ đáp tạ Chánh Giới đại sư thì ngoài Đại Hùng Bảo Điện, hai võ tăng hối hả bước vào. Hai vị võ tăng bước nhanh đến hành lễ với Chánh Giới đại sư rồi nói:

- A di đà phật. Khải bẩm phương trượng, chúng giáo đồ Dị Thần Giáo đang kéo đến đây.

Vẻ mặt của Chánh Giới đại sư trang trọng hẳn lên. Lão hòa thượng quay sang Quân Bình:

- Bần tăng và thiếu hiệp sẽ đến Đền Thiêng. Còn các chư tăng thì ở lại Thiếu Lâm chặn giáo đồ Dị Thần Giáo. Thời khắc chuyển luân Ngũ Hành Thiên Can đã sắp đến rồi.

- Đại sư. Vãn bối nghĩ Dị Thần Giáo Chủ cũng rất am tường Lưỡng Thiên Xích nên mới điều động giáo chúng đến đây. Chắc chắn y phải có sự mưu gì đó.

- A di đà phật.

Quân Tùng gãi đầu nói:

- Tại sao chúng giáo đồ Dị Thần Giáo kéo đến Thiếu Lâm? Có phải họ muốn ngăn cản Hạ đại ca trước thời khắc chuyển luân Ngũ Hành Thiên Can?

Chánh Giới đại sư nhìn qua Quân Tùng:

- Dương thiếu hiệp nói rất đúng. Nhất định giáo đồ Dị Thần Giáo muốn ngăn cản Hạ thiếu hiệp trước thời khắc chuyển luân Ngũ Hành Thiên Can.

Quân Tùng khẳng khái nói:

- Vậy chúng ta phải đến Đền Thiêng ngay bây giờ.

- A di đà phật. Lão nạp cũng nghĩ như vậy.

Chánh Giới đại sư nhìn lại các võ tăng hộ đường:

- Chư huynh đệ. Phật đạo tuy cấm kỵ đại khai sát giới nhưng nếu cần để bảo tồn chính nghĩa thì cũng phải đại sai sát giới. Nhưng chúng ta phải lấy giới đạo làm đầu, không được đa sát.

Chúng chư tăng Thiếu Lâm đồng niệm phật hiệu:

- A di đà phật.

Chánh Giới đại sư nhìn lại Thần Hành Tiểu La Hán:

- Tuệ Thông sư huynh. Thiếu Lâm và chính đạo lúc này đang rất cần đến sư huynh. Bần tăng thỉnh sư huynh ở lại đây cùng với chúng chư tăng bảo vệ ngôi tam bảo.

- Phương Trượng đã có di ngôn như vậy thì Tuệ Thông quyết lòng xả thân vì tam bảo.

Tuệ Thông nhìn sang Quân Bình:

- Hạ đệ bảo trọng.

Chàng gật đầu:

- Tăng huynh bảo trọng.

Quân Tùng xen vào:

- Thiếu Lâm đã có lão thần tăng Thần Hành Tiểu La Hán bảo vệ ngôi tam bảo thì đệ sẽ theo Hạ đại ca.

Không chờ Quân Bình có đồng ý hay không, Quân Tùng nhìn sang Mộng Hoa Hoa:

- Muội sẽ đi cùng huynh chứ? Chúng ta sẽ lại có dịp cùng phối hợp tuyệt kỹ Thiên Ma Bửu Kiếp.

Nàng nguýt Quân Tùng:

- Huynh chỉ muốn có như thế thôi.

Quân Tùng gãi đầu:

- Huynh và muội là những người vị nghĩa mà.

Thiên Cơ nói:

- Muội cũng sẽ đi cùng với huynh.

Quân Bình nhìn lại Chánh Giới đại sư. Chánh Giới đại sư nói:

- A di đà phật. Nếu có được các vị đây hiệp trợ thì Hạ thiếu hiệp đỡ được một gánh nặng. Tất cả đã quyết định rồi, chúng ta mau sớm lên đường.

Chương 50 - Trước Ngôi Đền Thiên

Đền Thiêng.

Ngôi đền tọa lạc trên một bình nguyên với mái chóp nhọn hoắt như mũi giáo chực đâm thủng bầu trời. Những mái vòm cong vút trông thật uy nghi và thiêng liêng. Những bậc tam cấp bằng đá dẫn đến thạch môn phẳng lỳ, bóng nhẵn vì đã được bàn tay tạo hoá chùi rửa hàng ngày.

Nhìn Đền Thiêng thôi, bất cứ ai cũng cảm thấy e dè bởi dáng dấp trang nghiêm, uy nghi của nó.

Chánh Giới đại sư nói:

- A di đà phật. Chúng ta đã đến thánh địa Đền Thiêng.

Quân Tùng nhìn quanh:

- Hạ đại ca, sao chung quanh đây vắng lặng quá. Đệ cảm thấy có cái gì đó đang chực chờ chúng ta.

- Dù có gì đi nữa thì ta cũng phải vào Đền Thiêng để chuyển luân Ngũ Hành Thiên Can.

Chàng nhìn lại Vi Thiên Cơ:

- Thiên Cơ... những ngày qua huynh rất cảm kích tấm lòng của muội. Nếu huynh có làm gì sai trái, để muội phải phiền tâm thì hãy bỏ qua cho huynh.

- Hạ huynh... Tấm lòng của muội chắc huynh đã biết.

Nàng bặm môi nắm lấy tay Quân Bình:

- Huynh bảo trọng.

Nàng thốt được bấy nhiêu thì rịn nước mắt mà nghẹn ngào không thốt được câu nào nữa.

Quân Bình nhìn sâu vào mắt Thiên Cơ:

- Huynh sẽ trở ra vì muội.

- Muội sẽ chờ huynh.

Nàng như không kềm được nỗi lòng của mình, bất giác ôm ghịt lấy Quân Bình mà không nệ hà những ánh mắt đang nhìn. Thiên Cơ nhỏ giọng nói:

- Muội yêu huynh.

Quân Tùng nhìn sang Hoa Hoa. Y cũng nhận được ánh mắt diễm trần, ngập tràn tình cảm của nàng.

Quân Tùng nhỏ giọng nói với Hoa Hoa:

- Muội muội... nếu huynh vào Đền Thiêng thì muội có để tình cho huynh giống như Vi tỷ tỷ để

tình cho Hạ đại ca không?

Hoa Hoa khẽ gật đầu. Nàng nhỏ giọng nói:

- Muội đã thuộc về Dương huynh rồi.

Nàng vừa nói vừa nắm tay Quân Tùng:

- Nếu không có huynh thì chiếc Aâm Ma Bửu Kiếp chỉ phát huynh được một nửa uy lực của nó mà thôi.

- Nhưng nếu không có muội thì huynh cùng chiếc Dương Ma Bửu Kiếp cũng lẻ loi lắm. Chính vì thế mà chúng ta sẽ mãi mãi không rời nhau. Chúng ta sẽ như Vô Ngã đại sư và Ngọc Diện sư thái.

Quân Tùng nheo mắt nói:

- Huynh yêu muội lắm đó.

Y thốt xong câu đó thì Hoa Hoa đã buộc y quay lại với thực tại:

- Huynh xem kìa.

Chánh Giới đại sư chấp tay niệm phật hiệu:

- A di đà phật. Đã đến thời khắc chuyển luân Thiên Can Lường Thiên Xích.

Bầu trời đang quang đãng, bất thần nổi những cơn giông, kéo theo những đụn mây vẫn vũ. Chẳng mấy chốc đã che kín cả bầu trời.

Chánh Giới đại sư cùng với Hạ Quân Bình song hành hướng về phía thạch môn Đền Thiêng. Theo sau hai người là Quân Tùng, Mộng Hoa Hoa và Vi Thiên Cơ. Tất cả mọi người đều lộ vẻ căng thẳng, trầm trọng.

Chánh Giới đại sư ngồi kiết đà ngay trước thạch môn. Quân Bình đứng bên cạnh lão tăng Thiếu Lâm. Chàng bấm độn quyết, thỉnh thoảng lại hướng mắt nhìn lên vầng nhật quang.

Vầng nhật quang tròn như một cái dĩa đang bị khuyết dần một góc. Nó như bị một con quái vật khổng lồ gặm nhấm từ từ. Ánh dương quang càng lúc càng yếu dần.

Quân Bình nghiêm giọng nói:

- Đại sư. Thời khắc chuyển luân Ngũ Hành Thiên Can đã đến, tại hạ sẽ vào Đền Thiêng.

- A di đà phật. Hạ thiếu hiệp hãy cố làm tròn sứ mạng của mình.

- Tại hạ sẽ cố gắng hết sức mình.

Chánh Giới đại sư cởi sâu chuỗi bồ đề rồi lấy ra bức di thư của thần tăng Đại Minh để lại, mở ra xem. Trong di thư vỏn vẹn chỉ có một câu:

Khổng Tước Kinh.

Chánh Giới đại sư nhìn lên vầng nhật quang đang khuyết dần. Đại sư nhìn lại Hạ Quân Bình:

- Hạ thiếu hiệp, thời khắc đã đến rồi chứ?

Quân Bình cực kỳ căng thẳng. Đôi chân mày của chàng như chau hẳn lại, lộ vẻ khẩn trương tột cùng. Quân Bình khẽ gật đầu khi vầng dương quang đã bị khuyết một phần ba.

Chánh Giới đại sư lần chuỗi hạt, miệng niệm phật hiệu:

- A di đà phật.

Người tập trung thiền tuệ kệ Khổng Tước Kinh:

"Mặt trời ánh sáng như vàng Chiếu trong tứ giới khắp tràn bốn châu Tự do soi cả đâu đâu Là tròng con mắt hoàn cầu sanh linh Cho nên tôi mới nghiêng mình Cúi đầu cung kính tỏ trình ân cao Các ngài luân chuyển cùng nhau Thay phiên trị nhật vị nào ngày nay Làm cho ác độc phai phui Cho oan trái, mưu thù cũng hư Nương nhờ quyền lực phép màu Đặng cho tránh khỏi nạn sầu ngày nay." Chánh Giới đại sư vừa kệ Khổng Tước Kinh vừa không ngừng lần chuỗi hạt bồ đề.

Những hạt chuỗi bóng nhẵn lần lượt trôi trên những ngón tay mảnh khảnh của lão tăng.

Mặc dù những hạt bồ đề nhẵn bóng nhưng lại khiến những ngón tay của lão tăng rỉ máu.

Ánh dương quang tối sầm lại như bị nuốt chửng bởi một con quái vật khổng lồ.

Khi ánh dương quang vừa vụt tắt thì toàn bộ không gian Đền Thiêng như xáo trộn hẳn lên bởi những âm thanh quái gở.

Hạ Quân Bình trang trọng nói:

- Mở thạch môn.

Chàng bước đến ngồi kiết đà trước Chánh Giới đại sư. Lão tăng áp song thủ vào lưng Quân Bình.

Trên thạch môn Đền Thiêng phát sáng vầng hào quang xanh rờn mang dáng một vị thiền sư trong tư thế ngồi kiết đà. Những hiện tượng đó làm cho Quân Tùng, Vi Thiên Cơ lẫn Mộng Hoa Hoa cứ ngây người ra nhìn. Tất cả tưởng chừng như đang bị hoa mắt.

Hạ Quân Bình từ từ trượt dần về phía thạch môn Đền Thiêng trong tư thế kiết đà của hình nhân hiện trên thạch môn.

Quân Tùng nói với Mộng Hoa Hoa:

- Hạ đại ca sẽ vào Đền Thiêng xuyên qua thạch môn à?

- Muội cũng không biết. Nhưng đây có lẽ là một pháp thuật thuộc cảnh giới khác.

Quân Bình gần như sắp nhập vào hình nhân in trên thạch môn thì Tôn Đình Thượng bất ngờ xuất hiện cùng với Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ và lão Độc Chủ Hành.

Tôn Đình Thượng nghiêm giọng nói:

- Quân Bình. Bổn toa. không cho ngươi vào Đền Thiêng một mình đâu.

Quân Tùng xê người án ngữ sau lưng Chánh Giới đại sư. Y khẳng khái nói:

- Hạ đại ca cứ tiếp tục đi. Cứ để lão cho đệ.

Quân Tùng vừa nói vừa vận chuyển chân nguyên thuần dương nện thẳng tới Tôn Đình Thượng một chưởng Dương Ma Bửu Kiếp. Bóng chưởng đỏ rực thoát ra khỏi hữu thủ của Quân Tùng, vỗ tới thân pháp Tôn Đình Thượng.

Tôn Đình Thượng cau mày:

- Thiên Ma Bửu Kiếp ư?

Lão vừa nói vừa dựng hữu thủ đón thẳng lấy bóng ảnh thủ đỏ rực toát hơi nóng như Hoa? Diệm Sơn đang lướt đến mình.

Quân Tùng trợn tròn hai mắt, dường như hai con ngươi của y sắp lọt ra ngoài bởi phải chịu một áp lực quá ư khủng khiếp và nặng nề. Quân Tùng rùn người xuống tấn đến độ bậc tam cấp làm bằng đá tảng dưới chân y phải rạn nứt nhưng rồi cũng phải thối lui hai bộ.

Quân Tùng gượng nói:

- Muội muội...

Trong khi Quân Tùng rơi vào trạng thái như vậy thì Tôn Đình Thượng chẳng biểu lộ chút mệt nhọc nào. Chính sự thản nhiên của lão khiến Mộng Hoa Hoa lẫn Vi Thiên Cơ phải rúng động toàn thân.

Mộng Hoa Hoa chộp lấy tả thủ của Quân Tùng, vận chuyển Uyên Ương Tâm Pháp, bảo tồn chân nguyên thuần dương đang xáo trộn trong kinh mạch của y.

Tôn Đình Thượng gằn giọng nói:

- Dù có Thiên Ma Bửu Kiếp, tiểu tử cũng chẳng thể làm gì được bổn tọa đâu.

Tôn Đình Thượng cười khẩy, dấn lên một bộ.

Mộng Hoa Hoa khẩn trương nói:

- Dương huynh... Tuyệt học của Thiên Ma Cốc.

Quân Tùng khẽ gật đầu, mặc dù kinh mạch vẫn chưa bình ổn nhưng y vẫn vận chuyển chân nguyên thuần dương phối hợp cùng chân nguyên thuần âm của Mộng Hoa Hoa để chuyển hóa Uyên Ương Tâm Pháp.

Hai người nhanh chóng kết lại thành hai chiếc bóng quây lấy nhau.

Tôn Đình Thượng cau mày:

- Hai ngươi giở trò bướm lượn hoa với bổn tọa à?

Y vừa thốt hết lời thì thấy hai bóng sắc đỏ và xanh quyện vào nhau cùng ập tới tập kích thẳng

vào vùng thượng đẳng của lão.

Đôi chân mày của Tôn Đình Thượng cau hẳn lại. Lão thầm nghĩ:

"Đây mới đúng là tuyệt học của Thiên Ma Cốc." Lão thét lên một tiếng thật lớn, xoạc hai chân dựng đứng song chưởng đón thẳng lấy hai đạo huyết quang và thanh quang.

Không gian gần như xáo trộn hẳn lên bởi sự chạm thẳng của hai đạo kình mãnh liệt. Sự thật gần như ngoài sức tưởng tượng của Mộng Hoa Hoa và Quân Tùng. Cả hai cảm nhận có một kình lực khủng khiếp đè lên người họ. Liền sau đó, một lượn sóng khổng lồ tách đôi họ ra, quăng về hai phía.

Quân Tùng và Mộng Hoa Hoa tợ hai cánh diều bị gió cuốn đi tách về hai phía rồi rơi thẳng xuống. Quân Tùng lẫn Mộng Hoa Hoa đều té ngửa, lăn lông lốc nhưng cả hai liền gượng đứng lên. Miệng họ đã rỉ máu tươi.

Mặc dù trong tình trạng đó, Quân Tùng lẫn Mộng Hoa Hoa vẫn cố định nhãn nhìn về Tôn Đình Thượng. Cả hai ngây người khi thấy đối thủ của họ vẫn đứng sừng sững.

Quân Tùng hốt hoảng nói:

- Muội muội... bộ lão chẳng hề hấn gì hay đã chết đứng rồi?

Lời còn chưa tan trên miệng Quân Tùng thì đã nghe Tôn Đình Thượng ngửa mặt cất tiếng cười ngạo nghễ. Lão vừa cười vừa nói:

- Chính bổn tọa mới là người làm chủ Ngũ Hành Thiên Can.

Tôn Đình Thượng vừa nói vừa rút chín pho tượng Dị Thần từ phía sau ra. Cả chín pho tượng được lão kết lại một cách cẩn thận thành một chuỗi dài, rồi vận công đẩy về phía thạch môn Đền Thiêng.

Tại thạch môn Đền Thiêng, Hạ Quân Bình vừa nhập vào hình tướng phát quang thì chín pho tượng Dị Thần cũng đã lướt nhập luôn vào ngay sau chàng.

Vi Thiên Cơ hốt hoảng, ngỡ Tôn Đình Thượng sử dụng ám khí để hãm hại người mình yêu, vội vã dùng đến đôi Phi Điểu Thiên Can. Nhưng chính vào lúc nàng phát tác đôi Phi Điểu Thiên Can thì Mộ Chí Cừu xuất hiện.

Sát Thủ Kiếm Vương Mộ Chí Cừu đã nhanh hơn nàng một cái chớp mắt, xuất chiêu tuyệt kiếm sát nhân xả đến thân pháp Tôn Đình Thượng.

Ánh kiếm của Mộ Chí Cừu rõ ràng chém đứt đôi thân pháp của Tôn Đình Thượng nhưng lạ làm sao, thân ảnh lão như hoá thành những ánh sao băng từ từ rút về phía thạch môn Đền Thiêng.

Trường kiếm của Mộ Chí Cừu như chén vào khoảng không, bổ thẳng vào cột đá bên cạnh.

Hổ khẩu tên rần, Mộ Chí Cừu buộc phải ngừng tay trước hiện tượng kỳ ảo có một không hai đó.

Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ và Độc Chủ Hành thấy chủ nhân của mình như có phép tàng hình biến hoá khôn lường cũng đứng ngây ra nhìn.

Lịnh Chấn Kỳ ngờ ngợ rằng trong ngôi đền kia phải có một quyền năng vô biên.

Y nhìn Độc Chủ Hành:

- Giáo Chủ đã vào được thì ta cũng có thể vào được.

Y vừa nói vừa lắc vai điểm mũi giày, nhấc mình cắt một vòng cung, lướt về phía thạch môn Đền Thiêng.

Mộ Chí Cừu thấy Lịnh Chấn Kỳ có ý đồ, liền vung trường kiếm cản đường y.

Đang lướt đến với bộ pháp khinh thân thần kỳ, thấy ánh kiếm nhoáng lên trước mặt, Lịnh Chấn Kỳ buộc phải vung Thanh Ma Thần Thủ hứng thẳng chiêu kiếm của Mộ Chí Cừu.

Thanh trường kiếm của Mộ Chí Cừu bật ngược trở lại nhưng Thanh Ma Thần Thủ của Lịnh Chấn Kỳ cũng tê rần, khó chịu vô cùng. Mặc dù hữu thủ có mang Thanh Ma Thần Thủ tê buốt khó chịu, y vẫn nghiến răng băng về phía thạch môn.

Khi Lịnh Chấn Kỳ vừa đặt tay lên thạch môn thì bóng hình phát quang cũng vụt tắt. Tay Lịnh Chấn Kỳ như chạm vào một phiến đá lạnh ngắt mà chẳng có lối vào. Y sờ soạng một lúc, đành lắc đầu chán nản, buột miệng thốt:

- Tại sao như vậy được chứ?

Lịnh Chấn Kỳ nhìn Chánh Giới đại sư. Y gào lên:

- Sao ta không thể vào được Đền Thiêng?

Chánh Giới đại sư từ từ đứng lên:

- Thí chủ không có mạng số sao tướng. Không phải ai cũng có thể chuyển luân Càn Khôn.

Lão tăng Thiếu Lâm buông một tiếng thở dài:

- A di đà phật. Hạ thiếu hiệp không biết có vượt qua được hiểm hoa. này không?

Lão tăng thốt xong, hướng mắt nhìn về phía Vi Thiên Cơ. Ánh mắt lão tăng mang nét sầu vô vọng.

Chương 51 - Ngũ Cảnh

Khác hẳn với ý niệm ban đầu của Hạ Quân Bình, cảnh vật trước mặt khác với trí tưởng tượng. Chàng đang ở trong một cảnh giới hoàn toàn xa lạ và khác hẳn với cảnh giới bên ngoài. Trước mắt chàng là năm ngôi tháp với mái vòm nhọn, cao hun hút, cái này nối tiếp cái kia. Liên kết chín ngọn tháp với nhau là con đường độc đạo được kết bằng những khối thạch huỳnh óng ánh sắc vàng. Cảnh giới này hoàn toàn không có thời gian và cũng chẳng có phương hướng.

Quân Bình đảo nhãn quang quan sát qua một lượt. Chàng nhủ thầm:

"Phải chăng mình đã đến cảnh giới tột cùng của Càn Khôn?" Lấy một luồng chân nguyên căng phồng ngực, Quân Bình theo độc đạo tiến về ngọn tháp thứ nhất. Khi còn cách ngọn tháp đầu tiên độ hai mươi dặm thì thình lình một cái bóng lao ra hướng thẳng về phía chàng.

Quân Bình liền thi triển Hư Hư Mê Tông Bộ lách tránh. Bóng người trượt qua ngay bên hông Quân Bình.

Quân Bình buột miệng hỏi:

- Các hạ là ai?

Người kia quay lại.

Quân Bình nhíu mày, ngơ ngẩn khi nhận ra bóng người đó tợ như pho tượng Dị Thần. Lớp da của gã bóng nhoáng, đen xì, mặt thì trơ trơ chẳng có chút xíu gì là thần khí của con người.

Đồng nhân chẳng nói tiếng nào khi nghe Quân Bình hỏi. Gã gác chéo song thủ rồi với một bộ pháp khinh thân quái dị, lướt thẳng đến tập kích Quân Bình.

Vừa áp vào Quân Bình, đôi song thủ của đồng nhân phạt chéo ngang, trông tợ như đôi song đao đen kịt, chực cắt lấy thủ cấp của chàng.

Trước thế công dũng mãnh của đồng nhân, Quân Bình buộc phải thối lui hai bộ để tránh né. Vừa thối bộ tránh hai cánh tay chết chóc của đối phương, Quân Bình liên tiếp điểm mũi thiết phiến công thẳng tới vùng hạ đẳng của đối phương.

Mũi thiết phiến chạm vào người đồng nhân như chạm vào một bức vách bằng đồng kiên cố, bắn ra những tia lửa li ti. Mặc dù hứng trọn một ngọn thiết phiến nhưng đồng nhân chẳng hề hấn gì, vẫn tiếp tục lao tới tập kích Quân Bình.

Với những chiêu công liên hoàn và dũng mãnh của gã đồng nhân, Quân Bình phải không ngừng thối bộ. Chàng vừa thối bộ vừa nghĩ thầm:

"Người này có lẽ là một đồng nhân gác cửa Đền Thiêng, nên mới không có cảm giác gì khi hứng ngọn thiết phiến của mình." Đôi song thủ của đồng nhân chia thành hai hướng. Hữu thủ khép lại, đâm thốc tới trước mặt Quân Bình. Thế công của đối phương quả là nhanh ngoài tầm mắt của Quân Bình. Chàng chỉ kịp ngã người về sau để tránh sát chiêu thì cảm nhận áp lực nặng nề ập tới vùng đan điền. Quân Bình điểm mũi giày, trượt tiếp về sau hai bộ.

Tuy phản xạ nhanh nhẹn nhưng Quân Bình vẫn rúng động tâm can vì tưởng tượng mình vừa thoát khỏi cảnh tử vong trong đường tơ kẽ tóc.

Quân Bình chưa kịp trụ tấn thì gã đồng nhân thoát lên cao ba bộ, đôi song thủ biến hoá thành trảo công vỗ thẳng xuống đỉnh đầu Quân Bình.

Trước thế trảo quá ư tàn nhẫn và kốc liệt đó, Quân Bình buộc phải dụng đến tuyệt kỹ của sư tôn, phối hợp với Tiên Thiên Khí Công. Chàng không né tránh mà bật thẳng lên như một cánh cung. Thiết phiến phạt ngang đánh bạt đôi trảo thủ của đồng nhân rồi thuận tay điểm tới tam tinh của gã.

Chiếc thiết phiến danh bất hư truyền của Ngoa. Long Tiên Sinh được Quân Bình phóng ra với thế điểm cực kỳ chính xác đã xuyên qua tam tinh gã đồng nhân trong khi chàng còn nghĩ là nó sẽ bật ngược trở lại.

Gã đồng nhân đứng sững như pho tượng rồi nhanh chóng rã ra thành những hạt bụi li li, rải lên độc đạo.

Quân Bình nhìn một lúc, nghĩ thầm:

“Cuối cùng ta cũng có thể tìm ra chỗ nhược của ngươi.” Chàng quay lưng, tiếp tục hướng về phía ngôi đền thứ nhất. Chàng bình thản mở cửa đền. Trong ngôi đền đó chứa đầy những vì tinh tú, vây quanh một khối đá vừa bằng một nắm tay. Chàng dấn bộ đến bên khối đá đó. Trên khối đá khắc chữ Thủy.

Lấy khối đá xong, Quân Bình bước trở ra. Chàng chưa kịp bước ra ngoài thì cảm nhận sau lưng có áp lực buốt giá đè tới. Trong tình thế gần như hoàn toàn bất ngờ, Quân Bình buột phải xoè thiết phiến ngăn đỡ luồng khí băng hàn nặng nề kia.

Chàng có cảm tưởng toàn thân mình như bị một lớp băng bao phủ, chỉ trong khoảnh khắc nữa thôi sẽ biến thành một tảng băng.

Trong khi Quân Bình chịu đựng cảm giác đó thì trước mặt chàng xuất hiện một người với thân pháp trong như nước, từ từ bước đến.

Vị Thủy Thần đang vận công tạo thành một khối nước trong vắt như một khối ngọc lưu ly rồi từ từ giơ thẳng tay toan ném đến Quân Bình.

Quân Bình gần như hoàn toàn bất lực nhưng với nghị lực siêu phàm, chàng thét lên một tiếng thật lớn để thi triển Tiên Thiên Khí Công phá vỡ lớp hàn khí đang bao bọc quanh mình.

Khối thủy ngọc cắt một đường thẳng tắp lao tới. Trong tình huống chẳng đặng đừng, Quân Bình buộc phải dụng đến khối đá có chữ Thuỷ đón đỡ khối thủy ngọc.

Khối thủy ngọc chạm vào khối đá thì kỳ biến liền xảy ra. Khối đá như hút lấy khối thủy ngọc vào trong và biến thành một khối lưu ly trong suốt.

Kỳ biến thứ hai càng đáng ngạc nhiên hơn khi Quân Bình thấy Thủy Thần như bốc hơi, chẳng mấy chốc đã mất hút vào cõi hư vô.

Quân Bình trở bộ rời khỏi ngọi đền Thủy Thần, tiến đến ngôi đền thứ hai. Ngôi đền thứ hai

không có cửa. Nó tợ như một khối đá hình tháp mà trên đỉnh ngọn tháp đó là một khối đá đỏ ối.

Quân Bình dõi mắt nhìn xung quanh. Chàng nghĩ chắc chắn phải giao thủ với một gã đồng nhân thứ hai. Rít một luồng chân nguyên căng phồng lồng ngực, chàng ngẩng nhìn lên khối đá đỏ au tợ một cục than hồng trên đỉnh chóp ngôi đền.

- Chắc chắn đây là hỏa thạch.

Quân Bình diểm mũi giày băng mình lên đỉnh ngọn tháp. Gần như chàng đã có thể chạm tay vào khối hỏa thạch thì phía sau lưng có áp lực đè tới.

Không nhìn lại, Quân Bình thừa biết phía sau đã có đồng nhân tập kích. Cước pháp lách ngang, chiếc thiết phiến với một thế điểm thần kỳ phóng ngược trở lại đâm thẳng vào vùng tam tinh gã đồng nhân đen xì.

Gã đồng nhân này cũng tợ như gã trước, tan thành những hạt bụi.

Buông một tiếng thở ra, Quân Bình đoạt lấy khối hỏa thạch. Chàng chờ đợi Hỏa Thần xuất hiện. Nhưng không như chàng tưởng, từ trên không trung một con Hoa? Long lao xuống như tên bắn, miệng há to chực nuốt chửng lấy chàng.

Quân Bình vận công phát Tiên Thiên Khí Công đánh thẳng vào đầu Hỏa Long.

Hứng trọn đạo Tiên Thiên Khí Công của Hạ Quân Bình, Hỏa Long chẳng chút hề hấn gì mà xem chừng càng hung hãn hơn. Nó lao thẳng xuống Quân Bình chẳng một chút e dè.

Quân Bình thấy Hỏa Long lao đến mình, liền dụng hỏa thạch, hy vọng sẽ khắc chế được nó. Thấy hỏa thạch, Hoa? Long không có biểu hiện gì là gặp khắc tinh, ngược lại, hai con mắt nó còn long lên dữ dội như đã tìm được con mồi ngon.

Nó lao thẳng tới khối hỏa thạch trên tay Quân Bình. Thấy Hỏa Long quá ư hung hãn, Quân Bình buộc phải thi triển Hư Hư Mê Tông Bộ băng xuống phía dưới. Hỏa Long bám đuổi theo sát bên chàng như bóng với hình.

Sau những lần vung đuôi thì cả mặt sàn đá như chuyển động ầm ầm. Vừa dụng khinh thuật Hư Hư Mê Tông Bộ né tránh những móng vuốt lẫn những cái quật đuôi và chiếc hàm khổng lồ, Quân Bình vừa suy nghĩ cách hóa giải, khống chế con vật thiêng này.

Chiếc đuôi Hỏa Long bỗng quất phạt ngang dưới chân, buộc Quân Bình phải thoát lên cao ba bộ. Thân pháp còn đang lơ lửng thì Quân Bình đã đối mặt với cái hàm khổng lồ. Tình thế bất đặng đừng, chàng dồn Tiên Thiên Khí Công vào khối hỏa thạch rồi ném về hướng chiếc hàm mở to toang hoác đó.

Con Hỏa Long bốc cháy rồi từ từ thu dần vào trong khối hỏa thạch. Nhận lấy chân nguyên hỏa khí của Hỏa Long, khối hỏa thạch biến thành màu đỏ chói, phát hào quang rực rỡ.

Từ lúc bước chân vào Đền Thiêng, hết kỳ biến này đến kỳ biến khác, Quân Bình hoàn toàn ngơ ngác trong cảnh giới lạ kỳ này. Chàng nhìn về phía ngọn tháp phát kim quang:

- Mình đã vượt qua được hai, còn lại ba. Ba cái ải này không biết mình có thể vượt qua hay

không. Nhưng bất cứ khó khăn nào thì mình cũng phải chuyển đảo Càn Khôn.

Tự động viên mình xong, Quân Bình hướng thẳng về phía toà tháp phát kim quang. Nhìn toà kim tháp, Quân Bình không khỏi ngao ngán khi thấy nó hoàn toàn bằng sắt, cực kỳ kiên cố mà chẳng hề có một cánh cửa nào.

Chàng đang suy nghĩ mông lung thì bất thình lình, kim tháp chuyển động. Quân Bình dán mắt vào toà kim tháp, chờ đợi sự biến xảy ra.

Từ trong vách toà kim tháp, Kim Thần xuất hiện, định nhãn nhìn về phía Quân Bình.

Chàng từ tốn nói:

- Tại hạ cần kim thạch, tiền bối có thể cho tại hạ mượn khối kim thạch đó được không?

Kim Thần bước từ từ đến trước mặt Quân Bình. Thần nhãn của Kim Thần trông thật dữ dội, tợ như hai khối thép sẫm xì toát ra ánh sáng hừng hực.

Rít một luồng chân nguyên thật sâu, Quân Bình chờ đợi câu trả lời của Kim Thần.

Không nói nửa lời, Kim Thần chợt quay đúng một vòng. Thân pháp Kim Thần phát ra muôn ngàn ngững tia kim khí, rào rào phóng về phía Hạ Quân Bình.

Vùng kim khí óng ánh như những sợi tơ khiến cho tinh nhãn của Quân Bình bị loá, chẳng còn nhìn thấy gì nữa. Chàng than thầm:

"Đây đúng là cửa tử của mình." Tâm tưởng thì than như vậy nhưng Quân Bình vẫn vung thiết phiến về phía Kim Thần. Ngọn thiết phiến lướt đi, xoè to như cánh bướm, lướt tới chém xả vào thân pháp Kim Thần.

Những tia kim quang vừa chạm đến thân pháp Quân Bình tạo ra cảm giác như đang có cả ngàn lưỡi kiếm sắc bén chực băm nát toàn thân. Nhưng những cảm giác đó nhanh chóng biến mất.

Quân Bình nhìn chằm chằm về phía Kim Thần. Kim Thần đang chảy ra rồi từ từ kết lại thành khối kim thạch nằm ngay trên chiếc thiết phiến của chàng.

Lấy khối kim thạch, Quân Bình buông một tiếng thở phào nhẹ nhõm, tiến về phía ngôi thổ đền. Thổ đền không giống như ba ngọn tháp kia mà lại tợ như một ụ mối khổng lồ, đầy những ngõ ngách ăn thông với nhau.

Kiến tạo của thổ đền khiến Quân Bình không biết phải làm gì. Chàng lưỡng lự nhìn ngôi thổ đền khổng lồ với cách kiến tạo như một mê cung.

Sau một lúc lưỡng lự, Quân Bình quyết định tiến thẳng đến một ngách rồi rảo bộ đi vào. Bên trong thổ đền là vô số những ngõ ngách đan chéo vào nhau, ngỡ như một trận đồ Bát Quái, không sao biết được đâu là ngách chính, đâu là ngách phụ.

Quân Bình gần như lạc mất phương hướng, cứ đi lòng vòng mà chẳng biết đường nào dẫn đến khi để thổ thạch.

Chàng càng đi thì càng lo lắng và hồi hộp vì không sao biết được phương hướng.

Buông một tiếng thở dài, Quân Bình nghĩ thầm:

"Thổ đền không phải là mồ chôn thây mình." Chăm chú nhìn chung quanh, Quân Bình cảm thấy những vách đất nối tiếp nhau, hết vách này đến vách khác. Nó giống nhau đến độ chàng không tìm được điểm khác biệt nào trên những vách đất đó.

Suy nghĩ một lúc, Quân Bình quyết định dùng thiết phiến làm dấu sau mỗi lần đi qua một cửa ngách. Chàng đi mãi một lúc thì phát hiện ra mình quay về chỗ cũ.

Chau mày nghĩ thầm, Quân Bình buộc miệng nói:

- Đúng là mê cung.

Thở hắt ra một tiếng, Quân Bình quát lớn:

- Thổ Thần. Ngươi đang ở đâu. Hãy ra mặt đi.

Không có tiếng đáp trả nhưng đất dưới chân Quân Bình như chuyển động thành một dòng chảy. Chàng hốt hoảng thi triển khinh thuật băng lên vách đất.

Tay chàng vừa chạm vào vách đất thì bức vách cũng nhanh chóng rã ra khiến cho chàng không sao bám vào được.

Quân Bình vô cùng bối rối bởi hiện tượng đó, trong khi thân ảnh chàng từ từ hạ dần xuống dòng chảy bên dưới.

Quân Bình nghĩ thầm:

"Nếu không triệt hạ được Thổ Thần thì mình sẽ bị chôn trong dòng chảy này." Chính vào lúc mũi giày của Quân Bình gần như chạm đến dòng chảy thì chàng đã kịp phát hiện một bóng người lờ mờ ngay phía trên đỉnh đầu mình.

Quân Bình rít một luồng chân khí, thét lớn:

- Thổ Thần, tại hạ đắc tội với người.

Miệng thì nói, hữu thủ thì dụng Tiên Thiên Khí Công phóng chỉ điểm tới tam tinh của Thổ Thần.

Cả ngôi thổ đền như sụp xuống. Quân Bình ngỡ như mình bị tụt xuống tận cùng cảnh giới a tỳ. Chàng không biết mình sẽ như thế nào mà chỉ biết giao phó sinh mạng cho vận số mà thôi.

Không bao lâu, Quân Bình mới nhận thức lại được. Trước mặt chàng không còn ngôi thổ đền nữa mà trên tay thì đã có khối thổ thạch óng ánh sắc nâu bóng ngời.

Buông một tiếng thở ra như vừa trút xong một gánh nặng trên vai, Quân Bình nghĩ thầm:

"Chuyện gì đã xảy ra?" Chàng lắc đầu chấp nhận những gì mình đang trải qua mà không thể nào giải đáp được.

Quân Bình rảo bước tiến về ngôi mộc đền. Ngôi đền này được kiến tạo bằng cây với bốn bức vách bóng ngời, có thể thấy được cả diện dung của Quân Bình.

Đứng trước cửa ngôi đền đó, Quân Bình nghĩ thầm:

“Đây có phải là một cạm bẫy hay không?” Ý nghĩ đó vừa lướt qua tâm tưởng Quân Bình thì từ trong mộc đền, tiếng nhạc vi vu cất lên thoát ra ngoài với một tấu khúc nghe thật não nề.

Tấu khúc kia vừa trỗi lên, hai mí mắt của Quân Bình bỗng chốc trở nên đờ đẫn.

Chàng ngỡ như có hai ngọn núi đang đè lên, buộc chúng phải cụp lại.

Chàng cắn răng vào môi để khống chế cảm giác nặng nề buồn trĩu kia. Bờ môi Quân Bình rướm máu nhưng cảm giác buồn rầu vẫn không ngừng phát triển trong tâm tưởng Quân Bình, kéo theo sự đờ đẫn của một người mất ngủ.

Quân Bình nhủ thầm:

“Ta không thể nào để bị tấu khúc của Mộc Thần khống chế được. Không thể được.” Mặc dù tự động viên mình để khống chế lại cảm giác kỳ lạ nhưng Quân Bình tưởng như sức mình không thể vượt qua được tấu khúc dị thường nọ. Chàng cố dụng thần thức chống lại bao nhiêu thì càng bị tấu khúc nọ khống chế bấy nhiêu.

Quân Bình nghiến răng. Hai mí mắt chàng giờ đây sắp nhắm lại. Chính vào lúc Quân Bình gần như đi vào cõi hư vô mộng mị thì hình bóng Vi Thiên Cơ, Tục Vạn Hương, Dương Quân Tùng, Chánh Giới đại sư, Mộng Hoa Hoa bỗng hiện lên trong tâm tưởng của chàng. Những hình bóng đó như một động lực thôi thúc, buộc chàng dồn hết chân nguyên Tiên Thiên Khí Công phát ra một tiếng hú. Vô hình chung, tiếng hú của chàng lại trở thành tuyệt học phật môn Sư Tử Hống.

Thần thức của chàng đang mụ mẫm, bất thình lình bừng tỉnh như bóng đêm bị xé toạc bởi vầng dương quang. Thần thức vừa định lại, Quân Bình lướt luôn vào trong mộc đền.

Bên trong mộc đền là một pho tượng mỹ nữ bằng cây nhưng lại được chạm trổ thật sống động như người thật. Mộc Thần đập vào mắt Quân Bình khiến cho tâm tưởng chàng thoáng một chút ngất ngây.

Từ pho tượng Mộc Thần toát ra những tạp niệm mơ hồ buộc Quân Bình phải nghĩ tới. Chàng lắc đầu xua đi những ý niệm hỗn tạp mà nhủ thầm:

“Mộc thạch đang ở đâu?” Quân Bình nhìn lại pho tượng thì những ý tưởng tạp niệm lại xuất hiện trong tâm tưởng chàng. Những ý tưởng kia buộc Quân Bình phải nhìn tránh đi nơi khác. Khi nhìn nơi khác thì tâm tưởng chàng bình ổn trở lại.

“Mộc thạch nhất định là ở trong pho tượng Mộc Thần.” Sau khi quyết định dứt khoát, Quân Bình bước thẳng đến trước pho tượng. Rít một luồng chân nguyên, chàng nhìn thẳng vào mặt Mộc Thần.

Ánh mắt Mộc Thần vẫn chứa những nét khiến chàng bồn chồn. Chàng lẩm nhẩm nói:

- Mộc Thần. Tại hạ cần mộc thạch.

Quân Bình vừa nói vừa toan đặt tay rà xoát lên pháp thể Mộc Thần nhưng chính vào lúc tay chàng gần như chạm vào pháp thể Mộc Thần thì lại có tiếng đập nho nhỏ, như tiếng trái tim đập trong lồng ngực.

Quân Bình rụt tay lại:

- Cô nương không phải là Mộc Thần ư?

Chàng không khỏi bồi hồi khi Mộc Thần có trái tim đang đập. Chuyện đó quả là khó tin được.

Quân Bình nheo mày nghĩ thầm:

“Ta không thể nào tin vào ngũ quan của mình được nữa.” Thốt xong câu nói đó, chàng mới đĩnh ngộ suy luận ra mình đang ở trong một cảnh giới hoàn toàn khác với cảnh giới bên ngoài.

Quân Bình nhẩm nói:

- Đúng. Ta đang ở trong cảnh giới hư vô, không thật.

Quân Bình vừa nói vừa vận công, thi triển trảo thủ chọc thẳng vào vùng chấn thủy của Mộc Thần.

Chàng rút tay lại thì trên tay có một khối mộc thạch. Trong khi đó, Mộc Thần từ từ biến thành một khúc gỗ, chẳng mấy chốc đã thành một lớp bùn.

Quân Bình thở phào nhẹ nhõm. Chàng đã thu hồi đúng năm cảnh giới Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ. Giờ là lúc chuyển luân Càn Khôn.

Chương 52 - Thiên Can Thần Kiếm

Trong tòa tháp chính, đồ hình bát quái như chiếc bồ đoàn vây quanh là năm trụ đá Kim, Mộc, Thủy, Hoả, Thổ. Quân Bình cẩn thận xếp năm khối thạch thuộc năm cảnh giới Ngũ Hành tạo thành Càn Khôn.

Sau khi xếp năm khối thạch kia vào đúng vị trí của chúng, Quân Bình theo phép Lường Thiên Xích khởi động sự huyền diệu của năm khối thạch Ngũ Hành.

Lửa bùng lên Nước óng ánh Kim sắc ngời Mộc sừng sững Thổ sinh sôi Chính vào lúc sự huyền diệu của năm cảnh giới ứng nghiệm để Quân Bình dịch chuyển Ngũ Hành Thiên Can thì Tôn Đình Thượng xuất hiện. Lần này Tôn Đình Thượng không dùng khuôn mặt của Dị Thần Giáo Chủ Cừu Thiên Nhậm nữa.

Y nhạt nhẽo nói:

- Hạ công tử...

Nghe tiếng Tôn Đình Thượng, Quân Bình đang tập trung dịch chuyển Càn Khôn buộc phải quay lại nhìn lão.

Chân mày chàng chau lại:

- Tôn giá là ai?

- Bách Diện Thượng Nhân Tôn Đình Thượng. Bổn nhân đã chờ đợi thời khắc này lâu lắm rồi. Từ cái lần sư tôn Thiết Phiến Ngọa Long của công tử cùng với thân phụ của công tử xâm nhập Đền Thiêng.

Quân Bình nhìn Tôn Đình Thượng hỏi:

- Thật ra tôn giá muốn gì?

- Chân khí Thiên Can, để trở nên bất tử, thống trị cảnh giới nhân sinh.

Quân Bình sa sầm mặt:

- Tại sao tôn giá biết chân khí Thiên Can?

Tôn Đình Thượng vuốt râu, rồi chấp tay sau lưng, nhạt nhẽo nói:

- Bổn nhân và sư tôn của công tử cùng học chung một thầy. Lão phu không thể sách với sư tôn của công tử về thuật pháp Thiên Can nhưng bổn nhân lại hơn lão quỷ đó về chữ độc.

Tôn Đình Thượng vuốt râu nói:

- Hạ công tử chắc lạ lắm phải không?

- Tại hạ quả là lạ thật đó.

Tôn Đình Thượng cười khẩy rồi nói:

- Bổn nhân sau khi xuất sơn đã mang tâm niệm hấp thụ chân khí Thiên Can để trở nên bất tử, thống trị cảnh giới nhân sinh nhưng bổn nhân chưa thực hiện được thì lão sư phụ của ta đã sai Gia Cát Thượng Quan đến Đền Thiêng trước đặng chuyển dịch Càn Khôn, hủy bỏ chân khí Thiên Can, không cho ta tụ thành bá nghiệp.

Lão chắc lưỡi nhìn Quân Bình nói:

- Nhưng Ngọa Long Tiên Sinh Gia Cát Thượng Quan đã không thể thực hiện được sứ mạng bởi lẽ lão đã bị Dị Thần Giáo Chủ thu phục và giam giữ. Do đó, lão giao trọng trách lại cho Hạ công tử.

Vuốt chòm râu dài, Tôn Đình Thượng mỉm cười nói:

- Nếu trước đây, phụ thân của công tử không vượt qua được cảnh giới Ngũ Cảnh thì nay công tử lại qua được. Bổn nhân vô cùng kinh ngạc và kính phục. Công tử đã có công thu hồi Ngũ Hành cảnh giới, tụ về chính đền để lão phu được dịp hấp thụ chân khí Thiên Can. Nệ cái công đó, bổn nhân cho công tử được rời khỏi nơi đây để bảo toàn mạng sống.

Quân Bình lắc đầu:

- Lão đã có tà ý thì ta đâu thể để lão tụ thành bá nghiệp được. Sứ mạng của ta là phải chuyển dịch Thiên Can chứ không phải giúp lão tụ thành bá nghiệp.

- Bổn nhân có lòng tốt với Hạ công tử mà công tử không biết ư? Nếu như không có chút công sức thu hồi Ngũ Cảnh thì bổn nhân đã lấy mạng của ngươi rồi.

Tôn Đình Thượng khoát tay:

- Bổn nhân cho ngươi đi đó. Hãy trở về cảnh giới của mình đi.

Quân Bình lắc đầu:

- Không...

- Hạ công tử định chống lại bổn nhân ư?

- Nếu tôn giá có tà ý.

- Công tử có muốn chống lại bổn nhân cũng chẳng làm gì được. Võ công của công tử so với ta chẳng khác nào đom đóm so với nhật quang. Công tử giao thủ với bổn nhân chẳng khác nào châu chấu đá xe. Bổn nhân đã luyện thành pháp thể bất hoại.

Bổn nhân cho ngươi sinh lộ là đã mở lòng từ bi, vì niệm tình đại sư huynh Gia Cát Thượng Quan.

- Tôn giá không thể khiến tại hạ nao lòng đâu.

- Những gì bổn nhân nói, Hạ công tử không tin ư? Thế thì bổn nhân chẳng cần nói quanh co làm gì nữa. Chính tay bổn nhân đã sát tử sư tôn của công tử đó. Cũng chính tay bổn nhân truy sát mẫu thân của công tử để đoạt lại đứa hài nhi chân mạng Hạ Đế giao cho Gia Cát Thượng

Quan. Tất cả các người giống như những con rối trong tay bổn nhân. Duy chỉ có thần tăng Đại Minh là biết trước được nên đã sớm viên tịch.

- Tất cả những việc làm của lão là nhằm vào chân khí Thiên Can?

- Không sai. Trước đây bổn nhân đã từng muốn chiếm lấy chân khí mạng vương của Hạ công tử nhưng lần đó lại không thành bởi trận pháp bị Hắc Bạch Thần Quân phá hỏng.

Mặt Quân Bình đanh lại.

Tôn Đình Thượng nói tiếp:

- Nhưng lần này thì ngươi không có cơ hội nữa rồi. Bổn nhân đã đến được đây thì chân khí của ngươi không còn cần thiết nữa. Bổn nhân cần chân khí Thiên Can hơn.

- Ta không để cho lão đạt thành bá nghiệp đâu.

Quân Bình thốt xong câu nói đó, vận chuyển chân nguyên Tiên Thiên Khí Công, vỗ thẳng tới Tôn Đình Thượng một chưởng.

Không thèm lách trách, Tôn Đình Thượng giũ ống tay áo, đón thẳng đạo chưởng kình của Quân Bình.

Vừa đón thẳng chưởng kình của Quân Bình, Tôn Đình Thượng vừa vung tả thủ xuất kình dịch chuyển năm cây trụ Kim, Mộc, Thủy, Hoả, Thổ theo Ngũ Hành Sinh Khắc.

Mặc dù chủ động xuất chưởng tấn công đối phương nhưng Quân Bình lại là người hoàn toàn rơi vào thế hạ phong. Chàng bị bức lùi hơn trượng, áp lưng vào vách chính đền.

Trong khi Tôn Đình Thượng vừa đỡ chưởng của Quân Bình vừa phân nội lực chuyển dịch Ngũ Hành. Bấy nhiêu đó cũng chứng tỏ chân nguyên của Tôn Đình Thượng đã đạt đến cảnh giới lư hỏa thuần thanh.

Năm trụ Ngũ Hành chuyển dịch thì cả ngôi đền như chuyển dịch theo. Từ năm cột trụ Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ xuất hiện những luồng hào quang ngũ sắc hướng về phía tâm đồ hình bát quái.

Tôn Đình Thượng mỉm cười, lộ rõ những nét thỏa mãn rồi chầm chậm tiến vào tâm bát quái đồ hình.

Năm trụ Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ càng lúc càng chuyển động nhanh hơn.

Quân Bình khẩn trương tột cùng. Chàng thét lên một tiếng thật lớn:

- Lão không thể toại như ý được.

Quân Bình dồn tất cả công lực lướt đến Tôn Đình Thượng, ngọn thiết phiến xuất ba chiêu liên hoàn, phối hợp với Tiên Thiên Khí Công.

Tôn Đình Thượng thấy Quân Bình xông đến tập kích mình nhưng vẫn thờ ơ bình thản, tiếp tục di thân theo đồ hình bát quái để hướng về tâm đồ hình.

Ba chiêu sát tử của Quân Bình đều công trúng tử huyệt của họ Tôn nhưng cây thiết phiến như

chạm vào một bức vách kiên cố bật ngược trở lại mà Tôn Đình Thượng chẳng hề có biểu hiện bị trúng chiêu.

Quân Bình còn đang ngơ ngác bởi nội lực kinh hồn của Tôn Đình Thượng thì đã hứng trọn một đạo chưởng kình vào vùng thượng đẳng.

Thân ảnh của chàng bắn dội về sau như một cánh diều bị cuốn đi bởi cơn lốc dữ dội.

Tôn Đình Thượng nhìn Quân Bình nằm bất động, cười khẩy nói:

- Ngươi không thể cãi lại được ý trời.

Hứng trọn ngọn chưởng của Tôn Đình Thượng, Quân Bình tưởng chừng thân pháp mình tan thành từng mảnh, không sao gượng dậy nổi nhưng khi nghe tiếng nói của Tôn Đình Thượng, chàng liền dồn hết sức lồm cồm ngồi dậy.

Sự phẫn nộ càng lúc càng dâng trào trong tâm tưởng của Quân Bình. Chàng nghiến răng nghĩ thầm:

“Ta không thể cãi được ý trời sao?” Ý nghĩ đó khiến chàng càng phẫn uất hơn khi nghĩ tới sư tôn và sự hy sinh vô nghĩa của những người đã vì chàng.

Quân Bình gào lên lồng lộng:

- Không.

Cùng với tiếng thét phẫn uất đó, một vòi máu từ miệng Quân Bình phún ra rưới lên đúng vào tâm đồ hình bát quái.

Năm cây trụ Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ đang dịch chuyển bỗng chốc từ từ dừng lại. Tôn Đình Thượng hơi ngây người trước sự biến hoá đó.

Trong khi Tôn Đình Thượng còn đang ngơ ngác bởi hiện tượng đột ngột bất ngờ đó thì từ trong đồ hình bát quái xuất hiện một lưỡi kiếm. Thanh kiếm phát quang xanh lè từ từ nhô lên.

Tôn Đình Thượng nheo mày, buột miệng nói:

- Thiên Can Thần Kiếm.

Lời vừa thốt ra khỏi cửa miệng của Tôn Đình Thượng thì thanh Thiên Can Thần Kiếm đã trồi lên khỏi đồ hình bát quái, là đà bay đến bên hQuân Bình.

Tôn Đình Thượng biến sắc, lẩm nhẩm nói:

- Máu của ngươi...

Cầm chắc đốc kiếm Thiên Can Thần Kiếm, Quân Bình gằn giọng nói:

- Bây giờ thì ta mới hiểu vì sao sư tôn lại giao trọng trách cho ta vào đây. Bởi vì người biết chỉ có ta mới làm chủ được thanh thần kiếm trừ kẻ ác tâm như ngươi.

Tôn Đình Thượng vẫn giữ vẻ lạnh nhạt nói:

- Tiểu tử. Ngươi không thể làm được điều đó đâu.

Tôn Đình Thượng vừa nói vừa vận hoá nguyên khí pháp thể Dị Thần bất hoại.

Ngay lập tức những bóng ảnh Dị Thần xuất hiện kết thành một vòng tròn vây chung quanh Tôn Đình Thượng.

Quân Bình nghiến răng nói:

- Dù lão có pháp thể bất hoại của Dị Thần thì cũng phải chịu vận số tà khí bất minh, phải bị hủy diệt.

Quân Bình vận chuyển Tiên Thiên Khí Công dồn vào Thiên Can Thần Kiếm chém xả đến Tôn Đình Thượng.

Ánh kiếm chưa đến mà kiếm khí đã toa? luồng hào quang ngũ sắc đến trước.

Luồng kiếm khí ngũ sắc chém mất tất cả những bóng ảnh pháp thể Dị Thần vây bọc Tôn Đình Thượng. Trước uy vũ của Thiên Can Thần Kiếm, Tôn Đình Thượng thất thần, hồn siêu phách lạc, đứng thừ ra như một pho tượng.

Lão chỉ kịp thấy ánh kiếm xanh lè thì thân pháp đã bị lia thành hai phần từ trên đỉnh đầu kéo dài xuống hạ đẳng.

Tôn Đình Thượng không kịp thốt ra một tiếng kêu đau đớn nào.

Ngay cả Quân Bình là người thủ kiếm cũng ngơ ngác bởi uy lực quá ư khủng khiếp của lưỡi Thiên Can Thần Kiếm.

Chàng nhìn thanh kiếm, khẽ lắc đầu, nghĩ thầm:

“Nếu Thiên Can Thần Kiếm trong tay hắc đạo thì máu sẽ chảy thành sông, thây chất thành núi.” Ý niệm đó khiến Quân Bình quyết định trả thanh Thiên Can Thần Kiếm về đúng chỗ của nó. Thanh kiếm trở về chỗ cũ thì năm trụ Ngũ Hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ lại chuyển dịch. Năm luồng khí ngũ sắc thuộc năm cảnh giới hướng vào lưỡi kiếm.

Sự biến thần kỳ lại xảy ra.

Thanh Thiên Can Thần Kiếm từ từ mờ dần rồi kết lại thành một ánh ngũ quang bắn xẹt lên nóc Đền Thiêng. Ngôi Đền Thiêng chuyển động, nóc hé mở dần cho đến khi Quân Bình nhìn thấy được vầng nhật quang đang từ từ hình thành trở lại như buổi ban đầu.

Quân Bình mỉm cười:

- Đây mới đúng là chữ dương mà sư tôn muốn mình hoàn thành trọng trách.

Chương 53 - Lạc Thư

Vầng nhật quang đã trở lại bình thường. Chánh Giới đại sư quá đỗi phấn khích, liền niệm phật hiệu:

- A di đà phật.

Chánh Giới đại sư nhìn lên vầng dương quang. Mọi người lại dồn mắt nhìn về phía Đền Thiêng với nỗi mong mỏi đợi chờ. Có lẽ người mong mỏi nhất chính là Vi Thiên Cơ.

Ngay cả Lịnh Chấn Kỳ và Độc Chủ Hành cũng chờ đợi.

Nếu Quân Tùng, Mộng Hoa Hoa và Vi Thiên Cơ mong đợi Quân Bình quay trở ra thì hai người kia lại chờ đợi Giáo Chủ của họ. Họ biết nếu Dị Thần Giáo Chủ không trở ra thì sinh mạng của họ đã được định đoạt rồi.

Thời khắc chầm chậm trôi qua.

Đền Thiêng chuyển dịch, rồi thạch môn hé mở. Quân Bình từ trong Đền Thiêng bước ra.

Lịnh Chấn Kỳ nhíu mày:

- Hạ Quân Bình...

Cùng với lời nói đó, y phi thân băng đến, thét:

- Chủ nhân của ta đâu?

Mộ Chí Cừu thấy Lịnh Chấn Kỳ nhích động thân pháp, liền rút trường kiếm lướt đến cản lại. Trường kiếm của Mộ Chí Cừu vung lên cắt một đường vòng cung chém xả vào vùng thượng đẳng của Lịnh Chấn Kỳ. Bất ngờ trước thế kiếm của Mộ Chí Cừu, Lịnh Chấn Kỳ buộc vung hữu thủ mang chiếc Thanh Ma Thần Thủ nghênh đỡ.

Kiếm và Thanh Ma Thần Thủ chạm thẳng vào nhau. Thanh trường kiếm bật dội trở lại trong khi tay của Lịnh Chấn Kỳ cũng tê rần. Gã còn chưa kịp trụ tấn thì một cái đau buốt từ đan điền dội lên tận óc làm hoa cả mắt. Cùng lúc đó thì mũi kiếm của Mộ Chí Cừu cũng đâm tới yết hầu y.

Lịnh Chấn Kỳ nghiến răng thi triển một thế Đồng Tử Bái Quan Aâm giữ lấy lưỡi kiếm bén ngót. Mồ hôi rịn ra từ trán gã. Cái đau nhói từ đan điền do bạch trùng tạo ra khiến nội lực của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ nhanh chóng tản mát và lưỡi kiếm của Mộ Chí Cừu đâm thẳng vào yết hầy gã.

Độc Chủ Hành hồn siêu phách lạc, toan trở bột tháo chạy thì chạm mặt với Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ.

Lão khoát tay:

- Lão phu sẽ quy ẩn giang hồ.

Lão thốt vừa dứt câu đã ôm lấy đan điền rên lên:

- Oâi cha... Lão phu cần Thiên Nhất Thần Thủy.

Vi Thiên Cơ nhìn lão:

- Lão sẽ không có Thiên Nhất Thần Thủy nào cả bởi vì những tội lão đã vay của Tục Vạn Hương.

Mồ hôi xuất hạn ướt đẫm trán, Độc Chủ Hành cố nén đau, gượng nói:

- Lão phu không muốn chết đâu.

- Nhưng ta phải trả thù cho Tục Vạn Hương.

Cùng với lời nói đó, đôi Phi Điểu Thiên Can thoát ra khỏi ngọc thủ của nàng, cắt thẳng vào vùng thượng đẳng của Độc Chủ Hành. Aâm thanh xé gió rít lên nghe buốt cả thính nhĩ. Khi đôi Phi Điểu Thiên Can quay vòng trở lại tay Vi Thiên Cơ thì Độc Chủ Hành đã ngã sấp tới trước, nảy người trút phần hồn tội lỗi của lão ra khỏi xác.

Vi Thiên Cơ nhìn xác Độc Chủ Hành nói:

- Vạn Hương... Thiên Cơ đã trả thù dùm cho tỷ và những người kia.

oOo Tại tổng đàn Dị Thần Giáo, dưới mật thất, Cừu Thiên Nhậm nhìn Khan Tiểu Hồng:

- Phu nhân hãy thả ta ra. Hãy tha thứ cho ta. Ta biết những gì mình đã gieo và đã gặp quả báo rồi.

Khan Tiểu Hồng nhìn Cừu Thiên Nhậm:

- Một kẻ bất nhân, bất nghĩa, bất tình, bất tín như ngươi thì có đáng sống không?

- Ta biết mình không đáng sống.

- Biết như thế sao ngươi còn van xin ta. Đã quá muộn khi ngươi thốt ra câu nói đó.

- Phu nhân...

Khan Tiểu Hồng nhìn Cừu Thiên Nhậm, khẽ lắc đầu:

- Ngươi đã chọn cho mình con đường này thì ngươi phải đi cho hết.

Nàng buông một tiếng thở dài:

- Ta không giết ngươi nhưng ông trời chắc không để cho ngươi sống đâu.

Nàng nói xong, quay lưng bước ra. Cừu Thiên Nhậm gào lên:

- Phu nhân...

Cừu Thiên Nhậm gục người khuỵ xuống kéo theo tiếng xích sắt khua leng keng nhưng vẫn không thể cản được những bước chân băng giá của Khan Tiểu Hồng.

oOo Con trăng sau, tại Trung Châu trấn xuất hiện một lữ điếm toa. lạc trên một bãi đất rộng non mười mẫu. Lữ điếm đó rất khang trang và nổi tiếng bởi vị hỏa đầu quân mà thiên hạ ban ngoại hiệu:

Thiên Hạ Đệ Nhất Hỏa Đầu Quân.

Quân Tùng đứng trước bếp lò với vẻ mặt hứng khởi. Y vận công dồn vào hữu thủ rồi thọc chiếc Dương Ma Bửu Kiếp vào bếp lò. Bếp lò liền bừng cháy.

Quân Tùng thoăn thoắt với những động tác thật chính xác và thiện nghệ. Chỉ loáng mắt, y đã chế tác được năm món ăn mà mùi thơm tỏa ra cũng đủ khiến thực khách phải nuốt nước bọt.

Quân Bình mỉm cười:

- Dương đệ đúng là người có chân mạng sao tướng hỏa đầu nhân.

- Đích thị đệ là sao tướng hoa? đầu chủ rồi nhưng Hạ đại ca mới là sao tướng của võ lâm.

Y nhìn lại Mộng Hoa Hoa:

- Sao tướng phu nhân. Chúng ta chừng nào mở hội hoa đăng để có tiểu sao tướng?

Mộng Hoa Hoa đỏ mặt.

Quân Tùng reo lên:

- Thấy sắc diện của muội như vậy thì xem như huynh chắc chắn có sao tướng phu nhân rồi.

Quân Tùng nhìn lại Quân Bình:

- Hạ huynh chừng nào mới lập hội để quần hùng có dịp đến chúc mừng vị tân minh chủ võ lâm?

Quân Bình lắc đầu:

- Huynh nhường lại cho Dương đệ.

Quân Tùng tròn mắt:

- Sao kỳ vậy?

- Huynh chỉ làm những việc sư tôn đã giao phó. Còn bây giờ huynh sẽ đến Phi Tiên Hồ.

Quân Tùng reo lên:

- A... đệ biết rồi... Huynh cũng định đi tìm sao tướng phu nhân.

Y thốt xong bật cười khanh khách. Quân Tùng vừa cười vừa thi thố tuyệt nghệ.

Hai tay y vung lên múa xuống. Những đĩa thức ăn theo những lần vung tay của Quân Tùng vùn vụt lao ra và xếp ngay ngắn trên một chiếc bàn dài.

Y vừa xếp những dĩa thức ăn bằng thủ pháp nội công vừa nghĩ:

“Mình đúng là có chân mạng sao tướng hỏa đầu nhân nên mới làm được điều này.” Mộng Hoa

Hoa thấy Quân Tùng có vẻ nghĩ ngợi, liền hỏi:

- Huynh vừa làm vừa nghĩ gì thế?

Y quay sang Mộng Hoa Hoa:

- Huynh đang nghĩ là mình sẽ cùng Hạ đại ca đến Phi Tiên Hồ họp cùng Vi tỷ tỷ để... để...

Mộng Hoa Hoa bặm môi:

- Lại sao tướng phu nhân phải không?

Nàng vừa nói vừa toan véo vào hông Quân Tùng nhưng y đã nhanh hơn, dụng tả thủ nắm lấy ngọc thủ của nàng:

- Chúng ta không thể rời nhau nửa bước mà. Muội và huynh mãi mãi là một đôi uyên ương đẹp nhất trong những đôi uyên ương trong cõi đời này. Đại cáo thành công, phải hôn muội mới được.

Không để Mộng Hoa Hoa kịp phản ứng, Quân Tùng đã chồm tới hôn vào má nàng. Y vừa hôn vừa nói:

- Huynh chẳng thích gì cả mà chỉ mơ ước mãi có được sao tướng phu nhân ở bên cạnh.